جګړه او سوله

دویم ټوک

لیف نیکولایوویچ تولستوی
ژباړن:
دوکتور لطیف بهاند

مسکو
۲۰۱۲

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: جګړه او سوله
لیکوال: لیف نیکولایوویچ تولستوی
ژباړن: دوکتور لطیف بهاند
ټوک: دویم
طرحه او ډیزاین: سپین سهار
خپرندوی او مالي لګښت: د میدان وردګو ولایت والي محمد حلیم فدایي
چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپکال: ۱۳۹۱ل/ ۲۰۱۲ز
د خپرونو لړ: (۳۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

د ۱۸۰۶ کال پیل و چې نیکولای رستوف، په رخصتیو کې کورته راستون شو. دینیسوف چې د ورونژ د ښار او سېدونکی و، هم خپل کورته روان و، مګر رستوف هغه په دې قانع کړ چې، له ده سره څو ورځې په مسکو کې مېلمه او ددوی په کور کې پاتې شي.مسکو ته لا دوه تم ځایه پاتې وچې، دینیسوف له خپل یوملګري سره مخامخ شو او له هغه سره یې درې بوتله شراب وڅښل.

سره له هغه چې مسکو ته نږدې کېدل او دلارې د لوړې ژورې سره بیا به هم هغه د سورتمه پر پوست چې پر څوکۍ پرته و، وېده و او له خوبه نه راوېښېده.

رستوف، چې څومره مسکو ته نږدې کېده، په هماغه اندازه یې نا آرامي لا پسې زیاتېده.

وروسته له هغه چې هغوی د رخصتۍ پاڼې د ښار په دروازو کې ثبت کړې، رستوف له ځان سره وویل:

- هېڅ نه رسېږو !دا ولې داسې وخت په ځنډ تېرېږي؟دا څه اوږدې لارې دي، دا دوکانونه او غرفې، دا د څراغونو بې ډوله ستنې او دا کږې وږې کراچۍ !

هغه همداسې مخې ته زور واهه، ګواکې په دې توګه یې غوښتل چې د ګاډۍ تګ لا پسې چټک کړي، هغه ویل:

- دینسوفه راورسېدو !هه !وېده یې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دینیسوف ځواب نه ورکاوه.

-اوهو !دا دي،دادي دهغې ګرځني ګوښه چې زاخار به هلته خپله کراچۍ دروله، او دادی خپله زاخار،هماغه زاخار او هماغه آس ! دا هم هغه دوکانګوټی چې پتیرې به مو ترې اخېستې ! نو څه وخت به ورسېږو ؟

ګاډیوان وپوښتل:

-کورمو کوم یو دی؟

-هغه دی،ایله په ایله،هغه لوی کور،نه وینئ،که څنګه؟هغه لوی،هماغه زموږ کور دی،څنګه ته زموږ کور نه پېژنئ؟دینیسوف ! وا دینیسوفه ! پاځه،پاځه چې راورسېدو !

دینیسوف،سر را هسک ،غاړې یې خلاصې،خو هېڅ یې ونه ویل.

دینیسوف،د ګاډیوان څنګ ته ناست،چوپړ ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

-دیمتري !ګوره !دا زموږ د کور څراغونه،نه دي؟

-رښتیا هم،هماغه دي،د پلار جان دکوټې څراغ دې هم لګېږي.

-څه فکر کوئ؟،چې لا وېده شوي نه دي،ویښ دي کنه؟

هغه چې، پر خپلو نریو او تاندو بریتونو منګولې تېرولې،وویل:

-ګوره،زما هغه واسکټ دې له یاده ونه وزي،ژر کوه،هغه راکړه.

بیا یې پر ګاډیوان ور چیغه کړه:

-تاته وایم،خوځېږه،ژر،ژر ځه !

بیا یې پر دینیسوف چې له خوبه لېوني و او سر یې نه شو هسکو لی، غږ وکړ:

-پاځېږه !راویښېږه !واسکا !

دهغوی د کور تر دهلیزه پورې درې نور کورونه پاتې وو،هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاډیوان ته وویل:

-ژر کوه ! که ژر لاړې درې روبله انعام لرې، تلوار کوه !

هغه ته داسې برېښېده چې، آسونه نه خوځېږي او ځای پر ځای ولاړ دي، خو په پای کې ګاډی ددوی دکور ددهلیز بنی خواته ورتاو شوه او رستوف، خپل سرپورې، په خپلو سترګو، ده ته آشنا د بام دڅنډې لوېدلې برخه ولیدله، خپل دهلیز او دکور پلو ته نری اوږده لاره.ګاډی لا درېدلې نه وه، چې ده ترې ګام او دکور ددهیلز خواته یې هی کړل.پرته له هغه چې چاته یې پام شي، همداسې روان و ،دکور ودانی، هماغه شان په چوپتیا کې ډوبه وه او ددې څرګندونه یې کوله چې، دچا په تګ راتګ چور خبره نه ده.کورته په تلونکې نری لاره کې هېڅوک نه لیدل کېدل.دهغه په زړه کې تېره شوه:

-پاکه پروردګاره !انشاءالله ،خیر خیریت به وي؟په رپېدونکي او نا ارامه زړه ،یوه شېبه ځای پر ځای ودرېد ،خو سمدلاسه یې منډه کړه، کورته نری لاره یې ووهله او ده ته پر آشنا زینو وروخوت.دروازې ته ودرېد ،د دروازې هماغه آشنا لاستی او هماغه آشنا قفل چې ګرافینې به تل دهغه له ککړوالي نه ګیله لرله.قفل هماغه شان په اسانی خلاصېده.په دالان کې دغوړو ډیوه لګېدله.

زاړه چوپړ میخائیل، پر صندوق وېده و، پراکافي، هماغه زورور، چوپړ چې په یوازې ځان به یې ګاډی په منګولو کې اوچتوله، په یوه کنج کې یوازې ناست او څه شي یې ګنډل. هغه راخلاصېدونکې دروازې ته وکتل او په یوه شېبه کې یې پر ویرلړلې او بې پرواځېرې، دتعجب ،لېوالتیا او ګېڼی څپه راخوره شوه، ځوان ګراف یې وپېژاند او چیغه یې کړه:

-نه یې منو !ځوان ګراف !داځه وایئ؟قربان دې شم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

په داسې حال کې چې له خوښۍ او ګېنۍ نه رپېده، د مېلمستون خواته يې منډې کړې، ګواکې د خپل عادت له مخې يې غوښتل، د مېلمه د راتګ زېرى وکړي، خو ناڅاپه تم شو، ښکارېده چې څه يې په زړه کې ور وګرځېدل، بېرته راستون شه او له ځوان ګراف نه يې غېږ تاو کړه او وې ويل:

-د خداى شکر !د خداى شکر !

رستوف، ځان د هغه له غېږې را خوشې کړ او وې وپوښتل:

-ټول رک او روغ دي؟

--د خداى شکر ! د خداى شکر دى !همدا شېبه يې ماښامنۍ وخوړه، پرېږده چې لږ دې وګورم عاليجنابه !

-رښتيا وو ايه، خير خيريت دى؟

-د خداى رضا ده، ټول رک او روغ دي.

رستوف، خپل ملګرى دينيسوف، بېخې هېر کړ، هغه غوښتل چې له زېري او خبر نه پرته کورته ننوزي.هغه خپل پوستين وارتېږه او د پښو په څوکو، خو په چټکو ګامونو د کور لوى تيارە مېلمستون ته ورننوت.هر څه د پخوا په شان وو، د لوبو هماغه ميزونه، د شمعو هماغه چلچراغ، خو ځوان ګراف چا ليدلى و او هغه ددې وخت پيدا نه کړ چې بې خبره ځان د هر کليو کوټې ته ورسوي.په همدې شېبه کې يو څوک لکه د تالندې په شان، د څنګ له کوټې نه راووانګل، د رستوف په غاړه کې يې ځان وځړاوه او څه مچې او ښکلول.

تر هغه وروسته، له دويمې، دريېمې او له بلې دروازې نه هر چا راوانګل.له هغه نه يې غېږې تاوولې، اوښکې، خوښۍ او د خوښۍ چيغې او سورې. رستوف داسې سرسام شوى و، چې نه پوهېده، څوک پيتيا دى، کوم يو يې پلار او کومه ناتاشا ده. ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

همهاله، چغېدل، غرېدل او په ګډه يې ښکلاوه، خو د هغه يوځه ته ښه پام شو، چې ددې ټولو په منځ کې يې مور نه ليدله.

-نيکولای جانه !زه خو هېڅ خبر نه وم، ان اروا مې هم دتا دراتګ تصور نه شو کولای !

-ورته ګورئ !دا خو زموږ خپل د زړه سر کوليا دی (په روسي ژبه کې نيکولای ته له نازه کوليا وايي) رښتيا څومره بدل شوی دی !

او خلکو ! ولې داسې تياره ده، لاړ شي يوه شمعه راوړي ! چای !چای راوړي !

-پرېږده چې مچو دې کړم...

-د زړه سره ! ما هم مچو کړه.

سونيا ،ناتاشا ،آناميخايلوفنا ،ويرا او مشرګراف، ټولو له هغه نه غېږې تاوولې، چوپړان هم ټول راټول شوي وو ،ټول غرېدل او په حيرانتيا کې ډوب وو.

پيتيا دهغه په لينګيو پورې ځان ځړولی و او چيغې يې وهلې:

- ما ولې نه مچوئ؟

ناتاشې، دهغه تندی ځان خواته راخم کړ او وروسته له هغه يې چې پر هغه د مچکو باران جوړکړ، په داسې حال کې چې هغه يې له واسکټ نه نيولی و ،له هغه نه لرېلرې شوه ،خو بيا يې هم لکه ورغومی داسې ټوپونه او چيغې وهلې.

له هرې خوانه، دخوښۍ له اوښکو نه ډکو ځلېدونکو او مينه ناکو سترګو هغه ته کتل او له هر پلوه مچو غوښتونکې شونډې ده خواته په رپېدو وې.

سونيا چې دالوان په څېر تکه سره ځلېدله، دهغه لاس يې رانيولی و او په خورا لېوالتيا او مينه ناکو کتو ،دهغه کتو ته په تمه وه.سونيا نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو شپاړس کلنۍ ته ور اوښتې، د ښکلا غوټۍ یې په غوړېدو وه او په تېره بیا د نیکمرغۍ او مینه ناکۍ له تلوسې، په دې شېبه کې سخته ښکلې برېښېده. پرله پسې یې هغه ته کتل، هغه ته موسېده او یوه شېبه یې هم له هغه نه بل پلو سترګې نه غړولې، خو ساه یې په ګوګل کې بنده کړې وه. هغه هم هغې ته د مننې او پېیرزوینې په غلچک ورکتل، خو دده سترګې لا تر اوسه هم دیوبل چاپه تمه او کوم څوک یې لټول. مشره ګرافینه لا نه وه راغلې. په همدې شېبه کې د دروازې لا شا نه د پښو ګامونه وا ورېدل شول، خو دا ګامونه دا سې چټک و، چې د هغې د مور ګامو ته هېڅ ورته نه وو.

خو دا د هغه مور وه، هغې ده ته نا اشنا ،نوې او دده ترټګ نه وروسته ګنډل شوې جامې اغوستې وې. ټولو هغه پرېښود او ده د مور پلو ورودانګل. کله چې سره یوځای شول، مور د هغه پر ټټر سر ولګاوه او په ساندو شوه. هغې نه شو کولای سر را اوچت کړي او یوازې یې خپل مخ د هغه پر پوځي واسکټ او پر هغه د سړو تمبل او کتار شویو کارتوسو ورسولاوه. بې له هغه چې دچا ورته پام شي، دینیسوف، هم راننوتلی و، هلته ولاړ و، خپلې خوبولې سترګې یې سولولې او ددې ننداري په ننداره و. هغه ځان ګراف ته چې ده ته یې په پوښتنیز غلچ ورکتل، ورو پېژاند:

- زه واسیلي دینیسوف نومېږم او ستاسو د زوی ملګری یم.

ګراف له هغه نه غبرګ تاو کړه، پرخپل ټټر یې کېښکود ،له هغه سره یې ښکل کړل او وې ویل:

-ښننه غواړم، زه تاسو پېژنم، پوهېږم، نیکولای جان په خپل لیک کې ستاسو په اړه راته لیکلي و. ناتاشې، ویرې، راشئ، دې خواته راشئ، دا هم دینیسوف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمدلاسه ټول، د نیکمرغه او له حیرته ډکې څېرې، څښتن او د تورو بریتو خاوند ، دینیسوف خواته ورواوښتل او پر هغه ور ټول شول.

ناتاشا چې له خوښۍ نه یې ځان هم هېر کړی و ، چغه کړل:

- دزړه سره !دینیسوفه !قربان دې شمه !

هغه ته یې ور ودانګل، غېږ یې ترې تاو او په کلکه کلکه یې مچ کړ. دناتاشې په دې کړو ټول هک حیران شول. دینیسوف خپله هم له شرمه تک سور شو ، خو وموسېد ، دناتاشې لاس یې راونیو او ښکل یې کړ.

دینیسوف هغې کوټې ته چې دهغه لپاره یې ټاکل شوې وه، بدرګه او درستوف کورنۍ غړي، بېرته له نیکولای نه راتاو شول.

مشره ګرافینه، دهغه ترڅنګه ناسته وه، دهغه لاس نه یې کلک نیولي او هره شېبه یې مچول. نور ټول ترې تاوراتاو و او دهغه هر غلچک ، هره خوځېدا او غږېدا یې په ځیر سره څارل او په مینه ناکو ، ځلېدونکو او حیرانتیا یې هغه ته کتل. خویندو ، ورور او پلار هر یوه هڅه کوله چې ترټولو نږدې هغه ته کېني او دچایو یا دستمال په راوړلو کې ، سره ناندرۍ جوړې کړي.

رستوف دهغې مینې له کبله چې په ده پیرزو شوې وه، خورا نیکمرغه و ، خو د راتګ له لومړۍ شېبې او له خپلوانو سره دکتنې خوند ،دهغه داوسنۍ خوښۍ او نیکمرغۍ په پرتله داسې پرتمین وو ، چې اوسنۍ هغه هسې بې خونده ورته بریښېدل، نوځکه دی هره شېبه دیوه نوي زېري او خوند په تمه و.

نوې را رسېدونکې بله ورځ ، سهار تر لسو بجو پورې ویده وو.

دهغوی دخوب دکوټې ترڅنګ په کوټې کې، تورې، پنډونه، خورجینې او پرانستې کڅوړې ، په ختو ککړ بوټونه او موزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

،همداسې ګډوډ او تيت او پرک پراته وو...چوپړانو دوه لګنه تودې او سړې اوبه او پاکې جامې چمتو کړې وې.دنارينو او تنباکو بوی په کورکې خپور و.

د دينيسوف،مات او ځيږ غږ واورېدل شو:

- ګريشکا !رستوفه تاته وايم پاڅېږه !

رستوف،خپل سره ترلي بانه ومښل،د سر جړې څنې يې له تاوده بالښته راهسکې او وې ويل:

-څه خبره ده؟ناوخته شوې ده که څنګه؟

دناتاشا غږ له ګاونډ کوټې نه واورېدل شو ، چې ويل يې:

-اها !لس بجې کېدونکې دي.

دګاونډ له کوټې نه د شغهارکوونکو کميسونو او دنجونو دشروشور او غږېدا ،غږ راته او دهغې له نيمه پرانتې دروازې نه دشنو جامو او تورو څڼو پڅوواک راوځلېد او ناڅاپه ببرته ورک شو.ناتاشا ،سونيا او پيتيا راغلي وو ،چې وګوري،نوي راغلي مېلمانه راپاڅېدلي او کنه؟د دروازې له شا بيا دناتاشې غږ واورېدل شو:

- نيکولای جانه !پاڅېږه !پاڅېږه نور !

- سمدلاسه !همدا اوس !

پيتيا په همدې وخت کې په ګاونډه کوټې کې،تورې ليدلې وې او له هغو نه يې يوه را اخېستې وه،له مشرجګړه ليدلي ورور سره کتنې، دهغه په زړه کې شور او مينه راتخنولې وه ،بې له هغه چې دې ته پام وکړي چې دا نه ښايي چې پېغلې نجونې دې لغړ او بې جامو ځوانانو ته وګوري،د ناړامی يا بې پروايی له امله هغه د نويو راغليو زلميو دکوټې دروازه پرانسته او په لوړ آوازيې وويل:

- دا ستا توره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې د خلاصېدو سره سم نجونو شاته ودانګل او دینیسوف په حیرانۍ او تعجب، خپل له ویښتو نه ډک لینګي په څادر کې ومروړل او خپل ملګري ته یې وکتل، پیتیا کوټې ته ورننوت او دروازه یې ځان پسې ورپورې کړه. د دروازې له شا نه د خندا د کړسهاري غږ تر غوږه شو.

د ناتاشا غږ پورته شو:

-نیکولای جانه !کمیس واغونده او راووزه !

پیتیا وپوښتل:

-دا ستا توره ده؟ او بیا یې په خورا ادب تورځنې او توربریتي دینیسوف ته مخ وروااړاوه او وې ویل:

- او که ستا سو ده؟

رستوف کمیس واغوست، په تلوار یې څپلۍ پښو او له کوټې نه ووت.ناتاشا خپلې سګګ لرونکې یوه موزه په پښو کړې او په بله لګیا وه. سونیا تر خپل ځانه تاوېدله ،غوښتل یې لمن راټوله او کېني. په همدې حال کې رستوف د هغوی کوټې ته راننوت.دواړو نوي شنه، سره ورته کمیسونه اغوستي وو.اننګې یې تک سره او خورا خوښې وې.سونیا له کوټې وتښتېده او ناتاشا وروړ تر تخرګ لاندې ونیو او په خبرو خبرو یې هغه واړه مېلمستون ته بوت.

د دوی مرکه شېبه شېبه تودېده او دا مرکه هسې توده وه، چې د دوی د هغو نورو زرګونو پوښتنو او ځوابونو لپاره چې یوازې دوی پورې یې اړه لرله د خبرو لپاره وخت نه شو پیدا کولای.ناتاشا په هرې هغې خبرې چې وروړ ادا کوله او یا یې خپله ویله، په کړس کړس خندل.د هغې خندا نه له دې کبله وه، چې د دوی خبرې د خندا وړ وې، بلکې له دې کبله وه چې خورا خوشحاله وه او نه یې شو کولای د خپلې خندا او موسکا مخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیسي.

د رستوف دهرې خبرې په اورېدو به یې ویل:

-خوراښه ده، ډېره بې ساري ده !

رستوف داسې وانګېرله، چې د خور د تودې مینې تر اغېز لاندې راغلې دی، ترهغه یو نیم کال نه وروسته چې دی له کوره وتلی دلومړي ځل لپاره، دهغه په ګوګل او پرځېرې هغه ماشوم وزمه موسکا راخورېږي، چې په دې موده کې آن یو وار هم داسې احساس کړې نه وه.

ناتاشا به ویل:

-واه !ګوره ! له تانه لوی نارینه جوړ دی، پاکه پرودګاره ! څه لویه نیکمرغي، څه لویه نیکمرغي ده چې زما ورور ...هغې دهغه بریتونه ولمسول او وې ویل:

-غواړم په دې پوه شم، چې دا تاسو نارینه څنګه یاستئ؟همداسې لکه موږه ښځې که بل ډول؟

رستوف ځواب ورکړ:

-نه !نه !هو ربښتیا سونیا ولې وتښتېده؟

هو کې !

دا یوه بله لویه قصه ده ! ګوره ! ته غواړې له هغې سره وغږېږې ،کنه؟ څنګه په ته به ورسره غږېږې او که په تاسو ؟

رستوف وویل:

-ګورو به، چې څنګه پېښېږي.

-ښه به دا وي چې تاسو ورسره وغږېږي، زه به بیا وروسته درته ووایم چې ولې.

-پوه نه شوم؟دا نو څه خبره ده؟

- ښه ته چې ټینګار کوي، همدا اوس به یې درته ووایم.ته خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږې چې زه او سونیا ډېرې نېږدې خورلنډې یو ،داسې خورلنډې چې هغه ته مې ددوی ددوستۍ په نښه په سکروټه لاس داغلی دی،راشه وې ګوره.

لستونی یې پورته کړ او له څنګلې یې لږ څه بر اوږې ته نېږدې، پر خپل اوږد ،نازک او ښکلي مټ ،هغه ځای چې دنڅا د اوږده کمیس داغوستو پر وخت پټېږي،یوه سره په اور داغلې نښه وروښوده.

-ما دا ددې لپاره سوی دی،چې هغې ته دخپلې مینې نښه څرګنده کړم،هسې خط کش مو په اور وینو او ځان مو پرې وسوځاوه.

هغه چې دخپل ماشومتوب د سبقونو دویلو په کوټه کې پر هغې پستې اوږدې څوکۍ چې بالښت ډوله لاستیو هغه ګاڼله،ناست و ،دخپلې خور ناتاشې ناهیلیو ،خوغړېدونکو سترګو ته یې کتل،بیا دخپل ماشومتوب په ښکلې دنیاګۍ کې، دهغې کورنۍ په غېږ کې چې پرته له ده نه بل چا ته دتصور نه وه،ورډوب شو.هغه دنیاګۍ کې چې په ده کې یې دده لپاره دژوند ترټولو نه ښه خاطرات او یادونه را تازه کول.چاته دمینې دڅرګندونې اوښودنې لپاره په سکروټو پر ځان دنښې ایښودل ددې لپاره هسې دماشونو او بابیزه خبره نه وه،هغه دا حال احساسولی شو او هغه ته دتعجب وړ نه وه.

خو بیا یې هم وپوښتل:

-دا خو ښه ده،تر دې وروسته څنګه کېږي؟

-څنګه؟ دا چې ما او تا هم هغه ته همداسې ګران یو.دتل لپاره ورته ګران یو.دا خو څه حماقت نه دی،چې لاس په سکروټه داغ کړې او بس !دا په دې معنی چې موږ به یو بل ته ګران یو.هغې ته یوڅوک داسې تل ګران دی،لکه دا نښه چې ابدي ده،هغه ګرانښت به هم همداسې ابدي وي.زه په دې نه پوهېږم اوس او سمدلاسه به یې هېره کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نو څنګه؟

-هغې ته زه او ته همداسې ګران یو ، ناتاشا ناڅاپه تکه سره شوه او وې ویل:

- پوځ ته ترتګ نه مخکې دې،هغه وعدې یاد برې؟هغه وایي چې ته هغه هېروې،خو هغه وایي چې دی به ماته دژوند ترپایه ګران وي،پربېږده چې هغه همداسې ازاد واوسي،خو ماته به ګران وي..ګوره رښتیا هم دا د پیرزوینې او رحم خبره ده،کنه؟لوی روح غواړي،همداسې نه ده؟ناتاشا خپله دا خبر بیا بیا تکرار کړه او وې ویل:

-لوی روح او خورا پیرزوینه غواړي،همداسې ده کنه؟

د هغې د وینا له نښو نه داسې برېښېده،هغه څه چې هغه یې اوس وایي،تر دې مخکې یې په ژړا ژړا ویلي وي.رستوف په خیالونو کې ډوب شو او وې ویل:

-زه هېڅکله هغه خبره چې مې کړې،نه هېروم،سونیا داسې ښکلې ده چې ،کوم احمق به په داسې نیکمرغۍ سترګې پټوي.

ناتاشا په لوړ او له تلوسې نه په ډک آواز وویل:

- نه !نه ! ما او هغې په دې اړه د زړه خواله کړې وه،ما لا پخوا ویلي و ،چې ته به همدا خبره کوې،خو داسې نه ده،ځکه که ته دا خبره ددې لپاره کوې چې خپله ژبه او وعده پرځای کړې او یوازې دخپلې ژبې دساتنې لپاره ځان دې ته اړوې.دا خبره ددې معنې لري چې ته کوم بل چا واده کولو لپاره اړویستی یې او دا سمه خبره نه ده.

رستوف په دې پوه شو ،چې هغوی دا ټولې خبرې په ښه تکل برابرې کړې دي.سونیا پرون هم د خپلې ښکلا پر زور هغه کوډې کړې وې او نن یې هم د سترګو په رپ کې تر پرونه لا سخت دده پر زړه یرغل کړی و.هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چته شپاړلس کلنه زړه راښکوونکې پېغله وه او دا سې يې احساس کړه چې ورته ګرانه ده(په دې کې يې يوه شېبه هم شک نه لاره)رستوف په زړه کې پخوله:

- ولې همدا اوس راته ګرانه نه وي،ولې له هغې سره ژر واده ونه کړم،خو اوس،اوس خو مې ډېرې نورې خوږې شپې ورځې او لذتونه تر مخې دي،هو کې هغوی زما د رضا کولو لپاره ښه دوکه جوړه کړې ده.نه !نه !ښه به دا وي چې آزاده پاتې شم او وې ويل:

-ډېره ښه ده،په دې اړه به نو وروسته وغږېږو ،هغه زياته کړه:

-وای وای چې نه پوهېږې،چې څومره دې په ليدو خوشاله يمه.ګوره باريس ته خو به دې خيانت نه وي کړی؟

ناتاشا وخندل او په لوړه آواز يې وويل:

- دا څه اپلتې غږوئ !نه دهغه او نه دبل کوم يوه،دهېڅچا په خيال کې هم نه يم او نه غواړم په دې اړه وغږېږم.

-عجبه ده،دا ولې،دا په تا څه شوي دي؟

ناتاشا چې دنيکمرغۍ موسکا يې پرشونډو خوره و ،وغوړېده او وې ويل:

-په ما ؟بيا يې له هغه نه وپوښتل،تا :

-تا دوپورت (فرانسوي ناځګر چې هغه وخت په پترزبورګ کې خورا پېژندل شوی دی) ليدلی دی؟

-نه !...

هغې زياته کړه:

-زه به هېڅ وخت مېړه ونه کړم،غواړم نڅاګره شم،خو ګوره چاته ونه وايې.

رستوف داسې د زړه له کومې وخندل،چې دينيسوف په ګاونډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه کې د هغه غږ واورېد او د رستوف په خوښۍ او نیکمرغۍ یې رخه راغله، هغې هم د خندا مخه ونه شو نیولای او وې ویل:
-خورا ښه ده، خورا !
-ښه ده ! ښه ده !نور نه غواړئ چې له باریس سره واده وکړې؟
-ناتاشا له قهره تکه شنه شوه او وې ویل:
- زه نه غواړم د چا ښځه شم، کله چې باریس ووینم ،خپله به ورته ووایم.
رستوف وویل:
- ښه نو داسې؟
ناتاشا وویل چې دا ټولې هسې ملنډې دي، هغې زیاته کړه او له ورور نه یې وپوښتل:
-ښه دا راته ووایه، دینیسوف ښه هلک دی؟
- ډېر ښه هلک دی.
-ښه ورکه وه یې، ځه جامې دې راوغونده، چې چای وڅکوو.
...رستوف چې په کوټه کې سونیا ولیدله، تک سور شو.نه پوهېدو هغه یې ته څه ووایي او څه وکړي.پرون شپه یې د سترګې مشې او دېپلتون له دردوه وروسته دوه ځله سره ښکل کړي وو ، خو نن یې داسې انګېرله چې دا کار نور کېدونکی نه دی.رستوف داسې احساسوله چې مور او خویندې یې ټول ده ته په پوښتنیز کتو ګوري او سترګه په لار دي چې دی له سونیا سره څه کوي، هغه د سونیا لاس ښکل کړ او هغې ته یې (سوني) او(تاسو)وویل.
((دا په دې معنې چې نه دومره رسمي چې د سونیا له نامه سره د هغه د پلار نوم یاد او نه دومره غیر رسمي چې هغې ته(ته) ووایي،٠خو د هغو سترګو دیو بل په لیدو یو بل ته (ته)ویل او په خوند یې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکل کړل. سونیا په کتو کتو کې له هغه نه له دې کبله ښښنه غوښته، چې دناتاشا له لارې یې هغه ته خپلې پخوانۍ خبرې او وعدې وریادې کړې او له هغه نه یې له دې کبله مننه کوله چې دا لا هماغه شان ورته ګرانه ده. رستوف بیا په کتو کې له هغې نه له دې کبله مننه کوله چې هغه یې آزاد پرېښی او هغې ته ویل، که ازاد وي او که نه وي، دا به همداسې ورته ګرانه وي، ځکه دا امکان نه لري ، چې سونیا ده ته ګرانه نه وي.

ویرې د یوې شېبې چوپتیا نه په ګټه اخېستو ، وویل:

-دا ډېره د تعجب وړ ده، چې سونیا او نیکولای د دوو پردیو په شان یو بل د (تاسو) په نامه یادوي.

د ویرې دا خبره دهغې د نورو خبرو په شان رښتیا او د تل په شان دټولو دخوابدۍ لامل شوې ده. نه یوازې نیکولای، سونیا او ناتاشا بلکې مشرې ګرافینې هم له سونیا سره د خپل زوی له مینې له دې کبله ویربده، چې تصوریې کاوه، کېدای دغه مینه د دې زوی له خورا سترو بریو او نیکمرغیو نه بې برخې کړي. مشره ګرافینه هم د پېغلو په څېر تکه سره شوه. رستوف د دینیسوف په لیدو هم حیرت وکړ، ځکه دینیسوف، د عسکرۍ خپلې نوې جامې اغوستې وې، عطر یې وهلي و ، په غوړو څڼو او په داسې شان او پرتم د هرکلیو کوټې ته راننوت، چې هغه ته یې د هغه د جبهې حالت وریادوه او له ښځو سره په داسې ناز او ادا ښوربده او غړېده چې رستوف هېڅکله په دغه شان د هغه د لیدو تمه نه لرله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

کله چې نیکولای رستوف له جبهې نه مسکو ته راستون شو، د هغه کورنۍ هغه ته دیوه نازولي او اتل زوی په شان هرکلي وو ایه.نیکولای دهغو د زړه سر او په دیدن یې نه مړېدل. خپلو خپلوانو هم هغه ته بې ساری درناوی او ګرانښت څرګند اوه، اشنایانو بیا هغه ته د یوه سواره او زړه راښکوونکي پوځي افسرپه سترګه کتل، داسې افسر چې د ښو کړو وړو خاوند او بې سارې ښه نڅا یې کوله.

درستوف کورنۍ په مسکو کې خورا مخوره، دوستان اوآشنایان یې بې شمېره او سږکال خو دمشر ګراف پیسې او شتمنۍ ځکه خورا پریمانه وو، چې یو څه جایدادونه یې ګرو کړي وو.نو له همدې کبله نیکولای جان ځان ته دګاډۍ غوره ښه آس، د ورځې د دود سره داسې غوره کالي چې بل چا لا په مسکو کې نه درلوده او ښایسته داوږدو ټونګوموزې، اخېستې وې، شپه او ورځ یې له یارانو دوستانو سره له خوښیو نه په ډکو بنډارونو کې تېرولې.رستوف کور ته دراستنېدو نه لنډه موده وروسته، له پخواني ژوند سره د بیارږدېدو له امله دخوښۍ احساس کاوه او داسې یې انګېرله چې اوس پوره لوی سړی شوی دی .د دنیات په مضمون کې دناکامېدو ترخه غمونه،د سورلۍ په ګاډیو کې د سپرېدو لپاره دګاوریل نه دپور اخېستنې او په غلا غلا له سونیا سره ښکلول، اوس ټول دهغه لپاره دماشمتوب دزمانې داسې لوبې برېښېدې چې دتېرو وختونو هېر شوي یادونه وو.هغه اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سواره پوځ دا سې يو افسر چې د سورلۍ ښکلې، ځلېدونکې ځانګړې پوځي جامې، چې د ګيورګي په نامه د سپينو زرومډال پرې تمبول شوی و، اغوستې وې او د ښار له خورا مخورو، نامتو او ماهرو سورو ښکاريانو سره دلوبو او دهغو د آسونو په پرتله يې خپل آس جوړ اوه. هغه د ښار په ځانګړې کوڅه کې له کومې ښځې سره آشنايي پيدا کړې وه او هرماښام به يې ديدن ته ورته.د ارخاروف په کورکې به يې د مازورکا نومې نڅا دنڅاګرو لارښوونه کوله. له فيلد مارشال کامنسکي سره به يې د جګړې په اړه مرکې کولې، انګريزي کلوب ته يې تګ راتګ پيدا شوی و او له يوه څلويښت کلن ډګروال سره يې چې د دينيسوف له لارې پېژند ګلوي شوې وه او په (ته) يې له هغه سره خبرې کولې.

په مسکو کې يې له ټولواک سره د مينې اور لږ سوړ شوی و، ځکه په دغه موده کې چې دی دلته راستون شوی و، هغه يې ليدلی نه و، خو ددې ټولو خبرو سره سره هغه د ټولواک او له هغه سره د خپلې لېوالتيا په اړه غږېده. کله ناکله خو به يې لا داسې هم ښودله چې دی د ټولواک په اړه خپل زيات رازونه ويلی نه شي ، هغه رازونه چې د ډېرو نورو لپاره د پوهېدو وړ نه دي او د ټولو هغو احساساتو سره يې د زړه له کومې خواخوږي ښودله چې په مسکو کې يې هغه وخت ټولواک الکساندر پاولوويچ ((ځمکني فرښته)) ګڼله.

په مسکو کې د اوسېدو او پوځ ته د بېرته ستنېدو په دغه لنډه موده کې، رستوف نه يوازې له سونيا سره نېږدې نه شو، بلکې لږ نور هم سره لرې شول.

سونيا خورا ښکلې، مهربانه او له ورايه څرګنده وه چې پر رستوف يې سخت زړه بايللی و، خو رستوف د ځوانۍ په هغه منګ و، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅوان تصور کوي، دومره بوخت او په کړکېچونو کې ډوب دی، چې مینتوب ته وخت نه لري.او یا دا چې تر واده نه خپله ازادي غوره ګڼي او غواړي یوڅه نور تر سره کړي.هر کله به چې سونیا ور په زړه شوه ویل به یې:

- هه هه، داسې پېغلې ډېرې دي، نورې به هم ډېرې داسې پیدا شي، ډېرې نورې چې زه یې لانه پېژنم.ددې کار لپاره زه لا ډېر ځوان یم، وخت ډېر دی، هغه وخت چې زما دې کار ته زړه شي او مین شم ،خو اوس د مینتوب لپاره هېڅ وخت نه لرم.

له بله پلوه هغه له ښځو سره ناسته ولاړه ځانته یو ډول سپکاوی ګاڼه، که څه هم هغه دنڅاوو بنډارونو ته تګ راتګ درلوداو له ښځو سره یې ناسته ولاړه کوله، خو داسې یې ښودله چې دا کارونه د زړه له کومې او بې خونده کوي.انګریزي کلوب ته تګ راتګ، له دینیسوف سره عیاشي، په شرابو کې ډوبېدل، هغه پېژندل شوي کورته تګ راتګ ((هلته عیاشانو تګ راتګ درلود)) ،دا او دې ته ورته نور ډېر کارونه یې د یوه سواره پوځي لپاره ورځني چارې ګڼلې.

د مارچ د میاشتې په پیل کې مشر ګراف، ایلیا اندربوویچ رستوف، دهغې مېلمستیا او بنډار په چمتوالي سخت لګیا و، چې په انګریزي کلوب کې یې، د شهزاده باګراتیون په ویاړ دجوړېدو تکل کړی و.

ګراف، چې خپل اوږد کورنی کمیس اغوستی و، په کورکې ګرځېده راګرځېده.او دانګریزي کلوب داشپزانو پېژندل شوی مشر، فئوک تیست، ته یې دمېلمستیا لپاره، دمرچ او مالګې ،زر چوبې، بادرنګو ،تازه کبانو ،دخوسې دغوښې او نورو په اړه ځانګړې سپارښتنې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف رستوف د پرانستو له پیل نه د دغه کلوب غړی او د هغه یو له مخورو سپین ږیرو نه ګڼل کېده. نو له دې کبله شهزاده باګراتیون ته درسمي مېلمستیا د تیارۍ چارې ده ته سپارل شوې وې، ځکه هغه په مېلمه پالنې او خرڅ کې لوی لاس او نوم لاره او په دې برخه کې یې سیال نه درلود. د کلوب مشرانو، اشپزانو او چوپړانو په خورا پاملرنې او ورین تندي د هغه سپارښتنې اورېدې، ځکه هغوی په دې ښه پوهېدل، پرته له هغه نه به بل هېڅ څوک د داسې یوې مېلمستیا خرڅ ته چې څو زره روبله کېږي ملا ټینګه نه کړي او د بل هېڅ چا په مېلمستیا کې به دوی ته داسې ګټې ور په برخه نه شي...

ګراف، وروسته له هغه چې پخوونکو ته وړ سپارښتنې ورکړې، د مېلمستون خواته یې د ستنېدو تکل وکړ... په همدې وخت کې یې د دروازې له شا نه د ټینګو نارینه ګامونو او دبوټو د وسپنیزو ټکهارې غږ واورېد. هغه ځوان ګراف و، هغه د تاندو، نریو بریتو، ښکلې او بې ساري تازه بشرې سره چې خوب یې ښه پوره او ستوماني یې لرې ښکارېده، له ښه مسکوي طبیعت سره رانتوت.

بوډا ګواکې له شرمه ډکې موسکا سره زوی ته وویل:

-آه وروره! څېرې یې؟ چور سرسام شوی یم، که بل څوک نه یې، تا خو به لږ مرسته راسره کړې وای، تر اوسه مې لا سندرغاړي خبر کړي نه دي، سازیان شته، خو سندرغاړي؟ ما وې چې جټان را وغواړم؟ تاسو سپاره پوځیانو خو د جټانو وکوچانیو سندرو لېونی یاستئ.

زوی وموسېده او وې ویل:

- که رښتیا راباندې وایې، شهزاده باګراتیون چې کله د شون ګرابن، جګړې ته چمتوالی نیوه، دومره هلې ځلې یې نه کولې، لکه تاسو چې یې د دې مېلمستیا لپاره کوي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف، په لوړ او له خوښۍ نه په ډک آواز وويل:

- ...له هغه ځايه به بيا ، راز ګولپاى ځي ۳۷۳ ، اپاتکا ګاډيوان هلته بلد دى، هلته به الپوشکاى نومى جټ پيدا کوي، هغه، هغه د ارلوف په مېلمستون کې چې ګډ بده ، ياد بېږدې؟...

نيکولاى په خندا وويل:

-جټانې هم ورسره راولو؟

-زړه دې ! ستا زړه !

په دې وخت کې، اناميخايلوفنا ، په نه اوربدونکو ګامونو ، برندې ځېرې او همهالـه مسـيحي وزمـه بشـرې، چې هېڅکلـه يـې نـه بدلوله، کوټې تـه راننوتـه... سترګې يې لـه مهربانۍ نـه وتړلې او وې وويل:

-...ګرانه ګرافه !زه به يو وار د بېبزاوخوف، کورتـه ورشم، هغه ځوان بېزاوخـوف راغلى، هـو !هرڅـه مـو چـې لـه بـاغچې نـه پـه کـار دي ګرافـه !همـدا اوس يـې راوړئ، زه بايـد بېزاوخـوف وګورم، هغـه ماتـه دبـاريس ليـک رالېږلـى، دخـداى شـکر دى، باريس اوس پـه سـتره قوماندانۍ کې ګمارل شوى دى...

زما له خوا بېزاوخوف ته بلنه ورکړئ، زه به د هغه نوم د مېلمنو په ډلـه کې وليکم، خو دا راته ووايئ چې هغـه يـوازې دى کـه لـه خپلې مېرمنې سره راځي؟

اناميخايلوفنا ، خپلې سترګې پورته خواتـه وغړولې او پـه ځېره يې دغم لړلې راخورې شوې، خو وې ويل:

- اه زما ګرانه !هغه خورا بدمرغه سوى دى، هغه څه چې ما اورېدلي او که رښتيا وي، خداى دې په هېڅ چا نه راولي. کله چې موږ د هغـه پـه نيکمرغيـو کـې ډوب و ، هـېڅ چـا ددې بـدو ورځـو تصـور هـم نـه شـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولای.هغه هم دا د پاک زړه او سپېڅلي روح خاوند.زما خو خورا زړه پرې خوږېږي،څه مې چې له لاسه وشي،هو مره مرسته به ورسره وکړم.

دواړه مشراوځوان،رستوفانو(پلار او زوی)وپوښتل:

-ولې؟څۀ شوي دي؟...

-خلک داسې وايي،چې پېير،دغم له لاسه لېونی شوی دی.

-ښه !هر څه چې وې ،وې دي.پرېږدي چې مېلمستيا ته راشي، پرتمينه مېلمستيا به وي،طبيعت به يې ښه شي.

بله ورځ چې د مارچ دريېمه نېټه وه،لا د ورځې دوه بجې نه وې چې د انګريزي کلوب دوسوه پنځوس تنه غړو او پنځوس تنو نورو مېلمنو دګران مېلمه او د اتريشي دجګړې اتل شهزاده باګراتيون د راتګ هرکلي ته سترګه په لار وو.مسکو چې تل دخپل پوځ دېرله پسې بری سره رږدی و،د "استرليخ" د جګړې د خبرونو په رارسېدو سره لومړی هېڅ دا نه منله چې کېدای شي،دوی داسې ماتې خوړلې وي،ځينو خو دا خبر دروغ او بابيزه ګاڼه او نورو بيا دغه ډول حيرت وړونکې پېښې لپاره چې په خيال کې هم نه راتله،پاخه دلايل غوښتل.انګريزي کلوب،چې دمخورو او له پېښو خبرو او لېوالو ټولنيزو شخصيتونو دتګ راتګ او ټوليدو يوه ټولنه وه،د دسامبر په مياشت کې چې ددغې ماتې دخبرونو رارسېدل پيل شول،ټولو داسې ددې خبر او جګړې په اړه چوپيتيا غوره کړې وه،چې ګواکې په لوی لاس يې داسې پرېکړه کړې وې،چې هېڅوک به په دې اړه څه نه وايي.هغه مخور مرکچيان لکه:ګراف راستوپچين،سردار ولاديميروويچ دولګاروکي، والويوف،ګراف کارکوف،سردارفيازيميسکي،چې تل به يې خبرو دنښې منځ ويشت، يا کلوب ته نه راتلل او يا هم په کورنو او وړو ځانګړو بنډارونو کې راټوليدل او د زړه خوالې يې کوله او هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسکويان چې د نورو له خولې يې خبرې کولې (چې ګراف، ايليا اندرووېچ هم له هغه ډلې نه و) دلنډ وخت لپاره بې لارښود او لارښوونې پاتې شول او د جګړې په اړه يې خپل خيال نه څرګند اوه. د مسکو خلکو داسې انګېرله چې داسې کوم ناوړه څه تېرېدونکي دي، چې د هغه په اړه يې تر غزېد، چو پيتيا غوره ګڼله. خو لا څه موده تېره نه وه، چې مخور مرکچيان بېرته سره رابرالا او په جګړې کې د ماتې دلاملونو په اړه په ډاګه غږېدل او خبرې اترې يې پيل کړې. د همدې ويناوو او مرکو نه روسانو ته د دغې ناشونې، نه منونکې او نا اورېدل شوې پېښې دلايل څرګند او په ټول مسکو کور په کور خواره شول. لاملونه دا وو:

د اتريشيانو خيانت، پوخ ته د خوړو او کالو نه رسېدل، د پولندي پرژيبفسکي او فرانسوي لانژرون خيانت، او د کوتوزف بې استعدادي (او په ګنګوسه کې دا هم ويل کېده) د ټولواک ځواني، بې تجربوالی او له هغه نه د ناکسو چاپير شويو وګړو راتاوېدل او د هغو د خبرو اورېدل. خو روسي پوځ، د پوځ په اړه ټولو دا په ګډه ويل چې هغو د زړورتيا او مېړانې يو ناشونې چاره ترسره کړې ده. د روسي پوځ هر سرتېری، هر افسر او هر جنرال، هر يو، يو اتل و، داسې اتلان چې زړورتيا او مېړانو ته يې د معجزې په سترګه کتل کېدل، خو د دغو اتلانو له ډلې نه، بياد شهزاده باګراتيون نوم ځکه د اتل په نامه يادېده چې، په باتوروالي په شون ګراين کې جنګېدلی، په استرليخ کې يې په وخت شاته تګ کړی او په يوازې ځان يې تر خپل لاس لاندې پوځ په خورا منظمه بڼه ژغورلی او يوه ټوله ورځ د دوه برابره زيات او پياوړي دښمن سره په مېړانه جنګېدلی او خپل ځان او خپل پوځ ته يې ستر وياړ ګټلی دی. د دې علت چې باګراتيون په مسکو کې د اتل نوم ګټلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ،نه یوازې دا وچې هغه له مسکو سره څه ځانګړې اړیکې نه لارل بلکې دا هم و چې هغه یو پردی او غیر روس پوځي و...د باګراتیون د غې راز ستاینې او لمانځنې همماله د کوتوزف نه د نه رضایت او کرکې څرګندونه هم کوله..خو د روسي سرتېرو په اړه خبره دا وه چې له هغو نه باید د آرامتیا هیله وشي،ځکه باید دا کار وشي چې مېړانې ته یې ډېر تاوان پېښ نه کړي.له هرې خوا نه دا استرلیځ په جګړه کې،د هغه د نویو نویو مېړنو کړو او ویاړونو کیسې مرکې اورېدل کېدې،چا ویل هغه آن د دښمن له منګولو جنډه راوژغورله،بل به بیا ویل چې،پنځه تنه دښمنان یې وژلي،دربیم به بیا یادونه کوله چې همماله یې په توپ کې پنځه ګولۍ ځای پر ځای کړي دي او نورې نورې کیسې.د بیرګ مېړانه هم پټه پاتې نه وه ،هغه دا چې کله یې ښۍ لاس شنډ شوی و ،توره یې په کین هغه چلوله او همداسې وړاندې تللی و.خو د سردار بالکونسکي په اړه هېڅچا هېڅ نه ویل،یوازې د هغه هغو نږدې انو یوالانو چې دی یې له نږدې پېژانده ،دا افسوس کاوه چې هغه خورا مخکې او وخته مړ شو او خپله بلاربه امېدواره ښځه یې هسې عجیب پلار ته پرېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

د مارچ په درېيمه د انګرېزي کلوب په ټولو کوټو کې د مېلمنو د غرېدو او مرکو شروشور جوړ وو. د کلوب غړي او مېلمانه ځوک په پوځي جامو، چانوربنکلي کالي او چا د سرداري جامې اغوستې او ځانګړي پودر يې وهلي او سينګار کړې ښځې لکه د شاتو او انګبينو د پسرلنيو مچيو په شان له هرې خوا نه ځپه ځپه په خوځېدا وو، ځوک ډله ډله ولاړ وو او ځوک هم نور ببېليدل، هسې دې خوا اخوا ګرځېدل. او يا به چېرې ناست او ځوک خوګوښې ځانته ولاړ وو. سينګار شوي او غوره جامې يې اغوستې وې...لاس په نامه چوپړان د دروازو خواته ولاړ او دې ته سترګه په لار و، چې ځوک دوی ته، د چوپړ ووايي

.د مېلمنو زياتره برخه غمر خوړلي، ددرناوي، پراخو او په ځان ډاډمن ځېرو خاونده خلک وو، چې ځوربې منګولی، شډلې خوځېداوې او درانه درانه غږونه يې لارل. دغه ډله مېلمانه او د کلوب غړي د دود له مخې په ځانګړو ځايو او ځانګړو ډلګيو کې سره ناست وو. يو شمېر لږاو يو واريزه مېلمانه چې زياتر يې ځوانان وو او دينيسوف، رستوف او دولوخوف چې تر خلع رتبې نه وروسته يې بيا د افسرۍ وياړ ګټلی او د سيمنوفسکي په غونډ کې ګمارل شوي و، په همدې ډله کې وو. د ځوانانو په تېره بيا د پوځي هغو له ځېرو نه د وياړ تر پردې لاندې مشرانو ته يو ډول سپکاوي ځرګندېده. هغه د اسې چې ګواکې ځوان نسل تر ځانه مشرانو ته وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-درناوي او ویاړ مو سترګې په لیمو ،خو دا هم مه هېروي، چې راتلونکې مو ړ پورې اړه لري.

نیسیفڅکي ،چې د کلوب له پخوانیو غړو نه و ،هم دلته و. پېږر ،چې د ښځې د ټینګار له مخې یې وینښته بېر سینګار کړي او عینکې یې لرې کړې وې، او دورځې له دود سره یې نوې جامې اغوستې وې، په خواشینې او غملړلې څېرې، په بېلا بېلو کوټو ګرځېده. هغه د تل په شان د هغو غوړه مالانو له خوا چاپېر شوی وو ،چې دده شتمنیو او غوړه مالېو ته په تمه وو ،خو دده د خپل عادت له مخې هغو ته په سپکه سترګه کتل.

د عمر له مخې هغه د ځوانانو ،خو د شتمیو او اړیکو له مخې هغه د مشرانو ډلې پورې اړه لرله، نو له همدې امله دی د دواړو ډلو تر منځ په تګ راتګ کې و... تر ټولو نه زیات خلک د ګراف راستوپچین، والویف یا ناریشکین ډلو ته ورټول شوي وو. ګراف راستوپچین، کیسې کولې چې څنګه اتریشیانو د تښتې په وخت کې روسان تر مخه کول او روسان دې ته اړ وو ،چې د توري په زور د تښتېدونکو په منځ کې ځانته د پر مختګ لاره پرانیزي. والویف، په خورا محرمانه ډول دا ویل چې ،اوواروف، یې له پترزبورګ نه ددې لپاره استولي وو ،چې د اتریشیانو په اړه د مسکو د اوسېدونکو د خیال جاج واخلي. په بله ډله کې ناریشکین، د اتریش په پوځي شورا ملنډې وهلې... خو خپله سردار اندربوویچ، چې پستې څپلۍ یې په پښو وې، په خورا چټکۍ او بوختیا یې د هرکلبو او خوړو د تالارونو ترمنځ تګ راتګ کاوه او ټولو مخورو او لړو مخورو سره یې چې ده ټول په یو ډول نه ډول پېژندل، په یو ډول سترې مشې خواره مشي او کله هم یوه لنډه مرکه کوله. او کله ناکله خو به یې خپل غلچک خپل نازولی او تاند

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوی پسې ولېږه او د هغه په پيداکولو سره به يې سترګې په هغه ورخښې او يو له نازه ډک سترګک به يې ور ولېږه.رستوف د کړکۍ ترڅنګ له دولو خوف سره ولاړ و ،سره له هغه چې تازه سره آشنا شوي وو ،خو سخت ورته ګران شوی و.بوډا ګراف،هغوی ته ورنږدې شو ،د ښه راغلاست په نامه يې ددولو خوف لاس ورکښېکود او وې ويل:

- ماته ويار راوبښې،تاسو زما له دې زلمي سره پېژني،هلته يو ځای او يوځای موله هغو سره مېړانه کړې ده...اه اه !او هغه بوډا ته چې له څنګه يې تېرېده،وويل:

-آه !واسيلي ايګناتيچ،ګرانه ملګريه !څنګه ياستي؟...خو نور يې ددې وخت پيدا نه کړ،چې له دغه بوډا سره خپل دغه روغبړ ته پای ته ورسوي،ځکه ناڅاپه ټولو کې يو شروشور او لېوالتيا ګډه شوه،چوپړانو په ګبنهۍ اخېستو بڼو را وهڅېدل او په لوړ آواز يې غبرګ غږ وکړ:

-له خيره سره راغلل !

زنګونه وشرنګېدل ،مشران او سپين ږيري،تر مخې شول او ټول مېلمانه چې لکه دغنمو د دانو په شان خواره واره و ،ته به وايې چې په پارو چپرته دلي شوي وي،له بېلابېلو کوټو نه په ستر مېلمستون کې راټول شول.

با ګراتيون چې د درناوي په نښه او دکلوب د دود له مخې خپله توره او خولۍ، ساتونکو ته سپارلي وو ،په وره کې را ښکاره شو.هغه نه پوستين اغوستی و او نه يې دکارتوسوکتار اچولی و ،لکه هغه شان چې رستوف هغه د استرليخ تر جګړې د مخه يې ليدلی بلکې هغه نوي عسکري دريشي چې روسي،بهرني نښانونه او دګيورګي ستوري يې پر چپ ټټر تمبولی و ، اغوستې وه.داسې برېښېده چې دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستيتا ته يې تر راتګ نه مخکې ويښته، ږيره او بريت جوړ کړي و ،چې د غه کار د هغې د ځېرې ښکلا په کوم ډول نا ښکلې کړې وه.د هغه په بشره کې ،په د غه بنده ار کې ،له ګډون نه د ساده خوښۍ نښې ځرګندې وې،خو کله به چې دده د ځېرتيا او مېړانې نښې ورسره يوځای شوې،لږ د خندا وړ به وبرېښېد.بلکيشوف او فيود رپيتروويچ اوواروف چې د باګراتيون ملګرتيا کوله، ددې لپاره د وره په مخکې لږ ځنډ ني شول،چې هغه د اصلي مېلمه په توګه تر ټولو نه وړاندې او يوازې مېلمستون ته ننوزي،خو هغه چې نه غوښتل ځان تر نورو لوړ وګڼي،ځان ځنډ نی ځندنی او له هغو سره همګامه کاوه،نو ځکه داسې برېښېده چې ګواکې ټول د دروازې په مخکې تم شوي وي.خو په پای کې باګراتيون دې ته اړوت او تر نورو نه مخکې شو.په خورا کمينۍ،کرارۍ،داسې چې ګواکې نه پوهېده خپلو لاسونو سره څه وکړي،په مېلميستون کې وړاندې وړاندې لاړ.هغه داسې کرار کرار روان و ،چې ګواکې ته به وايې د جګړې په ډګر کې و او د توپونو تر ډزو لاندې،لکه هغه شان چې په شوينګراين کې د کورسک د غونډ په وړاندې،ګامونه پورته کوي...د کلوب د مشرۍ ډله د هغه هرکلي او درناوي ته ودرېدل او تر دروازې پورې وړاندې راغلل.هغوی د د غه شان درانه او ګران مېلمانه د درناوي په نښه خپل هرکلی ځرګند اوه او بې له هغه چې د هغه ځواب ته سترګه په لاره پاتې شي،له هغه نه تاو راتاو شول،هغه يې له مړوندونو نه راونيو او مېلمستون ته يې بدرګه کړ.ګڼه ګونۍ،ګڼه ګونه جوړه کړې وه...تالار ته ننوتل خورا ګران و...ګراف ايليا اندرېوويچ،په خندا او ټينګار تر ټولو نه په زياتې تلوسې،هرڅوک پورې وهل، لاره يې پرانستله او ويل يې:

-چاته وايم،پرېږدي،هيله کوم پرېږدي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف همداسې خلک پورې وهل، مېلمه يې له لاسه رانيولي وو ،مېلمستون ته يې بدرګه کړ او دصالون پر منځنۍ لويې ځوکۍ کې يې کېناوه.دکلوب لويو مشرانو او مخورو بيا دمېلمه شاوخوا ته ګڼه ګوڼه او اله ګوله جوړه کړه.ګراف ايليا اندريوويچ،بيا دګڼه ګوڼې په منځ کې،ځانته لار پرانسته او دباندې ووت،لا ځوشېبې تېرې نه وې،چې دکلوب له يو مشر سره ګډ ،دسپينو زرو يو قاب په لاس رانړوت او قاب يې دشهزاده باګراتيون تر مخې کېښود.په دې قاب کې يو کاغذ چې په ښکلي خط يو شعر پرې ليکل شوی وو ،پروت و.دا وياړنه د دغه پوځي اتل شهزاده باګراتيون په ستاينه کې ليکل شوې وه.باګراتيون د کاغذ په ليدو هک پک او شاوخواته يې داسې وکتل،تا به ويل چې له چا پناه او مرسته غواړي،خو په ټولو سترګو کې يې داسې هيلې لوستې چې دی خپله بايد تسليم شي او دنورو هيلو ته غاړه کېږدي.ده وليدل چې نه کېږي،دسپينو زرو قاب يې راواخېست،په تريو تندي يې ګراف ته چې دغه قاب يې راوړی و ،وکتل.يو تن دغوړومال په شان قاب دهغه له لاسه واخېست(کنه داسې برېښېده چې باګراتيون به هغه له ځانسره تر ماښامه ټينګ ساتي او آن د ډوډۍ په وخت کې به هم هغه ترخوا پورې نيولې ګرځوي)او له هغه نه يې هيله وکړه چې شعر ته غوږ شي.داسې وبرېښېده چې باګراتيون ګواکې وايي:ډېره ښه ده ،لولم يې !په خواشينو سترګو يې کاغذ ته وکتل او په خورا پام يې دشعر لوستل پيل کړل.خو شېبه لا تېره نه وه،چې دشعر شاعر کاغذ دهغه له لاسه ورواخېست او په لوړ آوازيې دهغه لوستل پيل کړل.شهزاده باګراتيون ،هغه ته سر ښوراوه او په ځير يې هغه ته غوږ نيولی و:

پېړۍ پېړۍ دې،وياړ وی،پر الکساندر،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ویاړ پر تخت ابدي وساته !
زړور لاربښود او خواخوږی، خواخوږی اوسه !
خپل هېواد کې ریفه(د ویرژل دافسانې اتل) او جګړې ته چمتو اوسه !

***

خو اې نیکمرغه بناپارته !چې په خپلو کړو وویاړې !
او ځان دې، دباګراتیون توري او مېړانې ته ټینګ کړ...
نه دا چې له روسي جنګیالو سره دسیالۍ خیال درپیدا شي.

دشعر لوستل لا پای ته رسېدلي نه و چې، دچوپړانو مشر په لوړ آواز غږ وکړ: ډوډۍ چمتو ده !له دې آواز سره همماله دخوړنتون دروازې بېرته او له هغه ځایه ددې ترانې غږ چې:
- اې دبری چغې لوړه شه او اې زړور هېوادواله !ویاړمن اوسې ! په مېلمستون کې انګازه جوړه کړه او ګراف ایلیا اندرېوویچ، شاعر ته چې دچرګ په شان بې وخته اذان کوي ،لا دشعر په لوستلو بوخت و، په قهر سره وکتل او دباګراتیون په وړاندې ټیټ شو. ټول ځکه پاڅېدل چې پوه شول، تر شعر نه ډوډۍ ښه ده. باګراتیون ترټولو نه مخکې د ډوډۍ میز ته ورنېږدې شو او دمیز په سر کې د ددوو الکساندروو ، الکساندر بلکیشوف اوالکساندر ناریشکین ترمنځ ،کېناست. دې خبرې له دې کبله هم اغېز درلود ،چې دټولواک نوم هم الکساندر و. دهغه تر ناستې وروسته درې سوه تنه ټول، نامه او درېځ ته په پاملرنې سره ټول یو په بل پسې دمیز شا او خوا ته کېناستل، داسې چې هرڅومره مخور او دپام وړ درېځ خاوند و ،هغه ګران مېلمه ته نېږدې ځای پر ځای شول او داګران کار دهغو اوبو په څېر چې مخ ښکته روانې وي ،په هم داسې یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټکۍ ترسره شو .

ګراف ایلیا اندرو ویچ، خپل زوی د ډوډۍ نه مخکې شهزاده باګراتیون ته ور وپېژاند ، شهزاده هم هغه وپېژاند او له سره یې هسې یو څو داسې خبرې چې هغه ورځې یې له ټولو سره کړې وې، له ده سره هم وکړې. ګراف دده له زوی سره د شهزاده باګراتیون د مرکې په وخت کې، ټولو مېلمنو ته په خورا خوښۍ او غرور کتل.

نیکولای رستوف، له خپل ملګري دینیسوف او خپل نوي اندېوال دولوخوف سره، درې واړه په ګډه، د میز د منځنۍ برخې په هغه ځای کې، کېناستل چې مخامخ یې پېیر او د هغه ترڅنګ نیسیفخکي، ناست وو. ګراف ایلیا اندرېوویچ او د هغه ملګري چې د کلوب مشران ګڼل کېدل، مخامخ باګراتیون ته کېناستل او ټولو په ګډه ، هڅه کوله هغه ته، ګواکې خپله مسکوي مېلمه پالنه څرګنده کړي.

د ښې ډوډۍ او تاوده هرکلي د جوړېدو په هکله د ګراف هڅې بې ځایه نه وې پاتې...هغه د سر په خوځېدا او د سترګو په اشارو له ټولو چوپړانو سره اړیکي ساتل او تر شونډولاندې یې هغو ته سپارښتنې کولې. هغه د هرو خوړو نوم ښه پېژانده او د هغو د خوند اندازه او د خوړلو وخت ښه ورته څرګند و ، هر څه په ښه ډول روان وو. خو کله چې یې دویم خواړه مېز ته راوړل او په لیدو یې ایلیا اندرېوویچ له خوښۍ نه نور په جامو کې نه ځایېده ، په همدې وخت کې و ، چې د شرابو د بوتلونو د سرونو د پرانیستو پرقهارې پورته شو او چوپړانو په جامونو کې، د دغو اورنیو سرو انګبینو تویېدل پیل کړل. د کبانو تر څکې نه وروسته چې سخت او د پام وړ خوند یې کړی و ، ایلیا اندرو ویچ د کلوب مشرانو ته تر کتنې وروسته ، په کراره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-دډېروياړونو په وياړ بايد وڅکل شي،ښه به دا وي چې پيل يې کړو.خپل جام يې منګولو ته کړ،پاڅېد ،پر مېلمستون چوپتيا خوره شوه او ټول دې ته سترګه په لار شول،چې څه ويل کېږي.

ګراف په لوړ آواز وويل:

- دټولواک امپراتور په وياړ !او له دې خبرې سره هممهاله يې په سترګو کې له خوښۍ،لېوالتيا او شوق اوښکې راشېوه شوې.په هماغه شېبه کې و چې په مېلمستون کې داسې يوې نغمې انګازې خورې کړې چې، " دبرى دتالندې ... " سندره په کې غږېدله.ټول هممهاله پاڅېدل او هممهاله يې چغه کړې،چې هورا !او باګراتيون چې هماغه شان د شون ګرابن،دجګړې په ډګر کې چغه کړې وه،داسې هورا کړل،چې ته به وايې ستونى يې څېرې شو.د ځوان رستوف،غږ له خورا شوق او لېوالتيا نه په دغو درې سوو ،آوازونو کې له ورايه جلا او واورېدل شو او دهغه په سترګو کې هم دخوښۍ اوښکو ځان را څرګند کړ.

هغه چغه وهلې:

- دټولواک امپراتور دروغتيا په هيله !هورا !هغه ټول جام يو غړپ کړ او خپل تش جام يې پرځمکه وويشت.خورا نورو مېلمنو ،هغه ته ورته کړه ترسره او پر سر دجامونو تراړولو نه وروسته يې ،خپل جامونه پر ځمکه وويشتل.د جامونو کړنګول او دڅکلو شروشور تر ډېرې پورې اوږده شول.کله چې شروشور پاى ته ورسېد ،چوپړانو دماتو شويو جامونو ټوټې راټولې او څکوونکې هم په خورا خوښۍ او له موسکا نه په ډکو شونډو په خپلو ځايو کې کېناستل او بيا مرکې بېرته تودې شوې.ګراف ايليا اندروويچ،بيا پاڅېد ،دقاب څنګ ته اېښې ياددښت ته يې وکتل او خپل جام يې د روس د وروستۍ جګړې داتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دستر قوماندان ،شهزاده پیتر ایوانوویچ باګراتیون د روغتیا په ویاړ پورته کړ ،بیا یې شنې سترګې له اوښکو راډکې او بیا د درې سوه دهورا غریو په فضا کې انګازې جوړې کړې.خو دا وار د موسیقۍ او سندرغاړو آوازونو سندریزې انګازې جوړې کړې.دغو سندرغاړو د پاول ایوانوویچ کوتوزوف(دابل کوتوزوف دی) ،د کانتات په نامه سندره بلله:

دروس د پوځ مخه هېڅوک او هېڅ څه نیولی نه شي،
زموږ مېړانه زموږ دبري ضامن دی
که موږ باګراتیون لرو
دهر یاغي سر دهغه تر پښو لاندې دی.

همدا چې د سندرغاړو د اواز انګازې آرامې شولې جامونه بیا پورته شول،شعارونه ورکړل شول، او تر هغه نه وروسته نور ډېر جامونه،هغه جامونه چې د ګراف رستوف په نازک زړه یې دم په دم اغېزه زیاتېده ،جامونه لا ډېر ډېر په ځمکه لړېدل او شور او چغو په ګوګلونو کې نور تالانونه جوړ کړي وو. دبکلشوف، ناریشکین، اوواروف،.دلګه روکوف،آپراکسین، والویف او نورو مشرانو د روغتیا په ویاړ یو یو جام پورته او په سر واړول شول.دغه راز د کلوب دبنست اېښودونکو ،د بنداړ دمېلمنو او په پای کې د بنداړ د جوړونکي ګراف ایلیا اندروویچ په ویاړ جامونه پورته شول.نور نو ګراف ددغه شعار خوښیو او ویاړونو ته ځان ټینګ نه شو کړای،خپل دستمال یې راوویست،خپل مخ یې پټ کړ او په رښتیا یې وژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

پییر، پر میز دولوخوف او نیکولای ته مخامخ ناست و. هغه چې دتل په شان خورا ډېر خوړل او په خورا شوق یې څښل، خو هغو کسانو چې هغه یې له نېږدې نه پېژانده، دې ته پام شو چې نن یې په کړو وړو کې کوم ځانګړی بدلون راغلی دی. د ډوډۍ له پیل نه تر پایه چوپه خوله، سترګې پټې پټې، تندی تریو، شاوخوا یې کتل او سترګې به یې په یو ځای ګنډلې او په سرسامه بڼه یې د پزې پر برسر د عینکو د ایښودو ځای په ګوته مښه. دهغه پر بشرې د اسې پرېښاني او خواشیني خوره وه، چې ګواکې نه څه وینې او نه څه اوري او د کوم نه اورېدونکي او جړ خیال په خیالونو کې ډوب و.

دا جړ خیال او عذاب ښونکي غوټه د ده د ښځې او دولوخوف ترمنځ د مینه ناکو پټو اړیکو په اړه د شهزادګۍ کنایې او هغه نالاسیک شوی لیک و، چې هماغه سهار یې ترلاسه کړی و. په هغه لیک کې په خورا بده او له ملنډو ډکه ژبه چې د هرنالاسلیک شوي لیک ځانګړتیا ده راغلي و، چې دی له خپلو دې عینکو سره هېڅ نه وینې او یوازې دی دی چې د دولوخوف او د خپلې ښځې له ناوړو اړیکو نه خبر نه دی. پییر هېڅکله نه د شهزادګۍ کنایې منلې او نه په لیک کې لیکل شوي تورونه. خو سره له دې ټولو خبرو پر میز مخامخ دولوخوف ته له ناستې او هغه ته له کتو نه، یې وېره لرله. هر وار به چې، د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې بې له ارادې، د هغه له زړه راښکونکو او سپین سترګو، سترګو سره وجنګېدې، د اسې یې انګېرله چې کوم وحشتناکه او زورونکې څه یې په ګوګل کې رالمسېدل او مخ به یې بلې خوا ته اړاوه. بې ارداې به د خپلې ښځې تېره او له دولوخوف سره د هغې اړیکې وریاد بدل او دا به یې په زړه کې ورتېره شوه چې په لیک کې لیکل شوې خبرې کېدای شي رښتیا وای او یا به یې تصور کاوه که دا خبرې د ده د ښځې په اړه نه وای ټولې به رښیا وې. بې ارادې به وریاد بدل چې دولوخوف تر جګړې نه وروسته بیا خپله خلعه شوې رتبه ترلاسه کړې، خپل دریځ یې بیا لاس ته راوړی، پترزبورګ ته راستون شوی وا و دی ورپه یاد شوی و. د هغه له پخوانۍ دوستۍ، اندېوالۍ، ګډې اشنایې نه یې ګټه اخیستې او مخامخ د ده دیدن ته راغلی و. پییر په ورین تندي د هغه هرکلی کړی و، په خپل کور کې یې د استوګنې ځای ورکړی و او هغه ته یې پیسې ورکړې وې... دا به وریاد بدل چې څنګه په سپین سترګۍ، دولوخوف، هغه ته د هغې د ښځې ښکلا ستایله او څنګه مسکو ته د راستنېدو نه وروسته هېڅکله، هغه د هغې نه، جلا شوی نه و.

پییر په زړه کې ویل:

-هو کې! هغه ښکلی ځوان دي، زه هغه ښه پېژنم، له همدې کبله وچې ما د هغه لاس ونیو او مرسته مې ورسره وکړه، دا دي اوس ددې په بدل کې هغه ما ته رسوایي جوړوي، پرما خاندي او یو خوږغچ را نه اخلي... خو بیا هم زه دا خبرې نه منم، حق نه لرم، هغه و منم. هغه د دولوخوف ټول هغه ناوړه کړه چې هغه یې د تربګنۍ په شپو کې ترسره کوي وریاد کړل. دا بې پر شا یې د پولیسو د سرمامور ترل، او بو ته د هغه ارتېږل، یا د هغه له خوا حق او ناحق دوئل ته د هرچا بلل او یا هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمانچه د ګاډيوان د آس ويشتل، دا ټول او ټول يې ور ياد کړل او په زړه کې به يې ويل:

-هغه يو ستر بې رحمه ته ورته دی، دانسان وژنه هغه ته هېڅ ارزښت نه لري. څومره چې له ده نه څوک ډارېږي، هومره دی. له هغه نه خوند اخلي. هغه به فکر کوي چې زه هم ترې ډارېږم، هو کې رښتيا هم زه له هغه وېرېږم. په همدې خيالونو کې و، چې يو وحشتناک او زورونکي احساس يې په زړه کې راولمسېده. د ولو خوف، د ينيسوف او رستوف، درې واړه اوس پيير ته مخامخ ناست او سخت خوشاله او مست وو. رستوف د خپلو دوو انډيوالانو ترمنځ ناست و. د هغو يو تن د سواره پوځ زړور افسر او بل يې پېژندل شوی عياش او دوکه مار و. دويم هغه به کله ناکله خپل غولوونکي، وژونکي او له ملنډو ډک غلچک، پيير ته چې په ټول بنډار کې د شډلتوب او ناآرامۍ له امله د پام وړ و، ور ولېږه. رستوف، په خورا ناخوښۍ پيير ته کتل. لومړي له دې کبله چې هغه د ده د سواره پوځيانو د نظر له مخې خورا بډای و او د يوې ښکلې ښځې مېړه او خپله هم چورښځو ته ورته و. او بل له دې کبله چې پيير سره له ټول پام او ځيرتيا، دی نه و، پېژندلی او د سترې مشې په نښه يې، دده سر ښورولو ته ځواب نه و ويلي او هغه وخت چې د ټولواک امپراتور د روغتيا په وياړ، جامونه پورته او ټول پاڅېدل، دی په خپلو خيالو کې ډوب پاتې، نه يې جام پورته کړی و او نه خپله پاڅېدلی و.

رستوف په برند او له قهره په ډک غلچک، پر هغه ورچغه کړې و:

-تاسو! تاسو ته وايم، کوڼ يې که څنګه؟ د ټولواک په وياړ يې څکي! او پيير سوړ اسويلي ويستلي و، په خورا اطاعت پاڅېدلی و او خپل جام يې څکلی و، د ټولو تر ناستې وروسته يې په يو خوږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسکا رستوف ته ويلي و:

-وبښي، ما ونه پېژاندې.

خو رستوف نورنو دداسې ښېنو اوربدو ته وخت نه لاره.چغې يې وهلې او هورا هورا يې ويل.

دولوخوف، رستوف ته وويل:

- ولې ؟ پېژندګلوي ورسره تازه کوې، نه؟

رستوف، ځواب ورکړ:

-لېونی، ساده سړی دی، پرېږده.

دينيسوف زياته کړه:

-دښکلو ښځو له مېړو سره بايد تل په خوړه ژبه خبرې وشي.

پيير دهغو خبرې نه اوربدې، خو په دې پوهېده چې هغوی دده په اړه غږېږي.تک سور شو او له هغو نه يې مخ واړاوه.

دولوخوف، جام پورته کړ، په خورا زغرده، خو دشونډو په کنج کې له ملنډو سره مل موسکا يې، پيير ته وويل:

-دښکلو ښځو په وياړ !پيتروشا ،دښکلوښځو او دهغو دلونډانو په وياړ يې څکو !

پيير، سرښکته واچوه، پرته له هغه چې هغه ته وګوري او يا ځواب ورکړي، خپل جام يې واخېست او کرار کرار يې له هغه نه غړپ غړپ څکل او خپل غمونه يې پرې وژل.

چوپړ چې د کوتوزف دسندرې ليکل شوی متن په مخورو مېلمنو ويشه، يوه پاڼه يې د پيير مخې ته ځکه کېښوده، چې هغه هم دمخورو له ډلې نه ګڼل کېده.پيير لاس وړاندې کړ چې پاڼه واخلی، خو دولوخوف، خم شو او کاغذ يې دهغه له منګولو نه راخپل او دهغه په لوستلو يې پيل وکړ.پيير دولوخوف ته وکتل او سترګې يې برندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

برندې شوې. هغې غوټۍ او غم چې دی یې د ډوډۍ په ټوله موده کې زوراوه، یو ځل بیا دده پرزړه راخواره شول، په خپل ټول ځوربوالي پر میز ورخم شو او چغه یې کړل:

- اخېستي یې نه شي؟

نیسفیځکي او هغه بل مېلمه چې د پییر، ښي لاس ته ناست و، ددې چغې په اورېدو، پوه شول چې موخه یې ځوک دي، په ډار او ګبنۍ یې دولوخوف ته مخ وروا ړوه او وې ویل:

-بس مو ده، تاته وایو څه کوې؟

ددولوخوف، سترګې چې له خوښۍ نه ځلېدلې، کرکه په کې له ورایه برېښېده، په موسکا یې پییر ته وویل:

- زه له همدې کارونو نه خوند اخلم. هغه چې رښتیا له دې کاره خوند اخېسته زیاته یې کړه:

-نه یې ورکوم.

د پییر چې رنګ الوتی او شونډې یې رپېدې، کاغذ یې له هغه نه په زوره واخېست، خپله ځوکۍ یې پورې وهله، له ځایه پاڅېد او وې ویل:

-تاسو یو احمق او سپک انسان یاستي... زه تاسو ته د دوئل بلنه درکوم.

دا یې وویل او له هغه نه لرې شو. په هغه شېبه کې چې پییر دا خبره کوله، دا سې یې وانګېرله چې دده پر ښځې تورونو، چې دی یې په تېره یوه شپه ورځ کې زوراوه، نور له شک او تردید نه راوتلې او په یوې رښتیني خبره بدله شوې ده. هغه، له هغې نه کرکه کوله او د تل لپاره ترې جلا شوی و. رستوف، د دینیسوف د ټول ګوابښ او مخالفت سره سره، بیاهم دامنلې وه چې په دې دوئل کې د دولوخوف شاهد شي او تر ډوډۍ نه وروسته له نیسفیځکي سره چې د پییر شاهدي یې منلې و، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئل د شرایط په اړه خبرې پېل کړې. پېير له هغه ځایه کورته لاړ، رستوف او دینیسوف له دولوخوف سره ترډېرې پورې په کلوب کې پاتې او دجتانو او نورو سندرغاړو د سندرو په ویلو یې باندار ته دوام ورکړ.

دولوخوف له رستوف سره دخدای په امانۍ په وخت کې وویل:

- ښه نو !ترسبا پورې چې په سوکولنیکي(دمسکو په شمال ختیځ کې یو ستر پارک و او اوس هم شته ،چې هلته سوکول یا بازانو لوبې کېدې) کې به سره ګورو !

رستوف له هغه نه وپوښتل:

- ښه !ارامه یې؟

دولوخوف ودرېد او وې ویل:

-زه به اوس د دوئل ټول راز تاته په دوو تورو کې رالنډ کړم.که د دوئل مخکې شپه ،کېنې ،مور او پلار ته دې له مینې نه ډک وصیت لیک ولیکې ،که داسې یې وګڼې چې په دوئل کې وژل کېږې ،نو په رښتیا چې احمق او خوار وزار یې.خو که ټینګ تکل وکړې چې ځې او د سترګو په رپ کې خپل سیال وژنې ،هغه شان چې ماته د "کاسترمې" دښار یوه اوسېدونکي چې د ابږ ښکار کوي ،ویلي دي ،نو هغه ده چې برې ستا دی.هغه راته ویلي و:ټولو ته څرګنده ده چې له ابږه هرڅوک ډارېږي ،څوک دي چې له ابږه نه ډارېږي ،خو کله چې دې ابږ تر مخې راشین شي نو وېره بیا خپله تښتي.نو هغه وخت دې ټول خیال دا وي چې ،هغه درنه ونه تښتي.زه هم اوس همداسې یم.ښه نو !ګرانه سبا به سره ګورو !

بله ورځ ،سهار په اتو بجو چې پېیر او نیسفیڅکي د سوکولنیکي ځنګله ته راورسېدل ،دولوخوف ،رستوف او دینیسوف لا دمخه هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسېدلي و. پيير داسې خيالونو پسې اخېستي و او دداسې يو چا حالت يې لاره چې ،اوسنۍ ښېښې پورې يې هېڅ اړه نه لرله. رنګ يې تک سپين الوتی او ګنډۍ اخېستی و. داسې بربښېده چې تېره شپه يې تر سهاره شوګيره کړې وي. هغه د سرسام په شان شاوخوا کتل او بانه يې ته به وايي چې دلمر له ځلېدونکو شغلو سترګې پټوي سره ترل. يوازې دوه خياله دهغه په خيالو کې زنګېدل، يو دهغې دښځې ګناه، چې دتېرې شپې له شوګېرو او چرتونو نه وروسته يې نور هېڅ شک په کې نه لاره او دويم د دولو خوف، بېګناهي چې دده د نوم او عزت د ساتنې هېڅ اړتيا يې نه لرله. دهغه په زړه کې په وار وار دا خبره تېره شوه:

- که زه هم دهغه پر ځای وای، همداسې به مې کړي وای لکه ده چې کړي دي. آن په دې ډاډه يم چې پرته له دې بل څه به مې نه وای کړي. نو اوس په دې نه پوهېږم، چې دا دوئل او انسان وژنه دڅه لپاره دي؟ يا به زه هغه ووژنم او يا به دهغه ښنه زما سر ښنه کړي يا به مې په ځنګانه يا څنګله ولګېږي. يو وار خو يې په زړه کې دا هم وګرځېده:

-ښه به دا وي چې له دې ځايه په منډه لاړشم، وتښتم او چېرې په پټه ځان له ټولو نه پټ کړم. خو پوره په همدې شېبه کې چې دې خيالونو يې په زړه کې توپان جوړ کړی و، په تښتېدلي رنګ او ځانګړې آرامتيا چې په هرچا کې يې د درناوي احساس راپاراوه، وپوښتل:

- څه ته ګورو؟ هرڅه چمتو دي او کنه؟

کله چې هرڅه برابر شول، تورې ددې لپاره چې د دواړو سيالانو ترمنځ بربېد وټاکي، په واورو کې خښې او تومانچې له ګولېو ډکې شوې، نيسفيڅکي پيير ته ورنږدې شو او په آرامه او مينه ناکه آواز يې وويل:

- ښاغليه ګرافه! که په دې ګوابنمنه شېبه کې، په رښتيا ستره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوانښمنه شپه کې، سپينه وينا تاته په ډاګ نه کړم، خپله هغه دنده چې تاسو زه د خپل وخت شمېرونکي لپاره ټاکلي يم او هغه مسووليت چې د تاسو په وړاندې يې لرم هغه به مې په رښتينې ډول تر سره کړی نه وای، د ډاډ هغه ويار مو چې ماته رابښلی دی، هغه به رښتيا شوی نه وای، نو ځکه تاسو ته وايم: د دغه دوئل د سرته رسولو لپاره پوره دلايل نه شته او دا بې معني او سپکه پېښه د دې ارزښت نه لري چې د هغه له کبله وينه توېږي شي. تاسو په دې پېښه کې هسې په قهر شوي او برحقه نه وي.

پيير وويل:

- هوکې تاسو رښتيا وايې، دا زما له خوا خورا سادګي او حماقت و...

نيسفيڅکي (د ټولو هغو کسانو په شان چې په دوئل کې ګډون کوي او د ټولو هغو کسانو په څېر چې دې ته ورته پېښو سره مخامخ کېږي، په دې باور نه لاره، چې خبره دوئل ته ورسېږي) وويل:

-ګرافه تاسو پوهېږې! تر ټولو نه د درناوي خبره به دا وي چې تر ډزو نه به ښه دا وي چې خپله تېروتنه ومني. په دې پېښه کې يوې خوا ته هم نه دي شوي. که دا سې وي، اجازه راکړې، چې ستاسو د پښېماني خبر ستاسو سيال ته ورسوم، له هغه سره وغږېږم، ځکه زه ډاډه يم چې زمونږ سيال به هغه ومني.

پيير وويل:

- نه ګرانه! غږېدا د څه لپاره؟ تر لږ ځنده وروسته يې وويل:

-نور نو پروا نه لري...هر څه چمتو دي؟

هغه په يوې غير طبيعي او خورا خوږې موسکا وويل:

-يوازې دومره راته ووايې چې، څنګه؟ ترکوم ځايه لاړ شم او په څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ډزې وکړم؟هغه تومانچه واخېسته، د تومانچې په اړه یې پو ښتنې ځکه پیل کړې، چې تراوسه پورې یې په ژوند کې هم تومانچه لاس کې نه وه اخېستې...

دینیسوف، چې ټاکل شوي ځای ته رسېدلی و ،لا هڅه یې کوله چې د سیالانو ترمنځ روغه وکړي، خو دولوخوف، هغه ته وویل:

- د روغې نوم به نه راته اخلي، اصلا نه غواړم په دې اړه خبرې وکړم. کومه ښنه؟

د دوئل، ځای، دنښترو دیوه ځنګله په منځ کې، دهغې لارې نه اتیا ګامه لرې، چې ګاډۍ هلته درول شوې وې، ټاکل شوی و. که څه هم ښه واوره پرته وه، خو په دې څو وروستیو ورځو کې د هوا دتودخې له امله ځای ځای اوبه شوې وه. سیالان څلویښت ګامه یو بل نه لرې ولاړ وو شاهدان، نیسفیڅکي او دینیسوف چې په واورو کې یې دګامونوژورې نښې، پر واورو پاتې وې، د سیالانو د درېدو ترمنځ د واټن جاج یې واخیست او خپلې تورې یې یو له بله دلسو ګامونو په واټن لرې، په واورو کې خښې کړې. هغه تودخه چې واوره یې ویلې کوله، هماغه شان توده وه او دهغه له امله داسې لړلې په فضا کې راخورې وې چې د څلویښتو ګامونو په اوږدو کې د څه لیدل ګران بریښېدل. که څه هم درې دقیقې کېدې، چې هرڅه چمتو شوي وو ، خو سره له هغه هم چا د کار په پیلېدو کې تلوار نه کاوه. ټول چوپه خوله ولاړ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

دولو خوف غږ وکړ:

-ښه نو !پیل یې کړئ !

پېير چې لا موسکا یې پرشونډو خوره وه،وویل:

-درځه !

ګوا ښمن حالت و.داسې بريښېده چې په خورا سادګۍ سره د پيل شوې چارې مخه ،په هېڅ غوره تکل نيول کېدا ی نه شو.داسې بريښېده چې پېښه نور نو د انسانانو له ارادې نه پرته ،په خپل سر او واک پرمخ روانه او په ډاډ سره پای ته رسېږي.تر هر چا لومړی،دينيسوف،تر هغه ځايه پورې چې د تورې په ښوولو په ښه شوی و ،وړاندې ورغی او وې ويل:

- له دې کبله چې سيالانو ،روغې ته غاړه کېښنوده،ښه به دا وي چې کار پيل شي.تومانچې واخلي او د درې په اورېدو ،د سيال پلو ته خوځېدا پيل کړي.

هغه په خورا خواشينۍ شمېرنه پيل کړه :

- يو...دوه...درې او خپله ځنګ ته شو.دواړو سيالانو ،په واوره کې له ګامونو نه د جوړه شوې لارې په اوږدو کې،د لړو په تتنه رڼا کې،يو بل ته په کتو کې،سرو خوځېدل.هغوی تورو ته په رسېدو سره،چې د ډزو لپاره دبرېد لپاره دنښې په توګه په واورو کې ښښې شوې وې،حق

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلود ، پر یوبل ډزې پیل کړې. دولوخوف ، بې له هغه چې تومانچه پورته کړي ، په کراره مخ ته روان او په ځلېدونکو ، تکوشنو او له بې رحمۍ نه په ډکو سترګو یې د خپل سیال بشره څارله. د هغه پرشونډو لکه د تل په شان یوه موسکا ډوله څه خواره و.

پېیر د درې ، په اوربېدو ، په چټکو ګامونو مخ ته لاړ ، په واوره کې د وهلې لارې نه واوښت او هڅه یې وکړه چې په بشپړه لاره کې مخ وړاندې لاړ شي. هغه په خپل ښي لاس کې تمانچه ، مخامخ د سیال خواته په نښه کړې وه ، خو داسې یوې وېرې پسې اخېستی و. تا به ویل ، او س به دده له خپلې تمانچې ډز وشي او دی به ووژني. خپل کین لاس یې ، په خوار زیار شاته نیولی و ، ځکه هغه پر له پسې غوښتل چې ، پر هغه د ښي لاس ساتنه وکړي. هغه په دې پوهېده چې داکار ناروا نه دی. لا شپږ ګامه په بشپړه واوره کې وړاندې نه و ، تللی ، چې ښکته یې په واوره کې خپلو ګامونو او بیا یې سمدلاسه او په چټکۍ دولوخوف ته وکتل او هماغه شان یې چې ده ته ورښودلي و ، ماشه کېښکوده او ډز یې وکړ. ده چې د دغه شان یو زورور ډز هیله نه لرله ، سخت وربېږدېد ، له ربږدېدا سره هممهاله یې وخندل او ځای پر ځای ودرېد. له ډز نه پورته شوي لوګي ، سره له هغه چې په لړو کې هو مره دلیدو وړ نه و ، خو په لومړي سر کې یې ، دده سترګې تتې کړې او دلیدو خنډ شوی و. خو ددویم ډز غږ چې دی ، ورته سترګه په لاره و ، وا نه وربېدل شو ، یوازې او یوازې ددولوخوف د چټکو ګامونو غږ واورېدل شو او د لړو او لوګي په منځ کې د هغه تنته څېره راښکاره شوه. په یوه لاس یې خپل چپ څنګ نیولی و او په بل ښکته ځوړند لاس یې تومانچه کېښکوده. د هغه رنګ تښتېدلی و. رستوف ، هغه ته ورمنډه کړه او هغه ته یې څه وویل.

دولوخوف ، د کېښکودل شویو غاښونو له منځ نه وویل: نه... نه... پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته نه ده رسېدلې.

هغه چې ګوډ، ګوډ کېده، د ښېې لپاره يې، تر ښه شوې تورې پورې، ځو نور کاږه واږه ګامونو واخېستل او د هغې تر څنګه پر واوره ولوېد. خپل کين لاس يې چې پر وينو لړل شوی و، پر جامو ومښه او پر هغه يې ډډه ولګوله. د هغه رنګ الوتی، بشره يې ګونځې او رېږدېده، هغه وويل:

- هيل...

خو هغه څه چې ده يې د ويلو، هيله لرله و نه شو کولای وو ايي، خو تر ډېرې هڅې نه وروسته يې خپله پيل شوې خبره پوره کړه او وې ويل:

- هيله کوم...

پيير چې په سختۍ يې د ساندو مخنوي کاوه، د هغه خواته ورمنډې کړې او نېږدې و، چې د دو ښو شويو تورو منځ ته ور ورسېږي، چې دولوخوف، غږ پرې وکړ:

-له تورو نه را وانه وړئ!

پيير د هغه په موخه، پوه شو او د تورو تر څنګ په ټاکل شوي بريد کې ودرېد. نور نو يو ازې لس ګامه له يو بل نه لرې وو. دولوخوف، خپل سر په واوره کې ښخ کړ او په خورا حرص يې واوره وچېچله، خو سم د لاسه يې سر بېرته راپورته کړ، خپل ځان يې لږ راجوړ، پښې يې را ټولې او کېناست. هغه هڅه کوله ځان سيالۍ ته جوړ کړي. هغه په سړې واوره کې غابښونو خښول او هغه يې زبېښله. شونډې يې رېږدېدې، خو له دې سره سره، هغه پرله پسې موسېده. د کرکې او غچ اور، هغه د بيا ځان جوړولو لپاره لمساوه. تومانچه يې لوړه کړه او د ښه نيولو هڅه يې وکړه..

پيير، چې د پښېمانۍ او ننواتو موسکايې پرشونډو خوره وه، مړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس او پښې، او پراخ ټټرېي خپل سیال ته ښنه، مخامخ د هغه مخې ته ودرېد او په خورا خواشینۍ هغه ته ځیر و. دینیسوف، رستوف او نیسفیځکي د ډزېه اورېدو سترګې پټې او له ډز سره همهاله یې د کرکې نه یوه ډکه چغه واورېده. دا دولوخوف و چې چغه یې کړه:

-خطا لاړ!

او له دې غږ سره ناتوانه پر واورو ولوېد. پېیر، چې خپله ککره یې په دواړو لاسونو کې ټینګه کړه، راستون شو او ځنګله ته یې مخه کړه. په درنه واوره کې روان و او په لوړ غږ له ځانسره بنګېده، څه یې ویل، مګر پوهېدل یې ګران و. خو کله چې نیسفیځکي ورنږدې شو، هغه له ځان او ټولو نه په کرکه پرله پسې ویل:

-حماقت دی، حماقت دی، دوکې او دورغ!

نیسفیځکي، هغه ځنګله ته پرېښود او په خپله ګاډۍ کې کورته ورساوه. رستوف او دینیسوف، ټپي ښوی دولوخوف یوړ. دولوخوف، په ګاډۍ کې پروت، سترګې یې پټې کړې وې او هغو پوښتنو ته چې له ده نه کېدې ځواب نه وایه. خو مسکو ته په رارسېدو، ناڅاپه په سد شو، سترګې یې وغړولې، په سختۍ یې سر راپورته کړ او د رستوف لاس یې چې دده ترڅنګه ناست و، راونیو. بشره یې چور بدله شوې وه او دهغې پخوانۍ خوشالي او ځلا ترې ورکه شوې وه. رستوف هک حیران و، له هغه نه یې وپوښتل:

- څنګه یې؟حال دې څنګه دی؟

دولوخوف، چې خبرې یې پرې پرې کېدې، وویل:

-بد، خورا بد !خو خبره په دې کې نه ده، غواړم پوه شم، چې چېرې یو؟ اها !پوه شوم، موږ په مسکو کې یو، خو زه خیر، مګر هغه مې ووژله، ومې وژله، هغه ددې زغم نه لري، هغه دا زغملې نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف، له هغه نه وپوښتل:

- څوک یاده وې؟

-مور مې !اد که مې !ملکه مې !مور مې یادوم.دا یې ویل، د رستوف لاس یې کېښکود او په ژړا یې ژړل.لږ چې نور ښه شو ،رستوف ته یې وویل، چې له مور سره یو ځای او سېږي،نو ځکه که هغه خپل زوی په مرګنی حال وویني، هغه به یې د زغم زور ونه لري.هغه رستوف ته زارۍ کولې، چې مورته یې ور شي او هغه آرامه کړي.

رستوف د هغه هیله ومنله او تر ده نه مخکې ،د هغوی کورته ،د ده ادې ته ورغی.هلته په رسېدو په خورا حیرانۍ په دې پوه شو ،چې د ولوخوف،د غه د مسکو نو مور داړه مار او بد ماش،له خپلې زړې مور او کوپړې خور سره اوسي او ترټولو مهربانه زوی او تر ټولو نه خواخوږی ورور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

پېښېر په دې وروستيو وختونو کې، ډېر کم له خپلې ښځې سره يوازې پاتې کېده. په مسکو او پترزبورګ کې، به تل ددوی په کورونو کې دمېلمنو ګڼه ګوڼه وه. تېره شپه، له دوئل نه تر راستنېدو وروسته، دتل برخلاف دخوب کوټې ته نه لاړ او دخپل کار په لوی دفتر کې، هماغه ستري کوټې ته، چې ګراف بيزاو خوف، هلته د ژوند وروستۍ شپې تېرې او سا يې ورکړې وه، پاتې شو.

هغه پر لوېې څوکۍ په دې هيله، ډډه ولګوله، چې وېده شي، هرڅه هېر کړي او هرڅه چې کېږي، کېږي دې. خو داسې نه کېده. که څه هم پرونۍ شپه يې له ډېرو چرتونو نه، تږوله بې خوبه تېره کړې وه، خوننۍ شپه تر پرونۍ هغه لا له چرتونو، خيالانو، غمونو او له عذابونو ډکه برېښېده او دی يې خوب ته نه پرېښود. دهغه په ګوګل کې دچرتونو توپان جوړ شو، هغه نه شو کولای وېده شي، ناستې هم خوند نه ورکاوه، نوځکه پاڅېد او په چټکو ګامونو يې په کوټه کې ګرځېدل پيل کړل. کله به يې د واده په لومړۍ ورځو کې ښځه، دهغې نيم بربنډې اوږې، مستې خمارې سترګې او شهوتناک غلچکونه وريادېدل او کله به ناڅاپه د دولوخوف، ښکلې، سپين سترګې او ملنډو ډکه بشره وريادېده شوه، هغه شان کرکجن لکه په انګريزي کلوب کې او يا هغه شان رنګ الوتی، رنځېدلی او له ده مخ اړولی، لکه چې ده پر واورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوېدلی ،لیدلی و.

هغه خپله له خپل ځانه پوښتنه کوله:

-دامې څه وکړل؟ما لوند وواژه،دخپلې ښځې لوند. هو کې، همدا سې، نو ولې داسې وشو؟ما څنګه دا کار وکړای شو؟د زړه آواز یې ځواب ورکړ:

داځکه چې تا له دغې شان یوې ښځې سره واده کړی.

هغه وپوښتل:نو په دې کې زما څه ګناه ده؟

بیا یې ځواب واورېد:

-ستا ګناه خو داده چې تا هغه دوکه کړې ده،تا له هغې ښځې سره واده کړی دی،چې تاته ګرانه نه وه. او بیا لکه پرون چې وې،هغه خبرې وریادې شوې،چې ده د سردار واسیلي په کورکې،بې له ارادې او په شک هغې ته کړې وې،هغه هغې ته ویلي و:

-ماته ګرانه یې !...له ځانسره یې وویل:

-ما هم هغه وخت دا احساس کړه چې،زما دا وینا بې ځایه ده او حق مې نه لاره چې داسې ووایم.وګوره اوس یې پای دغه شو.هغه ته د واده لومړې ورځې وریادېدې...د بر وخت دهغې په ښکلا ویاړېدلی یم...کله به مې ویل چې هغه دومره ویاړمنه او د رازمني ښکلا خاونده ده،چې زه پرې پوهېدې نه شم...خو دهغې معما حل دهغې دښکلا په رازونو کې نه،بلکې په دې خبره کې وه، چې چا ویلي و:

-دا ښحه له پساته ډکه ده. ...

خو کله به چې هغه کتل،چې څنګه یې ښځه نارینه څه چې آن ښځې هم په ځان مینوي،له زړو او ځوانانو نه زړه وړي، لنډه دا چې په هېڅ څه یې سر نه خلاصېده،چې ولې دی نه شي کولای،پر هغې زړه بایلي.خپله به یې ځواب ورکړ:له پساته ډکه ده !او همدا خبره به یې څو واره تکرار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه او زیاته به یې کړه:

-له پخوا نه په دې پوهېدم، خو د هغې د ویلو زړه مې نه شو کولای. او اوس هلته دولوخوف، د مرګ په حال پروت دی...

پېیر د هغو خلکو په ډله کې راځي، چې ظاهراً د بر سست عنصره برېښي، خو اصلاً هغوی نه شي کولای د راز ساتونکي پیدا کړي، چې د زړه خواله ورسره وکړي، نو ځکه هر څه په خپل زړه کې ساتي او خپل زړه خوري.

هغه له ځانسره دا هم ویل:

-ټوله ګناه دا یلن(دده ښځه)ده، خو اوس دا اعتراف چاته ګټه کوي؟ څه درد دوا کوي؟ نو دا چې داسې وه، ما ولې له هغې سره واده وکړ؟ولې مې هغې ته وویل:راته ګرانه یې.دا دروغ و، چور دروغ.له دروغ هم لا بده، نو ځکه ګناه زما ده او د هغه ټوله غمونه باید زغمونه وزغمم...خو څه؟... رسوایي؟بدنامي؟ناوړه ژوند ؟خو دا ټول ننګ او شرافت هسې خبرې دي او زما نامه پورې هېڅ اړه نه لري؟

د پېیر په خیال کې دا خبره تېره شوه:

-شپاړلسم لویي یې سره اعدام کړ، ځکه د هغه مخالفین په دې ډاډه وو چې، هغه خائین او جنایتکاره دی.که د هغه د مخالفینو له انده ورته وګوري، هغه برحقه دي.خو هغو کسانو چې هغه یې سپېڅلي ګاڼه او تر هغه نه یې ځان ځار کړ، هغه هم برحقه وو.تر هغه وروسته یې، روبسپېیر، هم اعدام کړ، ځکه یې هغه وینزبېښونکي او ظالم ګاڼه.څوک برحقه وه؟ هېڅوک. ګنهګار څوک وو؟هېڅوک.نن چې ژوندي یې، ژوند کوه.سبا به و مري، لکه هغه شان چې یو ساعت مخکې کېدای شول زه مړشم.کله چې ستا ټول ژوند ، دابدیت په وړاندې له یوې شېبې نه زیات نه دی، نو ولې د دغې شېبې له امله دومره عذاب په ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزغمي؟

خو هماغه شېبه چې تصور يې کاوه، روح يې له دغه شان غيبتونو نه آرامه شوی دی، دهغه ښځه ايلن په خيالو کې ورزنګېده...او ده پر له پسې ويل:

-آخر ما هغې ته وويل چې راته ګرانه يې؟

وروسته له هغه يې چې دغه خبره په وار وار تکرار کړه، د موليېر دغه خبره ورياده شوله چې ويلي و:

-څه بلا وهلی وم، چې په ډنډ کې مې ځان ور وارتبېره؟او په ځان پورې خندېدل يې پيل کړل.

د شپې، هغه خپله چوپړه راوغوښته او له هغې نه يې هيله وکړه چې دهغه جامې او سفري بکس، پترزبورګ ته دتګ لپاره جوړ کړي، ځکه نور يې نو نه شو کولای له خپلې ښځې سره په يوه کور کې ژوند وکړي.نور يې نو ددې تصور نه شو کولای چې، څنګه کولای شي، بيا له هغه سره مخامخ شي.هغه پريکړه کړې وه، چې سبا به پترزبورګ ته ځي او هغې ته به داسې يو ليک پرېږدي، چې دتل لپاره له هغې سره دجدايي، خبر به په کې ليکي.

سهار چې کله چوپړه دقهوې له پطنوس سره دکار کوټې ته راننوته، پيير، پرڅوکۍ پروت او پرانستي کتاب په لاس، وېده وشوی و.

هغه سترګې وغړولې، راويښ شو، په وحشت يې شاوخوا وکتل، خو په دې نه پوهېده چې چېرې دی.چوپړ له هغه نه وپوښتل:

-والاحضرتې ګرافينې سپارښتنه وکړه، وګورم چې تاسو په خپله کوټه کې ياستۍ او کنه؟خو پييرلا دځواب پريکړه نه وه کړې، چې خپله ګرافينه، کوټې ته راننوته.په سپينو زرو، دسپين اطلس کميس يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستي و ،په ساده څېره ،خود ګڼو کوڅیو او بدل شوې دوه کوڅې یې، دوه وار ترخپل ښکلي سره تاو کړې وې.بشره یې آرامه او ټولوا که وزمه وه ،خویوازې دهغې پر مرمرین، خولړوتلي تندي کې یې لړ تریو والي څرګند و.پـه خپلې ځانګړې آرامتیا یې ،هېڅ نـه غوښـتل د چوپړې ترمخې څه ووايي.هغې د دوئل پـه اړه خبر اوربـدلی و او راغلی و چې دهغـه پـه اړه وغږېږي.هغې صبر وکړچې چوپړه قهـوه کېـږدي اولاړه شي.پېیر په خورا کمینې، دخپلو عینکو له شانه هغې ته کتل او دهغه سوی(خرګوش) په شان چې دښکاري سپو پـه ډلـه کې راګیر، غوږونه ټیټ او ددښمن د برید په هیله په ځمکه څښېږي، هڅه کوله، خپل کتاب ولولي. خو احساس یې کړه چې دا کار،بې معني او ناشوني دي نوبېرته یې خپل غلچک هغې ته وروليږه.ایلن کېښناسته او پـه داسې حال کې چې له سپکاوي نه ډکه موسکا یې پرشونډو خوره وه، هغه ته ورکتل او دې ته سترګه په لاره وه چې چوپړه له کوټې نه ووزي.پـه خورا ترخه ژبه یې ترې وپوښتل:

-دادې څه وکړل؟ دا څه شي و ؟ له تاسو نه پوښتنه کوم؟

پېیر وویل:

-ما...څه..زما ...

-دا دي زور راته پیدا شو !غیرتي پیـدا شو ،ځواب راکړئ !دا دڅه شي دوئل و ؟ تاسو په دې دوئل څه ثابتول؟څه شي؟تاسو پوښتي اورئ او کنه؟ پېیر پر څوکۍ کې ډډه لګولې وه، خوله یې وازه، خو ویې نه شو کولای ځواب ورکړي.

ایلن دوام ورکړ:

-ښه اوس چې تاسو ځواب نه ورکوئ، زه به یې ووایم...تاسو هرهغه څه مني، چې تاسو ته یې خلک ووايي.هغه وموسبده او په فرانسوي یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل:

-تاسو ته یې وویل چې دولوخوف، زما لونړ دی، هغې د لونړ کلمه له ملنډو نه په ډکې ځیرتیا ادا کړه او زیاته یې کړه: او تاسو ومنله.ښه اوس دا وو ایه چې تاسو په دې کړو څه سپېنه وي؟تاسو ته وایم، په دوئل مو څه ثابت کړل؟دا مو ثابته کړه چې تاسو یو احمق یاستې !دا مو ثابته کړه چې په حماقت مو ټول خبرشي !پوهېږئ ددې پایله به څه وي؟ هو کې ! دا چې زه به په ټول مسکو کې، دټولو دملنډو شم.پایله یې دا شوه چې تاسو په خورا مستۍ کې، چې له ځانه ناخبره وي، یو نارینه چې بې له کوم لامله له هغه سره رخه لري، دوئل ته وروباله.

ایلن خپل غږ دم په دم لوړاوه او دهغه تریخوالي یې زیاتاوه...له هغه نارینه سره رخه کوئ، چې له هرپلوه تر تاسو نه ښه دی.

پیېر په تریو تندي، بې له هغه چې وخوځېږي، له ځانسره بنګېده.

-تاسو ماته ویلي شي چې، ولې هغه زما لونړ ګڼې؟تاسو ته وایم؟ ولې؟ دا له دې کبله چې زه دهغه له خبرو او دهغه له مرکو نه خوند اخلم.که تاسو عقل لرلای، خبرو به مو خوند لرلای، مابه تر هغه ستاسو مرکه او خبرې غوره ګڼلې وای.

پیېرپه ډډ ،خو ټیټ آواز وویل:

- دخدای لپاره، عذر کوم، له ماسره مه غږېږي !

ایلن وویل:

-ولې ونه غږېږم !دا زما حق دی، چې وغږېږم.په ډاګه ویلي شم ووایم، داسې ښځه به پیدا نه شي چې دتا په شان مېړه، په درلودلو سره ځانته لونړ پیدا نه کړي.هغه هم نه یولونړ ،نه دوه لونړه...هو لونړ یادوم، خو ما دا کار نه دی کړی.

پیېر، غوښتل چې څه ووایي، سترګې یې له خپل ورځني بڼې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلې وې، ایلن ته یې په بې ساري، عجیب ښه وکتل. ایلن د هغه په کتو پوه نه شوه، خو پېير ډېره ولګوله او وغځېد. په دې وخت کې، په یو عجیب روحي عذاب کې ډوب و، داسې بربښېده چې یو درونه پېټي یې په ګوګل پرېوتی، هغه کېښکارېي او د هغه سآ بندوی. هغه کولای شو داسې یو کار وکړي، چې له دغه عذاب نه ځان وژغوري، خو هغه کار چې ده یې کول غوښتل، هغه خورا وحشتناکه و. هغه په پرې پرې آواز وویل:

-ښه به دا وي چې سره جلا شو.

ایلن وویل:

- جلا شو؟ هر څنګه چې ستاسو خوښه وي. کېدای شي، خو یوازې هغه وخت چې په پوره اندازه پیسې راکړئ. ښاغلي ما له جلاوالي ډاروي!

پېير له څوکۍ نه پاځېد او کوږ کوږ یې د هغې خواته ورودانګل، په ټول قوت سره یې د میز پر سر ایښې مرمري تېږه را واخیسته، هغه یې پورته کړه، یو ګام نور هم وروړاندې شو او چغه یې کړل:

- وژنم دې!

د ایلن پر بشرې وېره خوره شوه، په چغو چغو یې شا خواته هڅه وکړه، زد پلار نښې په زوی کې راڅرګندې شوې وې. د غضب د پرتم مستي یې په ګوګل کې احساس کړه. د مرمرو تېږه یې پرځمکه وویشته، هغه ټوټه شوه، دې په خلاصه غېږ او په زوره چغه کړل:

-ورکه شه! په داسې وحشتناک او لېونۍ چغې چې په ټول کورکې میشتو کسانو د هغې انګازه واورېدله او له وېرې ورېږدېدل. پاک پروردګار په دې پوهېږي، که ایلن سمدلاسه له کوټې نه، نه وای وتلای، پر هغې به څه راغلي وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښېږ، یوه اونۍ وروسته، خپلې ښځې ته داسې وثیقه ورکړه، چې د روسیې د املاکو ادارې کولای شو، د هغه دو مره جایداد ، ایلن ته ورکړي، چې دده د شتمنیو نیمایي کېده او خپله یوازې پترزبورګ ته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

دوه میاشتې وتلې وې، چې د اوسترلیڅ د جګړې د ماتې او د سردار اندرې د وژنې خبر، لیسه ګورې(د اندرې د اوسېدو کلي)ته رارسېدلی و.

د ډېرو پوښتنو، ګرویزونو او څېړنو ترڅنګ، خورا ډېر لیکونه د سفارت له لارې لېږل شوي و، خو د سردار اندرې، نه مړی موندل شوی و او نه یې د اسیرانو په ډله کې نوم پیدا کېده.خو تر ټولو نه لا بده خبره دا وه چې د سردار اندرې خپلوانو هیله لرله چې کېدای شي، د جګړې د سیمې اوسېدونکو هغه له ځانسره وړی وي او سردار به یوازې، بې توانه او خوار د پردو ترمنځ هېڅ نه شي کولای او کېدای شي، په جوړېدو وي او خبر به نه شي ورکولای.هغه ورځپانې چې د لومړي ځل لپاره،بوډا سردار(د سردار اندرې پلار)په هغه کې د اوسترلیڅ د جګړې د ماتې خبر لوستلای و، په خورا لنډیز او نا څرګنده بڼه د روسي دپوځیانو د مېړانې او ځانځارۍ په اړه لیکنې کړې وې.په لیکنه کې راغلي و چې څنګه روسي پوځ تر پرتمینو جګړو وروسته شاتګ ته اړ شولو، خو شاتګ په خورا ځیرکتیا او پام سره تر سره کېده.بوډا سردار له دغو لیکنو نه داسې پایله ترلاسه کوله چې د روس پوځ مات او تالا والا شوی دی.په ورځپانو کې د اوسترلیڅ د جګړې د خبر ترخپرېدو نه یوه اونۍ وروسته، زاړه بوډا د کوتوزف نه لیک ترلاسه کړ او په هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې يې د زوی رښتيني حال څرګند و.

کوتوزف، په دې ليک کې ليکلي و: "ستاسو زوی، د غونډ په مخکې، دا تل په څېر، جنډه په لاس، لکه د تاسو د يوه پياوړي پلار د زوی او د هېواد د يوه رښتيني بچي په شان په مېړانه زما د سترګو په وړاندې پرځمکه ولوېد. زه او ټول پوځ په دې خواشيني يو چې لا تر اوسه پورې هم په دې نه پوهېږو چې، هغه مړ دی که ژوندی. زه په دې وياړم چې ستاسو په شان زه هم هيله مند يم چې هغه به ژوندی وي، ځکه که داسې نه وای، د هغه نوم به هم د هغو کسانو په ډله کې وای، چې مړي يې د جګړې په ډګر کې پيدا شوي او د دښمن استازو هغه ماته را استولي دي. "

بوډا سردار، دا خبر د شپې ناوخته هغه وخت ترلاسه کړ چې، د خپل کار په کوټې کې يوازې و. د هغې شپې په سهار هغه خپل ورځنۍ ګرځېدا ته لاړ، خو د تل پر خلاف چوپ و، له مليار، خپل لاسمل او معمار سره يې خبرې ونه کړې او د قهرجن طبيعت سره سره يې چاته څه بد رد ونه ويل.

کله چې شهزادګۍ ماريا، د مهال ويش سره سم د هغه د کار کوټې ته راغله، سردار د خپل ماشين تر شا ولاړ او په خراطۍ لګيا و، خو د تل په شان يې سر را پورته نه کړ او لور ته يې ونه کتل.

ناڅاپه يې، په داسې يوه غږ چې له هرې ورځې نه يې توپير لاره، وويل:

-آه ! شهزادګۍ ماريا !هغه د خراطي ماشين پورې واهه. د ماشين چرخ، د خپلې چټکې ګرځېدا له امله چې چرخېده تر هغه وروسته، څو واره نور هم تر هغه وڅرخېده، چې په تپه ودرېد....

شهزادګۍ ماريا خپل پلار ته ورننېږدې شوه. د هغه بشرې ته يې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکتل،ناڅاپه یې زړه ولوېد ،سترګې یې له لوېدو پاتې شوې.د پلار له خبرې نه چې خواشیني او ماته نه وه،بلکې شیطانۍ نښې په کې راڅرګندې وې او هغه نادوده هڅه چې پرڅان دلاس بري لپاره په کې راخوټېدله،په دې پوه شوه چې،کوم داسې نوغي،زورونکي او بدمرغه،بدمرغي چې تر هغه ورځې پورې دوی لیدلې نه وه،د یوه درانه پېټي په شان پر هغه راڅوړنده او نږدې ده چې پر ککرې یې راګوزاره شي.هغه ماتم چې د هغه زغمل به د دوی زغم ونه شي زغملای او دا د هغه چا مرګ دی،چې دوی ته ګران دی،رانږدې دی.

شهزادګۍ،په خورا ګېنۍ او ناښکلې بڼه وویل:

- پلار جانه !د اندرې نه کوم؟خبر...خو د هغې رنځ او درد داسې ناښکلې بڼه لرله چې پلار یې د هغې دا وربېدو زغم ونه شو کړای او په ساندو ساندو اوله ژړا نه په ډک ستوني یې،له هغې مخ واړاوه او وې ویل:

- لیک رارسېدلی دی !د اسیرانو په ډله کې یې نوم نه شته !د وژل شویو په ډله کې هم نه شته !دا هغه څه دي چې کوتوزوف لیکلي دي.او په خورا درانه او ډډ غږ،چې ګواکې غوښتل یې ماریا له څانه وشړي،وویل:

-وژل یې دي !

که څه هم د شهزادګۍ رنګ هسې هم الوتی و ،مګر نه بیسده شوه او نه ولوېده.خو ددې خبرو په اورېدو یې بشره بدله او د ښکلو سترګو په ځلېدو کې یې،یو بل ډول ځلا وځلېده.داسې بربښېده چې ددې دنیا له خوښیو او غمونو نه آپلو یو ډول خوشي او روحي سپېڅلوالی په هغه کې راولمسېده او یو ژور غم یې پر زړه راخور شو.له پلار نه دایمي وېره یې هېره شوه،هغه نه ورنږدې او د هغه لاس یې راونیو ، هغه یې څان ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانېږدې او ترنرۍ اوږدې غاړې نه يې لاسونه ورتاو کړل او وې ويل:

-پلار جانه، ګوره چې مخ رانه وانهړوې، راځه چې ګډې ساندې وکړو او ګډې اوښکې پرې تويې کړو..

بوډا مخ واړاوه او چغه يې کړه:

-سپکو !نامردانو !پوځ موتالاکړ، ځوانانو مو ووژل، نو ولې؟لاړه شه !لاړه شه !ليزا هم خبره کړه !

شهزادګۍ چې نور يې د تګ توان نه لاره او د پلار ځنګ ته، پر اوږده څوکۍ کېناسته او ښکې راوخوټېدې.وروړ يې وریاد شو چې په خورا مهربانۍ او خواخوږۍ يې له دې او له ليزا سره مخه ښه وکړه.هغه وریاد شو چې څنګه يې په ملنډو وړوکي شمائل په غاړه کې واچوه.له ځانسره يې وويل:

-عقيده يې پيدا کړې وه؟له بې ايمانۍ نه پښېمانه شوی و؟يعني اوس هلته بله دنيا کې يې جنت په برخه شوی او هلته په ابدي نيکمرغۍ او آرامۍ کې ژوند کوئ؟

ماريا چې نور ژړل ،وپوښتل:

-پلارجانه !دا راته ووايه چې دا بده پېښه څنګه پېښه شوه؟

-ځه !ځه ! لاړه شه ! څنګه؟ په جګړه کې يې وواژه.په هغې جګړې کې چې د روس خورا ښکلي ځوانان يې په کې ووژل، په هغې جګړې کې چې د روس پرتمين وياړونه يې په کې تالا کړل، درځه مهرباني وکړه شهزادګۍ ماريا !ورشه او ليزا ته هم ووايه، زه هم اوس درځم.

شهزادګۍ ماريا چې له پلاره راستنه شوه، کمکۍ شهزادګۍ(دهغې ورينډا او د سردار اندرې ښځه) په خپلو اوبدلو ګنډلو لګيا وه او د امېدوارو ښځو په هغه ځانګړي ملالو کتو چې دهغو د سپېڅلي روح او پاک زړه څرګندونه کوي، ماريا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل. دا ښکاره وه چې هغه يې نه ليدله او هغې د زړه له کومې د خپل روح او روان هغه ژور تل ګې ډوبه وه، چې يو له اسرارو ډک، خوږ او ښکلي بدلون په کې تېرېدونکی و.

کمکۍ شهزادګۍ خپل ګنډل او بدل يو پلو ته کېښودل، ډډه يې ولګوله او وويل:

-ماريا !ته دې لاس راکړه !

دهغې لاس يې راونيو او پر خپله ګېډه يې کېښود. خپلې ځلېدونکې سترګې يې هغې ته وګنډلې او څه ويلو ته سترګه په لارې شوه، پاسنۍ، پرنرو ويښتو ښکلې شوې شونډه يې پورته وخوځېده او دماشتومتوب د ساده نيکمرغۍ په نښه همالته پاتې شوه.

شهزادګۍ ماريا چې اوښکې يې له سترګو اوربدلې ،د هغې په وړاندې ګونډه ووهله، خپله بشره يې د هغې د جامو په ګونځو کې ومروړله.

ليزا په ځلېدونکو اوله نيکمرغۍ نه په ډکو سترګو، د مېړه خورته ځير شوه او وې ويل:

-ګوره ! اورې !پوهېږې ماريا چې څه عجيب حال لري؟هغه به ډېر راته ګران وي.خو شهزادګۍ ماريا سر هسکولی نه شو اوژړل يې.

کمکۍ شهزاده وپوښتل:

- ماشا، په تا څه شوي؟

شهزادګۍ ماريا خپلې اوښکې دهغې په لمن پاکې کړې او وې ويل:

-هېڅ، همداسې غمونو پسې اخېستې يم او زړه مې ډک دی...اندرې پسې خپه شوې يم. هغه ورځ سهار څو ځله راغلې وه او هڅه يې کړې وه، چې کمکۍ شهزادګۍ ته خبر ورکړي، خو هر وار ژړا هغې ته وخت نه و ،ورکړې چې ،د زړه حال ووايي. کمکۍ شهزادګۍ که څه هم ځيرکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه، خو د دغو او ښکو لیدو سره چې، د هغه په علت هم نه پوهېده ، لږ څه پریشانه غوندې شوه. هغې څه نه ویل، خو په خورا خواشینۍ یې د اپلو او آپلو کتل، ته به وایې چې څه شي ګوري... هغې وویل:

- له اندرې نه مو خبر راغلی؟

-نه !نه !تر اوسه لا وخت دی، ته پوهېږئ چې داسې ژر خبر نه راځي، خو پلار ډېر نا ارامه دی، د هغه نا ارامي ما ،نا آرامه کوي.

- ښه نو کومه پېښه نه ده شوې؟

شهزادګۍ ماریا، په ډاډمنو ځلېدونکو سترګو، مخامخ د هغې سترګو ته کتل او ویل یې:

-نه، هېڅ نه دي شوي.

هغې پریکړه کړې وه، چې په دې اړه له خپلې ورینداري سره ونه غږېږي او پلار یې هم په دې قانع کړی و، چې د دې غمجن خبر په اړه، خپلې بلاربې ناوې ته چې د ماشوم زوکړې ته یې زیاته موده نه وه پاتې څه ونه وایي. شهزادګۍ ماریا او بوډا سردار هر یو په خپل ډول، د دغه غم پېټي په زړه بار او له کمکۍ شهزادګۍ نه یې پټاوه.

بوډا سردار، نه غوښتل، هسې زړه تسل کړي. هغه په دې باور و، چې سردار اندرې وژل شوی دی. که څه هم هغه څوک، اتریش ته د هغه دلټولو پسې استولې و، چې د هغه زوی پیدا کړي، خو له دې سره سره یې ، په مسکو کې د هغه لپاره د ځلی ښنه فرمایش کړې وه او تکل یې کړی و، چې هغه په خپل باغ کې ودروي. هغه ټولو ته ویلي و، چې زوی یې وژل شوی دی... خوب او خواړه یې کم شوي و او ورځ تر ورځې یې توان کمېده. خو شهزادګۍ ماریا هیله منده وه. هغه خپل ورو ته داسې دعاوې کولې، چې ته به وایې ژوندی دی او هره شپه به یې راتګ ته سترګه په لارې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

د مارچ د نولسمې نېټې سهار و، چې کمکۍ شهزادګۍ د سهارنۍ ترخوړلو وروسته، شهزادګۍ ماريا ته وويل:

-ګرانې! داسې برېښي چې سهارنۍ مې د زړه پر سر ولاړه ده او ډار برم چې په عذاب مې نه کړي. او ددې وينا په ويلو سره، د تل په شان د هغه پاسنۍ په نرو ويښتو ښکله شوې شونډه له خپل عادي حالته، پورته وخوځېده او همالته پاتې شوه.

خو د هغه غملړلي خبر تر رارسېدو نه وروسته، نه يوازې موسکا او خوښۍ کډه کړې وه، بلکې د کور د غړو غږېدا او کړه هم غملړلي شوي وو. د کمکۍ شهزادګۍ موسکا هم بې له هغه چې د کورنۍ د غړو په خواشينۍ پوه شي، د نور تر اغېز لاندې راغلې او دا هم غمجنه برېښېده.

شهزادګۍ ماريا په ګېنۍ او ډار سره وويل:

- د زړه سره څه در شوي؟ رنګ دې ولې داسې الوتي؟ آخ ولې داسې تکه ژېړه اوښتې يې؟

ماريا، په منډه او چټکو ګامو، ځان د ورور ناوې ته ورورساوه.

يوې چوپړې ته، چې هلته وه، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالیجنابې ! که موخوښه وي، چې مېرمن ماریا باګدانوفا(ماریا بګدانوفنا ، پېژندل شوې دایي وه چې له یوې اونۍ راهیسې ، ددوی کلي لیسه ګورې ته راغلې وه) پسې ځوک ولېږو ؟

شهزادګۍ ماریا ،دا خبره ومنله او وې ویل:

-رښتیا وايي، کېدای شي، په رښتیا ددې وخت رارسېدلی وي، چې ځوک راشي.زه همدا اوس ځم.خپلې ورینداري ته یې وویل:

-زړوره اوسه !ځان ټینګ کړه !هغې لیزا مچ کړه او غوښتل یې له کوټې نه ووزي.

دکمکۍ شهزادګۍ په څېره کې ،له رنګ الوتنې پرته، څه ماشوم ډوله وحشت ځرګند و او په ژړا شوه...هغې خپل واړه او ښکلي لاسونه سره مښل او ژړل یې پیل کړل.شهزادګۍ ماریاپه خورا تلوار ،د ماریا بګدانوفنا ، پسې له کوټې ووته،د شهزادګۍ لیزا غږ یې واورېد:

-وا خدایه !وای خدایه !

دایي، ښځه چې واړه، ځورب، سپین لاسونه سره مښل اود څېرې آرامي یې، مرموزه برېښېده، پرمخ ورغله.

شهزادګۍ ماریا له وحشته په ډکو سترګو ،هغې ته وکتل او وې ویل:

- ماریا بګدانوفنا!داسې برېښي چې دردونه یې پیل شوي وي.

ماریا بګدانوفنا ،په خورا آرامۍ او په کراره وویل:

-ښه ده !ښه ده !دخدای شکردی.

هغې زیاته کړه:

- شهزادګۍ تاسو پېغله نجلۍ یاستۍ ،د پېغلو یې په دې کارو څه؟درځه لاړه شه !

شهزادګۍ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-خو زه پوه نه شوم، باید له مسکو داکتر راغلي وای، چې ولې رانغي؟

د کمکۍ شهزادګۍ او سردرار اندرې په سپارښتنه، د ماشوم د زېږېدو مودې ته نېږدې باید له مسکوه، یا داکتر او یا دایي راغلي وای.اوس ټول، هره شېبه هغه ته سترګه په لاره وو، چې راورسېږي.

ماریا بګدانو فنا وویل:

-کومه د پام وړ خبره نه شته، غم مه کوي.له داکتره پرته هم کارونه په خیر تېرېږي او ماریا ووتله...په دې وخت کې ناڅاپه د وره دروازه له کوم غبره پرته ببرته شوه او زړه دایي پراسکوویا ساویشنا، چې د مشر سردار په سپارښتنه له ډېرې مودې راهیسې ددوی کورته دهغې راتګ بند شوی و، کوټې ته راننوته.هغې سرپه یوه درانه دستمال تړی و، اسویلي یې ویستل او وې ویل:

-ماشا راغلم چې یوه شېبه دې ترڅنګه کېنم...دا دې د شهزادګۍ دبولې شمعونه، راوړي مې دي، چې ترشمائلو لاندې یې ولګوم.

- څومره غوره کار دې وکړ، دایي جانې !

دایي شمعونه د سپېڅلي شمائل لاندې ولګول او وې ویل:

-خدای مهربانه دی ! ګرانې !...شهزادګۍ ماریا هم خپل کتاب راواخېست او لوستل یې پیل کړل...بوډا سردار، چې په درنو ګامونو دخپل کار په کوټې کې ګرځېده، تیخون یې د خبر اخېستو لپاره، ماریا باګدانو فنا ته ورولېږه او وې ویل:

-یوازې ورته ووایه چې سردار سپارښتنه کړې، وپوښتم، حال څنګه دي؟هر څه یې چې درته وویل، ماته به یې وایې.

ماریا بګدانو فنا، په معني داره غلچک، ریبار ته وکتل او وې ویل:

-سردار ته ووایي چې دزوکړې دردونه پیل شوي دي !تیخون راغي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سردار ته يې خبرراوړ.

سردار وويل:

-ډېر ښه !هغه دروازه ځان پسې وتړله او تيخون د سردار له کوټې نه هېڅ ډول غږ وانهورېد. تيخون، د کاږه شويو شمعونو د سمولو او د هغو د پلتو د جوړلو په پلمه کوټې ته ورغی. سردار پر اوږدې څوکۍ غځېدلی و، د هغه بشرې ته يې وکتل، سر يې وښوراوه او پرته له هغه چې څه ووايي، هغه ته ورنږدې شو، د هغه اوږه يې مچ کړه، بې له هغه چې شمعونو ته لاس وروړي او يا څه ووايي چې د څه لپاره راغلی و، له کوټې نه ووت. هغه څه چې د طبيعت تر ټولو نه ستر پر تمين راز دی، د پېښېدو په درشل کې و. لمرلوېد، تېرشوی و، شپه خوره شوې، انتظار او زړه سوی د هغه راز په وړاندې چې سپړېدل يې د عقل په کړۍ کې نه ځائيږي، نه يوازې ګونډه نه شو، بلکې لا يې قوت اخيست او له ټولو نه خوبونو کډه کړې وه.

***

د مارچ يوه له هغو شپو نه يوه شپه وه چې ګواکې ژمي غوښتل، بيا خپل زور څرګند او داسې وښيي چې لا تر اوسه سبري دی، په خورا قهر يې د خپلو واورو زېرمه پر نرۍ راشېندله او خپل ټول تونـد توفاني بادونه يې پر هغې راشړلي وو.

د الماني داکتر دلارې څارنې ته، اډه په اډه او لار په لاره خورا ښه سپاره ګمارل شوي او د هغه هرکلي ته څراغ په لاس وګړي ورلېږل شوي وو. دا ټول د دې لپاره و، چې هم د هغه هرکلي وشي او هم له واورو او اوبو نه د سختوډکو ډنډونو او د واورو د برف کوچونو نه د هغه د راوتلو لارښوونه وشي. هره شېبه د هغه د رارسېدو انتظار کېده.

شهزادګۍ ماريا ډېر وخت کېده، چې خپل کتاب لرې ايښي و او پټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله ناسته وه ،دهغې ځلېدوکې سترګې، دداېې د بشرې ګونځو ته چې دهغې ټولې آن خورا ورې ،ګونځې يې دې ته ښې آشنا وې،ګنډل شوې وې...دايه ساويشنا ،دخپلو جورابو په اوبدلو لګيا وه.هغې په خوراټيټ غږ،داسې ټيټ چې خپله يې هم نه اورېد او آن دهغه خبرو په معنې چې دې ويله هم نه پوهېده ،دا کيسه کوله چې د کشينوف،په ښارکې،د ماريا دمور،مرحومې مشرې شهزادګۍ ځنګه ،تر سلو واره زياته تکرار شوې کيسه يې،بياويله. هغې د يوې ملداوۍ بوډۍ په مرسته، دشهزادګۍ ماريا په زوکړه کې د دايې په توګه مرسته کړې وه،کيسه ،هغې ويل:

-دانګتر(داکتر)لاپسې څه وي؟ټول کارون دخداى په اراده کېږي.په دې وخت کې ناڅاپه،دباد يوه څپه،دکړکۍ يوه وازه پاټې شوې وړه پله ووهله(دسردار په سپارښتنه،دتوتکيو د راتګ په وخت کې به دهرې کړکۍ يوه وړه دربچه وازه پرېښودل کېده)دربچه چې سمه تړل شوې نه وه،راخلاصه شوه، دکړکۍ داخو پرده دباد څپو پسې واخېسته او دسړو او وارو زوروره څپه پر شمعه ولګېده او مړه يې کړه.شهزادګۍ ماريا له ځايه پاځېده او هغې جورابې ګنډونکې دايې جورابې لرې او دکړکۍ خواته يې ورودانګل،دباندې خواته ورخمه شوه او هڅه يې وکړه ،پرانستې کړکيګوټې په خپل لاس بنده کړي... هغه يې کلکه نيولې وه ،ددې په ځاى چې کړکيګوټې وتړي، ،مخ يې راواړاوه او وې ويل:

-ګرانې شهزادګۍ !دباندې څو تنه سواره را روان دي،شمعې يې هم په په لاس کې دي،کېداى شي دانکتړ وي.

شهزادګۍ ماريا وويل:

-آه خدايه ! دلوى خداى شکر.بايد هغه ته لارښوونه وشي،هغه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

روسي ژبه هم نه پوهېږي.

شال يې پر سر واچاوه او د نويو رارسېدونکو هرکلي ته وروو تله.کله چې د خپلې کوټې د ګاونډ کوټې له ځنګه تېرېده، د کړکۍ نه يې ديې ته پام شو چې ګاډی د لګېدلو شمعو سره، کور ته د تلونکي د هليز په مخکې ولاړه ده.هغه زينو ته وروو ته.د زينې د لرګين لاسوند ، په يوه غوټه کې بليدونکې شمعه، د باد له زوره له ځانه تاوېده او ښکته ځځېده.فليپ نومي چوپړ، تر شمعې لاندې، د زينې په لومړې پټه، شمعه په لاس هک حيران ولاړ و او له زينو نه ښکته، د موزه لرونکو ګامونو غږ اورېدل کېده او يو آشنا غږ له هغه ځايه راته چې ويل يې:

-د خداى شکر دى؟نو پلار مې چېرې دى؟

د دِميان نومي چوپړ غږ چې لا په لومړي پوړ کې ولاړ و ،واورېدل شو ،چې ځواب يې ورکړ:

-ښاغلى ويده دى.

بيا دميان څه وويل او په منډه پر زينو راکوزشول، شهزادګۍ ماريا په خورا آرامه له له ځانسره وويل:

-دا خو اندرې دى !اما نه نه، دا خو ناشونې ده، د منلو وړ نه ده.او په همدې شېبه کې چې ماريا لا په خيالونو کې ډوبه وه، د اندرې د ځېرې تتوالي او بيا خپله اندرې، چې پوستين يې سپينو واورو پوښلي و ،دهغې شمعې په وړاندې، چې چوپړ فليپ شمعه په لاس کې وه، راڅرګند شو.هو کې دى په خپله و ،دى و ،خو رنګ يې تښتېدلى، خورا ډنګر، ډېر بدل شوى او سخت ګبڼې اخېستى برېښېده.په زينو راوخوت او له خپلې خورنه يې غېږ چاپېيره کړه او وې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زما لیک مو نه دی اخیستی؟ هغه، هغه ځواب ته چې هسې یې هم او رېدی نه شو ،انتظار نه شو ځکه ماریا له ډېرې ګېنې نه غږېدای نه شوه. هغه راستون شو او له دایي سره چې، له هغې سره وه(دزینې په وروستي پټه کې سره مخامخ شول) په ګډه په چټکو ګامونو له زینو پورته شو ، بیا یې خور ته غږ، تاو کړه او وې ویل:

-ګراني ماشې !څه عجیبه بر خلیک دی آه !

خپل پوستین یې وارتېره او د ښحې کوټې ته یې مخه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

کمکۍ شهزادګۍ چې نرۍ خولۍ یې پر سر وه، د سپینو سرو بړدو په منځ کې پر کټ پرته وه(دردونه تازه تازه کمزوري شوي وو)دانه دانه توري څڅې یې، د سوځېدونکو او له خولو نه ډکو اننګو نه تاو شوې وې.شونډې ، مالګینه ښکلا او ښکلې خوله یې له هغې پاسنۍ ویښته لرونکې شونې سره ، چې توره برېښېده، دموسکا په غوټه غوړېدلې وه. سردار اندرې راننوت او مخامخ دهغه کټ په وړاندې چې دا پرې پرته وه، ودرېد. دشهزادګۍ ځلېدونکې سترګې له ماشوم وزمه وحشي غلچک او ګېڼۍ نه ډکې ، مخامخ هغه ته ځیر پاتې شوې.دکتو سره سره ، دهغه حالت بدل نه شو.دغه کتل او مړاوی غلچک غږېده:

-تاسو ټول ماته ګران یاستۍ !ماهېڅ چاته بد نه دي کړي. ،خو دغه زما زورېدل دڅه لپاره دي؟مرسته راسره وکړئ.هغه خپل مېړه لیده، خو په دې وخت کې ،دلته دهغه په راتګ نه پوهېده.سردار اندرې دهغې له کټه تاراتاو او دهغې تندی یې مچ کړ او وې ویل:

- ګرانې !(دا خبره یې هېڅکله هغې ته نه وه، کړې)خدای خواخوږی او مهربانه دی !

شهزادګۍ، په پوښتنیز، ماشوم وزمه او ګیله مند غلچک هغه ته کتل.دهغې سترګو ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ماتا نه د مرستې هیله لرله، خو تاهم هېڅ ونه کړل، هېڅ !د مېړه له راتګ نه یې هېڅ تعجب ونه کړ، اصلاً هغه په دې پوه نه شوه، چې هغه راغی.دهغه راتګ دهغې عذاب او دهغې آرامۍ پورې هېڅ اړه نه لرله.دردونوبیا زور واخېست،ماریا بګدانوفنا ،له سردار اندرې نه هیله وکړه، چې له کوټې نه ووزي.

داکتر کوټې ته راننوت او سردار اندرې،له کوټې نه ووت،شهزادګۍ ماریا په مخه ورغله،دې هغې ته ورنېږدې شو،په ساندو اوبنګهاري ورسره وغږېد.دهغوی خبرې هره شېبه،بلې کوټې ته په غوږ ا ېښودو سره بندې بندې کېدې.

شهزادګۍ ماریا وویل:

-ګرانه وروره !درځه !ځه.

سردار اندرې خپلې ښځې ته ورغی او په ګاونډه کوټه کې ورته انتظار شو. یوه ښځه دناروغې له کوټې نه راووته او د سردار په لیدو یې څېره بدله او سخته ورخطا شوه.هغې مخ په لاسونه پټ کړ او څو دقیقې هماغسې کېناسته.دناروغې له کوټې نه د سختو ویرونکو ،چغو نارو اودمرستې د زاریو آواز راته.سردار پاڅېد ، د وره خواته ورغی او غوښتل یې هغه وازه کړي،خو دروازه چا کلکه نیولې وه او د دروازې له شا نه یې نارې وهلې:

-نه !نه ! اجازه نه شته !اندرې بیا په کوټه کې ګرځېدا پیل کړه.چغې او نارې لږ آرامه شوې.لاڅو شېبې نه وې تېرې چې ناڅاپه دغه ساندې، چغې او سورې(دا دهغې دښځې چغې نه وې، هغې ددغه شان لوړ چغو توان نه لاره)بیا خورې شوې.سردار اندرې،د وره خواته ور ودنګل،چغې ارامې شوې، خو بله ډول چغې واورېدل شوې.دا دماشوم چغې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې لومړی وویل:

-نو دا ماشوم یې ولې هلته بیولی؟دا دچا ماشوم دی؟ماشوم هلته څه کوي؟ وای،دا څه وایم،دا شاله زما ماشوم دی!

کله چې یې دغو چغو او ژړا ،ژوند بښونکې خوښي احساس کړه،ساندو یې غاړې کېښکودې،خو ده دغو دمخنوي هڅه وکړه.دواړه لاسونه یې په کړکۍ تکیه کړل او دماشومانو په څېر یې زار زار وژړل.دروازه راخلاصه شوه،هغه داکتر چې نری چپنه چې ،غاړه یې نه درلوده پرغاړه وه ، بده وهلې لستوني،رنګ الوتي او ژامې یې ربړدېدې،له کوټې نه راووت.سردار اندرې،هغه ته مخ وروااړاوه،ډاکتر په خورا پرېشانۍ او پرته له هغه چې څه ووایي،په ملالو غملړو سترګو یې هغه ته وکتل او له څنګه یې تېر شو.یوې ښځې له کوټې نه رامنډه کړې،خو چې سرداراندرې یې ولید ،په یو ډول شک او تردېد ،د دروازې په خولې کې ځای پر ځای ودرېده.سردار دخپلې ښځې کوټې ته ورننوت.هغه په هماغه حالت او دبشرې په هماغه بڼه چې ده پنځه دقیقې مخکې لیدلې وه،پر کټ مړه پرته وه. سترګې یې نورې نه غړېدې، اننګونه یې رنګ الوتي اوتک سپین شوي وو. سره له هغه چې سترګې یې سره ورغلې او رنګ یې الوتی و ،خو دهغې ددغه ماشوم ډوله معصومانه ښکلې څېرې حالت،دهغې ښکلې،په تورو نازکو وېښتو ګاڼل شوې شونډه ،هماغه شان چې وه،هماغه وه.دهغې مرګرژلې،ښکلې او بې روحه بشرې ویل:

-تاسو ټول ماته ګران وئ !ماهېڅ چاته بدنه و رسولې وګورئ ! وګورئ ! تاسو له ما سره څه وکړل؟آخ،تاسو له ما سره څه وکړل؟

دکوټې په کونج کې،دماریا په سپینو ربړدېدونکو منګولو کې یوه سره ځیز ژړل او چغې یې وهلې؟

*

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دغې پېښې دوه ساعته وروسته، سردار اندري په ارامو ګامونو د پلار د کار کوټې ته ورننوت. بوډا لا دوخته په تولو پېښو خبر و. هغه دروازې ته نېږدې ولاړ و او د دروازې د خلاصېدو سره سم يې، خپل وچ او عمرځپلي لاسونه دزوی په غاړه کې هټکرۍ کړل او دماشوم په شان يې په ساندو ساندو يې وژړل.

*

د شهزادګۍ تر مړينې درې ورځې وروسته، په کليسا کې د ځنازې مراسم پر ځای شول او سردار اندري پر زينو وروخوت او هغې صوفې ته ورپورته شو چې، د شهزادګۍ تابوت پرې ايښی و. له هغې سره يې مخه ښه وکړه. په تابوت کې دمړې څېره، که څه هم سترګې يې پټې وې، هماغه شان وه لکه پخوا ، هغې هماغه شان ويل:

- وګورئ ! وګورئ ! تاسو له ما سره څه وکړل؟ آخ، تاسو له ما سره څه وکړل؟ او سردار اندري په زړه کې داسې وانګېرله چې ګواکې خورا ګنهګار دی. داسې ګناه چې نه يې جبرانولای او نه يې هېرولای شي. دهغې اوښکې وچې شوې وې او ژړل يې نه شول. بوډا هم تابوت ته ورغی او دهغې تک ژېړ لاس يې چې په کراره لوړ پر بل هغه ورپروت و ، مچ کړ، خو دهغې بشرې ورته ويل:

- اخ !څه او د څه لپاره مو له ما سره داسې وکړل !آخر ولې. او بوډا دهغې دبشرې په ليدو په خواشينۍ مخ ترې واړاوه.

*

د شهزادګۍ تر خښولو پنځه ورځې وروسته يې دهغه ماشوم سردار نيکولای اندرېوويچ، ته دتعمېد لامبو ورکړه. دايې ماشوم پر ټټر نيولی و او کشيش د هيلۍ په سرو او ژېړو بڼکو دماشوم لاس او پښې په سپېڅلو غوړو ، غوړول....

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

مشر ګراف، د دې له امله چې د دولوخوف او بېزاوخوف په دوئل کې یې د زوی ونډه اخېستنه ټولو ته برالا نه شي، ډېرو منډو او د ځینو مخورو لیدو کتو ته اړ شو، ځکه ګراف ډېر ډار بېده چې په دوئل کې یې د زوی ونډه د دې سبب شي، چې هغه خلع رتبه او په یوه هسې سرتېرې بدل شي او یا لږ تر لږه جزا ونه ویني، خو د پلار د دې تصور بر خلاف د هغه د هلوځلو له امله هغه نه یوازې جزا ونه لید له بلکې د مسکو په ستره قوماندانۍ کې، د یاور په توګه وټاکل شو. د هغه د غه نوې د نده د دې لامل شوې وه، چې هغه زیاتره وخت په مسکو کې پاتې شي او په کلي کې د کورنۍ لیدلو ته ونه رسېږي. هغه له همدې امله ګرد اوړي په مسکو کې پاتې شو. د دولوخوف، تېپ هم کرار کرار روغ شو او د نارغي په موده کې رستوف هم ورسره ډېر نبږدې ملګری شو. تېپي ځوان د ناروغۍ په ټوله موده کې له خپلې مور سره، چې د لېونتوب تر بریده ورته ګران و او سبده. د دولوخوف مور، ماریا ایوانوفنا په دې موده کې له رستوف سره چې د دې له زوی سره یې خورا خواخوږي لرله، ډېره د زړه خواله کوله.

مور به یې ورته ویل:

- ګوره ګرافه! هغه خورا ساده او پاک زړی دی. هغه شان سپېڅلوالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پاکزړتوب چې اوس، په نننۍ زمانه کې هېڅ د چانه خوښېږي.اوس دغه شان ربښتیتوب د تولو لپاره لکه د سترګو داغزي داسې دی.تاسو خپله قضاوت وکړی، او ماته ووایی.دا د بېزا او خوف کار سم و؟ایا یو ښه سړی دا کار کوئ؟خو زما زوی ته هغه د زړه له کومې ګران و، آن اوس هم هېڅکله هغه ته سپکې سورې نه وایي، هېڅکله.هغه ملنډې چې دوی د پولیسو له سرمامور سره په پترزبورګ کې وکړې، ټولې ټوکې ټکالې دوی په ګډه سره وکړې، خو بېزا او خوف ته چا هېڅ ونه ویل او ټوله رسوایي او بد یې زما دزوی په برخه شول...فکر نه کوم چې ترهغه نه مېړنی او هېوادپال ځوانان دې زما په پوځ کې ډېر پیدا شي.اوس نو بیا دې دوئل ته ګوره !ایا دا وګړي دکوم ویاړ او غرور احساس لري؟ ښه پوهېږي، چې هغه زما یوازینی زوی دی او دوی یې بیا دوئل ته وربولي، پرهغه مخامخ ډزې کوي.شکر دی، شکر دی، چې خدای پر موږ رحم وکړ.نو دا ټول دځه لپاره؟ښه !او بیا څوک او کوم ځوان نه دی، چې زموږ په وخت کې له کومې ښځې سره یو پټ پټهونی ونه لري؟ ښه بیا هغه چې دومره رخه کوله، نو زما د زوی ګناه څه ده؟دی چې دومره غیرتي و، لومړی به یې یو ګوابښ مابښ کړای وای، ځکه داخبره خو نوې نه وه، یو کال راهیسې ټول پرې خبر و، خو هغه ځان ناګاره اچولې و او هېڅ یې نه ویل.ده زما زوی دوئل ته وروبله او فکر وکړ چې هغه به وډار شي، هغه دا فکر کاوه چې زما زوی دهغه پوروړي دي او دهغه پر سپکاوي به سترګې پټې کړي.ګوره داڅو سپکاوي او څه نامردي ده.هوکې ګرانه زه پوهېږم چې تاسو زما زوی ښه پېژندلی دی، هغه تاسو ته ګران دی، نو له هم دې کبله تاسو ماته د زړه له کومې ګران یاستی، باور وکړئ، ډېر لږ کسان دي، چې هغه درک کړای شي، دا یو بې ساری، لوړ آسماني روح دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله دولو خوف، دخپلې ناروغۍ په موده کې، رستوف ته داسې خبرې کولې چې له هغه نه چا دهغو دوئیلو تصور هم نه کاوه، هغه ویل:
- زه پوهېږم چې ،ډېر خلک ما یوه ظالم سړی ګڼي، ګڼي دې، دا دهغو زړه، پرته له هغو چې ما ته ګران دی، زه دهغو دیوه پروا هم نه لرم. هغه کسان چې راته ګران، هغه نو بیا داسې راته ګران دي، چې ځان ترې ځاروم، خو هغه چې مې دلارې خنډ شي، بیا یې نو غم خورم. زه یوه مورلرم، چې له هرڅه او هرچانه راته ګرانه ده، زه دهغې لمانځنه کوم، داسې لمانځنه چې هېڅ اندازه نه لري. دوه درې انډیوالان لرم، چې یویې ته یې، خو له نورو سره زما ددوستۍ او انډیوالۍ اندازه، له هغو نه زما دګټې او تاوان پورې اړه لري، مګر دغه اړیکي زیاتر تاواني دي، په تېره بیا له ښځو سره. له یوه شېبې ځنډ نه وروسته یې وویل:
-هوکې ګرانه !دنارینو په منځ کې خو مې یونیم، ګران، مېړنی او ښه یاران لیدلي، خو دښځو په منځ کې مې، مهمه نه ده چې ګرافینه وي که چوپړه، له خیانته او ځانپلورینې پرته بل څه نه دي لیدلي. تر ننه پورې هغه آسماني سپېڅلتیا او ځانښندنه چې زه یې له یوې ښځې هیله لرم، نه ده لیدلې. که دغه شان یوه ښځه پیدا کړم، خپل ژوند به مې ترې ځار کړای وای، خو دغه !...اوږې یې پورته واچولې او وې ویل:
-ته دا راسره ومنه، تر اوسه پورې ځکه ژوند راته ګران دی، چې هیله لرم، یوه ورځ نه یوه ورځ دغه شان یوه اسماني ښاپېرۍ پیدا کړم، داسې ښاپېرۍ، چې ما ته نوی روح را راوبښي او ما ولمسوي. خو غم دادی چې ته په دې خبرو نه پوهېږې.
رستوف، چې سخت دخپل نوي انډیوال تر اغېز لاندې راغلی و، ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه !نه !برعکس ډېر ښه پوهېږم.

دمني په پيل سره د رستوف کورنۍ مسکو ته راستنه شوه.دژمي پيل و چې دينيسوف مسکو ته راغي او ددوی په کور کې استوګن شو.د همدې ۱۸۰۶ کال دژمي پيل چې نيکولای رستوف په مسکو کې تېر کړ،دهغه په ټول ژوند کې، دهغه او دهغه دکورنۍ لپاره،ترټولـه ښه،خوږ او خاطره زېږوونکي وخت و.دنيکولای شته والي ددې لامل و،چې خورا زيات ځوانان ددوی کره تګ راتګ ولري او دده له مور او پلار سره آشنايي پيدا کړي.وېره شل کلنه چته،ښايسته پېغله وه.شپاړلس کلنه سونيا ،هغه نجلۍ،چې له خپلو ښکلاو سره لکه نوې غوټۍ غوړېدلې وه.ناتاشا چې لا دماشومتوب چمونه کول،خو دپېغلتوب مستي او خماروالی او شيطاني يې هم پيدا کړي وه.

درستوف،په کورنۍ کې،دبل هر هغه کور په څېر چې ځوماګينې او ښکلې پېغلې ژوند په کې کوي،د ميني او مينوتوب يو ځانګړې څپه خوره وه.هر ځوان به چې دې کورته راته او دې موسکاوو هرکلېو او هر يو په خپل ډول نيکمرغه څېرو ته به يې کتل او يا دپېغلو له هيلو ډکې غوره خبرې به يې اورېدې،له هرچا سره به يې دهغو مهرباني او په خوږه ژبه غرېدا ليدله،هريو به په زړه کې دنيکمرغه کېدو او مينتوب ګوړې ماتولې او هغه هيلې به يې په زړه کې غوړېدلې چې د رستوف دکورنۍ دځوانانو په زړه کې لا دوخته ګل شوي وې.

دولوخوف،يو له هغو ځوانانو نه و،چې له رستوف سره يې تګ راتګ پيل کړی و او له ناتاشې پرته د کورنۍ دټولو غړو خوښ شوی و.دناتاشا نه يوازې هغه نه خوښېده،ان نېږدې وچې خپل ورور سره دهغه له لاسه شخړه وکړي.هغې به ويل چې دولوخوف يو بد زړی انسان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، هغې په خپلې دې خبرې نه يوازې ټينګار کاوه بلکې د دوئل په برخه کې يې پيېر برحقه ګاڼه، د هغه ملاتړ يې کاوه او دولوخوف يې ګنهګار، ملامت، ناوړه او ځانښودونکي باله.

ناتاشې، په خورا ټينګار سره يې چغې وهلې:

-دا سپينه خبره ده چې هغه خورا ظالم او بد زړی سړی دی، ته خپله وګوره !په هرحال دا ستا دينيسوف زما خوښېږي.که څه هغه کله ناکله نشئ کوي، خو بيا هم زما خوښېږي.نو دا سې بريښي چې زه پوهېږم،زه نه پوهېږم چې څنګه يې درته ووايم.مګر دولوخوف مې ځکه نه خوښېږي، چې د هغه هرڅه مخکې له مخکې تکل شوي.لنډه به يې درته وايم،نه مې خوښېږي.

نيکولای خورته وويل:

-...ته پوهېږي چې دولوخوف څه سپېڅلي زړه لري،هغه بايد درک شي،که ته له خپلې مور سره د دولوخوف اړيکو او کړه وګورې،بيا به پوه شي چې دغه ته پاک زړه وايي.

-زه دې په دې خبرو نه پوهېږم،خو يوازې په دې پوهېږم چې کله هغه وينم،ناآرامېږم.رښتيا ته پوهېږئ چې هغه په سونيا مين شوی دی؟

-نه پوهېږم دا لاپسې څه حماقت دی؟

خو زه پوره پوهېږم،وبه ګورې.

دناتاشا اټکل رښتيا شو. هغه دولوخوف چې تل به يې له ښځو سره په کړو وړو کې ډډه کوله، پرله پسې به يې د رستوفانو کره ته راته.که څه هم هېڅ چا په دې اړه څه نه ويل خوډېر ژر څرګنده اوټول په دې پوه شول چې، د هغه تګ راتګ د سونيا لپاره دی.او سونيا چې هېڅکله دا زړه نه شو کولای چې په دې اړه څه ووايي،خو هر وار چې به يې دولوخوف ليده ،لکه پاڼه داسې به رېږدېده او تکه سره به شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولوخوف، به زیاتره وخت غرمنۍ د رستوفیانو کره خوړه او هرې ننداریې ته به چې هغوی تلل، دې به هم هرومرو، هلته و. د یُوګل، د کور دنڅاپه بنداړونو کې، چې ترټولو غوره ځای د رستوف د کورنۍ ځوانانو درلود، دده له ګډون نه پرته، نه ترسره کېده. د هغه به ترټولو نه زیات پام سونیا ته و او داسې به یې ورته کتل، چې له دغو کتنو نه به نه یوازې دا تکه سره شوه، بلکې د هغه له دغو غلچکو نه به دناتاشې او مشرې ګرافینې رنګ هم له شرمه بدلیده.

دا ښکاره خبره وه چې دغه پیاوړی، عجیب سړی په دغې تورسترګې ښکلې نجلۍ، چې زړه یې پر بل بایللی دی، سخت مین شوی دی.

رستوف، د سونیا او دولوخوف ترمنځ د نویو پیدا شویو اړیکو ته نه پام شوی و، خوپه دې کې یې چرت نه واهه چې دا څه ډول اړیکې دي. هغه به په زړه کې ویل:

-دا نجونې، هریوه په یو چا مینې شوې دي. موخه یې همدا ناتاشا او سونیا وو. خو د دولوخوف او سونیا په لیدو به د پخوا په شان ارامه نه و، نو ځکه زیاتره وخت، په کورکې نه پاتې کېده.

د ۱۸۰۶ کال په مني کې له ناپلیون سره د جګړې آوازې بیا هرپلو خورې شوې، خو دا وار دا اوازې او خبرې له پروسږکال نه خورازیاتې او تودې وې. ټاکل شوې وه، چې نه یوازې له هرو زرو تنو نه، لس تنه پوځ ته ولېږل شي، نهه هغه به په احتیاط کې راټولېږي. هرچېرې به ناپلیون ته ښېرا کېدې او د مسکو په هرکور او کوڅه کې خو دهمدې جګړې نه پرته د بل څه په اړه خبرې نه کېدې. د رستوف په کورنۍ کې، د دغې جګړې لپاره چمتوالي یوازې له دې کبله د پام وړ و، چې د دوی نیکولای جان، په هېڅ ډول په مسکو کې نه پاتې کېده بلکې دې ته سترګه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاره و، چې د دینسوف، درخصتیانود پای ته ورسېدو او داختر دتېرېدو نه وروسته به دواړه پوځ ته ستنېږي، خو پوځ ته درستوف دغه بېړنی تګ نه یوازې دهغه بنداړونو ته خنډ نه پېښاوه بلکې هغه یې لا ورځ تر ورځې داسې زیاتول، چې هغه خپل زیاتره وخت له کوره بهر په دغو بنداړونو، نڅاوو او مېلمستیاوو کې تېراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

نیکولای، د حضرت عیسي د زوکړي د اختر په دریمه غرمنۍ په کورکې وکړه. دا هغه څه و، چې په دې وروستیو وختو کې به ده ډېر کم کول. دا بنډار ځکه د خدای په امانۍ نښه هم ګڼل کېده چې له ژمنۍ څلې (د کریشنۍ ساړه) نه وروسته دی او نیکولای پوځ ته روان وو. په دې غرمنۍ مېلمستیا کې، د دولوخوف او دینیسوف په ګډون شلو تنو ګډون درلود.

د رستوف په کورنۍ کې، هغه شان چې د دغه نوي کال د جشن په ورځو کې، د مینې او مینتوب د نیاګۍ احساسېده، پخوا هېڅکله نه لیدل شوې او نه احساس شوې وه. دا سې برېښېده چې تابه ویل: هرځوک کولای شي دا نیکمرغې شېبې خپلې او خپله مین شي، زړه بایلې او زړه راښکونکی و اوسي. دا سې انګېرل کېده او د دغې کورنۍ له حالاتو دا سې څرګندېده چې د نیک یوازې همدا نیکمرغي ده او هغه دا چې مین شي، نور هر څه بابېزه او همدا نیکمرغي ده چې ټول پرې اخته دي.

که څه هم د تل په شان نیکولای رستوف دوه جوړه آسونه یې له پښو اچولې وو او په دې بریالی شوی نه و ټولو هغو ځایو ته لاړ شي چې ده ته هلته سترګه به لاره و او یا یې د ورتګ تکل کړی و، نو بیا یې هم ځان غرمنۍ نه مخکې کورته را ورساوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته له راستنېدو سره سم یې نه یوازې د کور په مینه ناکه دنیاګۍ کې څه نا آرامي او تلوسه احساس کړه، بلکې دا یې هم لیدل چې دځینو حاضرینو خوا هم خټه، خټه او له یو بله خپه بربښي

په ځانګړي توګه دهغه پام شو، چې د سونیا، دولوخوف، دمشرې ګرافینې او لږ څه هم دناتاشې خوا بده بریښي.دا سې یې وانګیرله چې تر غرمې نه مخکې باید دسونیا او دولوخوف ترمنځ څه تېرشوي وي.هغه دغرمنۍ دخبرو په اوږدو کې، په خورا خواخوږۍ، احتیاط او خوږه ژبه هغو دواړو سره غږېده.دنوي کال د جشن په هماغه درېیمه ورځ دتل په شان دنڅا ښوونکي یُوګل، دخپلو ټولو زده کوونکو په ویاړ دوډۍ کړې وه او دنڅا بنډاریې جوړ کړی و.

ناتاشا خپل ورور ته وویل:

-نیکولای جانه ! ته که د یُوګل دنڅا بنډار ته ځې، مهرباني وکړه او راشه.هغه په ځانګړي توګه ستا د راتګ هیله او ددیمتري واسیلېوویچ (هماغه دینیسوف)د راتګ سپارښتنه کړې ده.

دینیسوف چې د رستوف په کورنۍ کې په ټوکو ټوکو ځان دناتاشا د نڅا چوپړ ګاڼه.وویل:

-کله چې شهزادګۍ امر وکړي، پښې څه کوي چې په سر به هم لاړ شم،آن چمتو یم، چې ((دپادوشال)) وکړم.

نیکولای وویل:

-که مې کولای شول،هرو مرو به راشم،ځکه ما بل ځای له اوخاروف سره هم ژبه کړې چې دهغوی بنډارته به ورځم.

هغه دولوخوف ته مخ ورواړاوه او وې وپوښتل:

-ته څنګه؟ته هم ورځې؟ده لا خبره پای ته نه وه رسولې، چې پام شو، خبره یې بې ځایه کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولوخوف، په برند غلچک، هغه شان غلچک چې د کلوب په مېلمستیا کې یې پېیر ته کتلي و، لومړی سونیا او بیا نیکولای ته وکتل او بیا یې په ترخه ژبه وویل:

- هو! کېدای شي لاړ شم.

د نیکولای بیا په زړه کې تېره شوه:

- هرو مرو کومه خبره تېره شوې ده.

تر غرمنۍ وروسته، چې دولوخوف بې له ځنډه پاڅېد او له کوره ووت، نیکولای په دې ډاډمن شو چې رښتیا څه پېښ شوي دي. هغه په همدې شېبه وخت پیدا کړ او ناتاشې ته یې ورغږ کړل. هغه یې وپوښتل:

-څه پېښ شوي دي؟

ناتاشا چې په منډه، هغه ته ځان ورساوه، په خورا ډاډمن آوازیې وویل:

-ماخو تل درته ویل، خو تا نه منله، ودې لیدل له سونیا نه یې د واده هیله وکړه.

که څه هم په دې ټوله موده کې نیکولای، چندان د سونیا په خیال کې نه و، خو ددې خبرې په اورېدو یې داسې وانګېرله چې ګواکې یوې غوټې یې دزړه تل ورمروړلی او دهغې غوټې د پرانستو تکل یې کړی دی. ده تصور وکړ چې دا دولوخوف، د سونیا په څېر د یوې خوارې او یتیمې پېغلې لپاره یو ښه او غوره ژنی دی. د مشرې شهزادګۍ او خورا نورو په اند، ددغه شان یوه وړاندیز نه منل به، ښه کار نه وي. ددې خبر په اورېدو، دنیکولای لومړنی غبرګون پر سونیا قهرېدل و، هغه، وویل:

- خورا ښه دی! بې ساری وړاندیز دی. باید دماشتوب وعدې او ژبې هېرې شي او دغه وړاندیز و منل شي، خو لا خپلې خبرې یې پای ته نه وې رسولې چې ناتاشا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-خو سونیا ،هغه ته د نه ځواب ورکړ، خورا سخت او تریخ ځواب.
ناتاشه تر یو شېبې ځنډ نه وروسته زیاته کړه:
- سونیا هغه ته وویل چې، هغې ته بل ښوک ګران دی. نیکولای په زړه کې وویل:
-دا ښکاره خبره ده، چې زما سونیا بله خبره نه شوه کولای.
ناتاشې غږ کړ:
- پوهېږئ ! هرڅومره چې مورجانې ټینګار وکړ، چې د غه وړاندیز ومني، خو سونیا په غوڅه د نه منلو ځواب ورکړ. هو کې ته خو پوهېږې، سونیا چې کله یوه خبره وکړي، هغه بیا نه بدلېږي.
نیکولای له ملامتیـ نه په ډکه ژبه وویل:
-مورجانې هم ټینګار وکړ؟
ناتاشې وویل:
- هو کې !ګوره نیکولای جانه ! په قارېږي به نه او زه ډاډمنه یم چې نه قارېږي.زه ډ اډمنه یم چې له سونیا سره واده نه کوي، خو په دې نه پوهېږم چې ولې؟خو سره له دې هم غواړم په دې اړه له سونیا سره وغږېږم.
هغه لږه وموسېده او زیاته یې کړه:
- دا سونیا بیا څه نازولې نجلې ده؟
ناتاشا وروور مچ کړ، پاڅېده او په منډه کې یې وویل:
-او دا نازولې به زه اوس درته راولېږم.
شېبه لا نه وه تېره، ډارشوي، رنګ الوتې او ملامته ښېره سونیا کوټې ته راننوت.نیکولای ور وړاندې شو ،د هغې لاس یې راونیو او هغه یې ښکل کړ.د پوح نه د نیکولای د راستنېدو نه وروسته دا لومړی ځل و، چې سونیا او نیکولای وخت پیدا کړي و، چې سره یوازې او د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې په اړه د زړه خواله وکړي. نیکولای لومړی زړه نازړه و، خو وروسته یې په خورا زړورتیا او ډاډمن آواز وویل:

-سونیا تاسو څه کوئ؟ دا رښتیا ده چې ته د واده لپاره د دغه شان یو ځوان وړاندیز نه منې. دا سې تصور کوم چې له هغه سره به ګډ ژوند نه یوازې نیکمرغي، بلکې یوه ګټوره چاره وي. هغه خورا ښه او مېړنی ځوان دی. هغه زما ملګری دی.

سونیا د هغه خبرې پرې او په تلوار یې وویل:

-ما هغه ته د نه ځواب ورکړ. هو کې! وخته مې د نه ځواب ورکړ.

-ګوره! که دې زما له کبله ځواب ورکړی وي، زه ډار یږم چې زه خو...

سونیا بیا د هغه خبرې پرې کړې او بیا په ډار شوي، رنګ الوتي او ملامته غلچک هغه ته ځیر شوه، هغې زیاته کړه:

-ګوره نیکولای جانه! ما ته دا خبرې مه کوه.

-نه، نه، باید درته ووایم. که څه هم کېدای شي زما دا خبرې، د ځانساتنې او غرور نه وي، خو ښه به دا وي چې سپینه یې درته ووایم. که د واده په اړه ته د دولوخوف دغه وړاندیز نه منې، زه ځان مسوول ګڼم تا ته ووایم:

-که څه هم تصور کوم چې تربل هر چا ما ته ګرانه یې، خو غواړم ووایم...

سونیا چې لکه لمبه داسې اور اخیستي و، وویل:

-بس دي، زما لپاره ستا همدا خبرې بس دي.

- نه داسې نه ده، زه لا تر اوسه پورې له زر واره زیات مین شوی یم. که څه هم هغه مینه، احساس او لېوالتیا چې له تا سره یې لرم، له بل هېڅ چا سره مې نه ده احساس کړې، خو زه لا تر اوسه د واده لپاره خورا ځوان یم. هو کې! رښتیا له ټولو نه د پام وړ خبره خو لا دا ده چې زما مور، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا سره زما د واده خبره اصلا نه غواړي واوري.لنډه به يې درته ووايم،د هېڅ شي ژبه او عده در کولای نه شم.زه هيله لرم چې د واده په اړه...او په خورا سختۍ يې د خپل ملګري(دولوخوف) نوم ياد کړ... او وې ويل چې،ته بايد د دولوخوف د وړانديز په اړه فکر وکړې.

-ماته هېڅکله داسې خبرې مه کوه !زه اصلا هېڅ نه غواړم او نه يې هيله لرم.ته هم لکه ورور داسې راته ګران يې او تل به همداسې راته ګران واوسې.او نور نو زه هېڅ شي نه غواړم.

نيکولای بيا دهغې لاس ښکل او وې ويل:

-ته ښاپيرۍ يې،ښاپيرۍ !زه ستا دمينې وړتيا نه لرم.خو په دې ډاريږم چې تا تېر نه باسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

د "یُوګل "د کورنڅایز بنډارونو او په هغې کې نڅاوو ،دخوښۍ او نڅاوو له پلوه بې ساری نوم درلود.دا خبره نه یوازې هغو مېندو کوله چې پېغلو یې خپلې نوې زده کړې نڅاوي په خورا ښکلې بڼه ښودلې،بلکې خپله پېغلو او زلمو هم چې له خوښۍ او ذوق نه ترلوېدو پورې نڅېدل هم یادوله.

له تنکو زلمو او پېغلو نه پرته هغو مشرانو چې دغو شان نڅاوو ته به یې خپل راتګ پرنورو منت ګاڼه،هم همداسې ګڼله او په ټولو دغونڅایزو بنډارونو کې به یې د خوښۍ او نیکمرغۍ خورا ښې شېبې موندلې.هغه کال په همدې بنډارونو کې،څو نڅېدونکو جوړو وادونو سره کړي وو.د کورچاکوف د کورنۍ دوو شهزادګیو دهمدې نڅاوو له برکته،رېباران پیدا او واده یې کړی و.د ځوانانو دهمدې پېژندګلوۍ هم د دغه بنډار نامه ته لا ښه نوم ورکړی و.

د دغو بنډارونو ځانګړتیا دا وه چې،هغه کوم مېلمه پال کوربه یا کوربنه نه درلوده او یوازې په خپله "یوګل "لکه یو وزري مرغه په خورا پاک زړه هر پلوالوته او هرځای ته به یې په خورا مینې ځان رساوه،دمېلمنو درناوي او مېلمه پالنه یې کوله،هغه دټولو مېلمنو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زده کړې په بدل کې پیسې اخېستې.

ددې بنداړونو بله ځانګړتیا لا دا وه، چې په هغه کې، هغو دیارلس کلنو، څلورلس کلنو پېغلو ګډون کاوه چې دلومړي ځل لپاره به یې دنڅا اوږدو کمیسونه اغوستل او دهغوی اصلي موخه نڅېدل، ښه او په خوندونو کې وخت تېرول و.

ټولې نڅېدونکې، له خورا لږ شمېر هغو نه پرته، یا خورا ښکلې وې، یا یې دا ښودله چې ښکلې دي او یا هم دځوانۍ نشې او مستۍ نه دهغو خوځېدا او نڅاوو، هغه لا پسې ښکلې ښودلې. کله کله به ددغو پېغلو له منځه خورا ښې زده کوونکې له دوو شالونو او دستمالونو سره ګډېدلې. ددغو ډول نڅېدونکو په منځ کې ناتاشا دخپلو ښکلو نڅاوو د ځانګړې خوځېدا له برکته، تر نورو نه په غورو کې غوره وه. خو په نننۍ بنداړ کې له "جزاکوسز "(اسکاتلندي نڅا)او "مازروکا "(بالتیکي نڅا)نه پرته دنورو هغو اټکل نه کېده. د مازروکا نڅا په دې وروستیو وختونو کې، نوې دود شوې وه. "یوګل " دخپل دغه بنداړ لپاره، د بیزاخوف د ماڼۍ یو ستر مېلمستون نیولی و. ټولو په یوه آواز ویل چې، دغه بنداړ په هغه کې نڅاوې، خوښۍ او کړه وړه، ټول بې ساري وو. په هغه کې نه یوازې د ښکلو نجونو، شمېر بې شمېره وو بلکې درستوف دکورنۍ پېغلو، خپل دپام وړ او لوړ ځای درلود. په هغه ماښام درستوف د کورنۍ دواړه پېغلې خورا نیکمرغه او په بې ساري توګه خوشاله وې. سونیا په هغه شپه، د دولوخوف له خواهغې ته د واده د وړاندیز او ددې له خوا د نه منلو، له نیکولای سره د پټو خبرو نه سخته ویاړمنه او مغروره بریښېده. هغه لا د غه بنداړه ته له راتګه دمخه په کور کې له خوښۍ نه په نڅېدو وه، چورلیده، خوځېده او خپلې چوپړې ته یې دا وخت نه ورکاوه چې څنې یې ورجوړې کړي، دهغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې له خوښۍ او نیکمرغۍ نه ځلېدلې.

ناتاشا هم دلومړي ځل لپاره ،دنڅا دا رنګه اوږد کمیس اغوستی او د ربنتنې نڅا په یوه بنډار کې یې ګډون کاوه.هغه هم تر سونیا نه،نه یوازې څه کم نه ویارېده ،بلکې ځان یې تر هغې لا نیکمرغه باله.دواړو ،نازکه،بې ساري سپین اوږده کمیسونه چې په ګلابي چرمو او ربنکیو ګاڼل شوي وو ، اغوستي وو.

ناتاشا بنډار ته د رانتوتو سره سم مینه شوه.هو کې هغه مین شوه ،خو نه په یوه ځانګړي چا ،بلکې پر ټولو.هر چا ته یې چې سترګې ور اوښتې،پر هغه به یې زړه بایلود.هغې سونیا ته ورمنډې کړې او وې ویل:

-آخ چې څومره هرڅه ښکلي دي !

نیکولای او دینیسوف،دواړو ،دنڅا په دغه تالار کې چکر واهه او نڅېدونکو پېغلو ته یې په خورا ځیر او مینه ناک ډول کتل،داسې چې ګواکې له خورا خواخوږۍ او مهربانۍ نه یې نه غوښتل له هغو نه غېږ تاو کړي.

دینیسوف وویل:

- چې څومره مالګینه ده !څومره ښکلې ده !

-څوک یادوئ؟

-دینیسوف په تلوار ځواب ورکړ:

-شهزادګۍ ناتاشا ،دینیسوف، هر لنډ ځنډ نه وروسته زیاته کړه:

-څه بې سارې ناڅي،څه ښکلې خوځېږي !

-دا څوک د یادې دو دي؟

-دینیسوف په چټکۍ وویل:

-خور دې،نور نو څوک دیاددې دو دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او رستوف له ځانسره موسکی شو.

"یو ګُل "چې په ونه ټیټ او کمکی سړی و ،نیکولای ته ورنېږدې شو او وې ویل:

- ګرانه !تاسو خوزما یو ترټولو غوره زده کوونکی یاست،ښه به دا وي چې لږ ونځېږئ،ګورئ !څه ښکلې دلته ښوري ،څه محشریې جوړ کړی دی.

"یو ګُل " له دینیسوف نه هم چې د هغه پخواني زده کوونکی و ،دې ته ورته غوښتنه وکړه.

دینیسوف وویل:

نه !زما مهربانه استاده !ښه به دا وي چې زه هسې د نندارچیانو په ډله کې کېنم.ایا ستا په یاد نه دي چې د زده کړې په وخت کې زه څومره بدغونی وم؟دا سې بدغونی چې ستا له پوهې نه مې هم ګټه نه اخیسته.

"یو ګُل " سمدلاسه له هغه سره د خوا خوږۍ ژبه پرانسته او وې ویل:

-نه !نه !هېڅکله دا سې نه وه.که څه هم لږ بدغونی شانته وې،خو خورا با استعداده او پیاوړی زده کوونکی وې.

د سازیانو ډلې،د سازونو غوږونه تاو کړل او د "مازورکا "نغمه یې،چې په هغو ورځو کې دود شوې وه،وغږوله.نیکولای نه شو کولای،نځا ته د "یو ګُل "بلنه ونه منې.هغه سونیا هم نځېدو ته وروبلله.دینیسوف،د ځو بوډیو ترڅنګ کېناست،خپله توره یې،څنګل ته کېښوده او پر هغه یې څنګل ولګوله.هغه بوډیو ته څه خندوونکې ټوکې،ټکالې پیل کړې.پښې یې د غږېدونکې سندرې د وزن او نغمې سره په ځمکه وهلې او بوډیو ته یې د ټوکو ویلو سره همهاله،په خور ځیر د ځوانانو نځېدو ته کتل. "یو ګُل " له ناتاشې سره،چې ده د زده کوونکو په منځ کې د خپل ویاړ او غرور نښه بلله،د نورو ټولو جوړو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې ګډېدل...دینیسوف په ناتاشې سترګې خښې کړې وې او دخپلې تورې له څوکې نه یې داسې هرڅه څارل، چې تا به ویل، اوس به چغه کړي. دهغه نه نڅېدل، له دې کبله و، چې نه غواړي وناڅي، نه دا چې نڅېدل یې زده نه دي. دنڅېدونکو له منځه یې، پر یوچا غږ وکړ چې ده ته ورنږدې شي. هغه، هغه ته وویل:

-دا نڅېدل نه دي، چې ته یې کوې، ایا دا پولندي "مازورکای "ده، چې ته یې کوئ؟هلته وګوره !شهزادګۍ ناتاشا څنګه ناڅي ،څنکه اوړي،راوړي.

نیکولای په دې خبره ښه پوهېده چې ،دینیسوف،ان په پولند کې دخپل مازروکایي نڅا له امله پېژندل شوی او ښه نوم یې ګټلی دی،نوځکه ناتاشې ته ورنږدې شو او هغې ته یې وویل:

- ولاړه شه او له ځانسره دینیسوف جوړه کړه ،وګوره چې څنګه ناڅي،معجزې کوي.

کله چې وار بیا ناتاشې ته ورسېد ،پاځېده ،ښکلي بوټونه،نازک کالي،په نرمو نرمو ګامونو یوازې له نازاو ادآ نه ډکه په داسې نخرو دتالار له یوې خوانه بلې خواته لاړه،چې تا به ویل،ځمکې ته وایي،له دې نه مننه وکړي،چې دا پرې روانه ده.دې هغه ځای ته چې دینیسوف ناست و ،ځان ورساوه.دهغې دې ته پام شو ،چې ټول مېلمانه دې ته ګوري.نیکولای لیدل،چې ناتاشا او دینیسوف په خندا خندا له یوبل سره غږېږي،خو دناتاشا دینیسوف دناتاشا بلنه ونه منله.دینیسوف دهغوی خواته ورمنډې کړل. ناتاشا وویل:

-هیله کوم،هیله کوم،واسیلي دیمتریوویچ !درځه چې ځو !درځې چې وناڅو !

دینیسوف،ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ګرانې شهزادګۍ !ما به و ببښې.زه نه شم کولای،هغه نه شم کولای،ما و ببښې.

نیکولای وویل:

-واسکا (په روسي کې واسیلي ته له نازه واسکا وایي)نخرې پرېږده،درځه !

دینیسوف وویل:

-داسې بریښي چې په زور یا زاریو ،په هرڅه چې وي،نن واسکا لوبو ته سره لمسوي.

ناتاشا وویل:

-ددې په بدل کې به یوه شپه تر سهاره،درته سندرې ووایم.دینیسوف پاڅېد ،خپله یې توره یې خلاصه او لرې کړه،هغه ویل:

-کوډګره ده،هرڅه چې غواړي،په ما یې کوي.

دخوکیو له شا نه راتېر او دنڅا مېدان ته ورګډ شو.دخپلې جوړې لاس یې ټینګ راونیو ،سریې هسک کړ،خپلې دواړه پښې یې ټینګې او برابرې کړې او دنڅا د پیل لپاره رارسېدونکې شېبې ته سترګه په لاره شو.

د رستوف ټیټه ونه،یو د سورلۍ اوبل دنڅا په وخت کې هېڅ نه معلومېده.په دې دواړو وختونو کې هماغه شان ځوان او تاندبربښېده،لکه ده خپله چې ځان ځوان احساسا.په هغه شېبه کې چې دنڅا دنغمې شرنګ ته سترګه په لاره و،په خورا پرتم یې مخ واړاوه ،په یوې خوږې موسکا یې خپلې جوړې ته وکتل ،ناڅاپه یې دپښو پرڅوکو ځمکه وډبوله او دیوه توپ په شان والوت.هغه دالوتونکي مرغه په څېر په چورلیدونکې بڼه والوت.هغه ده سره خپله نڅېدونکې پېغله جوړه،په لاربښودونکي بڼه او توان له ځانسره خوځوله.هغه نیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تالار په خورا چوپيتيا ،داسې چې ګواکې الوزي وواهه.هغه چورليده او داسې چورليده چې تا به ويل،څوکۍ نه ويني او مخامخ پر هغو ور الوزي.ناڅاپه به يې پښې سره جلا کړې او بيا به يې دبوټو د وسپنيزو تلونونه پړق جګ کړ او په پوندو به ودرېد.يوه شېبه به ځای پر ځای ولاړ او بيا به يې دنغمې په شرنګ سره له ځمکې نه ګرز پورته شو...ناتاشې به يوازې دتصورله مخې،دهغه دبلې خوځېدا دلوري اټکل کاوه.هغې پرته له هغه چې پوه شي،خپله خوځېدا ،دهغه له خوځېدا سره برابروله او دهغه لارښونو او خوځېداووته به يې ځان سپاره...په پای کې هغه خپله جوړه(ناتاشا)دنڅا دپيل ځای ته برابر کړه.په خورا ناز،خو په چټکۍ يې هغه وچورلوله او پوندې يې پر ځمکه ووهلې.د بوټونه نه يې ګړز جګ کړ او دهغې په وړاندې يې ملا خمه کړه.ناتاشا په دې حيرت کې تللې وه،چې دځان په وړاندې يې شوی درناوي هېر کړی و او پرته له هغه چې پوه شي،په ځير او حيرت يې،هغه ته کتل او دهغې له موسکا نه داسې برېښېده چې ګواکې هغه پېژني،هغې وويل:

-داڅه شي و؟

که څه هم "يوګل" د دينيسوف،دا ډول نڅا ،اصيله "مازورکا "نه ګڼله،خو بيا هم ټولو نندارچيانو په خورا تلوسې او درناوي،دهغه دهنر هرکلی وکړ او هرې پېغلې هغه ته دنڅېدو بلنه ورکوله.هرې بوډۍ ته دده دنڅا او مستۍ په ليدو دځوانۍ شېبې وريادې شوې وې او دلرغوني پولند په يادونو کې ډوبې شوې وې...دينيسوف چې له ستړيا تک سور شوی و ،په دستمال يې خولې پاکولې،دناتاشا ترڅنګ کېناست او دبنډار تر پای ته رسېدو پورې له هغې نه لرې نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

رستوف تـر دغـې پېښـې دوه ورځـې وروسـته هم دولوخوف،بيا پـه خپل کور کې ونه ليد او دهغه کورته هم چې ورته،هغه يې پيدا کولی نه شو.دربيمه ورځ وه،چې دهغـه يـو لـيـک ده تـه راورسـېد ،دهغه پـه لـيـک کې ليکل شوي وو:

"دهغـو لاملونـه لـه املـه چـې خپلـه پوهېږي،نـور ستاسـو کورتـه نـه درځـم.دامـې ښـه وګڼلـه چـې پـوځ تـه سـتون شـم.لـه همـدې املـه مـې نـن ماښـام،دخدای پـه امانـۍ پـه پلمه خپل نږدې دوستانو او ملګرو تـه يـوه مېلمسـتيا جوړه کـړې ده،لـه تاسـو نـه هـم هيلـه کـوم چـې نـن ماښـام بـه ((انګليس کلوب)) ته راشې".

رسـتوف،هغه ماښـام دخپلـې ټولـې کـورنـۍ پـه ملتيـا تيـاتر تـه تللی و.دتياتر دننداريې تـر پـای تـه رسـېدو وروسـته،پـه لسـو بجـو انګليسـې کلـوب تـه ورغـې.نيکـولای چـې هلتـه ورسـېد ،دچوپړانو لـه خـوا دهغـه کلوب تر ټولـو غـوره تـالار تـه،چې پـه بشـپړه توګـه د دولوخـوف لـه خـوا نيول شوی و ،بدرګه شو.

دميـز تـر شـا د دولوخوف پـه ګډون،شـل تنـه ناسـت وو.د ميز دواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرونو ته،دوه شمعې لګېدلې وې.یو شمېر سره زر او پېسې د دولوخوف مخې ته پرتې وې هغه د جوارۍ ،هغې جوارۍ لپاره چې کېدونکې وه دبانکوالۍ دنده اخېستې وه.له سونیا نه د کوژدې دهیلې د نه منلو نه وروسته،نور،نو دولوخوف او نیکولای سره لیدلي نه و او له هغه سره د کتنې لیدنې حالت،هغه سخت زوراوه او نه پوهېده چې ځنګه به وي.

نیکولای رستوف،چې تاکل شوي مېلمستون ته ورننوت، دولوخوف په خورا ساړه غلچک هغه ته وروکتل،خو داسې برېښېده چې ډېره موده کېږي ده ته سترګه په لاره وي،دولوخوف وویل:

-ډېره موده کېده چې دیدن مو نه و شوی.له راتګ نه دې مننه.دغه لوبه چې پای ته ورسوم،ایلوشکا او سندرغاړي راتلونکي دي.رستوف په تریو تندي وویل:

-څو ځلې دې کورته درغلم،پیدا مې نه کړې.

دولوخوف هېڅ ځواب ورنه کړ،خو څوشېبې وروسته یې وویل:

-کولای شي پیسې کېږدئ.له دې خبرې سره سم،رستوف ته د دولوخوف هغه عجیبې خبرې وریادې شوې،چې یو وخت یې ورته ویلې و:

-یوازې احمقان....

دولوخوف،ګواکې چې د هغه په زړه کې دا تېره شوې خبره اورېدلې وي،وموسېد او وې ویل:

-داسې برېښي چې له ډاره ماسره لوبې کوې.

رستوف،دهغه له موسکا نه داسې پوه شو،چې د هغه طبیعت،هغې ورځې ته ورته دی چې،په انګلیس کلوب کې یې له پېېر سره شخړه رامنځ ته کړه.رستوف دا تصور هم وکړ چې د دولوخف،عجیب او وران

(c) ketabton.com: The Digital Library

طبیعت، دهغه چا حالت ته ورته دی، چې غواړي په یو عجیب غریب، په تېره بیا کړکیچنو کړو سره، له هغه نه ځان ژغوري.

دهغه هم طبیعت ختېه شو. په خیال کې په داسې یوې خبرې یا ټوکې پسې ګرځېده، چې د دولوخوف خبرې ته ځواب شي، خو هېڅ څه یې نه موندل. مګر مخکې له هغه چې رستنوف هغه ته ځواب پیدا کړي، هغه مخامخ دده سترګو ته ځیر شو او په خورا نرم او آرام آواز یې ورته وویل:

- یاد بېږي دې چې یوه ورځ د جوارۍ په اړه سره غږېدو او ویل مو چې په رښتیا هم جواري د احمقانو کار دی، ځوک یې د نیکمرغۍ په هیله جواري کوي، ښه به دا وي چې دا قمار وو هل شي او غواړم نن دا وآزمایم.

رستوف، وویل:

-دولوخوف چې د قطعې پاڼې نوې خلاصې کړې وې، هغه یې سره ووهلې او زیاته یې کړه:

- خو ښه به دا وي چې ته جواري ونه کړې. ښه ښاغلو! کېږدئ! پیسې کېږدئ!

خپلې مخې ته پرتې پیسې یې سره راټولې کړې او دې ته چمتو شو چې د قطعو پاڼې وویشي. رستوف چې دده څنګ ته ناست و، لومړی یې د جوارۍ تکل نه لاره. دولوخوف، بیا هغه ته وکتل او وې ویل:

- ښه! نو ته جواري نه کوې؟

یوه عجیبه غریبه تلوسه یې په زړه کې راوټوخونېده، یوه پاڼه یې راپورته او یو څه لږ یې پیسې پرې ورکېښودې او وې ویل:

- له ځانسره مې پیسې نه دي راوړي.

- هېڅ پروا نه لرو، بې پیسو دې منو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف، پنځه روبله مېدان ته واچول، هغه يې بايلودل.بيا يې پنځه روبله کېښودل، هغه يې هم بايلودل او دغه کار لس واري هم داسې تکرار شو.

دولوخوف، چې لوبې ته همداسې دوام ورکړ،لږ څه مودې نه وروسته يې وويل:

- ښاغلو !له تاسو نه هيله کوم چې پر قطعو مو نقدې پيسې کېږدئ، کنه وېرېږم چې تېروتنه ونه شي.

دجوا ګرو نه يوه،وويل:

- ښه به دا وي چې پر ژبه باور وکړو ،څه دنقدو خبرې کوئ ؟

دولوخوف، ځواب ورکړ:

-باور دې پر خپل ځاى وي، خو زه وېرېږم چې تېروتنه ونه شي.بيا يې مخ رستوف ته ور واړاوه او زياته يې کړه:

- ته يې غم مه خوره !لوبه کوه ! حسابونه به،بيا وروسته کوو.

جواري روانه وه او چوپړانو پرله پسې جامونه ډکول.رستوف همداسې پرله پسې پاڼې بايلودې او پور يې اته سوو روبلونو ته ورسېد.

رستوف پرله پسې هره پاڼه بايلوده او پوره اته سوو روبلو ته ورسېد.هغه غوښتل چې ددغه ټول پورپه اندازه يو وار پيسې کېږدي..خو په لومړۍ شېبه کې يې بيا جام ورته ډک کړ،نو ځکه دخپل دغه تکل نه لاس په سر شو او يوازې شل روبله يې پر قطعې کېښودل.

دولوخوف چې اصلا يې رستوف ته سترګې هم نه اړولې،وويل:

- ګوره !له خپل تکل نه مه تېرېږه، کېږده، څومره چې کولاى شې، کېږده.څومره چې ډېرې کېږدئ،هومره به ژر خپل پورنه پوره کړې.ته ښه وينې چې څوک يې ګټي، پيسې سمدلاسه ورکوم، خو ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کتې.ګوره !ته خو به له مانه ډاريږې نه؟

رستوف د هغه ومنله،نو هغه وه چې ويشل شوې قطعه يې راپورته او د هغې پر يوې څنډې يې وليکل،اته سوه روبله.بيا ئې د دغه شان زيات و پيسو دلوبې هرڅه او ټولې ځانګړتياوې،ښې سره ياد ې کړې،يو ګچې تباشير يې را واخيست او په ليکنې بڼه يې پر قطعې بيا په څرګنده بڼه وليکل،اته سوه روبله او لوبه پيل شوه.له هغه سره يې سم ډک شوي جام پر سر واړاوه او د دولوخوف د خبرې ځواب ته يې يوه موسکا ور ولېږله...په خورا ګبنې او چټکۍ يې د دولوخوف لاسونو ته چې قطعې په ځانګړي مهارت ويشلې،کتل.وړل يا بايلل.دا وار په قطعه کې بخت د هغه لپاره خورا د پام وړ و.تېره اونۍ د يکشنبې په ورځ ګراف ايليا اندرو ويچ،هغه ته دوه زره روبله ورکړي و.که څه هم هغه ده ته،د مالي ستونزو کومه ياد ونه وه کړې،خو دا وار يې داسې ښودلې وه چې د مي تر مياشتې به نورې پيسې نه ورکوي.هغه له نيکولای نه دا هيله هم کړې وه،چې دا وار د پيسو په خرڅ کې له خورا پاملرنې نه کار واخلي.نيکولای هغه ته ويلي و،چې دا دوه زره روبله هم خورا ډېرې پيسې دي او تر راتلونکي پسرلي به نور له ده نه نورې پيسې نه غواړي.اوس له هغو دوو زره نه،يوزره دوه سوه روبله پاتې و.مګر دا وار د ده د قطعې بايلودل د ده لپاره يو زرو اته سوه روبله تمامېدل.دې خبرې دا معنې لرله،چې پر خپلې هغې وعدې هم سترګې پټې کړي چې ويلي و،تر راتلونکي پسرلي به نورې پيسې نه غواړي.په داسې حال کې چې زړه يې په ګوګل کې درزېده،د دولوخوف لاسونو ته يې کتل او زړه يې ويل:هله ژر کوه !دا د بخت پاڼه ماته راکړه.هله ژر کوه !غواړم وې ګټم،پيسې مې ببرته وګټم او کورته مخه کړم.او هلته له دينيسوف،ناتاشې او سونيا سره په کراره مابنامني وخورم.هغه په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې دا هم ویلي، که دا واریې له جواریو په خیر خلاص شي، بیا به به تول ژوند کې هم قطعو ته لاس ور نه وړي....هغه ته د کورنۍ نیکمرغي تر سترګو کېده، خو هغه پرله پسې او په ګبنۍ د دولوخوف لاسونو ته چې پاڼې یې په مهارت چورلولې، کتل...دولوخوف، بیا وویل:

- ښه نو، ته له ماسره جوارۍ نه ډارېږې؟هغه داسې څرګنده کړه چې ګواکې غواړي کومه خندنۍ ټوکه ووایي، نوځکه یې د قطعو پاڼې وارتېرلې، پرکټ یې ډډه ولګوله، له ملنډو ډکه موسکا یې پرشونډو خوره شوه او وې ویل:

- هوکې ښاغلو ! په مسکو کې مې له خوره شوو آوازو نه اورېدلي دي، چې ګواکې زه په قطعو کې دوکې کوم.دا به تاسو ته په ډاګه ووایم، چې زما دوکې به په ځیر سره څارئ.رستوف وویل:

-درځه !پاڼې اړوه.

دولوخوف وویل:

- توبه دې وي، دمسکو له دې بدایانو نه دې توبه وي.

او بیا یې قطعې پورته کړې، هغه یې وچورلولې او په اړولو، رااړولو یې پیل وکړ.د پاڼو د اړولو سره یې چغه کړل:د مسکو له دې ښځو نه دې توبه وي.

رستوف نېږدې و، چې چغه کړي، د منګولې یې په څنو کې ننوتلې وې.او هغه پاڼه چې دده په کاروه، لا د وخته ښکاره شوې وې، چې ده یې د ورکولو توان درلود.

دولوخوف په تند غلچک، رستوف ته ور وکتل او وې ویل:

- اپلتې مه وایه،او لوچکي مه کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

يو نيم ساعت وروسته، د ميز تر شا، زيات رو نا ستو مېلمنو نور نو د قطعو لوبو ته هو مره ځکه پام نه کاوه چې، هغوی د الو بـه د دو لو خوف او نيکولای ترمنځ خپلمنځي لو به ګڼله. ټوله لو به په نيکولای رستوف تو ده وه. د هغه پو ر نو ر نو يو زره او شپږ سو ه نه، بلکې آن شمېر نه يې د کاغذ پر مخ له څو پاڼو نه او ښتې او انداز ه يې لسو زرو ته رسېدلې وه. هغه دا سې تصور کاوه چې نه لس زره بلکې کېدای شي، پنځلس زره وي، خو په اصل کې خبره له شلو زرو روبلونو نه اوښتې وه. دولوخوف هم نور نه خپلو خبرو ته پام کاوه، نه لوبې ته او نه يې هم څه ويل. هغه د رستوف لاسونه ته په خورا ځير کتل، خو د خپلو پورونو حساب يې هم نه هېراوه. رستوف پريکړه کړې وه، تر هغه پورې جواري ته دوام ورکړي، چې دده پورونه، دريڅلويښت زرو روبلونو ته ورسېږي. دا شمېره يې ځکه خوښه کړې وه چې دده او سونيا د عمر کلونه، په ګډه دريڅلويښت کلونه کېدل.

رستوف. سر له دواړو خوانه په منګولو کې کلک نيولی و او د هغه ميز شاته چې سر يې د ګچ له ليکلو تک سپين، د شرابو له تويېدونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغ داغ و او ګډې وډې ډېرې قطعې پرې پرتې وې، ناست و. ګډه وډه وو بې شمېره خیالونو سخت زوراوه... چرتونو او خیالونو پسې اخېستي و، خو په کومه شېبه کې یې وویل:

- شپږ سوه روبله !...توس، درې شاه... نه نه، که دا وارې بایلم، بیا یې پوره کول شوني نه دي... خپل آرام ژوند مې درلود... دا رامې لپاره یوازې یوه ښه قطعه په کار ده... نه پوهېږم دا لېونی له مانه څه غواړي؟ کله به یې زیاتې روپۍ کېښودې، خو دولوخوف به ونه منله او د پیسو اندازه به یې خپله وټاکله او نیکولای اړ و چې، هغه ته غاړه کېږدي. کله به یې لاس دعا ته پورته کړل او خدای ته به یې مرسته غوښته، هغه شان مرسته چې د جګړې په سختو شېبو کې یې د امشتیتنسکي، د پله پر سر له خدایه نه غوښتلې وه. کله به یې له ځانسره وویل:

که دا واریې وکولای شول کومه قطعه تېره کړي او دی له بایلودو وژغوري... کله به یې نورو جوارګرو ته په نانواتو سترګو کتل، کله به یې د دولوخوف څېرې ته چې تر واورو سره برېښېده، کتل او هڅه یې کوله هغه ولولي او پوه شي د هغه په څېره او سترګو کې څه رازونه نغښتي دي.

- هغه په زړه کې وویل:

- هغه پوهېږي چې د غه بایلود ل، ما ته څومره ګرانه تمامېږي. تصور کوم، هغه زما بربادي نه غواړي؟ هغه خو زما ملګری و، کنه؟ ما ته هم هغه خورا ګران دی. هغه لږ فکره وروسته وویل:

-نه، نه هغه هېڅ ملامت نه دی، هغه په دې کې څه ملامت دی، چې بخت یې یاري کوي، نو د چا ګناه ده. زه هم ملامت نه یم، هېڅ چا ته مې بد په زړه کې نه شته. نه مې څوک زورولي، نه مې څوک وژلي، نه مې چا ته سپکاوی کړی دی. نو دا بده بلا او بد مرغي په ما ولې راغلې ده؟ دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد مرغي څه وخت پيل شوې ده؟هو کې !البته له هغې شپې نه چې دې میز ته په دې تمه نېږدې شوم چې یو سل روبله وګټم.د خپلې مور دکلیزې په ویاړ هغې ته یوه کڅوړه واخلم او کورته لاړ شم.خدایه چې څومره نیکمرغه،آزاد او خوشاله وم.هغه وخت زه په دې نه پوهېدم چې څومره نیکمرغه وم،څنګه او څه وخت هغه نیکمرغي پای ته ورسېده. او څنګه او څه وخت دغه وحشتناکه بد مرغي پیل شوه؟دغه حالت څنګه راپیل شو؟زه دهمدې میز تر شا کېناستم،همداسې مې دقطعو پاڼې را واخېستې،هغې مې ترمخې واچولې او دې چټکو خوځېدونکو لاسونو ته په کتو شوم.دا بدلون له کومې شپې رامنځ ته شو؟دا بدلون څه بدلون دی؟زه هماغه شان روغ،پیاوړی او پر هماغه ځای ناست یم.نه،نه دا ناشونې خبره ده،هرو مرو هرڅه په خوښۍ او خیر پای ته رسېږي.

سره له هغه چې دکوټې هوا هومره توده نه وه،خو هغه تک سور او په خولو کې لوند خیشت و.دهغه څېره وحشت او ډار پسې اخېستې وه،په تېره بیا دهغو هڅو له کبله چې ده د ارامۍ او ډاډمنتوب لپاره ښودلې،هغه خورا درحم وړ برېښېده.

دهغه دبایلوده اندازه،بدمرغه شمېرې،یعنې درې څلویښت زرو ته ورسېده...په هغه شپه کې چې رستوف په یوه قطعه کې درې زره روبله وګټل او هغه یې بیا لوبې ته وروارتېږل..دولو خوف په خورا چټکۍ په شمېرنه پیل وکړ...او وې ویل:

- نور نو ناوخته او ماښام دی،ناوخته ده،دماښامنۍ وخت دی،هغه دې جتهان په خپله جتهیالۍ ژبه څه سره وایي او له ډېرو سړو نه دننه رانڼو تل،دا توربخن نارینه او ښځې...

رستوف،پوه شو چې نور نو هیله نه شته،خو بیا یې هم په خورا بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروایې وویل:

- څنګه؟نوره نولوبه نه کوئ؟

داسې بریښېده چې په لوبه کې نور نو هېڅ خوند پاتې نه و ،هغه زیاته کړه:

-افسوس دی،خورا افسوس دی،چې سمه لوبه نه کوي،کنه سختې ښې پانې مې ترلاسه شوي دي.

دولوخوف څه ونه ویل،مګر په زړه کې یې تېره شوه:

-هرڅه پای ته ورسېدل،اوس ددې کار یوازنۍ چاره له تندي نه دیوه ګرز جګول دي.

خو په دې شېبه کې یې په داسې غږ چې له هغه نه،دخوښۍ انګازې خورې وې،وویل:

-ښه به دا وي چې یوه بله پانه هم راکړئ...

دولوخوف وویل:

-ګرانه !تاسو زما درې څلویښت زره روبله پوروړي یاستئ.

دایې وویل،ځان یې لږ شاته کړ،پاڅېد او وې ویل:

- پوهېږئ چې سړی له دومره ځای پر ځای ناستې نه څومره ستړی کېږي.

رستوف هم وویل:

- هوکې زه هم خورا ستومانه شوي یم.

دولوخوف ددې لپاره چې خپل پور بیا وریاد کړي،په ټوکه یې وویل:

-څنګه ګرانه،منکرېږې،که پور به دې پرې کړې؟

- رستوف،له قهره تک سور شو ،وایشېد ،دولوخوف یې بلې کوټې نه بوت او هغه ته یې وویل:

-زه نه شم کولای،دا ټول پور یوځای او په یو وار درکړم.ښه به دا وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له ما سره يې قسط کړې، چې په وار وار يې در کړم. څنګه منې يې کنه؟
دولوخوف چې مخامخ د نيکولای رستوف سترګو ته ځیر و، وويل:
- ګوره رستوفه! هغه متل دې اورېدلي او کنه چې وايي: څوک يې چې مينه کې ګټي، هغه يې جوارۍ کې بايلي. زه خو پوهېږم سونيا په تا مينه ده، نو قمار خو به خود بايلې.
د دې خبرې په اورېدو، د رستوف په سر کې ګرځ شو او له ځانسره يې وويل:
- څومره وحشتناکه ده چې سړی، ځان د داسې يو دوکمار په منګولو کې ويني.
نيکولای رستوف په دې ښه پوهېده چې د دغه خبر اورېدل به يې مور او پلار ته په څه بيه تمام شي، هغوی ته به څه يو لوی زورونکی ګوزار وي. هغه په دې ښه پوهېده، چې له دې بدمرغۍ نه ژغورل به څه لويه نيکمرغي وي. هغه په دې ښه پوهېده چې، دولوخوف، ښه پوهېږي چې څنګه دی له دغه غم او شرم نه وژغوري، خو بيا هم هغه له ده سره د موږک او پيشو لوبه روانه کړې وه.
دولوخوف، وويل:
- ستا د ترور لور... غوښتل يې وو ايي چې سونيا... خو نيکولای د هغه خبره پرې کړه او چغه يې کړل:
- دا خبره د سونيا پورې اړه لری، بيا د هغې نوم ياد نه کړې.
دولوخوف وپوښتل:
- نو پيسې څه وخت راکوئ؟
رستوف ځواب ورکړ:
- سبا ته... او له کوټې نه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

"سباته "سبا ته یې درکوم، همدا یې ویل. ځان ډاډه ښودل او خوږه ژبه ساتل، د نیکولای لپاره ګرانه خبره نه وه، خو کورته یو ازې ستنېدل، خور، ورور، مور او پلار ته کتل، هغو ته د خپلې ګناه ویل، له هغو نه تر هغې ژبې وروسته چې بیا به جواري نه کوي، د دغه بې ساري پورپرې کولو لپاره د پیسو غوښتل، خورا وحشتناکه برېښېده.

دی چې کورته ورسېد، د کورنۍ غړي لا ویده نه وو. پېغلې او زلمیان له تیاتر نه د راستنېدو او د ماښامنۍ ترخوړلو وروسته، له پیانو نه تاوو شوي وو. نیکولای کورته د ننوتو سره سم، په زړه کې هغه مینه او خواخوږي احساس کړل چې سږکال ژمی د دوی د کورنۍ پر ژوند لاسبري وو؟ د غه حالت اوس د سونیا نه د دولو خوف د غوښتنې، د "یُوګل "د نڅا د بنډار نه وروسته او سونیا او ناتاشې ته د پاملرنې له امله دیوه توفان نه مخکې کراری ته ورته و. ناتاشا او سونیا چې تیاتر ته خپلې اغوستلې شنې بخونې جامې یې لا تر اوسه بدلې کړې نه وې، خپلو ښکلاوو او زړه راښکون ته په پام سره موسکا پرشونډو د پیانو ترڅنګ ولاړې وې. ویرې له شیشین سره د هرکلو په تالار کې، په سطرنج بوخت وو. مشرې ګرافینې چې د زوی او مېړه راتګ ته شپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېرلې، د نوې سیالۍ کورنۍ له یوې بوډۍ سره چې د دوی په کورکې اوسېده، د قطعو په پاڼو کې فالونه لیدل. دینیسوف، چې سترګې یې ځلېدې او څنې یې جرې وې. د پیانو شاته ناست، یوه پښه یې شاته غځولې او لنډې ګوتې یې د پیانو دغږونکې نغمې د رنګینولو لپاره خوځولې. بانه یې نیم تړلي، په خورا ټیټ ناصافه، خوډډ غږ یې، هغه شعر چې خپله لیکلي او "کوډګر" نومېده، زمزمه کاوه. هغه هڅه کوله دغه شعر ته سندره جوړه کړي:

"کوډګره وایه!
دا کومه تلوسه ده چې،
چې ماد خپل سُر شوي چنګ بلو ته هڅوي
دا څه اور دی چې زما په ګوګل کې دې لګولی
او څه شور او مستي ده چې،
زما له منګولو وړل شوې ده "

د زړه له کومې یې سندره بلله او په تورو ځلېدونکو سترګو یې، نیکمرغې او هممهاله ویرې اخېستې ناتاشې ته کتل.

ناتاشا پرله پسې چغې وهلې:

- آفرین! خورا ښه وه! او پرته له هغه نه چې د نیکولای راتګ ته سترګه په لارې شي، دوام ورکړ:

-- یو بند بل، یوازې یو بند.

نیکولای په تالار کې ناستو، ویرې، مور او بوډۍ ته وکتل او په زړه کې یې وویل:

- دوی ټول په هماغو خپلو خیالو کې ډوب وو او ډوب دي.

ناتاشا ورور ته ورمنډه کړل او وې ویل:

- دا هم نیکولای جان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکولای وپوښتل:
- پلار مې راغلی دی؟
ناتاشا پرته له هغه چې د ورور پوښتنې ته ځواب ورکړي، وویل:
-څومره خوشاله یم چې ته راغلې، پوهېږئ او کنه؟زه څومره خوشاله یم.پوهېږئ !دیمیتري واسیلوویچ(دینیسوف) یوه بله ورځ هم زما په خاطر پاتې شي.
سونیا غږ وکړ:
- نه، پلار جان لا نه دی راغلی.
له هغې بلې کوټې نه دمشرې ګرافینې غږ واورېدل شو چې وې ویل:
-کوکو !هو راغلې،راغلې د زړه سره، دې خواته راشه.
نیکولای مورته ورننېږدې شو ، دهغې لاس یې ښکل کړل او پټه خوله دلوبو دمیز شا ته کېناست او دمور لاس ته یې چې فال یې کوت ځیر شو.له تالار نه د خوښیو نه ډکو هغو زاریو او ننواتو غږ راته، چې دناتاشا دراضي کولو لپاره کېدې.
دینیسوف په لوړ غږ وویل:
- اوس نو ، نه کېږي، باید هرو مرو "باروکالا "نومې سندره وبولې، هیله کوم.
مشرې ګرافینې له خپل زوی نه چې پټه خوله ناست و ، وپوښتل:
-څه درشوي دي؟
نیکولای په داسې حال چې نور نو له دې پوښتنو نه ستړی شوی و ، وویل:
- هېڅ، هېڅ !پلار جان به کله راشي؟
- همدا دمګړۍ به راشي.
نیکولای خورا نا آرامه و ، هغه په دې هم نه پوهېده، چې څنګه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې ځان پناه کړي.ځمکې ځای نه ورکاوه او بېرته هغه صالون ته لاړ چې هلته پيانو غږېده،خو په زړه کې يې وويل:

- دوی په خپلو خيالو کې ډوب دي او په هېڅ څه خبر نه دي چې په ما څه تېرېږي.

سونيا د پيانو شاته ناسته وه او دمانو "باروکالا "نومې نغمه يې،چې دينيسوف يې د اورېدو لېوني و ،غږوله.دينيسوف په خورا لېوالتيا ،په ځلېدونکو سترګو ،هغې ته کتل.

نيکولای په صالون کې ښکته پورته ګرځېده او له ځانسره يې ويل:

-ددوی سندرې هم هېڅ خوند نه لري.سونيا چې د سندرې لومړې نغمه غږوله،نيکولای هماغه شان له له ځانسره غږېده:

-پاکه پروردګاره تباه شوم،بې ابرو شوم،يوازينۍ دوا مې په تندی ديوې ګولۍ ويشتل دي.دا سندرې به کوم درد دوا کړي،ښه به دا وي چې لاړ شم او سترګې پناه کړم،خو چېرته؟چاته؟خير پرېږده،پرېږده،چې خپلې سندرې سره وغږوي...

سونيا چې نيکولای څاره،هغه ته ورنېږدې شوه او وې وپوښتل:

-نيکولای جانه !څه درشوي دي؟سونيا دهماغې لومړې شېبې او دهغه دلومړني غلچک نه په دې پوه شوې وه،چې هغه ته څه نوغی ورپېښ شوی دی.

نيکولای له هغې مخ واړاوه.ناتاشا هم دخپلې هميشنۍ ځيرکتيا له مخې، د ورور حال احساس او دهغه له درد نه ناخبره نه وه،خو هغه اوس دداسې نيکمرغۍ په تال کې زنګېده،چې ...(لکه زياتره ځوانان چې زنګېږي)له هغه سره يې دخواخوږۍ وخت نه لاره.دهغې احساس ورته ويل:

- نه،نه،اوس زه دلذت په داسې خيالونو کې ډوبه يم،چې نه ارزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغه خوند دچا په غم ولړم..نه نه، کېدای شي زه به تېروتلې یم، هغه به هم ما غوندې او دما په اندازه په خوښیو او خوندونو کې ډوب وي.
هغه وویل:
- ښه سونیا !
او دتالار هغې برخې ته چې دهغه په تصور ترټولو نورو برخو، هلته د آواز او موزیک غږ ډېر نه راته، لاړ....نیکولای خپلې خور ته کتل او په زړه کې یې ویل:
- څومره خوشاله ده؟ولې نه ستومانه کېږي او ولې شرم نه لرئ؟
ناتاشا دسندرې لومړی بند وواېه.ستوني یې ښه صاف کړ، ګوګل یې پرانست، وړاندې راغله او سترګې یې برندې برندې کړې.په دې شېبه کې یې دهېڅ شي او هېڅ چا په اړه فکر نه کاوه.له موسکا نه په ډکو شونډو یې داسې یوغږ په راوتو شو، چې هر چا او هریو کولای شو، په دې ښه او په دې توګه، په زرګونو وارې، هغه وواییې، خو په هېڅ زړه کوم اغېز ونه کړي او بیا په یو زرو لومړی وار کې پر انسان داسې اغېز وکړي چې د هریوه اوښکې راشېوه کړي.
ناتاشا، په سږنی ژمي کې دا لومړی وار و چې دسندرو په ویلو پیل کړي و او هغه هم په ځانګړي توګه له دې کبله چې دهغه آواز د دینیسوف پر زړه اوربلاوه.
دهغې آواز نورنو خپل دماشومتوب ځانګړتیا بایللې وه، خو دهغو کسانو په وینا چې په موسیقۍ او اواز پوهېدل، هغه لا تر اوسه سندرو ویلو ته جوړه نه وه.
دهغه غږ زړه راښکونکی دی، خو پیاوړی نه دی.ددې لپاره چې چمتو شي، ډېر کارته اړتیا لري.
نیکولای دهغې د آواز په اورېدو سترګې برندولې او په چرت سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې په زړه کې دا تکراروله.

- دا نو څه شي دي؟دې زما خور ته څه ورپېښ شوي دي؟دا نن شپه،هغه څه غواړي؟خو ناڅاپه د هغه لپاره ټول ژوند د دغې سندرې د دغو وروستیو کرښو د اورېدو تلوسې ته په ګونډو شوي و.د هغه لپاره ټول ژوند د دغې سندرې په دې درې فشارونو کې،راغبرګ شوی و:

- اې زما زورزنکې مینې !...یو...دوه...درې

نیکولای په زړه کې وویل:

- وای چې ژوند څومره بابیزه شی دی !

هغه درېام ورکړ:

-دا ټــول ،دا بــد مرغی،دا پیســې،دا دولو خـوف،دا کرکــه او عزت...دا ټول اپلتې دي.هغه ټول رښتیا دي...خو ناتاشا ،آه ګرانې !زما ادکې !وګورو چې هغه څنګه دا سرُ ادا کوي...او ،ادایې کړ،د خدای شکر دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ډېره موده کېده چې نیکولای رستوف، داسې له موسیقي او سندرو نه خوند نه و اخیستی، لکه نن. خو همدا چې ناتاشې د بارکارلوو نومې سندره پای ته ورسوله، هغه ته بیا واقعیت وریاد شول. پرته له هغه چې نیکولای څه ووایي، له تالاره ووت او په لومړي پوړ کې خپلې کوټې ته لاړ. له دې شېبې نه پنځلس دقیقې اوښتې نه وې، چې مشرګراف په خوښیو کې ډوب او ډاډمن له کلوب نه راستون شو. نیکولای چې د هغه غږ واورېد، هغه ته ورغی.

ایلیا اندرېوویچ له موسکا نه په ډکه شونډو، په خورا ښه طبیعت او خوشالۍ، زوی ته وویل:

ـ نو څنګه؟ ښه ساعت مو تېر شو؟

نیکولای هڅه وکړه چې ووایي: هو کې، خو ونه یې شو کولای. نېږدې و چې وژاړي، او ساندې پیل کړي. مشرګراف، چې خپل پیپ لګاوه، د زوی حالت ته یې هېڅ پام نه شو. نیکولای د لومړي او وروستي ځل لپاره له ځانسره وویل: بله لاره نه شته، څه وکړم؟ ناڅاپه، له هر ډول درناوي سلامتي نه پرته، په داسې ژبه، چې هغه خپله هم ځان لچک وګانه، داسې چې ګواکې راغلی وي او ښار ته د تګ اجازه غواړي ،وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پلار جانه ! زه د یوه کار لپاره تاسو ته راغلی یم، نېږدې و، چې هغه هېر کړم، زما پیسې په کار دي.

پلار چې طبیعت یې خورا ښه او خوشاله و، وویل: ښه داسې ! آفرین ! مگر ما خو درته ویلي و چې پیسې کمې دي، لږ احتیاط کوه، خو په هر حال اوس دې څومره په کار دي؟

رستوف چې تک سور اوښتی و، له ملنډو په ډکه موسکا یې، په داسې بڼه، چې وروسته یې تر ډېرې مودې له دې امله ځان نه شو بښلی، وویل:

- ډېرې زیاتې، ما په جوارۍ کې لږ څه بایللي... غواړم ووایم چې ډېرې مې بایللي، هوکې، خورا ډېرې، غواړم ووایم چې خورا ډېرې...درې څلوېښت زره روبله...

گراف چغه کړه او څټ یې تر اورمېږه پورې داسې سور شو، لکه زاړه چې په کومه پېښه کې سره کېږي، نېږدې و، چې سرسام شي او ولوېږي، هغه لاپسې چغه کړل او وې ویل:

- دا څه وایې؟ چېرته او چاته دې بایلو دي؟ ته کې به کوې؟

نیکولای وویل: ژبه مې کړې ده، چې تر سبا پورې، پور پرې کړم.

مشر گراف، د بېچارگۍ او تسلیمۍ په نښه دواړه لاسونه غبرگ پورته سره خلاص، اوږدې څوکۍ کې یې ځان وارتیږه او وې ویل: ښه، ښه !

زوی په خوار بدسترگۍ او بې پروایۍ وویل:

- ویاله چې هر څومره پاکه وي، کله ناکله په کې مرداري اوبه راځي، څوک دی، چې په ژوند کې یې داسې یوه نیمه تېروتنه نه وي کړې؟

خو په زړه کې یې ځان سپک، گنهکار، داسې یو ناوړه څوک گاڼه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د ژوند تر پایه به و نه شي کولای، خپله د غه ګناه جبران کړي. زړه یې غوښتل د پلار په وړاندې ګونډه شي، د هغه لاسونه ښکل کړي او ښښنه ترې وغواړي. خو بیا یې هم په سپین سترګۍ او بې پروایي او آن په ترخه ژبه وویل:

- څوک دی، چې په ژوند کې یې داسې یوه تېروتنه نه وي کړې؟

ګراف ایلیا اندرېوویچ له زوی نه د دې خبرې په اورېدو، سر داسې ښکته واچاوه، چې ګواکې، څه شی لټوي، خو وې ویل:

- هو کې! هو کې، ګرانه ده، ډېره ګرانه ده. زه وېرېږم، چې د دومره پیسو پیدا کول به خورا ګرانه وي... هو کې، څوک دی چې په ژوند کې یې داسې تېروتنه نه وي کړې. هو کې، څوک دی چې په ژوند کې یې...

بیا یې زوی ته یو ځغلند نظر وکړ او په ښکنځلو، ښکنځلو له کوټې نه ووت..... نیکولای که څه هم ځان هر ډول غندنو او سپکاوي ته چمتو کړی و، خو د پلار له خوا د دغو شان کړو هیله یې نه لرله. په داسې حال کې چې ګبنۍ پسې اخېستی و، په ساندو ساندو یې پلار پسې غږ کړ:

- پلارجانه! پلارجانه... ما وبښه. د پلار لاسونه یې راونیول او د هغه لاسونه ښکل کړل او په ژړا شو.

***

د پلار او زوی د ناندرېو سره هم مهاله، د مور او لور ترمنځ هم تر هغو لا په ترخه ژبې ناندرۍ روانې وې. ناتاشا په خورا تلوار او ګبنۍ مور ته راغله او وې ویل:

- مورې! مورجانې! هغه ما ته....

ناتاشا په چغو چغو وویل:

- تا ته څه؟

- ادکې قربان دې شم، هغه ما ته د واده کولو وړاندیز وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشرې ګرافينې غوږونو، دا نه منله، دا يې نه منله چې دينيسوف، د واده کولو وړانديز کړی دی، چاته؟ دغې وړې نجلۍ ناتاشې ته چې تر پرونه پورې يې نانځکو سره لوبې کولې او اوس هم لا په زده کړو لګيا ده. ګرافينه لا هيلمنده وه چې ګوا کې ناتاشې ټوکه کړې ده، هغې وويل:

- ناتاشې، دا څه حماقت دی؟ دا خبرې پرېږده، بيا داسې ونه وايې.

ناتاشا په خواشينۍ بڼه ځواب ورکړ:

- حماقت؟ د څه شي حماقت؟ زه تا ته د زړه خبره کوم. زه راغلم له تا نه و پوښتم، چې څه ځواب ورکړم او ته وايې حماقت؟

ګرافينې اوږې پورته واچولې او وې ويل:

- باور مې نه راځي، چې ښاغلی دينيسوف دې تا ته د واده وړانديز کړی وي، خو بيا هم که هغه دا کار کړی وي، ورته ووايه، چې هغه احمق دی او بس.

ناتاشا په خورا زغرده ځواب ورکړ: نه، نه، هغه هېڅ احمق نه دی.

ګرافينې په خواشينۍ او له ملنډو نه په ډکه ژبه وويل:

-ښه، چې داسې ده، نو له ما نه څه غواړې؟ اوس تاسو ټول مين شوي ياستې، چې مينه شوې يې، ورشه ښځه يې شه، واده ورسره وکړه.

-نه، نه مورجانې، مينه شوې نه يم، ګمان نه کوم چې مينه شوې به يم.

-ډېره ښه ده، چې مينه شوې نه يې، همداسې، هغه ته ووايه.

-مورجانې! ته خواشينې شوې؟ خواشنې کېږه مه. د زړه سره ته ماته ووايه، په دې کې زه څه ملامته يم.

ګرافينې وموسېده او وې ويل: ښه ده، نو چې داسې ده، څه وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانې! که غواړې، زه به ورشم او ځواب به ورکړم.

ناتاشا د مور موسکا سره خپله موسکا مل کړه، او وې ویل:

-نه، نه، زه خپله ځواب ورکوم. یوازې ته رازده کړه، چې څه شی او څنګه ورته ووایم، تاسو ته خو خورا آسانه ده چې ځواب ورکړې. خو که تا هغه لیدلای وای، چې هغه ماته دا څنګه وویل، پوهېږم، هغه نه غوښتل ووایي، هسې د زړه زور پرې زور شو.

-په هر حال، ته باید، هغه ته د نه ځواب ووایې.

-نه، نه کېږي! ډېر مې زړه پرې خوږېږي، ډېر ښه هلک دی.

ګرافینه په دې خوا بدې وه، چې چا څنګه زړه کړی، ددې ماشومې لورته د پېغلې په سترګه وګوري، هغې وویل:

-تاته نه ښایي، چې څه ووایې، زه خپله یې ځواب وایم.

-نه، نه، هېڅکله! زه خپله یې ځواب ورکوم. تاسو راشی او د دروازې له شا نه غوږ ونیسی چې څه ورته وایم.

ناتاشا ددې خبرې نه وروسته منډه کړله او په تلوار د کمکي تالارنه تېره او ځان یې لوی تالار ته ورساوه. دینیسوف، هماغه شان پر څوکۍ د پیانو مخې ته ناست او خپل لاسونه یې پر مخ اېښي وو. هغه د هغې د آرامو قدمونو په اورېدو سره له ځایه پاڅېد، په چټکو ګامونو د هغې خوا ته ورغی او وې ویل:

-ناتالۍ، زما برخلیک تاسو پورې اړه لري، ژوند مو ستاسو په لاس کې دی، ووایۍ، ووایۍ، یو څه ووایۍ.

-واسیلي دیمتروویچ! تا سو نه پوهېږئ، چې څومره خواشینی یم... نه، نه، خو تاسو دومره مهربانه یاستی، چې اندازه نه لري... باید ووایم، چې تاسو به د تل لپاره، ماته همداسې ګران واوسی.

دینیسوف د هغې پر لاسونو ورخم شو او ناتاشې یو څه هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناپوهېدونکي عجیب غږونه اورېدل، هغه ویل.

هغې، د هغه تور او کړی کړی وېښته مچ کړل. په دې وخت کې و چې د ګرافینې د کمیس غژهاری واورېدل شو، هغه په چټکۍ د دوی خواته را روانه وه. هغې له ګبنۍ نه په ډک آواز چې د دینیسوف په غوږو سخت درووند لګېده، وویل:

-واسیلي دیمتروویچ! له تاسو نه مننه، چې موږ ته مو ویاړ راوبانه، خو غواړم ووایم، چې زموږ لور لا خورا کوچنۍ ده، بله دا چې تاسو زما د زوی نږدې ملګری یاست، ښه به دا وه، چې لومړی په دې اړه له ما سره غږېدلی وای، کېدای شي بیا به مو دغه راز ځواب نه وای اورېدلای.

دینیسوف چې سرښکته اچولی و، په خورا ملامته ژبه یې وویل: ګرافینې...غوښتل چې نور څه ووایې، خو په شک کې شو چې وې وایي او کنه؟

ناتاشا چې په داسې زورېدونکې او ملامتې بڼه هغه ته په آرامۍ او کرارۍ کتلای نه شو، په چغو چغو او په لوړه په ژړا شوه.

دینیسوف چې پرې پرې غږېده، له ګبنۍ نه په ډک او رېږدېدونکي آواز یې،وویل:

-ګرافینې! زه ستاسو په وړاندې ګنهګار او ملامت یم،خو تاسو په دې پوهېږئ، چې زه ستا لور او ستاسو ټولې کورنۍ ته داسې درناوی لرم چې که دوه ژوند مې هم لرلای،ما به له... په دې وخت کې یې سترګې د مشرې ګرافینې سترګې سره برابرې شوې او پام یې شو چې د هغې مخ له ګبنۍ او قهر نه رېږدي، د هغې لاس یې راونیو، هغه یې ښکل کړ او وې ویل:

-د خدای په امان ګرافینې!.. او پرته له هغه چې ناتاشې ته وګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چټکو ګامونو او تلوار له کوټې ووت.

***

رستوف، بله ورځ خپل ملګری، چې نور یې یوه ورځ هم په مسکو کې د پاتې کېدو هیله نه لرله، بدرګه کړ. د هغه د مسکو ټولو ملګرو، له هغه سره د خدای په امانۍ په ویاړ له جپسي سندرغاړو جټانو سره راټول شوي وو.

د دینیسوف هېڅ په یاد نه و، چې څنګه یې هغه په ګاډۍ کې کېنولی و او څنګه یې درې تم ځایه بدرګه کړی و.

رستوف د دینیسوف تر تګ نه وروسته، دوه اونۍ نور هم په مسکو کې دې ته ناست و، چې مشر ګراف، هغه د پور پیسې، چې پیدا کول یې څه آسانه خبره نه وه، برابرې کړي. په دې ټوله موده هېڅ کله له کور نه د باندې نه وت او زیاتره وخت به یې له نجونو سره تېراوه.

سونیا تر پخوا هم له هغه سره مهربانه او خواخوږې وه. داسې بربښېده چې غواړي هغه ته څرګنده کړي، چې د جوارۍ بایلل خپله یوه قرباني ده او له دې کبله، دې ته لا ګران شوی دی. خو نیکولای، نور نو ځان د هغې د یارۍ وړ نه ګاڼه. پر ته له هغه چې له خپل کوم ملګري او دوست سره وګوري یوازې د نجونو د خاطرو په کتابچې او کتابګوټې کې به یې شعرونه او سندرې لیکلې. بالاخره، وروسته له هغه چې د دولوخوف درې څلوېښت زره روبله پور یې پرې کړ، بې له هغه چې د خپل مسکو له کوم ملګري سره خدای په اماني وکړي، د نوامبر د میاشتې په وروستېو ورځو کې، خپل غونډ پسې چې پولند ته رسېدلی و، لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم کتاب

دویمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

پيير لـه خپلې مېرمنې سره تر نانـدريو او شروشور نـه وروستـه د پيترزبورګ په لور وخوځېد. د تـورژيکي پـه رباط کـې د هغـه لپاره آس پيدا نه شـو او يا څوکيدار نـه غوښتـل چې هغـه تـه آس ورکـړي. پيير اړ وت چې د آسونو تر رارسېدو پورې انتظار پاتې شي. هغـه پرتـه لـه هغـه جامې وباسي، پر هغه چرمي اوږدې څوکۍ، چې مخې ته يې ګردی ميز ايښـی و، ډډه ولګولـه او خپلې لـويې پښـې يې چې غټې غټې تـودې موزې يې پښو کړې وې، پر ميز کېښودې او په خيالو کې ډوب شو.

چوپړ وپوښتل: امر کوئ چې بکسونه مو راوړم؟ کټ چمتو کړم؟ چای راوړم؟

پيير ځکه ځواب نه وايه، چې نـه يې څـه اورېدل او نـه يې څـه ليدل. هغه لا په تېر تم ځای کې چرتـي شوی و او لاتـر اوسه پـورې پـه هماغـه چرت کې و. په هماغه مهم فکر کې، نو ځکه يې هغـه څـه تـه چې د ده پـه شاوخوا کې تېرېدل پام نه اړاوه. هغه نه يوازې د دې لېوالتيا نه لرله چې پوه شي کله، وخته يا ناوخته به پترزبورګ ته رسېږي. له دې سره يې هم مينـه نـه ښـودله، چې پـه دې رباط کـې بـه ده تـه د استراحت او وېدو کېدو ځای پيدا شي او کنه؟....

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوکېدار، د هغه ښځه، د رباط مشر او يوه بوډۍ چې ګنډل شوي شيان يې خرڅول، هر يو په وار راتلل او د خپل خدمت وړانديز يې کاوه. پېير چې هماغه شان پر څوکۍ ډډه لګولې او پښې پر ميز پرتې وې، د خپلو عينکو له شا نه هغو ته کتل او په دې نه پوهېده، چې هغوی له ده نه څه غواړي او څنګه کولای شي، د هغو ستونزو د آواری نه پرته چې د ده خيالونه پرې اخته، ژوند کوي. هغه د هغې ورځې نه وروسته چې د سکولنکي په ځنګله کې له دوئيل نه راستون شوی و، او هغه شپه يې په شوګيرو او سخت عذاب کې تېره کړې وه، پر له پسې، هماغه يو خيال زوراوه او هېڅکله يې ځان د هغه خيال له منګلو ژغورلی نه شو. همدا له عذاب نه ډک خيال او س د دغه سفر په يوازيتوب کې، په لاپياوړتيا د ده پر خيالونو يرغل کړی و. د هر بل څه په اړه به يې چې فکر کاوه، تل به يې خيال هماغه پوښتنو ته بېرته راګرځېده، چې ده نه شو کولای، هغه ته ځواب پيدا کړي. داسې برېښېده چې د هغه په مغزو کې، هغه پېچ سرچپه شوی دی، چې د ده ټول د ژوند بهېر ترې چورلېږي....

څوکېدار راغی او په خورا کمينې يې له هغه هيله وکړه، چې عاليجناب دې يوازې دوه ساعته صبر وکړي، که آسونه راونه رسېدل، هغه وخت به بيا تاسو عاليجناب ته، د رباط ځانګړي آسونه، ستاسو خدمت ته وګمارل شي. (پخوا به په هر رباط کې، درې درې، آسونه د زېرمې په توګه د بيړني او فوق العاده چارو لپاره ولاړ وو.)

هر څه چې وشول، وشول (دا هسې خبرې وې، ټوله موخه يې دا وه، چې له دغه مسافر نه زياتې پيسې وشکوي) پېير له ځانسره بنګېده او ويل يې:

-دا ښه وه که بد، چې ما وکړل؟ زما لپاره ښه دی، خو د بل مسافر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره به سپکاوی وي، د هغه لپاره به دا حتمي وي، ځکه پرته له دې به وربې پاتې شي...ما دولوخوف په ګولۍ وویشت، ځکه مې وويشت چې تصور مې کاوه، زه هغه سپک کړی یم. او فرانسويانو شپاړلسم لويي اعدام کړ، ځکه هغه يې جنايتکاره ګاڼه او يو کال وروسته يې هغه کسان اعدام کړل، چې هغه يې اعدام کړی و، هر يو د يو څه په پلمه، دلته ګناه څه ده؟ ښه والی څه و؟ له کومو شيانو سره بايد مينه وشي؟ کوم شيانو نه بايد کرکه وشي؟ د څه لپاره ژوند وشي؟ زه څوک يم؟ ژوند څه شی دئ؟ مرګ څه دئ؟ او کوم قوت دی چې ددې ټولو لارښوونه کوي؟ همداسې يې له ځانه دا پوښتنې کولې. له دغو ټولو پوښتنو نه، د يوې لپاره هم ځواب پيدا کېدای نه شو، خو يوازې يو ځواب و، هغه هم منطقي نه و او هغه ځواب هم ددې د پوښتنو ځواب نه و، ځواب دا و: په پای کې مرې، هرڅه به پای ته ورسېږي. مرې او هلته به هرڅه دربرالا شي، يا به چور پوښتنې نه کوئ. خو مرګ هم وحشتناکه دی.

تارژکې کلبوا له بوډۍ، په خپل زورونکي آواز، خپلو کالو په تېره بيا د وزې له چرمه جوړو شويو څپلکو، اخېستو ته پلورونکي، وربلل. پيير په زړه کې وويل:

- زه په سلګونو روبله لرم او نه پوهېږم، څه پرې وکړم، خو دا بوډۍ په څېرې څېرې پوستين کې زما تر مخې ولاړه ده او په سپين سترګۍ ماته ګوري، دا پيسې د څه لپاره، د هغه په کار دي؟ ايا دا پيسې د يوه ويښته په اندازه کولای شي د هغه د نيکمرغۍ يا روحي آرامۍ سبب شي؟ ايا په دې فاني دنيا کې داسې څه شته چې ما او هغه د مرګ او ظلمت له ناوړې کړۍ نه وژغوري؟ مرګ، چې هر څه پای ته رسوي، غواړې که نه غواړې، نن يا سبا رارسېدونکی دی، په ځنډ او که ژر خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ژوند ، د ابدیت په وړاندې له یو شېبې زیات، بل څه نه دی...

د هغـه چوپړ، هغـه تـه داسـې یـو کتـاب ورکړ، چې پـاڼې ترنیمـا یي پورې شکېدلې او سمې نه وې، هغه د مېرمن سوزا ،له خوا د لیکونـو پـه بڼه یـو لیکـل شـوی رومـان و ،.دا د هغـه "املـي دومانسـفلد "لـه خـوا د لیکل شویو، لیکونو یو جونګ و. پېیر، د (املي دومانسفلد) پـه نامـه د یوې ښځې د رنځونو او له تقوا نه ډکو مبارزو د داسـتان لوسـتل پیـل کړل. بیا یې په زړه کې وویل:

-اوس ګوره ! دې ښـځې چـې د خپـل مـین پـه وړانـدې دربـدلې، څـه مبارزه یې کړې ده؟... دا خو ناشونې ده چې خدای دې، لـه خپلـې ارادې نه پرته، بل څه غوښتنه د هغه روح ته ورکړې وي. زما پخوانۍ ښځه خو اصلاً د دغو مبارزو سره څه اړیکي نه لرل، هغه برحقه هم وه. له یو شېبې ځنډ نه وروسته یې بیا له ځان سره وویل:

-هېڅ بشر ،نه څه موندلي او نه یـې څـه جوړکړي دي، مـوږ یـوازې پـه دې پوهېدای شو پوه شو ، چې په هېڅ نه پوهېږو. او دا د انسـاني پـوهې تر ټولو لوړه پوله ده.

هغه ته په خپل روح، ځان او له ځانه چاپېیر هرڅه، بې معنـي او پـوچ بربښېـدل، خو پېیـر لـه خپـل چاپېیریـال سره پـه همدې کرکـې کـې، یـو زورونکی لذت مونده.

څوکېدار بیا کوټې ته راننوت. هغه یو بل تـن مسـافر هـم چـې د آس د نشـت والـی لـه املـه، ځنډېـدو تـه اړ شـوی و ، لـه ځانسـره راوسـت، هغـه وویل:

-جلالتمابه ! ښننه غواړم چې ځان تـه د غږېدو اجازه ورکوم، هیلـه لـرم لـږ ځـان سره راټـول کـړئ، چـې دغـه ښـاغلی هـم کېني. دا یـو بـوډا ، لنډونی، ځیږ اډوکی مسافر و چې ژېړبخنه او ګونځنه څېره یـې درلـوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼې، سپينې، پر ځلېدونکو خړو سترګو رالوېدلې وروځې يې لرلې.
پېير پښې له ميزه راټولې کړې، پاڅېد او پر هغه کټ، چې ده ته يې سره چمتو کړی و، وغځېد. کله ناکله به يې راغلي بوډا مسافر ته وروکتل. مسافر پر ته له هغه چې هغه ته پاملرنه وکړي، په تريو تندي، په داسې خوځېدا چې د سترګيا نښې ترې وربدې، د خپل چوپړ په مرسته، کالي بدلول..... بالاخره په کټ کېناست. د لمڅې موزې يې پښو وې. خپل خريلي او پراخ شقيقه لرونکی سر يې د کټ شاته، تکيه کړ. پېير بېزاو خوف يې وڅاره. کتل يې، تند، ځير او داسې اغېزمن و، چې پېير يې لږ څه حيران کړ. پېير غوښتل له هغه نه د پوښتنې په پلمه، څه ووايي، خو همدا چې غوښتل يې شونډې پرانزي او د هغه د حال پوښتنه وکړي، مسافر سترګې وتړلې او خپل ګونځ زاړه لاسونه يې (چې پر يوې ګوته يې د ککرۍ نګين لرونکي ګوته پر ګوتو و) په ټټر صليب ډوله کېښودل او په کرار کرار کېناست. پېير داسې وانګېرله، چې هغه خوب وړی دی او يا هم د کوم ژور ژور خيال په خيالونو کې ډوب شوی دی. د هغه چوپړ هم يو ژېړ مخی بوډا و. مخ يې ګونځې ګونځې او بې وېښتو او بې برېته و. هغه رېره خريلې نه وه، هغه کوسه و. دغه چوپړ بوډا، په خورا چټکۍ ميز برابر او د چاينکو او پيالو تر کېښودو وروسته يې، ايشېدونکی سماوار راوړ. همدا چې هر څه چمتو شول، مسافربوډا سترګې پرانستې، ميز ته وړاندې شو، ځان ته يې يوه پياله چای واچوه او تر هغه وروسته يې خپل کوسه چوپړ ته هم يوه پياله ورکړه. پېير کرار کرار ناآرامه کېده او له دغه مسافر سره يې د مرکې د پيل کېدو هيله لرله، نه يوازې هيله، بلکې هغه يې حتمي ګڼل.
زاړه چوپړ په قاب کې خپله سرچپه ايښودل شوې پياله، چې د نه شوي قند يوه ټوټه يې هم ترځنګه ايښې وه لږ شاته راکش او هم مهاله يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل:

-نور څه خو به په کار نه وي؟

مسافر ځواب ورکړ:

-نه، نور څه نه غواړم، کتاب مې راکړه.

چوپړ، هغه ته هغه کتاب، چې پییر ته مذهبي وبربښېد ورکړ او مسافر په خورا تلوسه، د هغه په لوستو بوخت شو. پییر همداسې، هغه ته کتل. بوډا مسافر، ناڅاپه، د کتاب د لوستو په پای کې، ننبه کېښوده، هغه یې وتاړه، سترګې یې سره وروستې، لاسونه یې سر ته تکیه کړل او د پخوا په شان د کټ پر تکیه ور تکیه شو. پییر لا همداسې هغه ته کتل او سترګې یې بله خوا ته نه وې اړولې، چې بوډا سترګې پرانستې او په برندو او تندو کتو یې، مخامخ د پییر سترګو ته وکتل.

پییر ګبنی واخیست او غوښتل یې چې له دغو کتونه، د ځان د ژغورنې په پلمه مخ واړوي، خو د بوډا د ځلېدونکو سترګو، ځیر، هغه داسې تر اغېزې لاندې راوستی و، چې دا کار یې نه شو کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

بوډا مسافر په تند او چټک غږ وويل:

-په خورا خوند به واخلم.

که تېر وتلی نه يم، کولای شم ووايم چې تاسو ښاغلی بېزاوخوف ياست؟

پېير بې له هغه چې ځواب ورکړي، په پوښتنيز غلچک يې د خپلو عينکو له شا نه هغه ته کتل.

بوډا مسافر خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

-د تاسو په اړه مې اورېدلي دي، له حاله مو خبر يم، له هغې بد مرغۍ نه چې تاسو ته درپېښه شوې ده،هم خبر يم.داسې وبرېښېده چې،د بدمرغۍ کلمې ته يې څه زور هم ورکړ. داسې وبرېښېده چې غوښتل يې وو ايي، هو کې بدمرغي، تاسو چې هر څه ورته وايي، وې وايې، خو زه پوهېږم، هر هغه څه چې په مسکو کې تاسو ته درپېښ شوي دي، يوه بدمرغي ده. هو کې ښاغليه! زه ډېر افسوس کوم، د تاسو له امله خورا خوا بدی يم او اند ېښنه څرګندوم.

پېير لږ څه سورغوندې شو ، پښې يې له کټه کوزې کړې، ځان يې راجوړ کړ او په داسې حال کې چې هڅه يې کوله وموسېږي، د بوډا پلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورخم شو.

- له دې پېښې نه زما د یادولو موخه، دا نه وه چې زما لپاره هغه په زړه پورې ده، بلکې زه د دې خبرې یادولو ته خورا ډېر و نورو دلایلو هڅولی یم.

پرته له هغه چې له هغه نه سترګې و شلوی، تر شېبې څنډ نه وروسته یې په کټ کې ځان راجوړ کړ او په دې توګه یې پېیر ته بلنه ورکړه چې د ده خوا ته ورننېږدې شي. پېیر له دغه بوډا سره، د دغه شان یوې مرګې د پېلېدو لېوالـه نـه و، خو لـه خپلې خوښې نه پرته پاڅېد، هغـه تـه ورنږدې شو او تر څنګ یې کېناست.

بوډا دوام ورکړ:

-زما ګرانه ! ښاغلیه ! تاسو یو بدمرغه یاست ! تاسو ځوان او زه غم خوړلی یم او هیله لرم چې د خپل توان په اندازه مرسته درسره وکړم.

پېیر، چې پر شونډو یې د لاسي موسکا د خورېدو هڅه کوله وویل:

-آه، هو کې ! له تاسو نه ډېره ډېره مننه. جلالتمابه، له کوم ځایه راغلي یاست؟

د بوډا په څېره کې د خواخوږۍ کومه نښه نه برېښېده بلکې سړه او قهرېدلې وه، خو د دې سره سره یې پر پېیر خورا اغېزمنه اغېزه لرله.

بوډا ناڅاپه وموسېد او موسکا یې مینه ناک او پلارنۍ وه، هغه وویل:

-زما ښاغلیه ! خو که په کوم دلیل نه غواړئ، له ما سره وغږېږئ، کولای شې په ډاګه او برالایې وواېې.

پېیر وویل:

- نه، دا څه وایې، هېڅکله داسې نه ده، برعکس ستاسو له پېژندګلوۍ نه خورا خوشاله یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا یې د نوي آشنا لاس ته وکتل او له نېږدې نه د هغه د ګوتې غمې ته ځیر شو. او د انساني ککرۍ هغه غمې ته چې د (فراماسونانو) نښه وه، په ځیر ځیر وکتل.

،،د دغه کلمې معنا، رښتني یا رښتیا ویونکی سنګ شکن دی،،

-که اجازه راکړئ، له تاسو نه یوه پوښتنه وکړم؟ تاسو د فراماسون د ډلې یاست؟

بوډا مسافر، چې په هماغه اغېزمن غلچک او برند نظر د پېیر سترګو ته کتل ځواب ورکړ:

-هوکې، زه د خپلواکو سنګ شکنانو د ډلې غړی یم او دا دئ د ځان او خپلو ورونو له خوا تاسو ته د مینې او دوستۍ لاس درغځوم.

پېیر د هغه ډاډ او باور تر منځ چې دغه ماسون پر ده کړی و او د هغو ملنډو تر منځ چې د دود له مخې ده پر ماسونیان واهه، حیران پاتې و، چې څه وکړي، وموسېد او وې ویل:

ډاربېږم چې ووایم، زه ستا له نظریاتو له پوهېدو نه خورا لرې، هو ډاربېږم، غواړم ووایم، ډاربېږم زما خیالات ستاسو له اعتقاداتو سره، دومره توپیر لري چې آن د هغه په اړه خبرې کول هم راته ګران برېښي.

ماسون یعني همدا بوډا مسافر ځواب ورکړ:

-زه ستاسو د خیالاتو سره آشنایم. دغه خیالات چې ته د هغه په اړه غږېږې او تصور کوئ چې هغه ستاسو د ذهني هڅو پایله ده، د زیاترو وګړو، تفکر ته ورته دی. دغه ډول خیالات او تفکرات د یو ډول ځانستاینې، کبر، ناپوهۍ او نادانۍ پایله ده. وبښې ښاغلیه! که زه ستا له خیالاتو سره آشنا نه وای، ما به د هغه په اړه له تاسو سره مرکه نه وای پیل کړې. ستاسو دغه خیالات د خواشینۍ او د افسوس وړ او بې لارې خیالات دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېير چې نرمه موسکا يې پرشونډو خوره شوه، وويل:
-همداسې زه کولای شم ستاسو خيالات بې لارې او د خواشينۍ وړ وګڼم.
مسافر چې په خپلو پخو او مدللو خبرو، شبېه په شبېه پر پېير خپل اغېز زياتوه، وويل:
-زه هېڅکله نه شم کولای دا دعوا وکړم، چې حقيقت ته رسېدلی يم، هېڅوک په يوازې ځان نه شي کولای حقيقت ته ورسېږي. هغه معبد چې د خدای د ستاينې او لمانځنې وړتيا پيدا کوي خښته په خښته لوړېږي او ودانېږي، دغه لمانځتون، له آدامه تر دې دمه، د ډېرو انسانانو په هڅو پوړ پر پوړ لوړ شوی او لا اوس هم لوړېږي.
ماسون مسافر د دې خبرو له ويلو سره سم د لاسه سترګې وتړلې.
پېير چې هڅه يې کوله تل رښتيا ووايي، په خورا سختۍ يې وويل:
-غواړم.....ووايم چې زه په خدای ايمان نه لرم.
ماسون مسافر، چې په خورا ځير پېير ته کتل، وموسېد. موسکا يې د داسې يوه بډای موسکا ته ورته وه، چې ګواکې په ميليونو شتمنۍ لري، خو کتل يې، ملال ملال کتل، هغه ګدا ته ورته و، چې پنځه روبله هم نه لري او که هغه ولري، د نړۍ تر ټوله نېکمرغه به وي.
هغه زياته کړه: هو کې ښاغليه! بدمرغی همدلته ده. تاسو ايمان نه لرئ او له همدې امله نه شې کولای هغه وپېژنۍ، خدای نه پېژنۍ او د ټولو بدمرغيو علت هم همدا دی.
پېير دا ومنله او وې ويل: هو کې! هو کې، زه بدمرغه يم، خو څه کولای شم؟
ماسون مسافر، په رېږدېدونکي، لوړ او ځير آواز سره وويل:
-زما ښاغليه! ستاسو بدمرغي په همدې کې نغښتې ده، چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ایمان نه لرئ. تاسو په خدای ایمان نه لرئ، حال دا چې هغه همدلته دی، په ما کې دی، زما په خبرو کې دی، هغه په تا کې، آن ستا په هغو خبرو کې، چې کفر دي، هغه شته دی.

شېبه ځنډ شو او یو سوړ اسویلي یې وویست. له ورایه برېښېده چې غواړي خپلځان آرامتیا کړي، مګر بیا یې په کراره وویل:

-که هغه نه وای، موږ به د هغه په اړه خبرې نه کولای زما ښاغلیه!

خو کومه شېبه یې ناڅاپه غږ لوړ شو او په خورا جذبه یې په لوړ او پیاوړتیا سره وویل:

- موږ د چا او څه شي په اړه غږېږو؟ تاسو له چا انکار کوئ؟ که هغه نه وای چا کولای شو، هغه رامنځ ته کړي؟ چا کولای شو، هغه ناڅرګند او په تصور کې نه ځایېدونکي موجود، څنګه د بشر په ذهن کې ځای پیدا کړی دی؟ څنګه انسان دا فرض کړې ده، ټول بشر دا فرض کړې ده، چې دغه شان نه لیدونکی او په خپلو ټولو ځانګړتیاوو کې مطلق ابدي او پای ته نه رسېدونکی قادر موجود، شته دی؟

له دې خبرې سره له خبرو پاتې او داوړدې شېبې لپاره چپ شو.

پېیر نه غوښتل او نه یې کولای شو، دغه چوپتیا ماته کړي.

بوډا ماسون بیا ژبه پرانسته، خو دا وار یې نه پېیر، بلکې مخامخ، کوم ټکي ته کتل. په خپلو زړو او ناکرارو منګلو کې یې د کتاب پاڼې اړولې:

-هغه شته دی خو درک کول یې خورا ګران دی. که کوم انسان وای او تا یې په شته والي کې شک لرلای، کولای مې شو له لاسه یې راونیسم، هغه تا ته راولم او درو یې ښیم، مګر زه چې د خدای یو فاني عاجز بنده یم، څنګه مطلق قادر، ابدي پرتم، د رحم او مهربانۍ سرچینه، داسې یو ړانده ته ورڅرګند کړم؟ داسې یو چاته چې ړوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، یا په لوی لاس خپلې سترګې تړي، چې څه ونه ویني، درک یې نه کړي، آن خپل سپکوالی او رذالت ونه ویني او احساس یې نه کړي.

شېبه ځنډ وروسته یې په سپکاوي او ملنډو وویل:

-ته څوک یې؟ ته څه شی؟ تصور کوئ، چې که کفر وو ایې، هوښیار به ښکاره شې؟ خو تر یو هغه ماشوم نه هم بې عقله او ناپوهه یې چې په مهارت جوړ شوي ساعت سره لوبې کوي، او بیا په خورا بې اعتقادۍ وايي: د ساعت پر جوړونکي اعتقاد نه لري، هغه ماشوم ځکه دا خبرې کوي، چې د دې ساعت په قدر او په دې نه پوهېږي، چې هغه څه په کار دی. د هغه پېژندنه خورا ګرانه ده، د آدم له پیدا ښته تر نن پورې پېړۍ پېړۍ د هغه د پېژندنې په هڅه او لټه کې یو. د هدف او آرمان لاره خورا ګرانه او اوږده ده. خو په دې لاره کې تیندکونه او نیمګړتیاوې، د هغه د پرتم او زموږ د ناتوانۍ نښه ده.

پېیر د زړه له کومې، او په ځلانده سترګو د دغه مسافر بوډا خبرې ته ځیر و او پرته له هغه چې د هغه وینا پرې، یا څه ترې وپوښتي، سر تر پښو ورته غوږ و او هر هغه څه چې دغه پردي سړي ده ته ویل، په ورین تندي او د زړه له تله یې اورېدل او منل. ایا هغه، هغه منطقي دلایل، چې د دغه مسافر ماسون په خبرو کې نغښتي و، منل او یا د هغه باور، د ماشومانو باور ته ورته و چې د ماسون د ډاډمن غږ او غوره وینا نه یې سرچینه اخیسته، او د هغه په غږ کې، کله نا کله رېږد بېدا دی یې سکوت ته اړاوه، یا د هغه ځلېدونکو زړو سترګو، چې په دې اعتقاد کې پخې شوې وې پر ده اغېز کاوه، یا د هغه آرامۍ او ژور ایمان و چې د بوډا زړه یې روښانه کړی و او بیا به یې خپلې ناهیلۍ او پریشانۍ ته کتل او د حیرت په ځنډو کې به ډوب شو. په هر حال، هرڅه چې و، و، هغه په رښتیا هم د زړه له تله، هیله لرله د هغه بوډا په خبرو باور وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او باور یې کاوه او داسې یې انګېرله چې له ژوند سره د مینې، د خوښۍ او آرامۍ احساس یې زړه ته راستنېږي.

بوډا ماسون وویل: هغه د عقل په مرسته موندی نه شو، هغه باید په روح او ژوند کې احساس کړو.

پیېر چې په شک سره یې، په زړه کې د شک راوېښېدل احساسول، وویل:

-نه پوهېږم..له دې یې وېره لرله نه چې، د هغه د مرکچې دلایل ضعیفه او سر نه خلاصېدونکي وي، هغه ډاربده پر هغه باور وکړي، نو ځکه یې وویل:

-نه پوهېږم، نه پوهېږم، څنګه انساني عقل نه شي کولای، پر هسې پوهې پوه شي، چې موږ پرې غږېږو.

د ماسون پرشونډو، مهربانه پلرنۍ موسکا خوره شوه او وې ویل:

-آسماني حکمت او حقیقت لکه رڼې اوبه داسې دی، چې موږ غواړو خپله تنده پرې ماته کړو، ایا موږ کولای شو، په ناولي کېړي کې دغه شان رڼې اوبه راواخلو او دهغې پر سپېڅلتوب قضاوت وکړو؟ یوازې د خپل ځان او روح د سپېڅلتوب له لارې کولای شو د دغو رڼو اوبو سپېڅلتیا ومنو.

پیېر په خوښۍ سره وویل: هو کې، هو کې، همداسې ده.

-آسماني حکمت او پوهه پر هېڅ کوم عقلي بنسټ چې عقلي تحلیل لري لکه فزیک ،تاریخ او یا کیمیا ولاړ نه دی. لوړه پوهه، مطلق عقل دی او هغه یوه پوهه ده، هغه پوه علم کل دی. هغه علم چې په هغه کې د ټولې نړۍ او انسان ځای ټاکل او سپړل کېږي. ددې پوهې او علم زده کړې او منلو لپاره، انسان باید خپل زړه هر ډول ناولتیا نه سپېڅلی کړي، هغه نوی کړي او ددې کار لپاره تر پوهې نه مخکې باید ایمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولړو او د هغه د کمال هڅه وکړو. د غه ارمان ته د رسېدو لپاره، باید د خدای ځلا چې موږ یې وجدان نوموو په ځان کې ځای او ونغاړو.

پېیر د منني په ښبه سر وښوراوه او وې ویل:

-هو کې، هو کې.

-د زړه په سترګو، په خپل ځان کې ناست انسان ته وګوره او ترې نه وپوښته: ایا ته له خپل وجدانه راضي یې؟ هر څه عقل ته سپارنې چېرته رسولی یې؟ ته څوک یې؟ تاسو زما ښاغلیه! تاسو ځوان، تاسو بډای، تاسو هوښیار عاقل، تحصیل کړی... تاسو ته دا ټولې ښېګڼې درکړل شوي دي، تاسو له هغو نه څه ګټه اخېستې؟ ایا له خپل ژوند نه راضي یاستی؟

پېیر تندی تریو کړ او وې ویل: نه، زه له خپله ژونده کرکه لرم.

-چې کرکه ترې لرې، بدل یې کړه، سم یې کړه، ځان سپېڅلی کړه، څومره چې ځان سپېڅلی کړی، په هماغه کچه به پر حکمت لاسبری شی. زما ښاغلیه! خپل ژوند ته لږ ځیر شه، هغه دې څنګه تېر کړی دی؟ په عیش و نوش کې، له ټولنې مو هر څه واخېستل، خو هېڅ څه مو په بدل کې ورکړي نه دي. شتمنی لاس ته درغله، له هغه مو څه ګټه واخېسته؟ خپلو، خپلو خپلوانو ته مو څه وکړل؟ د خپلو لسګونو زرو مرئیانو په اړه مو څه فکر کړی دی؟ ایا له هغو سره مو څه مالي معنوي مرسته کړې ده؟ نه! نه! د هغو له ټول توان او زیار نه مو یوازې د خپل عیش و نوش لپاره ګټه اخېسته ده. هو کې، دا هغه څه دي، چې تاسې کړي دي او بس. ایا تاسو ځان لپاره کوم کار موندلی چې خپلو خپلوانو ته خدمت وکړئ؟ نه، نه، تاسو خپل ژوند هسې په چټیاتو او اپلتو تېر کړی دی او بیا مو واده کړی دی، زما ښاغلیه! واده مو وکړ، د یوې ځوانې ښځې لارښوونه مو په غاړه واخېسته؟ له هغې سره مو څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړئ؟ هغې سره مو د رښتیا د موندلو په برخه کې هېڅ ډول مرسته ونه کړه، ښاغلیه زما ! برعکس هغه مو د دروغو او بدمرغیو په سېلاب کې لاهو کړه. کوم سړي تاسو ته سپکاوی وکړ، تاسو هم د هغه د مرګ تکل وکړ، له ښېنو مو واچاوه او اوس تاسو وایې چې خدای نه شته او له خپل ژوند نه کرکه لرئ، هو کې دلته هېڅ د حیرانتیا خبره نه شته، زما ښاغلیه !

بوډا ماسون، ګوا کې چې له اوږدو خبرو نه ستومانه شوی وي، پر څوکۍ یې تکیه وکړه او سترګې یې وتړلې. پېیر د هغه برندې، زړې ګونځې، مړې ته ورته څېرې ته ځیر و او پرته له هغه چې سون یې له خولې ووزي، له ځانسره یې څه ویل. داسې بربښېده چې وایي:

-هو کې ! زما ژوند کرکجن، بدمرغه، بې حاصله او له ګناهونو ډک دی، خو زړه یې ونه شو کولای، د بوډا چوپیتیا ماته کړي.

بوډا ماسون په یوه خرپېدلي او ډډ غوخي سینه صافه کړه او خپل چوپړ ته یې ورغږ کړ.

پرته له هغه چې پېیر ته وګوري، وپوښتل:

-ښه ! آس څه شو؟

-یو کرایي آس پیدا شوی دی، مګر تاسو وېده کېږئ نه؟

-نه، نه وېده کېږمه، درځی، بارونه وتړئ.

پېیر پاڅېد ، په داسې حال کې چې سر یې ټیټ اچولی و ، په کوټې کې یې ګرځېدل پیل کړل، کله ناکله به یې هغه ته ورکتل او له ځانسره به یې وویل:

-دا څه کوئ؟ رښتیا ځي که څنګه؟ پرته له هغه چې خپلې خبرې پای ته ورسوي او له ماسره د مرستې کومه ژبه وکړي، غواړئ لاړ شی. ما یوازې پرېږدئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوکې، ما رښتیا ددې شیانو په اړه فکر نه کاوه، ټول ژوند مې ټول ګناه ګناه او سپکاوی و، خو ما له دې ژوند سره نه مینه لرله او نه د هغه لېوالـه وم. مګـر دا سـړی چې رښـتیا او حقیقت تـه رسـېدلی دی، کـه غوښتل یې وای، کولای شو، ماته هم لارښوونه وکړي.

پېیر غوښتل چې دا خبرې بوډا ماسون ته هم ووایي، خو زړه یې نه شو کولای.

بوډا مسافرله خپلو زړو او ژوند ځپلو منګلو سره، خپل کالي ټول کـړل، د خپـل پوسـتین تڼی یې وتړلې، د خپلو ټولو چارو تـر سرته رسېدونه یې وروسته یې پېیر بیزاو خوف تـه مخ ورواړاوه او پـه خورا آرامۍ او ډاډمن آواز وویل:

-ښه زما ښاغلیه! اجازه راکړئ، وپوښتم اوس کوم پلو؟

پېیر په نه ډاډمن، ماشوم وزمه ژبه ځواب ورکړ:

-زه، زه د پترزبورګ پلو. زه له تاسو مننه کوم او په ټولو خبرو کې لـه تاسو سره موافق یم، خو تاسو فکر ونه کړی، چې زه دومره ګناهګار او نادانه یم، زه د زړه له کومې نه غواړم، هغه شان واوسم، چې تاسې یې هیله لرئ. مګر ما هېڅکله له هېڅ چا نـه پـه دې برخه کې مرسته او لارښوونه، لیدلې نه وه... که څه هم پـوهېږم، چې لـه هر چا نـه د مخـه، زه خپله پـه دې کـې ملامت یم،لـه تاسو هیله کوم، مرستـه راسره وکـړئ، لارښوونه راته وکړئ، رازده یې کړئ..... نور یې ونه شو کـړای خبـرو تـه دوام ورکړي، ستونی یې راډک شواو مخ یې وا ړاوه.

بوډا ماسون ډېر ځنډ چپ و او تصور کېده، چې څه فکر کوي، خو بالاخره یې وویل:

-یـوازې خدای دی چې مرسـتندوی دی، خـو هغـه څـه چې زمـوږ د ورونو په توان کې وي، له تا نه بـه ونـه سپمول شي زمـا ښـاغلیه! تاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پترزبورګ تـه روان یاست، دغـه یاد ښت بـه ګـراف ویلا رسـکي تـه ورکړی (یو کاغذ یې راواخیست، قات یې کړ او د هغه په څلورمه برخه کې یې څه کلمې ولیکلې) که اجازه راکړئ، تاسو ته یوه سپارښتنه او مشوره درکوم. پلازمېنې تـه چې ورسېدئ، تـر هر څه لومړی، د ځان پېژندنه پیل او د ځان په اړه فکر پیل کړئ. د ژوند پخواني کړه او لارې پرېږدئ.

خو همدا چې چوپړ یې کوټې ته راننوت، زیاته یې کړه:

-ښه، ښه زما ښاغلیه! سفر مو په خیر. تاسو ته د برې هیله کوم!

پېیر وروسته په رباط کې د مسافر د نوم لیکنې له دفتر نه پوه شو، چې دغه سړی، اؤسیپ الکسي یوویچ بازدایف (د نولسمې پېړۍ په پیل کې، د روسي فراماسیونانو د ډلې یو ستر غړی) نومېده. بازدایف د دغـه غورځنګ دنوویکـف (د روسـیې د سـترې ټولـواکې دویمـې ایکاترینې پـه زمانـه کـې ستر مبلغ) لـه زمانې نـه د فراماسیون د ډلـې غړی و. پېیر د هغه تر تګه وروسته تر ډېر یې پورې و نه شو کولای ویده شي، د آس د چمتو کېدو خیال یې هم له فکره ووت. له غمه په کوټه کـې ګرځېده راګرځېده او د خپل ګناهونو نه تېر ډک ژوند پـه اړه یې چرتونـه وهل. هغه د خپل نوي، راتلونکي او ګناهونو پـاک، سپېڅلي، بـا تقـوا او نېکمرغه ژوند تصور هم کاوه، او داسې یې ګڼله چې په خورا آسانۍ به یې پیل کړي. هغه داسې انګېرله چې، یوازې لـه دې کبلـه د ګناه غېږ ته لوېدلی، چې بې پروا و او پـه دې نـه پوهېده، چې د پرهېزګارۍ او تقوا ژوند څومره ښکلی او سپېڅلی دی. لویـه ګنـاه لا دا چې دی لـه دې غفلت او بې پروایۍ نه خبر نـه و او نـه پوهېده. د هغـه پـه روح او پـه زړه کې د پخواني شک او تردېد، هېڅ یوه نښه هم پاتې نه وه. هغه په ټینګـه ډاډ لاره چې د ورورګلوۍ او خواخوږۍ لاره چې د یو بـل نـه د ملاتـړ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېڅلوالي له لارې رامنځ ته کېږي، جوړېدی شي، او هغه د فراماسیون لاره او جوړښت همداسې یوه لاره او جوړښت ګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

پيير چې پترزبورګ ته ورسېد ، هېڅوک يې له خپل راتګ نه خبر نه کړل، هېڅ چېرى نه ته او خپل ټول وخت يې د فوماکمينسکي د کتاب په لوستلو چې کوم نا پيژندل شوى ورته راوړى و ، تېر اوه. پيير د دغه کتاب د لوستلو په وخت کې په يو شي ښه پوهېده او هغه، هغه نا څرګند خوند او لذت و ، چې تر او سه پورې يې د دغه کتاب له لوستلو اخيست. دغه خوند ،هغه داډ او پوهېدنه وه، چې کمال ته د رسېدو او د وګړو ترمنځ د خواخوږۍ او ورورګلوۍ د مينې له پيدا کېدو نه رامنځ ته کېږي. او اوسيپ الکسيوويچ دى له دغه رازه خبر کړى و. پترزبورګ ته د راستنېدو نه يوه اونۍ وروسته، ګراف ويلارسکي، چې يو پولندي ځوان و ، او پيير له هغه سره د پترزبورګ په بنداړونو کې له لرې آشنايي لرله، د ده ديدن ته راغی. د هغه کره وړه هماغه شان د درناوي نه ډک و چې د دولوخوف د شاهدۍ په وخت کې يې ليدلی و. هغه وخت چې د دوئيل د شرايطو د ټاکنې لپاره ده ته راغلی و. وروسته له هغه چې د کوټې دروازه يې ځان پسې وتړله او ډاډمن شو چې له پييره پرته، بل هېڅوک په کوټه کې نه شته، پيير ته يې وويل:

-جلالتمابه ګرافه ! زه د يو خورا مهم ماموريت لپاره راغلی يم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو ته وړاندیز لرم. زموږ د ورونو د ټولنې یو خورا لوړ غړي هیله او وړاندیز کړی دی، چې تاسو ته له ځانګړو شرایطو نه پرته، زموږ د ټولنې غړیتوب ورکړ شي. هغه له ما نه هیله کړې، چې ستاسو د پېژندګلوۍ تضمین وکړم. زه دغه دندې ته په درناوي ګورم او هغه یوه سپېڅلې چاره ګڼم، ایا تاسو هیله لرئ، چې زموږ د خپلو اکو معمارانو د ټولنې غړیتوب ومنې؟

پيير د دغه سړي له وچې او سړې ژبې نه، چې پخوا به د نڅا او سندرو په بنډارونوکې د خورا ښکلو ښځو په منځ کې د خوږ ژبي او خوښۍ ډکو خولو په نامه پېژندل شوی و، تعجب وکړ، خو بیا یې هم ځواب ورکړ:

-هوکې! خوښه مې ده.

ویلارسکي، د درناوي په نښه سر ټیټ کړ او وې ویل:

-ښاغلیه ګرافه، که اجازه وي یو بله پوښتنه هم لرم. دا پوښتنه له تاسو نه، نه د یو راتلونکي ماسون، بلکې د یو صادق او رښتیني انسان په توګه کوم او هیله لرم، چې د زړه کومې او په رښتیني توګه د هغه ځواب راکړئ: ایا له خپلو پخوانیو عقایدو نه اوښتي یې او کنه؟ ایا په خدای ایمان لری؟

پيير له لږ ځنډ او فکر نه وروسته وویل: هوکې، هوکې، په خدای ایمان لرم.

ویلارسکي وویل: چې دا سې ده نور...

پيير یې خبرې ورپرې کړې او وې ویل:

-هوکې! په خدای ایمان لرم.

ویلارسکي وویل: چې دا سې ده درځه، زما ګاډی زما او ستا تګ ته چمتو ولاړ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تولـه لاره کې ویلارسکي چوپـه خولـه و. د پېیر د دې پوښتنو پـه ځـواب کـې چـې هغـه بـه هلتـه څـه وکـړي، څنګـه ځوابونـه ووایـي، ویلارسکي یوازې دومره وویل چې:

-تر ده نـه لا پـوه او ښـه ورونـه بـه هغـه وآزمـایي او هغـوی لـه تـا نـه د رښتیا ویلو نه پرته د بل څه هیله نه لري.

د یـوې لویې ودانۍ د دروازې لـه تېرېدو نـه وروسـته، یـوې تیـارې برنډې ته وروختل، یو کوچنی راڼه دهلېز ته ورننوتل او د کـوم چـوپړ لـه مرستې نه پرته یې خپل پوستینونه وویستل. یوې کوټې ته ننوتـل او لـه هغـې نـه بلـې کـوټې تـه لاړل. یـو سړی چې عجیـب او غریبې جامې یـې اغوستې وې، د وره په خوله را څرګند شو. ویلارسکي هغه ته ورنـږدې شو او په فرانسوي ژبه یې په کراره هغه ته څه وویـل او بیـا پـه یـو کـونج کې لږ څه لویې الماري ته نږدې شو. د پېیر پام شو چې هلتـه څـه جـامې ځوړندې دي. ویلارسکي د الماري نه یو دستمال راواخیست، هغـه یـې د پېیر پـه سترګو ورکېښود او د دستمال دواړه سـرونه یـې، د هغـه تـر څټـه غوټـه کـړل. داسـې چـې پـه غوټـه کـې یـې وېښـته هـم غوټـه او درد احساس یې وکړ. بیا یې پېیر د ځان خوا ته ورخم کړ، د هغه مخ یې ښـکل کړ، لاس ونیو او یوې خواته یې د هغه لارښوونه پیل کړه. په غوټـه کـې، د هغـه د غوټـه شـوېو وېښـتو درد ، هغـه زوراوه، لـه درد یې تنـدی تریـو شـوی و ، مګـر بیـا هـم هوسـېده او نـه پوهېـده، چـې لـه کـوم شـي نـه شرمېږي.. هغه ویلارسکي پسې روان و.

ویلارسکي چې لس دولس ګامه لاړ، ودرېد او وې ویل:

-که رښتیا دې د معمارانو په ټولنه کې د غړیتوب پرېکړه کړې وي، هر کړاو چې په تا راځي، باید په مېړانه یې وزغمې. (پېیر د منلو پـه نښـه سر وخوځاوه) کله چې مو د دروازې د ټکهاري غـږ واورېد ، سـترګونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مو تړل شوی د سمال لرې کړی.

ویلارسکي د پییر لاس راونیو، هغه یې کېښکود او وې ویل:

-تاسو ته مېړانه او بری غواړم او تر دې وروسته لاړ، ووت.

پییر چې کله یوازې پاتې شو، بیا هم موسېده. یو دوه ځله یې اوږې پورته واچولې، لاس یې د ستمال ته وروړ، ګوا کې غوښتل یې هغه له سترګو لرې کړي، خو بیا به یې لاس ونه ښکته واچول. پټې سترګې چې پنځه دقیقې انتظار پاتې شو، هغه ته داسې وبرېښېد، لکه یو ساعت. د هغه لاسونه ستومانه او پښې یې درنې شوې، داسې انګېرله چې خورا ستومانه شوی دی. د هغه په زړه کې ډول ډول خیالونه په راویښېدو وو. دی په ژوند کې له راتلونکو پېښو نه په وېره کې و، خو هغه تر دې هم زیات له دې نه وېرېده، چې څوک یې له ډاره خبر شي، هغه په دې لټه کې و، چې څه ورپېښېږي او څه رازونه به ده ته وسپړل شي، خو دی له هر څه نه په دې خوشاله و چې په پای کې هغه شېبه رارسېدلې ده، چې بالاخره دی د رښتیا لارته برابرېږي او دی د زهد او تقوا هغه ژوند پیل کوي، چې له اؤسیپ الکسي یوویچ سره یې له کتنې وروسته هیله لرله. دروازه په سختۍ سره وټکول شوه. پییر د ستمال له سترګو لرې کړ او شاوخوا یې وکتل. کوټه تیاره وه، یوازې په یو ځای کې یو څراغ چې د کوم سپین کپړي په منځ کې لګېدلی و. پییر څراغ ته ورنږدې شو او وې لیدل، چې څراغ پر یوه تور میز ایښی دی. پر میز یو کتاب پروت و، دا سپېڅلی کتاب و. هغه سپین شی چې شمعه په کې بلیده د انسان ککره وه. انساني ککره، له خپلو سوریو، اډکو او له غاښو سره. د کتاب لومړنۍ کلمې یې ولوستې:

- په پیل کې کلمه وه او کلمه له خدای سره وه. پییر چې له میزه ورتاو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو ،یو پرانستی لوی صندوق یې ولید ، چې یو شی په کې ایښی و ، هغه یو تابوت و ، چې اډوکې په کې پراته وو. ده له دغو لیدل شویو شیانو نه هېڅ حیرت ونه کړ. هغه هیله لرله چې نوی ژوند ، داسې نوی ژوند ، چې د هغه له پخوانی هغه نه چوربل ډول و پیل کړي. هغه د غیر عادي شیانو د لیدو په تمه و ، داسې غیرعادي، چې تر اوسه یې نه و لیدلي. د ککرې، تابوت او سپېڅلي کتاب لیدل هغه نه حیرانا وه. ځان ته یې تر دې نه د عجیبو شیانو وعده ورکړې وه. هغه هڅه کوله په زړه کې د مینې او سپېڅلتیا روح راوپاروي. شاوخوا یې وکتل په زړه کې یې ویل:

-خدای، مرګ، مینه د انسانانو وروروګلوی. هغه هڅه کوله چې، ناڅرګند خو په زړه پورې خیالونه او تصویرونه انځور کړي. په دې وخت کې دروازه راخلاصه شوه او څوک راننوتل. تتوالی او تیارې، هغه تیارې چې د پېر سترګې نور نو ورسره روږدې شوې وې، او هر څه یې لیدل، ښکاره شو چې د یوې منځنی ونې سړی راننوت. هغه سړی له رڼا نه تیارې ته راننوتی و ، نو ځکه ځای پر ځای ودرېد. بیا په خورا احتیاط سره د میز خوا ته ورنږدې شو او خپل ښکلي په چرمي دستکشو کې مروړلي لاسونه یې پر هغه کېښودل.

د منځنۍ ونې دغه سړي چې، سپینه چرمي چپنه یې اغوستې وه، چپنې د هغه یوه برخه ټټر او د پښو یوه برخه پوښلې وه.

نوی راننوتی سړی، د پېر د جامو د شغهارې خوا ته مخ ورواړاوه او وې پوښتل:

-تاسو د څه لپاره دلته راغلي یاست؟ تاسو چې د حقیقت په رڼا ایمان نه لرئ او اصلا هغه نه وینې، ولې دلته راغلي یاست؟ له موږه ته څه غواړئ؟ حکمت، خواخوږي که رڼا یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې دروازه پرانستل شوه او ناپېژندل شوی سړی کوټې ته راننوت، په پېیر کې یې هماغه وحشت او درناوی راپېښ کړ، چې د ماشومتوب په وخت کې یې د ګناهونو د اعتراف په وخت کې احساس کړی و... زړه او سا یې رېږدېدل. هغه ویناوال (ماسونانو هغه څوک په دې نامه یادول چې د حقیقت لټوونکي یې د فراماسون د ټولنې غړیتوب ته چمتو کول) هغه ته ورنېږدې شو او هغه یې وپېژاند. هغه دده پخوانی پېژندګلوی و، هغه سمولیانینوف، نومېده. خو دې خبرې، چې نوی لټوونکی دی پېژني، لږ شانته زوراوه. نوی لټوونکی یوازې یو لټونکی او زده کونکی و. پېیر تر ډېرې پورې ونه شو کولای، آن یوه خبره هم وکړي، نو ځکه ویاند دې ته اړوت، چې خپله پوښتنه تکرار کړي:

بالاخره، پېیر تر زیات زیار نه وروسته، وویل:

-هوکې، زه... غواړم بدل شم.

سمولیانینوف وویل: ډېر ښه! او زیاته یې کړه: ایا د هغه طریقې او لارې نه چې زموږ د وروګلوۍ په سپېڅلي نظام کې نغښتې ده او له تاسو سره به د ارمان په رسولو کې مرسته کوي، کوم تصور لرئ؟

پېیر په لړزیدلي آواز چې په خورا سختۍ یې لازمې کلمې موندلې، ځکه ګبنۍ اخېستی و او په دې هم رږدی نه و چې وچې جملې په روسي ووایي، وویل:

-هیله لرم چې لارښوونه مې وکړي، مرسته راسره وکړئ، چې بل انسان شم.

-تاسو د فراماسوني جوړښت نه څه تصور لرئ؟

پېیر چې څو مره خبرې اورېدولې، د خپلو خبرو له ګډوډۍ او بې اړیکتوب نه لا شرمېده، هغه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زه فراماسوني جوړښت، د انسانانو د وروړګلوۍ د ټينګښت ضامن ګڼم، دغه لاره له هغوی سره ښکلو ارمانو ته د رسېدو په برخه کې مرسته کوي، داسې تصور کوم...

ويا ند چې د دې وينا له اورېدو نه په ډاګه خوښ بريښېده، په تلوار وويل:

-ډېر ښه! کله مو دا هڅه کړې ده، چې خپل ارمان ته د رسېدو لپاره، له مذهب نه مرسته وغواړئ؟

-نه، ما مذهب بې لاری ګڼلاو د هغه له پوهې نه مې ګټه نه اخېسته.

دا خبرې يې هومره په کراری کولې، چې وينا هغه وا نه اورېدې او وې پوښتل چې څه وايي.

پيير ځواب ورکړ:

-ما په خدای ايمان نه لاره.

ويا ند له لږ ځنډ نه وروسته وويل:

-تاسو د ربښتيا په لټه ياستئ، د هغې ربښتيا په لټه کې ياستئ چې په ژوند کې د هغو له قوانينو نه ګټه واخلی. تاسو د تقوا او رڼا په لټه کې ياستی؟ همداسې نه دی؟

پيير دا خبره ومنله، او وې ويل: هو، هو.

ويا ند په ټوخېدو سره ستونی صاف کړ او په سپين چرمو کې نغښتل شوی لاسونه يې په ټټر صليب کړل او وې ويل:

-اوس زه دا دنده لرم چې تاسو ته د خپل وروړګلوۍ د نظام د اصلي هدف رازونه راوسپړم، که دغه موخه، ستاسو هدف سره نبږدې وي، تاسو به د وروری له ټولنې سره د يو ځای کېدو لپاره، له هغه نه ګټه واخلی. د هغه لومړی هدف د وروری د نظام بنسټ جوړوي او هېڅ انساني توان د هغه د ناتوانه کولو توان نه لري، دا د يو داسې ستر راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتنه ده چې له لرغوني زماني او آن د لومړني انسان نه راپاتې دی او کېدای شي وو ایو چې د بشر برخلیک هغه پورې تړلی دی. موږ د دغه راز د ساتنې دنده لرو او هغه باید راتلونکو نسلونو ته وسپارو، خو ددې راز د ساتنې یو راز په دې کې دی، چې د زړه صفایي او ایمان له رڼا نه پرته کېدای نه شي، هر پلټونکی باید د پرله پسې ریاضت له لارې، دغه کار ته چمتو شي. هر څوک نه شي کولای په آسانۍ د دغه مقام د لاس ته راوړنې هیله وکړي. موږ دویم هدف هم لرو او هغه دا دی چې خپلو پیروانو او لټوونکو ته د هغو لاروچارو او دودونو له لارې چې موږ ته زموږ د مشرو لارښوونکو او سپېڅلو سالکانو نه راپاتې دي، د توان تر اندازې ،دوی ته مرسته ورسوو، چې زړونه یې پاک او ذهنونه یې د ایمان په رڼا روښانه شي او په پای کې زموږ دریم هدف دا دی چې د ورونو د زړونو د سپېڅلتیا او سمې لارې ته د هغو د راوستلو له لارې د ټولې بشري ټولنې نیکمرغۍ لپاره هڅه وکړو. دا په دې معنی چې د خپلو ورونو د زړونو صفایي تقوا او ذهني رڼا، د بېلګې په توګه د هغو مخې ته ږدو او په ټول توان سره د هغه شیطاني تورتم په وړاندې چې په نړۍ واکمن دی، دربرو. اوس به لږ د دغو ټکو په اړه فکر وکړئ، زه به بیا ستاسو دیدن ته راشم. دا یې وویل او له کوټې نه ووت.

پېیر له ځانسره تکراره کړه: د هغه شیطاني تورتم په وړاندې چې پر نړۍ واکمن دی... په دې لاره کې یې، خپلې راتلونکې هلې ځلې تصور کړې.

هغه د هغو کسانو تصور کاوه، لکه دی خپله چې دوې اونۍ وړاندې و. ده تصور کاوه چې دی د هغو مخې ته ولاړ دی او دښوونکي یا ددغې لارې د ویاند په شان د هغود زړه د سپېڅلتیا او ذهني رڼایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره خبرې کوي. هغه د ګناهونو په سین کې لاهو او په تیاروکې د ورک لارو تصور کوي چې دی له هغوی سره د پوهولو مرسته کوي....
هغه د دغه لارې د درې اهدافو، د هغه د وروستي، یعنې د بشر د نیکمرغۍ او سمې لارې ته راوستلو په اړه، چې د ده خیالاتو ته خورا نږدې دی، زیات فکر کاوه. د هغه ستر راز په اړه چې ویاند ده ته ویلي و، ده زیات فکر نه کاوه، که څه هم د ده د لټونې احساس یې لمساوه، خو هومره جوړونکی ورته نه برېښېده. دویم هدف، ریاضت او د زړه سپېڅلوالی هم د هغه پام ورا نهړاوه، ځکه چې په هغه شېبه کې یې داسې انګېرله، چې دی، نو لارې ته سم شوی دی او هغه ټوله پخوانۍ ناولتیا یې ترې ورکه شوې دي. داسې چې پرته د ښو کارونو، د بل هېڅ کار سر ته رسولو ته چمتو نه دی.
نیم ساعت وروسته، بیا لارښود ویاند راستون شو او هغه ته یې هغه اوه اصله، چې د سلیمان د معبد د درجو بنه لرله او هر ماسون باید هغه د زړه له کومې وپالي، وشمېرل:
لومړی کمیني، فروتني او د نظام د رازونو ساتنه، دویم د مشرانو اطاعت، درېیم ښه اخلاق، څلورم انسان دوستي، پنځم مېړانه او زړورتیا، شپږم سخا، او اوم له مرګ سره لېوالتیا.
ویاند وویل: هڅه وکړئ چې د اوم فضلیت په اړه لږ په ځیر فکر وکړی. د مرګ په اړه په فکر کولو کې، باید داسې پایله واخلی چې، مرګ ستاسو لپاره نه یو وحشت، بلکه د یوه مهربانه دوست په بڼه وبرېښي چې رنځېدلی او زوربدلی روح له ناولي رنځ او عذاب نه ژغوري او هغه ابدي آرامۍ او ثواب ته لوړوي.
کله چې لارښود ویاند له دغې وینا وروسته، بیا له کوټې نه ووت او پېیر یې د پرېکړې او فکر لپاره له ځانسره یوازې پرېښود، هغه په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې وویل:

-هو کې، باید همداسې وي، خو زه لا تر اوسه پورې دومره ناتوانه یم، چې له دغه ژوند سره مې، چې اوس یې کرار کرار اصل راته برالا کېږي، زړه ترلی دی. ددې سره سره، ده له هغو اوو فضیلتونه چې ده ته ویل شوي، پنځه هغه په ګوتو شمېرل او بیا بیا یې یادول. هغه داسې انګېرله سخاوت، مېړانه، ښه اخلاق او انسان دوستي، ټول، ټول په تېره بیا د اطاعت هغه، نه فضیلت بلکې نیکمرغه وه. (هغه په دې خورا ډېر خوشاله وه چې له خپلې خپلواکۍ نه، خپلواک شوی و او ځان یې د هغه چا خوښی ته سپاره چې په رښتیا سره یې واقعي حقیقت موندلی و) هغه اوم فضیلت هېر کړی و او هر څه یې چې کول، هغه وریاد بدی نه شو.

لارښود وياند، درېیم وار او دا وار هر بل وار نه ژر بېرته راستون شو او له پېیر نه یې وپوښتل:

-ایا لا تر اوسه هم پر خپله ژبه او تکل ولاړ او له تاسو چې هر ډول تسلیمي غواړي، هغه به سر ته رسوئ؟

پېیر وویل:

-دې ټولو کړو ته چمتو دی.

لارښود وياند وویل: یو بل ټکی چې باید تاسو ته وویل شي او هغه دا دی چې زموږ په روزنیز جوړښت کې، ښودنه نه د وینا بلکې له نورو لارو هم کېږي. دا په دې معنا چې کله کله پر پلټونکی او د حقیقت په غوښتونکی په خپله حقیقت او تقوا تر وینا او خبرو زیات اغېز کوي. دا زما لاره د لرغونو روزنو په ډلې کې تر ټولو هغو زیاته اغېزمنه ده، چې د هېرو ګلیف له تورو نه ګټه اخلي. هېرو ګلیف د هغو څیزونو د څرګندونې داسې یوه ننداریزه بڼه ده، چې د حواسو له لارې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساسېږي، په انځوريزه بڼه د څيز د کيفيت ښودنه کوي.
پيير په خورا ښه توګه په دې پوهېده چې هېرو ګليف څه ته وايي، خو زړه يې ونه کړ چې څه ووايي. د سکوت سره سره وياند ته غوږ و او له ټولو شواهدو نه يې دا احساسوله، چې او س آزماينبت پيل کېږي.
لاربنود وياند پيير ته ورنېږدې شو او هغه ته يې وويل:
-که مو د زړه له کومې پرېکړه کړې وي، کولای شم تا حرم ته بدرګه کړم.له تاسو هيله کوم چې د سخاوت په نښه، خپل ټول قيمتي شيان ماته راکړئ.
پيير چې تصور وکړ، د هغه د ټولې شتمنۍ غوښتونکی دی، وويل:
-ما خو له ځانسره څه نه دي راوړي.
- څه چې لرئ، ساعت، پيسې، ګوتې...
پيير په چټکۍ له جېبې کڅوړې نه پيسې او بيا ساعت وروسپارل خو نه يې شو کولای په آسانۍ د واده کړۍ له خپلې ښورېې ګوتې نه راوباسي. خو کله چې يې دا چارې تر سره کړې، وياند ورته وويل:
-هيله لرم د اطاعت په نښه خپلې جامې هم وباسې.
پيير خپل نری کوټ، واسکټ او چپه موزه راوايستل. وياند د هغه د کميس ګرېوان د هغه د ټټر چپې خوا ته ورخلاص کړ او د هغه د پطلون چپه پايڅه يې تر ځنګانه پورې وربډ وهله. پيير د خپل پطلون د ښې پايڅې د بډوهلو لپاره لږ خم شو خو سړی د هغه د دې کار مخنيوی وکړ او وې ويل چې دې ته اړتيا نه شته. هغه د چپې پښې يو څپلکه ورکړه، چې پښو يې کړي. د هغه پرشونډو يو خپل سره ماشومانه موسکا ، چې د شک او پر ځان د ملنډو نښه و ، راخوره شوه. په ځوړندو لاسونو او سره خلاصو پښو د وياند نويو سپارښتنو ته سترګه په لاره و.
وياند وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زما وروستنۍ هيله دا ده چې د خپل رښتينتوب د اثباتولو په نښه د خپلو نفساني هيلو نه، تا ته تر ټولو غوره يې ماته وواييې.

پيير وويل: زما نفساني هيلې؟ زما نفساني هيلې يو دوه نه دي....

هغه نفساني هيلې چې تر ټولو نه زيات، د رښتينتوب او حقيقت لارې ته، خنډ وي.

پيير په خاموشۍ کې، د خپلو دغو نفساني هيلو شمېرنه کوله:

-شراب؟ ډېر خوړل؟ کبر؟ راحت پالنه؟ قهر؟ بدنيتي؟ ښځې؟ هغه په خيال کې دا ټول شمېرل، تلل او پرېکړه يې کوله، چې کوم يو تر ټولو مخکې دی؟ تر څه ځنډ نه وروسته يې په خورا کرار آواز، چې په سختۍ اورېدل کېده وويل:

-ښځې

وياند لاړښود، د دغه ځواب تر اورېدلو، لږ وځنډېد خو هېڅ يې ونه ويل. هغه پيير ته ورنږدې شو او هغه دستمال يې، چې پر ميز پروت و، راواخيست او بيا يې د پيير سترګې وروتړلې، او وې ويل:

-د وروستي ځل لپاره تا سو نه هيله کوم، خپل ټوله پاملرنه ځانته ورواړوئ. خپل احساسات ايل کړئ او خپله نيکمرغي نه د شهوت په ارضا کولو، بلکې د زړه په صفالۍ او تقوا کې ولټوئ. د نيکمرغۍ سرچينې نه د باندې، بلکې په خپل ځان کې دي.....

پيير په هغه شېبه کې د نيکمرغۍ هغه ژوند ښووونکې سرچينې په خپل ځان کې احساسولې، چې د هغه روح يې رڼاوه او زړه د هغو له لېوانتيا نه ډکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

یو څو شېبې وروسته، په پېير پسې هغه تياره حرم ته يو بل څوک راغی.دا هغه پخوانی ويانـد نـه و ،بلکې دماسون لـه ډلـې سره دده لـه پېژند ګلوی سړی،ويلارسکي و.که څه هم تياره و ،خو پېير هغه لـه غږه پېژنـدلی و. پېيـر د خپـل د ټينـګ تکـل پـه اړه د هغـه نويـو پوښـتنو تـه ځوابونه ورکړل:

-هوکې ! هوکې، تکل مې ټينګ دی.پېير په ورين تندي چې ماشوم وزمه موسکا يې پرشونډو خوره وه، پراخ بربنډ ټټر، يو موزه په پښو او بله پښه بربنډه، ګوډ ګوډ پـه داسې حـال کې چې ويلارسـکي د هغـه پـر بربنډ ټټر، بربنډه توره ايښې وه، په ګډه، هغه سره لاړ.

ويلارسکي هغه له کوټې نه وويست، هغه يې له څو دهلېزونو نه تېر کړ، بيا بېرته شا خواته راوګرځېدل، بيا مخامخ لاړل او په پای کې يوې برنډې تـه ورسـېدل. ويلارسـکي وټوخـېد ،د تيږومـاتولو د يـو ځـانګړي سوټک، څو ګوزارونه، دهغه ټوخي ته ځواب ورکړ او دهغه په وړانـدې ور پرانستل شو. يو شډل ځيږ غږ (د پېير سترګې هماغه شان تړلې وې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه د نوم، ځای، دزو کړې د ځای او د اسې نورې پوښتنې و کړې. او وروسته يې بيا هماغه شان ترلې سترګې بل چېرته بوته.

بل ځای ته د تګ په اوږدو کې، هغوی د کنايې په په ژبه دوی ته د ترمخې سفر کې، سپېڅلې دوستۍ، د نړۍ د ابدي معمار او د هغې مېرانې په اړه خبرې اترې وشوې چې د دغه ستونزمن او ګواښمن مزل د سرته رسولو په وخت کې ورسره مخامخ شي، وهل به يې له هغه ګران وي. د دغه سفر په لړ کې د پېير دې ته پام شو چې هغه، کله د پلټونکي، کله د زوربدونکي او کله هم د غوښتونکي په نامه نوموي. هر وار د سوټکانو او تورو د ګذارونو ډول او سند ريزوالی بدليده. کله چې يې هغه کوم ځای يا کوم چا ته وروست، او دی نه پوهېده، چېرته يا چاته، دې ته يې پام شو، چې د لارښوونکي سرې ګامونه سست شول او د ده د لارښوونکو ترمنځ کوم کړکيچ او شخړه رامنځ ته شوه. هغه واورېدل، چې ځنګه د هغه لارښوونکي يوله بل سره په بنګهاري پټ پټ غږېږي. د هغو يوه تن ټينګار کاوه، چې هغه بايد له يوې قالينې تېر شي، د هغه ښۍ لاس يې راونيو او پر کوم څه شي يې کېښود. هغه ته يې سره وويل چې کين لاس، د خپل ټټر په کينه خوا کېږدئ او د هغه نظام د وفادارۍ اصول تکرار کړي، چې دی يې د غړيتوب غوښتونکی دی. بيا يې شمعې مړې او پېير يې له بوی نه پوه شو چې الکول يې سره وسوځول. هغه ته يې سره وويل، چې کمکۍ رڼا ووينې. په دې شېبه کې يې د هغه سترګې ورپرانستې، هغه تصور کاوه چې وېده دی، او پېير د الکولو د سوځېدو په تته رڼا کې، څو تنه وليدل. هغوی ټولو د هغه ويانډ په څېر چپنې اغوستې وې. هغوی ټول د ده په وړاندې ولاړ او خپلې بربنډې ځلېدونکې تورې يې د ده د ټټر پلو په نښه کړې وې. د هغوی په منځ کې يو سړی چې په وينو لړلی سپين کميس يې اغوستی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. پییر د دغه حال په لیدلو، خپل ټټر د تورو خواته وروړاندې کړ او هغه يې وکړه چې د تورو څوکې د ده په ټټر کې ننوزي، خو تورې دمګړۍ له هغه نه يو پلو ته شوې او هغه سره سم يې د هغه سترګې بېرته وروتړلې.

هغه ته يو غږ وويل: تا اوس کمکۍ رڼا ولیدله. بیا يې شمعې سره ولګولې او وې ویل: اوس باید بشپړه رڼا وګورئ. د هغه له سترګو بیا دستمال لرې کړ او له لسو غږونو نه زیاتو هم مهاله غږ وکړ:

- د نړۍ پرتم داسې تېرېدونکی دی.

پییر کرار کرار ګواکې په سد کېږي، کوتې، د هغې دیوالونو او هغه کسانو ته چې هلته وو، کتل.

په کوټه کې د ولاړ میز تر شاو خوا، چې تور ټوکر پرې غوړېدلی و، دولس تنه ناست وو او ټولو د هغو کسانو په څېر جامې اغوستې وې چې ده څو شیبې مخکې لیدلي وو. ده، دد غو کسانو له ډلې نه ځینې د پترزبورګ په بنډارونو کې لیدلي وو. دلته د مشر پر ځای ده ته یو نا پېژندلی ځوان ناست او یو ځانګړی صلیب یې په غاړه کې ځوړند و. د هغه کېڼې خوا ته، یو ایتالوی کشیش ناست و. دا هماغه آبات و چې څو کاله مخکې پییر هغه د انا پاولوفنې په کور کې لیدلی و. دغه شان یو لوړپوړی او پېژندل شوی چارواکی او هغه سویسي سړی چې یو وخت يې د کوراګین په کور کې، د هغه د ماشومانو د ښوونکي دنده لرله. ټولو په داسې حال کې چې په سکوت کې ډوب و، په خورا درناوی يې خپل مشر ته غوږ نیولی وو. په دېوال کې یو ځلېدونکی ستوری ټومبل شوی و. د میز یوې خوا ته، په بېلا بېلا انځورونو انځور شوې یوه قالینګوټې غوړېدلې وه او بلې خوا ته یو قربانځای، یو سپېڅلی کتاب او پر هغه یوه انساني ککره ایښې وه. له میز نه ګرد چاپېره، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلب شمعونو ته ورته او و شمعونه کتار شوي و. دوو تنو پېير ته لار ښودنه وکړه چې د قربانځای خواته لاړ شي.

يو بل تن وويل:

- ښاغلو ! دا څه خبرې دي، پرېږدئ، هيله کوم دا خبرې پرېږدئ.

پېير پرته له هغه چې په ځمکه پرېوزي، له خپلو نږدې ليدونکو سترګو سره، حيران حيران شا و خوا کتل، خو ناڅاپه يې په زړه کې شک پيدا شو او له ځان سره يې وويل:

- چېرې يم؟ څه کوم؟ دا پر ما ملنډې وهي که څنګه؟ وروسته به ددې چارو ياد پدل، ما ته شرم نه وي؟

خو دغه شک د سترګو په رپ کې بېرته ورک شو. له ځانه د چاپېير شويو وګړو برندو څېرو ته ځير ځير و. ټول هغه څه يې ورياد کړل، چې په دې مراسمو کې تېر شوي وو او وويل، چې په نيمه لاره کې به نه دربېږي. له شک نه خورا وېرېده، نو ځکه يې د صفا او صداقت د بيا لاس ته راوړلو په هيله د لمانځتون په وړاندې په ګونډو شو او پر ځمکه يې ځان واچاوه. په رښتيا يې هم تر پخوا لا زيات د آرامۍ او خوا خوږۍ احساس وکړ. وروسته له هغه چې څو شېبې همداسې په درناوی غځېدلی پاتې شو، سپارښته وشوه، چې پاڅېږي او هغه شان سپينه چرمي چپن واغوندي، لکه چې نورو اغوستې وي. هغه ته يې يو پارو او درې جوړه دستکشه ورکړل. په دې وخت کې مشر استاد، هغه ته مخ وروا ړاوه او وې ويل، چې د سپينې چپنې، سپين والی او پاکي ته چې د پرهېزګارۍ او صداقت نښه ده، پوره پاملرنه ولري. بيا يې د پارو په هکله چې لاتر اوسه د هغه د دندې په اړه څه ورته ويل شوي نه و، وويل چې، دا ددې لپاره دی، چې د هغه په وسيله لومړی خپل زړه له ګناهونو او ناولتيانه پاک کړي او بيا په کمينۍ د خپلو خپلوانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو وګړو زړونه او روان پاک او رون کړي. بیا د لومړي نارینه د دستکشو په اړه ورته وویل، چې دا راز به ده ته هم داسې ناسپړلی پاتې شي، خو باید د هغه په ساتنه کې ډېره پاملرنه ولري. د دویم جوړه دستکشو په اړه چې هغه هم د نارینو و، ورته وویل شول، چې هغه د برنډې په غونډو کې په لاس کوي او د دریمې جوړې په اړه، چې ښځینه دستکش و، ورته وویل شول، چې:

- ګرانه وروره! دا دستکش هم ستا دي. دا به هغې ښځې ته ورکړې، چې تر نور ټولو هغو نه تاسو ته د درناوی وړ وي. په دې ډالۍ سره باید هغې ته د خپل زړه سپېڅلوالی څرګند کړي او هغه د معمار واده ته وهڅوي.

لږ ځنډه وروسته یې وویل:

- ګرانه وروره! خو پام کوه، چې دا دستکشونه، ناولو لاسونه په لاس نه کړي...

کله چې مشر استاد خپلې دا وروستی خبرې هغه ته اوروليې، پیېر د هغه په تندي او څېره کې د خورا ژورې خواشینۍ نښې ولیدې او د هغه په لیدو دی هم لاپسې خواشینی او نېږدې و، چې سترګونه یې اوښکې را وبهېږي. څېره یې د ماشومانو په شان تکه سره شوه. په ګبهۍ او نا آرامۍ یې شاوخوا وکتل او یوه زورونکې چوپتیا خوره شوه.

یوه ورور، دغه چوپتیا بیا داسې ماته کړه چې پیېر یې له لاسه ونیو او یوې قالینګوټې ته یې ورنېږدې او د یوې کتابچې له مخې یې پر قالینې د انځورونو په اړه، ویناوې ورته ولوستلې. دا انځورونه د لمر، سپوږمۍ، سوټک، شاقول، پارو او دوه ټوټې تیږي، انځورونه وو. یوه تیږه شډله او بل هغه یې د مکعب په شان تراشل شوې وه. دغه راز یو پایه او درې کړکۍ او ځینې نور شیان هم هلته انځور شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې پېیر ته یو ټاکلی ځای وټاکه، د برنډې ننبې یې وروښودلې، د ننوتلو (د شپې نوم) یا کود یې ورته وو ایه او بالاخره یې اجازه ورکړه چې کېني. مشر استاد د دوی د نظام د بنسټیزو اصولو او کړنلارې لوستل پیل کړل. هغه یو خورا اوږد متن و. پېیر له خوښۍ، شرم او ګبنۍ نه، په هغه څه چې لوستل کېدل، سر نه خلاصېده. هغه یوازې د کړنلارې وروستۍ خبرې سمې واورېدې او په یاد یې پاتې شوې:

مشر استاد داسې ولوستل:

- زموږ په لمانځتونو او معابدو کې د تقوا او بې لارېتوب د کچو او درجو نه پرته، بله درجه نه شته. هر چېرته او هر کله چې امتیاز رامنځ ته کېږي، هلته چې د انسانانو تر منځ د برابرۍ زړې او بنسټ ړنګېږي. د ورونو مرستې ته چې هر څوک وي، وردانګه. هر بې لارې ته، چې هر څوک دی، لارښوونه کوه، هر لوېدلي ته لاس ورکوه او هېڅکله دې په زړه کې د وروړ په وړاندې کرکه مه اچوه. تل خواخوږی او مهربانه اوسه. په هر زړه کې د مینې او صفایي ډېوه بلوه. په خپلو نیکمرغیو کې دې، خپل خپلوان او ورونه شریک ګڼه او هېڅکله د دغه سپېڅلو الهی خوند په رخه او کرکه مه لړه. دښمنان دې ښښه او له خواخوږۍ نه پرته، په بله وسیله له هغه نه غچ مه اخله. هر کله چې په دې توګه لوړ آسماني قوانین مراعات کړې، د لرغوني پرتم ورکې شوې ننبې به بیا پیدا کړې.

په همدې وروستیو ټکو یې خپله وینا پای ته ورسوله، پاڅېد ،له پېیر نه یې غېږ تاو او هغه یې ښکل کړ.

پېیر چې سترګې یې د خوښو له اوښکو ډکې وې، شاوخوا ته کتل او په دې یې سر نه خلاصېده چې څنګه مبارکیو او د تکلونو بیا تازګۍ ته ځواب وو ایي ،له ځان نه را چاپېر شویو کسانو کې یې، څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژند ګلوي نه لیدل، هره خوا ته به یې چې کتل، ټول نوي ورونه و او په دې کې یې، تلوسه کوله، چې له دوی سره به ګډ نوي کارونه پیل کوي.
مشر استاد د سوټک په ګوزار ،له میز له ګړز جګ کړ، ټول پر خپلو ځایو کېناستل او یوه تن د کمینۍ او تواضع په اړه دعا ولوستله.
وروسته د مشر استاد په غوښتنه، د وروستۍ دندې د سر ته رسولو سپارښتنه وشوه، یو لوړپوړي روحاني، چې د (صدقې د راټولولو) دنده یې لرله، پاڅېد او له یوه پلوه یې په ورونو ګرځېدل پیل کړل. پېیر غوښتل ټولې پیسې صدقه کړي، خو له دې نه وډار شو چې دا به کبر او ځانستاینه وګڼل شي، نو ځکه یې د صدقو په نامه په یوه لیک کې، هغه اندازه ولیکله چې نورو لیکلې وې.
غونډه پای ته ورسېده، خو پېیر کورته د رسېدو سره، داسې انګېرله چې له خورا اوږده سفر نه راستون شوی وي. هغه سفر چې لسګونه کاله یې دوام کړی و او د هغه په لړ کې دی داسې بدل شوی و، چې له پخواني جوړښت، نظام، ژوند او د هغو له عادتونو نه خورا لرې شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

پېير، په لوژ کې تر منلو يوه ورځ وروسته په کور کې ناست و او کتاب يې لوست. هغه هڅه کوله د هغې مربعې په معنا ځان پوه کړي، چې يوه خوا يې خدای، دويمه خوا يې اخلاق، دريېمه خوا يې روحاني او جسماني عالمونه او څلورمه هغه يې د هغو اړيکي و.

کله نا کله به د دغې مربعې له خياله وزګار شو، سر به يې له کتاب هسک کړ او تصور کې به يې خپل نوی ژوند نه نکلونه انځورول.

د پرون ماښام په غونډه وکې يې ده ته ويلي و، چې د ده د دوئيل آوازې تر ټولوا که پورې ورسېدلی او ښه به دا وي چې يوه څه موده له پلازمينې پترزبورګ نه چېرته لاړ شي. پېير دا ښه ګڼلې وه، چې خپلو سهيلي جايدادونو ته لاړ شي او يو څو موده له خپلو بزګرانو سره ناسته ولاړه او حسابونه وکړي. هغه د خپل دغه نوی ژوند د خيالونو په خوښی کې ډوب و، چې ناڅاپه سردار واسيلي کوټې ته راننوت او سمدلاسه يې وويل:

- ګرانه ملګريه! دا په مسکو کې دې، څه بلا پېښه کړې ده؟ د زړه سره، دا لېوليا سره دې، څه اخ و ډب جوړ کړی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده واسیلي چې لا ناست نه و، زیاته کړه:

- ته هسې لمسول او پارول شوی یې، ته د بر تبر وتلی یې، زه په هر څه خبر یم، زه کولی شم په ډاګه او د زړه له کومې تا ته ووایم چې ایلن ستا په وړاندې هومره بې ګناه ده، لکه هغه شان چې حضرت مسیح، د یهودانو په وړاندې بې ګناه و.

پییر غوښتل چې ځواب ووایي، مګر سردار واسیلي، هغه خبرو ته پرې نښود:

- ته ولې، مخامخ ما ته رانغلې او د یوه دوست او ملګري په څېر دې هر څه را ته ونه ویل؟

هغه زیاته کړه:

- زه په هر څه پوهېږم او له هر څه خبر یم. پوهېږم ستا کړه، د هغه نارینه کړو ته ورته و، چې له خپل ناموس نه دفاع کوي، خو هغه خورا په تلوار و. ښه په دې اړه به قضاوت نه کوو.

هغه خپل آواز لږ ټیټ کړ او دوام یې ورکړ:

- تصور یې کولای شې، ته لږ فکر وکړه، د تا په دې کړو سره، خلک اوس د هغې او زما په اړه څه فکر کوي. خلکو خو لا څه کوي، چې دربار... هغه هلته په مسکو کې پاتې شوه او ته دلته.

هغه د پییر لاس راونیو، لږ یې ښکته کېښکود او وې ویل:

- ګرانه! دا په یاد لره، هرومرو کومه تېروتنه شوې ده، زه داسې انګېرم، چې ته هم همداسې فکر کوې او پوه شوی یې. وروره! سمدلاسه به، همدا اوس زما په مخ کې هغې ته یو لیک، لیکې.

لیک به لیکې، چې هغه دلته راشي، هر څه په روغه جوړېږي، دا بدمرغي باید پای ته ورسېږي، کنه ګوره! دا ساده او وړه پېښه به لوی جنجالونه جوړ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار واسیلي هغه ته له معنا نه په ډک یو غلچک وکتل او زیاته یې کړه:

- زه له خورا ښو خلکو نه خبر یم، چې ټولو اکه امپراطوره، چې خپله یوه کونډه ده، له دې خبرې سره یې لېوالتیا پیدا کړې ده، ته خو پوهېږې، چې هغه له ایلن سره ځانګړې مینه لري.

پېیر څو ځله هڅه وکړه چې څه ووایي، خو نه سردار واسیلي هغه ته د خبرو وخت نه ورکاوه او نه یې خپله له ډاره خوله پرانسې شوه، خو سره له دې یې هم تکل کړی و چې په خورا غوڅه ژبه له خسر سره خپل مخالفت څرګند او د هغه وړاندیز ونه مني. په همدې شېبه کې هغه ته د خواخوږۍ، مهربانۍ او ورورګلوۍ په اړه، د ماسون د ډلې اصول وریاد شول. مخ یې سور او ګونځې ګونځې شو. ګېڼۍ اخېستی و، همداسې پاڅېده او کېناسته، پاڅېده او کېناسته. هغه د ژوند تر ټولو په کړکېچن کړکېچ کې ځان راګیر او لاس په ګرېوان لید... دغه حالت دی یو روحي اخ و ډب سره مخامخ کړی و... هغه د دغه راز تندو خبرو د اورېدو سره رږدی شوی و. هغه د سردار واسیلي له بربنډې او ترخې ژبې او په ځان باور سره هم عادت کړی و، نو ځکه یې داسې انګېرله، چې اوس هم دی ددې توان نه لري، چې د هغه په وړاندې څه ووایي، خو ده دا هم احساسوله، چې د هغه ټول برخلیک او راتلونکې هغه ځواب پورې اړه لري، چې اوس یې باید ووایي:

ایا دی هماغه شان خپل پخوانۍ لارې ته، خپل عادت شوې لارې ته دوام ورکوي او یا دغې په زړه پورې لارې ته، چې ماسونانو ورته ویلې وه، هغې لارې ته چې ده سخت ایمان پرې پیدا کړی و، هغې لارې ته چې د نوې نړۍ ور یې ورته پرانست راګرځي.

سردار واسیلي په ټوکیزه وینا هغه ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه ګرانه ! ته یوازې ماته (هو) ووایه، زه به هغې ته لیک ولیکم، بیا به په دې ویاړ زه خوسکی درته حلال کړم.

خو شهزاده واسیلي لا خپله تړکیزه خبره پای ته نه وه رسولې، چې د پېیر پر څېرې د غضب داسې لړې راخورې شوې چې د هغه د پلار د څېرې د غضب یاد کاوه، بې له هغه چې خپل مرکچي ته وګوري، تر شونډو لاندې یې وویل:

- سردار، ما خو ته خپل کورته نه یې رابللی، هیله کوم چې لاړ شي !

پېیر پاڅېد ، هغه ته یې ورپرانست او بیا یې وویل:

- مهرباني وکړئ، څه ته ګورئ؟

هغه هم پر ځان دا باور نه درلود ، چې د غسې وکړي او له هغه وحشت، تلوار او ګبنۍ نه چې د سردار واسیلي په څېره کې راڅرګند شوی و ، خوشاله برېښېده.

سردار واسیلي وویل:

- څه در شوئ؟ ناروغه خو به نه یې؟

پېیر چې غږ یې رېږدېده، په ګواښمن آواز یې بیا وویل:

- مهرباني وکړئ !

شهزاده واسیلي، پرته له هغه چې د خپلو پوښتنو ځوابونه واوري، دې ته اړ کړل شوی و ، چې باید لاړ شي.

پېیر یوه اونۍ وروسته، د ماسون د ډلې له خپلو نویو ملګرو سره خدای په اماني وکړه، د خیریه چارو لپاره یې ښې غټې پیسې ورکړې او خپله د خپلو جایدادونو د څارنې لپاره لاړ. د ماسون له ډلې نه د هغه نویو ورونو د کیف او ادېسې د ښارونو د ماسون له نامه هغه ته لیکونه ولیکل او په هغه کې یې پېیر ته ډاډ ورکړ چې دی به لیکونه ولیکي او په نوي پیل شوی ژوند او چارو کې به له هغه سره مرسته او لارښوونه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

سره له هغه چې ټولواک، د دوئيل او دوئيل کوونکو په وړاندې سخت دريغ غوره کړی و، خو نه پيير او دولو خوف او نه د هغو شاهدانو يوه هم کوم ګوانښ يا تاوان ونه ليد. او پېښنه په خير تېره شوه. مګر د دوئيل له کبله و، چې پيير او مېرمن يې سره جلا شول او د دغې بدنامۍ، ډنډورد ټولو خلکو په تېره بيا د اعيانو په غونډو او بنډارونو کې سختې انګازې ګډې کړې وې. پيير چې تر دې نه پخوا يو ارمونی او نا مشروع سړی ګڼل کېده، اوس يې د ټولو په تېره بيا خير غوښتونکو او غوړمالو له خوا ښه ملاتړ کېده. هغه لا تر څو موده د مخې، د روسيې تر ټولو بډای ځوان او بې ښځې مجرد زوم ګڼل کېده، د هرې کورنۍ له خوا يې هرکلی کېده، خو تر واده نه وروسته هغو ميندو چې پېغلې لونې درلودې او نور يې هيلې، په ناهيلو بدلې شوې، تر زياتې اندازې يې د هغه په وړاندې خپله بايلوده... د دوئيل په پېښه کې هم دی ملامت شمېرل کېده، هغه د يو لېوني او رخه لرونکي مېړه نوم ګټلی و او پسې ويل کېدل چې هغه د خپل پلار په څېر باځاری او عصبي ستونزې لري. کله چې ايلن د پيير ښځه، له پترزبورګ نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د تګ نه وروسته، دې ښارته راستنه شوه، ټولو خپلوانو او آشنایانو نه یوازې په خورا خوښۍ بلکې د هغې بدمرغۍ له کبله چې پر هغې راغلې وه، په ډېر درناوي د هغې هرکلی وکړ. هرکله به چې چا د ایلن د مېړه په اړه خبرې کولې، هغې خورا مظلومه څېره غوره کوله. که څه هم هغه د خپل دې دریځ په معنا نه پوهېده، خو بیا هم د هغه د ځیرکتیا احساس خپل په خپله په هغه کې را المسېده. ددې دغه دریځ دا راڅرګندوله، چې هغې پرېکړه کړې ده، د دغې بدمرغۍ او پېغور ټول پېټی یوازې، پرته له هغه چې چا ته ګیلې او شکایت وکړي، په خپله وزغمي. هغې داسې انګېرله، چې ددې مېړه هغه صلیب (صلیب د شهادت نښه ده، هغه شهادت د ګناهونو د ښنلو په خاطر باید وزغمل شي) و، چې خدای دې ته را لېږلی و. سردار واسیلي بیا په دې اړه لږ په ډاګه خبرې کولې. هر وار به چې د پېیر په اړه خبرې پیل شوې، ده به اوږې پورته واچولې، تندي ته به یې ګوته ونیوه او ویل به یې:

- د هغه ماغزه خراب دي، ما خو له هماغه لومړي ورځې ویل، چې لېوني دی.

انا پاولوفنا د هغه په اړه ویل:

- ما هم د همدې پېښې اټکل کاوه، زه همدا اوس هم وایم او له هماغې لومړی شېبې نه، تر ټولو لومړی ما دا اټکل وکړ (دې په دې زیات ټینګار کاوه، چې تر هرچا د مخه یې اټکل کړی و) ما ویل چې دا ځوان لېونی او ماغزه یې د پیړۍ په بې لارې عقایدو لړل شوي دي. ما ویل، ما لا هماغه وخت چې ټول پرې مین و. ویل؟ په یاد مو نه دي؟ هغه وخت چې نوی له بهره راغلی و او یو ماښام یې زما په یوه بنډار کې، ځان د کوم (مارات) په نامه خلکو ته وروپېژاند. (د روسي متن ۴۴۴ مخ) اوس نو ورته ټینګ شئ، ګورئ! خبره چېرته ورسېده. زما لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغه وخت دې واده ته خوښه نه وه او د دغه شان يو پای اټکل مې کاوه.

انا پاولوفنا د پخوا په شان په خپلو وزګارو ورځو کې، په خپل کور کې مېلمستياوې جوړولې، هغه شان پرتميني مېلمستياوې چې يوازې انا پاولوفنا د هغې د جوړولو توان درلود. په دغو شان بنډارونو کې چې لومړی په هغه کې، د او سنی ټولنې غوره پېيروي (کوچ) د پترزبورګ د روښان اندو ټولنو تر ټولو غوره ګېډۍ، راټوليدل. د انا پاولوفنا په بنډارونو کې په ځير د مېلمنو د ټاکنې ترڅنګ، يوه ځانګړتيا دا هم و چې هر وار به په هغې کې يو ناپېژندل شوی او په زړه پورې څېره مېلمنو ته ورپېژندل کېده او بله ځانګړتيا يې لا دا وه چې هېڅ چېرې، لکه په دې بنډارونو کې، د پترزبورګ د سياسي حالاتو په هکله اټکلونو او د هغو په اړه شننې نه کېدې.

د ۱۸۰۶ کال په پای کې هم چې په اينوي او اورشتت کې د ناپليون له خوا د جرمن د پوځ د غمرلې ماتې له ټولو وړو او غټو پېښو او کيسو نه هر څوک خبر و، د جرمن د پوځ د سنګرونو د ړنګېدو کيسه هره خوا خپره وه. د روس پوځ، جرمن ته ننوتلی و او د ناپليون روس دويمه جګړه پيل شوې وه، انا پاولوفنا يوه لويه مېلمستيا او بنډار جوړ کړ. په دې مېلمستيا کې غوره اعيان او د روښان اندو له ګېډونه، زړه راښکوونکې بدمرغه ايلن چې مېړه (پېير) پرېښې وه، مورتمار، له ويانا نه نوی رارسېدلی، په زړه پورې شهزاده ايپوليت، دوه ديپلماته، ترور، هغه ځوان چې په دې بنډار کې يې د خورا غوره سړي نوم ګټلی و او په همدې نوم نومول کېده او يوې پېغله چې تازه د ښځېتوب وياړ ور په برخه شوی و، د هغې مور او څو تنه نورو چې هومره پېژند ګلوي او نوم يې نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نوې خبره چې انا پاولوفنا ، د هغې شپې په مېلمستیا کې مېلمنو ته ورپېژندله، باریس دروبتخکوی و ،چې نوی یې د کوم لوړ پوړ چارواکي، یاورتوب رتبه اخېستې وه او په دې وروستیو وختو کې د جرمن د پوځ په ځانګړي استازیتوب راغلی و.

سیاسي اړیکلونو او شننو دا ویل، که هرڅومره د اروپایي هېوادونو مشران او پوځیان، د ناپلیون د زورزیاتي په وړاندې، نرمي او کراري وښیي، زموږ خیال د بناپارت په وړاندې بدلیدونکی نه دی. د هغه په وړاندې زموږ په ډاګیز دریځ کې بدلون نه راځي، د جرمن پاچا او نورو ته یو ازې وایو چې:

- خپل عمل د لارې مل دی، هر څه چې کوئ، ځواب به یې ګورئ. دا ستا غوښتنه و ،هو کې ښاغلیه جورج دا اند ښنه ! (دمولیر د یوې ننداري اتل اند ښنه ده)...

کله چې نبرد ې ټول مېلمانه راټول او باریس تالار ته راننوت، په همدې شېبو کې د انا پاولوفنا په ځانګړي لارښوونه، ټولې خبرې له اتریش سره زموږ په سیاسي اړیکو او له اروپا سره زموږ په اتحاد را چورلیدې.

باریس، چې د ناظرتوب، وریښمینه نوې ښکلې دریشي اغوستې وه، له پخوا نه په مېړانې، تازه، تاند سور او سپین او په ډاډ منو ګامونو تالار ته راننوت او هغه شان چې لارښوونه ورته شوې وه، بوډۍ ترور ته ورغی او تر ځانګړي درناوی نه وروسته ،له نورو سره یو ځای شو.

انا پاولوفنا خپل وچ لاس هغه ته ور اوږد او هغه ښکل کړ. بیا یې له هغه سره ځیني ناپېژندل شوي کسان، هغه ته وروپېژندل او د هر یوې، نوې پېژندونکې خبرې په اړه به یې په کراره یوه ستاینه کوله، هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل:

- شهزاده ايپوليت کوراګين خورا مهربان ځوان، دا هم ښاغلی کروک د دنمارک شارژدافير، چې د ژورو خيالاتو خاوند دی او دا هم ښاغلی شيتوف چې خورا دروند سړی دی.

باريس چې اوس د اناپاولوفنا، د هلو ځلو او خپلو ځيرکتيا او هڅو له امله ځانته، غوره او د درناوي وړ دنده غوره کړې او د کوم لوړ پوړي چارواکي د ياورتوب دنده يې تر لاسه کړې وه. هغه د جرمن په پوځ کې ښه منصب ګټلی او دا دي د يوې خورا درنې دندې د سر ته رسولو لپاره د ځانګړی استازی په نامه پترزبورګ ته راغلی و. هغه په الميوخ کې د نظم په اړه له ناليکل شوو قوانينو سره ښه آشنا شوی او له هغوی سره ښه لېوال شوی و. د غه نظم او انضباط، او د هغه ځانګړي کړه وړه چې کولای شول يو ساده بريدګی، په خوار نامعقوله بڼه، له يوه جنراله نه، لوړ وښيي. د همدې ناليکل شويو قوانينو له مخې، په پوځ کې د لوړېدو او برې د لاس ته راوړلو لپاره نه هڅې په کار وې او نه زيات کار، نه يې مېړانې ته اړتيا ليدله کېده او نه يې زړورتيا ته، يوازې څه چې په کار و، هغه له هغو کسانو سره نږدې والی او دوستي وه، چې د غه رتبې، مډالونه او نښانونه يې ببښل. باريس هم کله کله د خپلو چټکو رتبو له اخيستو نه تعجب کاوه او هم به له دې کبله په حيرت کې و چې څنګه نور د ده له د غه راز برياليتوبونه، نه خبرېږي. باريس د د غه نوي ژوند له کبله، له ډېرو پخوانيو دوستانو سره پخواني کړه وړه، دودونه او حتی آشنايان او وعدې هېرې کړې وې. خپله هم چور بدل شوی و. که څه هم هغه بډای نه و، خو خپله وروستۍ ټنګه يې هم په کالبو او جامو خرڅوله او هڅه کوله چې تر نور ښه او ښکلی وبرېښي. هغه له ډېرو لذتونو ځان ددې لپاره بې برخې کاوه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پترزبورګ په لارو کوڅو کې، په خورا ښو ګاډیو کې سپور او ښو نویو پوځي جامو کې وګرځي. یوازې له هغو کسانو سره د آشنایي په لټه کې و چې تر ده نه لوړ دریځ ولري او په یو څه نه، یو څه کې دی ګټه ترې واخېستی شي. پترزبورګ ده ته ډېر ګران او مسکو ته یې په سپکه کتل. د رستوف له کورنۍ او له ناتاشې سره یې خپل د تنکي ځوانی لېونۍ مینې ته په ملنډو کتل او په پوځ کې د ګډون نه وروسته هېڅکله بیا د هغو کور ته نه وه ورغلی. دا دی اوس، د اناپاولوفنا د مېلمستیا تالار ته رابلل شوی و. دې تالار ته رانوتل یې د خپلې لوړتیا یوه غوره نښه ګڼله.... خپله یې په ډېرې ځیرتیا ټول څارل. هر مېلمه ته یې جلا جلا په ځیر ځیر کتل او په دې اړه یې فکر کاوه چې له کوم یوه نه کومه ګټه اخېستی شي او په څه ډول له هغه سره ځان نېږدې کولی شي. د مېلمه پالې له لارښوونې سره سم د ښکلې ایلن تر څنګ کېناست او د بنډار عمومي خبرو ته غوږ شو.

د دنمارک شارژدافیر وویل:

- ویانا د وړاندیز شوي تړون په ټکو په ښه توګه پوهېږي. هغوی پوهېږي چې د ډېرو بریو سره سره، بیا هم دغه وړاندیز سرته رسېدای نه شي، نو ځکه هغوی د دغه تړون د اهدافو عملي کېدو ته په شک ګوري. او همدا د ویانا د کابینې نظر هم دی.

یو هوښیار او ځیرک سړي وویل:

- همدا شک او تردېد د ویاړ وړ خبره ده.

مورتېمار وویل:

- د ویانا د کابینې او د اتریش د امپراطور او ټولواک خبره باید یوه ونه ګڼله شي، د اتریش ټولواک هېڅکله نه شي کولی داسې خبرې وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

انا پاولونا په خبرو راغله او وې ویل:

-ګرانه ګرافه ! اُروپ (خدای خبر چې هغې ولې اوروپا ته اُروپ ویل، تصور کېده چې هغې دا تلفظ د ژبې یو ښه والي ګاڼه،.دا چې اوس له هغې سره یو فرانسوي غږېده، نو دا یې ښه وګڼله چې دا سې ووایي).

-انا پاولوفنا هم خبره د اترېش د ټولواک د زړورتیا پلو ته ځکه ور اوړ.ده کړه چې باریس په خبرو راولي.

باریس په خورا ځیرتیا د هغو خبرو ته غوږ نیولی و او دې ته سترګه په لاره و چې خپله هم په خپل وار سره څه ووایي، خو له دې سره سره څو ځله بریالی شوی و ، چې خپلې ښکلې او زړه راښکونکې ګاونډۍ ایلن ته وګوري، هغې ښکلا سره چې ښکلې موسکا یې پرشونډو خوره وه ،څو ځله یې خپل غلچک له ده سره جنګولی و.

انا پاولوفنا د جرمني په اړه د خبرو په لړ کې څو ځله په نرمه او ناپېیلې ژبه له باریس نه وغوښتل چې (ګلوګاو) د خپل سفر د پا ېلو په هکله وغږېږي او د جرمن د پوځ په اړه ، لکه هغه شان چې ده لیدلي و ، خبرې وکړي. باریس په آرامۍ او بې تلواره ، په خورا خواخوږۍ او بې هر ډول تېروتنو په فرانسوي ژبې ، د جرمن د پوځ او دربار په هکله هر اړخیزې خبرې پیل او د خبرو په لړ کې یې هڅه کوله چې پېښې له خپل ځانګړې نظره پرته لکه هغه شان چې دی، په رښتیني ډول بیان کړي. د ده دغه بیان او ژبې د څه کم ټولو وګړو پام ځان ته ور واړاوه. انا پاولوفنا دا سې احساسوله چې د دې له خوا ټول رابلل شوي مېلمانه، له دغه ځوان سره له آشنایۍ خوند اخېستی او قدر یې کوي. ایلن تر ټولو نه زیات د باریس خبرو ته پام کړی و. څو ځله یې د هغه د سفر په اړه دا سې پوښتنې وکړې چې ګوا کې د جرمن د پوځ د حالاتو سره لېوالتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. همدا چې باريس خپلې خبرې پای ته ورسولې، ايلن له هغې موسکا سره، چې تل به يې پرشونډو خوره وه، هغه ته مخ ور واړاوه او وې ويل:

- تاسو بايد هرومرو زما ديدن ته راشئ!

د هغې له ژبې نه داسې ښکاره وه، چې ګواکې دغه ليدنه چې باريس يې په اړتيا نه پوهېده، خورا اړينه ده. ايلن تر لږې شېبې ځنډ نه وروسته وويل:

- د سه شنبې په ورځ، د نهو لسو بجو په اوږدو کې، که دا کار وکړئ، تاسو به زما د خاطر، خاطر وياړ شي.

باريس وعده وکړه، چې ددې هيله به سر ته رسوي او هڅه يې کوله له هغې سره مرکه توده کړي، خو اناپاولوفنا په دې پلمه، چې ګواکې ترور غواړي د ځوان ناظر خبرې واوري، خپلې خوا ته وروغوښت او په دې توګه يې هغه له ايلن نه لرې کړ، هغې اناپاولوفنا د دغې بلنې په ترڅ کې، په يوې ملالې او ځانګړې ادا چې له ايلن سره د خواخوږۍ نښې ترې ښکاري وې وويل:

- ګوره تاسې خو، د هغې مېړه پېژنی؟

هغې چې ايلن ته اشاره کوله زياته کړه:

- اخ! ايلن داسې يوه بد مرغې ښکلې ښځه ده! د هغې په مخ کې د هغې د مېړه په اړه مه غږېږئ، هيله لرم چې هغه مه وريادوئ، د هغې لپاره خورا د خواشينۍ وړ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کله چې باریس او انا پاولوفنا مېلمنو ته راستانه شول، سردار ایپولیت په خبرو لګیا و. هغه ځان د څوکۍ څنډې ته نېږدې کړ او وې ویل:

- د پروس ټولواک! دا یې وویل او په خندېدو شو. ټولو هغه ته مخ ور واړاوه. هغه بیا په پوښتنیزه ډول وپوښتل:

- د پروس ټولواک؟ بیا یې وخندل، بیا یې ځان د خپلې لاستي لرونکې څوکۍ منځ ته برابر او په خورا ډېره توګه آرام کېناست. انا پاولوفنا یوه شېبه د هغه خبرو ته سترګه په لاره شوه، خو ولیدل چې سردار ایپولیت د خبرو د دوام تکل نه لري، دا خبره یې راونیوه چې دا خدای ناپېژندونکی بناپارت، څنګه په یوتسدام کې د (ستر فردریک) توره غلا کړې ده، دا د ستر فردریک توره وه چې زه ...

خو ایپولیت د هغې خبرې پرې کړې او وې ویل:

- نو څه وواېم، د پروس ټولواک!

خو همدا چې د ټولو پام یې ځانته ور واړاوه، ښښنه یې وغوښته او چپ شو. انا پاولوفنې لږ تندی تریو کړ، خو مورتمار چې د ایپولیت ملګری و، هغه ته په قهر مخ ور واړاوه او په غوڅه ژبه یې ورته وویل:

- پوه نه شوم، تاسو د پروس له دې ټولواک څه غواړئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایپولیت بیا وخندل او خندا یې دې ته ورته وه، چې ګواکې د خپلې خندا له کبله شرمېدلی وي، خو وې ویل:

- نه ! هېڅ نه غواړم، یوازې دومره مې غوښتل چې وو وایم (هغه د بنډار له پیل نه دې ته سترګه په لاره و، هغه ټوکه چې په ویانا کې یې اورېدلې وه، دلته واوروي)

هغه دوام ورکړ:

- ما غوښتل یوازې دومره ووایم چې موږ هسې د پروس د ټولواک لپاره جنګېږو.

باریس... او نورو ټولو وخندل.

انا پاولوفنا...

هغه په ګوانښمنه خو له ملنډو په ډکه ژبه وویل:

- له کلمو سره ستاسو لوبه، ښه پای نه لري، البته چې خورا عاقلانه دي، خو رښتیا نه دي. موږ د ښه نیت لپاره جنګېږو نه د پروس د ټولواک لپاره. او دا سردار ایپولیت خو، هسې شیطانکئ دی.

دا خبرې اترې چې دم په دم تودېدې، ټولې د سیاسي پېښو د خبرونو په شاوخوا راچورلیدې، خو کله چې خبرې د ټولواک له خوا دی او هغه ته د رتبو، نښانونو او مډالونو ورکولو پورې ورسېدې، لا تودې او تودې شوې.

هغه هوښیار او ځیرک سړی وویل:

- پروسږ کال خو، ن.ن. یوه تنباکمروړه، هغه هم په عکس انځور شوې، هغه نو سږ کال ولې هغه س.س. ونه ګټي؟

دیپلمات وویل:

- ښښنه غواړم، د ټولواک په تصویر انځور شوی تنباکمروړه، یو سوغات دی، نه رسمي امتیاز، هغه یوازې یوه ډالۍ ده، ډالۍ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ټول کورونو ته د تک لپاره چمتو شول، ایلن چې د بنډار په اوږدو کې تر ټولو کمه غرېدلې وه، بیا یې مخ باریس ته وروا ړاوه او په هیله یزه خوږه ژبه یې هغه ته وریاده کړه چې د سه شنبې ورځ یې هېره نه شي. هغه چې انا پاولوفنا ته موسېده ،باریس ته وویل:

- دا خورا ضروري ده چې سره وګورو ! او اناپاولوفنا له هماغې خواشینې موسکا سره، چې هر وار د ټولواک، د هغه د پلویانو او د کورنۍ د غړو د نامه په یادېدو سره یې پر شونډو خورېده، دهغې د هیلې تائېد وکړ.

داسې برېښېده چې د پروس د پوځ په اړه د باریس په شویو خبرو کې، ایلن ناڅاپه د ځان لپاره کوم نوی ټکی موندلی دی، نو ځکه یې داسې د دیدن لېواله ده. هغې داسې څرګند وله، چې د سه شنبې په ورځ هغه ته راشي، هغه به دغه ټکی ټول ده ته څرګند کړي.

باریس چې د سه شنبې په ورځ، د ایلن پرتمین مېلمستون ته ورغي، دلته د ده د راتګ د هرومرو والي، هېڅ دلیل ورته ونه ویل شو. که څه هم نور مېلمانه هلته و، خو ایلن له هغو سره خورا لږه غږېده. هغه یوازې د خدای په امانۍ په وخت کې، هغه هم هغه وخت چې باریس د هغې لاس ښکلاوه، له موسکا پرته په خورا برنده بڼه په بنګهاري، هغه ته وویل:

- سبا ماښام ته به راشئ، هرومرو به راځی، هرومرو !

او باریس پترزبورګ ته د دغه سفر په اوږدو کې، د ایلن بیزاو خوف له نېږدې انډیوالانو نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

د جګړې اور دم په دم زياتېده او لمن يې د روسيې پلو ته رانېږدې کېده. هر ځای او هر چېرې د بشري ټولنې دښمن، بناپارت ته د ښېرا او غږ او رېدل کېده. له کلبو او باندو نه د جګړې لپاره زلميان راټولېدل، احتياط زياتېده، او ډول ډول آوازې او خبرونه له بېلا بېلو جبهو نه رارسېدې، هغه خبرونه چې زياتره وخت به ناسم او خپل تعبيرونه لرل.

د بوډا يا مشر بالکونسکي د سردار اندرې او شهزادګۍ ماريا ژوند له ۱۸۰۵ کال راهيسې له هره پلوه چور بدل شوی و.

په ۱۸۰۶ کال کې، د روسيې د احتياط پوځ لپاره، اته مشر قوماندانان ټاکل شوي وو، چې يو يې مشر بالکونسکي و. سره له هغه چې هغه د زړښت ناتوانيو او د خپل ګواکې وژل شوی زوی د نشت والي په موده کې، لا ژوبل شوی و، دا يې ښه ونه ګڼله چې د ټولواک له خوا ورګاندې شوی، وړانديزونه مني. نو له دې کبله دغې نوې دندې، هغه ته د نويو هلو ځلو او د ځان د ټينګښت نوې لارې پرانستې. خپل زياتره وخت يې په هغو درېو ولايتو کې چې زياتره احتياط پوځونه په کې مېشت شوي وو، تېراوه. هلته په تګ راتګ او څارنې لګيا و. د دندو په سر ته رسولو کې يې ځيرتيا، د هغو تر خورا وړو برخو پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلټنه او څارنه به کله خبره پرېښاني او خوا بدی ته ورسوله، نو ځکه یې کله کله خورا کمکي کارو تر خپلي څارني لاندې سر ته رسول. شهزادګۍ ماریا، نور له پلاره سره د ریاضي زده کړې نه کولې.... هغې خپل زیاتره وخت، د خپل وراره په روزنه تېراوه. پېغلې بوري ین هم داسې ښودله چې سخته د ماشوم لېواله ده....

د لیسه ګوری د کلیسا په قربانځای کې د اېښودل شوي میز تر څنګ د کمکۍ شهزادګۍ (د اندرې ښځه) د قبر تر څنګ د لمانځنې یو ځای جوړ شوی و. پر قبر د یاد یوه ایتالوي مجسمه چې یوه ښاپېری یې په پرانستو وزرو انځورولې او د آسمان پلو یې الوتو ته ښودله، جوړه شوې وه. د دغې ښاپېرۍ پاسنی شونډه لږ پورته تللې وه، او داسې ګڼله کېدای شوه، چې اوس به یې شونډې په یوې موسکا خورې شي. سردار اندرې او خور یې چې یوه ورځ دلته په ګډه له لمانځنتون نه راوتل، دا ومنله چې د دغه ښاپېرۍ څېره خورا د خدای بښلې کمکۍ شهزادګۍ څېرې ته ورته ده. او له ټولو نه د تعجب وړ خو لا دا و چې هغه ناپېژندل شوی مجسمه جوړونکی، هغه حالت چې په دغه ښاپېرۍ کې انځور کړی و، سردار اندرې ته د خدای بښلې کمکۍ شهزادګۍ هغه ګله منديٍ خبرې وریادولې چې ویلې و:

- ګوره !له ما سره مو څه وکړل؟

خو سردار اندرې، خپل دغه احساس خور ته ونه وایه.

د سردار اندرې د راستنېدو له موده نه وروسته، پلار د هغه میراث وربېل کړ او د باګوچاروواجایدادونه (ځمکې او باغونه) چې د لیسه ګوری په ۴۰ (وروسته) کې پراته و، ده ته ورکړل. سردار اندرې له دې کبله چې د لیسه ګورې له چاپېریال نه یې ښه خاطرات نه لرل، د پلار سخت طبیعت یې هم هر وخت زغملی نه شو، لږ آرام او بې غم ځای ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې اړتيا لرله، له دغه وخت نه يې ګټه وا خېسته او په جايد ادونو کې يې ځانته يو کور جوړ او خپل زياتره وخت يې هم هلته تېراوه.

سردار اندرې، د اوسترليځ تر جګړې وروسته پرېکړه کړې وه، چې هېڅکله به پوځ ته نه ورستنېږي، خو کله چې جګړه پيل شوه، په پوځ کې د مخامخ خدمت نه د مخنوي لپاره، له پلار سره يې د احتياطو د راټولولو په چارو کې دنده وا خېسته. دا سې برېښېده چې پلار او زوی ۱۸۰۵ کال تر جګړې وروسته، په جګړه کې خپلې ونډې بدلې کړې وې.

په دې پوځي بهېر کې مشر بالکونسکي، د چټکې او فعالې ونډې په اخېستو، بيا په ځان کې خپل پوځي احساسات راويښ کړي و او هيله يې لرله چې جګړه په خورا ښه ډول تر سره شي او پای يې نه هېرېدونکی او برياليِ وي. برعکس سردار اندرې چې په جګړې کې يې ګډون نه درلود، که څه هم د زړه په تل کې له دې کبله پښېماني ښودله خو د جګړې پای يې بد مرغي ګڼله.

د ۱۸۰۷ کال د فبروري په شپږويشتمه چې کله مشر سردار په خپله مشرۍ د سرتېرو د راټولولو لپاره يوې سيمې ته د څارنې لپاره تللی و، کشر سردار د تل په شان په ليسه ګورې کې پاتې شوی و.

څلور ورځې کېده، چې کمکی نيکولای ناروغ و. هغه ګاډی چې مشر سردار يې ښارته بېولی وو کشر سردار ته له يو شمېر اسنادو او ليکونو سره، بېرته راستنه شوه. هغه چوپړ چې ليکونه يې سردار ته راوړي و، همدا چې سردار اندرې يې خپله کوټه کې پيدا نه کړ، د شهزادګۍ ماريا کوټې ته ورغی، هلته هم نه و. هغه ته يې سره وويل چې هغه د ماشوم په کوټه کې دی. سردار پر يوه وړه څوکۍ ناست و، په رېږدېدونکو لاسونو او برندو وروځو يې، درمل، څاڅکې څاڅکې له يوه بوتل نه په يوه پيالې کې چې تر نيمايي له اوبو ډکه وه، تويول. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې يو نجلۍ چې د ماشوم د دايي مرستندويه وه، د ننه راغله او وې ويل:

- جلالتمابه ! وبښئ ! پتروشا ليکونه راوړي دي.

سردار اندرې په تريو تندي او ترخه ژبه وويل:

- څه خبره ده؟

له بې احتياطۍ نه يې لاس وښنډېده او له اندازې نه زيات درمل په ګيلاس کې تويې شول. هغه ګيلاس پر ځمکه واړاوه او بيا يې اوبه راوغوښتې او نجلۍ نورې راوړې...

دوې شپې کېدې، چې سردار اندرې او خورېې د ماشوم د ناروغتيا له امله ويده شوي نه وو. هغوی د ماشوم د کټ ترڅنګ چې سره تبه يې لرله، په ويښه ناست وو. له دې کبله چې هغوی پر خپل کورنۍ ډاکتر ډاډمن نه وو، له ښار نه يې بل ډاکتر راغوښتی و او دا دوه شپې او ورځې يې، د هغه د ډاکتر د رارسېدو په هيله، هر ډول دارو درمل په ماشوم آزمايل. بې خوبۍ لېوني کړي وو، طبيعتونه يې وران او يو بل ته يې بد رد هم ويل...

چوپړه نجلۍ بيا راغله او وې ويل:

- پتروشا دی، د پلار له خوا دې څه ليکونه راوړي دي.

سردار اندرې... له يوه لنډ شرو شور نه وروسته د پلار نه راغلي ليکونه واخېستل او بېرته د ناروغ ماشوم کوټې ته راستون شو او وې پوښتل:

- ښه، نو څنګه دی؟

شهزادګۍ ماريا يو سوړ اسويلی وکړ او وې ويل:

- هماغسې چې و، هماغسې دی، مګر ته او خدای چې لږ صبر وکړه، کارل ايوانوويچ تل وايي، خوب تر بل هر درمل ښه درمل دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ماشوم ته ورنږدې شو. لاس یې پر تندي ورکېښود، ماشوم له تبې اور اخېستی و. هغه وویل:

- ورځه ورکه شه له خپل کارل ایوانوویچ سره دې رنګ ورک که.

هغه بیا ګیلاس او په هغه کې اچول شوي څاڅکي او اوبه راواخېستل او ماشوم ته نږدې شو.

شهزادګۍ ماریا وویل:

- اندرې مه کوه!

خو اندرې چې تندی تریو او سترګې برندې کړې، له قهره په ډکې خوځېدا یې خورته وکتل او ګیلاس په لاس پر ماشوم ورخم شو. او وې ویل:

- زه غواړم چې دغه درمل هغه ته ورکړل شي، خو هیله کوم، چې دا کار ته وکړې.

شهزادګۍ ماریا اوږې پورته واچولې، خو وروسته یې د هغه خبره ومنله. ګیلاس یې واخېست، دایه یې ته ورغږ کړ او ماشوم ته یې د درملو په ورکولو پیل وکړ. ماشوم راویښ شو، چغه یې کړې او په ګډوډ آواز یې ژړل پیل کړل. سردار اندرې، سترګې برندې او وروځې ووېستې، سر یې په لاسونو کې ټینګ کړ، له کوټې ووت او په ګاونډه کوټه کې یې ځان پر اوږده څوکۍ واچاوه. لیکونه یې په لاس کې و، هغه یې په ګېډۍ او وران طبیعت پرانستل او په لوستلو یې لګیا شو. مشر او بوډا سردار پر شنه کاغذ په ځیږو او لویو کرښو او په ځینو برخو کې په انځوریزه بڼه لیکلي و:

"همدا یوه شېبه مخکې مې له ډاګی نه یو ښه خبر ترلاسه کړ، هیله لرم چې هسې تشه آوازه نه وي. که دروغ نه وي، د ایلو ښار ته نږدې، بینیګسن په پوره توګه د بناپارت یو خونه لاندې کړې او بری یې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه کړی دی. په پترزبورګ کې ټول ښادي او خوښي کوي او پوځ ته بې شمېره ښېانونه او مډالونه لېږل شوي دي، که څه هم دا بری لږ څه پردی او د جرمنیانو دی، خو بیا هم د مبارکۍ وړ دی.

په دې مې سر نه خلاصېږي، چې دا خاندریوکف، چې د کورچووا، د پوځ مشري کوي، ولې داسې تېروتنې کوي. هغه احتیاط پوځونه خواړه او کالي چې باید ده رالېږلي وای، تر اوسه پورې را رسېدلي نه دي. سمدلاسه به هلته ورشي، او ورته وو وایه که تر یوې بلې اونۍ پورې هغه په بشپړه توګه راونه رسېږي، د هغه سر به پرې کړم. په جرمني کې د ایلو د جګړې په اړه مې د پتنکا (شهزاده بګراتیون) نه لیک تر لاسه کړ، هغه په خپله په دې جګړه کې ګډون لاره. ټولې خبرې ربښتیا دي. که غیر مسوول کسان په چارو کې لاسوهنه ونه کړي، آن یو پردی هم کولای شي، بناپارت مات او ایل کړي. ویل کېږي چې لښکر یې مات او په تېښته تښتېدلی دی. ګوره په یاد دې وي، چې سمدلاسه به (کورچووا) ته ورځې، او هغه څه به سر ته رسوې چې درته و مې ویل "

سردار اندرې سوړ اسویلی وو بست او بل لیک یې پرانست. دا لیک دوه مخیزه لیک د (بېلیبین) و. په تور مېډه خط لیکل شوی و. هغه یې ونه لوست او بېرته یې وتاړه. بېرته یې د پلار لیک راواخیست، هغه یې ولوست. د پلار لیک په دې کرښو پای ته رسېدلی و:

"سمدلاسه به کورچووا ته ورځې او هغه څه به سر ته رسوې، چې درته ویلي مې و. "

هغه په خیالو کې ډوب شو او وې ویل:

- نه ! ما به وبښې پلاره ! اوس نه ورځم، تر هغه نه ورځم چې ماشوم روغ شوی نه وي. په همدې خیالو کې ډوب و چې د هغې کوټې دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چې ماشوم په کې پروت و ، ورغی، کوټې ته يې وروکتل، شهزادګۍ ماريا هماغه شان د کټ ترڅنګ ولاړه وه او ماشوم يې په کراره کراه ځنګاوه.

سردار اندرې د پلار د ليک د کرښو د راياد ولو د هڅو په لړ کې له ځانسره ويل:

" يو بل زورونکی خبر دې هم ليکلی و ، هغه څه و ؟ هو کې، پر بناپارت د برى خبر و. هو کې دا خبر هغه وخت راځي، چې زه په پوځ کې نه يم، هو کې سرنوشت تل پر ما ملنډې وهي، ښه ده، ښه ده، ودې وهي ! " تر دې خبرې وروسته يې د بيليبين ليک چې په فرانسوي ژبې ليکل شوی و را واخيست او د هغه په لوستلو يې پيل وکړ. ليک يې لوسته، خو د هغه په نيمايي يې سر نه خلاصېده او نه پوهېده، چې څه ليکل شوي دي، خو هغه يې د دې لپاره لوسته، چې له هغو خيالونو نه ځان وژغوري چې د ده خيالونه يې ولکه کړي و او دی يې زوراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

بېليبېين اوس پـه سـترې قوماندانۍ کـې د سياسـي اسـتازی دنده لرلـه، کـه څـه هـم لیـک يـې د ټوکـو، متلونـو او ځينـو اصـطلاحاتو پـه کارونې په فرانسوي ژبې ليکلی و، په هغه کې يې د جگړې بهېر انځور کـړی و، خـو د هغـه ټولـه ليکنـه پـر خپلـو کـړو مېړنـۍ گـوت نيـوکې او ملنډې وې. دا سـې گـوت نيـوکې او ملنډې چـې د روسـانو ځانگړتيـا ده. هغه ليکلی و چې د ديپلوماسۍ له راز ساتنې نه خورا پـه تنـگ دی. او اوس ځکه ډېر خوشاله دی چې کولای شي، د خپـل زړه خبـرې، د سـردار په څېر يو رښتيني اورېدونکی تـه اوروي، ځکـه پـه دې ډول سره، د زړه هغه غوټې آوارېږي، چې د جگړې له سختو شېبو نه دده پـه زړه کـې پـاتې شوي او په جړو غوټو بدلې شوې دي.

دا ليـک زوړ او د پـروس د ايلـو د جگـړې د پېښـېدو نـه پخـوا ليکـل شوی و.

هغه ليکلي و:

"گرانــه ســرداره ! پــوهېږئ، چــې د اوســترليخ پــه جگــړه کــې د نــه هېرېدونکو بريو نه وروسته، نور هېڅکله دا سترې قوماندانۍ نـه، نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرې کېږم، نور نو له جګړې سره رږدی شوی یم او په دې حال ډېر خوشاله یم. هغه څه مې چې په دې وروستیو درې میاشتو کې لیدلي، د نه منلو وړ دي.زه یې له اوفو(؟)نه راپیل کوم. هغه شان چې تاسو ته ثرګنده ده دبشر ستر دښمن، په پروسیانو یرغل کوي، پروسان زموږ وفادار ملګري دي، چې په تېرو درې کالونو کې یې یوازې درې واره موږ دوکه کړي یو. موږ د هغو ملاتړ کوو، خو داسې ښکاري چې د بشري دښمن ښاغلی اصلاً زموږ دغو کړو ته کومه وړه پاملرنه هم نه کوي او په خورا وحشتناکه بڼه پر هغو تالان جوړوي. داسې تالان چې حتی هغوی ته د پیل شوي پریټ د پای ته رسېدلو وخت نه ورکوي. داسې پرې ورتوېږي چې هغو تالا والا کېږي او دوی مخامخ د پوتسدام په ماڼۍ کې دربار جوړوي.

د پروس ټولواک بناپارت ته داسې لیکي:

" د زړه له کومې هیله لرم چې زما په ماڼۍ کې تاسو ټولواک ته تر ټولو نه په ښه ډول تود هرکلی وویل وشي. په دې اړه مې د توان په اندازه په بې پایه لېوالتیا لازمې سپارښتنې، سپارلي دي، هیله لرم چې په دې برخه کې بریالی واوسم."

پروسي جنرالان، د فرانسویانو په وړاندې درناوی او غوړه مالي، خپل ویاړ ګڼي او د لومړی ګواښ په اورېدو د هغو په غږ وسله اچوي.

د پروس د "ګلوګا" د قطعې قوماندان، چې لس زره پوځ یې تر قوماندې لاندې دی، د پروس له ټولواک نه پوښتي، که د تسلیمۍ غږ واوري، څه وکړي؟..... دا خبرې ټولې رښتیا دي.

لنډه دا چې موږ هیله لرله، دښمن به زموږ د مېړانې په لیدو، لاره ورکه کړي، شا ته به لاړ شي، خو اوس له موږ هغه سره په جګړه اخته شوي یو. هغه هم داسې جګړه چې زموږ له پولو وتلې جګړه ده. داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه چې د پروس د ټولواک په ملتیا او د هغه لپاره جګړه ده. ټولې چارې سمې شوي دي، یوازې یوه هغه پاتې ده، هغه هم د ستر قوماندان ټاکنه ده. داسې ویل کېږي، که د اوسترولېڅه په جګړه کې زموږ ستر قوماندان ځوان نه وای، داسې ماتې به مو نه وای خوړلی. دا دی اوس مشر یې له اتیا نه د پورته عمر جنرالانو ته ورکول کېږي. د پروزوروفسکي او کامنسکي ترمنځ، دویم هغه غوره ګڼل کېږي.....

د میاشتې په څلورمه د پترزبورګ نه لومړنۍ پوسته رارسېږي. داګۍ ټول صندوقونه د مارشال کوټې ته راوړي. د پوځونو ستر قوماندان هیله لرله چې ټولې چارې د ده تر څارنې لاندې تر سره شي. ما هم وربولې چې زموږ په نامه د لیکونو په پیدا کولو کې مرسته ورسره وکړم. مارشال هر څه خپله څاري، سترګې یې هغه لیکونو پسې ګرځي چې د ده په نامه لیکل شوي وي، خو هر څومره لټونه او پلټنه کوو، د ده په نامه کوم لیک پیدا کولای نه شو. مارشال ته تشویش پیدا کېږي، خپله د لیکونو په پلټنې پیل کوي، خو کله چې د (ت)نومی ګراف په نامه د ټولواک لیکونه ویني، له قهره لېونی کېږي. ټولو ته په ښکنځلو پیل کوي. د هغو لیکونو سرونه پرانیزي چې د نورو په نامه لیکل شوي دي، هغه لولي...ښه داسې...دوی له ما سره دوکې کوي... په ما باور نه لري... پر ما پسې جاسوسان اچوي...ډېر ښه... بلا ورپسې او د جنرال بنیګسین په نامه خپل نه هېرېدونکی فرمان لیکي:

"زه تپي شوی یم، ښوربدلی نه شم، دا په دې معنا چې د قوماندانۍ چارې هم سر ته رسولی نه شم. تاسو تر خپل واک لاندې پوځ له ماتې سره مخامخ کړئ، هغه مو پولتوسک ته ورستون کړی دی، چې نه دفاعي چتر لري، نه اعاشه او نه هم وسلې. باید د ژغورنې لارې ولټول شي، تاسو خپله هم پرون ګراف بوکسګیفدین ته ویل چې باید د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولو، پلو ته د شاتګ په خيال کې واوسو، ښه به دا وي چې د دغه تکل عملي کول همدا نن پيل کړئ "

او ټولواک ته ليکي:

"د اوږدې جګړې په موده کې پر آس د زياتې سورلۍ له امله مې کوناتې خوږين شوي دي او نورو څو روغتياييي ستونزو، چور هر څه راشنډ کړي دي او پر آس زما سپرېدل خورا ګران دي او د دغه شان يو پرتمين پوځ د قوماندانۍ ځنډ ګرځي، نو له دې کبله قوماندانۍ يې يو پخوانی او مشر جنرال بوکسګيفدين ته ورپرېښي، خپل ټول ناظران او ځانګړی ګارد يې د هغه چوپړ ته ورکړی دی او هغه ته يې سپارښتنه کړې ده که د خوږولو له لړوالي سره مخامخ شي، د پروس خاورې ته مخکې لاړ شي، دا خبره مې ځکه درته ياده کړه چې، د هغو خواړه د يوې ورځې لپاره پاتې دي. د ځينو غونډونو قوماندانانو لکه جنرال (اوسترمان) او (سېدرمويخکي) خبر ورکړی دی چې د هغو آن د يوې ورځې لپاره هم خواړه نه بس کېږي. د بزګرو په سپما ځايو کې هم هېڅ پاتې نه دي. دغه راز غواړم د ټولواک دريځ ته وړانديز وکړم او ووايم که په همدې ډول پنځلس ورځې نور هم زموږ پوځونه په لارو کې پاتې شي، تر پسرلي پورې به يو سر تېری هم موږ ته را پاتې نه شي.

هغه عمر خوړلی بوډا چې تاسو هغه ته د نورو د برخليک د ټاکلو ستر او وياړمن کار سپارلی و، ددې چارو د سر ته رسولو توان نه لري، ښه به دا وي چې هغه لرې او خپل کلي ته ورستون شي. زه خپله به په دې روغتون کې د معظم ټولواک ښېښنې ته سترګې په لاره شم، چې د پوځي قوماندانۍ پر ځای يو نوم ورکی منشي توب راته وسپاري. له پوځ او قوماندانۍ نه به زما لرې کېدل هېڅ کوم غبرګون ونه لري....زما په شان په روسيه کې په زرګونو نور قوماندانان ژوند کوي. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی فیلد مارشال له ټولو اک نه خوا بدی کېږي، خو جزا مو ړ ته راکویو دا یږ منطقي کار دی....

سردار اندرېي، لومړی دې لیک سره چندان لېوالتیا نه لرله، خو وروسته یې بې له هغه چې خپله غوښتی وي، هغه سره مینه پیدا شوه. (که څه هم په دې پوهېده چې د بېلیبین له خوا پر ټولو لیکل شویو خبرو باور نه دی په کار.) کله چې د لیک دې برخې ته راورسېد. هغه یې په منګلو کې کېښکود، لرې یې واچوه. د هغه قهر او خوابدی له هغه څه نه چې لوستلي یې و نه و، بلکې له هغو ستاینو نه و (چې اوس په دې لیک کې راغلي دي او ده پورې یې هېڅ اړه نه لرله) سترګې یې وتړلې، لاس یې داسې پر تندي تېر کړ، چې ګواکې غواړي، هغه څه له ذهن نه وباسې چې لوستلي یې و. هغو غږونو ته یې غوږونه تېره کړل، چې د زوی له کوټې یې راتلل. ناڅاپه یې داسې وانګېرله چې یو نه پوهېدونکی غږ د دروازې له شا نه اوري، ګبنهی او ویرې پسې واخېست، داسې یې وانګېرله چې د لیک د لوستو په موده کې یې په زوی څه بده بلا نه وي راغلی. په کرار کرار د ماشوم د کوټې شاته ورغی او هغه یې پرانسته.

کله چې کوټې ته ورننوت، مینځه ته یې پام شو، چې په تلوار سره یې کوم څه تر شا پټ کړل او هم یې ولیدل چې نور نو شهزادګۍ ماریا د ماشوم سر پورې ولاړه نه ده.

د شهزادګۍ له ناهیلو نه ډک غږ یې، د دروازې له شا واورېد چې ویل یې:

- ګرانه !...

ددې غږ په اورېدو سره، لکه هغه شان چې له یوې زورونکې او درنې شوګیرې نه وروسته پېښېږي، یو نامعلوم وحشت او ناآرامۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې اخېستې و.

د هغه په خیال کې راوګرځېدل، چې ماشوم یې مړ شوی دی. هر هغه څه چې ده لیدل او اورېدل، دا ډار یې واقعیت ته نېږدې کاوه.

په زړه کې یې وویل:

- هر څه پای ته رسېدلي دي.

په تندي یې سړې خولې راماتې شوې. په خورا پرېشانۍ د ماشوم کټ ته نېږدې شو او په دې ډاډه و چې اوس به کټ خالي وګوري او هر هغه څه چې مینځې تر شا پټ کړي، هغه به د ده د زوی مړی وي. کټ ته پرته پرده یې لرې کړه، یو شېبه یې په سترګو تیاره راوغوړېده او د هېڅ شي تو پیر او پېژندنه یې نه شو کولای خو په پای کې یې ماشوم ولید. ماشوم سره اننګۍ او خلاصې پښې د کټ په پای کې وېده او سر یې له سرویږدې نه لوېدلی و، شونډې یې د کوم شي د زبېښېدو په لړ کې ښورېدې او په ښه توګه یې ساه وېستله.

سردار اندرې د خپل ماشوم په لیدو داسې خوشاله شوی و، چې ګوا کې په رښتیا یې خپله کومه ورکه بیا موندلې ده. پرهغه ور خم شو او هغه شان چې خور یې ورښودلي و، په خپلو شونډو یې د هغه تبه وکتله. د ماشوم نازک تندی لوند و. لاس یې پر تندی ورکېښود. داسې خولې یې کړې وې چې آن څڼې یې لمدې شوې وې. نه یوازې مړ شوی نه و، بلکې په ډاګه څرګند و چې د هغه تبه هم ماته او د رغېدو نښې په کې ښکاره وې. سردار غوښتل دغه کمکی او ناتوانه مرغه، راپورته کړي، په لاسونو کې یې واخلي او پر ټټر یې کېښکاږي، مګر زړه نا زړه شو او دغه کار یې ونه کړ... سردار اندرې هماغه شان سر پرې خم کړی و او د هغه د ساه ایستلو آواز ته غوږ نیولی و... چې شهزادګۍ ماریا په خورا آرامو او کرارو ګامونو رانېږدې شوه، پرده یې پورته او سر یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکته اچولی و. سردار اندرې بې له هغه چې وګوري، د سیورې نه یې هغه وپېژانده او لاس یې هغې ته وروغځاوه، خو ر یې د هغه لاس کېښکود.

سردار اندرې وویل:

- خولې یې کړې دي !

- راغلې وم، چې تا ته همدا خبر درورسوم.

ماشوم په خوب کې وربړ دېد ، وموسېد او تندی یې پر بالښت ومښه.

سردار اندرې تر سترګو لاندې خپلې خور ته وکتل، ځلېدونکې سترګې یې د پردې د تتې رڼا لاندې د ښادۍ له اوښکو ډکې او له پخوا نه لا ځلېدونکې بریښېدې. شهزادګۍ ماریا ځان د خپل وروړ خوا وروځښاوه او هغه یې ښکل کړ. د کټ په پردې کې لږ بنده غوندې شوه. یو بل ته یې سره وویل، دا دې څه وکړل؟ ګوتې یې وښورولې او د یو څو شېبو لپاره د پردې د تتې رڼایي لاندې پاتې شول. داسې بریښېده چې نشي کولای، د خپلې دغې درې کسیزه دنیاګۍ نه چې دغه پردې له نورې دنیا نه جلا کول، زړه وشکوي. سردار اندرې چې څنې یې د پردې په سخونو کې بندې شوې وې، تر خور نه د مخه یې له هغه ځانه لرې کړ. یو سوړ اسویلی ووېست او وې ویل:

- اوس دا یوازینی څوک دی، چې راپاتې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

پـېـیر د ماسونانو د وروړګلوۍ په ټولنه کې تر غړیتوبه وروسته، لـه هغې نوې کـړنلارې سره چې د خپلو جایدادونو د چارو پـه اداره کې د اصلاحاتو لپاره جوړه کړې وه، د کیف ښارته چې د ده زیاترې ځمکې او باغونه هلته و، لاړ. همدا چې کیف ته ورسېد، د خپلو چارو ټول مشران یې خپل دفتر ته راوغوښتل او هغوی ته یې وویـل چې ډېر ژر بـه داسې پرېکـړه وشي، چـې لـه مرئیتـوب نـه د بزګـرو د بشـپړې ژغـورنې لاره پرانزي او تر هغه پورې چې دغه پرېکړې وشي، بایـد هغـوی درنـو او لـه کړاونه ډکو کارونو ته اړ نه کړل شي، ماشومان او ښځې بیګـار تـه ونـه لېږل شي. لـه بزګرو مرئیـو سره بایـد مرسـته وشي، کـه هغـوی نـه کومـه تېروتنه کېږي، بایـد د نصیحت له لارې راسم شي، هغوی بایـد تـر وهلـو ټکولو لاندې رانه شي، هر لوی جایداد بایـد خپـل روغتـون، ښوونځی او یتیم تون ولري. او د بزګرو مرئیانو ځیني مشران (چـې ځینـي پـه هغـو کې چور نالوستي و) ددې خبرو پـه اوربـدو پـه حیرت کې شول او داسې یې وانګېرله چې د هغوی بادار د دوی پـه غلا او دوکې خبر او لـه دوی نـه خوابدی شوی دی، له ځینو مرئیو او بزګرو نـه، چـې لـومړی حیـرت لـرې شو، د خپـل بادار په دغو غیر معمولي خبرو کې، څه پـه زړه پـورې ټکـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا کړل، خو دغه خبرې یې چې د لومړي ځل لپاره اورېدلې وې، ټوکې وګڼلې. بلې ډلې، په خورا سادګۍ د بادار له خبرو خوند اخېست او په پای کې یوه ډله چې په هغو کې د چارو مشران هم وو، د هغو له خبرو نه دا پایله تر لاسه کړه چې څنګه له خپل بادار سره جوړ شي او هماغه شان خپل مشري ته دوام ورکړي.

د دغو مشرانو له ډلې نه، تر ټولو مشر هغه،د پېیر ټولې خبرې ښې خوښې شوې، ځان یې د هغه ملګری، هم اندې او هم لارې وباله، خو دا یې وویل چې د دغو بنسټیزه بدلونونو تر څنګ باید د جایدادونو بد حالت ته هم پاملرنه وشي.

د ګراف بېزاو خوف جایدادونه، خورا بې پایه و. له هغه وخته چې پېیر هغه تر لاسه کړي و او لکه څنګه چې ویل کېدل، د هغو کلنی عاید پنځه سوه زره روبله ته رسېده، خو ده تر هغو کلونه چې له خپل نامشروغ پلار نه په کال کې لس زره روبله تر لاسه کول، اوس ځان خوار ګاڼه. ده خپل کلنی حاصل او بودجه داسې حسابوله: اتیا زره روبله په شاوخوا کې یې ښار ته مالیه ورکوله، د مسکو، د مسکو په څنډو او په هغو کې د مېشتو شهزادګانو خرڅ دد برش زره روبله په شاو خوا کې، څه کم پنځلس زره روبله یې د تقاعد صندوق ته او په همدې اندازه یې له خیریه موسسو سره مرسته کوله، د ګرافینې(ایلن-دهغه ښځه) خرڅ هم تر یو سلو پنځوس زره روبله کېده، په تېرودوو کلونوکې یې تر لسو زرو روبلونو پورې یې کلیسا ته وربښلي و... نېږدې سل زره روبله نور معلوم نه و چې په څه خرڅېږي او دا پته نه لګېده، چې هر کال څه پورونه هم اخلي. دغه راز هر کال به د بزګرو یا مرئیو کوم مشر د اورونو د لګېدو، د درومندونو د سوځېدو، د وچکالېو له امله د فصلونو د خرابۍ، د ودانیو د جوړونې او بیا جوړونې او نور خرڅونو حسابونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رالېږل. نو لـه دې کبله تـر هر څه دمخه بايـد د هغـه چارې راسمې کړې وای، چې له هر څه نه يې لږ له هغـه سره لېوالتيـا ښودله او هغـه د خپلو جايدادونو د چارو اداره وه.

پـيير هره ورځ د ده د جايـدادونو د اداري د چارو د مشـرانو لـه مشـر سره، دغه چارې څېړلې، خو ده داسې انګېرله، چې هېڅ پايله نـه لـري... له يوه خوا به دغه مشر له خورا وړو ستونزو نه لوی غر جوړ کړ او لـه بلـه پلوه به يې په دې قانع کړ چې بايـد پورونـه پـرې شي. هغـه بـه نـوې لارې جوړولې چې څنګه مرئيان په کار بوخت شي، خو پـيير بـه دا نـه منلـه او غوښتل يې چې ژر تر ژره مرئيان آزاد کړي. خو د چارو مشر له شورا سره د تړون له مخې، د پورونو د پرې کولو لاملونه وړاندې کول او د مرئيو د سملاسي آزادۍ خنډ کېده. که څه هم دغه چارواکي په ډاګه دا خبره نـه کوله، چې د مرئيو آزادای ناشونې ده...

پـيير د کيـف پـه لـوی ښـار کـې بـې شـمېره آشـنايان پيـدا کـړل او نـا آشنايانو هم له هغه چا سره چې د دغـه ولايـت تـر ټولـو بـډای اود سـتر و جايدادونو خاوند و ، او اوس دلتـه راغلـي و ، د آشـنا کېـدو لارې چـارې لټولې. د ګناه ويرې، د ده د ژونـد تـر ټولـو نـه کمزوری ټکـی، هغـه ټکـی چې ده ، د ماسونيانو په ټولنه کې،ژبه کړې وه چې نور به هسې نه کـوي، هـم خـورا زوراوه. هغـه بـه شـپې،ورځې،اونۍ او مياشـتې پـه همـدې چرتونو او د ګناه د ويرې په خيالونو کې تېرول. هغه دنوي ژونـد ،د پيـل کېدو پر ځای چې ده خپلو نويو ملګرو تـه د هغـه د پيـل وعده ورکړې وه، په هماغه پخواني عيش و نوش، خو يوازې په بله بڼه ژونـد تېـراوه. هغـه د دغو عيشونو او بنديزونو د زياتوالي له امله، ددې وخـت نـه شـو پيـدا کولی چې د نوي ژوند پـه اړه فکر وکړي.

پـيير د هر ماسون لپاره، د درې اصلي دندونه چې پر ده واجب شـوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې، يوه هم سر ته نه رسوله. په هغو کې لومړنۍ هغه يې، په ورځنۍ ژوند کې د غوره اخلاقو لرل و. او له ټولو اوو اصولو نه چې هر ماسون يې بايد ولري، دوه خو چور نه لرل. يو ښه معاشرت او بل له مرګ سره مينه...

د ۱۸۰۷ کال په پسرلي کې، هغه ببرته پترزبورګ ته د ستنېدو تکل وکړ. هغه په پام کې لرل چې د ستنېدو په لاره کې، خپل ټول جايدادونه په خپله وګوري او په خپله د هغو سپارښتنو جاج واخلي، چې ده د بزګرو او مرئيانو د ژوند د ښه والي په اړه سپارلې وې.

(مرئيو) بزګرو اود اداري چارو د مشرانو مشر، د ځوان ګراف دغه سپارښتنې د لېونتوب نښې ګڼلې او داسې يې ګڼله چې دغه خبرې نه د ده، نه د رعيت او نه د بادار لپاره، يوه لپاره هم ګټه نه لري. د مرئيو د آزارولو چاره يې هم باڅاريتوب باله خو په ټولو جايدادونو کې يې، د روغتونونو، ښوونځيو او د بې وزلو او بې کورو لپاره سترې ستړې ودانۍ جوړې او د لوی بادار د راتګ په وياړ جشنونه ترتيب شول. د ده د سپارښتنې له مخې بايد دا جشنونه، پرتمين او لوی نه وي، ځکه هغه پوهېده، چې د پېير دغه راز پرتم نه خوښېږي. بلکه هڅه وشي، چې هغه مذهبي پڼه ولري، شمايل په کې ډېر وي او د هغه تر مخه وښورول شي او د هغه دهرکلي مراسم د ډوډۍ او مالګې په وړاندې تر سره شي، ځکه همدا شيان د پېير ډېر خوښېدل او اغېز يې پرې کاوه.

د سهيل آرام پسرلی، په هغه کې چټکه ګرځېدا په ويانايي ګاډۍ کې هلته دا خوا هغه خوا چکر، پر پېير سختې اغېزې کړې وې. هغه سيمې او جادېدادونه چې ده لا نه وې کتلې، يو له بل نه لا پسې ښکلي کېدل. خلک هم ظاهراً خورا هوسا او د هغو کړو او خير نه چې له دوی سره شوي وې، خورا منت باره وو. کله کله به دی له هغه درانه درناوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هرکلي نه چې ده ته کېده، خپله شرمېده، خو بیا یې هم د زړه په تل کې، د هغه د خوښۍ او غرور احساس راوینېاوه. د ده د جاید اد ونو په یوه کلي کې، کلېوالو د روسي د ټولواکانو، پتر او پاول سپېڅلي شمایل د ده هرکلي ته راوړل، او اجازه یې غوښته چې د ده (سن پېیر) د نامه په ویاړ او له خلکو سره د ده د مینې او ددوستۍ د نښې په توګه، د کلیسا په یو کنج کې، په خپل خرڅ د لمانځنې یو ځای جوړ کړي. په یو بل کلي کې، هغه ښځې چې هغوی یې له درانه کار نه معاف کړې وې واړه شود روي (د غېږې ماشوم)ماشومان یې لرل،او ده هغوی له درانه کار نه معاف کړې وې په دې ویاړ او د ده د لمانځنې لپاره د ده مخې ته په هرکلي وتلې وې. یو بل ځای یو صلیب په لاس کشیش ولاړ او غوښتل یې د هغو ماشومانو په استازیتوب ده ته هرکلی ووایي، چې د پېیر له برکته یې لیک لوست پیل کړی و. پېیر په خپلو سترګو لیدل، چې هر چېرې د یوې نقشې له مخې، د روغتونونو، ښوونځیو او کورونو لپاره یا ودانۍ جوړې شوې او یا دجوړېدو په حال کې دي، چې ډېر ژر د پرانستلو لپاره چمتو کېږي. هر چېرې د مرئیانو او بزګرانو د ډلو د مشرانو د حسابونو نه داسې ښکاري چې ناټاکلي د بادارانو له خوا د بېګارۍ کچه لږ شوې ده او په شنو جامو کې یې د خلکو هغه استازي منل، چې د بېګارۍ د کمېدو له امله ده ته د مننې د څرګندولو لپاره راروان وو.

خو پېیر په دې نه پوهېده، په هغه کلي کې چې د ده مخې ته یې د ډوډۍ او مالګې په راوړلو او د پتر او پاول، د شمایلو په راوړلو هرکلی وایي، آن لا د پتر په وخت کې جوړ او د سوداګرۍ ښه بازار و او دېرلېو کلیوالو او بزګرو له خوا جوړ شوی کلی و. د هغه په دې سر نه خلاصېده، چې د لمانځنې هغه ځای لا کلونه کلونه پخوا د همدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بزګرو په خرخ جوړ شوي و او هغه څوک چې د ده هرکلی ته راو ستل شوي و، هماغه بډای بزګر وو، حال دا چې په سلو کې نوي کلیوالو یوه هم، د یوې تنګې توان نه لاره. دی په دې نه پوهېده چې هغه میندې چې تی پورې ماشومان لري، او د ده په سپارښتنه ډاګونو ته بېګارۍ ته نه لېږل کېږي، په خپلو جونګړو کې سختو شاقه کاروته ګمارل شوي دي، هغه په دې نه پوهېده چې له ماشومانو سره صلیب په لاس کشیش له کلیوالونه څه سرسایې او اسقاتونه غواړي او دا ماشومان چې د ښوونځیودزده کوونکو په نامه ورسره هلته راغلي په زور هغو له مور او پلار نه راوستل شوي دي،د مور او پلار ماشومانو پسې سترګې له اوښکو ډکې پاتې شوي دي. دی په دې نه پوهېده چې د دغو ماشومانو مورو پلار بیا خپلو کورونو ته د ماشومانو د ستنېدو لپاره څه غټې پیسې ورکړې دي. هغه له دې نه خبر نه و چې د ده شاوخوا کې له نقشو سره سم دا لوړې د تیږو ماڼۍ او ودانۍ د هغو مرئیانو په متو جوړې شوې دي، چې په زور بېګاري کارونو ته ګمارل شوي او له پخوا نه اوس پر هغوی زورزیاتی زیات شوی دی. په دې توګه د بېګارۍ..... پیېر، خپلو جایدادونو ته د سفر او د هغو تر څارنې نه وروسته خورا خوشاله او پترزبورګ ته د سفر په پیل کې یې، په ګوګل کې یې هغه انسان دوستانه لېوالتیا چې رالمسېدلې وه، لاپسې دی خوشاله او انساني ورورګلوۍ ته یې لمسولی و، هغه خپل ماسوني لارښود ورور (هغه مشر استاد په دې نامه یادوه) ته، په دې اړه لیکنه کړې وه.

پیېر له ځانسره ویل:

ـ د خیر ددې کارونو سرته رسول، څه آسانه کار دی، څومره کمې هلې ځلې غواړي، موږ څومره لږ د خپلو ورونو سره د مرستې تکل کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه که څه هم شرمېده، خو له هغو خوا خوږې او درناوی نه چې ده ته کېده، خورا خوشالیده. همدې شکرونو او منتونو هغه ته وریادول چې تر دې نه زیات هم ده کولی شول، دغو ساده او پاک زړو وګړو ته مرسته وکړي.....

که څه هم پېیر په پرله پسې د مرئیانو د آزادۍ ټینګار کاوه او د مرئیانو او بزګرانو مشر هغه ته وعده ورکوله، چې څه توان لري د هغه د ښه نیت په سرته رسولو کې به یې په کار اچوي،خو په دې هم ښه پوه شوی و چې بادار هېڅکله په دې پوه نه شي چې آیا ده په رښتیا دځنګلونو د خرڅولو ،دجایدادونو د څارنې او دسیمه ایزې شورا د پورونو د پرې کولو لپاره دده سپارښتنې سرته رسولې دي او کنه؟آن هغه مشر په هم پوهېده چې بادار به یې هېڅکله په دې پوه او خبر نه شي چې نوې یې جوړې شوې ودانۍ همداسې تشې ولاړې دي او مریيان به دپخوا په شان،بادارانو ته جزیه ورکوي او هرڅه چې ورکولای شي ورکوي به یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

پيير چې د روسيې جنوب ته تر سفره وروسته په خوراخوښۍ راستنېده، خپله پخوانۍ هيله يې تر سره او د يوه زاړه انډيوال، اندرې بالکونسکي پوښتنې او ديدن ته چې دوه کاله يې نه و ليدلی، ورغی.

باګوچاروو، چېرې چې اندرې اوسېده، داسې يوه ډاګيزه سيمه وه، چې هومره سترګې نه پرې خوږېدې، دا يوه آواره کرنيزه ځمکه وه او ځای ځای نوې د نښتر او څېړې ونې په کې اېښودل شوې وې.

په وروستي تمځای کې په دې خبر شو چې سردار اندرې نه د ليسه ګورې په سيمه بلکې په خپل نوي ځای باګوچاروا کې استوګن شوی دی.

د سردار کلا د دغه کلي په وروستۍ برخه کې پرته وه. کلا خپلو دوو اړو خوا وو ته لارې درلودې، هلته يو نوی نهر چې اوس له اوبو ډک و، کېندل شوی و. د دغه نهر په شا و خوا کې شنيلي لا لوی شوي نه وو...

کلا يو داسې انګړ ته ورته وه چې لا تر اوسه پورې يې دروازه نه لرله، هغه پورې اړونده ودانۍ، تبيلې، حمامونه او خپله د سردار لپاره له تېرو جوړه شوې ودانۍ، لا بشپړ شوي نه وو ،...خو هرڅه د يوه نظم څرګندونه کوله...د سردار زاړه چوپړ انتون، له ګراف بېزاوف سره له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاډۍ نه په راښکته کېدو کې مرسته وکړه، او هغه ته یې وویل چې سردار په کور کې دی.هغه یې د وړې او پاکې دروازې پلو بدرګه کړ...د دروازې له شا یو شډل او قهرجن آواز واورېدل شو:

- څه خبره ده؟

انتون ځواب ورکړ:

-صاحبه مېلمه دی.

-هیله کوم،یوه شېبه ،زه اوس در وروزم.

دروازه خلاصه شوه او سردار د پېیر مخې ته ودرېد.له هغه نه یې غېږ تاو کړه او وې ویل:

_ په لیدو دې ډېر خوشاله شوم، هېڅ د منلو وړ نه دی.

پېیر هېڅ نه ویل او په حیرت هغه ته ځیرو ، له هغو بدلونونو په تعجب کې و چې په اندرې کې یې لیدل. خبرې یې ډېرې خوږې، مینه ناکې او پر شونډو یې موسکا لوبه کوله. خو دې خبرو سره سره یې سترګې لوېدلې او مړو ته ورته وې. د ټولو ځرګندو هڅو سره یې، نه شو کولای سترګو ته ځلاه راستنه کړي. که څه هم سردار اندرې لږ ډنګر شوی، رنګ یې الوتی او څېره یې پخو نارینو ته ورته شوې وه، خو د هغه د سترګو دمنډو ، پر تندي ګونځې او په خبرو کې ډېر فکر، د پېیر د حیرت سبب شوی وو. د هغه له همدې ځانګړتیا سره د بلدتیا او له هغو سره تر رږدی کېدو پورې، پېیر له هغه نه ځان پردی احساساوه. زیاتره وخت د دوو دوستانو تر منځ تر ډېر ځنډ نه وروسته په کتنه کې، مرکه په آسانۍ سره نه خوږه کېږي. له همدې کبله، هغه موضوعات چې د ډېرو خبرو اترو غوښتنه یې کوله، یوازې په پوښتنو او ځوابونو کې پای ته رسېدل. خو کرار کرار او په پای کې، خبرې او مرکې، هغو موضوعاتو ته راوګرځېدې چې تر اوسه پورې دوی پوره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې غږېدل: تېر يادونه او راتلونکي وړانديزونه، د پېير سفرونه، د هغه کارونه، جګړه او نور نور... پېير کرار کرار داسې احساسوله، چې اندرې ته د هيلو او نيکمرغيو ښودنه، پر عقايدو ايمان او سپېڅلتيا ، هغه ته هېڅ زړه راښکون نه لري. هغه له دې نه ډېر شرمېده، چې خپلې ماسوني عقايد ، چې ده نوي پيدا کړي و او د خپل وروستي سفر په وخت کې يې د هغه لپاره نوي ښه پيدا کړې وې، خپل دوست ته بيان کړي. هغه له دې ډاره چې خپل دوست ته ساده ونه بريښي، د دغو عقايدو له ويلو او سپړلو نه يې ډډه وکړه، خو له دې سره سره يوې تلوسې دی دې ته لمسوه، چې ژر تر ژره خپل دوست ته دا ښرګنده او ثابته کړي چې په ده کې يو ژور او د پام وړ بدلون راغلی او له هغه څه نه چې په پترزبورګ کې و ، ډېر ښه شوی دی. هغه وويل:

ـ نه شم کولای او نه پوهېږم، ټول هغه څه تاسو ته ښرګند کړم، چې پر ما او په ما کې راغلي دي. دومره بدل شوی يم، چې زه خپله ځان نه پېژنم.

سردار اندرې وويل:

ـ هو کې، ډېر، ډېر بدل شوي يو ، له پخوا نه ډېر بدل شوي يو.

پېير وپوښتل:

ـ ښه، نو تاسو ، تاسو څه وړانديزونه لرئ؟

سردار چې پېغور ډوله يې د هغه پوښتنه تکراروله، وويل:

ـ وړانديزونه؟...

داسې يې وښودله چې ګوا کې ددې خبرې له اورېدو نه حيران شوی دی، بيا يې وويل:

ـ هو کې، دا ده ګورئ، هر څه وينې، نوې ودانۍ مې پيل کړئ او غواړم کال ته بالکل همدلته راکډه شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېير چې پر څېره يې د اندرې سره تر وروستي کتنې وروسته د کلونو د ګذارونو نښې له ورايه څرګندې وې، په ځير ځير هغه ته کتل، خو وروسته يې وويل:

ـ نه، ما پوښتل... سردار اندرې...

خو سردار اندرې د هغه خبره پرې کړه، ولې زما په اړه خبرې، ښه به دا وي چې د ځان په اړه وغږېږې، د خپل سفر په اړه او د خپلو جايدادونو په اړه.

پېير د هغو چارو په اړه چې ده په خپلو جايدادونو کې تر سره کړي، خبرې وکړې. خو هڅه يې کوله، هغه ونډه پټه کړي چې د اصلاحاتو په سر ته رسولو کې ده تر سره کړې ده. سردار اندرې څو ځله، هغه څه مخکې له مخکې پېير ته وويل، چې هغه يې د ويلو هڅه کوله. داسې برېښېده چې سردار اندرې ته دا خبرې نوې والی نه لري، نو له دې کبله هغه نه يوازې هغه په ځير او پام نه اورېدو، بلکې داسې يې ښودله چې په دې کارونو دی شرمېږي هم.

پېير نه يوازې نا آرامه شو، بلکې له خپل اندېواله سره خبرې اترې ورته ګرانې وبرېښېدې. هغه چور چوپ شو. سردار اندرې هم چې له ورايه، نا آرامه برېښېده دغه شان دزړه خوالې خوند نه ورکاوه، اړ وو، وويل:

ـ هوکې د زړه سره، ته پوهېږئ چې دلته زما ژوند، لکه په ډاګونو کې پاتې شوی پوځي ته پاتېږي، هسې راغلی وم، چې دا ځای وګورم، نن ماښام بېرته روان يم، هوکې بېرته خپلې خور ته ور روان يم، غواړم، چې له هغې سره ستا پېژند ګلوی وکړم.

هغه چې هڅه کوله خپل دوست چې، اوس د دوی تر منځ د ګډ خيال کومه نښه پاتې نه ده، خوشاله او په خبرو بوخت وساتي، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ له غرمې نه وروسته به د هغې دیدن ته ورشو، اوس غواړې چې زما د ځمکو ننداري ته ووزو؟

هغوی د باندې ووتل او تر غرمې پورې دا خوا، ها خوا وګرځېدل، که څه هم هغو د پخوانیو ګډ آشنایانو یادونه او نویو سیاسي خبرونو په اړه خبرې اترې کولې، خو د دوو نا آشنا کسانو په شان برېښېدل. سردار اندرې یوازې هغه وخت لږ راژوندی کېده او خبرې یې له زړه برېښېدې چې کله به یې د خپلو نویو جوړېدونکو ودانیو او یا باغونو او ځمکې په اړه غږېده، خو هلته هم چې کله د یوې ودانۍ د سرطاق لاندې ورسېد، ناڅاپه خپلې خبرې پرې او وې ویل:

ـ که رښتیا ووایم، کومه په زړه پورې خبره نه شته، راځه چې ځو، غرمنۍ تیاره ده او ډوډۍ وخورو.

د ډوډۍ په ترځ کې، د پیېر د واده خبره هم رایاده شوه. سردار اندرې وویل:

ـ ما چې کله د دې په هکله واورېده، سخت تعجب مې وکړ.

پیېر تک سور شو. هر وار چې د ده د واده خبرې کېږي، د هغه رنګ تک سور ګرځي، هغه په چټکۍ وویل:

ـ کېدای شي کومه ورځ درته ووایم، چې دا پېښه څنګه وه، خو اوس دومره درته وایم چې هر څه پای ته رسېدلي، د تل لپاره پای ته رسېدلي دي.

سردار اندرې وویل:

ـ د تل لپاره، د تل لپاره هېڅکله څه پای ته نه رسېږي.

پیېر وویل:

ـ مګر تاسو واورېدل چې دا خبره څنګه پای ته ورسېدله، تاسو زما د دوئیل خبره اورېدلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هو کې، او رېدلي مې ده، ستا خبره دوئيل ته هم ورسېده.
پيير ځواب ورکړ:
ـ هغه يو څه چې له خدايه شکر پرې کوم، دا دی چې ما دا سړی ونه واژه.
سردار اندرې وويل:
ـ ولې؟ دا نو څه خبره ده؟ د يوه خراړي سپي وژنه، ډېر ښه کار دی.
ـ نه، نه د انسان وژل نه ښه کار دی او نه د حق خبره...
سردار اندرې تکرار کړه:
ـ ولې د حق خبره نه ده. انسانان دا حق نه لري چې د حق او ناحق په اړه وغږېږي، هغوی تل ددې په اړه چې څه حق او څه ناحق دي، تر هر څه زيات تېر وتلي او لا به تېروزي.
پيير چې نور په خورا لېوالتيا خبرې کولې، له سردار اندرې سره په دې کتنه کې، د لومړي ځل لپاره خبرې خوند ورکاوه، په مينې او خواخوږۍ يې مرکې ته دوام ورکاوه او غوښتل يې هغه څه ووايي چې دی يې دې حال ته راوستی دی، هغه وويل:
ـ چا تا ته ويلی، چې څه شی نورو ته د شر سبب کېږي؟
پيير وويل:
ـ شر؟ شر؟ موږ ټول پر دې پوهېږو چې زما لپاره شر څه دی؟ او څه شی شرارت ګڼو؟
ـ هو کې، پوهېږو، خو زه هغه څه چې د ځان لپاره ښه نه ګڼم، بل ته يې هم نه غواړم.
سردار اندرې ته خبرو لا خوند ورکاوه او له ورايه ښرګندېده، چې غواړي دې خبرو ته له نوي نظره وروګوري، هغه چې په فرانسوي ژبه غږېده، دوام ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه په ژوند کې، یوازې بد مرغۍ پېژنم، یو د وجدان ناآرامۍ او بله ناروغي... او نېکمرغي هغه وخت راځي، چې له دغه دوو دردونو نه لرې و اوسو. انساني مخلوق باید له دغو دوو بلاو نه ځان وژغوري او د ځان لپاره ژوند وکړي. هوکې، زما لپاره د ژوند ټول حکمت او معنا اوس همدا دی.

پېیر زیاته کړه:

ـ له نورو سره مینه او سرښندنه بیا څېرې دی؟ نه، زه نه شم کولای له تاسې سره هم انده و اوسم. ځان له شر ددې لپاره ژغورل چې وجدان مو نا آرامه نه شي ! نه، نه، دا څه وایې د ژوند لپاره دا پوره نه دی. ما هم همدا سې ژوند کاوه، ما هم پرته له ځانه د بل چا په اړه فکر نه کاوه، همدې کار ژوند را برباد کړ. او یوازې اوس، چې زه د نورو لپاره ژوند کوم یا لږ ترلږه هڅه کوم (پېیر خپله کمیني وښودله) چې د نورو لپاره ژوند وکړم، ایله په دې پوه شوم چې زه د ژوند پر نېکمرغیو پوه شوم. نه له زه تا سره دا نه منم، او خپله هم هغه څه چې وایې، داسې فکر نه کوې.

سردار اندرې پرته له هغه چې څه وواېي، هغه ته کتل او له ملندو ډکه موسکاېې پرشونډو خوره وه، خو لږ وروسته یې وویل:

ـ ښه ده، اوس به دې زما له خور سره پېژند ګلوی وشي او وبه ګورې چې هغه هم همدا ستا خبرې کوي، تاسې ښه سره جوړېږی.

بیا لږ ځنډنی شو او تر لږ ځنډه او چوپتیا نه وروسته یې وویل:

ـ ښایي د ځان په هکله ته برحقه واوسې، مګر هر څوک د ځان لپاره په خپل ډول ژوند کوي. تا د ځان لپاره ژوند کاوه او وایې چې نېږدې و، د تباهۍ پای ته ورولوېږم، تاسو وایې چې نېکمرغي مو هغه وخت وموندله، چې د نورو لپاره مو ژوند پیل کړ، مګر زما کار چور برعکس و. زما د ژوند موخه د ویاړ ګټل و، ولې نه پوهېږم، ویاړ څه شی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغه له نورو سره مينه کول، د هغو لپاره خدمت، د هغو لپاره د دې لپاره چوپړ کول چې د هغو مينه، خواخوږي او ستاينه تر لاسه شي. هوکې، ما د نورو لپاره ژوند کاوه او خپل ژوند مې لکه هغه شان چې ته وايې نبړدې نه، چې په پوره او غوځه توګه تباه کړ، خو له هغې شېبې نه مې چې د ځان لپاره ژوند پيل کړ، لږ آرامه شوی يمه.

پيېر په خورا تنده او ترخه ژبه، وپوښتل:

ـ څنګه يو ازې د ځان لپاره ژوند وشي؟ زوی، خور او پلار؟

سردار اندري وويل:

ـ هغه ټول زه يم، هغوی له ځانه لرې نه ګڼم، خو نور، هغه کسان چې ته او شهزادګۍ ماريا يې همټوکي (همنوعان) ګڼئ، د ټولو بدمرغيو او شر اصلي سرچينې دي، نور هماغه ستا د کيف بزګران او مرئيان دي، چې ته هغو ته د چوپړ او خير غوښتونکی يې.

هغه له ملنډو نه په ډک او زورونکي غلچک پيېر ته کتل او هغه يې ناندريو ته رابله.

پيېر چې دم په دم يې ژبه تودېده، وويل:

ـ ټوکې خو به نه کوئ؟ څنګه کولې شې، خير ته زما تکل... که څه هم په نيمګړې بڼه شوی، خو بيا هم يو څه شوی دی... نو څنګه کولای شي دغه کار، تاسو شر او بې لارتوب وګڼې؟ کله چې د غو بدمرغيو، زموږ دغو بزګرو مرئيو، دغه ما او ستا غوندې وګړو ته چې پيدا کېږي، لوېږي او مري، له ځينو مناسکو ناپوهېدونکو دعاوو او ښېراونه پرته له خدايه بله هېڅ ډول پېژندنه نه لري، کله چې ايمان يوازې هغوی ته د ابدي ژوند او د خير و شر د مکافاتو او جزا ښنبه ده، نو څنګه، نو څنګه موږ له هغوی سره د شر او خير په اړه خبرې کولای شو؟ خلک له ناروغيو مري او هېڅوک د هغو په خيال کې هم نه دي، حال دا چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو مرسته کول ځومره آسانه خبره ده. ګوره زه اوس هغو ته داکتران ګمارم، روغتونونه جوړوم او بوډاګانو ته یې کورونه ودانوم. تاسو څنګه کولی شې دې ته بې لارې او بد کار ووایاست؟...

پېیر دوام ورکړ:

ـ ایا دا په ډاګه برالا مرسته نه ده چې خپلو مرئیو بزګرو، د هغو ښځو، ماشومانو، پلارو میندو ته چې شپه او ورځ په چوپړونو او خواریو کې ډوب دي، لږ څه هوسایي او آرامي برابروم؟ هغه برنډ کتل او پرېکړې پرېکړې خبرې یې کولې....

که څه هم هغه شان چې ښایي نه به وي، خو دغه کارونه مې کړې دي.. دا لاره مې غوره کړې ده، تاسو نه یوازې نه شۍ کولای ما قانع کړئ چې زما کړه ښه نه دي، بلکې ما په دې هم قانع کولای نه شۍ چې تاسو هم داسې فکر نه کوئ.

او تر لږ ځنډ نه وروسته یې وویل:

ـ تر ټولو نه لا غوره داده، چې دا دی زه پوهېږم او په دې ډاډه یم، هغه خوند چې خلکو ته له خپل دغه چوپړ نه اخلم، د ژوند یوازنی نیکمرغي ده.

سردار اندرې وویل:

ـ که خبره بل ډول ووایو، هر څه به بل ډول څرګند شي. زه کور جوړوم، باغونه ږدم او ته روغتونونه پرانیزې، دا دواړه کولای شو ښه وخت تېرونه وګڼو، خو د خیر او شر څېړل زموږ کار نه دی، دا به بل چاته، هغه چا ته پرېږدو چې پرې پوهېږي.

او بیا یې زیاته کړه:

ـ خو ته غواړې نور یې هم وشاربې، مهرباني! دا ګز او دا مېدان! له میزه پاڅېدل او د کوټې وتلي ځای ته چې د برنډې ښه یې لرله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووتل او هلته کېناستل.

سردار اندرې وويل:

ـ ښه تا غوښتل چې دا نور هم وشاربو. او په خپلو ګوتو يې شمېرنه پيل کړه او وې ويل:

ـ وايې ښوونځی او روزنه او داسې نور، يعني غواړې دغه سړی.... او هغه، هغه بزګر مرئي ته چې د دوی له څنګه تېرېده او د درناوي په نښه يې خوله پورته کړه، اشاره وکړ، ته غواړې ،هغه، د هغه له څاروي وزمه ژوند نه وژغورې. د هغه په ژوند کې روحاني ا و اخلاقي احساس راوتخنوې، خو ما ته داسې بريښي چې د هغه يوازنۍ نېکمرغي او خوښي، د هغه په همدې حيواني ژوند کې ده او ته غواړې هغه له دې نېکمرغي او خوښۍ نه بې برخې کړې. زه د هغه پر دې نيکمرغۍ رخه کوم او تا تکل کړی دی، پرته له هغه چې هغه ته، زما غوندې نه پوهه، نه زما احساس او نه زما امکانات ورکړې، هغه نه ما غوندې سړی جوړ کړې. بله دا چې ته وايې غواړې هغه د زيار له درانه پېټي وژغورې، خو زما په اند ، هغه جسمي کار ته داسې اړتيا لري، د هغه د ژوند لپاره داسې اړتيا دی لکه ما او تا چې فکري او روحاني هڅو ته اړتيا لرو. ته نه شې کولای خپل ذهن له فکري هڅو وژغورې. زه د شپې په درې بجو ويده کېږم، خو بيا مې هم چرتونه او خيالونه خوب ته نه پرېږدي. اړخ په اړخ اوړم او تر سپېدو پورې وېښ پاتېږم، ځکه فکرونه کوم او نه شم کولای فکر ونه کړم. هغه شان چې هغه نه شي کولای کلبه (يويه) ونه کړي، کرنه ريبېبه ونه کړي او خولې تويې نه کړي. که هغه کار ونه کړي، ځي ساقي خانې ته شراب څکي، يا هم له وزګارۍ نه ناروغه کېږي (آدم بيکار يا غر شود يا بيمار) هغه شان چې زه نه شم کولی، درانه جسمي کارونه وکړم او که يې وکړم، اونۍ وروسته به مړ شم. دغه شان هغه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو سايي نه شي زغملی، ځکه هغه له اوزګارۍ نه ځورېږي او مري او درېيم دا چې... درېيم تا څه وويل...؟

سردار خپله درېيمه ګوته تاو کړه او وې ويل:

ـ اخ روغتون، دارو درمل. هغه سړی سکته کړئ، هغه مري او ته هغه ته وينه ورکوې او له مرګه يې ژغورې. هو کې ته يې ژغورې او هغه لس کاله نور ژوندی پاتې کېږي. هغه به ژوندی وي، خو معيوب، بېچاره او د ټولو په اوږو پېټی، خو د هغه لپاره تر ټولو ساده او ښه لاره دا ده چې ومري، پرېږده چې ومري، که هغه ومري، نور پيدا کېږي، هغه هم خورا بې شمېره. که ته له دې کبله چې يو مرئي بزګر دې مري او ته يې له کاره بې برخې کېږې، ستا په موخه به يوه شوی وای، ځکه زه بزګر د کار يوه سرچينه ګڼم، خو ته، نه ته، ته د يوه همزاتي په بڼه، له هغه سره مينه کوې او غواړې چې د هغه غم وخوړل شي او پالنه يې وشي. ګوره هغه ستا دغه شان مينې او پالنې ته اړتيا نه لري. هوکې، بله خبره دا ده، چې لا تر اوسه پورې تا ليدلي چې طب کوم وخت يا کوم چېرې د چا علاج کړی وي؟ څه تش او بابيزه خيالونه! هو !که وواېې چې روغتون جوړوې، هلته داکتران ګمارې چې ناروغان ژر ووژني، دا به درسره ومنم. هغه چې دا خبرې په خورا کرکجنې ژبه وکړې، وروځې يې برندې کړې او له هغه نه يې مخ واړاوه...

پېير وويل:

ـ اخ څومره وحشتناکه، څومره وحشتناکه دی، زه په دې نه پوهېږم څنګه انسان کولای شي ،له دغه شان خيالو سره ژوند وکړي. ما هم دغه حال درلود ، همدا څو مودې د مخه په دې حال وم، لرې نه، دا څو موده د مخه په مسکو کې، سفر ته روان وم. زه په دغه شان حالتو کې داسې خوارېږم، داسې له ځانه ورکېږم، چې نور ژوند را ته ژوند نه برېښي، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه په تېره بيا له خپل ځانه مې خوا شنه کېږي. هغه وخت دی، چې نه ډوډۍ خورم، نه ځان مينځم او نه ... او ته څنګه؟

سردار اندرې وويل:

ــ ولې انسان ځان پرې نه مينځي؟ دا سمه نه ده. برعکس بايد هڅه وشي چې خپل ژوند لا پسې خوږ کړو. زه ژوند کوم په دې کې زه هېڅ ګنهګار نه يم. بايد هر څنګه چې کېږي، کوم ډول نه کوم ډول پرته له هغه چې د نورو د زورېدا او خواشينۍ سبب شو، تر مرګه پورې خپل ژوند لا پسې ښه کړو.

ــ زه نه پوهېږم ته له دې خيالو سره، څنګه ژوند سره لېوالتيا لرې؟ چې داسې ده، ولې نه غواړې يو ځای کرار نه کېنې؟ کرار بې له خوځېدا او کار نه... دا هلې ځلې د څه لپاره؟

ــ زه خو له خدايه غواړم، چې په کرار کېنم، خو ژوند مې په کراره نه پرېږدي، مهرباني وکړئ وګورئ له يوې خوا د اعيانو جرګې ما ته وياړ راښلی او زه يې خپل مشر ټاکلی يم، چې ما هغه وياړ منلی نه دی، هغو په هېڅ ډول په دې نه پوهېدل، هغه څه او ځانګړتياوې چې د دې مشرۍ لپاره په کار دي، هغه په ما کې نه شته، دغه ځانګړتياوې، يو ډول له دوکو او پلمو نه ډکې هلې ځلې او کړه وړه دي. له بلې خوا دغه ودانۍ دي، چې بايد جوړې شي، ځکه زه هم خپلې يوې څنډې ته اړتيا لرم چې په کې آرام ژوند وکړم او بيا دغه د احتياطي سرتېرو د راټولولو خبره.

ــ ولې دې په پوځ کې خدمت پرېښود؟

سردار اندرې په خورا غمجنه ژبه وويل:

ــ د اوسترليخ تر جګړې وروسته نه، نه تاسو خوار مهربانه ياستۍ! تر هغې جګړې نه وروسته مې له ځانسره ژبه کړې ده چې نور به د روس

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پوځ کې فعال خدمت نه کوم، آن که بناپارت سملینسک ته راورسېږي او لیسه ګوری (د ده پلارنی کلی) هم تر ګواښ لاندې راولې، یوه شېبه به بیا هم پوځ ته لاړ نه شم.

سردار اندرې چې د ځان د آرامۍ هڅه کوله، خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ:

ـ هوکې، او د داوطلبانو او احتیاطو په اړه، پلار مې د دریېمې سیمې ستر قوماندان ټاکل شوی دی، له هغه سره مرسته یوازنۍ لاره ده، چې پوځ ته یې زما د تګ مخنوی هم کړی دی، هوکې زه باید له هغه سره واوسم.

ـ ښه، دا خبره دا معنا لري، چې په پوځ کې خدمت کوئ؟

ـ هوکې خدمت کوم. او تر دې نه وروسته لږ چوپ پاتې شو.

ـ ښه ده، ښه ده، نو ولې خدمت کوئ؟

ـ ولې خدمت کوم؟ زما پلار د خپلې پېړۍ یو له غورو نه غوره شخصیت دی، که څه هم هغه اوس زړېږي، نه غواړم ووایم چې ظالم دی، مګر دخورا ټینګ طبیعت خاوند دی، په هر څه بېرولاړ سړی دی. هغه د خپل پخواني عادت له مخې، له بې واکه واک سره ړږدی شوی دی او اوس د نوکیانو او احتیاطو د راټولولو لپاره، ټولواک دغه شان واک هغه ته ورسپارلی دی. همدا دوې اونۍ پخوا که یو دوه ساعته ځنډلی وای او نه وای ورسېدلای، د (یوخونوف) په سیمه کې به یې یو منشي ځړولی وای.

سردار اندرې تر دې خبرې وروسته وموسېد او دوام یې ورکړ:

ـ همدا علت دی چې په پوځ کې خدمت کوم، ځکه له ما نه پرته، بل هېڅوک پر هغه اغېز نه لري. هوکې زه یوازنی څوک یم چې د هغه د هغو چارو مخنوی کوم، چې سر ته رسول یې ورته بیا د عذاب سبب نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه، ښه، خپله په هر څه پوهېږې!

سردار اندرې دوام ورکړ:

ـ خو، نه هغه شان چې ته پرې پوهېږې. زه هېڅکله هغه بد مرغی منشي ته کوم خیر او زړه سوی نه غواړم. هغه منشي ته چې د سرتېرو موزې یې پټې کړې وې، آن زه به خورا خوشاله وای، که هغه مې ځړول شوی لیدلای وای، خو زما په خپل پلار زړه سوځي، یعنې پر خپل ځان مې زړه سوځي.

د سردار اندرې خبرې لا پسې تودېدې، لکه چې هغه غوښتل، پېیر ته دا په ډاګه کړي، چې د هغه په کړو کې، د انسان دوستۍ هېڅ نښه نه ګوري، سترګې یې د تب نیولو ناروغانو په شان ځلېدلې. هغه خپلې خبرې لا پسې اوږدې کړې:

ـ ته غواړې چې مرئیان او بزګران آزاد کړې، دا خورا ښه خبره ده، خو نه ستا لپاره. زه داسې تصورکوم چې تا به هېڅکله خپل بزګران وهلي نه وي او نه به دې سایبریا ته فرار کړي وي، خو هغو ته هم هېڅ پروا نه لري، چې یا وزورېږي، وهل ټکول وخوري او یا سایبرې ته وشړل شي. هغوی به په سایبریا کې هم خپل دغه بد مرغه ژوند ته دوام ورکړي، له وهلو ټکولو نه پیدا شوي ټپونه به یې روغ شي او بیا به د پخوا په شان نېکمرغه شي. د مرئیو آزادي د هغو کسانو لپاره ښه ده، چې روح یې تباه کېږي، هغه کسان چې له خپلو ظلمونو نه پښېمانه کېږي او پښېماني یې یو پر بل کوټ او پر دوی بېرته درونه پېټی جوړوي او زړه نه یې تیږه جوړېږي. بیا پر خپل رعیت، چې ګناه یې کړې وي یا یې نه وي کړې، ظلمونه کوي، هغه لا زوروي. زما په دغو زړه خوږېږي، زه له دې کبله غواړم چې مرئیان آزاد شي، تا ګوا کې نه وي لیدلی، خو ما ډېر لیدلي دي چې څنګه د سپېڅلي زړه خلک د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان بې پايه واک د دودونو په لمن کې روزل شوي او د وخت په اوږدو کې په ژر خواشيني کېدونکو، سخت زړو او لويو ستمګرو بدلېږي. که څه هم هغوی پر خپلو دغو نيمګړتياوو پوهېږي، خو نه شي کولای، د هغه مخنوی وکړي او ورځ تر ورځې بدمرغه او بدمرغه کېږي.

سردار اندرې په داسې مبالغې او شوق خبرې کولې چې پېير نابېره او بې له فکره تصور کاوه چې د اندرې د دغو خبرو او خيالاتو سرچينه د هغه پلار دی، هغه سردار اندرې ته هېڅ ځواب ور نه کړ.

ـ هو کې، په څه شي، او په چا بايد زړه خوږ او وسوځي، په انساني کرامت، د وجدان په آرامۍ، په صداقت او ايمان، نه د هغو وګړو پر ملاو او تندي چې څومره يې ووهې، څومره يې سرونه وخرې (په روسيه کې سايبريا ته د شړېدونکو سر پرې خريل کېده) بيا هم هغه شان چې دي، هغه شان پاتېږي.

پېير وويل: نه، زر واري نه! زه يې هېڅکله نه درسره منم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ماښام و چې سردار اندرې او پيېر په ګاډۍ کې کېناستل او د سردار کلي ليسه ګوري ته لاړل. سردار چې کله ناکله پيېر ته کتل او په څه ويلو به يې چوپتيا ماتوله، هڅه کوله څرګنده کړي چې طبيعت يې خورا ښه دی.

هغه خپلې ځمکې، کرکيله هغه ته ښودل او د هغو اصلاحاتو په اړه يې هغه ته معلومات ورکول، چې ده تر سره کړي وو.

پيېر خواشينی بريښېده، چو په خوله و، د هغه پوښتنو ته يې هم لنډ لنډ ځوابونه ورکول او داسې ښکارېده، چې په خپلو خيالونو کې ډوب دی. پيېر په دې فکر کې و چې سردار اندرې بدمرغی دی، هغه بې لارې شوی دی، هغه نه د رښتيا نور ورک شوی دی، نو ځکه يې خپله دنده ګڼله، چې له هغه سره مرسته وکړي، چې زړه ته يې صفايي لاره وکړي، لاس يې ونيسي او د ظلمت له کندې نه يې راپورته کړي، خو همدا چې له ځانسره به يې خبره راجوړه کړه چې څه ووايي او څنګه يې پيل کړي، مخکې له مخکې يې دا احساسوله چې سردار اندرې به د هغه ټوله پوهه او حکمت په يوه خبره بابيزه وګڼي. هغه ډارېده، هغه له دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډارېده، چې ده ته تر ټولو د درناوي وړ سپېڅلي اندونه او خيالونه د ملنډو وړ نه شي. هغه ناڅاپه سرښکته واچاوه او لکه مست سخوندر غوندې يې ځان يرغل ته چمتو کړ:

ـ نه، نه! آخر راته وواياه ته ولې فکر کوې چې.... ولې داسې فکر کوې؟ ته بايد داسې فکر و نه کړې.

سردار اندرې په حيرانتيا وويل:

ـ څه فکر؟ د څه په اړه فکر؟

ـ د ژوند په اړه د انسان د دريځ په اړه، دا شونې نه ده. ما هم تاسو غوندې فکر کاوه، ولې پوه شوې څه شي وژغورلم؟ فراماسوني روزنې، نه، نه، خاندې به نه. فراماسوني جوړښت، د هغه څه برخلاف چې ما هم فکر کاوه يوه مذهبي ډله او هسې تش په نامه کړه وړه او مناسک نه دي، بلکې د انساني ارمان تر ټولو غوره، ابدي، خورا ښه او يوازنی سپېڅلی ارمان دی.

هغه اندرې ته هغه شان چې خپله پوهېده، د فراماسوني جوړښت په شننه پيل وکړ. هغه ويل، فراماسوني جوړښت هماغه د حضرت عيسی ښوونې دي، چې د دولت او مذهب له منګلو ژغورل شوی دی، هغه د برابرۍ، ورورګلوۍ او مينې جوړښت. يوازې زموږ د ورورګلوۍ سپېڅلی جوړښت دی، چې د ژوند په رښتني جاج پوه شوی دی، له دې نه پرته چې هر څه دي، خوب او خيال دی. پيېر دوام ورکړ: زما ګرانه دوسته، ستا سر بايد خلاص شي، چې د فراماسوني له ټولنې پرته، هر څه دوکه او دروغ دی او زه هم ستا اند ته درناوی کوم او منم چې زموږ په ټولنه کې د يو نېک زړی او سپېڅلی انسان، يوازينۍ لاره دا ده، چې يوازې ژوند وکړي او د نورو د لارې خنډ نه شي. خو همدا چې زموږ لاره ومنې، د ورونو کړۍ ته رانتوتې، ځان نه تېر او لارښود نه دې منلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي يو استازو ته وسپارله، ځان به بيا زما په شان د داسې يو نالېدونکي ځنځير يوه کړۍ وګڼې چې يو سر يې دلته او بل يې آسمانه نه راپيل کېږي.

سردار اندرې څه نه ويل، مخامخ يې کتل او د پيېر خبرو ته غوږ وه که يو نيم وخت به د ګاډۍ د اربو د شروشور له کبله د هغه خبرې سمې وانه ورېدې، بيا به يې پوښتنه ترې وکړه. پيېر د اندرې په سترګو کې د ځانګړي ځلا ، له ځلېدو ، په پټه خوله د هغه له غوږنيولو او پام کولو نه ښه پوهېده چې اندرې به د ده خبرې نه پرې کوي او پر ده به ملنډې نه وهي.

داسې يو سيند ته ورسېدل، چې مست شوی او ځپې ځپې اوښته. دوی دې ته اړ و چې، له ګاډۍ کوز او په بېړۍ کې سپاره شي. دوی ګاډۍ او آسونه هم په بېړۍ کې سپاره او خپله هم هلته وروختل.

سردار اندرې د بېړۍ پر کتاره څنګل ولګوله، پټه خوله يې د اوبو هغو ځلېدونکو ځپو ، چې د سپېده داغ تر سرو شعلو لاندې ځلېدلې کتل.

پيېر وپوښتل: ښه تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟ ولې چوپ شوې؟

سردار اندرې وويل:

ـ څه فکر کوم؟ د تا خبرې ټولې سمې دي، خو ته وايې: راځه زموږ د وروګلوی د ټولنې غړيتوب ومنه، موږ به تا ته، د ژوند موخه، د بشر رسالت او پر نړۍ لاسبري قوانين وسپړو ، هوکې ! موږ څوک يو ؟ اې خلکو څنګه تاسو پر هر څه پوهېږئ؟ څنګه يوازې زه نه شم کولی هغه څه ووينم، چې تاسو يې وينئ؟ تاسو پر نړۍ د رښتيا او حقيقت واکمنی وينی، زه هغه ليدی نه شم.

پيېر دلته، د هغه خبرو کې ورننوت او وې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ایا ته په بلې دنیا ایمان لرئ؟

خو پییر د ځواب ورکولو وخت ورنه کړ او د پوښتنې دغه ډول تکرار یې ځکه د انکار نښه وګڼله، چې د اندرې د ملحدوالی عقاید ورته څرګند و.

ـ تاسو وایې چې پر نړۍ د رښتیا او حقیقت واکمني نه وینې، ما هم هغه نه لیده او تر هغه پورې چې د خپل ژوند پای ته د هر څه د پای په سترګه وګورو، نه، نه شو کولای هغه وو ینو. نه شو کولای حقیقت په دې نړۍ، پر دغې ځمکې (شاوخوا کروندو ته یې وکتل) پیدا کړو. په دې نړۍ کې له دروغو او له شره پرته بل څه نه شته، خو په کیهان او ټوله هستۍ کې حقیقت او رښتیا واکمن دی. او موږ اوس د دې نړۍ بچې او که د هستي ابدیت ته ځیر شو، د دې وجود ابدي بچیان یو. ایا زه په خپل روح کې دا نه احساسوم چې د دغې سترې، بې پایه جذبه لرونکی هماهنګې هستۍ یوه برخه یم؟ ایا دا نه احساسوم چې د خدای یا مطلق قوت یا بل هر نوم چې ورکوې، ور یې کړه، د دې بې پایه خلقت د بې شمېره مخلوقاتو، په منځ کې یو کوچنی ذره یم، یو داسې کړۍ یم، چې له ټیټو مخلوقاتو نه د لوړتیا په لوردرومې. که دغه پلې، که دغه د پیدا ایښت د لوړتیا او ټیټیا کچې، چې له نبات نه انسان ته رسېږي، په ښه توګه او په خیر وګورم، څنګه کولای شم، داسې وانګېرم چې کله دغه لوړتیا ما ته را ورسېږي، پای ته ورسېږي او له ما نه پورته لوړ، ډېر لوړ ته ادامه پیدا نه کړي؟ زه داسې انګېرم، چې نه یوازې زه له مینځه نه ځم، ځکه په دې دنیا کې هېڅ شی له مینځه نه ځي، بلکې تل به وم، هماغه شان چې په پیل کې هم وم. زه داسې انګېرم چې له ما نه پرته پر ما ارواحې ژوند کوي او حقیقت دا دی، چې په دنیا کې حقیقت شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ځواب ورکړ:
ـ هو کې دا (د جرمن د اتلسمې پېړۍ د متفکر) جان هردر خبرې دي. خو زما د زړه سره، دا خبرې ما نه قانع کوي، ژوند او مرګ قانع کوي. ددې په پایله کې وینم چې ستا زړه ته ګران، پر یوې ابدي او همیشنو اړیکو له تا سره پیوند او یو ځای شوي دي، زه د هغه په وړاندې ګنهګاریم او هیله لرم چې یوه ورځ نه یوه ورځ وکولای شم پر هغه د خپلو ستمونو پور پرې کړم (په دې شېبه کې د سردار اندرې آواز ورږدېد او مخ یې واړاوه) ناڅاپه ستا زړه دغه ګران زړه په عذاب اخته کېږي او په خورا کړاو، خواریو او دردونو کې ستا له څنګه ځي... ولې، ولې؟ هېڅ امکان نه لري، د دغه ولې؟ لپاره ځواب نه وي... زه ایمان لرم، چې ځواب شته او همدا خبره ده، چې ما قانع کوي، او همدا دی چې زه یې قانع کړی یم.
پېیر وویل:
ـ نو ښه ده، ښه ده، ایا دا هماغه څه نه دي چې زه یې وایم؟
ـ نه، زه وایم هغه څه چې ما د ابدي ژوند پر شته والي قانع کوي، دلیل نه دی، هغه بل څه دی، ګوره کله چې ته په ژوند کې له یو چا سره اوږه په اوږه، لاس په لاس روان یې، ناڅاپه هغه درنه ورکېږي، ستا زړه ته ګران په یو ناڅرګند ځای کې درنه ورکېږي او ته د دغه پاڼ پر غاړه پاتې کېږې، هغه ته ګورې او ما د دغه زورونکي پاڼ تل ته ورکتلي...
ـ ښه پایله څه ده؟ ته پوهېږې چې دغه شان ځای شته، هلته څوک شته، ابدي ژوند همالته دی، خدای همالته دی.
سردار اندرې ځواب نه ورکاوه، ګاډۍ او آسونه لا د مخه، د رود آغاړه لېږدول شوي وو، آسونو بیا ګاډیو پورې تړل شوي وو، لمر تر نیمایي پورې د افق په څنډو کې ډوب شوی و او د ماښامنیو سړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیرام د رود پر څنډو د کنګل ځالې جوړې کړې وې، خو پېیر او اندرې لا هماغه شان د چوپړانو، جوالیانو او ګاډیوانانو د تعجب نه ډکو سترګو په وړاندې ولاړ وو او غږېدل. پېیر وویل:

ـ که خدای شته، ابدي ژوند هم شته، نو حقیقت او خیر هم شته. او د انسان تر ټولو ستره نېکمرغي هم هغو ته د رسېدو په هڅو کې ده. باید ژوند وشي، باید مینه وشي او باید ایمان ولرل شي. موږ باید په دې ایمان ولرو چې موږ یوازې نن په دې یوه لوېشته کې خاورې ژوند نه کوو، بلکې له پیل نه تر ابده پورې به هلته (آسمان ته یې اشاره وکړه) ژوندي یو.

سردار اندرې هماغه شان چې څنګل یې د بېړۍ پر کټارې ایښی او ولاړ و، د پېیر خبرو ته یې غوږ نیولی و او د لمر لوېدو سرو شعلو نه، په شنه مست سیند کې د لګېدلي اور د سرو شعلو ننداره یې کوله. پېیر چُپ شو، هر څه هر چېرې آرامه وو. بېړۍ لا د وختـه ساحل تـه رسېدلې وه، یوازې د څپو سندریز نرم غږو نه چې اورېدل کېدل. سردار اندرې داسې انګېرله، چې د څپو دغه آوازونه، پېیر ته په خوږه ژبه وایي چې: همدا رښتیا دي، باور پرې وکړه. سردار اندرې زګیروی وکړ او په ځلېدونکي، مهربان او ماشوم وزمه غلچک یې د پېیر څېرې تـه چې د خپل اندېیوال له ښه والي نه له شرمه تک سور شوی و، کتل او وې ویل:

ـ هو کې! ای کاشکې رښتیا همداسې وای. اوس درځه چې ځو، ښه به دا وي چې لاړ شو او کېنو. د بېړۍ نه د وتلو په وخت کې پېیر آسمان ته چې اشاره یې ورته کوله، وکتل او د اوسترلیخ تر جګړې نه وروسته دا لومړی ځل و چې هغه لوړ هسک ابدي ولاړ آسمان ولید، هغه آسمان چې کله ده د جګړې په ډګر کې د لوېدو په حال کې په خپل سر لیدلی و. په هغه کې ناڅاپه یو تت شوی هېر شوی څه د خوښۍ او ځوانۍ څه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هر څه نه ده ته ګران و ، راوتخنېدل. البته په سردار اندرېږ کې دغه احساس ورځنی ژوند ته تر را ستنېدو وروسته، له مینځه ولاړ، خو دا ورته په ډاګه شوه چې هغه پټ احساس، چې د سپخنکي په شان د ده په ځان کې نغښتی و د ده زړه یې د څرګندولو توان نه لري.له پېیر سره تر کتنې وروسته، د سردار اندرې د ژوند نوی پړاو چې ظاهراً یې له پخواني هغه نه توپیر نه درلود ، خو په زړه کې یې د بدلون سبب شوی و ، پیل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

کله چې د سردار اندرې او پيير ګاډی په ليسه ګورې کې، د سترې ماڼۍ مخې ته ورسېده، هوا تياره شوې وه. هغوی هلته درسېدو سره، سردار اندرې چېموسکا يې پر شونډو خوره و، د پيير پام د هغو چوپړانو لېوالتيا او هلوځلو ته ورواړاوه، چې هلته يې جوړ کړي وو. په ملا کړوپې بوډۍ، چې کوم پېټی يې په شا کړی و، او يو لنډ ونی تورځنی سړی چې تورې جامې اغوستې وې، د ګاډۍ په ليدلو ځانونه پناه کړل او له دروازې نه ووتل. دوو نورو ښځو هم هغوی پسې منډه کړل. دغو څلور تنو په وحشتناکو غلچکو ګاډۍ ته کتل او په ګېډۍ او ډارد ودانۍ د شا له خوا وتښتېدل.

سردار اندرې وويل:

ـ دا خدايي خدمتګاران (هغه خوار مسيحيان، چې د مسيح د ليدو په هيله به هره خوا ګرځېدل او روزګار يې په ګدايي تېراوه) دي چې ماريا مرسته ورسره کوي. هغوی پر موږ زما د پلار ګمان وکړ. دا يوازنی کار دی، چې ماريا د هغو په برخه کې د پلار خبره نه مني او اطاعت يې نه کوي. پلار وايي چې دغه خدايي خدمتګاران کورته مه پرېږدئ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماریا د هغو هرکلی کوئ.

پییر وپوښتل:

ـ دا د خدای بندګان لا څوک دي؟ او څه کوي؟

سردار اندرې وخت پیدا نه کړ، چې پییر ته ځواب ورکړي، چوپړان د هغو هرکلي ته رامنډې کړې او ده له هغو نه وپوښتل، چې مشر سردار چېرې دی او څه وخت رارسېږي؟

چوپړانو هغه ته وویل چې مشر سردار لا له ښاره راغلی نه دی او ډېر ژر به راورسېږي.

سردار اندرې، پییر خپلې کوټې ته چې د پلار په کور کې یې جوړه کړې بدرګه کړ او خپله د خپل ماشوم کوټې ته ورغی.

له لږ ځنډ نه وروسته راستون شو او وې ویل:

ـ راځه چې خور ته مې ورشو، ما لا هغه نه ده لیدلې، هغه چېرې پټه شوې او له خپلو خدایي خدمتګارانو سره اخته ده. زموږ په لیدو به وشرمېږي، خیر پروا نه لري، حق لري، ته به هم له دې خدایي خدمتګارانو سره آشنا شې، خورا د لیدو وړ دي، دا ومنه، خورا.

پییر وپوښتل:

ـ دا خدایي خدمتګاران، دا څه معنيٰ لري؟

ـ اوس به یې خپله ووینې.

شهزادګۍ ماریا د هغو په لیدو رښتیا ګېنې واخېسته، ورخطا شوه او مخ یې تک سور شو، هغه تنې شمعې چې په کوټه کې، تر شمایلو لاندې لګېدې انسان ته یو ډول روحي آرامي وربښله. شهزادګۍ د چای د میز تر شا پر څوکۍ کې ناسته وه او یو اوږد پزی، اوږد څڼې زلمی، چې د راهبانو جامې یې اغوستې وې، د هغې تر څنګ ناست و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواره او زړه بوږونکې چې ماشوم وزمه خبره یې، هغې ته خوږه او مهربانه بڼه ورکړې وه، په لاس لرونکې څوکۍ کې د هغوی تر څنګه ناسته وه.

شهزادګۍ ماریا لکه د هغې چرګې په شان چې د خپلو چورګړو د ساتنې لپاره ولاړه وي، د خپلو خدایي خدمتګارانو نه ملاتړ کاوه او د ملامتۍ په نرمه ژبه یې وویل:

ـ اندرې ولې مو مخکې خبر نه کړو، چې راځې؟

او پېیر ته یې چې د هغې لاس یې ښکلول، وویل:

ـ مهرباني مو وکړه چې راغلی. ستاسو له لیدو ډېره خوشاله شوم!

شهزادګۍ ماریا له ماشومتوب نه، پېیر پېژانده او اوس، له اندرې سره د هغه ملګرتوب، له ښځې سره د هغه د جلاوالي جنجال او له ټولو نه غوره د هغه ساده او مهربانې څېرې، د هغې خواخوږي لا پاروله وه. په ښکلو او زړه راښکونکو سترګو یې هغه ته کتل او داسې برېښېده چې هغه ته وایي:

ـ تاسو ما ته ډېر ګران یاستي، خو ګوره، زه هیله کوم چې زما په دوستانو به ملنډې نه وهې. تر لومړنۍ پېژندنې وروسته ټول سره کېناستل. سردار اندرې، خندا پرشونډو، ځوان خدایي خدمتګار ته اشاره وکړه او وې ویل:

ـ آه، ایوانوشکا هم راغلی دی! سترې مشې!

شهزادګۍ ماریا له ننواتو نه په ډکه خوله وویل:

ـ اندرې!

سردار اندرې، پېیر ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

ـ دا ایوانوشکا ښځه ده.

شهزادګۍ بیا په هماغه غږ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اندره، ستا دې په خدای قسم وي!

داسې برېښېده چې په خدايي خدمتګارانو د سردار اندرې ملنډې او له هغو نه د شهزادګۍ ماريا ملاتړ د هغوی تر منځ ورځنی خبره، خو پخواني ريښې لري.

سردار اندرې وويل:

ـ ګرانې خورې، ولې دې خوا بد پرې، برعکس ته بايد ما نه مننه وکړې چې پېير ته ستا او د دې ځوان خپل منځي اړيکې داسې برالا کوم...

زړه بوډۍ چې په څوکۍ کې ناسته وه.... سردار اندرې له هغې نه وپوښتل:

ـ ښه له کومې راغلې، وايې چې کيف ته تللې وې؟

بوډۍ چې ډېره غږېدله، وويل:

ـ هو کې پلار جانه! هو کې هلته تللې وم، سپېڅلو غوښتې وم، دعيسیٰ د زوکړې شپه مې نصيب شوه، د آسماني راز د ليده په شپه هلته وم. او اوس کولېازين ته تللې وم او داشېبه له هغه ځايه راغلم....

ـ اوس ايوانوشکا هم درسره ځي؟

.... په کاليازين کې مې خپله، يوه ستره معجزه وليدله، يوه لويه معجزه.

سردار اندرې وپوښتل:

ـ ښه څه دې وليدل؟ يو بل سپېڅلی مومیايي شوی مو پيدا کړې که څنګه؟

شهزادګۍ ماريا وويل:

ـ اندرې! بس کړه! هغې بوډۍ ته مخ وروا اړاوه او وې ويل:

ـ پلاګي يوشکا، پرېږده، مه ورسره غږېږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه ولې ادکی، ولې يې ونه وايم؟ ډېر ښه ځوان دی، زما خوښېږي، مهربانه دی، هغه د خدای په نامه مرسته کوي، هغه دا وار هم لس روبله راکړل، زما ښه په یاد دي ! په کيف کې وم، هلته کيربوشا ، پوهېږئ د خدای له ښو خدايي خدمتګارانو نه دی، شپه او ورځ لوڅې پښې ګرځي، لنډه به يې درته وايم چې کيربوشا ، راته وويل:

ـ دلته څه لالهانده يې؟ دا ستا ځای نه دی، لاړشه کولپازين ته، هلته شمايل معجزې کوي. خدای ته سپېڅلی، د حضرت مريم سپېڅلی شمايل. دا خبره مې چې واورېده، د هغه ځای له خدايي خدمتګارانو سره مې مخه وکړه او لاړم...

ټول پټه خوله ناست وو او يوازې دغه بوډۍ خورا موزونه غږېده او کله کله به يې سا هم بندېدله...

ـ هو کې راغلم پلارکه، ټولو خلکو همدا ويل، چې معجزه شوې، يوه لويه معجزه، د حضرت مريم له سپېڅلي شمايل نه د تبرک څاڅکي راڅڅېږي.

شهزادګۍ ماريا چې سره شوې وه، وويل:

ـ ښه ده، ښه ده، نورې به يې بيا وروسته ووايې.

پېير وويل:

ـ اجازه راکړئ له هغې نه يوه پوښتنه وکړم، تا په خپله وليده؟

ـ څه وايې پلاره ! خپله مې دا ويار په برخه شو، د حضرت مريم له سپېڅلي شمايل له څېرې نه د خدای نور ورېده او له شونډو يې څاڅکي څڅېدل...

پېير چې د بوډۍ خبرو ته په ځير غوږ نيولی و، په خورا سادګۍ وويل:

ـ هو کې، وګورئ، دا لويه دوکه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاګي يوشکا چې سترګو يې د ننواتو غوښتنه کوله، شهزادګۍ ماريا ته مخ وروا ړاوه او په وحشت يې وويل:

ـ توبه، توبه، دا ته څه وايې پلارجانه! داسې مه وايه!

پيير بيا تکرار کړه:

ـ دا د خلکو دوکه کول دي.

بوډۍ خدايي خدمتګارې چې په ټټر او تندي صليب کېښ وې ويل:

ـ لوی پروردګاره، حضرت مسيح، توبه وباسه داسې مه وايه پلاره! يو جنرال هم چې د زړه سترګې يې ړندې وې، ايمان يې نه لاره، همداسې ويلي و "د کليسا پاپان دوکې کوي او خلک غولوي" خو دا خبره يې لا پای ته رسولې نه وه، چې په دواړو سترګو ړوند شو. بيا يې ايمان راوړ، زه به دې د سترګو رڼا يي ببرته در وبښم، جنرال په زاريو زاريو ويل، ما وروليږ، د شمايلو پښو ته وروليږ، ما وروليږ! دا يوه رښتني کيسه ده، زما په مخکې تېره شوې او په خپلو سترګو مې ليدلې ده، ما په خپلو سترګو وليدل چې ړوند جنرال يې شمايل ته وروست، هغه ورو ړاندې شو او د شمايل پښو ته ورولوېد او وې ويل: سترګې مې رڼا کړه، ټول هغه څه چې ځار (پاچا) رابښلي ستا له نامه به يې ځار کړم، ما په خپلو سترګو وليدل، ومې ليدل پلاره، چې د هغه جنرال ستوري يې په شمايل کې کېناوه، څه به دې سر درخوږوم، لنډه به يې درته وايم، د هغه جنرال سترګې رڼې شوې. او بيا يې پيير ته مخ وروا ړاوه، په نصيحت وزمه ژبه يې هغه ته وويل: ګناه ده، پلارجانه ګناه، داسې مه وايه، د خدای له قهره وډار شه!

پيير وپوښتل:

ـ دا دې ونه ويل: چې دا ستوری څنګه په شمايل کې کېناست؟

سردار اندرې چې له خندا نه شين و، وويل:

ـ سپېڅلې حضرت مريم ته يې جنرالي ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناڅاپه د پلاګۍ یوشکا رنګ والوت، لاسونه یې آسمان ته لوړ کړل، بیا یې رنګ تک سور شو او وې ویل:

ـ پلاره ! زما پلاره ! توبه وباسه، ګناه ده، داسې مه وایه، ته خو ماشوم لرې. او بیا یې چې په ټټر او تندي صلیب وېست، وویل:

ـ پلاره !دا څه کفر و چې و دې ویل؟ خدای دې تا وبښي. یا خدایه ! د هغه ګناهونه وبښه ! بیا یې شهزادګۍ ماریا ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

ـ ادکې دا خبرې لا پسې څه معنیٰ لري؟ هغه پاڅېده، نېږدې وه، چې له سترګو یې اوښکې راتویې شي، د خپلې کځوړې په ټولولو پیل وکړ، له ورایه ښکارېده چې هم په حیرت کې ده او هم یې افسوس کاوه، چې چا، څه وویل او له دې نه ډېره شرمېده، چې څنګه په هغه کور چې دا صدقه راټولوي، هلته داسې کفر ویل کېږي.

شهزادګۍ ماریا وویل:

ـ تاسو هم له څه نه خوند اخلی، تاسو ته چا ویلي و چې ما ته راشی؟

پېیر وویل:

ـ نه ادکی ! پلاګۍ یوشکا ! ته مه خوابدې کېږه، ما ټوکه کړه، هغه شهزادګۍ ماریا ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

ـ هیله کوم دا ومنئ، چې ما رښتیا د هغې د خوابدې کېدو تکل نه لاره، هغه چې هڅه کوله، پر خپلو ګناهونو لمن وغوړوي، موسېده او زیاته یې کړه:

ـ هسې یو خبره وه، په دې کې مو هېڅ کوم ځانګړی هدف نه درلود.

پلاګۍ یوشکا په شک او تردید کې ودرېده، خود پېیر څېرې د رښتني پښېماني ځرګندونې کولې او سردار اندرې خو په مهربانه ځیرتیا هغې ته داسې کتل، چې کرار کراره بېرته آرامه شوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

بوډۍ خدايي خدمتګاره آرامه شوه او بيا په خبرو راغله.تر ډېرو پورې يې د (امفي لوخي)نومي کشيش ستاينې کولې.هغې ويل چې هغه کشيش دومره سپېڅلی او پاک زړی دی چې د رغوي نه يې د خوشبويۍ بوی راته.هغه په دې غږېده چې د کيف ښارته د وروستي سفر په اوږدو کې يې له يوې کشيشې سره پېژندګلوي وشوه او هغې دې ته د هغو خمڅو د دروازې کلی ورکړه چې هلته د موميايي شوو راهبانو مړي ايښي دي.هغې يادونه وکړه چې هغې په خمڅه کې له نورو خدايي خدمتګارانو سره دوه شپې ورځې تېرې کړې دي او دې هلته له ځانسره وچه ډوډۍ هم وړې وه.دې ويل چې کله به د يوه شهيد قبر ته کېناسته، کله به يې بل ته دعا کوله، کله به يې له يوه نه دعا غوښته او کله به بل ته ورغله....مورجانې نه پوهېږې څه خاموشي، څه سپېڅلتيا ،په زړه کې دې داسې روښنايي راخوربږي، چې د بهر د روښانۍ ليدل نه غواړي.

پېير، په خورا ځير او غوږ نېنګا رهغې ته غوږ نيولی و.سردار اندري له کوټې نه ووت او شهزادګۍ ماريا يې خپلو خدايه خدمتګارانو ته پرېښوده چې خپل چای وڅکي، خوهغې پېير د هرکلېو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته بدرګه کړ او هغه يې وويل:
-تاسو ډېر مهربانه ياستې !
-اخ !ما رښتيا نه غوښتل دهغې سپکاوي وکړو ،زه دغه احساسات احساسوم او دهغو درناوي کوم.
شهزادګۍ هېڅ ونه ويل،هغه ته يې وکتل،يوه ملاله موسکا يې پرشونډو خوره شوه او وې ويل:
-زه تاسو له ډېر پخوا نه پېژنم او د ورور په شان راته ګران ياستئ.
ددې خبرې سره سم يې،ناڅاپه،پرته له هغه نه چې پيير دې ته د مينې او ځواب څرګندولو حق ورکړي،وې ويل:
-څنګه؟اندرې څنګه و؟ دهغه روغتيا ما ډېر زوروي،ژمی يې روغتيا ښه وه،خو پسرلی يې زخمونه تازه شول ،روغتيا يې ژوبله شوه او داکتر سپارښتنه وکړه چې بايد لاړ شي او دخپلې روغتيا غم وخوري.روحي حالت يې هم ما زوروي.موږ ښځې خپل ټول غمونه په ژړا او ننواتو سړه وو ،خو هغه هرڅه په زړه کې ساتي او غم زياتوي.نن يې طبيعت ښه دی،ځکه ته راغلې يې.ډېر کم داسې پېښېږي چې داسې خوښ وي.کاشکې ته وکولای شې هغه قانع کړې،چې بهر ته لاړ شي.هغه ډېرې خوځېدا ته اړتيا لري.دلته دا آرام ژوند دی له ژونده باسي.دنورو خو دې ته پام نه شته،ولې زه خو يې وينم.دشپې لس بجې وې چې چوپړان د مشر سردار د ګاډۍ د آسونو دزنګونو په شرنګهاري سره چې له لرې رانېږدې کېدل، د دروازې د زينو خواته ورمندې کړې.سردار اندرې او پيير هم په ګډه دهغه هرکلي ته ورودانګل.د بوډا سردار د ګاډۍ نه دراښکته کېدو په حال کې ،په پيير سترګې ولګېدې او وې ويل:
--دا څوک دی؟خو همدا چې نا آشنا ځوان يې ځای ته راوست او وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژاند، وې ویل:

-اوهو !څومره ښه ډېر خوشاله یم چې وینم دې، راشه مچ مې کړه.

دبوډا سردار طبیعت خورا جوړ او پر پېیر ډېر مهربانه و.

تر ماښامنۍ مخکې چې کله سردار اندرې د پلار دفتر ته راستون شي، پلار یې له پېیر سره په توده مرکه کې بوخت ولید. پېیر غوښتل زوړ بوډا په دې قانع کړي چې داسې وخت را رسېدونکی دی چې جګړه د انسانانو له منځه ورکه شي، خو بوډا سردار په ملنډو ملنډو دې خبرې پورې خندل، هغه ویل:

ـ د انسانانو له مراندونه، وینې راوباسئ او هلته نوې وینې په کې وبهوئ، هغه وخت کېدای شي جګړه پای ته ورسوي. دا ټول ښځینه خیالونه دي، خو سره له دې هم هغه پېیر پر کینې اوږې وواهه او خپل میز ته ورنږدې شو، سردار اندرې چې هیله یې نه لرله، د پلار او انډیوال مرکې ته ورګډ شي، ځان یې په هغو کاغذو بوخت وساته چې پلار یې له ځانسره له ښاره راوړي و، بوډا سردار هغه ته ورنږدې شو او له هغه سره یې، د هغه د ورځنیو کارونو په اړه خبرې پیل کړې:

ـ سردار رستوف د اعیانو د ټولنې مشر لا د هغو وګړو نیمایي هم نه دی، برابر کړي، چې باید راټول کړی یې وای. هغه ښارته راغلی او زه او زه یې مېلمستیا ته رابللی یم..... بیا پېیر په اوږه واهه او زوی ته یې وویل:

ـښه وروره ! ستا دا انډیوال ښه سړی دی، زما خوښېږي !

..... بوډا د کوټې نه د وتلو په وخت کې غږ کړ:

ـ زما له هغې ساده لېونۍ لور سره مینه کوه او له هغې سره مهربانه اوسه !

پېیر لیسه ګورې، ته په دې سفر کې له سردار اندرې سره د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې په ټینګښت او پرتم پوه شو. له سردار اندرې سره د پییر د دوستۍ پرتم، نه په خپله د اندرې په دوستۍ، بلکې د هغه له خپلوانو سره په دوستۍ کې ځرګندېده. که څه هم پییر نه ظالم او زړه سختی مشر سردار پېژانده او نه یې آرامې او مهربانې شهزادګۍ ماریا سره آشنایي لرله، خو داسې یې انګېرله چې له دواړو سره له کلونو کلونو پېژندګلوي او دوستي لري. هغه د ټولو په زړه کې ځان موندلی و. شهزادګۍ ماریا نه یوازې له دې کبله چې د هغې له خدایي خدمتګارانو سره پییر لېوالتیا ښودلې وه، هغه په مینه ناکو سترګو کتل، بلکې د مشر سردار په وینا آن د هغه ماشوم لمسي سردار نیکولای هم هغه ته موسېده او غېږې ته یې ورته.

میخاییل ایوانوویچ او پېغله بوري ین هم هغه وخت چې پییر او شهزادګۍ ماریا به سره غږېدل، دوی ته کتل او له مینې نه به یې موسکا پرشونډو خورېدله.

مشر سردار ماښامنۍ ته راغی، پر میز کېناست او ټولو ته ځرګنده شوه چې دغه کار یې د پییر لپاره کړی دی. بوډا په لیسه ګوري کې د پییر د دوه ورځنۍ مېلمستیا په وخت کې خورا ښه او مهربانه و. له هغه سره به یې مینه کوله او ورته ویل به یې چې دیدن ته یې راشئ.

کله چې پییر لاړ او د کورنۍ غړي بېرته راټول شول، لکه هغه شان چې په هره کورنۍ کې د نوي مېلمانه د تګ نه وروسته دود دی، ټول د هغه په اړه خبرې کوي، دوی ټولو هم دا کار کاوه، خو له ستاینو نه پرته، بل هېڅ نه اورېدل کېدل او دا هغه څه دي چې ډېر کم پېښېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

رستوف چې دا وار له رخصتيو راستون شو، دلومړي ځل لپاره يې داسې يې احساس کړه، چې د هغه اړيکي له دينيسوف او په ځانګړي توګه له غونډ سره څومره ټينګې او ژورې دي.
کله چې غونډ ته نږدې کېده، د هغه په زړه کې داسې احساس څپې وهلې، لکه هغه احساس چې د مسکو د پاورسکايا په کوڅې کې يې، خپل کور ته د نږدې کېدو په وخت کې احساسوله. هغه چې کله د خپل غونډ سپاره پوځ سور ځنې ديمينتوف وليد، هغه يې سمدلاسه وپېژاند او سره بخونو آسونو د څرځای ديوال يې تر سترګو شو، کله چې يې لاورشکا په چغو چغو هرکلي ته راودانګل: ګراف راورسېد! دينيسوف له خوبه راپاڅېد، په داسې حال کې چې ځنې يې جړې وې، له خپلي ځالې يې رامنډې کړې، له رستوف نه يې غېږ راتاو کړ او د غونډ افسران ترې راتا و شول. د رستوف په ګوګل کې هماغه احساس څپې وهلې لکه چې کور ته د ستنېدو په وخت کې يې مور او پلار او خويندو له ده غېږې تاوولې، دې يې کېښکوده، له خوشالۍ نه ګېنې واخېست، ژړا ورغله او ژبه يې ګونګه ګونګه شوه. غونډ هغه ته د خپل کور په شان و، هماغه شان په زړه پورې او ګران و، لکه د مور او پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور.

رستوف د غونډ له قوماندان سره تر کتنې وروسته، په خپل هماغه د سورو پوځونو په ډله کې وګمارل شو..... تر څو پیرو او دندو تر سرته رسولو وروسته یې، بیا له کار سره مینه پیدا شوه، د آزاد کورنی ژوند آزادي یې هېرې او ببرته یې ځان د پوځي ژوند د نظم او ټینګو کړو په کړېو کې برابر کړ. خو دلته یې هم هماغه د کورنی تود ژوند مینه، محبت، خواخوږی چې د مورو پلار او خویندو نه لیدل، احساسول. دلته نور د ټولنې د ګډو او غیر پوځي ژوند آزادي نه وه، چې په کې هرې خوا ته لاس واچوي او تېروتنې ترې وشي، نور نو سونیا نه وه چې له هغه سره د رازونو یا نه رازونو یا د زړه دغوټې خلاصولو ته اړ شي. نور نو دا امکانات نه و چې دې خواته، هغې خواته لاړ شي، نور نو په یوه شپه و ورځ کې ۲۴ ساعت نه و، چې هر ساعت یې په ډول ډول لوبو تېر کړي، نور نو د خلکو هغه یې شمېرې ډلې نه وې، چې دی په پېژندنه کې حیران وي، نه وو، نور یې له پلار سره د مالي ستونزو خبرې نه وې او نور نو دولوخوف ته په قمار کې د پیسو بایلېدل نه وریاد بدل، دلته په غونډ کې هر څه څرګند او ساده و. ټوله دنیا او د هغه هر څه په دوو نابرابرو برخو وېشل کېدل: یو د پاولوګراد غونډ، چې هغه خپل ګاڼه او نوره ټوله دنیا. او هغه له دې دویمه برخې سره هېڅ اړیکې او کار، نه لاره. په غونډ کې هر څه څرګند و، هر څوک پوهېدل، څوک بریدګی او څوک جګړن دی، څوک پاک زړی او څوک بد زړی او له ټولو نه مهمه دا ده چې څوک ستا ملګری دی. دوکاندارانو به باور کاوه، هر څه یې په پور ورکول او په هرو درېوو میاشتو کې یې یو وار پورونه ټولول، هېڅ اړتیا نه وه، چې پلمې وکړي او دروغ ووایي، یوازې دا باید په پام کې نیول شوې وای چې د پاولوګراد په غونډو کې دا سې څه نه وای تر سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي چې بد ګڼل کېدل او هر کله چې تا کوم کار ته ګماري باید هغه په غوره توګه تر سره کړې او د هغه امر له مخې چې تا ته درکړ شوی دی، هغه بشپړ کړې.

رستوف چې کله بیا د غونډ په ځانګړو حالاتو کې ژوند پیل کړ، هغه مسافر ته ورته و، چې له اوږده مزله وروسته یې کولای شول، وغځېږي او ښه استراحت وکړي. د پوځ دا ژوند د رستوف لپاره ځکه په زړه پورې و چې دولوخوف ته د پیسو د بایلودلو (د مورو پلار د خواخوږۍ سره سره یې نه شو کولای د دغه ګناه له کبله ځان وبښي) نه وروسته یې پرېکړه کړې وه چې تر پخوا نه به دا سې زیات خدمت کوي، داسې هڅه او زیار به باسي، چې د ګناهونو پور پرې کړي، لنډه دا چې پیاوړی وتلی افسر، خوږ ملګری او په یوه خبره کې، یو ځانګړی سړی و اوسي. هغه څوک چې په ولسي ژوند کې ګران او په پوځي کې خورا آسانه خبره ده.

رستوف د قمار، تر بایلودو وروسته پرېکړه کړې وه، چې د پنځو کلونو په اوږدو کې د پلار پور ورپرې کړي. پلار یې په کال کې لس زره روبله ورته رالېږل او تکل یې کړی و چې تر دوه زرو نه زیات روبله خرڅ نه کړي او په پاتې یې هغوی د پلار پور ادا کړي.

زموږ پوځ تر شاتګ او په پولتوسک او ایلا پروس کې تر یرغلونو او بېلابېلو جګړو نه وروسته، بارتن شتاین ته نږدې راټول شوي و. ټول د ښار (ټولواک) راتګ او د نوي جګړې پیل ته سترګه په لاره وو.

د پاولوګراد غونډ چې د ۱۸۰۵ کال په جګړه کې ګډون درلود، ځانته د خوړو او کالو په راټولولو لګیا و، نو ځکه یې و نه شو کولای د پولتوسک او ایلا پروس په لومړنیو نښتو کې ګډون وکړي، خو د دویمې جګړې په نیمایي کې یې ځان جګړه ځپلي پوځ ته ورساوه او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاتف له پوځ سره يو ځای شول. د پلاتوف ډله له پوځ نه جلا جنګېدل. د پاولوګراد پوځ څو ځله، له دښمن سره په نښتو کې ګډون کړی و، اسيران يې نيولي وو او آن يو وار يې د مارشال او دينو ګاډی هم غنيمت کړې وه. دغه غونډ د اپرېل په مياشت کې څو اونۍ يو لړې او کنډواله شوي کلي ته نږدې، ديره شوي، همالته ځای په ځای ولاړ او هېڅ ونه خوځېد.

که څه هم د واورو د ويليدو او د اوبو د بهېدو فصل و، هره خوا ختې وې او کله به د سړو څپو راخوره شوه، سيندونه په څپو راغلي وو، لارې بندې وې. په ورځو ورځو به آسونه له خوځېدا پاتې شول، نه آسونو ته وابښه او نه وګړو ته خواړه رسېدل. دا چې ګاډی او کراچۍ خوځېدای نه شوې، خلک پلي، کلو او بانډو ته تلل او هلته به له خلکو نه په تشو کلېو کې، کچالو يا نورو خوړو پسې ګرځېدل، خو د خوړو څه شی يې پيدا کولای نه شو.

هر څه چې و، کلېوالو خوړلي او تښتېدلي وو، هغه شمېر چې پاتې وو، سخت خوار، مظلوم او څه خواړه او کالي يې نه درلودل، چې له هغو نه يې څوک واخلي يا يې غلا کړي. آن سخت زړو سرتېرو هم دد پر ځای چې له هغو نه څه واخلي، خپله يې که څه درلودل، هغو ته يې ورکول......

دوې اونۍ کېدې چې آسونو هم د کورونو د کوټو د چتو له سوارونه پرته، نور کوم وابښه خوړلي نه و. خورا ډنګر او ژوبل شوي وو..... خو سره له دې هم افسرانو او سرتېرو پوځي ژوند ته دوام ورکاوه، د سورو غونډ پوځيانو، که څه هم رنګ الوتی، پړسېدلی او جامې يې ټوټه ټوټه وې، مګر بيا هم هر سهار په کتار کې درېدل او هم به بيګاری ته تلل، آسونه يې خره کول، وسلې يې پاکولې، آسونو ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چتونو نه سوارې راویستې، د خوړو په تمه د نغریو شا و خوا ګرځېدل، وربې پاڅېدل او دلوربې او خوړو په اړه به یې ټوکې کولې او اپلتې به یې غربولې.......

رستوف د پخوا په شان له دینیسوف سره په یوه کوټه کې او سېده او تر رخصتیو نه یې وروسته، ملګرتوب لا ټینګ او خوږ شوی و. دینیسوف هېڅکله د خپل انډیوال رستوف د کورنۍ د غړو په هکله نه غږېده، خو رستوف دا سې احسا سوله، چې د ناتاشا ناکامه مینه، د دوی په دوستۍ کې بې اغېزه نه ده. دینیسوف چې تر رستوف لوړه رتبه درلوده، هڅه یې کوله، چې هغه سختو چارو او ګو اښمنو سپاربښتونو ته ونه ګماري. د هغه پالنه او ساتنه یې کوله او تر هرو عملیاتو وروسته به یې د هغه پوښتنه کوله، چې تاوان ور رسېدلی نه وي. رستوف په یو کلي کې د خپلو دندو د سر ته رسولو په وخت کې، یو پولنډۍ بوډا ، چې یوه کمکۍ لور یې ورسره وه، ولیده، چې بربنې او وږي دي، او نه پوهېږي چې چېرې وتښتي، رستوف هغه له ځانسره قطعې ته راوستل، هغو ته یې په خپله کوټه کې ځای ورکړ، هغوی یې تر هغه وخته پورې وساتل چې بوډا روغ شو.

د رستوف یوه ملګري دښځو په اړه د خبرو اترو په لړ کې،هغه ته ویل چې هغه ناځوانه ملګری دی،ځکه دی،خپل دوستان له هغې یوې لنډې ښځې سره چې دده کورته راغلې ده،نه اشنا کوي.رستوف ته دغې ټوکې خوند ورنه کړ او سخت خفه شو.هغه افسر ښه وښکنځاه چې دغه ټوکه یې ورسره کړې وه،خو دینیسوف کرار کرار هغه آرامه او دلاسا کړ او دهغوی تر منځ یې ددوئیل مخه ونیوله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

د اپرېل په میاشته کې، د ټولواک د راتګ خبر، پوځ بیا راژوندی او زړور کړ. رستوف ونه کولای شو په هغه برید کې د ګډون حق پیدا کړي، چې په بارتن شتاین کې کېدونکی و، ځکه د پاولوګراد غونډ د پوځ په لومړیو کرښو او له بارتن شتاین نه لرې پروت و.

غونډ په یو لرې ډاګ کې ځای پر ځای شوی و. دینیسوف او رستوف په هغه مورچل کې، چې سرتېرو د خمڅې په ډول و ښستلی او په پاڼو، ښاخونو او شنو یې پټ پوښلی و، پناه اخیستې وه. د غه مورچل چې د هغه وخت د دود سره جوړ شوی و، یو متر سور، یونیم متر ژور والی او درې نیم متره اوږد والی درلوده. د دغه مورچل یوه خوا، د وتلو لپاره لکه زینې داسې جوړې شوې وې، همدا خمڅه د پوځیانو کوټه هم وه. د خمڅې په بل سر کې سورو پوځیانو، څولګي په دېوال کې وهلي، پر سر یې یوه تخته وراښنې او له هغه نه یې د مېز کار اخیست. د څنګ په دوو دېوالونو کې یې، د یو متر په اندازه بیا نور ځایونه وهلي وو او له هغو نه یې د کټ کار اخیست. د مورچل د لوړوالي کچه له هغه اندازې سره برابره چې دی هلته ولاړ و. سر یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاس نه لګېده. د دینیسوف کوټې (هغه سرتېرو ته ګران هم و) یوه بله ښکلا هم درلوده او هغه دا چې له چته یو داسې دړه چې په هغې کې د ښیښې ټوټې ټومبل شوې وې، راځوړنده وه. کله به چې هوا ډېره سړه شوه، سرتېرو به لړ سکروټې د او سپنو په تختو کېښودې... د دینیسوف او رستوف مورچل به ښه تود، او د سرتېرو او پوځیانو ګڼه ګوڼه به هلته جوړه وه.....

د اپریل د میاشتې یوه ورځ چې رستوف د سهار په اتو بجو له پیرې او سختې بې خوبۍ نه وروسته، خپل مورچل ته راغی، سپارښتنه یې وکړه چې اور راوړل شي. له اورښته لوند شوی خپل کمیس یې وویست، دعا یې وکړه، چای یې وڅکه او ځان یې تود کړ... خپل کالي او کپړې یې ټول او په یوه کمیس کې په خپل کټ کې وغځېد. لا سو نه یې تر سر لاندې کېښودل، په خیالو کې ډوب شو او د هغې رتبې د اخېستو په چرت کې لاړ، چې د خپلې وروستۍ دندې د بریالي سر ته رسېدو له امله یې په هماغه ورځ د حکم د اخېستو وړاندیز شوی و. هغه دینیسوف ته چې معلومه نه وه، چېرته تللی و، سترګې په لاره و. ده غوښتل چې په ګډه سره کیني او د زړه خواله سره وکړي. په دې وخت کې د دینیسوف چغې چې له قهره ډکه معلومېدې، واورېدل شوې. رستوف پاڅېد، د مورچل د هېنداړې نه یې د باندې وکتل، ګوري چې ډلګی مشر توپچنکو دی.

دینیسوف پرله پسې چغې وهلې، ما خو تا ته خپله امر کړی و، چې ځوک دغه د ماشکین ریښې و نه خوري. ما خپله ولیدل چې لازارچوک ریښې له ډاګه راوړې. ډلګی مشر ځواب ورکړ:

_ ښاغلیه! ما ټولو ته ستا امر وو ایه، سپارښتنه مې ورته وکړه، خو د هغو غوږونه کله خبره اوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف بېرته خپل کټ ته راستون شو او په خورا ډاډ يې له ځان سره وويل:

ـ پر بېږده چې خپلې چغې سورې وکړي، ما خپل کارونه په ښه توګه تر سره کړي دي، زه غواړم ويده شم، ترخوبه بل ښه شی په دنيا کې نه شته.

خو د ډلګی مشر له غږه پرته، دد ينيسوف د نوکر، هماغه چالاک او اوروزمی لاروشکا غږ هم واورېدل شو. هغه پر ډوډۍ باروکرا چيو او غوايانو په اړه خبرې کولې او ويل يې چې خوړو پسې ګرځېدو، ده هغه ليدلي دي. بيا د دينيسوف د چغو غږ واورېدل شو چې ويل يې:

ـ دويمې ډلې ته ووايئ چې چمتو شي.

رستوف په زړه کې وويل:

ـ دا چېرې ځي.

دينيسوف پنځه دقيقې وروسته خمڅې ته راننوت او په ختو ککړو بوټو سره کټ ته وروخوت، په خورا قهر يې خپل پيپ څښاوه او خپل شيان يې په کڅوړه کې اچول. هغه خپله توره او متروکه تر ملا کړل او د وتلو د وره خوا ته د خوځېدو په لړ کې يې، د رستوف د دې پوښتنې په ځواب کې چې چېرې ځې، په خواشينی ځواب ورکړ، کار لرم.

دينيسوف د خمڅې د دروازې نه د وتلو په شېبه کې وويل:

ـ لوی خدای او ستر هولواک به مې ساتنه کوي.

رستوف له خمڅې نه باندې په ختو کې د څو آسونو د خوځېدا ګامونه واورېدل، خو ځان يې آن دومره هم په عذاب نه کړ چې وګوري، چېرې ځئ؟ په هماغه ګوښه کې چې غځېدلی و، کرار کرار لږ تود او خوب يووړ. لمر په غړغړو و چې راويښ شو او له خمڅې نه راووت. دينيسوف لا راستون شوی نه و. آسمان شين و. د ګاونډې خمڅې څنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته، دوو افسرانو او يو بريدګي په پستې نمجنې ځمکې کې، چې ختېجنه وه، په خورا خوښۍ د سافيکا د لوبې د پيل په هيله، ميړوي ټکول. رستوف هم له هغو سره يو ځای شو. د دوی پيل شوې لوبه لا نيمايي ته رسېدلې نه وه، چې خپل پلو ته را روانو کراچيو ته يې پام شو. يو پنځلس شپاړلس سواره، چې آسونه يې خورا ډنګر وو، کراچيو پسې را روان وو. کراچۍ د سپرو په لارښوونه، د آسونو د تويلې خوا ته ورنږدې شول، سواره ترې راتاو او لويه ګڼه ګوڼه يې جوړه کړه.

رستوف وويل:

- ښه وګوره، دينيسوف هسې ځان له ډاګه ويشته، دا دي هم خواړه !

افسرانو وويل:

- همداسې چې وايي، اوس به سرتېري مزې کوي.

د سرتېرو نه لږ واټن وروسته، د پلي پوځونه دوه افسره چې پر آسونو سواره وو، او له رستوف سره يې چغ جګ و، راروان و. رستوف د هغو مخې ته ورغی.

ډنګر، لنډوني افسر، چې له ورايه يې له ژبې نه قهر ورېده، ويل:

- زه تاسو ته خبر درکوم.

دينيسوف وويل:

- لاس مو خلاص، ما خو وويل، چې ببرته يې نه ورکوم.

- ګوره تورن صاحب ! مسوولیت به يې ستا په غاړه وي، تاسو په خپلو تالان ګډه کړي دي، دا خو غلا ده، دوه ورځې کېږي، زموږ سرتېرو يوه مړۍ ډوډۍ هم نه ده خوړلې.

دينيسوف ځواب ورکړ:

- زما سرتېري دوه اونۍ کېږي چې وږي ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلي افسر په لوړ آواز بيا وويل:

- دا سو چه غلا ده، تالان دي. تاسو يې مسوول ياستئ.

دينيسوف ناڅاپه لکه اور چې اخيستي و، چغه کړل:

- څنګه، پرېږدئ مې کنه؟ ځواب يې زه وايم نه تاسې. ګورئ، مخکې له هغه چې خبره بې آبې ته ورسېږي، ما نه لاس واخلي او کنه... شاګرز، تاسو ته وايم مخ واړوئ.

لنډه وني افسر، پرته له هغه چې يا شاګرز او يا وخوځېږي، په لوړ آواز يې وويل:

- ډېر ښه، ډېر ښه، هم غلا کوئ او هم...

دينيسوف د خپل آس مخه، د دغه افسر خوا ته وروا ړوله او چغه يې کړل:

- ځه ورکېږه ! کنه اوس به هغه څه درباندې وکړم چې مې کوه پوښتنه.

افسر هم په ګوا ښمنه ژبه وويل:

- ډېره ښه ده، اوس به ګورو.

هغه د خپل آس مخ راواړوه، په خپل ربړد بدونکي زين ناست، په يرغه ځغاسته لرې شو.

دينيسوف ورپسې چغې کړل:

- د سپي په شان غاپي، لکه خراړي سپي.

دا د پلي پوځ يو افسر ته د سواره پوځ تر ټولو بدې ښکنځلې او پر هغه ملنډې وې.

دينيسوف تر دې سپکو نه وروسته، په بنګېدو بنګېدو، د رستوف خوا ته راغي او وې ويل:

- په زور مو ترې واخيستل، غلا مو کړل، دهغود خوړو کاروان مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې کړ. څه وکړم، وګړي مې له لوږې مري، بل ډول خو ونه شوه.

هغه څه چې د سواره پوځ، پوځیانو ته ترلاسه شوي و، د پاولګراد د قطعې یو غونډ ته ور روان و، خو دینیسوف چې د لاوروشکا نه د هغه له راتګ او ساتونکو د نه درلودلو نه خبر شوي و، له خپلو ساتونکو سره پرهغه یرغل او تالان کړي و. هغه خپلو سرتېرو ته پوره وچه ډوډۍ ورکړه او آن نورو سورو ته یې هم ست وکړ.

بله ورځ، د غونډ قوماندان دینیسوف ځان ته وروغوښت، خپلې منګولې یې پرانیستې او سترګو ته یې ونیولې:

- زه دا پېښه داسې ګڼم، ګواکې پرهغه سترګې پټوم، ګواکې هېڅ مې نه ده لیدلې او نه مې اورېدلې او تا په غلا نه تورنوم او دوسیه نه درته جوړوم، خو تا ته مشوره درکوم چې په خپله سترې قوماندانۍ ته لاړشې، او دغه شخړه په کراره آواره کړې او که شونې وه، کوم سند لاسلیک کړې، چې څومره خواړه دې ترلاسه کړي دي او کنه د پلي غونډ له عرض سره به مخامخ او خبره به خدا زده چېرته ورسېږي.

دینیسوف د غونډ له قوماندان سره ترکتنې وروسته، مخامخ سترې قوماندانۍ ته لاړ او د زړه له کومې یې تکل وکړ چې د غونډ د قوماندان خبره ترسره کړي. هغه چې کله د شپې خپلې خمځې ته راستون شو، داسې و چې رستوف هېڅکله خپل ملګري دغه شان لیدلی نه و. هغه نه غوښتل وغږېږي او له خواشینۍ نه سرسام و. کله چې به رستوف هغه نه وپوښتل چې څه شوي دي. هغه به شونډو لاندې ښکنځلې او ګوابنمن څه به یې ویل، چې په پوره توګه نه د پوهېدو وړ و او نه دا څرګنده وه، چې چاته یې وایې.

رستوف چې د دینیسوف ددې حال په لیدو ویرې اخیستې و، هغه ته یې د کالېو د بدلولو او یو ګیلاس اوبو د څکلوست وکړ او یو تن یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ډاکتر پسې ولېږه.

- غواړي ما د غلا په تور محکمه کړي. ورکه وه يې، يو بل ګيلاس اوبه راکړه، پرېږده چې محکمه مې کړي. زه به تل د دغو دوه مخو په وړاندې جنګېږم، دا خبره خپله ټولواک ته هم کوم، هو کې، راکړه، راکړه يو بل ګيلاس يخې اوبه هم راکړه.

پوځي ډاکتر چې راغي وې ويل:

- هرومرو يې بايد وينه واخېستل شي. او يو شيشه توره وينه يې د دينيسوف له ويښتن لاس نه واخيسته او په همدې وخت کې متې هغه وکولې شو، د هغه څه په هکله خبرې وکړي، چې په ده تېر شوي و:

- کله چې ستري قوماندانۍ ته ورسېدم، ومې پوښتل، ښه رئيس مو چيرې دي؟

وې ويل:

- ايا کولای شي لږ صبر وکړئ؟ ما وويل:

- بايد لاړ شم، خپلې دندې ته بايد ستون شم، تر دې ځايه پورې مې ديرش(ورست) لاره وهلې، که ورته وواېې چې د صبر کولو وخت نه لرم، ښه به دا وي چې ما ومنئ. تر دې خبرې وروسته و چې د داړمارو غلو مشر راښکاره او ما ته يې په نصيحت پيل وکړ:

- دا کار چې تا کړي دي، غلا ده ! زه چې ورننوتم، ومې ويل:

-غلا ، دا غلا نه ده چې يو افسر خواړه ددې لپاره اخلي چې خپل وږي سرتېري ماړه کړي، غلا هغه ده چې د سرتېرو خواړه د خپل جيب د ډکولو لپاره واخلي، هغه وويل:

- ښه ! چې داسې ده، لاړ شه او د جرګه ګۍ مشر ته ورشه او هلته به هغه يو پاڼه درکړي،ته هغه واخله او لاسليک يې کړه، چې ستا دغه دوسيه پای ته ورسېږي. بيا زه د جرګه ګۍ مشر ته ورغلم. څه فکر کوئ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میز شا ته څوک ناست و؟ نه، نه پوهېږئ؟ تصور وکړه، فکر کوي، څوک موږ له لوږې ژغوري؟ دینیسوف چې دا خبره وکړه، له قهره یې په هماغه ټپي لاس میز ته داسې ګوزار ورکړ، چې د هغه پر سر ولاړه پیاله ورغړېده او خپله میز نړېدې و، چې وا اوړي. پوهېږې څوک و، تلیاتین و، تلیاتین. هغه ته مې وویل:

- دا ته یې چې موږ دې، له لوږې د مرګ پولو ته رسولې یو؟ یو څپېړه، بله څپېړه، خدای دې بده ورځ نه درښیي،وربوز مې ورسم کړ، که ربښتیا درته ووایم زړه مې پرې یخ شو. ښه وهل مې ورکړل. دینیسوف همداسې رمباړې وهلې او سپین غاښونه یې تر تورو ببرو بریتو لاندې، له کرکې ځلېدل:

- که رانه ژغورلای یې نه وای، وژلي به مې و.

رستوف ورته وویل:

- دا رمباړې د څه لپاره؟ آرامه شه! بیا دې وینه را وایشېده، راځه چې د لاس د ټپ پلستر دې بدل کړو.

د هغه د لاس پلستر موبدل کړ، کټ ته یې سره بدرګه کړ او ویده شو. یوه ورځ وروسته، هغه په ښه طبیعت او خوښۍ له خوبه راپاڅېد. د هماغه ورځې په ماسپښین د غونډ یاور په خورا قهر او غوڅه بڼه د رستوف او دینیسوف څمڅې ته راغي او په خورا خواشینۍ یې د غونډ د قوماندان له خوا، جګړن دینیسوف ته یوه پاڼه چې د پرونۍ پېښې په اړه پوښتنې په کې راغلې وې، ورکړه. یاور وویل چې، خبره ډېره کړکیچنه بریښي. هغه وویل چې یو پوځي محکمه جوړه شوې ده، ځکه په پوځ کې اوسنۍ بې پروایي او د خلکو او کلیوالو د شتمنیو تالان زیات شو او د دینیسوف جزا به هم لږ ترلږه خلع رتبه وي.

خبره د خبرلوڅو او شیطانانو له خوا داسې ښودل شوې ده چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګواکې جګړن دینیسوف له پوځي کاروان نه د خوړو تر تالان او غلا نه وروسته، بې له هغه چې چا غوښتی وي، په بدمستۍ او نشه کې، تللی د اعاشې چارواکي یې غل نومولی، بد رد یې ورته ویلي او ښه یې وهلی دی. له هغه ځایه یې چې سره ویستلي... بیا نورو سره...

دینیسوف د دغو ټولو خبرو او ملنډو په اورېدو خندل او ملنډې یې پرې وهلې، خو رستوف چې دینیسوف ښه پېژانده، په دې ښه پوهېده. سره له هغه چې دینیسوف ګواکې نه ډارېږي، مګر له محکمې نه ډېر ډارېږي. د محکمې له پریکړو او ددې پېښې له راتلونکو بدنامیو ویرېده.

هر ورځ به جلبونه پسې را روان و او محکمې ته به یې غوښت، خو په پای کې دې ته اړ شو چې د مې د میاشتې په لومړۍ نېټې د پوځي سورو د ډلې مشري، خپل مرستیال ته وسپاري او خپله د ستر قوماندانۍ د مستنطق د مشر دفتر ته ورشي او د خپلو ناوړو کړو په هکله پوښتنو ته ځوابونه ووایي. یوه ورځ د مخه پلاتونوف له ددو قزاقانو او له دوو سپرو سره د ځینو کشفیاتو لپاره وتلی وو.

دینیسوف د تل په شان تر ټولو نه مخکې روان و او هلته یې بیا ښه زړورتیا او مېړانه ښودلې وه، خو د یوه فرانسوي وشتونکي د ټوپک یوه مرمۍ د هغه ورون لړ شان ټپي کړ. کېدای شي که بل وخت وای، دینیسوف به هېڅکله په داسې نرم ټپ له غونډ نه روغتون ته د تګ تکل نه وای کړي، مګر اوس یې د دغه ټپ پلمه کړ او د قوماندانۍ مستنطق ته یې د ورتګ پر ځای، روغتون ته مخه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

د جون په میاشت کې چې د فرېدلند جګړه پيل شوه، د پاولګراد غونډ په هغې کې ګډون نه درلود او تر دې جګړې نه وروسته د اوربند ترون لاسلیک شو. رستوف، چې د دینیسوف بېلتون زوراوه د هغه د تګ نه تر اوسه پورې یې له هغه نه هېڅ پته نه لرله.د هغه د دوسیې او روغتیا لـه کبلـه هـم خـورا پرېښـانه و. لـه دغـه اوربنـد نـه پـه ګټـې اخیستوبې، اجازه واخېسته چې روغتون ته لاړ شي او د دینیسوف دیدن وکړي.

روغتون د پروس پـه يـوه داسې واړه کلي کې پروت و، چې يو وار روسانو او یو وار هم فرانسویانو هغه تالان او کنډواله کړی و. اوړې و، ډاګونه تک شنه او زړه راښکوونکي وو، خو د کلي د کورونو رنګ بامونه، وران دیوالونه، ناولې کوڅې، بربنډ او وږي او سېډونکي، تپيي، ناروغه یا نشه سرتېري چې هر پلو لالهانده ګرځېدل، هغه څه وو، چې دلیدو خورا ښه منظر یې جوړ کړی و.

د روغتون ودانی له تېرو نه جوړه شوې وه. د هغه د انګړ دیوالونه لا یو څه پاتې وو، که په ځینو کړکیو کې لا ښیښې پاتې وې، خو د ځینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوکاټونه هم دړې وړې او الوتي وو. ناروغ، ټپي، رنګ الوتي، د چا لاس، د چا پښه یا بل ځای تړلي، څوک لمر ته ناست او څوک په باغچه کې ګرځېده.

رستوف همدا چې د روغتون انګړ ته ورننوت، په روغتون کې دکوم شي د وروستوالي بوي، هغه سرسامه کړ. په زینو کې یو روسي ډاکتر چې سیګار یې په خوله کې و، په مخه ورغي. ډاکتر پسې یو روسي روغتیاپال هم روان و.

ډاکتر وویل:

- ځان خو څېرولې نه شم، چې ټولو ته ورسېږم، ماښام قضا دماکارالکسویچ کوټې ته راشئ، زه به همالته واوسم.

روغتیاپال چې کوم بل څه له هغه پوښتلي و، ځواب ورکړ:

- هرڅنګه چې ستا خوښه وي، پروا نه لري!

د ډاکتر په دې شېبه کې، په زینو راختېدونکي رستوف ته پام شو او هغه نه یې وپوښتل:

- ښاغلیه! دلته څه کوئ؟ دلته ولې راغلي یاست؟ د دښمن له مرمۍ نه مو ځان ژغورلي، راغلي یاست چې په تیفوس اخته شي؟ دا د جذام روغتون دی.

رستوف وپوښتل:

- ولې د جذام روغتون؟

ډاکتر په داسې یوه ژبه، چې ګواکې له خپلو خبرو خوند اخلي، وویل:

- تیفوس، ګرانه، تیفوس! هېڅوک له دې ځایه ژوندي نه وزي. یوازې دوه تنه یو، چې دلته ورته ټینګ یو زه او یو دغه ماکایف (خپل روغتیاپال ته یې اشاره کوله).

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ پنځه تنه نور داکتران مړه شول..له پروسي داکترانو نه مو مرسته وغوښته، خو هغوی د زموږ غوندې د تلوالو(متحدانو) د ليدو زغمل نه لري.

رستوف وويل:

- د سواره پوځ د جګړن دينيسوف ديدن ته چې ستاسو په روغتون کې پروت دي، راغلي يم.

- نه يې پېژنم، هېڅ خبر نه يم پلاره ! ته خپله فکر وکړه، زه يو تن يم، درې روغتونه او څلورسوه ناروغان. د خدای شکر دي چې پروسي مهرباني مېرمنې موږ ته د ټپونو د تړلو توکر، قهوه او کوم کيلو کبان رالېږلي، کنه نفس به مو لاوخته ختلي وای. وې خندل او بيا: څلورسوه ناروغان او نور هم راروان دي.

روغتيا پال ته يې مخ واړاوه؛ تا ته وايم څلورسوه کنه؟

د روغتيا پال له خبره نه له ورايه د هغه نه زغم څرګند و او هيله يې لرله، چې دغه ډېر غږېدونکي داکتر ژر تر ژره لاړ شي، چې دي خپلو کارو پسې لاړ شي.

رستوف وويل:

- جګړن دينيسوف د مولنين په څنډو کې ټپي شوي و.

داکتر په خورا بې پروايي له روغتيا پال نه وپوښتل:

- ښکاری مړ شوي به وي. څنګه داسې نه ده ما کايفه؟

خو روغتيا پال د داکتر خبره ونه منله.

داکتر وويل:

- جګه ونه او سرې څڼې يې نه وې؟

رستوف د دينيسوف د څېرې ځانګړتياوې انځور کړې.

داکتر وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کې، هو کې ! يو تن له همدې ننبنو سره و ، هو کې، خو بايد مړ شوی وي. په هرحال، بيا دې هم څېړنه وشي. موږ سره، نوم ليک شته دي، ماکايف، هغه نوم ليک خوله تا سره دی؟

روغتياپال وويل:

- هغه له ماکارالکسويچ سره دی. بيا يې مخ رستوف ته وروا ړاوه او وې ويل:

- مهرباني وکړئ، د افسرانو کوټې ته لاړ شي، هلته به يې خپله وګورئ.

داکتر وويل:

- اخ، پلاره ! که زما منې، مه ورځه، ډاربږم، چې خپله دلته پاتې نه شي.

خو رستوف، له داکتر سره مخه ښه وکړه او له روغتياپال نه يې د لارښوونې غوښتنه وکړه.

داکتر د لاندنيو زينو نه راچغه کړل:

- ګوره، چې بيا ونه وايې، چې چا راته ونه ويل.

رستوف او روغتياپال، دهلېز ته ننوتل. په دې دهلېز کې د روغتون بوي دومره قوي او بد و، چې رستوف اړ وت پزه کلکه او ددې لپاره چې ځان وړاندې تګ ته لا ښه چمتو کړي، ودرېد. د ښي پلو دروازه خلاصه شوه او له هغې نه يو ډنګر، ژېړ رنګی، تخرګ لاندې لکړې، لوڅې پښې په يوه نري کميس کې څوک راووت. دروازې ته يې ډډه ولګوله. په ځلېدونکو سترګو سره يې په حيرت حيرت تېرېدونکو ته کتل. رستوف د ننه کوټې ته وروکتل او وې ليدل چې ناروغان او ټپيان په کوټه کې، څوک پر سواره او څوک پرخپلو کوټونو پراته دي.

هغه وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا څوک دي؟
روغتياپال ځواب ورکړ:
- دا سرتېري دي. هغه زياته کړه: څه کولای شو ، هغه دا خبره داسې وکړه، چې تا به ويل ښېنه غواړي.
رستوف وپوښتل:
- کولای شم، کوټې ته ورننوزم او وې ګورم؟
روغتياپال وويل:
- څوک ګوري؟ دا خبره روغتياپال ځکه وکړه، چې هيله يې نه لرله، چې رستوف د ناروغانو کوټې ته ورننوزي. هغه ناولې بوي چې رستوف د دهلېز په اوږدو کې ورسره روږدي شوي و ، دم په دم زياتېده او دلته بالکل لکه د ډېرو په شان و. انسان داسې احساسوله چې ددې بوي سرچينې همدلته دي. کوټه خورا اوږده او رڼا وه او دلمر رڼا د کړکيو نه راخوري وې. ناروغان او ټپيان د دواړو ديوالونو بېخ ته داسې پرځمکې وېده وو ، چې د دواړو کتارونو په منځ کې يوه نرۍ لاره پاتې وه.
د ناروغانو زياتره هغهٌ بېسده وو يا داسې په عذاب وو چې نوي راغلي يا تېرېدونکو کسانو ته يې پام نه شو کولای. خو په سد هغه يې پاڅېدل، له خپلو ژېړو ،وچو ککرو سره چې له پوټکي پرته بل څه يې پر اډوکو پاتې نه و ، سرونه راپورته کړل. ټولو په يو احساس، داسې يو احساس چې د مرستې د غوښتنې هيله او پر روغو رخه يې ځرګندوله، رستوف ته ځير شول. رستوف د کوټې منځ ته ورننوت او نورو هغو دوو کوټو ته چې دروازې يې دې لويې کوټې ته راوتلې وې، ورو کتل. هغو کوټو هم له دې کوټې نه څه توپير نه درلود. رستوف ودرېد او په پټه خوله يې خپل شاوخوا وڅارل. هغه په هېڅ ډول د دغه منظر د ليدو تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لرله. د هغه تر پښو وړاندې، همداسې پر بربنډه ځمکه، د کوټې د منځ په نرۍ لاره کې یو ناروغ پروت و او لاره یې بنده کړې وه. خبره یې قزاقانو ته پاتې کېده، ځنې یې هم د قزاقانو په شان جوړې شوې وې. د هغه لاس او پښې داسې خلاص لوېدلي و چې لاره یې بنده کړې وه، مخ یې سور بخون رنګ درلود او سترګې یې داسې لوېدلې وې، چې له سپینوالي نه پرته بل څه نه په کې ښکارېدل. د بربنډو پښو او لاسونو مراندې یې پړسېدلې او لکه رشمه له هغو تاوېدلې ښکارېدې. سر یې پر ځمکې ډباوه او په جړ او نه پوهېدونکي آواز یې څه ویل، او خپلې خبرې یې بیا بیا تکرارولې. رستوف هغه ته غوږ ونیو او د هغه په خبرې یې ځان پوه کړ:

-اوبه، اوبه، اوبه غواړم.

رستوف ددې لپاره شاوخوا وکتل، که کوم څوک پیدا کړي، چې د غه ناروغ خپل ځای ته ورسوي او هغه ته اوبه ورکړي. له روغتیاپال نه یې وپوښتل:

- ددې خلکو پالنه او څارنه څوک کوئ؟ روغتیاپال یې چېرې دي؟

په دې وخت کې له ګاونډۍ کوټې نه یو سرتېري چې په لوژستیک کې یې خدمت کاوه، راووت. تیارسي شو، یو ګام رستوف ته وروړاندې شو، په لوړ آواز یې وویل:

- ښاغلیه! روغتیا مو غواړم.

داسې برېښېده چې هغه پر رستوف د روغتون د مشر ګمان کړی و.

رستوف، هغه ته قزاق سرتېري وروښود او وې ویل:

- هغه راجګ کړه او اوبه ورکړه.

سرتېري په لا خوند، لېوالتیا او شوق سترګې وغړولې، لاپسې شخ شو او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اطاعت کېږي ښاغلیه ! مګر له خپله ځایه و نه ښوربږد.

رستوف له ځانسره وویل:

-خبر دی، پروانه لري، هېڅ کولې نه شم، هغه غوښتل ووزي، خو له ښځ خوا نه یې د غلچک دروند بار پر زړه احساس کړ، چې پر ده لا زیاتېده، مخ یې وروا ړاوه. هلته یو بوډا سرتېري پرخپل کوټ ناست او په ځیرځیر یې ده ته کتل. څېره یې پر اډوکونښتي ژېړ رنګه پوټکي ته ورته وه. سپینه ببره لویه رېږه یې وه. د بوډا ګاونډ ناست سرتېري، د هغه په غوږ کې څه وویل او رستوف ته یې اشاره وکړه. رستوف پوه شو چې بوډا څه هیله لري. رستوف ورنېږدې شو. وې لیدل چې یوه پښه یې کړه او بله هغه یې له ځنګانه نه پاس پرې شوې ده...

بوډا سرتېري چې لاندې ژامه یې رېږدېده، وویل:

- نه پوهېږم چې څومره درته ووایو، ښاغلیه ! ګورئ، آن نن سهار یې نفس ختلی، آخر موږ هم انسانان یو، سپیان خو نه یو...

روغتیاپال په تلوار وویل:

- سمدلاسه یې رالېږم، سمدلاسه، چې یو یې سئ... مهرباني وکړئ، درځه چې ځو.

رستوف هم په تلوار وویل:

- درځه، درځه چې ځو...

سر یې ښکته واچوه، ځان یې راټول کړ، غوښتل یې ورک شي، وړوکي شي او د چا پام ورروانه وړي. هغه د دغې کوټې په دواړو خواوکې د پرتو کتارو ناروغانو ملامتو او رخې نه ډکو غلچکونو په بدرګه کې له کوټې نه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

روغتیا پال، رسـتوف، ترد هلېزه لـه تېرېد وو روسـتـه، هغو درې ورخلاص کوټـو تـه بد رګـه کـړ، چې د افسرانو برخـه ګڼـل کېـده. پـه دې کوټو کې کټونه هم پراته وو. په دغـو کټونـوکې، ناروغ او ټپـي افسـران ناست یا پراته وو. د هغو ځینو چې د روغتـون کـالي یې اغوسـتـي و، پـه کوټـو کـې ګرځېـده راګرځېـده. هغـه لـو مړني څـوک چې رستوف، د افسرانو په کوټه کې ولید، یو ډنګر او لنډ ونې سړی و، چې یو لاس یې نه درلود، خولۍ یې پر سر وه، د ناروغانو کالي اغوستي، د شونډو پـه کونج کې یو کوچني پیپ نیولې و او د کوټې تر مخې یې قدم واهه. رستوف هغه ته ښه ځیر شو او هڅه یې کوله ورپه یاد کړي چې هغـه یې چېرې لیدلی دی.

لنډ ونې سړي وویل:

- ګوره چې خدای مو چېرې دیدن نصیب کړ. توشین، توشین ! ! یاد بړي دې کنه؟ تاسو مو پر آس سپاره کړئ او شون ګرابن ته ورسولئ، ګوره ! ماته ګوره، ما نه یې یو څه پرې کړل.

په موسکا یې د خپل کمیس تش لستوني ته اشاره وکړه. همدا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه شو رستوف څوک لټوي، وې ویل:
- تاسو واسیلي دیمیترویچ دینیسوف پسې ګرځئ، کنه؟ هغه له ما سره په کوټه کې دی، دلته دی، مهرباني وکړئ، دې خواته راشئ !
او هغه یې، بلې هغې کوټې ته چې د څو افسرانو د خندا غږ ترې راته، بدرګه کړ.
رستوف چې د مړو د سیمې د ډډزوبوي یې لا په پزه کې پاتې و، د سرتېرو د کوټې په دواړو خواو کې د پرتو کټارو ناروغانو ملامت او له رخې نه ډک غلچکونه او ده ته د ځوانو سرتېرو وراوښتي حیرانې سترګې یې له سترګونه، نه لرې کېدې، په زړه کې یې وویل:
- خندا څه کوي، زه حیران یم چې دلته څنګه کولای شي، ژوندي پاتې شي.
که څه هم د ورځې دولس بجې وې، خو دینیسوف څادر پر مخ غوړولې و او پروت و. په غونډ کې د خپلې قوماندانۍ د وخت په شان یې په هماغه پخواني غږ، چې رستوف ورسره روږدي و، چغه کړل:
-آه رستوفه ! راغلې ! سلام- سلام !
خو رستوف په خورا خواشینۍ پام شو چې د ده د دغې لېوالتیا او خوښۍ شاته یو غمرلي نوي درد چې په څېره او آواز کې یې هم څرګند و نغښتي دي.
که څه هم ټپ یې خورا لږ و، خو د شپږو اونیو په تېرېدو، بیا هم ښه شوي نه و. څېره یې د نورو ټولو ناروغانو په څېر پړسېدلې او رنګ یې الوتي و. خو رستوف د هغه له دې حال نه حیران نه شو، د هغه حیرت له دې نه و چې ګوري دینیسوف د ده په لیدو خوشاله نه دي او موسکا یې هم د زړه له کومې نه وه. نه یې د غونډ په اړه څه پوښتل او نه یې د پوځي عملیاتو یادونه کوله، او کله به چې رستوف په دې اړه څه وویل، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

به ورته غوږ نه نیو... داسې برېښېده چې دینیسوف هڅه کوله، خپل پخواني ژوند هېر کړي او له پوځي مستنطقینو سره د ده د شخړې نه پرته یې، له بل هېڅ شي سره مینه نه ښودله. کله چې رستوف له هغه نه، د ده د دوسیې په اړه وپوښتل، سمدلاسه یې هغه پاڼې چې د څېړنیزې جرګه ګۍ نه ده ته رارسېدلې وې، ... د بالښت لاندې راوویستې، په خورا لېوالتیا یې د هغه په لوستلو پیل وکړ او پر هغو ټکو یې ډېر ټینګار کاوه چې ده خپلو دښمنانو ته خپل غوره ځوابونه ګڼل، د دینیسوف ملګري چې له رستوفه شاوخوا چاپېر شوي وو، همدا چې د لیک لوستل پیل شول، کرار کرار ووتل. رستوف د هغو له کتو او خوځېدا نه پوه شو چې هغو ټولو دا داستان په وار وار اورېدلي او نور د هغه د اورېدو حوصله او زغم نه لري. یوازې دوه تنه، یو ځوان افسر چې په غمرلې خبرې د دینیسوف د کټ تر څنګ پر خپل ناټول شوي کټ کې ناست وو او پیپ یې څښناوه او بل لنډه ونې لاس پرې شوي، توشین چې هغه ته یې غوږ نیولې او د نه په نښه یې سر ورته ښوراوه... لومړي افسر د لوستلو په منځ کې ورودانګل او رستوف ته یې وویل:

- زما په اند ښه به دا وي، چې له ټولواک نه ښښنه وغواړئ. ما اورېدلي چې په دې ورځو کې خورا لويې جایزې او سوغاتونه ښښي. د هغه غوښتنه به هم ومنل شي.

دینیسوف په داسې یو غږ چې غوښتل یې هغه پخوانۍ لېوالتیا او تودوالي وروښيي، خو د ده د هڅو سره پرته له قهره بل څه نه په کې اورېدل کېدل، وویل:

- زه له ټولواک نه ښښنه وغواړم؟ څه ګناه مې کړې ده؟ که زه غل وای، هغه بله خبره ده، بیا به مې د ښښنې غوښتنه کړې وای، خو اوس ما ددې لپاره محکمې ته کشکاږي چې د غلو مخه مې نیولې ده. ښه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پربړده چې محاکمه مې کړي، زه له هېڅ چا نه، نه ویرېږم، په ویاړ سره مې د ټولواک چوپړ کړی دي، د وطن په لاره کې مې سرښندلي او غلا مې نه ده کړې. غواړي ما خلع رتبه کړي... واورئ! زه سپینه او په ډاګه هغه ته لیکم، ګوره ما ورته لیکلي دي: که ما د دولت شتمني تالان کړي يي...

توشین وویل:

- خورا ښه لیکل شوي دي... خو واسیلي دیمترویچ !اوس خبره په دې کې نه ده، هغه هم رستوف ته مخ اړولی و: دلته غرور ګټه نه لري، سرتېري باید تابع وي او واسیلي دیمترویچ داسې نه غواړي. ګوره وکیل یې هم ورته وویل چې د دوسیې مزه یې نه شته.

دینیسوف وویل:

- پربړده چې نه وي، خرابه دې وي.

توشین دوام ورکړ:

- هغه غوښتنلیک چې وکیل درته لیکلي، هغه لاسلیک کړه او وې لېږه...

دینیسوف ځواب ورکړ:

- ګوره یو وار مې درته وویل، چې زه د ننواتو او عذر سړي نه یم...

کله چې تر یو ساعته وروسته د دینیسوف غمجنو زهرلړو پاڼو لوستل پای ته ورسېدل، رستوف هېڅ ونه ویل او نوره ټوله ورځ یې په خورا خواشینۍ او خواشیني طبیعت د دینیسوف د روغتون د انډیوالانو په منځ کې د هغو د نقلونو او خبرو په اورېدو چې ببرته پرې راټول شوي وو، تېره او خپله په خورا خواشینۍ تر ماښامه پورې چپه خوله پاتې و. ماښام ناوخته پاڅېد چې وخوځېږي، هغه له دینیسوف نه وپوښتل، چې کوم پیغام یا سپارښتنې لري او کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دینیسوف افسرانو ته وکتل او وې ویل:

- صبر وکړه ! خپل بالښت لاندې کاغذونه یې راوویستل او د هغې کړکۍ خوا ته چې هلته مشوانۍ ایښې وه، ورننوتی شو، چې څه شي ولیکي. وروسته له کړکۍ نه رالرې شو، مخ یې رستوف ته وروا ړاوه، یو لوی لیک یې هغه ته ورکړ او وې ویل:

- دا سې بریښي چې هغه برحقه دی، دخپل ښت عیب لیدل ګرانه خبره ده.

لیک هماغه د بښنې غوښتنه وه، چې د مدافع وکیل له خوا لیکل شوی و. د دینیسوف په دې لیک کې پرته له هغه چې د پوځیانو د غلاوو کومه یادونه شوې وي، یوازې او یوازې په لنډه توګه له ټولواک نه د بښنې غوښتنه شوې وه.

- دا به ورکړې او...

پرته له هغه چې خپله خبره پای ته ورسوي، یوه تصنعي او زورونکي موسکا یې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

رستوف غونډ ته د راستنېدو سره سم، د دینیسوف د دعوا په اړه د غونډ قوماندان ته ګزارش ورکړ او ټولواک ته د خپل انډیوال له خوا له لیکل شوي لیک سره د تیلزیت پلو وخوځېد.

د فرانسې او روس ټولواکان د جون په دیارلسمه تیلزیت ته ورسېدل. باریس دروبتڅکوي له هغه مخورنه چې ده یې په چوپړ کې و، هیله وکړه چې د ټولواک د ساتونکو په ډله کې دي هم تیلزیت ته ولېږل شي، هغه وویل:

- هیله لرم دغه ستر انسان ووینم. له ستر انسان نه د هغه موخه، ناپلیون و، چې تر هغه پورې ټولو ناپلیون «بوناپارت» باله.

جنرال وموسېد او وې ویل:

- ستا موخه بوناپارت دي؟

باریس په پوښتنیزه بڼه خپل جنرال ته وکتل او سمدلاسه په دې پوه شو چې دا یو ډول ګواښمنه ټوکه وه، ده ځواب ورکړ:

- ښاغلیه سردار، زما موخه ټولواک ناپلیون دي. جنرال چې موسکا یې پرشونډو خوره وه، باریس په اوږه وټپاوه او وې ویل:

- ته به خورا لوړو رتبو ته ورسې او هغه یې له ځان سره بوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باریس د هغو لږ شمېر کسانو په ډله کې و، چې د نیمان پر رود د ټولواکانو د کتنې په ورځ هلته وو. هغه، هغه ستره بېړۍ چې د دواړو هېوادونو په ځانګړو نښانونو ګاڼل شوې وه، ولیده. هغه ناپلیون ولید چې د رود له هغې غاړې نه راګوري او ټولواک الکساندر چې په اندېښمنه څېره د ساحل د دې غاړې په مېلمستون کې، د هغه راتګ ته سترګې په لاره دي. وې لیدل چې دواړه ټولواکان جالۍ ته وختل، هغه ولیدل چې بېړۍ ته الکساندر نه مخکې ختلي ناپلیون، څنګه د دوی د ټولواک هر کلي ته وررووان شو، د هغه لاس يې کېښکود، دواړه پر هغه څادر چې د دوی د کتنې لپاره ټاکل شوي و، ګامونه کېښودل او له سترګو پناه شول. له هغه وخته چې باریس د واک د غو لوړو کړيو ته تګ راتګ پیل کړی و، ځان دې سره روږدی کړی و، چې خپل د سترګو لیدلي حال ته په ځير وګوري او هغه ټول له ځانسره ولیکي. د تیلزیت د کتنې په اوږدو کې يې د ناپلیون د چوپړانو نومونه پوښتل، د هغو د جامو په اړه يې څېړنې کولې او هغه خبرې چې هغو کولې، ټولې ده خپل ذهن ته سپارلې. کله چې ټولواکان په بېړۍ کې ټاکلي سایوان لاندې کېناستل، ده خپل ساعت کې وخت په نښه کړ او کله چې روس ټولواک الکساندر له هغه نه راووت، بیا يې خپل ساعت ته وکتل. د غه کتنه یو ساعت او درې پنځوس دقیقې اوږده شوې وه. د غه پېښه يې هم هغه شپه د نورو هغو پېښو په ډله کې چې تاریخي پېښې شمېرل کېږي، ولیکله. دا چې له ټولواک سره د مل کسانو شمېر زیات نه و، د تیلزیت په کتنه کې له ټولواکانو سره ملګرتیا د هغو کسانو لپاره چې د واک د لوړو پوړو لېوال و، خورا اهمیت لاره او باریس هم دا سې انګېرله چې له کتنې وروسته د ده دریځ هم ښه ټینګ شوي دي. نه یوازې ټولو هغه پېژانده، بلکې په ځير يې هغه ته کتل، د هغه کړو وړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته یې پام کاوه او په هرځای او هره پېښه کې خلک د هغه شته والي سره عادت شوي وو. دوه ځله یې ټولواک ته د پېغامونو د وړاندې کولو یاړ په برخه شوي و، دا په دې معنا چې پاچا یې له نېږدې پېژانده او د ټولواک نېږدې کسانو د پخوا په شان باریس نه یوازې پردي نه ګاڼه، له هغه چا ځان نه لرې کاوه، بلکې د هغه نشته والي به د تعجب وړ و.

باریس یو بل لاسمل سره چې په خته پولندي و او ژیلنسکي نومېده په یوه کوټه کې اوسېده. هغه په پاریس کې روزل شوي او لوی شوي، خورا بډای، فرانسویان ورته ګران او د تیلزیت د کتنې په ټوله موده کې څه کم هره ورځ د فرانسې د ګارد د سترې قوماندانۍ ځیني مشران او د ګارد افسران د سهارني او غرمني لپاره د ده په کوټې کې راټولیدل.

د جون څلورویشتمه وه چې د باریس د کوټې انډیوال سردار ژیلنسکي خپلو فرانسوي آشنایانو ته د ماښامنۍ مېلمستیا جوړه کړې وه. په دې مېلمستیا کې ویاړمنو مېلمنو د بناپارت یو لاسمل، د ګارد څو تنه افسرانو او د فرانسې د پخوانیو اعیانو نه، یو زلمي چې د ناپلیون په دربار کې غلام بچه و، ګډون درلوده.

د همدې ورځ په ماښام، رستوف د ماښام په تیاره کې، د دې لپاره چې څوک یې ونه پېژني، ملکي جامې واغوستې، تیلزیت ته راغي او د ژیلنسکي او باریس کورته ورغي.

د رستوف او دغه راز د هغه د ټول پوځ په ذهن کې چې دي ترې راغلي و... لا هغه بدلون راغلي نه و چې د پوځ د مشرۍ او باریس په ذهن کې راغلي او ناپلیون او فرانسویان یې د دښمن له کچې په دوستانو بدل کړي وو. د پوځیانو په ګوګل کې د ناپلیون او فرانسویانو په وړاندې هماغې پخوانۍ کرکې، وحشت، بې اعتمادۍ او سپکاوي ځپې وهلې. ډېره لږ موده پخوا رستوف د پلاتوف د ډلې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو قزاق افسر سره په خبرو اترو کې ویلي و، که ناپلیون اسیر شي، له هغه سره باید نه د یوه ټولواک، بلکې د یوه جاني په توګه کړه وشي. همدا ځو موده د مخه یې چې کله په لاره کې یوتن ټیټي فرانسوي ډګروال سره کتنه شوې وه، هغه ته یې ویلي و، چې دا ناشونې ده، چې د روسیې د قانوني ټولواک او ډارمارجاني ناپلیون ترمنځ د سولې تړون لاسلیک شي، له همدې کبله و چې کله یې د باریس په کور کې فرانسوي افسران، په هماغه جامو کې چې د عادت له مخې یې د جبهې په هغه بل اړخ کې لیدلي وو، ولیدل، حیران او سرسامه شو. همدا چې د کور د وره تر مخې یې یو فرانسوي افسر ترسترګو شو د کرکې او غچ اخیستو، هغه احساس چې تل به د دښمن په لیدو د ده په ګوګل کې په ځپو کېدو، بیا د ده په زړه کې راولمسېده. هغه د وره په خوله کې ودرېد او په روسي ژبه یې و پوښتل:

- دروبتځکوي همدلته ژوند کوي؟

باریس له دهلیز نه د پردې غږ په اورېدو، ورووت، په رستوف یې سترګې ولګېدې، هک پک شو، رنګ یې والوت، ژر یې ځان راټینګ کړ، وموسېد، هغه ته ورنږدې شو او وې ویل:

- آه، دا ته یې، له لیدو دې خورا خوشاله شوم، خورا...

خو رستوف چې د باریس لومړني حالت ته پام شوی و، وویل:

- زه وینم، چې په ښه شېبه کې نه یم راغلي، که خپل واک مې وای نه راتلم، خو زه یو کار لرم.

باریس ځواب ورکړ:

- نه، زما تعجب یوازې د دې له پاره دی، چې د غونډ چارې دې څنګه او چا ته پرېښي.

د بلې کوټې نه ورته راغږ شو، ده مخ ورواړاوه او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یوه شیبه، زه مو په چوپړ کې یم.

رستوف بیا وویل:

- زه وینم، چې ډېر بې وخته راغلي یم.

د باریس له څېرې نه د خوابدۍ او خواشینۍ نښې کډه شوې، داسې برېښېده چې هغه په زړه کې پریکړه کړې ده، چې څه وکړي، په خورا مینې یې د هغه دواړه لاسونه راونیول او ګاونډ کوټې ته بدرګه کړ. په آرامۍ خو خورا ځیر سره یې رستوف ته کتل...

باریس وویل: .... دا دي تل خپل کور دي.

هغه یې، هغې کوټې ته بدرګه کړ، چې هلته د ډوډۍ میز تول شوی و. هغه یې نورو مېلمنو ته وروپېژاند او وې ویل چې د هغه کالبو ته به پام نه کوئ، هغه د سوارپوځونو افسر او دوه پخواني ملګري دي، بیا یې نور ده ته وروپېژندل. ګراف ژیلیسنکي، ګراف ن.ن. جګړن س.س. رستوف په تریو تندي فرانسویانو ته ځیر و او پرته له هغه چې څه ووایي، په ناخوښۍ یې هغو ته سرښوراوه. دا له ورایه څرګنده وه چې ژیلیسنکي خپل بنډارته د دغه نومي روس له راتګ نه هېڅ خوشاله نه و او له هغه سره یې خبرې نه کولې. داسې برېښېده چې باریس د خپل انډیوال د راتګ نه د نورو خوابدۍ ته پام نه وي او په هماغه ورین تندي او ملالو کتو یې چې در ستوف هرکلي کړي و، هماغسې یې هڅه کوله بنډار تود وساتي. یو تن فرانسوي مېلمانه، په فرانسوي معمول نزاکت سره رستوف ته چې پرله پسې چوپه خوله ناست، مخ ورواړاوه او ورته وې ویل، داسې ښکاري چې د ټولواک دیدن ته به راغلي وي.

رستوف په لنډه ځواب ورکړ:

- نه، یو کار لرم.

رستوف، د باریس په تندي او څېرې کې د ناخوښۍ نښو ته په پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې کېدو سره، د ټولو نورو هغو وګړو په څېرو، چې د ناخوښۍ او نارضايتۍ په وخت کې انګېري چې هر ومرو به ټول ده ته ګوري او دي به د خپل بنډار د خوښۍ خنډ بولي. په رښتيا هم د هغه شته والی ټولو ته څکه مزاحمت کاوه، چې ده په ټينګار سره تکل کړی و، په هغو خبرو او مرکو کې ګډون ونه کړي، چې د ده تر راتګ نه وروسته بيا پيل شوې. د ټولو سترګو او غلچکونو دا پوښتنې کولې، دغه سړي دلته زموږ په منځ کې څه کوئ؟ په پای کې دی خپله پاڅېد او باريس ته ورنږدې شو او وې ويل:

- زه شرمېږم، دلته ټولو ته مزاحم يم. درځه چې د يو کار په اړه درسره غږېږم.

باريس ځواب ورکړ: دا څه وايې، له څه شي شرم، ته ستړی شوی يې، درځه چې زما کوټې ته لاړ شو. هلته کرار وغځېږه او دمه وکړه.

- رښتيا چې دا ښه خبره ده.

دوی هغې وړې کوټې ته چې باريس په کې ويده کېده لاړل. رستوف لا ناست نه و، چې په ګېنې او تلوار يې داسې چې ګواکې، باريس څه لويه ګناه کړې وي، هغه ته د دينيسوف په اړه خبرې پيل کړې، هغه وپوښتل:

- ايا کولئ شئ يا غواړئ د خپل جنرال له لارې، د دينيسوف د ښښنې غوښتنليک ټولواک ته ورسوي. رستوف همدا چې له باريس سره يوازې پاتې شو، دې خبرې ته يې پام شو چې سترګې يې د خپل انډيوال سترګو ته له کتنو نه تښتي. باريس چې پښه په پښه اړولې وه او په داسې حال کې چې په کين لاس يې د ښي لاس ګوتې مښلې، کله شا او خوا و کله به يې په پردي کتو رستوف ته کتل او د هغه خبرو ته يې هغه شان غوږ نيولې و لکه يو جنرال چې د خپلې قطعې د کوم ګمارل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي افسر خبرتيا ته غوږ وي. رستوف به چې هر وار د باريس دغه پردي پردي کتو ته پام شو ، ځان به يې خورانا آرامه انګاره او سر به يې ښکته اچاوه.

بالاخره باريس وويل:

- ما داسې اورېدلي چې ټولواک په دغه شان پېښو کې خورا غوڅ او پرېکړې يې خورا سختې دي، هو زه داسې انګېرم ښه به دا وي چې خبره تر ټولواکه ونه رسي او له خپل قوماندان نه هيله وکړئ چې... خو په کلي توګه زه فکر...

رستوف پرته له هغه چې د باريس سترګو ته وګوري په لوړ چغن آواز يې وويل:

- دانګ پېيلي راته ووايه چې ته نه غواړې مرسته وکړې.

باريس وموسېد: نه برعکس، زما چې هره مرسته له لاسه کېږي هغه کوم خو فکر کوم...

په دې شېبه کې د ژيليسنکي آواز چې باريس ته يې غږ کاوه واورېدل شو.

رستوف وويل: درځه، درځه چې غواړې دې.

مانښامنۍ ته يې د هغه بلنه ونه منله او په هماغه وړه کوټه کې يوازې پاتې شو. تر ډېرې مودې پورې په کوټه کې ښکته پورته ګرځېده او له ګاونډې کوټې نه يې په فرانسوي ژبې د راتلونکو غږېدا او خندا آواز ته يې غوږ نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

رستوف په هغه ورځ تیلزیت ته راغلی و چې له بلې هرې ورځې نه د دینیسوف د ننوا تو لپاره لږه ګټوره وه. هغه چې رسمي دریشي نه درلوده او د خپل قوماندانی د اجازې نه پرته تیلزیت ته راغلي و، خپله یې نه شو کولای د ټولواک د امنیت او ساتنې جنرال ته ورشي او باریس آن که غوښتي هم وای څه یې نه شو کولای، ځکه د جون په او و یشتمه نېټه نه یوازې د روغې د تړون لومړنی پریکړې لاسلیک کېدې، بلکې ټولواکانو نښانونه هم بدلول. الکساندر ویاړمن لژیون دونور، نومی او ناپلیون دلومړي اندرې، نومی نښانونه تر لاسه کړل. په همدې ورځ پرې ابراژنسکي، نوي قوماندان ته چې د یو کنډک قوماندان و، د فرانسوي ګارد له خوا ډوډۍ شوې وه. دواړو ټولواکانو باید په دې مېلمستیا کې هم ګډون کړی وای.

رستوف ته دومره ګرانه وه او داسې له باریس نه خوابدی شوی و، چې له ماښامنۍ نه وروسته باریس د هغه دیدن ته ورغي. داسې یې وښوده چې ګواکې ویده دي. او سهار هم ددې لپاره چې باریس ونه ویني، د وختنه له کوره ووت. جمپر یې په ځان او یوه ګرده خولۍ یې پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر، همداسې لالهانده په ښار کې سرګردانه ګرځېده، د فرانسويانو او کالبوته يې کتل او د هغو واټونو او ودانيو ننداره يې کوله چې د روسيې او فرانسې ټولواکان په کې مېشت شوي وو. د ښار په ډګر کې د غرمنۍ لپاره ميزونه کتار شوي وو. د واټونو په ديوالونو لوی لوی ټوکرونه او د دواړه هېوادونو بيرغونه ځړول شوي او په ځينو ځايو کې پر هغو د(ا) او(ن) توري چې د الکساندر او ناپليون نښه وه انځور شوي وو. د کور په کړکيو ځوړند بيرغونه هم په همدې تورو ګاڼل شوي وو.

نيکولای رستوف له ځانسره ويل: دا خبره ښرګنده ده چې نه باريس له ما سره مرسته کوي او نه زه غوړم ورسره کولې شم. اوس هر څه په ډاګه شوي دي، زموږ ترمنځ هر څه پای ته رسېدلي دي. خو يوه خبره ښرګنده ده، زه به تر هر هغه وخته له دې ځايه لاړ نه شم چې دينيسوف ته مې يو څه نه وي کړي، په تېره بيا تر هغه چې د هغه ليک ټولواک ته ونه رسوم. له دې ځايه چېرته نه ځم. ټولواک؟ خو ټولواک خو همدلته دي! او ښوا که د هغې ودانې پلو ته ورو خوځېد، چې ټولواک هلته استوګن و.

د ودانې مخې ته د سوار پوځ پوځيان ولاړ وو. او چوپړانو د ټولواک د خوځېدا لپاره چمتووالی کاوه، داسې بربښېده چې ټولواک به اوس راووزي. رستوف له ځانسره وويل: هره شېبه دا خبره شونې ده چې زه هغه ووينم، کاشکې مې کولای شوای، دا ليک مخامخ هغه ته وسپارم او هرڅه په خپله ژبه ورته ووايم... دا هم کېدای شي چې ما له دې کبله چې غير پوځي جامې لرم، بندي کړي. نه، داسې به نه کوي. هغه خپله پوهېږي چې څوک برحقه دي هغه په هر څه ښه پوهېږي. ايا تر هغه بل څوک مهربانه او ستر وي؟ او بيا هم په دې ګناه چې زه ولې دلته راغلي يم، نو څه پروا کوي؟ په همدې خيالونو کې ډوب و، يو افسر ته پام شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې یوازې پورته پر زینو خېژي. له ځانسره یې وویل:
- ګوره ! ټول وررو ان دي ! نو زه ولې ډار ېږم ! زه ورځم او خپله دا لیک ټولواک ته ورکوم. که کومه پېښه وشوه، دا ګناه د دروبتځکوي ده چې زه یې دې کارته هڅولی یم، بیا یې هغه جیب ته چې لیک په کې پروت و لاس ورننیست او ناڅاپه په داسې یوې منډې چې خپله یې هم تصور نه کاوه، مخامخ هغې ودانۍ ته ورننوت چې ټولواک په کې میشت و.
په دې هیله چې هره شېبه ګوندې ټولواک وویني، په زړه کې ویل:
- نه، نه دا وار نو وخت له لاسه نه ورکوم. همدې خیالونو یې ویني په زړه کې لاپسې تودولې او بیا به یې له ځانسره وویل: د هغه په وړاندې ګونډه کېږم، زارۍ ورته کوم، هغه به ما له ځمکې راپورته کړي زما خبرو ته به ترپایه غوږ ونیسي او مننه به رانه وکړي. هغه، هغې خبرې چې ګواکې ټولواک به هغه اوري په وار وار سره په خیال کې تکرارولې:
- زما نیکمرغي په دې کې ده چې یو د خیر کار تر سره کړای شم. زما ټوله لېوالتیا او هیله د ظلم او ناروا پای ته رسول دي. هغه د هغو خلکو له ځنګه چې د ټولواک د ودانۍ پر زینو ولاړ و او په حیرت سره یې ده ته کتل، تېر شو.
زینې د ودانۍ د مخنۍ دروازې نه مخامخ لوړو پوړو ته ختلې وې...
چا له هغه نه وپوښتل:
نیکولای په رېږدېدلي آواز ځواب ورکړ:
- لیک باید ټولواک ته ورسوم، یوه عرضپاڼه ده.
- عرضپاڼه، لاړشئ، نوکریوال ته یې وسپارئ، مهرباني وکړئ، دې خواته !
هغه ته یې، لاندنۍ دروازه وروښوده ! خو وبه یې نه منئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف د دغه بې پروا ځواب له اورېدو نه په حیرت کې و... خو یو چوپړ، د نوکریوال دروازه ورته پرانسته او دي کوټې ته ورننوت.

یو لنډ وني دیرش، دوه دیرش کلن سړي چې د سورو پوځیانو سپین پتلون یې په ځان، ساق دارې پراخې موزې یې په پښو او سپین کمیس یې اغوستي و، داسې بربښېده چې نوي یې په ځان کړي وي، د کوټې په منځ کې ولاړ و... هغه په ګاونډۍ کوټې کې له یو چا سره خبرې کولې.

هغه ویل: هم ښکلی اندام لري او هم خورا مالګینی دی. د رستوف په لیدو یې خبرې پرې، وروځې برندې او وې ویل:

- څه مو ویل؟ عرضپاڼه !

د ګاونډ کوټې سړي هم وویل: تاسو ته وایي څه خبره ده؟

هغه سړی چې په دې کې کوټه کې ولاړ و او خپل ملاوستی یې تاړه وویل: یو بله عرضپاڼه !

-ورته ووایئ چې وروسته راشه، اوس راوزي، باید لاړ شم.

- وروسته، سباته دې راشي اوس ناوخته شوې ده.

رستوف وګرځېد غوښتل یې چې لاړ شي. هماغه سړي چې پرتوګانښ تاړه هغه ودراوه او ترې وې پوښتل: غرضپاڼه د چا ده؟ تاسو خپله ځوک یاستي؟

رستوف ځواب ورکړ: د جګړن دینیسوف.

- تاسو خپله ځوک یاستئ؟ افسر یاستئ؟

- ګراف رستوف، افسر یم برید من.

نوکریوال سړي، هغه دریشي چې چوپړ ورته چمتو کړې وه، په ځان کړه او وې ویل:

- څه زړورتیا ! لیک باید د خپلې قطعې له لارې راولېږې، خپله هم له دې ځایه ژر لاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف بیا د ودانۍ د مخې دهلیز ته ورغی او وې لیدل چې خوراګڼ شمېر افسران او جنرالان چې د پرېټ جامې یې اغوستې وې، پر زینو ولاړ وو. دی باید د هماغو له مخې تېر شوی وای.

هغه په دې خیالونو کې چې هره شېبه به دی سره وپېژني، وبه یې نیسي او د ټولواک په وړاندې به چې هره شېبه کېدای شي راووزي، ډېر وشرمېږي. په خپلې زړورتیا یې لعنت وواېه. د خپلو کړو په بې احتیاطۍ او بې تدبیرۍ پوه او پښیمانه شو. سر یې ښکته واچاوه له کوټې نه راووت او په پرتم کې د ولاړو او ښکلو جامو اغوستو درباریانو او چوپړانو په منځ کې یې لاره پرانسته چې یوه آشنا غږ، هغه په نامه ونوموه او یو لاس یې پر اوږه ولګېد:

هغه آشنا غږ وویل: تاسو پلاره! دلته په دې جامو کې څه کوئ؟

د غږ څښتن د سورو پوځونو یو جنرال و، چې یو وخت د رستوف قوماندان و. هغه په دې جګړه کې ښه زړورتیا او سرښندنه ښودلې نو ځکه هغه ټولواک ښه پاللي او نازولې و.

رستوف چې له ویرې ربړېده، د خپل برحق والي هڅه یې پیل کړه، خو همدا چې د جنرال خوږه له ټوکو ډکه ژبه او مینه ناکه څېره یې ولیده، د هغه څنګ ته لا ورنېږدې شو او په هماغه ربړېدلي غږ یې دینسوف ته د ورپېښې نقل، ټول نقل ورته وکړ او له هغه نه یې هیله وکړه د دینیسوف لپاره چې جنرال ته هم ګران و، مینځګړتوب وکړي.

جنرال په خورا ځیر او مینې د رستوف خبرې واورېدې، سر یې وښوراوه او وې ویل:

- افسوس، افسوس، په تا دې آفرین وي، راکړه لیک راکړه.

همدا چې رستوف لیک هغه ته وسپاره او خپل اندېوال ته د ورپېښې شوې پېښې کیسه یې ورته وویله، پر زینو د راښکته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېـدونکو د تنـدو گـامونو او د بوټونـو د شـرنگهارو انگـازه واورېـدل شوه، جنرال وخوځېد او هغې خواته لاړ، د ټولـواک د بـدرگې او سـاتنې ډله له زينې راښکته شوه او آسونو ته يې ځان ورساوه...

نيکولای د ساتونکو له خوا د ده د پېژندنې گواښ چور هېر کړ او لـه نورو څو تنو سيمه ايزو وگړو سره زينو تـه لا ورنـږدې شو. تـر دوو کـالو وروسته يې بيا هغه څېره چې د لمانځنې پورې ورته گرانه، هماغه څېره هماغه کتل، له خوا خوږۍ او پرتم نه ډک هماغه کړه، بيا وپېژندلـه او د ټولـواک پـه وړانـدې يـې هماغـه پخـواني مينـه، پـه هماغـه قـوت بيـا راوپارېده او د ده په گوگل کې يې لمبې بلې کړې...

د ټولـواک بدرگـه او سـاتونکي چـې لـږ مخـې تـه شـول، رسـتوف وليدل، چې جنرال په خورا خوښۍ خورا ډېرې شـېبې لـه ټولـواک سـره وغږېد. ټولواک د خبرو تر اورېدو هغه ته لنډ ځواب ورکړ. څو گامـه يـې واخيسـتل، چـې خپـل آس تـه ورنـږدې شي. بيـا د تولـواک د بـدرگې او ساتنې ډلې او هغه وگړي چې د هغه هرکلي او کتنې ته راټول شوي و، د تولواک پلو ته ورنږدې شول. ټولواک د خپل آس تر څنگ ودرېد، لاس يـې پـر زيـن کېښـود، پـه لوړ او څرگنـد غـږ يـې چـې ټـول يـې واوري، د سواره پوځ جنرال ته، هماغه ته چې د رستوف عرضپاڼه يې ټولـواک تـه وروړاندې کړې وه، وويل:

- جنراله، نه شم کولای! ځکه يې نه شم کولای چې قانون تر مانه لوړ او قوي دی!

دا يې وويل او پښه يې رکاب ته ورلوړه کړه. جنرال د درناوي په نښـه سرښـکته وخوځـاوه او ټولـواک پـر آس کېنـاسـت، وخوځېـد، آس پـه چټکۍ په کوڅه کې هه کړل او له دوی نه لرې شو. رستوف چې له حيـرت ځان هېر کړی و، ببوا که يې له نورو پرگنو سره ټولواک پسې منډه کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

ټولواک هغه ډګر ته ورغی چې يو بل ته مخامخ د وه کنډکه ولاړ وو، ښي خوا ته يې د پري ابراژنسکي کنډک او کيڼې خوا ته د فرانسوي ګارد کنډک چې د خرس د پوست خولۍ يې پر سر وې، ولاړ وو. کله چې ټولواک د کنډک هغې خوا ته چې د قراول او احترام ډله ولاړه وه، نېږدې شو، مخامخ خوا ته هم د فرانسوي پوځ يو ډله چې مشر يې ناپليون و او رستوف وپېژاند، راورسېده. له ورايه بر ښېده چې د هغه ډلې مشر په رښتيا هم ناپليون نه، پرته بل څوک نه دي. ناپليون چې پر عربي آس سپور و، وړه خولۍ پر سر، د اندرې د نښان نرۍ پټاره يې له اوږو تاو شوې... يرغه روان و. همدا چې ټولواک الکساندر ته نېږدې شو، خولۍ يې له سره پورته کړه، د رستوف سورو (سپرو) پېژندونکو سترګو نه شو کولای دې ته پام نه شي، چې هغه پر آس ټينګ ناست نه دی. له دواړو کنډکونو نه د «هورا» او «ژوندي دې وي ټولواک!» نارې لوړې شوې. ناپليون الکساندر ته څه وويل، دواړه له آسونه راښکته شول او يو بل يې له لاسه سره ونيول. د ناپليون څېره چې د هغه پر شونډو له ريا نه خوږې شوې موسکا بې خونده کړې وه، خوره شوه. الکساندر په خورا مهربانه او خوږه ژبه له هغه سره خبرې کولې.

رستوف هغو ته سترګې ګنډلې وې او د فرانسوي ژاندارمو د آسونو د ترپښو کولو لاندې، سره سره، چې پر ګڼې يې پورې وهلې، له يوه ټولواک نه هم سترګې بل پلو نه اړولې. هغه څه چې د رستوف لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ د انتظار وړ نه و، دا و چې ګواکې ټولواک الکساندر، له بناپارت سره خپل ځان سیال ګڼي او د بناپارت کړه وړه هم خورا آزاده و، دا سې چې له ټولواک سره یې دغه شان آزادي، یوه ورځنۍ خبره ګڼله او د روس ټولواک یې له ځان سره برابر او سیال ګاڼه. الکساندر او ناپلیون چې د ساتونکو او پالونکو لویې ډلې بدرګه کول، د پریي ابراژنسکي کنډک خوا ته، چې ښي پلو کې ولاړ و او هلته خلکو هم ګڼه ګوڼه جوړه کړې وه، مخامخ ورغلل. د خلکو د ګڼې ګوڼې څپه، ناڅاپه دا سې دواړو ټولواکانو ته رانږدې شوه چې په لومړي کرښې کې ولاړ رستوف ګبنۍ واخیست او وډار شو، چې څوک یې ونه پېژني. یو تند خو ټینګ غږ چې هر توري یې په خورا متانت وایه وویل:

- اعلیحضرتا ! ویاړ راوبښئ اجازه راکړئ چې ستاسو تر ټولو زړورو سرتېرو ته د «لژیون دونور» نښان ورو بښم.

دا د ټیټ ونې بناپارت غږ و، چې له ښکته یې سر را پورته کړي، د الکساندر سترګو ته یې مخامخ کتل او غږېده. الکساندر هغه ته څه ویل، په خورا ځیر یې غوږ نیولې و، سر یې وښوراوه او خوږه موسکا یې پرشونډو خوره وه.

ناپلیون زیاته کړه:

- هغه چا ته چې تر ټولو نه یې په دې جګړه کې ځان نه زړورتیا ښودلې ده.

ناپلیون چې هر توري او سیلاب جلا جلا ادا کول په ډاډ یې روسي نه خوځېدونکو پوځیانو ته، چې په چوپه خوله او په وتلو ټټرونو خپل ټولواک ته ځیر و، کتل. رستوف خورا ناآرامه و.

الکساندر په چټکۍ د کنډک د قوماندان شهزاده کزلوفسکي پلو څو ګامونه واخېستل او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اعلیحضرتا ! اجازه راکوئ په دې اړه د کنډک له قوماندان نه وپوښتم؟

ناپليون په دې شېبه کې، له خپلو وړو منګلو نه د دستکش د ویستلو هڅه وکړه، هغه یې څېرې کړل، لرې یې وارتېږل، یو تن ساتونکي په تلوار او چټکۍ راووړاندې او دستکش یې راپورته کړ.

ټولواک الکساندر، مخ کزلوفسکي ته ورواړاوه او په روسي ژبه یې (هغه له ناپلیون سره په فرانسوي ژبه غږېده) وپوښتل:

- چاته ورکړ شي؟

- هر هغه چا ته چې تاسو اعلیحضرت امر وکړئ.

د ټولواک تندي تریو شو او وې ویل:

- دا څه وایئ، هغه ته یو څوک باید وروپېژنو.

د کزلوفسکي غلچک د سرتېرو کرښو ته ورشېوه او ځیر شو. په دې لړ کې یې سترګې په رستوف هم ولګېدې.

رستوف په زړه کې وویل:

- څه وایئ؟ پر ما ګوته ږدي که څنګه؟

ډګروال وروځې برندې کړې او غږ یې وکړ:

- لازاروف !

او لازاروف په چټکۍ د سرتېرو د ولاړو کرښو نه یو ګام وړاندې راووت. لازاروف حیران پاتې و او نه پوهېده چېرته او چاته ورشي. هغه ته نېږدې سرتېرو په کراره ورته وویل:

-چېرې ته په منډه راووتې؟ ځای پر ځای ودرېږه !

لازاروف ودرېد او په حیران یې ترسترګو لاندې، ډګروال ته کتل. د هغه څېره او حالت هغو سرتېرو ته ورته و چې تل د پوځ مخې ته د راوتلو غږ پرې کېږي، هغه له ویرې رېږدېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناپليون خپل اورمېږ لړ شاته تاو کړ او کوچني ښکلي لاس يې داسې چې ګواکې څه شي راواخلي، لړ شاته وغځاوه. د هغه ياورانو چې سمدلاسه د هغه د تکل او غوښتنې تصور کړی و، سمدلاسه غوږ په غوږ شول، څه شي يې لاس په لاس کړل او پاڅ، هماغه ځوان چې پرون شپه رستوف د باريس په کور کې ليدلی و، رامنده کړې او د درناوي له مخې د ناپليون پر غځول شوي لاس ورتېټ شو او بې له هغه چې کومه شېبه هغه تم کړي، د هغه په منګل کې يې پر سرې پټاره ګانډل شوی نښان ورکېښود. ناپليون بې له هغه چې چاته وګوري، دوه ګوتې يې ومروړلې او نښان يې د ګوتو په منځ کې کېښوت. ناپليون د لازاروف خواته، چې په پرله پسې يې د خپل ټولواک خواته کتل او نېږدې و چې د سترګو ګاټې يې د باندې راووزي ، ورانږدې لاړ، مخ يې واړاوه او ټولواک الکساندر ته يې وکتل. هغه په دې توګه غوښتل ووايي چې دا کار د ده د متحد لپاره کوي. سپين ښکلي نازک لاس چې نښان په کې و د لازاروف ټټر ته ورورانږدې شو. داسې بربښېده چې ناپليون تصور کوي، نښان خو څه کوې چې د سرتېري پر ټټر آن د هغه بې نښانه لاسونه لګېدل، هم يو ستر وياړ دی، داسې وياړ چې د عمر تر پايه هغه د نړۍ له ټولو نورو خلکو نه وياړمنه، نيکمرغه او د پام وړ کوي. ناپليون د صليب نښان د لازاروف په ټټر کېښود، هغه ګواکې پوهېده چې صليب پر ټټر ټومبل کېږي نه، بلکې اېښودل کېږي، ګواکې نښان په خپل سر ټومبل کېږي او رښتيا هم صليب د هغه له ټټر نه، نه وښوريد او نه ولويد ، ځکه چې روسي او فرانسوي د نده پېژندونکي لاسونه په يوه شېبه کې صليب ته راوړاندې شول، هغه يې ونيو او د دريشۍ پر ټټر يې وروټمبه. لازاروف، لنډ ونې سړي ته چې سپين لاسونه يې لرل او د ده ټټر ته يې نږدې کړي وو ، په برند غلچک وکتل او همداسې غوږ غوږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېد. بیا یې نیغ د الکساندر سترګو ته دا سې وکتل، چې ګواکې وپوښتي، نور څه وکړي؟ همدلته پاتې شي او یا کوم بل څه وکړي؟ خو هغه ته نور هېڅا هېڅ سپارښتنه ونه کړه او تر ډېره وخته همدا سې ځای پر ځای ناخوځېدونکي پاتې شو.

ټولواکان په خپلو آسونو سواره او لاړل. د پرېي ابراژنسکي د کنډک پوځیانو کتارونو مات، د فرانسوي ګارد له هغو سره ګډوډ شول او هغو میزونو ته کښناستل چې هغو ته چمتو شوي وو.

لازاروف د میز سر ته کښناست، هر چا له هغه نه غېږې تاوولې، مچاوېې او مبارکي یې ورته ویلې. روسي او فرانسوي پوځیانو او سرتېرو یې لاسونه کېښکودل. د خلکو او پوځیانو ډلې په دې هیله ورنږدې کېدې، چې ګوندې د هغه دیدن یې نصیب شي.

د روسي او فرانسوي خبرو او خنداوو انګازې د میز شاوخوا او وړاندې په ډګر کې خورې وې.

دوه روسي افسران چې مخونه یې تک سره اوښتي و، په خورا خوښۍ او نیکمرغۍ د رستوف له څنګه تېر شول، یوه وویل:

- ورورکه ! څه خواړه، څه د سپینو زرو قابونه او څه خواړه... هو ! لازاروف دې ولید ؟

- ومې لید.

- ویل کېږي، چې سبا ته به د پرېي ابراژنسکي کنډک ډوډۍ ورکوي.

- نه، لازاروف څه نیکمرغه سړی دی !

- تر مرګه پورې د میاشتې یو زرو دوسوه فرانکه تقاعدي.

د پرېي ابراژنسکي د کنډک یوه سرتېري چې د پوست فرانسوي خولۍ یې په سر کړې وه، چغه کړل:

- هلکانو، دغې ته خولۍ وایي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بې سارې، بې سارې، ښکلې ده !

د ګارد یو افسر خپل ملګري ته وویل:

- د شپې نوم دې وا ورېد ؟ پرون نه، هغه بله ورځ: ناپلیون، فرانسه، زړورتیا ! پرون: الکساندر، روسیه، پرتم !...

باریس هم خپل ملګري ژیلنسکي دغې مېلمستیا ته راوستی و. د راستنېدو په وخت کې هغوی رستوف ولید چې د یوه کور د ودانۍ اړخ ته ولاړ دي، باریس پر هغه غږ وکړ:

- رستوف ! سلام، وبښئ چې لید نه مو ونه شوه.

د رستوف څېره خوابدې او ناآرامه برېښېده، نو ځکه یې له هغه نه وپوښتل:

- څه خبرې دي؟

رستوف ځواب ورکړ:

- هېڅ، هېڅ خبرې هم نه شته.

- ما ته به راشئ؟

- هرو مرو.

رستوف تر ډېرې مودې پورې همالته ولاړو او د دغې مېلمستیا ننداره یې کوله. ګډوډ خیالونو آزاراوه او د هېڅ شي په اړه یې تر پایه پورې فکر نه شو کولای. کله به روغتون وریاد شو، کله به په هغه روغتون کې بې لاسو او پښو ناروغان، د هغو ټپونه، د هغو له ټپونو نه تلونک زه وې، د هغوی ډډوزې، د هغو بوي یې په پزه کې احساساوه، داسې احساساوه چې آن مخ یې دې خواته، هغې خواته اړاوه چې وګوري، بوي له کومه راځي. کله به یې د دې ځانغښتونکي ناپلیون او دهغه ودواړو سپینو ښکلیو لاسونو په اړه فکر کاوه، هغه ناپلیون چې اوس د ده لپاره ټولواک شوی، الکساندر ته ګران او د درناوي وړ شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. نو اوس چې ناپليون الکساندر ته ګران شوی و، خو دا مرګ ژوبله، دا پرې شوي لاس او پښې، ټپيان او مړي د څه لپاره؟... د پرې ابراژنسکي د کنډک د خوړو بوی، د هغه اشتها وپاروله او خپله لوږه ورياده شوله. له تګ نه مخکې يې بايد څه خوړلي وای. هغه رستورانت (هوټل) ته چې سهار يې په نښه کړې و، ورغی. په هوټل کې ډېره ګڼه ګوڼه وه. د هغو افسرانو شمېر چې د ده په شان په ولسي جامو کې راغلي وو، خورا زيات و، داسې زيات چې آن ډوډۍ هم نه ورسېده. له ده سره د يو ميز خواته د ده د غونډ دوه نور افسران، چې د سولې له تړون نه ناراضه وو، هم ناست و. دا څرګنده خبره وه چې ټولې خبرې اترې، د همدې تړون په اړه وې. دغه افسران چې د رستوف انډيوالان و، د پوځ د زياترو افسرانو په څېر د سولې د دغه تړون نه، چې د فريدلند تر ښتې وروسته لاسليک شوی و، ناراضه وو. ټولو ويل که جګړې ته دوام ورکړل شوی وای، ناپليون ځکه ماته خوړله، چې نوريې نه خپل پوځ ته خواړه رسولې شول او نه يې خپلو ټوپونو ته مهمات. نيکولای هېڅ نه ويل، ډوډۍ يې خوړله او يو دوه بوتله شراب يې وڅکل. د ګوګل بې پايلې غوغا او شور آزاراوه، له دې نه زورېده چې د دغه خيالات په ده لاسبري نه شي، ځان يې له دغه چرتونو نه هېڅ ژغورلي نه شو. ناڅاپه يې د يو افسر په ځواب کې چې ويل يې و، د فرانسويانو د ليدو زغم نه لري، په لوړ او له شوره په ډک آواز چې د ټولو لپاره عجيبه او بې ځايه برېښېده، په قهرجن ښه چغه کړل:

- تاسو څنګه کولای شې دا قضاوت وکړئ چې کوم کار به غوره وای؟ تاسو څنګه کولای شي د ټولواک د کړو قضاوت وکړئ؟ چا موږ او تاسو ته دا حق راکړی دی چې په دې اړه وغږېږو؟ موږ نه د هغه په تکل او نه د هغه په کړو پوهېدای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو تن افسر چې د رستوف دا خبرې يې د هغه د نشې له مستۍ نه پرته بل څه نه ګڼله، ځان نه دا سې دفاع وکړه:

- څه وايئ، ما د ټولواک په اړه يوه خبره هم نه ده کړې.

خو رستوف پرته له هغه چې د هغه خبروته غوږ شي، دوام ورکړ:

- موږ خو څه ډيپلماتان نه يو، ساده سرتېري يو او بس. که موږ ته سپارښتنه وشي، چې ومرئ، مرو او که جزا راکړي، دا معنا به لري چې ګنهکاره يو. دا زموږ کار نه دي، چې د ټولواک پر کړو قضاوت وکړو که اعليحضرت دا ښه وګڼي چې بناپارت د ټولواک په نامه وپېژني او له هغه سره د اتحاد تړون لاسليکوي، دا به غوره ګڼي، چې دا کار وکړي او که موږ وغواړو د هر څه په اړه قضاوت او خبرې وکړو هېڅ غوره او سپېڅلي شي به پاتې نه شي. که همدا سې دوام ورکړو سبا به د خدای او د هغه له قدرتونو نه هم منکر يو او هېڅ به پاتې نه وي.

رستوف چې دا خبره وکړه، له ميزه يې ګرز جګ کړ. هغه ته يې خبرې خورا غوره او په ځای بريښېدې، حال دا چې نورو ټولو هغه ډېر بې ځايه ګڼلې، هغه خپلې خبرې دا سې راټول کړې او وې ويل:

- موږ يوازې او يوازې بايد خپلې دندې تر سره کړو، وجنګېږو او نور هېڅ فکر ونه کړو. هو کې همدا او بس.

د افسرانو له ډلې نه يو تن چې نه غوښتل خبرې نانډريو ته ورسېږي.وويل:

-او ويې څکو؟

او نيکولای، خبرو ته ورګډ شو:

-او وې څکو.

هغه چغه کړل: آه، ته !

- يو بل بوتل !

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم كتاب

درېيمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

په ۱۸۰۸ کال کې، ټولواک الکساندر له ناپليون سره د نويو خبرو لپاره (ايرفورت) ته لاړ. د پترزبورګ په لوړو ټولنيزو کړيو کې، د دغه کتنې د پرتم په اړه ډېرې خبرې اترې روانې وې.
په ۱۸۰۹ کال کې د نړۍ د دغو دوو واکمنو (دا هغه نوم و چې الکساندر او ناپليون ته ورکړ شوی و.) دوستي دومره خوږه شوه چې کله بناپارت د اتريش په وړاندې جګړه پيل کړه، روس له خپل پخواني دښمن (بناپارت) سره د خواخوږۍ په نښه، د خپل پخواني ملګري اتريش په وړاندې ودرېد، خپل پوځونه يې د اتريش خاورې ته ولېږل او خبره لا هلته ورسېده، چې د پترزبورګ په غوره کړيو کې د الکساندر له کومې خور سره، د ناپليون د واده آوازې هم خپرې شوې. خو بهرنۍ سياست ته د پوره پام تر څنګ د روسي د ټولنې پام زياتره هغو بدلونو ته او بيا جوړونو ته وراوښتی و، چې په هغه پېر کې د دولت په ټولو اداري چارو کې پيل شوي وو. ژوند، د خلکو د ژوند رښتيني بهير، له خپلو ټولو ځانګړتياوو: روغتيا، ناروغيو، کار، منډوترړو، استراحت، له خپلو په زړه پورې خيالونو، علم، پوهې، شاعرۍ، سندرو او موسيقۍ، مينې، کرکې، دوستۍ، دښمنۍ، لېوالتيا او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترېا سره، له بناپارت سره د سياسي نېږدوالي او يا په ټولنه کې د اصلاحاتو او بدلونونو نه، لرې لرې، او په خپل بهېر کې روان و.

سردار اندرې د دغو دوو کلو په اوږدو کې، خپل لرې کليوالي ژوند ته په يوازې ځان دوام ورکړ. او په دغه موده کې چې پېير په خپلو جايدادونو کې پيل شوي تکلونه يو هم تر سره نه شو کړای (ځکه هغه پرله پسې له يوه کار بل ته لاس اچاوه) هغه بې له شروشور او ډنډورنه هرڅه په خورا لږه خواري، ترسره کړل.

هغه په چارو کې د خورا پام او ځيرکتيا توان لاره، هغه توان چې پېير له هغه بې برخې و. اندرې د همدغه نعمت له برکته په خورا کمو هلوځلو هرڅه ترسره کول.

د هغه په يوه کرونده کې درې سوه مرييان، په خپلواکو بزګرانو بدل شوي وو. او دا په روسيه کې د مرييانو د آزادۍ د غورځنګ لومړنۍ بېلګه ګڼل کېده. په بله کرونده کې د اجباري کار او باج ځای، د ځمکې خاوند ته د کلنۍ حاصل د ورکولو په بهېر بدل شوی و.دده په (باګوچاروو ا) نومي جايدادونو کې د مزد په بدله کې يوه روغتياپاله (نرس) ګمارل شوې وه او د کلي کشيش د حق په بدل کې د پرګنو او اعيانو د ماشومانو روزنه پيل کړې وه.

سردار اندرې د خپل ورځني ژوند تر نيمايي وخت په خپله کلېواله مينه(ليسه ګوره کې) له خپل پلار او کمکي زوی سره چې مينځو يې ساتنه کوله تېراوه او نيمايي وخت يې په باګوچاروو ا کې،په هغه ځای کې چې مشر سردار، هغه د ده د کلي په نامه يادوه، تېراوه. که څه هم هغه پېير ته د اسې ښودلې وه، چې نور د بهرنيو پېښو خيال نه ساتي، خو بيا يې هم نه يوازې ټولې پېښې له نېږدې نه څارلې، بلکې ډېر کتابونه يې ترلاسه کول او هر وار به چې څوک له پترزبورګ نه دده يا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د پلار دیدن ته راتلل، دا به یې احساسوله چې د بهرنۍ نړۍ او روسيې په اړه د هغو معلومات تر ده نه چې په کلي کې ګوښه ځان دیره شوي دي، خورا زیات دي.

سردار اندرې د کرنې، مالدارۍ، عمومي خیرنو او خپلو نورو ډول ډول هلوځلو ترڅنګ په دوو وروستیو جګړو کې زموږ د پوځ د ناکامیو په کره کتنه او د پوځي اصلاحاتو لپاره زموږ د پوځ په کړنلارې کې د اصلاحاتو د راوستو لپاره د یوې نوې کړنلارې په جوړولو هم لګیا و.

سردار اندرې د ۱۸۰۹ کال په پسرلي کې، د ریزان په ښار کې د هغو جایدادونو دیدن ته ورغی، چې د زوی په نامه یې و. د پسرلي تر لومړني تاوده لمر لاندې، په خپله ګاډۍ کې ناست و، پر ډاګونو کې د لومړنیو شنلیو، د چنارونو د لومړنیو پاڼو د غوټو او په شنه آسمان کې د پسرلنیو لومړنیو کنډک کنډک وریځو په ننداره بوخت روان و. د هېڅ شي په اړه یې فکر نه کاوه. په خورا بې غمۍ او خوښۍ یې شاوخوا کتل... د چنارونو ځنګل چې د واټ دواړو خواوته پروت و، ورسېد. په دې ځنګل کې هوا ځکه لږه شان توده وه، چې هلته باد نه لګېده. له ځایه ناخوځېدونکو چنارونو د شنو غوټیو او نریو پاڼو جامې اغوستې وې. تر پروسږنیو پرتو پاڼو لاندې د ډول ډول شنلیو او ګلانو غوټو سر راپورته کړی و. د صبر ابدي شنو خورو ځانګو په خپله غمجنه بڼه یو نیم ځای د ژمي یادونه راتازه کول، د آسونو شنهارې په ځنګله کې انګازې کولې، له ورایه ښکارېدل، چې هغوی سخت خولې شوي دي.

د سردار بوډا چوپړ، ګاډیوان ته څه وویل او هغه هم د منلو په نښه سر وښوراوه، خو داسې برېښېدل چې د ګاډیوان یوازې سرښورل، بوډا نه قانع کوي، نو ځکه یې مخ واړاوه او په خورا درناوي او موسکایې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ارباب ته وويل:
- جلالتمابه، څه ښکلې هوا ده!
- څه دې وويل؟
- هوا يادوم، ښاغليه!

د سردار اندري په زړه کې تېره شوه، دا څه وايئ؟ خو وروسته پوه او له ځانسره يې وويل: هوکې، پسرلي دي، رښتيا هم پسرلي دي. شاوخوا يې وکتل، رښتيا هم څومره ژر هر څه شنه شوي دي. هم چنارونه، هم وحشي ګيلاس، ... خو د څېړۍ لا درک نه شته، هوکې يوازې څېړۍ! او څېړۍ د واټ پر غاړه، غاړې هسکې کړې وې. کېدای شي، د هغو د هر يوې عمر، لس ځله تر چنارونو نه زيات و، تر هغو چنارونو نه چې ځنګل ترې ډک وو. د هغو سور هم لس وارې او لوړوالي يې دوه واره تر چنارونو نه زيات وو. دواړو خواته پروت، له پخوا نه ماتې شوې څانګې، چاودې چاودې پوستکي، زاړه زخمونه له خپلو هرې خواته غځېدلو څانګو سره، يو قهرجن او بدرنګه چاته پاتې کېده، چې د ښکلو چنارونو په منځ کې ولاړ و، هغې پورې يې خندل او ملنډې يې پورې وهلې. يوازې هغه و چې د پسرلي د ښکلا له دوکو دوکه کېده، نه يې د پسرلي د ليدو هيله لرله او نه يې د لمر. داسې برېښېده چې وايي:

- پسرلی، مينه او نيکمرغي! هېڅ ددې بې معنا احمقانه تکراري دوکې نه، نه ستومانه کېږي، هماغه کيسه، هماغه دوکه او هر کال همدا غولوونکي خبرې، کوم پسرلي؟ کوم لمر؟ وګورئ، وچه شوې، مړه شوې څېړۍ، چې د تل په شان هماغه چې ده، ده، هېڅ بدلون نه لري. هغه له ځانسره وايي: ماته ګورئ، چې زما خپلې ماتې ګوډې څانګې چې زما له هر ځايه، سر، څنګ او بل هر ځاه سر راوهي، غوړېږي او هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مره چې وغوړېږي، پر ما اغېز نه کوي. نه ستاسو په ايمان او نه ستاسو په دوکو، په هېڅ شي باور نه لرم.

سردار اندرې له ځنګله نه دتېريدو په وخت په وار وار بېرته وکتل،هغې څېرۍ ته،هغې څېرۍ ته يې ور وکتل.داسې يې ور کتل چې ګواکې له هغه نه څه شي غواړي.تر څېرۍ لاندې ګلان او شنيلي غوړېدلي وو او دغه غمجنه ونه په نه خوځېدونکي او بدرنګه بڼه د هغو په منځ کې ولاړه وه.

سردار اندرې له ځانسره وويل:

-هو کې !هغه حق لري.دغه څېرۍ په زرګونو وارې حق لري.پرېږدۍ نور ځوانان،بيا بيا په دغه دوکې مين شي.خو موږ ژوند پېژنو.که څه هم زموږ ژوند پای ته نږدې دی،خو بيا هم پوهېږم ددغې ونې په ليدو کوم نوی او تازه ،خو غمجن خيال ذهن ته ورغي.دغه خيال د غم سره سره دده زړه ته تسل ورکاوه،ددغه سفر په اوږدو کې ټول ژوند بيا بيا وريادکړ،خو بيا بيا هماغه يوه خبره وه،ناهيلي او مايوسي،داسې پايله چې بايد هېڅ نوی شی پيل نه کړي.هغه بايد خپل عمر له کړکيچ او بديو لرې تېر او هېڅ هيله په په زړه کې ونه پالي.

دلته هم کم دي ۵۱۲روسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

سردار اندرې د ريزان په ښار کې د خپل زوى د جايداد ونو د چارو د سرته رسولو لپاره، دې ته اړ و چې د دغې سيمې د مشرانو له جرګه ګۍ سره وګورې. د دغې جرګه ګۍ مشر، سردار اليا اندرېوويچ رستوف و. د مې مياشتې نيمايي و چې سردار اندرې د هغه ديدن ته ورغى.

د پسرلي تود خه راغلې وه. ځنګلونو ټولو شنې جامې اغوستې وې، دوړې الوتې او تودخه خوره وه، نو ځکه د اوبو له ښنګه په تېرېدو سره، هر څوک لمبېدو ته لمسېدل.

سردار اندرې په خواشينۍ او د خيالونو په څپو کې ډوب، په دې اړه چې د خپلو چارو د سرته رسولو په اړه، د سيمه ايز جرګه ګۍ له مشره څه غواړي، د ګراف رستوف د کليوالي باغ له لارې په خپله ګاډۍ کې، د هغه کورته چې اترادنيا نومېده، نېږدې کېده. هغه له ښۍ خوا، د ونو له شا نه، د ښځو له خوښۍ نه ډک آوازونه واورېدل او يو ډله نجونې په منډه منډه د هغه د ګاډۍ له مخې تېرې شوې. د دغو نجونو په ډله کې تر ټولو نه د مخه، ګاډۍ ته نېږدې، يو غنم رنګه نرۍ تورسترګې نجلۍ وه چې ژيړ بخن ځالۍ کميس يې اغوستى و، سپين دستمال يې داسې په سر تړلى وا و جړې کوڅۍ يې د هغه لاندې راوتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې. نجلۍ په لوړ آواز څه وويل، خو د پردې سړي په ليدو يې هغه ته ونه کتل، وې خندل او په منډه بېرته راستنه شوه.

د سردار اندرې زړه ناڅاپه خوږ او ناآرامه شو. هوا ښه وه، لمر ځلېده او هر څه يې په شاوخوا کې خوښ بريښېدل او دغه په ملا نرۍ او لوړه ښکلې نجلۍ چې هغه نه پېژانده او آن په دې خيال کې هم نه وه چې هغه وپېژني. هغه له خپل بخت نه راضي، له خپل پوچ او خوښ ژوندنه خوشاله او نيکمرغه وه. سردار اندرې په زړه کې وويل:

- دا ولې او له څه نه داسې خوشاله ده؟ د څه شي په اړه هغه فکر کوي؟ هرومرو هغه نه په پوځي کړنلارې او نه هم د ريزان د جايدادونو په اړه خپل خيالونه بوختـه وي. د هغه په زړه کې به څه ګرځي؟ کومو شيانو هغه داسې خوشاله کړې ده؟

ګراف ايليا اندرېويچ په ۱۸۰۹ کال کې هم لا د پخوا په شان، په اترادنيا کې خپل روزګار تېراوه. د سيمه ټولو مخورو ته يې ډوډۍ کوله، کورته يې وربلل، هغوی ته به يې بنډارونه جوړول، کله به ښکار ته سره تلل، ننداري او يا کنسرتونه به يې جوړول. هغه د سردار اندرې په ليدلو د بل هر بل نوي مېلمه د ليدو په شان د زړه له کومې خوشاله او هغه يې په زوره د شپې هم وساته. اندرې ټوله ورځ په خورا خواشينۍ له خپل بوډا کوربه او ځنډنيو پاتې شويو مېلمنو سره چې د چا د کليزې لمانځنې ته سترګه په لاره وو، د ايليا اندرېويچ په کور کې تېره کړه. کله ناکله به يې زړه راښکوونکې ناتاشې ته چې تل يې خندا پرشونډو خوره وه او معلومه نه وه، چې په څه تل خاندي او ولې له خوښۍ نه ايشي، ورو کتل او پرله پسې يې په زړه کې ويل:

- دا له څه نه داسې خوشاله ده؟ د څه شي په اړه فکر کوي؟

د شپې چې هغه په نوي ځای کې يوازې پاتې شو، تر ډېره پورې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونه شو کولای چې وبه ده شي. هغه کتاب لوست، شمعه يې مړه کړه، پريوت، خو خوب ورنغي او بيا يې شمعه ولګوله.

د کوټې کړکۍ چې له د ننه نه تړلې وې او هوا يې ډېره توده وه. طبيعت يې په دې ډېر خراب و چې د غه احمق بوډا (هغه ګراف رستوف په دې نامه ياداوه) هغه په دې قانع کړي و چې د ده د چارو د سرته رسولو لپاره، بايد څه ليکونه له ښاره راوړي، ځان يې په دې ملامتوه، چې ولې يې د هغه خبره منلې وه او د ده په کور کې پاتې شوي و.

پاڅېد، د کړکۍ خواته ورغي، چې هغه پرانزي... د سردار کوټه په منځني پوړ کې وه. د هغه د کوټې د پاسه، په کوټه کې هم څوک و چې د ده په شان خوب نه ورته. ښځينه غږونه له پاسينۍ کوټې اورېدل کېدل.

هغه ښځينه غږ، چې سمدلاسه سردار اندرې وپېژاند، وې ويل:

- يوازې يو وار بيا!

بل غږ ځواب ورکړ: خو، آخر ته څه وخت غواړې ويده شې؟

- هېڅکله نه غواړم ويده شم، نه شم کولای، ولې ويده شم؟ راځه يوازې يو وار بيا، يوازې يو وار!

او دواړه د يوې سندرې په ويلو پيل وکړ.

- وای چې څومره ښکلې ده! ښکلې ده! درځه نو ويده شه! هر څه بس دي...

هغه لومړنی غږ چې کړکۍ ته نږدې کېده، ويل يې: ته ويده شه، ماته خوب نه راځي. داسې ښکارېده چې هغې له کړکۍ نه ښکته ځان ځړولی وي، ځکه آن د هغې د کميس شغهاري او د هغې د سا غږ له ورايه اورېدل کېدل. چوپه چوپتيا هره خوا خوره او هر څه لکه سپوږمۍ او پر ځمکې د هغې د شغلو درېا په شان ځای پر ځای چوپ ولاړ وو. سردار اندرې هم له خپل ځايه ځکه له ډاره نه ښورېده چې د ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شتوالي نه تول ناخبره، خبر نه شي.

لومړي غږ په داسې يو آواز چې ته به وايې له سترګو يې اوښکې څاڅي وويل:

- سونيا، سونيا! ته څنګه کولای شې ويده شې! راځه وګوره! وګوره ته به وايې طبيعت کوډو ولکه کړي دي! څومره ښکلې دي! وه نجلۍ راويښه شه! ګوره داسې ښکلې شپه، هېڅکله، هېڅ، هېڅ چېرته نه ده ليدلې!

سونيا په خورا ناهيلۍ ځواب ورکړ:

- نه!

- ته راشه وګوره، څه سپوږمۍ ده، د هرڅا زړه پرې مينېږي. هيله کوم راشه! زما د زړه سره!! پاڅېږه! دلته راشه! زړه راته وايي... چې والوزم...

- څه کوې... اوس به ولوېږې!

ددوی ترمنځ د پورې وهلو او د سونيا قهرجن غږ اورېدل کېده، چې ويل يې:

- ته نه ګورې، شپه له نيمايي نه هم اوښتې، يوه بجه کېدونکې ده.

- وای وای چې ته تل دا خوندونه بې مزه کوې! ښه ده، درځه، درځه.

غږونه بيا چوپ شول، خو سردار اندري پوهېده چې هغه همالته ناسته ده، ځکه کله کله به د هغې کالبو شغهار او کله هم د هغې د ژورې سا اېستلو غږ راته.

هغې ناڅاپه چغې کړې:

-وای خدايه! دا څه حال دي؟ خو چاره څه ده؟ هېڅ کولای نه شم، خوب، خوب، چې نه کېږي ويده به شم او د کړکۍ د تړلو غږ يې تر غوږه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې چې کله د هغې غږ اورېده له ځانسره یې وویل:

- هغه خو اصلاً په دې خیال کې هم نه ده چې زه دلته یم. دا ثرګندنه وه چې ولې سردار دا هیله لرله او ویرېده هم چې د ځان په اړه څه واوري، بیا یې له ځانسره وویل:

-بیا هغه ده ! فکر کوم چې په لوی لاس دا کار کوي !

او ناڅاپه یې په ګوګل کې د ځوانۍ د شېبو داسې له خونده ډک، خو نه پوهېدونکي خیالونه او هیلې راوپارېدې چې له هغه نه یې د ژوند لاره ورکوله. داسې خیالونه او هیلې چې هغه هم وانګېرله چې خپله هم نه شو کولای پر هغه پوه شي او همداسې خوب یوور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

بله ورځ چې سردار اندرې راوېښ شو، پرته له هغه چې د ښځو راوتو ته سترګه په لاره شي، يوازې له ګراف سره يې مخه ښه وکړه او د خپل کور پلو وخوځېد.

د جون د مياشتې پيل و. سردار اندرې کورته د ستنېدو په لار بيا د چنارونو له هغه ځنګله نه تېر شو چې پرې راغلی و. په ځنګله کې بيا د څېړې هغې زړې، سره تاوراتاو شوې، ځانګ ماتې ونې د هغه پام ځانته وروااړاوه، داسې بريښېده چې يادونه د ده په زړه لوبې کوي.

د آسونو د غاړو د زنګونو شرنګهاري، تر يو نيم مياشتې پخوا لا آرامه انګازه کوله. په ځنګل کې پاڼې لا لوېې، ګڼې او سيورې يې لا زيات شوي وو. په ځنګله کې دا خوا هاخوا د ځوانو څېړيو خورو ځانګو ددې ځای ښکلا ته نه يوازې څه تاوان نه رساوه، بلکې د شاوخوا لا ښکلول او ښايسته کولو يې پوره کول...

که څه هم، په يو نيم ځای کې تالندې او برېښنا ځان غړومبېدو او ځلېدو ته چمتو کاوه، خو له يو کنډک وريځو نه پرته نورو ځان ځنګله پورې ونه شو رارسولې، نو ځکه يوازې د يو نري باران څو څاڅکو پر دوړو او پاڼو نري لمدبل جوړ کړ. د ځنګله پر کينې خوا سيورې او تياره خواره وو او ښۍ خوا يې لمده، د لمر شغلو لاندې ځلېدونکې او نرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وږمه پرې چليدله. پر طبيعت د ګلو باران جوړ شوي او د بلبلو د سندرو انګازې کله لږې او کله هم نېږدې قيامت جوړ اوه.

سردار اندرې په زړه کې وويل: هغه د څېړۍ ونې، هغه عمر وهلې ونې چې له ما سره يې د زړه خواله کوله، په همدې ځنګله کې ولاړه وه او بيا يې له ځانه وپوښتل:

- نو چېرې ده؟ او د هغه د موندلو په هيله يې د ځنګله چپې خوا ته سترګې ورتاو کړې او پرته له هغه چې پوه شي، په هماغې څېړۍ چې په لټه کې يې و او پيدا کولای يې نه شوه، پرته له هغه چې خپله پوه شي، پرهغه مين شوی و. عمر خوړلې څېړۍ چور بدله شوې وه. هغې بوډۍ د تکو شنو زرغونو پاڼو تازه او تاندې جامې اغوستې وې، ونه يې لوړه شوې وه، د لمر لوېد په سرو شغلو کې له مستۍ نه کږه وږه خو نرمه نرمه خوځېده. په هغه کې نه د ماتو تاوراتاو وچو څانګو نښې ليدل کېدې، نه د هغه په ځان کې زاړه ټپونه، نه د هغه ګډې وډې اندېښنې او نه د هغې ابدي غمجنه څېره، يو هم نه ښکارېدل. دې ټولو نه شنو زرغونو تاندو پاڼو داسې غبرګ تاو کړي وه چې آن نښه يې هم نه ليدل کېده... دا هېڅ د منلو نه وه چې دغه بوډۍ دي، د داسې ځوانېدو توان ولري. سردار اندرې په زړه کې وويل:

- دا زما پخوانۍ ملګرې، هماغه عمر خوړلې څېړۍ ده. او ناڅاپه يې بې له کومې پېښې پسرلنۍ خوښي او تاندوالی، په ګوګل کې راوخوټېد. ناڅاپه يې د ژوند ترټولو سترو يادو په ګوګل کې سر راهسک کړ. هماغه اوسترليځ (د جګړې ډګر)، د هغه هسک او بې پايه آسمان يې بيا وليد او د خپلې مېرمنې بې روحه او ننواتو په حال کې څېره يې ور په ياد شوه. له سيند نه په پورې کېدونکې جالې ولاړ پيېر، په تورې شپې او تپه تياره کې پرناليدلې ښکلې نجلۍ مينه، هغه شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د هغې سپوږمۍ او دا ټولې او ټول بیا په یادونو کې ورژوندي شول او ناآرامه یې کړ.

سردار اندرې چې تا به ویل ناڅاپه بیا ډاډمن شوی وي. له ځانسره یې وویل:

- ژوند په یودیرش کلنۍ کې پای ته نه دی رسېدلی. یوازې دا کفایت نه کوي چې زه پوه شم چې ډېر توان مې په متهو او روح کې نغښتي دي، ټول باید په دې پوه شي، هم پېییر باید په دې پوه شي او هم ،هغه پېغلوټه چې غوښتل یې آسمان ته والوزي. زما ژوند باید یوازې زما لپاره نه وي، باید د هغو ژوند زما له ژوند سره تړلی وي. موږ باید ګډ ژوند وکړو. سردار اندرې چې له دغه سفره راستون شو، دا پرېکړه یې وکړه چې سږ کال مني باید پترزبورګ ته لاړ شي او ددې پرېکړې لپاره یې بېلابېل لاملونه غوټه کول. خورا ډېر عاقلانه او منطقي دلایل یې د پترزبورګ د سفر او آن په دولت کې د یوې چارې د منلو لپاره پیدا کولای شول. نورنو آن په دې نه پوهېده چې څنګه یې تر اوسه پورې دا توان لاره چې د ژوند له ورځنیو چارو ځان ګوښه وساتي. هماغه شان چې لا میاشت پخوا په دې نه پوهېده چې څنګه به دي وکولای شي، کوم وخت له خپل کلیوالي ژوند نه لرې لاړ شي. نورنو دا ورته په ډاګه شوې وه، که له ورځني ژوند نه ګټه وانخلي، هغه به هسې د سیند پر غاړه کرلی ګل وي، د هغه آن په دې سر نه خلاصېده چې تر دې نه مخکې څنګه ده یو شمېر نامعقوله سست دلایل چې ګواکې د ژوند تجربو ورښودلي وو، منلي وو.هغه دلایل چې ویل یې په ژوند کې د بري خوند او د مینې نیکمرغي بابیزه خبرې دي. اوس عقل هغه ته بل څه ویل:

-په کلي کې ناسته ورته غم لړلې شوې وه، نور یې نو پخوانیو کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړو سره لېوالتیا او مینه نه ښوده او زیاتره وخت به په خپله کوټه کې یوازې ناست و. هغه پاڅېد ، هینداري ته ودرېد او تر ډېرې پورې یې خپل څېرې ته کتل. بیا یې مخ واړاوه او په هینداره کې یې د خدای بښلې لیزا (میرمن یې) تصویر ته چې په یوناني ډول یې خپلې کوڅۍ تر سرتاو کړې وې او موسکا پرشونډو وه.او له زرین چوکاټ نه یې ده ته سترګې نیولې وې، وکتل. هغې نور نو خپل خاوند ته هغه پخوانۍ ترخې خبرې نه کولې، هغې په سادګۍ، خواخوږۍ او خورا مهربانۍ ده ته کتل. سردار اندرې لاسونه شاته کړي کړي وو او تر ډېرې پورې په کوټه ګرځېده راګرځېده. کله به یې تندي تریو او وروځې برندې کړې، کله به موسکا پرشونډو خپل نامعقول او نه بیانېدونکي خیالونه، لکه د جنایت رازونه، ورياد شول، کله به هغه اندیښنې او تصورونه چې پېیر او دده له ویاړونو سره اړوند وو، یا کړکۍ ته ولاړه نجلۍ، هغه عمرخوړلې د څېرۍ ونه، یا ښځینه ښکلا او مینه چې د هغه ژوند یې چوربدل کړی و، وریاد ېدل او وریادېدل. که څوک به په دغو شېبو کې چې دي په دغو خیالونو کې ډوب و، کوټې ته ورننوتلي وای، هغه به په ځانګړي توګه وچ او غوڅ و او د هغه د ترخه منطق له اورېدو سره به مخامخ کېده.

کله به په دغه شان شېبو کې شهزادګۍ ماریا، د هغه کوټې ته ورننوتله او ویل به یې:

- ګرانه! نن نه شو کولای، نیکولای جان (د اندرې زوی) د باندې وباسو، هوا خورا سړه ده.

سردار اندرې به په ترخه ژبه خپلې خور ته ځواب ورکاوه:

-که هوا توده وای، هغه به په یو کمیس کې وتلی وای، خو اوس چې هوا سړه ده، تودې جامې ورواغوندئ، تودې جامې د همدې لپاره دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په سرو کې واغوستل شي، نه د اوړي لپاره. همدا تاوده کالي، همدا ساړه، نه دا چې کله ماشوم تازه او تاندې هوا ته اړتیا لري په کور کې وساتل شي. په خورا منطقي دلایلو یې هر چا ته ځواب وایه. ګواکې هڅه یې کوله یو چا ته د هغه پټو، نابشکاره او غیر منطقي اندېښنو د ګناه له امله چې د ده په خیالونو کې روانې وې، جزا ورکړي. شهزادګۍ ماریا به په دغه شان شپبو کې له ځانسره ویل:

- دا فکري هڅې نارینه ځومره وچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

سردار اندرې د ۱۸۰۹ کال د اګست په میاشت کې پترزبورګ ته ورسېد. دا د ځوان سپیرانسکي د ویاړونو زمانه او د هغه له خوا د وړاندې شویو بدلونونو د چټکو سرته رسېدو وخت و. همدا د اګست په میاشت کې و چې ټولواک له ګاډۍ نه ولوېد او پښه یې خوږ شوه. دی درې اونۍ د پتروګراف په ښارګوټي (د پترزبورګ څنډې) کې پاتې شو او هره ورځ به یې بې ناغې له سپیرانسکي سره کتل. د زړه خواله به یې سره کوله او له هغه نه پرته بل هېڅوک یې نه منل. په همدې وخت کې نه یوازې هغه دوه پېژندل شوي فرمانونه (چې د خلکو له کرکې سره مخامخ شول) چې د درباري رتبو د له منځه تلل او د مامورینو د روزلو لپاره مسلکي ښوونځیو ته آزموینې یې حتمي کولې، راووتل، بلکې یو زیات شمېر نور قوانین چې د روسیې د قضایي، اداري او مالي جوړښت د ټولو برخو، د وزیرانو له شورا نه نیولې، تر سیمه ایزو جرګو پورې د بدلونونو او اصلاحاتو غوښتنه یې کوله، راووتل.

ټولواک الکساندر هغه لیبرال خیالونه چې هغهٔ واک ته رسېدو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې د هغو د سرتهٔ رسولو تکل کړی و، د خپلو مشاورینو (چارتوریژسکي، نووسیلځووف، کوچوبامي او ستروګانوف، چې ده په ټوکه د ملي ژغورنې جرګه ګی بلله) په مرسته، سرته رسول.

اوس د ټولو دندې دووتنو ته سپارل شوې وې، سپرانسکي د ټولو ملکي او آرکچییوف د پوځي چارو مشري کوله. سردار اندرې چې د ټولواک یاور ټاکل شوی و، پترزبورګ ته د رسېدو سره سم دربار ته لاړ.

ټولواک دوه واره هغه لیدلی و، خو نه یې هغه ته پاملرنه کړې وه او نه یې کومه خبره ورسره کړې. سردار اندرې له هغه نه پخوا هم داسې انګېرله چې ټولواک له هغه سره د خبرو اترو لېوال نه دی او د هغه خبره او شتوالي په ټولواک کې د بېزارۍ احساس رالمسوي. ده ته د ټولواک ننني سوړ او له ده نه تښتېدونکي غلچک د همدغې انګېرنې تایېد و. درباریانو سردار اندرې ته داسې ښودله چې ټولواک له هغه نه په دې خوابدی و چې بالکونسکي له ۱۸۰۵ کال راهیسې پوځ پرېښی و.

سردار اندرې له ځانسره ویل:

- زه خپله په دې پوهېدم، چې د یو چا خوښېدل او ناخوښېدل څومره زموږ له واک وتلې خبره ده، خو دا باید ددې لامل نه وي، چې زما له خوا د پوځ د سمون لپاره جوړه شوې کړنلاره، په خپله هغه ته وړاندې نه کړم. دغه کړنلاره به خپله، یوښه دفاعیه وي. د خپلې کړنلارې په اړه یې له یو بوډا فیلډ مارشال سره چې د ده د پلار ملګری و، د مشورې غوښتنه وکړه. فیلډ مارشال هغه ته وخت وټاکه او په خورا ورین تندي یې د سردار هرکلی وکړ او دا وعده یې هم ورکړه چې د هغه په اړه به ټولواک ته خبر ورکړي. څو ورځې وروسته سردار اندرې ته خبر ورکړ شو چې دی باید د دفاع وزیر ګراف اراکچییوف ته ورشي.

سردار اندرې په ټاکل شوې ورځ د سهار په نهو بجو د دفاع د وزیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دفتر ته ورغي. هغه خپله له اراکچییوف سره پېژند ګلوی نه درلوده او هېڅکله یې هغه نه و لیدلي، خو هغه څه چې د هغه په اړه پرې پوهېده، په ده کې د هغه په وړاندې ځانګړي درناوي نه راپاروه.

سردار اندرې د ګراف اراکچییوف د انتظار په کوټه کې د نورو څو تنو مخورو غیرمخورو کسانو ترڅنګ چې د هغه د کتو هیله یې لرله، ناست او له ځانسره یې ویل:

-دا د دفاع وزیر او د ټولواک د ډاډ وړ دي، هغه یو ناپېیلي او له چا سره ځانګړي اړیکي نه لري، زما لیکنه او یاددښتونه هغه ته سپارل شوي دي او هغه یو ازیني څوک دی چې د هغه په اړه به پریکړه وکړي.

سردار اندرې د خپل خدمت په وخت کې چې زیاتره هغه یې لا په یاد وو، د خورا ډېرو لویو لوړپوړو چارواکو د منني او انتظار کوټې لیدلې وې او دهغو له ډولا ډول او بېلابېلو ځانګړتیاوو سره آشنا و، خود ګراف اراکچییوف د انتظار کوټې یوه ځانګړې، ځانګړتیا لرله. د هغو غیرمخورو وګړو په څېره کې چې د وزیر د لیدو په تمه ناست وو، یو ډول د شرم او تابعیت نښې خورې وې او د مخورو او پېژندل شویو کسانو په څېره کې چې له هغه سره یې د کتنې هیله لرله د ناهیلې او ګبنۍ حالت چې تر یو ډول سپین سترګۍ او بې پروایي لاندې د پټولو هڅه یې کوله لیدل کېده. کولای شو ووایو چې دوی په خپل دغه حالت او پر هغه چا چې دوی یې دکتو هیله لرله، ملنډې وهي. ځینې په خیالو کې ډوب په کوټه کې ښکته پورته ګرځېدل او ځینو نور خپل منځو کې بنګېدل او خندېدل. سردار اندرې د هغو د خبرو اترو په لړ کې د سلاوا ! اندرېوویچو(د دفاع وزیر بشپړ الکسي اندرېوویچ آرکچییوف و) او یاره غم به دې وخوره، اصطلاحات چې د اراکچییوف په اړه څو واره وویل شول، واورېدل. یو جنرال چې خورا مهم بربښېده ګواکې ځان ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ډېر انتظار سپکاوي ګاڼه، پښه په پښه اړولې وه او له ملنډو ډکه موسکا يې پرشونډو خوره وه، خو بيا هم هر وار به چې د وزير د کوټې ور راخلاص شو، د ټولو پر څېرو به يو احساس، چې ډار و، راخوربېده.
سردار اندرې د دويم ځل لپاره د هغه ياور ته وريادكړه چې د ده نوم ګراف ته وریاد کړي، خو ياور هغه ته په سپکاوي وکتل او وې ويل، يادونې ته اړتيا نه شته، وار به دې راشي. وروسته له هغه چې ياور څو تنه د وزير دفتر ته بدرګه او بېرته راوويستل، د سردار اندرې يوه افسر ته پام شو چې د سپکاوي او ډار ښه يې له څېرې ځرګندې وې، هغه وحشتناکې دروازې ته ورپرېښودل شو. له وزير سره د دغه افسر کتنه خورا اوږده شوه، خو ناڅاپه د دروازې له شا نه د سپکاوي له قهره ډک لوړ غږ واورېدل شو. هغه افسر چې رنګ يې الوتي، شونډې او غومبورې يې رېږدېدل، له کوټې راووت، سر يې په دواړو لاسو کلک نيولې و، په چټکۍ او بې له هغه چې چاته وګوري،د انتظار له کوټې نه تېر شو.
تر هغه نه وروسته، سردار اندرې دروازې ته بدرګه او ياور په بنګهاري هغه ته وويل:
-ښې خوا ، کړکۍ ته نېږدې.
سردار اندرې د کار يوې ساده کوټې ته چې د پرتم ښې يې نه لرله، خو ښه منظمه وه، ورننوت. د ميز تر شا د څلويښتو کالو په منګ يو سړي چې وتلى ټټر، اوږده ککرۍ، لنډې څڼې او له ګونځو ډک تندي لاره، ولېد. سره ورته وروځو لاندې يې،خړې شنې رنګې سترګې ستومانۍ او ناپوهېدونکې برېښېدې. پزه يې سره، ډېره اوږده او پر شونډو راښوه شوې وه. اراکچييوف سردار ته مخ راواړاوه او پرته له هغه چې ده ته وګوري وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه مو غوښتل؟

سردار اندرې په کرارۍ ځواب ورکړ: هیله کوم جلالتمآبه! زه څه غوښتنه نه لرم.

د اراکچییوف سترګې هغه ته ورواوښتې:

-مهرباني وکړئ کېنئ، سردار بالکونسکي!

سردار زیاته کړه:

- زه څه هیله نه لرم، اعلیحضرت مهرباني کړې ده او زما وړاندیزونه یې تاسو عالیجناب ته رالېږلي دي.

اراکچییوف د هغه خبره پرې کړه او وې ویل:

-ما ته خورا ګرانه ده، اجازه راکړئ، ما ستاسو وړاندیز ولوست...

یوازې او یوازې د هغه د لومړۍ خبرې نه د مینې انګازه واوربدل شوه، پرته له هغه چې سردار ته وګوري، مخ یې شا و خوا ته اړاوه، رااړاوه او شېبه په شېبه یې خبرو د چغو او سپکاوي بڼه پیدا کوله:

- د نوي پوځي قانون وړاندیز کوئ؟ قوانین ډېر دي، نوي څه کوئ؟ چې د هغو زړو د سرته رسولو څوک نه شته. نن سبا ټول قوانین لیکي، ګرانه! قانون لیکنه آسانه خبره ده، خو د هغه سرته رسول خورا ګران کار دی.

سردار اندرې، په خورا درناوي وویل:

-جلالتمآبه! زه د ټولواک په سپارښتنه ستاسو لیدنې ته راغلی یم، تاسو زما د وړاندیز په اړه کومه لارښوونه او سپارښتنه لرئ؟

اراکچییوف، پاڅېد ،د میز نه یې پاڼې راواخیستې، سردار اندرې ته یې ورکړې او وې ویل:

- مهرباني وکړئ، ما د هغه په اړه خپل نظر ولیکه او هغه مې ځانګړې جرګه ګۍ ته سپارلی دی، زه ستاسو وړاندیز نه منم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پانې په منځنۍ برخه کې، په پنسل، داسې کرښې چې له تېروتنو نه ډکې او آن د ټکو او نښو د پر ځای اېښودو پاملرنه هم په کې شوې نه و، داسې لیکل شوي و:

- بې بنسټه، ګډه وډه او د منلو وړ نه ده، ځکه چې د فرانسوي پوځ د قانون له مخې اخېستل شوې او زموږ د پوځ د کړنلارې هېڅ څه په کې لیدل کېږي نه.

سردار اندرې وپوښتل:

- کومې جرګه ګۍ ته ورلېږل شوې ده؟

- د پوځي اصولو جرګه ګۍ ته، او زما له خوا په هغه جرګه ګۍ کې ستا د افتخاري غړیتوب سپارښتنه هم لیکل شوې ده.

سردار اندرې ځواب ورکړ: - زه کوم شکایت نه لرم.

اراکچییوف تکرار کړه:

-هو کې افتخاري غړي، هغه هم بې شکایته! ښه راغلاست.

هغه اندرې ته سروښوراوه او چغه یې کړه:

-آها، تا ته وایم، بل تن ته ورغږ کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

سردار اندرې په جرګه ګۍ کې د خپل غړيتوب د منلو خبرتيا ته د انتظار په موده کې له پخوانيو آشنايانو ، په تېره بيا له هغو کسانو سره چې کېدای شو ،له ده سره په راتلونکې کې خواخوږي وکړي، آشنايانۍ تازه کولې. هغه اوس په پترزبورګ کې، هماغه احساس، احساساوه چې د جګړې د پيل په درشل کې يې احساساوه، هغه احساس چې په ده کې يې، په راتلونکي کې،لوړ پلو ته ناآرامه لېوالتيا راپارولـه او د ميليونو انسانانو برخليک پورې يې اړه پيدا کوله.

هغه،د عمرخوړلو له قهره،د ناخبرو له لېوالتيانه،د بې لـه ټينګاره، دخبروکسانو له احتياط او پاملرنې او د ټولو له ګبڼې او ناآرامۍ نه، د بې شمېره جرګه ګيو چې ورځ تر ورځ د هغو له شته والي او نويو جوړېدو نه خبرېده،داسې احساسوله، چې اوس يعنې ۱۸۰۹ کال کې، دلته په پترزبورګ کې د کومې لويې کورنۍ جګړې د پيل لپاره چې ستر قوماندان يې سپيرانسکي و ، چمتووالی روان دی. سپيرانسکي يو مرموز سړي وچې ده نه پېژاند ، خو ده ته يو نابغه برېښېده...

سردار اندرې اوس په داسې يو منل شوي لوړ، ښه او د پام وړ دريځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې و، چې د پتر زبورګ لوړو اعیانو او بلې هرې ډلې په ورین تندي او پرانستې غېږې د هغه هرکلي کاوه. د بیا جوړونې ګوند ځکه د هغه منلو ته خوښي ښودله چې هغه یې نه یوازې د کتاب او مطالعې د یوه لېوال او ښه ذهن لرونکي په نامه پېژانده، بلکې د خپلو مریيانو او بزګرو د آزادۍ له امله یې د یوه لیبرال څېرې نوم ګټلی و. د عمر خوړلو او ناراضیانو ډلې ته، هغه د خپل پلار د غوره دریځ له امله د درناوي وړ و او دغې ډلې هیله لرله چې د نویو اصلاحاتو په وړاندې د دوی د سیالي لپاره، د هغه ملاتړ تر لاسه کړي. د ښځو ډلې هغه په بې ساري خوښۍ ځکه مانه، چې هغه ته یې د یو ښه بډای او داسې یو زوم په سترګه کتل، چې په جګړې کې د وژنې (یو وار آوازه خپره شوه چې دی په جګړه کې وژل شوی دی) او د ځوانې ښځې زورونکې مرګ یې د هغه د څېرې نه یو شاعرانه کړۍ تاو کړې وه. ددې تر څنګ هغه چا چې دی له نېږدې او پخوا نه پېژانده، ټول په یوه آواز په دې ډاډمن وو، چې هغه په دې پنځو وروستیو کلو کې د ښه والي پلو خورا بدل شوی دی. طبیعت یې نرم شوی او څېره یې لا مېړنۍ شوې ده. د ځان ښودنې، کبر او پر نورو ملنډې یې په کړو وړو او خبرو کې له منځه تللي... د ده له کار سره یې مینه او لېوالتیا زیاته او زیات شمېر خلک یې د لیدو هیلمند شوي دي.

د دفاع له وزیر ګراف اراکچییوف سره د کتنې نه یوه ورځ وروسته مازدیګر هغه د ګراف کوچوبیه کره ورغی او له «سلاوا اندربوویچ» (کوچوبیه هم وزیر په دې نامه یادوه...) سره یې د خپلې کتنې نقل ورته وکړ.

ګراف کوچوبیه هغه ته وویل:

- ګرانه! آن په دې پېښه کې هم، تاسو د میخایئلوویچ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګډون نه پرته، هېڅ څه کولای نه شي. د زړه سره ! دا سړي هر کاره دي، خير، هغه ژبه کړې ده، چې نن ماښام دلته راشي.

سردار اندرې وپوښتل:

- نو دا د جګړې کړنلاره د سپيرانسکي پورې څه اړه لري؟

کوچوبيه وموسېد او سر يې وښوراوه. هغه چې د بالکونسکي سادګۍ حيران کړي و، داسې زياته کړه:

- څو ورځې د مخه مو له هغه سره د تا په اړه خبرې کولې او د تا له خوا د مريبانو د آزادۍ خبره هم ياده شوه.

يو بوډا چې د ټولواکې ايکاترينې د زمانې له لوړپوړو چارواکو نه و، سردار ته مخ وروا ړاوه او په سپکاوي يې له نه هغه وپوښتل:

- ښه سرداره ! دا ته وې چې خپل مريبان دې آزاد کړل؟

سردار په دې هيله چې بوډا لا پسې خوابدی او په قهرنه کړي او خپل دغه دريځ چې مريبان يې پرېښې کمزوري وښيي، ځواب ورکړ:

- ځمکې خورا لږې او حاصل يې کم و.

بوډا کوچوبيه ته وکتل او وې پوښتل:

- ډار بېږي چې د اوښتون له قافلې نه شاته پاتې نه شئ ! او ترلږ ځنډ نه وروسته يې وويل:

- زما په يوه خبره هېڅ سر نه خلاصېږي، مريبان خو دې پرېښودل اوس به کرکيله څوک کوئ؟ قانون جوړول خو آسانه کار دی، خود هېواد د چارو اداره خورا ګرانه ده، په هر حال زه له تاسو نه پوښتنه کومه ګرافه ! که ټول آزموينه ورکړي، څوک به د شورا مشر وي، څوک به د ادارو مشران وي؟

کوچوبيه، پښه په پښه واړوله، ټولو ناستو کسانو ته يې وکتل او ځواب يې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه فکر کوم، هغه کسان چې په آزموينې کې بريالي شي.
- ښه، د ساري په توګه له ماسره پرياچنيکوف کار کوي، ويارمن سړی دی، په سرو زرو ارزي، هغه له شپيتو اوښتي، ايا هغه لاړ شي، آزموينه تېره کړئ؟
- هو کې، دا ستونزمنه خبره ده، ځکه د روزنې دودول زما په هېوا د کې ګرانه چاره وه، خو،...

ګراف کوچوبيه خپله خبره پای ته ونه رسوله. له خپله ځايه پاڅېد ، د سردار اندرې لاس يې ونيو او د هغه لوړونې، نيم طاس سري، ژيړځنې، پراخ تندي او برند وروځې سړي مخ ته چې ددوی خوا ته روان و ،ورغی... هغه د ځلوينښت کالو بر ښښېده، شين بخون جمپر يې اغوستي، دصليب نښان يې په غاړه او يو ستوري يې د ټټر په چپه خوا ټمبولې و. دا سړي هماغه سپيرانسکي و. سردار اندرې د سترګو په رپ کې هغه وپېژاند او ژوند ته د ګواښمنو شېبه په شان يې څه په زړه کې رالمسېدل. خو دی په دې نه پوهېده چې د ده په زړه کې دغه رالمسېدونکي او وينېدونکي احساس، له رخې و، که له انتظاره او يا د هغه درناوي له امله چې دغه سړي په چا کې راوينښاوه. د سپيرانسکي ځېرې ځانګړې بڼه لرله، چې د ليدو په لومړي شېبه کې پېژندل کېده. سردار اندرې په هغو ټولو بنداونو او غونډو کې، چې ده هلته تګ راتګ لاره، څوک په دې اندازه آرامه او ډاډمن نه و ليدلي...

هغه هېڅ چېرې، د هېڅ چا داسې اغېزمن کتل او هم مهاله هغه مهرباني چې د هغه له نيم پرانستو او لږ لمدو سترګو نه ورېده، هغه دغه راز ژوره، خو صادقه موسکا چې کومه ځانګړې معنا يې هم نه لرله، هېڅ چيرې نه وه ليدلې. هغه دغه شان خوږ، صاف او آرام غږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېره بیا دا سې ښکلې تانده ښېره، په ځانګړي توګه لاسونه، لږ سورور، خورا پاسته، تاوده او سپین لاسونه، هېڅ کله نه و لیدلي... سپیرانسکي څوک و؟هغه د بهرنیو چارو وزیر، د ټولواک ویاند، د هغه د لارې مل، چې له ده سره ایرفورت ته تللی و او څو ځله یې هلته له ناپلیون سره لیدلي او له هغه سره یې خبرې کړې وې.

سپیرانسکي د هغه څه برخلاف چې په لویو غونډو او بنډارونو کې کېږي، نه یوازې هر چاته جلا جلا نه کتل، بلکې په خبرو کې یې هم تلوار نه کاوه. په خورا آرامۍ او ډاډ یې خبرې کولې، په دې ډاډمن و چې ده ته ټول غوږ غوږ دي او ده به هم یوازې هغه چاته کتل، چې ور سره غږېده.

سردار اندرې په ځانګړي توګه د سپیرانسکي هرې خبرې او هرې خوځېدا ته ځیر ځیر و...

سپیرانسکي، کوچوبیه، ته وویل:

-له دې امله خواشیني څرګندوي چې ناوخته راغلی دی. هغه وویل چې په دربار کې ځنډېدلی دی، خو دا یې ونه ویل چې له ټولواک سره بوخت و، خو په ځان ښودنه کې د کمینۍ کچه د سردار اندرې نه پټه پاتې نه شوه. کله چې کوربانه سردار اندرې هغه ته ورپېژاند، سپیرانسکي په کراره خپلې سترګې د هغه ښېرې ته ورځیر کړې، یوه شېبه یې په خندا خندا هغه ته وکتل او بیا یې وویل:

- تاسو سره له پېژند ګلوۍ نه خورا خوشاله شوم، ما د ټولو نورو په شان ستا په اړه ډېر اورېدلي دي.

کوچوبیه، په لنډه توګه د آراکچیېوف له خوا د بالکونسکي د منلو په اړه وغږېد. ددې خبرې په اورېدو د سپیرانسکي پرشونډو موسکا خپره شوه، هغه چې په کراره او آرامه غږېده، هر څپه او کلمه یې جلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلا ادا کول:

- ښاغلي مګنيخکي د پوځي قوانينو د څانګې مشر زما نږدې ملګري دي، که تاسو هيله لرئ زه کولی شم له هغه سره ستاسو پېژند ګلوی وکړم او د هرې جملې په پای کې يې لږ ځنډ کاوه...

ډېر ژر د سپيرانسکي شاوخوا ته يوه ډله جوړه شوه او هغه بوډا چې د خپل مامور پريانيچنيکوف د برخليک په غم کې و، هم له هغه نه پوښتنه وکړه. سردار اندرې هېڅ نه غږېده او په خبرو اترو کې يې ګډون ونه کړ. يوازې د سپيرانسکي او د هغه د غږېدا او خوځېدا څارنه يې کوله او هغه چا ته يې چې لا څو شېبې د مخه د ده لپاره د ديني علوم د طالب نه زيات څوک نه و، او اوس يې د ده په اند د روسيې ټول برخليک د هغه په سپينو او پستو لاسونه کې ليد، په ځير کتل. بوډا ته د ځوابونه په لړ کې د سپيرانسکي بې ساري او له آرامي نه ډک ځوابونه سردار اندرې حيران کړي و. داسې برېښېده چې هغه خپلې خبرې له خورا لوړو څوکو هغه ته رالېږي، خو همدا چې بوډا خپل غږ له اندازې زيات اوچت کړ، سپيرانسکي وموسېد او وې ويل:

- دی ځان ته حق نه ورکوي، چې د ټولواک د ښو يا بدو په اړه قضاوت وکړي.

سپيرانسکي وروسته له هغه چې يوه موده، له مېلمنو سره پاتې شو، پاڅېد، د سردار اندرې پلو ورغي، هغه نه يې هيله وکړه چې د تالار کوزې خوا ته لاړ شي. دا څرګنده ده، چې هغه غوښتل له بالکونسکي سره د زړه خواله وکړي.

په يوې نرمې موسکا چې د ملنډو ښنې په کې ليدل کېدې، وويل:

- دغې تودې مرکې او خبرې اترې چې دغه درانه بوډا له ما سره پيل کړې، له تاسو سره خبرو ته پرې نښودم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپیرانسکي زیاته کړه:

- زه ډېره موده کېږي چې تاسو پېژنم، لومړي خو ستاسو له خوا د کلیوالو مریيانو پرېښودل او آزادول، یوه غوره او بېلګیزه چاره وه او کاشکې نورو ځمکوالو هم ستا په شان کار کړي وای. دویم دا چې تاسو د یاورانو له ډلې نه هغه څوک یاستئ، چې د درباري امتیازاتو او درجو د لغو د فرمان سپکاوي مو نه دی کړئ، هغه مو بد نه دی ګڼلی او له هغه نه خوابدي نه یاستئ.

سردار اندرې وویل:

- هو کې پلار مې نه غوښتل چې زه له خپل دې حق نه ګټه واخلم او له ټیټو پوړو او رتبو نه کار پیل کړم.

- ستاسو پلار د زرینې پیړۍ سړي دي. داسې ښکاري چې هغه داوسنۍ زمانې تر وګړو د لوړو خیالاتو خاوند دي، نو ځکه د طبعي عدالت دغه جوړښت نه مني.

سردار اندرې چې هڅه یې کوله، د سپیرانسکي د خبرو د اغېز په وړاندې چې پر ده هم اغېز کوي، ودرېږي، وویل:

- خو زما په اند، دغه نیوکې بې بنسټه هم نه دي.

سردار اندرې چې نه غوښتل په هر څه او د هر شي په اړه د هغه ټولې خبرې ومني، تکل لاره چې له هغه سره ناندرۍ پیل کړي...

هغه غوښتل چې د دغه پېژندل شوي شخصیت خبرې په ځیر واوري، د هغه کړه وړه وڅاري، چې هغه ښه وپېژني. دغه کار د هغه ذهن او خیال سخت بوخت کړی و.

سپیرانسکي په آرامۍ وویل:

- بې بنسټه نه دي؟ کېدای شي، بنسټ یې د ښاغلو شهرت پالنه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- او تر یوه ځایه ملي ګڼي.

سپیرانسکي سترګې ښکته واچولې او وې ویل:

- ستا موخه څه ده؟

سردار اندرې وویل:

- زه ښايي د مونتیسکوي مینه وال یم، د هغه دا اند چې درناوي او سپېڅلتیا د پاچاهۍ بنسټ ګڼي، بې له هرڅه منم، زما په اند د اعیانو او درباریانو ځینې امتیازونه او حقوق د همدې جوړښت ځینې بنسټونه جوړوي.

که څه هم د سپیرانسکي له سپینې څېرې نه موسکا کډه وکړه، خو هغه لا په زړه پورې شوه، داسې ښکارېده چې د سردار اندرې ځینې خبرو یې پام اړولی دی. هغه په فرانسوي ژبه د هغه پوښتنو ته ځواب ویل پیل کړل، که څه هم ځرګنده وه چې هغه له روسي ژبې نه په دې ژبه کې په ستونزو خبرې کوي، ولې بیا هم هماغه شان آرامه غږېده، هغه وویل:

- که له دې اړخه خبرې ته ځیر شو... هغه په دې اند و چې ویاړ او درناوي یو چا ته د امتیاز په ورکولو، نه شي ساتل کېدای. او د هغه دلایل ساده، روښانه او لنډ وو.

ټینګ، ویاړمن او پرتمین جوړښتونه چې د سیالۍ او پېژندنې سرچینې دي، باید د ستر ټولواک ناپلیون د "لژیون دونور" په شان د پرمختګ د اصلونو نه یو اصل وي، نه د کومې طبقې یا دربار امتیاز.

سردار اندرې وویل:

- په دې کې هېڅ شک نه شته، خو له دې نه هم سترګې پټولای نه شو چې درباري امتیازات هدف ته په رسېدو کې ښه اغېزمن وو. درباریان ټول هڅه کوي چې د خپل امتیاز وړتیا ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپيرانسکي وويل:

- خو تاسو په خپله له دې امتياز نه لاس په سر شوي یاستئ.

هغه په يوې موسکا دا څرګنده کړه، چې غواړي هغه خبرې چې سيال يې په کې د ناآرامي احساس کوي، په مينه ناکه ژبه پای ته ورسوي، وې ويل:

- هيله کوم ما ته ويار راوبښئ او د چهارشنبې په ورځ، زما کره مهرباني راوکړئ. په هغه ورځ به ما له ګنيځکي سره هم خبرې وکړو، زه هغه سره غږېدلي يم او هيله لرم چې د هغه خبرې به تاسو ته په زړه پورې وي. ددې ترڅنګ به مې دا ويار هم په برخه شي چې له تاسو سره پوره او د زړه له کومې د زړه خواله وکړم. هغه سترګې وتړلې، د درناوي په نښه يې سر وښوراوه او په فرانسوي ښه يې بې له هغه چې مخه ښه وکړي او يا د چا پام ځانته ور واړوي، له تالاره ووت

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦

سردار اندرې په پترزبورګ کې د خپلې استوګنې په لومړيو وختونو کې داسې انګېرله چې د پلازمينې وړې او ناڅرګندې چارې، د هغه د خيالاتو هغې سپېڅلتيا ته تاوان رسوي چې ده د باندې په ساده ژوند کې ترلاسه کړې دي.

ماښام به چې کورته راستون شو، په تاکلو وختونو کې به يې څلور پنځه کتنې ليدنې د خپل ياددښت په کتابچه کې په نښه کړې. هغه نه کار کاوه او نه يې د څه شي په اړه فکر کاوه، ځکه هغه آن د فکر کولو لپاره هم وخت نه لاره... خو به بيا يې هم خبرې ښې او پر ځاى کولې.

کله به يې په خواشنېٔ دې ته پام شو، چې يوه ځانګړې موضوع يې په څو مجلسونو کې طرحه کړې او پرې غږېدلى دى...

سپيرانسکي د چهارشنبې په ورځ په خپل کور کې له هغه سره کېناست او د اوږدې مودې پورې يې، له هغه سره يوه په يو د زړه خواله وکړه. دغې کتنې هم لکه د لومړې کتنې په شان چې کوچوبيه د کور په خبر پر بالکونسکي ډېره اغېزه وکړه.

هغه کسان چې د سردار اندرې تر نظره سپک او بې اندېښنې ورتلل، خورا زيات او بې شمېره وو، نو ځکه يې هڅه کوله، هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمال ارمان په هر چا کې پیدا کړي چې دی یې د سرته رسولو لپوال و ،نو ځکه یې په ډېرې آسانۍ وکولی شو ، چې سپیرانسکي د پوره او هوښیار انسان د بېلګي په نامه ومني.

که سپیرانسکي د هماغه ټولنیزې ډلې وای چې سردار اندرې و ، که هغه د هماغه ډول روزنې او اخلاقي دودونو خاوند وای، لکه دی، نو کېدای شو چې بالکونسکي ژر تـرژره د هغـه د انسـاني نـاتوانیو او ټـولنیز شخصـیت کمـزورو ټکـو تـه پـام شـوی وای. خـو اوس د سپیرانسکي حیرت پارونکی عجیب منطقي تفکر په ده کې هغه تـه خورا ژور درناوی راپاراوه، په تېره بیا له دې کبله چې هغه د ده په دې ډول خیالاتو او تفکر پوره پوهېدای نه شو. کېدای شي، سپیرانسکي له دې امله چې د سردار اندرې دا استعداد او توان درناوی یې کاوه او یا له دې کبله چې ویې کولای شو ، د هغه د دوستۍ ویاړ وګټي، یوازې سره کیني او د زړه خواله وکړي. سپیرانسکي په پوهې او فضیلت، پیاوړي تفکر او خپل له تعصب نه آزادو خیالاتو سره هڅه کوله، هغه دځان خواته راوکاږي.. دا په دې معنیٰ چې په پټه خوله یې ځان او هغه، یوازیني کسان ګڼل چې کولای یې شول، د نورو ناتواني او حماقت وغنـدي او د یـو بـل د ژورو اندېښـنو او هوښـیارې درنـاوي وکـړي. سپیرانسکي لـه سردار اندرې سره د چهارشنبې په ماښـامنۍ اوږدې کتنې کې په وار وار سره د "زموږ" په کلمې ټینګار کاوه، د ساري په توګه هغه ویل:

ـ خلـک زمـوږ ټولـو هغـو کـړو وړو تـه ګـوري چـې لـه ورځنـۍ دود دستور او حالاتو نه لوړ او یا ښکته وي...

یا به یې په موسکا ویل:

ـ ولـې مـوږ غـواړو ، داسې لاره ولټوو چې لېوان ماړه وي او رمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بشپړه وي... يا دا چې: هغوی نه شي کولای په موړ پوه شي... دغه ټولې خبرې په دا سې يوې ژبې کېدې چې، ښودنه يې کوله:

ـ موړ پوهېږو چې هغوی څوک او موږ څوک يو...

له سپيرانسکي سره دغو اوږدو خبرو اترو يوه پايله لرله او هغه دا، دده هغه احساس يې لا پسې پياوړی او ژور کړ، چې تر لومړې کتنې نه وروسته د سردار اندرې په زړه کې پيدا شوی و. سردار اندرې ته دا ځرګنده شوه چې هغه يو منطقي، خورا هوښيار او په اندېښنو او تفکر کې ډېر سختګير دی، په پرله پسې زيار او هلوځلو واک ته رسېدلی و او خپل دغه واک يې له روسيې نه د چوپړ نه ځاروه.

سپيرانسکي، د سردار اندرې په اند، هماغه څوک و چې ده غوښتل دی خپله دهغه په شان واوسي. هغه څوک چې د ژوند ټول اړخونه يې په خورا هوښيارۍ سپړلي او پرته له عقله، بل څه نه مني .هغه هر څه د عقل په تله تلل. خورا پېچلې خبرې يې په دا سې آسانۍ او سادګۍ سپړلې چې سردار اندرې نابېره د هغه هره خبره، منله او ملګرتيا يې کوله. هغه که په کومه خبره نيوکې کولې، دا يوازې ددې لپاره و چې د خپلې ذهني خپلواکۍ درناوی وکړي او په ټولو برخو کې د سپيرانسکي تر اغېز لاندې رانه شي. د هغه هر څه سم، ښکلي او د پام وړ و، خو هغه څۀ چې سردار اندرې يې خواشيناوه، نه يوازې د سپيرانسکي ساړه هينداريز کتل و، چې د هغه زړه نه يې د خبرېدو لار بدلوله، بلکې د هغه سپين او ښکلي لاسونه و چې سردار اندرې بې ارادې هغو ته پرله پسې کتل، هغه شان چې ساده خلک د واک لرونکو خلکو لاسونه ته ګوري. همدا هينداريز کتل او سپين ښکلي لاسونه هغه څۀ و چې سردار اندرې يې عصبي کاوه. هغه څه چې په سپيرانسکي کې د سردار اندرې د تعجب او حيرانتيا وړ و، هغه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې خلکو ته په بې ساری توګه د هغـه پـه سـپکاوي کتـل، بلکې هغـه لارې چارې او بېلابېل دلایل وو، چې د خپل نظر د عملي کولو لپاره یې له هغه نه کار اخیسته...

سردار اندرې له سپیرانسکي سره د خپلې پېژند ګلوۍ پـه لومړنیو وختونـو کـې هماغـه شـان د هغـه لېـوال و، لکـه هغـه لېوالتیـا چـې ده یـو وخت له بناپارت سره ښودله... هماغـه لـومړۍ شـپه چـې بالکونسـکي د سپیرانسـکي کورتـه ورغـی او خبـرې د پـوځي مقرراتـو جرګـه ګـۍ تـه ورسېدې، سپیرانسکي په ملنډو سردار اندرې تـه وویـل چـې یـو سلو پنځوس کاله د دغه جرګه ګۍ له عمره تېرېږي، پـه میلیونـو روبلـه خـرڅ پرې شوي دي، خو د روزنکاف له پرتله ایز قوانینو پرته، بل هېڅ کار پـه دې برخه کې شوی نه دی. هغه زیاته کړه:

- دولت، پـه میلیونو روبله خـرڅ کـړي دي، خـو پرتـه لـه همـدې نـه بـل هېڅ څه ترسره شوي نه دي. موږ غواړو، مشـرانو جرګـې تـه نـوي واکونـه وسپارو، خو ددې لپاره قانون نه لرو، نو له همدې امله دا بـه سـتاسو پـه شان خلکو لپاره لویه ګناه وي، چې د دولت له خدمت نه لرې دي.

سردار اندرې وویل:

ـ ددې کـار لپـاره، حقـوقي زده کـړې پـه کـار دي او زه لـه هغـو نـه بـې برخې یم.

ـ نو څه غواړئ؟ هېڅ څوک یې نه لـري. دا یـو کـوډې وهلـي کـړۍ ده، چې باید ځان ترې وژغورو.

****

یوه اونۍ وروسته و چې سردار اندرې د پوځي قوانینو د جرګـه ګـۍ غړی شو او هغه څه چې ده یې په تمه نه و، هغه دا و چې، هغـه تـه د دغـې جرګه ګۍ د یو ډلې مشري هم وسپارل شوه. هغه د سپیرانسکي په هیلـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او غوښتنه د مدني قوانینو دلومړۍ برخې د جوړولو مسوولیت چې کار پې روان، په غاړه واخیست. هغه د ناپلیون او جوسي نین پر بنسټ، د فردي قوانینو په جوړولو پیل وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

پیر، په ۱۸۰۸ کال کې، چې څه کم دوه کاله پخوا له خپلو جایدادونو نه تر سفر وروسته راستون شو، بې له هغه چې دی یې هیله ولري، د ده د ارادې نه پرته د پترزبورګ د فراماسونانو د ټولنې مشر شو، هغه خوړنتونونه پرانستل، نوي نوي غړي خپلې ټولنې ته رابلل او د دغې ټولنې، د بېلابېلو ډلو د یووالي لپاره یې هلې ځلې کولې. د پخوانیو اسنادو اصلي نسخې یې راټولولې، په خپلې پانګې لمانځتونونه جوړول او د امکان تر اندازې پورې یې د خپلې ډلې د هغو کسانو پر ځای، چې نه یې شو کولای د خپل غړیتوب پیسې ورکړي، له خپله جیبه پیسې ورکولې. هغه په پترزبورګ کې د بې وزلو لپاره د جوړې شوې خونې ټول خرڅ یوازې له خپلې پانګې ورکاوه.

دې سره همهاله، د هغه ژوند لکه د پخوا په شان په خپل ډول روان و. عیاشي، عیش و نوش. د هغه ښه خواړه، پریمانه څکل خوښېدل او سره له هغه چې له نامحرمه ښځو سره یې معاشرت ګناه او غیر اخلاقي چاره ګڼله، مګر تل به یې د خپلو مجردو دوستانو د عیاشي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنداړونو کې ګډون کاوه.

هغه د خپلو ټولو چارو او په ورځني ژوند کې د مشرۍ د درلودلو سره سره، کرارکرار دا احساسوله چې د فراماسونۍ هغه بنسټ چې دی پرې ولاړ دی، د ده د هلوځلو سره سره نه یوازې ټینګېده نه، بلکې ورځ تر ورځې یې د ړنګېدو احساس کېده.

خو سره له هغه چې ده دا احساسوله چې د هغه تر پښو لاندې دغه ولاړه ځمکه چې دی پرې ولاړ دی ښویږي، مګر هغه خپل اړیکي په خورا درناوي لا هغه سره پیاوړي کول.

له هغه وخته چې دی د فراماسون د ټولنې غړی شوی و، د هغه چا حالت یې درلود، چې په خورا باور پر یوې ناولې جبې (ختو) روان وي او کله چې یې یوه پښه په کې ډوبه شي، د خپل توان د آزمایلو لپاره بل ګام هم اخلي، وړاندې درومي، او لا پسې په کې ډوبېږي او سره له هغه چې اوس د هغه دواړه پښې ترځنګنو پورې په دغه ناولو ختو کې ښتې وې، خو بیا هم ده په ډېرې ناهیلۍ خپل تګ ته دوام ورکاوه.

یوسف الکسوویچ په پترزبورګ کې نه و. هغه په دې وروستیو وختونو کې د پترزبورګ د فراماسون د یوې ډلې مشري پرېښې وه او زیاتره وخت یې په مسکو کې تېراوه. د دغې ډلې مشران هغه کسان وو چې پیېر په ورځني ژوند کې هغه پېژندل او نه یې شو کولای هغو ته د شهزاده ب. یا د ایوان واسیلوویچ پر ځای معمار ورونه، ووایي. که څه هم هغوی ټول ده د تنبلو او بې وزګارو خلکو په توګه پېژندل، خو هغوی به د فراماسون د ټولنې ځانګړې جامې اغوستې، د دغې ډلې نښانونه او نورې نښې چې په زیاتې خوارۍ یې ګټلې و سره ځړول او په غاړه کې یې صلیبونه اچول. زیاتره وخت به چې اعانه راټولیده، د پیېر به دې ته پام شو، چې د دوی د یولس کسیزه ډلې (لږ) څو تنه غړي چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شتمنۍ کې تر ده خوار نه وو ، په ګډه متې شل د پرش روبله ورکولې او کله کله خو به يې يوازې د هغو د ورکولو وعده ورکوله او بس. د دغو کړوړو په ليدو به هغه ته هغه ماسوني قسم وريادشو چې هر ماسون يې دې ته ګماره چې خپله ټوله شتمنۍ تر خپلو نبږدې کسانو ځار کړي. د همدې خبرو لمسون به کله ناکله په ده کې د شک او تردېد زړي راززغونول، خو هغه هڅه کوله په هغو سترګې پټې کړي.

د دغې ډلې ټول ورونه چې ده پېژندل، هغه يې په څلور ډلو ويشل:

لومړني يې هغه ډله وه چې نه يې د لومړنيو ډلو (لوژ) چارې تر سره کولې، نه يې د خواخوږۍ په چارو کې ګډون کاوه، بلکې يوازې په روحاني رازونو کې ډوب و او د خدای د درې ګونو نومونو او د نړۍ د جوړښت د لومړنيو درې ګونو شيانو ، چقمق، جيوه او مالګې په مسايلو او... لګيا وو.

پيير د ورونو د دغو ډلو ډېر درناوی کاوه او د عمر خوږو زياتره ورونه يې چې يوسف الکسوويچ هم د هغو يو تن و ، د همدې ډلې شمېرل. هغه د هغو په دغو عقايدو کې ځان ځکه شريک نه ګاڼه، د ماسوني د جوړښت له عرفاني اصولو سره يې لېوالتيا نه درلوده.

ځان او ځان ته ورته ورونه يې ځکه د دويمې ډلې غړي ګڼل چې دوی لا په ماسوني جوړښت کې، هغه لار چې د عقل له تلې سره برابره وي، نه وه پيدا کړې او هيله يې لرله چې دغه ارمان به يې ترسره شي.

دريېمه ډله هغه ورونه و چې د ماسوني جوړښت په مراسمو او د هغو پر بڼکلو او پرتمينو تشريفاتو يې زړه تړلی و ، خو د هغه د روان او روح پروايې نه ساتله. دغه ډله چې د شمېر له پلوه تر نورو زياته وه، پيير، ويلارسکي او آن د لوژ (يا لومړنۍ ټولنې) مشر استاد هم د دغې ډلې غړي ګڼل. او په پای کې څلورمه ډله هغه ورونه وو ، چې زياتره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کسان و چې نوي يې د غه لاره غوره کړې وه. د پيير په اند د غه ورونه د خپلې ټولنې په يوه اصل هم ايمان نه لاره، جذبه يې نه لرله او يوازې په دې هيله د دغې ټولنې غړي شوي وو، چې په دې ټولنې کې له ځوانو بډايو غړيو سره چې شمېر يې لږ هم نه و، آشنا او د هغو نه مرستې تر لاسه کړي. پيير کرار کرار په دې لاره او عقيدو کې، له خپلو هلوځلو نه پښيماني او ناخوښي څرګندوله. کله به يې آن دغه لاره چې په روسيه کې ورسره آشنا شوي و، چور بې معنیٰ او دوکې نه ډک ګڼله. که څه هم پيير دا تصور نه شو کولای، چې د دغه جوړښت په اړه شکمن شي خو دا فکر يې کاوه چې، د روس ماسوني غور ځنګ بې لارې او له خپلو لومړنيو سرچينو نه، نه لرې شوی دی، نو له دې کبله د کال په وروستيو ورځو کې بهرته لاړ، چې خپل روحي هڅې د لوړ عالم د راز سپړلو ته وګماري.

***

د ۱۸۰۹ کال په اوړي کې پيير بېرته پترزبورګ ته راستون شو. زموږ ماسونان، له خپلو بهرنيو هملارو د ليکونو له لارې نه داسې خبر شوي وو، چې پيير بيزاو خوف په بهر کې د دغه جوړښت د خورا لوړپوړو غړو او مشرانو باور او خواخوږي تر لاسه کړې، له لوړو رازونو نه خبر شوی او کېدای شي، په دې نظام کې غوره پوړوته ورسېږي، نو له دې کبله هغه به له خورا ستر ولاس ته راوړلو سره د دغه جوړښت د لاپرمختګ او غوړتيا لپاره روسيې ته راستون شي.

د راستنېدو سره سم، د پترزبورګ ماسونان هغه ته ورغلل، ټولو هغه ته د مرستې او لارښوونې هيله څرګندوله، خو داسې يې انګېرله چې هغه کوم راز له دوی نه پټوي او د کوم نوي کار په تکل کې دی.

پرېکړه وشوه چې د دويمې کچې د يوه (لومړنۍ کړۍ) لوژ پرتمينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه جوړه شي. پېير وعده کړې وه چې په دې پرتمينې غونده کې به د دغې وروروګلوۍ د ټولنې د لوړو مشرانو يو پيام د پترزبورګ ورونو ته اوروي. د وروګلوۍ د ټولنې ټول غړي راغلي وو. پېير تر ځانګړو تشريفاتو وروسته پاڅېد او خپلې خبرې يې پيل کړې.

هغه چې خپله ليکل شوې وينا په لاس کې وه، رنګ يې تک سور اوښتی و او ژبه يې لړ اوښته، وويل:

ـ ګرانو ورونو!

آرامه او له رازه په ډک لوژ کې، د سپېڅلو مناسکو سرته رسول، پوره کار نه دی، بايد کار وکړو... کار. موږ ټول ويده شوي يو، بايد راويښ او کار وکړو. هغه خپله کتابچه راواخېسته او په لوستلو يې پيل وکړ:

ـ د رښتيني حقيقت د خوربدو او د پوهې د رڼا د بري لپاره، بايد انسانان له ناولتيا پاک او دهغو د روح د بهېر قوانين د زمانې د روح له غوښتنو سره برابر او هر پلو خواره کړو، د ځوانانو د روزنې او پالنې لارښوونه وکړو، د پوهې او د ژور حکمت له خاوندانو سره اړيکي لاپسې ټينګ، په مېړانې او غوره اندېښنې سره د جهالت الحاد او خرافاتو په وړاندې ودرېږو او خپل هغه دوستان، چې د واک په خلکو کې د خواخوږۍ وړ او وفادار دي، سره يو کړو.

دغه هدف ته د رسېدو لپاره بايد خواخوږي او مهربانه وواسو، په سستۍ او بدبينۍ لاس بري شو. بايد هڅه وکړو چې ښه خلک او پرهيزګاران خپل حق په همدې دنيا کې ترلاسه کړي. خو سياسي ډلې، موږ له دغې روښانه او ځلېدونکې لارې نه بې لارې کوي. نو په دغه حالاتو کې بايد څه وکړو؟ ايا د انقلاب لپاره کار وشي او د زور کلي په زوروران شي؟... نه، موږ به په دې لاره لاړ نه شو، دا زموږ لاره نه ده. هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اصلاحات چې د زور له لارې ترسره شي، هغه د درناوي وړ نه دي، ځکه تر هغه پورې چې انسانان خپله اصلاح شوي نه وي، هېڅ توان نه شي کولای د اهریمن د ناولتیاو او بدیو د مخې خنډ شي، نو ځکه عقل زور زیاتی ته اړتیا نه لري.

د غوره نظام بنسټ باید پر هغه څه ودرېږي چې په هغه کې انسانان ارادتمند ، سپېڅلي اندي او عقاید یې د یووالي له مینې ډک وي. دوی باید په دې ګروهمن وي چې هرځای یې باید په خپل قوت سره د دوکو او جهالت جرړې ویستل شي او پرځای د هنر او پوهې رڼا وځلېږي. رښتیني خلک د سپکو او بد زړو له منګلو وژغورل شي او د ورونو ټولنې ته راوستل شي. یوازې دغه وخت کېدای شي، زموږ ټولنه او جوړښت خپل هغه لازم توان ترلاسه کړي، چې د فساد او ناولتیا لاسونه په خورا کراری لنډ کړي.. لنډه دا چې داسې یو پیاوړي او له هر پلو واکمن نظام رامنځ ته شي، چې د واک لمن یې پر ټوله نړۍ خوره شي، پرته له هغه چې د مدني اړیکو مزې وشلېږي، حکومتونه باید خپلې ورځینې چارې تر سره او له هر ډول اغېزونه خپلواک وي. دغه حکومتونه باید عالي هدف ته یعنې پر تیارو او ناولتیاو بري، کې زموږ د هلوځلو خنډ نه شي. مسیحیت هم له دغه ارمان پرته بل هدف نه لاره، خپله مسیح هم د پوهې او نیکۍ زده کړې کولې. هغه موږ خلکو ته دا لارښود له چې عاقل او مهربانه واوسۍ او د خپلې نیکمرغۍ لپاره د پرهیزګارانو او هغو کړو او ویناوې خپل ورځنۍ کړنلاره کړو .

هغه وخت چې دنیا د ناپوهي په سمندر کې لاهو وه، دژغورنې لپاره یې دا تشې ویناوې بس وې، د رښتیا لاره نوې وه او همدا نوي والي، هغې ته قوت ورکاوه. خو نن موږ قوي او پیاوړو وسایلو ته اړتیا لرو. نن د احساساتو په سیند کې لاهو او برمته شوي انسان باید د پوهې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا وګاڼل شي. اوس د شوقونو او هیلو مخه نیوي نه شو، هغو ته باید سپېڅلو ارمانو ته د رسېدو پلو لاربنود نه وشي. دغه راز هر انسان باید وکولای شي د یاغي شهوت مخه ونیسي او د اخلاقو په اډانه کې هغه مهار کړای شي... که موږ په هر هېواد کې څو دغه شان سپېڅلي هېوادوال ولرو، او بیا د هغو هر یو په خپله دوتنه نور وروزي، دا چاره همداسې مخکې لاړه شي او دغه وګړي بیا خپل منځ کې ښه اړیکي او یووالي ولري، هغه وخت به زموږ د ورورګلوۍ د ټولنې د بري لپاره هر څه برابر ېږي او اوس هم د بشر د نیکمرغۍ لپاره په پټه ډېر کارونه شوي دي.

دغې ویناوې په دې غونډه کې نه یوازې ښه اغېز لاره، بلکې سخت غبرګونونه او شروشور یې هم جوړ کړ. زیاتره ورونو د پېیر په دې وینا کې د نویو اشراقیانو (پر زړه د معرفت د نور ځلېدل، د زړه تزکیه او سپېڅلوالي) د ګواښمنو خیالونو ښې نښانې پیدا کړې او د هغې هرکلي یې ونه کړ. پېیر دې کار هک حیران کړي و، تر ټولو نه مشر استاد د هغه په وړاندې ودرېد او پېیر د خپلو خیالو په شننه کې دم په دم تودېده. ډېر وخت کېده چې غونډې داسې له نانډریو او شوره ډکې نه وې. غونډه په ډلو وویشل شوه، یوې ډلې پېیر اشراقي ګاڼه او بلې د هغې پلوی کوله. په دې غونډه کې و چې پېیر د لومړي ځل لپاره د انسان د ذهن هر اړخیزتوب نه په حیرت کې شو او په دې پوه شو چې هېڅ ډول حقیقت د دووتنو په ذهن یو ډول اغېز نه کوي. آن د هغې ډلې ځینو غړو چې د ده پلوی یې کوله، هر یو په خپل ډول او د خپلو هیلو سره برابر د خبرو شننه کوله، داسې شننه چې په خپله د پېیر لپاره هم د منلو وړ نه وه...

د غونډې په پای کې، مشر استاد له ملنډو نه په ډکه ژبه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیزاُو خوف نیوکې وکړې او وې ویل چې د هغه په وینا کې نه پوهېږي سره د مینې او لېوالتیا ، بلکې مشرۍ ته د رسېدو مینه زیاته ځرګنده وه. پېییر هغه ته ځواب ورنه وایه، خو په لنډه توګه یې وپوښتل، چې ایا د ده وړاندیز به ومنل شي کنه؟ هغه ته یې سره وویل: نه، نه منل کېږي. همدا چې د نه ځواب یې واورید ، بې له هغه چې د دود سره سم تشریفاتو ته سترګې په لاره شي، له لوژ نه ووت او کورته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

پيير بيا په هغو غمونو کې ډوب شو چې دي ډېر ترې ډارېده. هغه په لوژ کې تر وينا لا درې ورځې وروسته هم په کټ کې پروت و، له کوره د باندې نه وت او هلته يې هېڅوک نه منل او نه يې له چا سره کتل.
په همدې وخت کې و چې له خپلې ښځې نه يې يو ليک ورته راورسېد او هغې په ليک کې زارۍ کړې وې، چې يو وار ورسره وګوري، هغې په ليک کې ليکلي و، چې ده ډېره پسې خفه شوې ده او هيله لري، چې خپل ټول ژوند تر ده نه ځار کړي.
هغې د ليک په پای کې ليکلي و چې اوس په بهر کې ده او ډېر ژر به پترزبورګ ته راستنه شي.
د ليک تر رارسېدو وروسته، د پيير لپاره خورا د حيرانتيا وړ خبره دا وه چې د ورورګلوۍ د ټولنې نه يو تن، چې پيير يې چندان درناوي نه کاوه، د ده کور ته راغي او په خپلو خبرو اترو کې يې خبره کورني ژوند او د مېړه ښځې اړيکو ته ورسوله او وې ويل چې د ښځې په وړاندې د پيير غوره شوي دريځ له عدالته لرې او د ورورګلوۍ د ټولنې د يو اصل سره چې پښېمانه ګنهکار بايد وبښل شي، مخالفت لري.
په همدې وخت کې د هغه خواښې، د سردار واسيلي مېرمنې يو څوک پيير ته راولېږه او له ده نه يې هيله کړې وه، آن که يو څو دقيقې هم وي، د هغې ديدن ته ورشي، ځکه هغه غواړي د يوې خورا مهمې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اړه ده له سره وغږېږي.

پېير په دې پوه شو چې د ده په وړاندې کومه دوکه روانه او غواړي چې دی له ښځې سره پخلا کړي، خو په هغه حالت کې چې دی اوس و، هغه د دغه شان دوکې هېڅ پروا نه لرله، او آن بده هم پرې ونه لګېده. د هغه لپاره په ژوند کې هېڅ شي زيات اهميت نه لاره، هغه خواشيني چې پر ده لاس برې وه او دی يې زوراوه، نه د خپلې آزادي او نه خپلې ښځې ته د سپکاوي او جزا ورکولو لېواله و. له ځانسره يې ويل:

-نه څوک حق داره دي او نه څوک ګنهکاره! نو ځکه زما ښځه هم بايد ګنهکاره ونه شمېرل شي!

خو د پخلاينې لپاره يې د خپلې ښځې وړاندېز هم ځکه ونه مانه، چې پر ده د غم پروت درانه پېټي، له ده نه د هرې پرېکړې، توان اخيستی و. که ښځه يې ده ته راغلې وای، ده نو اوس هغه بيرته نه شړله. ايا په هغه حالت کې چې اوس پېير ژوند کاوه، له ښځې سره ژوند او يا له هغې سره نه ژوند، د ده لپاره کوم اهميت لاره؟ هغه پرته له هغې چې خپلې ښځې يا خواښې ته د هو يا نه ځواب وواييي، څو ورځې وروسته يوه شپه ناوخته د سفر پېټي وتړل او د مسکو پلو ته ځکه لاړ چې هلته يې له يوسف الکسيوويچ سره د ليدو هيله لرله. هغه د يادښتونو په خپله کتابچه کې ليکلي و:

مسکو – د نوامبر ۱۷ مه

همدا اوس د خير خواه او نيک انديښن له کوره راغلم او هغه څه مې چې د هغه له کتنې احساس کړي، ليکم:

يوسف الکسيوويچ په خورا بې وزلۍ کې ژوند کوي او دا درې کاله کېږي چې په ناروغۍ اخته دي، خو په دې ټوله موده کې د هغه ګيله يا شکايت چا اورېدلي نه دي. له سهار تر نيمو شپو پورې، پرته له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې څو شپې ډوډۍ وخوري، نور ټول وخت پرله پسې علمي کارونه کوي. زما یې ډېر تود هرکلي وکړ او د خپل خوب په کټ یې کېنولم، ما د ختیځ او د بیت المقدس د مېړنو او باتورانو په نښه ویادوه او ده هم په داسې حال کې چې ماته همداسې اشاره کوله، له مینې نه په ډکه خندا له ما نه وپوښتل:

-په پروس او اسکاتلند کې د ورورګلوۍ د ټولنو نه څه زده او څه حقایق دې تر لاسه کړل؟

ټولې خبرې مې هغه شان چې کولای شوې، ورته وکړې او هغه څه مې چې د سنت پترزبورګ غونډې ته اورولې و، ورته وویل. د پترزبورګ په غونډه کې د بې ساري تاوده هرکلي او د هغه سیالۍ نه چې بیا په دې غونډه کې د ګډونکوونکو او بیا د هغو او زما ترمنځ پیدا شوه، خبر کړ. یوسف الکسیوویچ ددې خبرې تر اورېدو وروسته، ښه په خیالونو او فکر کې ډوب او چوپ شو، بیا یې ددې ټولو په هکله د خپل اند په شننه پیل وکړ او راته وې ویل: ما ته په یوه شېبه کې زما لارې تېروختونه او راتلونکې تګ لاره څرګنده شوه. هغه زه په خپلې دې پوښتنې چې ایا زه د دغې ټولنې په درې ګونو اهدافو پوهېږم؟ حیران کړم. هغه دا درې ګونه ټکي راته وویل: - لومړي، په رازونو خبرتیا او د هغو ساتنه. -دویم، د رازونو د درک لپاره د ضمیر، نفس او تهذیب سپېڅلتیا. او درېیم، په دغه لاره کې د رښتینو هلوځلو له لارې د انسانانو د زړونو او روان پاکول. بیا یې وپوښتل چې په دغو درې ټکو کې کوم یو تر نورو غوره دي؟ او خپله یې ځواب ورکړ: البته چې د ضمیر سپېڅلتیا او له ناولتیاو نه د هغه لرې ساتل. یوازې په همدې لاره کې موږ کولای شو چې له هر شرط او بند نه د تل لپاره آزاده واوسو. خو ددې ترڅنګ دغه هدف ته رسېدل، ډېر هلوځلو ته اړتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري، کله هم د کبر او غرور له امله دي، چې شیطان موږ بې لارې کوي او هدف ته د رسېدو نه مو مخنوي کوي. یا کله چې لومړي پړاو د راز پیژندنې ته رسېږو د ضمیر او روان د ناولتیا له امله هغه ته د رسېدو توان نه لرو، یا کله چې د بشر پالنې او لارښوونې هڅه کوو، خپله د ناولتیا او فساد بېلګه ګرځوو. هغه اشراقیون چې ته د هغو په اړه غږېږې، هغه لا د اړیکو نه آزاد نه دي او د کبر بوټي دي.

له همدې کبله یې زما پر وینا نیوکې وکړې او زما ټول کړه وړه یې وغندل. ما د هغه ټولې خبرې د زړه له کومې ومنلې، خو کله چې خبره زما کورني ژوند ته را ورسېده، وې ویل:

-دیو ما سون، تر ټولو نه غوره دنده لکه هغه شان ما درته وویل، په ځان کار کول او کمال ته رسېدل دي. خو موږ تل دا سې تصور کوو، چې له ستونزو تېښته، موږ دې هدف ته رسوي، حال دا چې ګرانه! یوازې د ژوند په کړکېچن اخ و ډب کې دي چې موږ کولای شو د غو درې اصلي موخو ته ورسېږو:

۱ -ځان پېژندنه، انسان یوازې له نورو سره د پرتلې له لارې ځان وپېژني.

۲ -کمال ته رسېدل، چې یوازې د ریاضت له لارې ترلاسه کېږي.

۳ -فضیلت ته رسېدل چې له مرګ سره د مینې له لارې ور ورسېږو.

یوازې د ژونده لوړه ژوره او د هغې بې ثباتي کولې شي د هغې بې ګټې والي موږ ته څرګند کړي. له مرګ سره لېوالتیا او مینه د بل ژوند هیله زمونږ په زړه کې راټوخنوي. د یوسف الکسیوویچ د غه خبرې ځکه په زړه پورې وې چې هغه د خپلې ناروغې او سختو دردونو سره سره، هېڅکله له ژوند نه بېزاره شوی نه و، که څه هم زړه او روح یې سپېڅلي دي خو نه یوازې ځان لا د مرګ وړ نه ګڼي، بلکې هغه ورته ګران دي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پترزبورګ د نوامبر ۲۳ مه

بیا له خپلې ښځې سره او سم. خوابنې مې په ژړا راغله او وې ویل، چې ایلن دلته راغلې او په دې یې ټینګار کاوه چې هغه له بېګناه ده، هغه ده سره تر جدایی. نه وروسته بد مرغه ده او داسې نورې نورې خبرې. زه په دې ښه پوهېدم که یوازې له هغې سره کتنه ومنم، په ځان کې نو بیا د هغې د نورو هیلو د نه منلو توان نه وینم. د همدې شکونو په ځپو کې لاهو وم او نه پوهېدم له چا سره مشوره وکړم، له چا نه مرسته وغواړم، که خیرخواه مشر مې دلته وای، هرومرو به یې راته ویلي وای چې څه وکړم. ځان باچا، زړه مې وزیر کړ، سره وغږېدو او د یوسف الکسیوویچ لیک مې راواخیست، هغه مې بیا ولوست، له هغه سره مې خپله د زړه خواله رایاده کړه، له دې ټولو نه مې وروسته پرېکړه وکړه، چې د یوه اړتیا وړ چا سره، هغه هم له هغه چا سره چې له ما سره داسې ژور اړیکي لري، مرسته وکړم، زه باید د خپلو ګناهونو پېټي خپله یوسم. خو که زه هغه ښښم دا زما فضیلت ته زما درناوي دي او له هغې سره زما یوځای کېدل یوازې روحاني موخه ولري. دا پرېکړه مې وکړه او د هغه په اړه مې یوسف الکسیوویچ ته ولیکل. ښځې ته مې وویل چې هیله لرم، ټولې زړې او پخوانۍ خبرې هېرې کړي. هر هغه تېروتنه مې چې د هغې په وړاندې کړې، هغه وبښي، هغه د ځان په وړاندې ګنهکار نه ګڼم چې د ښښنې خبره رامنځ ته شي. کله چې مې دا خبرې وکړې، داسې مې انګېرله، یو دروند پېټی مې له اوږو کوز شوی دی. پربېږدئ هېڅکله په دې پوه نه شي، چې د هغې بیا لیدنه پر ما څومره سخته تمامه شوې ده.

د لوی کور په دویم پوړ کې مېشت شوی یم او د ژوند د بیا نویوالي نه ځان بې پایه نیکمرغه ګڼم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

د تل په شان، په هغه وخت کې هم لوړې او د اعیانو ټولنې په لویو مېلمستاوو او بنډارونو کې سره راټولېدل. د غو مېلمستیاوو او بنډارونو هر یو خپله ځانګړتیا لرله. د دغو ډلو نه تر ټولو غوره، د ناپلیون فرانسوي ټولنه وه چې د ګراف رومایانځوف او کولین کیورت له خوا جوړه شوې وه. ایلن چې خپل مېړه پیېر سره پخلا او په پترزبورګ کې مېشته شوې وه، په همدې کړۍ کې یو غوره ځای غوره کړې و. د فرانسې د سفارت ځینو غړو او ډېر نورې پېژندل شوي څېرې چې په پوهې او نیکي کې یې نوم لاره او ددې لارې لارویان ګڼل کېدل، د هغه په کور کې راټولېدل.

ایلن د دارفورت په ښار کې، د دواړو ټولواکو د کتنې په وخت کې، په هماغه ښار کې وه، هغې د ناپلیون له پلویانو او د اروپا له پېژندل شویو او اغېزمنو ټولنیزو شخصیتونو سره پېژند ګلوي او ځانګړې دوستي پیدا کړې او ښه نوم یې ګټلي و. په خپله ناپلیون هم هغه په تیاتر کې لیدلې و، د هغې پوښتنه یې کړې وه او د هغې ښکلا یې ستایلې وه. ایلن د ښکلې او د ښو جامو اغوستونکې ښځې د نوم په ګټنې، پیېر حیران نه کړ، ځکه ایلن د کلونو ګوزارونه له پخوا لا ښکلې کړې وه، خو هغه دې ته حیران و چې هغې په دې دو کلونو کې د «زړه راښکونکې» نوم ګټلي و. زړه راښکونکې ښځه ځېرکتیا یې له ښکلا نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمه نه وه، پېژندل شوي شهزاده دیلیګن، هغې ته په اتو مخونو کې یو مینه ناک لیک لیکلی و. بېلبېین هڅه کوله، ښکلې جملې او خبرې ددې لپاره راټولې او وساتي، چې بیا د لومړي ځل لپاره له مېرمن بیزاوخوف سره د کتنې په وخت کې ورواوروي. د ګرافینې بیزاوخوفې مېلمستیا ته لاره موندل، د ویاړ او پېژندنې غوره نښه ګڼل کېده. ځوانانو به د ایلن مېلمستیا ته د ورتګ نه مخکې ددې لپاره کتابونه لوستل، چې بیا د هغه په مېلمستون کې د خبرو توان ولري. د سفارتونو دیپلماتانو او آن ځینو سفیرانو به هغې ته دیپلوماتي رازونه ویل. ایلن په ځینو برخو او چارو کې په خپله په یوه واک بدله شوې وه. پییر چې د خپلې ښځې پر پوهنیزې نیمګړتیا ښه پوهېده، کله به یې په حیرت او آن وحشت او ویرې په هغو غرمنیو یا ماښامنیو کې ګډون کاوه چې په هغو کې به د سیاست، شعر یا فلسفې په اړه خبرې اترې کېدې. په دې مېلمستیاوو کې د پییر احساس، د هغه شعبده باز احساس ته پاتې کېده چې هره شېبه یې ویره لرله چې راز یې څرګند نه شي... خو د هغې ځیرکې زړه راښکونکې شهرت دومره په خلکو اغېز کړی و، که هغې خورا بې معنا خبرې هم کړي وای، ټولو په خورا لېوالتیا هغې ته غوږ نیو او په خبرو یې مین وو...

پییر پوره هغه شان مېړه و چې د غه شان مېلمستیاوو او بنداړونو ښایسته کوونکې ښځې هغه ته اړتیا لري. پریشانه، ګېډی، اخېستلي، عصبي او سخي مېړه چې له هیڅا سره یې کار نه لاره، نه یوازې دا چې په مېلمستیا کې یې څه شروشور او خنډ نه جوړاوه، بلکې د خپلې ښځې برخلاف عادتو له مخې یې د هغې لوړتیا ته لاګټه رسوله... که څه هم د تواضع او کمینې له کبله د ټولو ددرناوي وړ و، خو د خپلې ښځې محفلونو ته د اسې ورننوت، لکه تیاتر ته چې ننوزي. له ټولو سره آشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ، ټولو ته په يو ډول او په يوه اندازه موسېده او د ټولو پـه وړانـدې يـې په يوه اندازه بې پروا و. کله به چې کومې خبرې ورتـه پـه زړه پـورې وې، پرته له هغه چې د محفل غړو ، آن د سفارتونو ديپلماتانو ته پام وکـړي، خپل عقايد يې په داسې يوې ژبې او ناپوهېدونکې بڼه، چې ګـواکې پـه خوله کې يې يو غابښ هم نه شته، او د هغه محفـل لـه روان بهـېر سره يـې هېڅ اړخ نـه لګـاوه او آن بې ځايـه بريښـېدل. بيـانول. خـو د پتـرزبـورګ دمېرمنې عقايد او ويناوې د وګړو پـه ذهـن او خيـال کـې ځانګړي ځـای وموند ، داسې ځای چې هر چا يې هر نازوړ.

د نورو ډېرو ځوانانو په منځ کې چې د ايلـن تـر راسـتنېدو وروسـته، هره ورځ د هغه کورته راتلل، يو هم باريس دروبځکوي و. بـاريس ددوی په کور کې تر ټولو نه نبږدې سړي ګڼل کېده...

هغـې لـه بـاريس سره لکـه ماشـوم سره خواخوږي کولـه، کـه څـه هـم بـاريس تـه د هغـې موسـکا ، ټولـو نـورو تـه د هغـې د موسـېدو پـه شـان وه،خود دغې موسکا ليدنې په پېير کې، رخه راپارولـه.

باريس پېير ته خورا ځانګړی درناوي کاوه خو د هغه د دغـه درنـاوي لاندې يـو ناخرګنـد غـم پـروت و. همـدې ځـانګړې درنـاوي پېيـر زوراوه. دهغه سپکاوي له امله چې درې کاله مخکې د هغې د ښځې له خوا ده ته شوي و ، ده هڅه کوله چې بيا هغه ترې کار تکرار نه شي، نو ځکه يـې پـه بېلابېل ډول هڅه کوله چې ځان له دغه شان سپکاوي نـه لـرې وسـاتي، لومړي دا چې نور يې ځآن د هغې مېړه نه ګاڼه، دويم دا چې ځـان تـه يـې اجازه نه ورکولـه، پرهغـې بدګمانـه شـي. ده بـه لـه ځانسره ويـل: نـه هغـې اوس د پوهې، ادب پالنې لاره غوره کړې او د تل لپاره يې د شـوقونو او عاشقۍ لاره پريښې ده. ده به تل دا ويل شوي خبرې چې څرګنـده نـه وه، له کومې راپيدا شوي، له ځانسره تکرارولې. خو ددې سره سره عجبه دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه چې د خپلې ښځې د هرکليو په کوټه کې د باريس تګ راتګ چې دايمي بڼه يې پيدا کړې وه، دې ډېر زوراوه او له هغه نه يې د ډېرو کړو توان اخېستی و.

په زړه کې به يې ويل: پوهېږم ولې مې له دغه ځوانه بد راځي، حال دا چې پخوا مې هغه له اندازې زيات خوښېده.

مېلمنو پېير ته، د ښه مېلمه پال، پوه د يوې پېژندل شوې ښکلې ښځې درلودونکي خورا ساده او خندا وړ مېړه په سترګه کتل... هغه هېڅوک نه خوابدي کول، مهربانه او سر به يې ګرېوان کې ښکته و، خو په دې تږله موده کې د هغه په ګوګل او روح کې يو پېچلې او ګران کړکيچ ددې لپاره روان و، چې د ده لپاره يې ډېر رازونه سپړل، ډېر بې رخي او شکونه يې په کې راټخنول او ډېرې خوښۍ يې ورته غوړولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

پېير د ورځني ژوند د ياددښتونو ليکلو ته دوام ورکاوه او دا هم هغه څه دي، چې هغه په خپلې کتابچې کې ليکلي و:

د نوامبر څلورويشتمه:

د سهار په اتو بجو له خوبه راپاځېدم، يو څه وخت مې سپېڅلي کتاب ولوست، بيا دفتر ته لاړم (پېير د يوسف الکسيوويچ په سپارښتنه د ورور ګلوۍ په جرګه کې، د يوې څانګې مشري منلې وه) غرمه کورته راستون شوم او يوازې مې غرمنۍ وکړه (مېرمنې مې ډېر مېلمانه لرل، خو يو يې هم زما په زړه نه و) خواړه او څکل مې په اندازه وکړل او بيا مې له يوه کتاب نه ديو ورور لپاره ځينې مطالب راواخېستل. ماښام د ګرافينې (خپلې مېرمنې) کوټې ته ورغلم او د ښاغلي ب په اړه مې له خندا ډکه يوه کيسه ورته وکړه، خو هغه وخت مې په دې سر خلاص شو، چې د غه کيسه مې بايد دلته نه واى کړي، چې ټولو له خندانه بډوډي کلک کړي وو. په خورا آرام او نيکمرغه روح وېده کېږم، لويه خدايه مرسته راسره وکړه، چې ستا له سمې لارې نه بې لارې نه شم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱-خدایه دا توان راکړې، چې پر خپل غضب او ناآرامۍ لاسبري شم.
۲-په پرهېزګارۍ له شهوت او هوس نه ځان وساتم.
۳-له دنیایې شر او شور او کړکیچونو نه آزاد شم، خو:
الف- نه د دولتي خدمت نه د پټېدو له لارې،
ب- نه د کورنۍ له ستونزو نه د غاړه غړونې له لارې،
ج- نه له دوستانو سره د اړیکو د شلولو له لارې،
د- نه د اقتصادي چارو نه د ځان خلاصول له لارې.
د نوامبر ۲۷ مه نېټه:

له خوبه ناوخته راویښ شوم، تر ډېره وخته پورې په کټ کې اوښتم را اوښتم او ځان مې تنبلۍ ته سپارلي و. لویه خدایه مرسته راسره وکړه، توان راکړه چې ستا په غوره لاره لاړ شم. یو وخت مې د زړه له حضور او د خیال له آرامۍ نه پرته، چې باید همداسې وای، سپېڅلي کتاب ولوست. ورور، اوسوف راغی او د نړۍ د جنجالونو په اړه مو خبرې وکړې. د ټولواک د نویو طرحو په اړه راته وغږېد، غوښتل مې چې د هغو غندنه پیل کړم چې د خپل مشر استاد هغه خبرې رایادې شوې چې ویل یې: یو ربښتني ماسون چې کله چوپړ ته ګمارل کېږي، باید په کړوړو کې زیارمن او په هغو چارو کې چې ده ته بلنه نه ده ورکړ شوې، بې له غږېدا یوازې په ننداریزه بڼه ګډون وکړي. خپله خوله هم کلا ده هم بلا. بیا ورونو هر یو ګ. و. او و. زما لیدو ته راغلل او د یوه نوي ورور په جذبولو خبرې وشوې. هغوی ماته د دغه ورور د منلو په غونډه کې د ویاند دنده راوسپارله. په دې چاره کې د ناتوانۍ احساس کوم او په ځان کې د دغه کار وړتیا نه وینم. بیا د اوه ۷ ستونو او د سلیمان د لمانځتون د اوو ۷ پوړونو خبره رایاده او د هغو په اړه خبرې وشوې: ۷ ګونه پوهې، ۷ فضایل، ۷ ګناهونه او د سپېڅلي روح د ۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ښښنو) خبرې وشوې. وروړ خورا خوړه او توده وينا وکړه. د نوي وروړ غړيتوب هماغه ماښام پای ته ورسېد. د لوژ نوي پرتمين سينګار د دغو مراسمو په برياليو رسېدو کې خورا اغېزمن و. نوی وروړ باريس دروبڅکوي و. لوژ ته د هغه راتګ زما په وړانديز او د هغه ويانډ هم زه په خپله وم. په ټوله هغه موده کې چې له هغه سره په تياري کوټې کې وم، يو عجيب و غريب احساس مې پر زړه راخور و او له هغه سره سخت لاس و ګرېوان وم. د هغه په وړاندې مې زړه کې د کرکې يو توفان رالوتي و او ما هڅه کوله هغه مهار کړم، نو له دې کبله ما د زړه له کومې هڅه کوله چې هغه د تيارو او بدلارې له منګلو وژغورم او د رښتيا او حقيقت لارې ته يې لارښوونه وکړم. خوبيا هم د هغه په اړه نورو فکرونو له ما نه ځان نه لرې کاوه. ما تصور کاوه چې زموږ د وروړګلوی ټولنې ته د هغه راتګ موخه، دا وه چې هغه ځان د لوژ له غوره وګړو سره آشنا او له هغو سره نېږدې پېژند ګلوی پيدا کړي. که څه هم هغه څو ځله له ما پوښتنه کړې وه چې ايا ښاغلي ن. و. س زموږ د ټولنې غړی دی او کنه (البته ما اجازه نه لرله هغه ته دغه معلومات ورکړم) دغه راز تر هغه اندازې چې ما د هغه کړه وړه ليدلي و، دا خورا لرې برېښېده چې هغه دې زموږ وروړګلوی ټولنې ته د زړه له کومې درناوي ولري، ځکه هغه په بې ساري توګه د دنيايي ښېګڼو پورې زړه تړلی و او دې ته يې وخت او اراده نه وه پاتې چې په خپل معنوي ښېګڼو کار وکړي. که څه هم ما د هغه د صدق د نشتوالي لپاره د پام وړ کوم دليل نه درلود، مګر بيا هم ما ته رښتيني نه برېښېد او په ټوله هغه موده کې چې په تياره معبد کې له هغه سره يوازې وم، دا سې مې انګېرله چې له ملنډو نه په ډک مې موسکا زما خبرې اوري، نو ځکه مې زړه غوښتل، هغه نرۍ ځوکۍ توره چې په لاس کې مې وه او د ده پر ټټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې ابښې وه، په رښتيا د هغه په ګوګل کې ورننباسم. وينا مې دا توان نه لاره چې خپل شک او ګمان په رښتيا د لوژ ورونو او مشر استاد ته څرګند کړم. د نړۍ ستر معمار مرسته راسره وکړه چې د دروغو په کړوورو کې، د حقيقت او ايمان سپېڅلي لاره پيدا کړم.

تر دې وروسته يې په کتابچه کې درې مخونه سپين او ناليکلي پرېښي و او بيا يې دوام ورکړی و:

و ،نومی، نوي ورور د اوږدو خبرو اترو په لړ کې لارښودنه راته وکړه چې د آنوي ورور سره خپلې اړيکي وساتم. ډېرې داسې خبرې راته څرګندې شوې، چې ما يې ورتيا نه لرله–آدوناۍ–د نړۍ د هستوونکي نوم دي او الويم د ټولو چاروچلوونکې. هغه درېيم نوم چې په خوله نه ويل کېږي، هغه د کل معنا لري. له (و) نوي ورور سره خبرې او د زړه خواله مې نه يوازې زړه ته قوت او روح ته ځلا ، بلکې د فضيلت په لاره کې لا پياوړي کوي. د هغه ترځنګ مې، زړه او روان کې شک نه پاتېږي، ماته د رسمي سپکو ټولنيزې پوهې او زموږ د ښوونځي د سپېڅلي او هر اړخيزې پوهې تر منځ توپير ښه څرګند دي. بشري او ددې دنيا علوم هرڅه د درک کولو لپاره څېړي او تجزيه کوي. هرڅه تباه کوي، چې زده يې کړې خو زموږ د نظام سپېڅلي پوهه يووالي او وحدت ورزده کوي، هرڅه په ټولنيزه توګه پېژندونکي دي...

درې ګړنې بنسټ: يعنې د هرڅه بنسټ: ګړګړ ،جيوه او مالګه.

د ګوګړ طبيعت غوړين او اورين دی.له مالګې سره د هغه ګوېدل د خپل اورين کيفت له امله په هغه کې لوړه او تنده هڅوي او د هغه برکته جيوه ځانته راګاږي او له ځانسره يې ساتي.او ددغه درې واړه يو والی ټول اجسام رامنځ ته کوي.جيوه اوبلنه ده

د دسمبر درېيمه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوخته له خوبه راپاڅېدم، سپېڅلی کتاب مې ولوست، خو بې احساسه وم. بیا له کوټې نه تالار ته لاړم، هلته مې قدم وواهه. ومې غوښتل فکر وکړم، خو خیالو مې یوه پېښه چې څلور کاله پخوا تېره شوې وه، په پرله پسې توګه زما د سترګو په وړاندې راښودله. ښاغلي دولوخوف، تر هغه دوئیله وروسته یوه ورځ په مسکو کې زه ولیدم او وې ویل، هیله لري چې د ښځې تر سفره وروسته دې اوس زړه پوره، په کرار شوی وي. ما هغه وخت هغه ته هېڅ ځواب ورنه کړ، خو اوس مې د هغې لیدنې ټولې خبرې او حالت را یاد کړل او په زړه کې مې په خورا ناولېو کلمو او زورونکو وینا وو، هغه ته خپله کرکه څرګنده کړه، یوازې هغه وخت مې د دغو خیالونو لمن پرېښوده چې ځان مې د غضب په شعلو کې ولید، خو په خپلو دې کړو هومره پښېمانه نه وم. بیا باریس دروبڅکوي راغي او ډولاډول کیسې یې پیل کړې، زه چې د هغه د راتګ له لومړۍ شېبې نه د زړه له کومې خوښ نه وم، د هغه د هرې خبرې په وړاندې ودرېدم، هغه ټینګار وکړ او زه په قهر شوم او آن چې سپکې سپورې مې هم ورته وویلې. هغه چوپه خوله او زه هغه وخت آرام شوم، چې نور نو ناوخته شوې وه. لویه خدایه ! زه هېڅ نه شم کولې، په آرامه له هغه سره وغږېږم. آن د هغه د لیدو توان هم نه لرم، دا ټول زما د ځانستاینې پایله ده. زه ځان تر هغه نه لوړ او غوره ګڼم او همدا کار ما خورا سپکوي، ځکه هغه زما سپکې سپورې زغمي او هغو ته ځواب نه وايي. خدایه ! ما ته دا توان راکړه چې د هغه په وړاندې خپل سپکاوي ته مې پام شي او داسې مې کړه وړه جوړ کړم، چې د هغه په ګټه وي. تر غرمې وروسته ویده شوم او هغه شېبه چې ویده کېدم، یو څرګند غږ مې واورېد، چې په کین غوږ کې مې وایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نن ستا ورځ ده.

خوب مې لیده، چې په تیارو کې روان یم او ناڅاپه یو ډله سپي رانه تاوېږي، خو زه بې له ویرې وړاندې تلم. ناڅاپه یو کوچني سپي د کینې پښې له ښنګري ونیولم او نه یې پرېښودم، ما هغه په سوکونو واهه او همدا چې د هغه له داړو مې خپله پښه وژغورله یو بل سپي چې تر لومړني نه هغه لوی و، پر ما تېر راو دانګل. له دې نه مې هم ځان وژغوره، خو درېیم هغه چې تر دویم هغه نه، هم غټ و، داړې یې راته جینګې کړې. هغه مې په لاسونو کې راپورته کړ، هرڅومره مې چې هغه رالوړاوه، په هماغه اندازه هغه لوېده او درنېده. په همدې وخت آنوي ورور راورسېد. له لاسه یې ونیولم او له ځانسره یې بوتلم. هغه یوې ودانۍ ته ورو ستم، چې د ننوتلو لپاره باید له یوه نري دړې نه تېر شوي وای، ما پر هغې پښه کېښوده او هغه لاړ، دړه ماته او ولوېده. ما چې متې دیوال ته لاسونه ورسېدل، پر هغه مې د ختلو هڅه وکړه. تر ډېرو هلوځلو نه وروسته دومره پر دېوال وروختم، چې پښې مې د دېوال یوې خواته او نورځآن مې د هغې بلې خواته ځوړند و. بیا مې مخ واړاوه او آ، نوي ورور مې ولید چې د دېوال پر سر ولاړ او ماته ښکلې لاره، ښایسته باغ او یوه پرتمینه ودانۍ راښیي. له خوبه راویښ شوم. ای لویه پروردګاره! د طبیعت ستر معماره! مرسته راسره وکړه چې د شهوت او نفس دغه سپي چې له ما نه راتاو دي، په تېره بیا د هغه وروستیني چې د ټولو پخوانیو قوت یې هم په ځان کې راټول کړي دي، له ځانه لرې کړم او مرسته راسره وکړه، چې د خواخوږۍ هغه معبد ته چې انځور یې په خوب کې راڅرګند شو، لاره پیدا کړم.

د دسامبر ۷ مه نېټه:

خوب مې لیده، چې یوسف الکسیوویچ زما کورته راغلی، زه ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشاله او غواړم تود هرکلي يې وکړم. داسې راته ښکاره شوه، چې زه له پردو خلکو سره په خبرو اترو لګيا يم او فکر مې شو چې دا کار پرهغه چندان ښه ونه لګيږي. هيله مې لرله، چې هغه ته ورننږدې او غبږ ترې تاو کړم، خو همدا چې ورننږدې شوم، ومې ليدل چې څېره يې بدله او ځوانه شوه، هغه ما ته په کرار کرار زموږ د ټولنې د پوهنې څه وويل، خو هغه دومره په کرار دا خبرې کولې، چې ما نه شو کولای هغه په ښه توګه واورم. بيا ګواکې ټول له کوټې ووتل او له وتو سره سم يوه عجيبه پېښه وشوه، موږ په غولي ناست وو که پراته وو. هغه څه ويل او ما غوښتل هغه ته خپل احساسات ښکاره کړم. بې له هغه چې د هغه خبرو ته غوږ ونيسم خپل زړه ته مې سرور ښوه او په خيال کې د خپل روان او هغه الهي رحمت په کتنه بوخت شوم چې خدای ما ته را په برخه کړی و. اوښکې مې په سترګو کې راماتې شوې او زه ځکه خوشاله شوم چې د هغه زما دې حالت ته پام شو. خو هغه خپلې خبرې پرې کړې او په قهر قهر يې ما ته وکتل، پاڅېد، زه وشرمېدم او ومې پوښتل، ايا دا ستا خبرې زما لپاره دي؟ بې له هغه چې هغه زما ځواب راکړي، څېره يې مهربانه شوه، بيا ناڅاپه زما د خوب کوټې ته چې يو لوی دوه کسيزه کټ په کې و، ورسېدو. هغه د کټ پر يوه څنډه وغځېد، زه له شوقه لېونی وم، هيله مې لرله چې له هغه سره مهربانه او سم، د هغه ترڅنګ وېده شم، داسې بربښېده چې له ما نه پوښتي: رښتيا راته ووايه ستا لويه نيمګړتيا څه ده؟ ايا خپله تر ټولو لويه نيمګړتيا پېژنې؟ فکر کوم پرې پوهېږئ! زه دې پوښتنې خورا ناآرامه کړم او ځواب مې ورکړ چې زما تر ټولو لوی عيب تنبلي ده. هغه زما خبره ونه منله، سر يې وښوراوه، زه لا پسې نا آرامه شوم او ځواب مې ورکړ: زه ستا په لارښوونه له خپلې ښځې سره ژوند کوم، خو اړيکي مو د ښځې او مېړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دي. هغه را ته وویل چې باید خپله ښځه له خپلې مینې او خواخوږۍ نه بې برخې نه کړې. هغه د خبرو په لړ کې داسې راته وویل چې زه باید په دې خبره پوه شوم چې دا د ده هغه دنده ده، چې باید تر سره شي. ما ځواب ورکړ: چې زه په خپلو کړو شرمېږم او له دې خبرې سره هر څه تري تم شول، زه راویښ شوم او د سپېڅلي کتاب دا څو ټکي رایاد شول:

- هغه په ژوند کې وا او رڼا د انسان ژوند و ،رڼا په تیارو کې ځلېدله، خو تیارو هغه ونه مونده (انجیل، لومړي کتاب، څلورمه او پنځمه برخه) د یوسف الکسیوویچ ځوانه شوې څېره ځلېدلې وه. په هماغه ورځ د هغه یو لیک راورسېد. په لیک کې د کورني ژوند او په هغه کې د مېړه او ښځې د اړیکو ښه شننه او ما ته د هغو د سر ته رسولو سپارښتنه شوې وه.

د دسامبر نهم:

یو زورونکي خوب مې لیده او په رپېدونکي زړه راویښ شوم. خوب مې لیده چې ګواکې په مسکو کې یم. زه په واړه تالار کې ناست یم او یوسف الکسیوویچ د هرکلیو له تالاره را روان دي، داسې مې انګېرل چې هغه بیا راژوندي شوي او زه یې هرکلي ته ور روان یم. د هغه مخ او لاسونه مې ښکل کړل. هغه را ته ویل: یام دې شو چې اوس زما څېره بدله شوې ده؟ ما هغه همداسې په غېږ کې نیولې و او د هغه څېرې ته مې کتل، داسې مې انګېرل، چې څېره یې تانده او ځوانه شوې ده، خو ویښته یې تللي او د ځان نورِ غړي یې هم بل ډول شوي دي، ګواکې هغه ته مې وویل: که ناڅاپه مې هم چېرې لیدلای وای، تاسو به مې پېژندلي وای. او په همدې شېبه کې په زړه کې وایې: ایا ما رښتیا ویلي؟ خو مې لیدل چې ناڅاپه هغه لکه مړي داسې ولوېد. بیا کرار کرار را په سد شو او له ما سره زما د کار لوېې کوټې ته راغي. هغه یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی کتاب چې پاڼه يې د الکساندري نوي کاغذ دي ګوا کې ما هغه ته وويل:

-دا کتاب ما ليکلي!

هغه د سر په ښورولو زما دا خبره مني او زه کتاب پرانيزم. پر ټولو پاڼو يې ښکلي انځورونه، انځور شوي وو او داسې برېښېده چې د غه انځورونه د مينې او مين د وصال د حال انځورونه دي. داسې برېښېده چې د کتاب پر پاڼو د داسې يوې ښکلې پېغلې تصويرونه انځور شوي دي، چې ځلېدونکي رنې جامې يې اغوستې، ځان يې هم روڼ و، هغه د وريځو پلو په الوتو وه. داسې مې انګېرله چې دغه پېغله د غزلو غزله ده، داسې مې انګېرله چې زه دغه انځورونو ته په کتو سره، په ګناهونو کې ډوبېږم، خو نه شم کولای له هغو نه سترګې بل پلو وغړوم. لويه خدايه له ما سره مرسته وکړه، که زه دي په خپل حال پرېښي يم، دا به ستا خوښه وي، زه هغه ته غاړه ږدم او ورته تسليم يم، خو که دا زما د بې لاري پايله وي، ما ته لارښوونه وکړه او دا رازده کړه چې څه او څنګه وکړم. که ما يوازې پرېږدې، زه به د فساد په څپو کې ډوب او تباه به شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

د هغو کلونو په اوږدو کې چې رستوف کورنۍ په کلي کې اوسېده، د هغو مالي حالت ښه نه شو. سره له هغه چې نیکولای رستوف په خپله ژبه ودرېد او د یوې نوم ورکې سیمې په یو لرې کنډک کې خپل پوځي خدمت ته دوام ورکړ. کورنۍ پیسې نه لرلې. د ژوند بهیر په کلي کې (اترادنیا) په تېره بیا د میتنکا له خوا د چارو اداره داسې وه، چې کال پر کال د کورنۍ پورونه زیاتېدل او د دغو پورو د زیاتېدو مخنوی هم ناشوني و. زاړه ګراف ته د ژغورنې لاره دا وه چې په دولت کې کار وکړي، نو ځکه پترزبورګ ته راستون شو، چې ځان ته کار پیدا کړي، هغه ویل د دې لپاره چې لوڼې یې د وروستي ځل لپاره خوشاله شي.

پترزبورګ ته د رستوف د کورنۍ د راستنېدو نه لږه موده وروسته بیرګ له ویرې نه د واده غوښتنه وکړه او هغه سمدلاسه ومنل شوه. سره له هغه چې د رستوف کورنۍ په مسکو کې پرته له هغه چې پوه شي یا په دې اړه فکر وکړي چې کومې ډلې پورې اړه لري، خو په پترزبورګ کې د هغوی ټولنیز دریځ ناڅرګند و. په پترزبورګ کې، هغوی آن د هغو کسانو لپاره چې دوی په مسکو کې بې له هر ډول پوښتنې په وړین تندي خپلو مېلمستیا ته منل، دوی کلیوال او د خپلې تګ راتګ سیال

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بلل. د رستوف کورنۍ په پترزبورګ کې هم لکه د مسکو په شان مېلمه پالـه ژوند لاره، هر ماښام به يې ډولاډول خلک په کور کې مېلمانه وو: د مسکو د اترادنيا د کلي ګاونډيان، پخواني خان او اوسني خوار له خپلو لوڼو سره، مېرمن پېيرو سکايا، پيير بيزا وخوف او د پست د ادارې زوی چې په پترزبورګ کې مامور و. باريس او پيير چې زاړه ګراف، هغه په لاره کې ليدلي وو، او په زور يې کورته راوستي وو، ډېر ژر د رستوف د کورنۍ دايمي او ځانګړي مېلمانه شول. خو بيرګ له سهاره تر بېګا پورې، لکه هغه شان چې د نويو زومانو ځانګړتيا وي، په دې کور کې و. هغه به له ګرافينې او ورېږې نه تاوېده راتاوېده، او له هغو نه به يوه شېبه هم نه لرې کېده...

ځلور کاله مخکې په ختيځ آلماني بيرګ، د مسکو په يو تياتر کې خپل يو آلماني ملګري سره مخامخ شوي و، خو بيرګ په هماغه کتنه کې هغه ته ورېږه رستوف ورښودلې وه او په آلماني يې هغه ته ويلي و:

-هغه وينې، هغه به زما ښځه وي.

او له هماغه وخت يې پرېکړه وکوله، چې هغې پسې ريباران ولېږي او هغې سره واده وکړي. دوی په پترزبورګ کې د رستوف د کورنۍ او خپل دريځ په پام کې نيولو، ځانته وويل: د دې وخت رارسېدلي دي چې هغه وغواړي.

د بيرګ ريباران د رستوف کورنۍ ځکه حيران کړي و چې هغوی ويل چې څنګه يو نوم ورکي ليفلاندي (په ليتويا کې يوه سيمه ده) ځانته دا حق ورکوي، د ګرافينې رستوفې نه د واده غوښتنه وکړي. خو د بيرګ سادګۍ او پاک زړه توب د رستوف کورنۍ په دې قانع کړه چې وواېي، که دي خپله له ورېږې سره خپل واده غوره ګڼي او پر خپلې غوښتنې ډاډمن دي، دي حق لري چې دا واده وکړي او دا واده به يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوره واده وي...

له کوژدې نه يوه مياشت تېره وه او يوه اونۍ واده ته پاتې وه، خو د رستوف کورنۍ د ولور له ستونزې سره مخامخ و. (په روسيه کې، په تېره بيا پخوا هره کورنۍ په واده کې خپلې لور ته زښت زيات شيان او پيسې ورکولې)... څو ورځې واده ته پاتې وې چې يوه ورځ بيرګ سهار وختي د خپل خسر زاړه ګراف کوټې ته راغي، په داسې حال کې چې خوړه موسکا يې پرشونډو خوره وه، له هغه نه يې وپوښتل:

-د وېرې جهېز به څومره وي؟

ګراف ددې پوښتنې نه سرسام شوي و، خو بيا يې هم ځان ورک نه کړ او وې ويل:

-سودا مه وهه، تا به خوشاله کړو...

مګر بيرګ هماغې موسکا پرشونډو دوام ورکړ: که په ډاګه پوه نه شي، څومره روپۍ ترلاسه کوي او يو څه يې مخکې له مخکې وانخلي، کېدای شي له واده کولو تېر شي...

ګراف چې نه غوښتل ډېر وغږېږي، وويل: اتيا زره روبله به وي...

بيرګ هماغه موسکا پرشونډو، د ګراف اوږې ښکل کړې او وې ويل:

-تاسو نه ډېره مننه کوم،

خو دد برش زره روبله پرته نه شي کولای نوي ژوند پيل کړي. بيا يې زياته کړه:

-ښاغليه ګرافه! لږ ترلږه شل زره روبله اوس او شپېته زره بيا وروسته.

ګراف په چټکه او جورجر وويل: ښه ده، ښه ده شل زره اوس درکوم، او اتيا زره بيا وروسته درته برابروم. راشه راشه مچ مې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

۱۸۰۹ کـال او ناتاشـا د شپاړلسـو کلونـو وه. دا هماغـه کـال و چـې ځلورکاله مخکې ناتاشې له باريس سره د لومړني مچـې نـه وروسـته، د ګوتـو پـه ځوکـو هغـه د رارسـېدو شـېبې شـمېرلې وې. لـه هغـه مچـې نـه وروسته دې هېڅکله باريس نه و ليدلي. هر وار بـه چـې د مـور يـا سـونيا پـه مخکې د باريس پـه اړه خبره ياده شوه، هغـې بـه پـه ډاګـه داسـې، چـې ګـواکې هر څه پـاى تـه رسـېدلي دي، ويـل چـې هر څـه چـې پخـوا شـوي، شوي دي، هغه ټولې د ماشومتوب خبرې وې، هغـه پـه يـادولو نـه ارزي او ټولې هېرې شوي دي. خو د زړه په تـل کې دغـې وعـده او ژبې چـې دې لـه بـاريس سـره کـړې، دا مهمـه نـه وه چـې ټوکـه وه کـه رښـتيا، دا ډېـره زوروله.

باريس چې ۱۸۰۵ کال کې لـه مسـکو نـه پـوځ تـه لاړ، د هغـه اړيکـي د رستوف له کورنۍ سره شليدلي و، هغه څو وار مسـکو تـه راغلـي وو او آن د اترادينا سېمې نه نېږدې، چې د ناتاشا کورنۍ پـه کې اوسـېدله، تېر شوي و، خو يو وار هم د هغو کورته نه و ورننوتلي.

ناتاشا به کله تصور کـاوه چـې کېـداى شـي بـاريس نـه غـواړي، هغـه ووينـي او ددې دغـه خيـال بـه لا هغـو غمجنو خبـرو پسـې قـوي کـړ، چـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی د کور مشرانو به باریس پسې کولې.

ناتاشې به د دغو خبرو تر اورېدو وروسته ویل:

- زموږ په زمانه کې څوک نه پخوانې ملګرې یادوي او نه یې غم خوري.

انامیخایلوفنا هم په دې وروستیو وختو کې د رستوف دوی کره، ډېر کمه راتله، ځان یې ډېره غوره ګاڼه او هر وار به یې د خدای شکر کاوه او په ډېره غوره ژبه به یې، د خپل زوی د ښېګڼو او په پوځ کې د غوره ځای د موندلو په اړه خبرې کولې. خو ددې ټولو خبرو سره سره، کله چې د رستوف کورنۍ په سن پترزبورګ کې مېشت شوه، باریس د هغو دیدن ته ورغی.

د هغو کورته د ده ورتګ بې له ګبنې او پرېښیانۍ نه و. د ناتاشې یادونه د باریس لپاره تر ټولو غوره شاعرانه یادونه وه. خو سره له هغه هم هغه ټینګه پرېکړه کړې وه، چې هغې او د هغې خپلو خپلوانو ته په ډاګه دا ووایي، چې د ماشومتوب د وختونو وعدې نه د ده او نه د ناتاشې لپاره کومه د پور خبره نه ده. هغه په ټولنه کې ځانته غوره دریځ موندلي و او له ګراف بېزاوخوف سره یط د پېژند ګلوۍ له برکته، د اعیانو په منځ کې هم نوم ګټلي او د لویو چارواکو سره یې اړیکي پیدا کړي و... نو له دې کبله یې ښه راتلونکي یې تر مخې، په ښو خیالونو کې ډوب او داسې یې په زړه کې ریبل او کرل چې د پترزبورګ له یوې بډایې پېغلې سره واده وکړي. او دا خیالونه په آسانۍ کېدای شول عملي شي. کله چې باریس د رستوف د کور د هرکلیو کوټې ته ورننوت، ناتاشه خپلې کوټې کې وه. ناتاشه د هغه د راتګ د خبر په اورېدو تکه سره شوه، یوه ساده خوږه موسکا یې پرشونډو خوره او څه کم په منډه د هرکلو کوټې ته ورغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باريس هغه څلور کاله مخکې ليدلې ناتاشه چې لنډ کميس يې اغوستى، تور يې سترګې يې د کړې کړې جړو کوڅو لاندې ځلېدې، ده ته آشنا ماشوم، د له ناهيلۍ ساده موسکا به يې پرشونډو خوره و، په خيالو کې تصورو له، خو کله چې اوس هغه د هرکلو کوټې ته راننوته، د هغو ځانګړتياوو نه هېڅ پاتې نه و، باريس د هغې د دغې بلې ناتاشې په ليدو له حيرته ګبنهۍ و اخېست او څېره يې بل ډول شوه... د باريس دغې ګبنهۍ او د څېرې بدلون ناتاشا لا پسې خوشاله کړه. ناتاشې وپوښتل:

- څنګه؟ د خپل ماشومتوب د اور تو ته نه پېژنې.

باريس د هغې لاس ښکل کړ او وې ويل: په هغې کې راغلي بدلون، دي حيران کړي، څه ښکلا ! څومره ښکلې شوې يې.

د ناتاشې ځلېدونکو سترګو ځواب ورکړ: تا څه غوښتل؟ هغه وپوښتل:

- پلار مې، پلار مې زوړ شوي که څنګه؟

ناتاشا پرته له هغه چې د باريس او خپلې مور په خبرو کې ورګډه شي، په پټه خوله د خپل ماشومتوب نامزد (چنغول) ته داسې څير وه، چې تا به ويل غواړي، هغه غواړي د هغه ټولې ځانګړتياوې جلا جلا وپېژني. باريس د هغې د دغې پرله پسې يرغليز خو مينه ناک غلچک ټول اغېز احساساوه او کله ناکله به ده هم، هغې ته وروکتل.

د باريس دريشي، د بوټو وسپنيزې پوندې، نکتايي او څنې ټول او ټول د ورځې له وروستي دود سره برابر او د پام وړ و. ناتاشا په يوه غلچک دا ټول وليدل. باريس په يو څنګ پر لاس لرونکي څوکۍ د مشرې ګرافينې خوا ته ناست، په ښي لاس يې د کين لاس د خورا پاک دستکش کونځې آو اروله او په ښکلو او خورا پام په يو بل ابښودل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي شوندي او يې د پترزبورګ د پېژندل شويو بډايانو د ورځني ژوند، چارو او بنديارونو په اړه خبرې کولې.

ناتاشا داسې احساس کړه چې ځينې دا خبرې کېدای شي ريښتيا نه وي.

هغه د دغې کتنې ترپايه پورې پټه خوله ناسته وه او تر سترګو لاندې يې هغه ته کتل. باريس د هغې دغه کتل احساسول او شېبه په شېبه ناآرامه کېده. ده هم پرله پسې هغې ته ورکتل او په وينا کې بې دمه کېدل يې لا پسې زياتېده. له لسو دقيقو نه زيات کېنناست، پاڅېد او مخه ښه يې وکړه... باريس په همدې لومړني کتنه کې په دې پوه شو چې ناتاشا د پخوا په شان زړه راښکونکې ده، خو دې بايد د دغې کوډګرې ښکلا دوکه نه شي، ځکه له هغې سره واده، چې اوس يوه بې وزله نجلۍ وه، د ځان د راتلونکې برباد ول و. هغه د پخوانيو اړيکو پر بنسټ واده کول يو ناسپېڅلي کار وګاڼه، نو پرېکړه يې وکړه چې له ناتاشې سره ونه ګوري. خو د دې ټولو خبرو سره سره څو ورځې وروسته، دی بيا د هغو کور ته ورغي او دغه راتګ څو واره تکرار شو. هغه به د شپې تر ناوخته د هغو کره پاتې کېده. له ځانسره به يې ويل چې بايد له ناتاشې سره جلا وګوري، خپل اړيکې يې هغې سره څرګند کړي، ځکه دی خپله هم بې وزلی و او ناتاشا به دغه شان خوار ته څوک ورنه کړي. هغه په دې نه بريالي کېده، چې دغه کتنه وکړي، ځکه په دې شرمېده چې په دې اړه له هغې سره وغږېږي. ورځ تر ورځې دغو خيالونو ده ته کړکيچنه بڼه پيدا کوله. مشرې ګرافينې او سونيا بيا تصورکاوه چې ناتاشا د پخوا په شان پر باريس مينه او هغه شعرونه چې د باريس خوښېږي، هغه ورته وايي، خپله کتابچه ورښيي او له هغه نه غواړي يو څه د ننښې په بڼه په کې وليکي. هغې هغه ته وخت نه ورکاوه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوانیو وختونو رایاد کړي او داسې یې ښودله چې اوسني وختونه تر هر بل وخته خوندور ، ښه او ښکلي دي. باریس هره ورځ تکل کاوه چې هغه ته څه ووایي، خو دهغې په لیدو به دومره په خیالونو او کې ډوب شو او ګبنهې به واخیست، چې هر څه به یې له یاده وتل او پرته له هغه چې څه ووایي، بېرته به لاړ. خپله به هم نه پوهېده چې څه غواړي، څه کوي او په پای کې به چېرې درومي. سره له هغه چې هره ورځ د مېرمن بېزاوخوف (ایلن) له پلوه ده ته ګیله ډوله یاددښتونه رارسېدل، خو دي د هغې کور ته نور نه ورته او خپله ټوله ورځ به یې د رستوف په کور کې تېروله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

یوه ورځ ماښام، کله چې مشرې ګرافینه په زګیروزګیرو، اسویلو اسویلو، خولۍ پر سر، د خوب په کالېو کې، یو منګل سپین ویښته د هغې له خولۍ نه را وتلي، په سجده پرته په دعا او خدای ته په زاریو لګیا وه، د کوټې د دروازې غږ شو. ناتاشا دې په ورته د خوب جامې په ځان، بې جورابو، پستې څپلکې په پښو، په کاغذ کې کړې کړې ځنې مروړلې، را ننوته. ګرافینې مخ ور واړاوه، تندي یې تریو، او خپله وروستۍ دعا یې پای ته ورسوله: ایا دا کټ به زما تابوت وي؟ خو د هغه د دعا خلوص او ښه نیت ګډوډ شو. ناتاشا چې په تلوار او ګبڼې خپله مور په دعا اخته ولیدله، ناڅاپه له منډو پاتې شوه، کېناسته، ګونډې یې ووهلې، ګواکې د خپلې ملامتۍ په اړه یې خبرې پیل کړې. همدا چې پوه شوه چې مور یې لا په دعا اخته ده، د پښو په څوکو څوکو کټ ته نېږدې شوه، خپلې ښکلې پښې یې یو پر بل وسولولې او خپلې آرامې څپلکې یې له پښو راوویستې او هماغه کټ ته یې چې مور یې ډاربده، تابوت یې نه وي، ورودانګل. دغه د بېرګ تلتک یو لوړ کټ و چې د زانګو د نالېو (ښو) نه یوه جوړه شوې پریړه برستن او پنځه دانې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بېلابېلو اندازو سرو بېږدي پرې پراته و. ناتاشې ورو دانګل، بړستن لاندې ننوته، دد پوال خوا ته وروغړېده، ځان یې ښه پر ځای کړ، پښې یې راټولې، ځنګنونه یې ټټر پلو راټول کړل او لغتې یې وهلې، له خندا تکه شنه وه، سر یې کله له بړستنې لاندې ننوېسته، کله راویسته او مور ته به یې ورکتل. ګرافینې ددعا تر پای ته رسېدو وروسته، په تریو تندي او ځیر ځیر کتو د کټ خوا ته ورغله، خو همدا چې وې لیدل چې ناتاشې سر تر بړستن لاندې پټ کړی دي، د هغې پر شونډو د خواخوږۍ نرمه موسکا خوره شوه او وې ویل:

- نو دلته د څه لپاره راغلې یې؟

ناتاشا وویل:

- مورې، اجازه ده، چې وغځېږم، آ؟

لاسونه یې د مور له غاړې تاو کړل، په غاړه یې هغه مچ کړه او وې ویل:

- یوه هم په غاړه، دا یو هم بله. او بیا نور یې...

مور د سرو بېږدو ترمنځ کېناسته او وې ویل:

- ښه نن به څه راته ووایې؟

شپه به په تمه شوه چې ناتاشه واورې راواورې، ځان تربړستنې لاندې برابر، لاسونه له هغې نه را د باندې او ځان خبروته جوړ کړي. له مور سره د ناتاشا دغه ماخوستنۍ کتنې چې له کلوب نه د پلار تر راستنېدو پورې یط دوام کاوه، د مور او لور تر ټولو نه غوره او زړه خوښوونکي کتنې وې.

- نن شپه بیا څه راته وایې، زه غواړم تا ته ووایم...

ناتاشې خولې ته لاس ونیو او په ترخه ژبې یې وویل:

- د باریس په هکله... پوهېږم... زه هم د همدې لپاره راغلې یم. مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايه، زه پوهېږم. نه، نه ووايه، ووايه.

هغې د مور له خولې نه لاس راښکته کړ:

- مورجانې ووايه، هغه خورا مهربانه دی، کنه؟

- ناتاشا ! ته شپاړلس کلنه يې، زه چې ستا په منګ وم، واده مې کړې و. ته وايې باريس مهربان دی؟ هو، هغه ډېر مهربانه دی، ما ته هم لکه زوی داسې ګران دي، مګر ته څه غواړې؟ ته څه فکر کوې؟ تا هغه چور سرسام کړی دی، زه خو يې وينم...

ګرافينې چې دا وويل، خپلې لور ته يې وکتل. ناتاشا لکه نرۍ، بې خوځېدا ، اوږده غځېدلې وه او سترګې يې مخامخ، له سره رنګه لرګي نه جوړ هغه ابوالهول( ) ته ګنډلې وې، چې د کټ پر يوې څنډې تراشل شوی و. هغې داسې کتل، چې ګرافينه د هغې د مخ يوازې يو پلو ليدای شو. د هغې څېره داسې په خيالوکې ډوبه او داسې په چرت کې وه، چې ګرافينې يې حيرانه کړې وه. ناتاشا د مور خبروته غوږ غوږ او فکر يې کاوه:

- ښه، نور نو بيا څه؟

- تا هغه سرسام کړی دی، ولې؟ ته له هغه څه غواړې؟ ته خو خپله پوهېږې، چې ښځه کېدای يې نه شي.

ناتاشا پرته له هغه چې وخوځېږي، وې ويل:

- ولې نه شم کېدای؟

- له دې کبله چې هغه ډېر ځوان دی، له دې کبله چې هغه بې وزلی دی، له دې کبله چې هغه زموږ خپلوان دی او له دې کبله چې هغه تا ته ګران نه دی.

- ته څه پوهېږې، چې را ته ګران نه دی؟

- زه پوهېږم، دا ښه کار نه دي، د زړه سرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا وویل:

- که زه وغواړم...

ګرافینې وویل:

- پرېږده، پرېږده اپلتې مه غږوه.

- که زه وغواړم...

- ناتاشا زه رښتیا وایم او ته...

ناتاشا پرېښوده چې مور یې خبره پای ته ورسوي، د ګرافینې لوی لاس یې ځان خواته رانېږدې او مچ یې کړ. بیا یې د هغې د لاس رغوي او بیا شا واړاوه، راواړاوه او د هغې د ګوتو بندونه یې مچول. بیا یې د هغې د ګوتو منځ، بیا له سره د ګوتو بندونه او په کرارکرار یې له هرې مچې سره میاشتې شمېرلې:

- جنوري، فبروري، مارچ، اپریل، مې...

د مچو، مچو په منځ کې مورته ځیر شوه، هغې ته یې وکتل او وې ویل:

- مورجانې، وغږېږئ، ولې چوپه شوې؟ تاسو ویل چې...

هغې مورته چې په خورا مینه ناک او مهربانۍ لورته ځیر او له ډېرې خوا خوږۍ نه یې هرڅه هېر کړي و، په حیرانۍ کتل.

- ګوره، ګرانې! ستا دغه نازونه، ښه پای نه لري، ټول خو ستاسو د ماشومتوب نه خبر نه دي، کله چې خلک ستاسو دغه شان نېږدې والي ویني، ښایي هغو نورو ځوانانو ته زښته بد وبریښي چې زموږ کورته ځي راځي، خو له ټولو نه لا بده خبره دا ده چې ته هغه هسې بې ځایه زوروې. کېدای شي، هغه ځانته کومه بډایه نجلۍ پیدا کړې وي او اوس هغه ستا نازونو سرسام او لېونی کړی دی.

- لېونی کړی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ما د ترور يو زوی درلود ، زه دې له هغه سره پرتله کوم...
- زه هغه پېژنم- کيريل ايوانوويچ يادوې ! نو هغه خو زوړ دی...
- هغه تل زوړ نه و ! زه غواړم،له باريس سره وغږېږم او له هغه هيله وکړم چې هغه نور داسې زيات زموږ کورته را نه شي...
- ولې؟ که زړه يې کېږي، ولې رانه شي؟
- ځکه زه پوهېږم، چې دغه چارې ښه پای نه لري.
- ته څه وايې؟ ته څه پوهېږې، چې ښه پای نه لري، تاسو به څه نه وايئ، دا څه خبرې دي !

د ناتاشا خبرې او دغږېدا ژبه، دهغه چا ژبې ته پاتې کېده، چې ګواکې له هغې هغه څه اخېستل کېږي، چې د دې خپل دي، هغې وويل:
- ښه، واده نه ورسره کوم، خو پرېږده که خوښېږي يې، راځي دي، څومره چې راځي، راځي دې. دا يې وويل، وموسېده، مورته يې وکتل، او بيا يې وويل: واده نه ورسره کوم، هسې که راځي.
- پوه نه شوم، هسې يې څنګه وي؟ ګرانې !
- همداسې، نو څه پروا لري که واده ورسره ونه کړم.
- همداسې، همداسې، دا همداسې يې لا څه معنا لري.

مشرې ګرافينې دا خبرې څو وار تکرار کړې، ناڅاپه په خندا شوه، خو خندا يې که څه هم ټوله له خواخوږۍ نه ډکه وه، مګر بيا هم رپېدله. ناتاشې چغه کړل: بس کړه، کوم ځای يې د خندا وړ دي؟ ګوره وګوره، ټول کټ رېږدي ! څومره ته ماته ورته يې، ما غوندې د خپلې خندا مخه نيولی نه شئ...صبر وکړه...د مور دواړه لاسونه يې راونيول، د يوه لاس يوه وړه ګوته يې ښکل کړه او وې ويل:
- جون...

او بيا يې د مور د نورو ګوتو په شمېرلو د مياشتو د نومونو يادولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دوام ورکړ: جولای، اگست او د بل لاس، کوتې.هغې خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

- گوره موري هغه ډېر مین دی؟ هغه ډېر مهربان، ډېر مهربان دی، خو هغه زما هېڅ نه خوښېږي، هغه د خوړنتون د ساعت په څېر نری دی... تا ته وایم، دې ته دې پام شوی دی؟ نری، خړ رنگی، خو روښانه دی...

گرافینې وویل:

- دا څه اپلتې غږوې؟

ناتاشې دوام ورکړ:

- ربښتیا ته نه پوهېږې، که نیکولای جان وای هرومرو پوهېده... لکه د بېزاو خوف په څېر خواشینی او غمجن دی، هغه خوار زار بریښي...

گرافینې په موسېدو موسېدو وویل:

- او ته هغه ته نازونه کوې.

- نه، هغه فراماسوني دی. هغه خورا ښه سړی دی...

د گراف غږ د دروازې له شانه واورېدل شو، چې وې ویل:

- گرانې گرافینې ! ته لا وېده شوې نه یې؟ ناتاشې له کټه ودانگل، خپلې څپلکې یې واخیستې، لوڅې پښې منډې کړې او خپلې کوټې ته لاړه. هغه تر ډېرو پورې ویښه پاتې شوه. هغه په دې حیرت کې وه، چې ولې څوک په هغه څه نه پوهېږي، چې دا پرې پوهېږي.

سونیا او د هغې له سره تاو شویو کوخیو ته یې وکتل، چې لکه د پیشو په شان په خپلو څنگلو کې ډوبه وېده وه او وې ویل: سونیا ! نه، هغه چېرې په دې خبرو پوهېږي ! هغه په نیکولای جان مینه شوې او له دې مینې پرته د بل څه په خیال کې نه ده. مور خو بالکل نه پوهېږي، زه هم عجیبه هوښیاره او څیرکه نجلۍ یم ! هغه ځان ته غږېدا پیل کړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خیالونو کې یې خپلې خبرې د یوه هوښیار او آن خورا هوښیار سړي له خولې کولې او ویل یې:

- چې څه بې ساري او زړه راښکونکې ده (ځان یې ښوده) څومره ځیرکه او مالګینه ده. ډېره مهربانه، په بې ساري ډول هوښیاره، ښه لامبي، په آس ښه سورلی کوي او څه غږ لري! کولای شو ووایو، کوډګر او حیرت ښونکي غږ لري! د کروبیني (ایتالوی موزیکانت) د اوپرا څو کرښې یې چې ډېرې خوښېدې رایادې او تکرار کړې، بیا یې کټ ته ورودانګل او له دې کبله یې پرځان وخندل، چې فکر کاوه سمدلاسه به ویده شي. وې خندل او دونیاشا ته یې ورغږ کړ چې شمعه مړه کړي. دونیاشا له کوټې وتلې نه وه، چې ناتاشا بیا بلې دنیا، د خوب دنیا ته، لانیکمرغې دنیا ته، چې هر څه په کې داسې آسانه او لاس ته راوړونکي و، لکه دا ربښتینې دنیا، ته لاړه، نه یوازې تر دې نه غوره، بلکې چوربل ډول وه.

بله ورځ مشرې ګرافینې باریس راوغوښت، له هغه سره یې خبرې وکړې او له هغه ورځې نه وروسته بیا هغه د رستوفیانو کورته رانغې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

د دسامبر ۳۱ او د ۱۸۱۰ کال د نوي کال شپه وه او په همدې ویاړ د دویمې کاترینې د یوه غوره مخور په کور کې د نڅا یو بنډار جوړ و. ټاکل شوې وه، چې ټولواک او بهرني دیپلوماتان هم په دې بنډار کې ګډون وکړي.

ددې سړي کور، د نوا د ساحل پر غاړه په انګریزي واټ کې بې شمېره څراغونو پرتمین کړي و. د دغه کور د دهلیزونو مخه په سرو څراغونه رڼا شوې او هلته پولېس ولاړ و. نه یوازې پولیس، بلکې د هغو مشران او په لسګونه افسران هم څارنې ته ګمارل شوي وو. سینګار شوې او نوې جامې اغوستې ښځې او نارینه، له ګاډیو او کراچیو راښکته کېدل او په چټکۍ وړاندې تلل.

هر وار به چې کومه نوې ګاډۍ راورسېده، خلکو به پر هغه یرغل وروړ او خولۍ به یې وویستلې (روسان د درناوي په نښه خولۍ له سره جګه وي). یو چا وپوښتل:

-ټولواک دی؟

ځواب به یې واورېدل شو: نه وزیر... شهزاده... نه سفیر دی. ولې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولۍ ښکې يې نه وينئ؟

د خلکو له منځه يو تن داسې و چې تر ټولو نورو يې ښکلي کالي اغوستي و، او ظاهراً داسې بر ښېده چې دی ټول پېژني او د دې زمانې ټول مخور يې په نامه يادول.

د نڅا دغه بنډار ته رابلل شويو مېلمنو له څلورو نه درې برخې هغه رارسېدلي و، خو د رستوف کورنۍ چې دې مېلمستيا ته رابلل شوې وه، لا په ډېر تلوار د کالو په اغوستو لګيا وو...

ماريا ايګناتي يونا پرونسکايا، د ګراف رستوف د کورنۍ پخواني دوسته، چې ژېړ بخونې څېره او ډنګره ونه يې درلوده، په پخواني دربار کې د مينځيتوب دنده لرله، تکل لاره له دوی سره دغې مېلمستيا ته لاړه شي، د پترزبورګ د مخورو په دغې بنډار کې د هغوی لارښود واوسي، ځکه دوی د پترزبورګ په ښار کې کليوال بلل کېدل.

د ماخوستن په لسو بجو، د رستوف کورنۍ بايد تافريچسکي باغ ته نېږدې، د هغې مخورې مينځې کورته ورشي، خو پنځه دقيقې لسو ته پاتې وې، مګر د رستوف لوڼو لا خپله جامې نه وې اغوستې.

دا لومړې ځل و چې ناتاشا په خپل ژوند کې د نڅا يوې داسې مېلمستيا ته تلله. هغه په هغې ورځ د سهار په اتو بجو له خوبه راپاڅېدلې وه، او ټوله ورځ يې دغې مېلمستيا ته د چمتووالي په ګېنۍ او تلوار په تبه تېره کړې وه. دغه ټولې هلې ځلې ددې لپاره وې، چې هغوی ټول، مور، سونيا او دا خورا ښکلي کالي واغوندي. سونيا او مور، هر څه د ناتاشا خوښې ته پرېښې وې. ګرافينې بايد د مخمل کميس اغوستی وای او ناتاشا او سونيا به ګلابي رنګه وريښمين کميسونه چې پر ملا يې د ګلو غوټې او پر سر يې اطلس پروت و، واغوندي. ټاکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وه، چې دوی خپلې ځنې په یونانې دود سینګار کړي.

ټولې غوره چارې تر سره شوې وې، پښې، لاسونه، غاړې او غوږونه ټول او ټول په خورا ځیر، هغه شان چې نڅا ته د تګ لپاره وي، مینځل شوې او عطر و پودر وهلي شوي و. وریښمینې جورابې او په اطلسو کې مروړل شوي بوټونه په پښو شوي وو. د ځنو پوره سینګار نېږدې شوي وو، سونیا او ګرافینې، جامې هم اغوستې وې، خو ناتاشا چې د ټولو غم یې خوړ خپلې چارې لا پوره کړې نه وې، هغه لا د هینداري مخې ته ناسته وه... سونیا چې جامې اغوستې وې د کوټې په منځ کې ولاړه وه...

د ګرافینې غږ پورته شو:

- څه وخت به چمتو شئ، لس بجې کېدونکي دي.

- سمدلاسه سمدلاسه مورې، تاسو چمتو یاستئ؟

- یوازې په خولۍ کې څو ستنې وهم.

ناتاشې چغه کړه: صبر وکړئ، تاسو نه پرې پوهېږئ، صبر وکړئ زه به درشم.

- لس بجې شوې.

او د ناتاشا د ځنو ترسینګارولو وروسته، د جامو اغوستل پیل کړل، سر یې لا د کمیس نه وتلی نه و، چې پلار یې ور راپرانست، خو له هغې چغه شوه:

-پلاره یوه شېبه، یوه شېبه! او سونیا دروازه بېرته پورې کړه...

ناتاشا څو ګامه شا ته لاړه، له لویې دیوالي هینداري نه لږ لرې شوه، ځان ته یې وکتل...

په دې وخت کې پلار په کرارو ګامونو راننوت. خولۍ په سر او بخملي ډوله کمیس یې اغوستي و. هغه چغه کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ګورئ! زما ښکلا وګورئ! تر تاسو ټولو نه ښکلې ښکاري! هغه غوښتل چې له هغې نه غېبړه تاو کړي، خو هغې له هغه ځان وژغوره چې جامې يې ګونځې نه شي...

بالاخره لس بجې او پنځلس دقيقې وې، چې په ګاډۍ کې سپاره شول او د تاوريچسکي د کلي پلو وخوځېدل. هغه زړه بوډۍ، پخواني درباري مينځه پيرونسکايا چمتو دوی ته سترګه په لار وه. هغې د خپل زړښت له ناښکليتوب سره سره بيا هم، دې بنداړ ته هماغه شان چمتووالي کاوه، لکه د رستوف د پېغلو په شان. خو توپير يې په دې کې و چې نه په ګبنهې (د رستوف لوڼې په تلوار عادت وې) هغې هم خپلې ډنګر غړي مينځلي، عطر او پودر يې وهلي... او نور.

د رستوف د کورنۍ ټولو غړو د هغې د ذوق او عطرو پوډرو ستاينه وکړه او له دې ډاره چې ځنډ نه شي، اوربلونه او کالي يې خراب نه شي، د شپې په يوولسو بجو ګاډۍ ته وختل او د مېلمستيا پلو وخوځېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

ناتاشا د هغې ورځې له سهاره آن یو شېبه هم نه وه اوزګاره شوې چې د هغه څه په اړه فکر وکړي چې دې ته سترګې په لاره و.
په هغې سړې او لمدې هوا ، په هغې ټکان خوړونکي ګاډۍ کې، په یوې تیارې ګوښه کې هغې، هغه څه په خیال کې تصورول، چې په دغه ځلېدونکي تالار کې، د لومړي ځل لپاره د نڅا په دغه بنډار کې، دې ته سترګه په لاره و. هغې په خیال کې موسیقي اورېده، نڅاوې او د خلکو له خوا پر ټولواک د ګلو باران لیده. د پترزبورګ ښکلي او زړه راښکوونکي ځوانان، هوکې هر هغه چې خیال ته ورتلل په کوډګره ښه ښکلي او ددې لپاره نه منونکي وو. کله چې د مېلمستیا تالار ته پر سرو قالینو فرش شوې لاره، ووهله دهلیز ته ورسېده، دروازې ته ورننوته، خپل نرۍ کوټ یې وویست او له سونیا سره په ګډه د مور په وړاندې د ګلو په منځ کې پر پرتو رڼا شویو زینوو پورته لاړه، لږ څه یې زړه ته ورولوېده، چې څه به ګوري او څه به کېږي. په همدې شېبه کې پوه شوه چې د نڅا په محفل کې باید څنګه واوسي، نو له همدې کبله یې خپل کړه وړه ځکه شاهانه وزمه کړل چې تصور یې کاوه یوه اصیله پېغله په دغو شان محافلو کې باید همداسې وي. هغې داسې احساس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه چې په سترګو يې يوه نرۍ توره پرده راخوره ده، هرڅه يې ترمخې تت شوي و، زړه يې په بې ساري توګه رپېده... له ډېرې ګڼې نږدې وه، چې سرسامه او بېسده شي. د زړه له کومې او په ټول توان يې هڅه کوله، چې خپل دغه حالت له نورو پټ وساتي او دا خورا ښه حالت او کړه وړه چې دي ته ښه برېښېده. ددوی ترمخې او ترشا نورو مېلمنو هم د مېلمستيا نوې جامې اغوستې وې او ددوی په شان په کراره سره بنګېدل او مخې ته روان وو. هغه هينداري چې د زينو څنګ ته کتارو کې لګېدلې وې، د سپينو، شنو او ګلابي کالېو مېرمنې او پېغلې او د هغو په بربنډه غاړو او مړوندونو کې پراته غمي، مرغلرې او نورې ګاڼې لا پسې ځرګندې ښودلې.

ناتاشا هينداروته کتل او د هغو هندارو په زړه کې يې د راخورېدونکو تصويرونو په منځ کې نه شو کولای، د نورو ښځو په منځ کې خپل تصوير پيدا کړي. ټول د رڼا او ځلا په يوه ځلېدونکي کاروان کې سره ګډوډ شوي وو. همدا چې تالار ته ننوتل د مېلمنو د غرېدا، ګامونو، سلامونو او سترې مشئ يو ډول ګڼه ګوڼې او بنګهارې، د هغې سر وروګرځاوه او د تالار د څراغونو خورا زوروري ځلېدا د هغې سترګې ورتتې کړې. کوربه او د هغه مېرمن، چې له نيم ساعت راهيسې د تالار په وره کې هرکلي ته ولاړ و، ټولو رارسېدونکو مېلمنو ته يې دغه څو ټکي په يو ډول هر مېلمه ته جلا جلا ويل چې «هرکله، ستاسو په ليدو خوشاله يو» دوی او ميرمن پيرونسکايا ته يې هم دغه شان هرکلی وو ايه. دوو پېغلو چې سپينې جامې يې اغوستې وې او خپلې تورې څڼې يې په سرو ګلانو سينګار کړې وې، د خپلو ځنګنو په لږ خمېدو سره درناوي وکړ. خو د کوربنې سترګې د هغې له ارادې پرته د ناتاشا ښکلا ته ورواوښتې. هغې ته يې کتل او پر يوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسمي موسکا یې چې هر مېلمه ته یې وربښله، لږ ځانګړتیا ورزیاته کړه او ناتاشا ته یې وروبښله، کېدای شي ناتاشا ته ددې موسکا په لیدو د خپل پېغلتوب لومړنۍ نه هېرېدونکې ورځې او د هغه وختونو د نڅاګانو لومړنۍ بنډار وریاد شوي وي. د کوربنې سترګې هم هغه ځارله او له خپل خاوند نه یې وپوښتل: کومه یوه یې لور ده. او د خپلو ګوتو سرونه یې ښکل کړل او وې ویل: څومره زړه راښکوونکې ده.

د تالار دروازې ته نېږدې په لویه ګڼه ګوڼه کې خلک سره ولاړ او د ټولواک راتګ ته یې سترګې ځارلې. ګرافینه په لومړۍ کتار کې ودرېده. ناتاشا د څو تنو غږونه چې ددې په لټه کې و، اورېدل او د هغو غلچکونه یې ځان پلو احساسول. هغه په دې پوه شوه چې ددې پسې لټونکي او دې ته پام، د هغو کسانو دي، چې دا یې خوښه شوې او دغه حالت دا لږه آرامه کړه، له ځانسره یې وویل: زیاتره موږ ته ورته دي، له موږ نه بدتره هم شته.

پیرونسکایا په محفل کې یو مخور، ګرافینې ته وروپېژاند. هغې، هغه سړي ته چې کړۍ کړۍ ګڼ سپین ویښته یې لرل، اشاره وکړه او وې ویل: هغه د هالند سفیر دي. بیا یې ایلن ته چې تالار ته راننوته، هغې ته وروښوده او وې ویل:

- دا هم د پترزبورګ ټولواکه ده، مېرمن بیزاوخوف!

- څومره ښکلې ده، په مالګینتوب کې تر ماریا انتونوفنا (د لومړي الکساندر معشوقه) کمه نه ده. ګوره، ښه ورته ګوره، چې زاړه او ځوانان څنګه ترې چورلېږي. هم ښکلې ده او هم هوښیار... خلک وایي چې شهزاده... پرې مین دي. دې نوروته وګوره! سره له هغه چې ښکلي نه دي، خو بیا هم خلک پرې ورټول دي. یوه ښځه چې له خپلې ناښکلې لور سره راروانه وه، وروښودله او وې ویل: یو خورا بډای یې غواړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ريباران يې ورلېږلي دي. هغه وينې، هغه دوى يې غواړي... پيرونسکايا د ګارد يو ښکلي افسر ته چې د دوى له څنګه تېرېده او په جګه غاړه يې د ښځو د سر له پاسه کوم ځاى ته کتل، اشاره وکړه او وې ويل:

- دا اناتولې کوراګين دي، د ګرافينې بيزاوخوا ورور. ډېر ښکلي دي، همدا سې نه دي؟ دا سې ګونګوسې دي چې غواړي، همدا بډايه پېغله ورته وغواړي، خو ستاسو دا خپلوان دروبتڅکوي هم، د هغې نجلۍ شاوخوا چورلېږي. دا سې ويل کېږي، چې د هغه نجلۍ شتمني له څو ميليونو اوړي.

بيا يې د ګرافينې، هغې پوښتنې ته چې هغه څوک دي، وويل:

- دا د فرانسې سفير دي. وګوري ! هغه ځان د ټولو اک ښي لاس ګڼي، خو بايد اعتراف وکړو دا فرانسويان هم خورا خواږه خلک دي، خورا مهربانه، په دې بنډارونو کې تر دوى نه خوږ ژبې پيدا کولاى نه شې. آها ! زموږ ماريا انتونوفنا ته ګوره ! تر ټولو ښکلې ! د جامو ساده ګۍ ته دې پام کړي، خورا ساده او ښکلي.

پيرونسکايا بيزاوخوف ته اشاره وکړه او وې ويل: دې بل ته بيا ګوره ! عينکي، - دا څه کوي، د خپلې ښځې تر څنګ يې تصور کړې، د ملنډو يو ټوټه، يوه نادرۍ او يوه ټوکه.

پېير غټ، شډل، درانه کاږه واږه ګامونه، هر پلو ته کتل، خلک يې دې خوا هغې خوا پورې وهل، په دا سې ساده ګۍ او بې پروايي مخې ته روان و، ته به وايې چې د بازار په ګڼه ګوڼه کې ګرځي راګرځي. د خلکو په منځ کې يې څوک لټول. ناتاشا په خوښۍ د پېير د پيرونسکايا په وينا، د بنډارونو د ملنډو موضوع، څېرې ته کتل. هغه په دې پوهېده چې پېير دوى په تېره بيا دا لټوي. پېير هغې ته وعده ورکړې وه، چې دغې نڅا ته به راشي او دى به هغې ته ښه نڅاګر وروپېژني خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيزا او خوف تر دوی پورې لا نه ورسېدلي، چې د يو نه لوړ، خورا ښکلي، تورځني، په پوځي دريشي کې د ولاړ ځوان ترځنګ ودرېد، دغه ځوان د کړکۍ تر خوا د يوه لوړ تورځني او خورا بل ښکلي ځوان تر څنګ چې سپينه دريشي او ټټر يې له نښانو نو او مډالونو نه ډک و، ولاړ او خبرې سره يې کولې. ناتاشا د سترګو په رپ کې دغه د منځنۍ ونې سپين جامې ځوان وپېژانده. هغه سردار بالکونسکي و. هغه دې ته ډېر ښکلي، ځوان او تاند وبريښېد.

پيرونسکايا وويل: ښه دا سې ده، تاسو هغه پېژنئ ؟ زه يې ليدل هم زغملی نه شم. اوس خو ټول پسې لېوني شوي دي. هغه دا سې کبرجن او ځانستايونکي دي، چې مه کوه پوښتنه. خپل پلار ته شوي. ځان يې سپرانسکي ته نږدې کړي اوس غواړي کومې طرحې جوړې کړي. له ښځو سره يې کړووړو ته لا پسې ګوره ! هغه ښځه غواړي ده سره وغږېږي او دې مخ ترې اړوي. ته ګوره، هغه ته يې اشاره وکړه، که له ما سره يې دا سې کړي وای ما به ورښودلي و، چې يو من څو پټېرې کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ناڅاپه ټول وخوځېدل او شرو شور ګډ شو، ګڼه ګوڼه جوړه شوه، ټول مخې ته وخوځېدل او په دوو ډلو وویشل شول. لاره جوړه شوه او سازیانو، سازونو ته ګوتې وروړې، موسیقي وغږېده، ټولواک مخکې، کوربه او کوربنه د مېلمنو د دووکتارونو د هرکلو په منځ کې تالار ته راننوتل. ټولواک چټک چټک ګامونه اخېستل، ښي او کین خوا ته یې لاسونه ښورول، داسې بریښېدل چې هڅه کوي له ګڼو خلکو سره د ددغې کتنې له پیل نه ځان وژغوري. ارکستر هغه پولندي طرز وغږاوه چې په هغو ورځو کې د خپلې ښکلې سندرې له پلوه دود شوي و. ددې سندرې شعر داسې و:

- (الکساندر، الیزابت موږ ستاسو مینان یو) ټولواک د هرکلیو کوټې ته لاړ او خلک دروازې کې پاتې شول. څو تنه په تلوار او ګېڼې چې رنګونه یې الوتي وو، تالار ته راننوتل، خو بېرته ستانه شول. کله چې ټولواک او د هغه کوربنې په غږېدا غږېدا کې بیرته په دروازې کې راښکاره شول، د خلکو ګڼه ګوڼه کوټې ته شاته لاړه، خو یو تن ځوان چې وارخطا ښکارېده، د ښځو خواته داسې ورنېږدې شو، هغه یې پورې وهلې او له هغو نه یې هیله وکړه چې شاته لاړې شي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک بیا دې خواته، هغې خواته شول، لاره یې جوړه کړه، د ټولواک موسکا پرشونډو وه، کوربنه یې له لاسه راونیولې او د هرکلو کوټې نه تالار ته راووتل. هغو پسې کوربه او مناراشکینا روان وو، بیا سفیران، وزیران، هغه بېلابېل جنرالان چې پیروسکایا یې په وار سره نومونه یادول روان وو. له نیمایي نه زیاتو ښځو چې د نڅا لپاره جوړې لرلې، یا د نڅا په کتارونو کې ودرېدې او یا د هغو کتار ته وخوځېدې. ناتاشا داسې انګېرله چې دا د مور او سونیا په څېر د هغو څو تنو ښځو په ډله کې ده، چې نڅا ته نه دي بلل شوي، د دېوال ته نږدې یوازې ولاړه وو... هغې نه ټولواک ته کتل او نه هغو مخورو ته چې پیروسکایا هغوی ته نومول او ښودل. هغې یوازې یو خیال لاره او هغه دا وه چې ایا دا به څوک نڅا ته وروبولي او کنه؟ ایا په رښتیا ددې نارینو له ډلې به د هېڅچا ما ته پام نه یي؟ ایا په رښتیا به زه د لومړیو جوړو په منځ کې ونه نځېږم؟ ایا هېڅوک به ما ته رانږدې نه شي؟ داسې بریښي چې ما دوی نه ویني، که دوی ما ته وګوري، په زړه کې به وایي: نه، دا هغه نه ده. نه، دا ناشونې خبره ده، مګر دا څنګه کېدونکې دي. خو هغوی په دې نه پوهېږي چې زه څومره هیله لرم ونځېږم؟ هغوی باید پوه وي، چې زه څومره ښکلې ګډېږم او له ما سره ګډېدل، څه خوند لري او څه پارونکې دي.

د پولندي نغمې اوږدې او دوامدار غږېدا، د ناتاشې په غوږونو کې څه غمجنې انګازې کولې. هغې غوښتل وژاړي، پیروسکایا هغوی نه لرې شوې وه، ګراف هم د تالار بلې اړخ ته تللی و، ګرافینه، سونیا او ناتاشا د پردیو خلکو په دې ګڼه ګوڼه کې داسې یوازې پاتې وو، لکه څوک چې په ځنګله کې پاتېږي، نه د چا ورته پام و نه یې څوک لېواله و، سردار له یوې ښکلې سره په نڅا نڅا ددوی له څنګه تېر شو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې برېښېده چې هغه دوی پېژندلي نه و. اناتول په موسکا موسکا د خپلې نڅا جوړې په غوږ کې څه ويل او د ناتاشې څېرې ته يې داسې وروکتل، لکه څوک چې وچ د ېوال ته ګوري. باريس دوه واره ددوی له څنګه تېر شو او هر وار يې مخ ترې واړاوه، بيرګ او ميرمن يې چې نه نڅېدل، ددوی څنګ ته راغلل...

په پای کې ټولواک په نڅا کې د خپلې درېيمې جوړې تر څنګ ودرېد (هغه درې تنو سره نڅېدلي و) د موسيقي انګازې ودرېدې. ياور په خورا تلوار او ګبنۍ د رستوف د کورنۍ د غړو خواته نږدې شو، که څه هم هغوی ديوال ته ولاړ وو، خو له هغو هيله وشوه چې لاره پرېږدي. هغوی چې ديوال ته ولاړ وو د شاتګ امکان يې نه و... سردار اندرې د ډګروالۍ په خپلې سپينې دريشۍ کې، په خورا لېوالتيا او خوښۍ په لومړي کرښې کې، هغوی ته نږدې ولاړ و. بارون فيګروف، له هغه سره د دولت د عالي شورا د لومړي غونډې په اړه چې يوه ورځ وروسته جوړېدونکې وه، غږېده... سردار اندرې هغو جوړو ته چې د ټولواک په مخکې له ګډېدو نه شرمېدلې او هغو مېرمنو ته چې په دې بنډار کې يې د زړه له کومې د نڅېدو هيله لرله، کتل.

پيېر سردار اندرې ته ورنږدې شو، د هغه څنګل يې راونيوه او وې ويل:

- تاسو خو تل نڅېږې، راشه زما دا رستووه، ښکلې نازولې رستووه نڅا ته راوبوله!

بالکونسکي وويل:

- چېرې ده؟

هغه خپل ملګري بارون ته چې د دولتي عالي شورا په اړه وسره غږېد، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښښنه غواړم، دا خبرې به کوم بل ځای او وخت وکړو. د نڅا په محفل کې باید یوازې وناڅو.

هغه مخکې شو او هغې خواته چې پییر وروښود له وخوځېد. لړ وړاندې لاړ او د ناتاشا ناهیلې او ستومانه ملالـه سترګې د سردار اندرې له سترګو سره ولګېدې. سردار اندرې هغه وپېژانده او د هغه له احساساتو نه داسې پوه شو، چې هغه په نڅا کې نوې ده او د کړکۍ شاته د هغې خبرې وریادې شوې. په خورا خوښۍ ګرافینې ته ورنېږدې شو.

ګرافینه تکه سره شوه او وې ویل:

- اجازه راکړې خپلې لور سره تاسو آشنا کړم.

سردار اندرې په ادبي درناوي سره، چې د هغه په اړه د پیرونسکایا له خبرو نه چور توپیر درلود، وویل:

- که ګرافینې(ناتاشا) هېره کړې نه وي، زه لا پخوا د هغې د آشنا ویاړ لرم. هغه ناتاشې ته ورنېږدې شو، لاس یې راونیو، پرته له هغه چې هغې ته د نڅا د بلنو خبره وریاده کړي، د هغې له ملا نه یې لاس تاو کړ. هغه ته یې دا وار د نڅا وړاندیز وکړ. د ناتاشا ستومانه سترګې او خبره چې د ناهیلۍ او مینه ناکۍ لپوالتیا لپاره یې په یوه اندازه، چمتووالي لاره، ناڅاپه په یوې ماشوم وزمه موسکا او خوښۍ وغوړېدې او د مننې او درناوي ځلا پرې خوره شوه. داسې برېښېده چې ګواکې دا ویرېدل شوې او نیکمرغې نجلۍ په یوې موسکا سره، چې تر شایې، د اوښکو باران ورېدو ته چمتو و، غواړې وواییې: زه لا پخوا دې بلنې ته سترګې په لاره وم.

ناتاشا او اندرې د نڅا دویمه جوړه وه، چې د نڅا کړۍ ته راننوتل. سرداراندرې د خپلې زمانې یو له ښکلو نڅاګرو نه و. ناتاشا هم خورا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې نښېده. وړې پښې يې د نڅا په ښکلو اطلسي بوټونو کې پټې، خو په چټکۍ او ددې له ارادې نه خپلواکه خوځېدلې او څېره يې له مستۍ او د برې له خونده ځلېدله. د هغې لوڅه غاړه او ډنګر لاسونه زړه راښکوونکي و، د هغې اوږې د ايلن د اوږو په پرتله خورا ډنګرې، ټټر يې لنډ او مړوندونه يې هم وچ و، خو په زرګونه ښويېدونکي غلچکونه، د ايلن پر ښکلو اندامونو لکه ناولې داغونه لګېدل، حال دا چې ناتاشا لکه د يوې معصومې او ساده نجلۍ په شان وه چې د لومړي ځل لپاره بربنډه شوې وه. که پر هغې دا منل شوي نه واى، هغه به هرومرو له شرمه اوبه شوې واى.

سردار اندري له نڅا نه ښه خوند اخېست، هغه نه يوازې هيله لرله، ژر ترژره له هغو سياسي وچو خبرونه چې خلکو به له هغه نه د هغو په اړه پوښتنې کولې ځان وژغوري، بلکې دا يې هم غوښتل چې د ټولو اک په شاوخوا د غه راټوله شوې غم لړلې کړۍ ماته او له هغه نه ووزي. نو د همدې کبله يې تکل وکړ و ناڅي، او ناتاشه يې ددې ګډېدا لپاره خپله جوړه وټاکله. هغه يې ځکه وټاکله چې پېير ورته وويل او هم له دې کبله چې تر ټولو ښکلې ښځه وه، چې هلته ليدل کېده. همدا چې د نڅا لپاره يې د هغې له نرۍ او چټکې خوځېدونکې ملا نه لاسونه کړۍ کړل، د هغې خوځېدا او چورليدل يې ځان ته خورا نېږدې احساس کړل. د هغې له صداقت نه ډکه موسکا يې د خپلو سترګو په وړاندې خورا نېږدې وليدله او د دغې نجلۍ د ښکلا مستي يې په ځان کې احساس کړه. کله چې يې تر نڅا وروسته، هغه خپل ځاى ته بدرګه کړه، سا يې وويسته، ځاى پر ځاى ودرېد، د نڅاګرو په ننداره شو، او د زړه په تل کې يې د داسې يوه تاند، شور او مستي روح راوتوخنېد، چې ځان يې ځوان او تاند احساس کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

تر سردار اندرې نه وروسته باريس ناتاشې ته ورغی او هغه يې ګډېدا ته وبلله، بيا هماغه ياور چې د نڅا بندار يې پيل کړي و او بيا نورو نورو زلميانو له ناتاشې نه د نڅېدو غوښتنه وکړه. ناتاشا که څه هم هغه شپه، په خورا شور، لېوالتيا او تکې سرې شوې څېرې، يوه شېبه هم له نڅېدو ونه درېده، خو بيا يې هم خپل ځيني هغه لېوال چې له دې سره يې د نڅېدو هيله لرله، سونيا ته د ګډېدو لپاره ورلېږل. د هغې هېڅ شي ته پام نه و او نه يې ليدل چې څه څيزونه د نورو پام ځانته وراړوي. نه يوازې يې دې ته پام نه شو چې ټولواک ډېر وخت د فرانسې له سفير سره وغږېد او يا يې په څه مينې له پلانې مېرمنې سره د زړه خواله وکړه، يا دا چې کوم شهزاده له چا سره څه کړي او څه يې ويلي دي، يا دا چې ايلن څنګه د ټولو په منځ له ورايه ځلېده او يا يې له چا سره ځانګړې خواخوږي لرله. بلکې هغې آن خپله ټولواک هم نه ليده او يوازې په مېلمستيا کې د شور، خندا او غږېدو له زياتوالي نه په دې پوه شوه چې ټولواک تللی دی. سردار اندرې له ناتاشې سره کوتيلوف نومې مستې نڅا چې تر ډوډۍ نه مخکې شوې وه، بيا وکړه. هغه د آترادنيا (په مسکو کې هغه کلی چې ناتشا په کې اوسېده) د باغ په لاره کې، له ناتاشې سره خپل لومړي ديدن هغې ته وريادکړه او دا يې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریاد کړ چې ځنګه ناتاشا ته هغه شپه چې سپوږمۍ خپله رڼا خوره کړې وه، خوب نه ورته او سردار اندرې بې له هغه چې تکل ولري، په بې خبرۍ کې د هغې خبرې اورېدلې وې. ناتاشا چې له هغه نه دا خبرې واورېدې تکه سره شوه، هڅه یې وکړه له هغه ببښنه وغواړي. هغې وویل، د هغو احساساتو په اړه چې هغې، هغه شپه خبرې کړي او سردار اندرې ورېدلي دي، ځیني د شرم خبرې هم وې.

سردار اندرې د ټولو هغو کسانو په شان چې د اعیانو په کورنیو کې لوی شوي وي، دا ښه ګڼله په محافلو کې له هغو کسانو سره خبرې اترې ونه کړي، چې په ټولنه کې د کومې بدنامي په تور تورن شوي وي او ناتاشا په تعجب سره د خپلو خوښیو، تېروتنو او په فرانسوي ژبه کې د خپلو نیمګړتیا له امله همدا سې وه. سردار اندرې په خپلو خبرو او کړو وړو کې له هغې سره خورا خواخوږي او مهربانه و. د هغې تر ځنګ ناست و او له هغې سره یې د خورا ساده ساده او بې ارزښته څیزونو او کسانو په اړه خبرې کولې. سردار اندرې د هغې د سترګو له ځلېدونکو شغلو، د موسکا له انګازونه چې له ویلو شویو خبرو سره یې هېڅ اړه نه لرله، او د هغې د زړه له تل نه د راپارېدونکو خوښیو نه خوند اخیست. هر وار یې به چې چا ناتاشا نڅا ته بلله او هغه به په موسکا موسکا پاڅېدله، د تالار په منځ کې به چورلیده، سردار اندرې به د هغې نورو پټو اداګانو ته پام کېده او هغه به یې د زړه له تله ستایل.

یو وار چې ناتاشا یوه نڅا پای ته ورسوله او په سا ایستلو سا ایستلو بېرته خپل ځای ته راستنه شوه، یو بل ځوان هغه ته د نڅا بلنه ورکړه. هغه سخته ستومانه شوې وه او له ژورو سا ایستلو نه یې داسې څرګندېده، چې نه غواړي دغه بلنه ومني. خو ناڅاپه یې پرشونډو بیا موسکا خوره شوه او په خندا خندا یې بیا لاسونه د هغه ځوان پر اوږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکېښودل او سردار اندرې ته د يوې خوږې موسکا تر لېږلو وروسته، په چورليدو چورليدو لرې شوه. اندرې ته د هغې موسکا ويل:

- زه به په دې خورا خوشاله واى، چې کرار، ستا تر څنګ ناسته واى، زه ډېره ستومانه شوې يم، نو تاسو خپله ګورئ چې څوک مې نه پرېږدي، که څه هم زه په دې خوشاله يم، ځکه ټول راته ګران دي، تاسو او زه دواړه په دې خبره ښه پوهېږو. کله چې له دغه ځوان سره دغه نڅا پای ته ورسېده. او ځوان هغه پرېښوده، ناتاشا په منډه د تالار له دې خوا نه هغه بلې خوا ته ورمنډې کړلې، چې يو دوه ښځې د نڅا لپاره خوښې کړي.

سردار اندرې همداسې هغې ته کتل او په يوه ډول چې ده خپله يې تمه نه لرله، په زړه کې وويل:

- که هغه لومړي خپلې دغې خپلوانې پېغلې او بيا هغه مېرمنې ته ورشي، ناتاشا به زما ښځه شي.

خو ناتاشا تر هر چا لومړي، د سونيا پلو ورغله.

سردار اندرې په زړه کې وويل:

- کله کله څه تش خيالونه هم د انسان ذهن ته راځي.

خو کله چې ناتاشا د ده ترڅنګه تېرېده او د خپل ټټر پر سر ايښې ګلان يې جوړول، اندرې له ځانسره وويل:

- خو يوه خبره څرګنده ده او هغه دا چې دا نجلۍ دومره خوږه، نازولې او دومره له نورو نجونو نه توپير لري، چې د يوې مياشتې په اوږدو کې به هرومرو واده وکړي، داسې پېغلې دلته نه پيدا کېږي.

د نڅاوو په پای کې، بوډا ګراف په خپل شنه باراني کوټ کې، د نڅاګرو خوا ته راغي. سردار اندرې ته يې بلنه ورکړه چې له ده سره کورته لاړ شي او له لور نه يې وپوښتل، چې ايا ددې وخت خنګه تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي دي. ناتاشا لومړي ځواب ورنه کړ، یوازې یوه موسکا یې وکړه او موسکا داسې وه چې ګواکې په ملنډو وایي: څنګه کولای شي داسې یوه پوښتنه وکړي؟ خو بیا یې هم وویل:

- داسې ښه او په خوښۍ تېره شوه، چې په ژوند کې مې نه وه لیدلې.

د سردار اندرې ته پام شو چې څنګه د ناتاشا ډنګر لاسونه د دې لپاره پورته شول چې پلار نه یې کړی کړي، خو ناڅاپه او ژر هغه بېرته ښکته ولوېد. ناتاشا په ژوند کې ځان داسې نیکمرغه احساس کړی نه و. هغه د نیکمرغۍ او برې هغو څوکو ته رسېدلې وه چې انسان په پوره توګه مهربانه او ښه کېږي او آن دا چې د بدۍ، بدمرغۍ او غم شته والې هېروي.

پیېر په دغه مېلمستیا کې د لومړي ځل لپاره د ټولنې په لوړو او اعیانو کړیو کې د خپلې ښځې خورا ښه او لوړ دریځ، ځان ته سپکاوی وګاڼه، نو ځکه خورا غمجن او پریښانه ښکارېده. د هغه د تندي ګونځې لا ژورې بریښېدې، د کړکۍ تر څنګ ولاړ و او د خپلو عینکو له شا نه مخامخ چیرته ځیر و، خو هېڅوک یې نه لیدل.

ناتاشا چې د خوړنتون پلو روانه وه، د هغه له څنګه تېره شوه. د پیېر پریښانۍ او خواشینۍ، هغه حیرانه کړه، د هغه تر مخې ودرېده، غوښتل له هغه سره د خپلې نیکمرغۍ او خوښۍ په شریکولو له هغه سره مرسته وکړي، هغې وویل: څومره ښه وګرافه! تاسو ته وایم همداسې نه وه؟

پیېر بې له ارادې نه وموسېد او داسې برېښېده چې هغه نه پوهېږي، هغه ته څوک څه وایي، خو بیا یې هم وویل:

- هو کې، ډېر خوشاله یم.

ناتاشا په زړه کې وویل: څنګه امکان لري، هغوی ناراضه واوسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تېره بيا د بيزاو خوف په څېر يو ښه سړي! ټول هغه کسان چې د غه بندار ته راغلي وو، ناتاشا ته ټول په يو شان ښه، مهربانه، يو بل ته ګران خلک بريښېدل او د هغو نه يو هم نه شي کولای يو بل خپه کړي، نو له دې کبله دوی ټول بايد نيمکرغه واوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

بله ورځ سردار اندرې د پرونۍ شپې د نڅا مېلمستيا وريادہ کړه، خو دغو يادونو زيات وخت دوام پيدا نه کړ، هغه وويل: هو کې، د نڅا خورا پرتمين بزم و،... هو کې، او نور... رستوفه هم خورا مهربانه او خوږه وه. هغه کومه ځانګړې ځانګړتيا لري. کوم غير پترزبورګ ځانګړتيا، هغه ځانګړتيا چې دې ته له نورو نه توپير ورکوي. دا هغه څه و، چې ده د پرونۍ شپې د محفل په اړه له ځانسره وويل. هغه خپله سهارنۍ وخوړله او په کار يې پيل وکړ.

هغه د پرون شپې د شوګيرو او بې خوبيو له امله کار ته زړه نه کېده، ورځ يې ښه نه وه، سردار هېڅ څه نه شو کولای، هغه خپل ځان او خپل کړه خپله غندل، په همدې وخت کې واورېد، چې څوک راغلل، خوشاله شو.

ده ته راغلي څوک، بيڅکي نومېده، هغه په بېلابېلو جرګه ګيو کې غړيتوب درلود او د پترزبورګ په ټولو محافلو کې يې تګ راتګ کاوه. هغه د نويو نظرياتو غوښتونکي و او د سپرانسکي له لېونيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلويانو نه و ، په نه ستو مانه کېدونکي ډول يې د پلازمينې خبرونه هر پلو خپرول او يو له هغو کسانو نه و چې د خبرو په خپرېدو يې خپل عقايد هم بدلول...

هغه په تلوار سره سردار اندرې ته راغی او سمدلاسه يې په خبرو پيل وکړ. هغه ويل چې، د ټولواک په مشرۍ د عالي شورا د جرګې له اجندا نه چې همدا نن سهار جوړه شوې ده ، ځو شېبه مخکې خبر شو او د هغه په اړه يې په خورا ګېڼۍ سردار اندرې ته خبرې پيل کړې. د ټولواک وينا په بې ساري توګه ښه وه. دغه وينا يوه له هغو دريو وينا و نه وه ، چې يوازې او يوازې مشروطه غوښتونکي ټولواک يې کوي. ټولواک په ډاګه وويل:

- ولسي او مشرانو جرګې د دولتي اصل دوه ستنې دي. هغه وويل: دولت بايد پر ټينګو اصولو ولاړ وي نه د چا په ځانګړې خوښې او پريکړې. ټولواک وويل: د دولت مالي چارو کې بايد ژور بدلون راشي او ټول حسابونه بايد برالا او په ډاګه وي. بيځکي دا ټولې خبرې وکړې، په ځينو يې ټينګار کاوه ، خپلې سترګې به يې په ځانګړې معنا لرونکې بڼه کېښکودلې، بيځکي خپلې خبرې راټولې کړې او د پايلې په توګه يې وويل:

- ننۍ پېښه د يوه نوي پړاو پيل دي. زموږ په تاريخ کې د يو زرين پړاو.

سردار اندرې د ټولواک د عالي جرګې خبر، چې خورا په بې صبرۍ ورته سترګه په لاره و ، او هغه يې خورا با اهميته پېښه ګڼله، په خورا سړه مينه واورېد او له دې نه يې حيرت کاوه چې اوس دغه پېښه سر ته رسېدلې ده ،دغې پېښې نه يوازې په ده يې کوم اغېز ونه کړ بلکې هغه ته ډېره بې اغېزه او يوه کوچنۍ پېښه وبرېښېده. هغه چې په آرامۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ملنډو په ډک خيال، د بيخکي له احساساتو نه ډکې خبرونه اوريدل، يو تر ټولو ساده فکر يې ذهن کې وګرځېد: په ما او په بيخکي پورې څه اړه لري، په موږ پورې څه اړه لري، چې ټولواک په عالي شورا کې څه ويلي دي؟ ايا دا ټولې خبرې ما ته کومه نيکمرغي را په برخه کوي؟

همدې ساده قضاوت په يوه شېبه کې له اصلاحاتو د سردار اندرې هغه پخوانۍ لېوالتيا له مينځه يوړه. دي او ځونور په ګوته شمار کسان، هغه ورځ د غرمنۍ لپاره د سپرانسکي په کور کې مېلمانه وو. کوربانه، هغه ته د بلنې په وخت کې ويلي و:

- ځانګړي مېلمستيا ته بلل شوي دي.

د سردار اندرې لپاره دغې مېلمستيا تر اوسه پورې ځکه خورا اهميت لاره، چې هغې ته هغه کسان راتلل چې ده له هغو سره ځانګړې لېوالتيا لرله... مګر اوس يې زړه نه غوښت چې هلته ورشي.

سردار اندرې د غرمنۍ لپاره په ټاکل شوي ساعت، د تاوريچسکي باغ ته نېږدې د سپرانسکي کورته ورننوت. نور مېلمانه چې د سپرانسکي نېږدې او خواخوږي ملګري وو، تر ده مخکې او پوره په پنځو بجو رارسېدلي وو. د دغه هومره نه لوی کور، خوړنتون او د پخلنتون پاکۍ او سپېڅلتوب پام ځانته وراړاوه او د کوربانه د راهبانه ژوند نښې يې څرګندولې.

د سپرانسکي له اوږد مخې (پلار ته ورته) لور او د هغه له يوې چوپړې نه پرته نورې ښځې په دې مېلمستيا کې نه وې. مېلمانه څوک وو؟ ژوروه، ماګينتخکي او ستولپين. سردار اندرې لا په ګاونډه کوټه کې و چې لوبغاړو ته د ورته انګازې خندا غږ يې تر غوږه شو. دغه خندا د هغو لوبغاړو خندا ته ورته و، چې په ننداړو کې خاندي. د يو چا غږ چې د سپرانسکي غږ ته ورته و، خندل او د خندا انګازيو يې په کوټو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې خورې وې، تر دې نه مخکې سردار اندرې کله د سپرانسکي د خندا غږ نه و اورېدلی. د دغه ستر چارواکي د خندا شور پر ده سخت اغېز وکړ.

سردار اندرې خوړنتون ته ورننوت. ټول حاضر کسان د دوو کړکيو تر منځ د يوه ميز پر شا وخوا چې څکه (تر ډوډۍ نه مخکې خواړه) پر ايښي و ولاړ وو... ماګنيڅکي ميخايل ميخايلوويچ کومه ټوکه ويلې... سپرانسکي چې همدا سې خندل، د سردار اندرې په ليدو، خپل نرم او سپين لاس وراوږد کړ، د هغه لاس يې کېښکود او وې ويل:

- ستا سو له ليدو نه خورا خوشاله يم!

سپرانسکي مخ ماګنيڅکي ته وروا ړاوه، د هغه خبرې يې پرې کړې او وې ويل:

- وبښئ، يوه شېبه هيله کوم...

هغه سردار اندرې ته وويل:

- نن مو پرېکړه کړې، چې يوازې خوند به اخلو او د کار په اړه به هېڅ نه غږېږو. او بيا يې نکل کوونکي ته مخ وروا ړاوه او خپلې خندا ته يې دوام ورکړ.

سردار اندرې په تعجب او خواشينۍ د سپرانسکي خندا اورېده او د هغه خندېدونکي څېرې ته ځير و. هغه ته داسې برېښېده چې دا سړی نه سپرانسکي، بلکې بل څوک دی. هغه په زړه پورې له رازه ډک پخواني خيال چې سردار اندرې په خپل ذهن کې د سپرانسکي نه انځور کړی و، يو ناڅاپه د هغه لپاره برېښنه، ساده او نه د پاملرنې شو.

د ميز شا وخوا يو شېبه هم څوک نه آرامېدل. داسې برېښېده چې هغوی ټوکې ټکالې راټولې کړې وې. لا ماګنيڅکي خپله ټوکه پای رسولې نه وه، چې بل چا غوښتل تر هغې نه لا خندني څه ووايي، دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوکه که د دولت په اړه نه وه، خو په دولتي چارو اکو یې ملنډې وهلې... داسې بریښېده چې سپرانسکي د یو سختې کړاو نه ډکې ورځې نه وروسته غوښتل له انډیوالانو سره استراحت وکړي. د هغه انډیوالان د هغه په دې هیله پوهېدل او خپله یې هم غوښتل چې یوه شیبه وخاندي، خو ددوی ټوکې اندرې ته هسې د خندا وړ نه ښکارېدې، هېڅ خوند یې نه ورکاوه. د سپرانسکي نري غږ هم د هغه په غوږو ښه نه لګېده او په دې هېڅ نه پوهېده چې د هغه د پرله پسې بې خونده، انګازو ولې پر ده، بې خونده اغېز کاوه. اندرې ته خندا نه ورتله او له دې نه ویرېده چې د ده دغه حالت پر نورو د روند تمام شي، خو ښه وه، د هېڅ چا د ده دغه حال ته پام نه و او ټولو ته داسې بریښېده چې ټول خوشاله دي. سردار اندرې څو ځله هڅه وکړه، خبرو ته ورګډ شي خو هر وار یې هڅه بې ګټه پاتې کېده...

تر ډوډۍ وروسته د سپرانسکي لور او د هغه مینځه پاڅېدل، سپرانسکي خپل سپین لاس د لور پر سر تېر کړ، هغه یې ښکل کړه، آن دغه کړه هم سردار اندرې ته غیر طبیعي و بریښېدل...

سپرانسکي د شراب بوتل وتاړه... ماګنیځکي سمدلاسه له ځایه پاڅېد او د شعر لوستلو ته یې چمتووالي ونیو. هغه د پترزبورګ د ځینو مخورو په اړه په فرانسوي ژبه له ملنډو ډک شعرونه ولوستل، څو ځله شعرونو ته لاسونه وپړکول شول. د اشعار تر لوستلو وروسته اندرې، سپرانسکي ته راغي، چې له هغه سره مخه ښه وکړي.

سپرانسکي وپوښتل:

- چېرې دومره وخته؟

- چا ته مې په مېلمستیا کې د ګډون وعده ورکړې ده...

دواړه چوپ شول. سردار اندرې دغو هیندارو ته ورته سترګو ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتل هغو کې نا شونې و ، څير و. هسې ملنډې ورته وبرېښېدل، چې هغه چارې دې ښه پايله ولري، چې ده د هغه په مرسته پيل کړې دي. هغه دې ته حيران و چې څنګه ده هغو چارو ته په درنه سترګې کتل چې سپرانسکي سرته رسولې. د هغه له حيا نه د ډکې او خوښۍ نه د لري خندا غبر، تر هغې نه وروسته چې دي د هغه له کوره راووت دده په غوږو کې انګازې کولې.

سردار اندرې کورته د راستنېدو سره تکل وکړ، په پترزبورګ کې خپل څلور مياشتې ژوند ته په نوي ډول وګوري. هغه خپلې ټولې هلې ځلې ورياد کړې، د ده له خوا د پوځي کړنلارې وړانديز ورياد شو، دا وريـاد شول، چې د ده کړنلاره له دې کبله منل شوې وه او ټولو اک ته وړاندې شوې وه چې بله هغه خورا بده وه. د جرګه ګۍ غونډې، په هغو کې د بيرګ ګډون او په هغه کې پر پوځي کړنلارې خبرې اترې وريادې شوې. هغه ته هغه درانه کارونه وريـاد شول، چې ده د نورو لوايحو په جوړولو کې زغملي و. ده په دې لاره کې د لرغوني روم او فرانسې له قوانينو نه زيات مواد روسي ته ژباړلي و. ده چې ددې ټولو چارو په اړه فکـر وکړ، وشرمېد. بيايې د خپلو جايدادونو سيمه بوګاچاروو‌ا په ژوندي بڼه سترګو ته ودرېده، په کلي او ريزان کې يې خپلې هلې ځلې ورياد‌ې شوې. خپل رعيت، بزګران او د هغو مشر درون او دې ته هک حيران و چې څنګه يې داسې ډېره موده کولای شول، په داسې بې ګټې او بې پايلې کارونو بوخت واوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

سردار اندرې بله ورځ، د ځو نورو هغو کسانو او له هغه ډلې نه د رستوف کورنۍ دیدن ته ورغي، چې د نڅا د وروستي بنډار په وخت کې یې له ډېرې مودې وروسته ورسره لیدلي او وعدې ورسره کړې وه. ددې تر څنګ ده د ادب له مخې غوښتل د ګراف رستوف دیدن ته ورشي او دا هیله یې هم لرله، د هغې له شور ډکې او له نورو نه توپیر لرونکې نجلۍ کور هم وګوري، چې ده ته له لیدو نه ښې خاطرې پاتې وې.

ناتاشا یو له هغو کسانو نه وه، چې له هر چا نه د مخه ده ته هرکلي ته راووته. هغې شین بخون کورني کمیس اغوستي و، هغه په دې کمیس کې سردار اندرې ته د نڅا تر هغه محفل نه هم لا ښایسته او ښکلې وبرېښېده. د کورني ټولو غړو سردار ته د یوه پخواني، خواخوږي او نږدې دوست په توګه په خورا ورین تندي هرکلي ووایه... په پترزبورګ کې د مشر ګراف مېلمنه پالنې پر بالکونسکي داسې اغېز کړی و، چې هغه نه شو کولی غرمنۍ ته د هغه بلنه ونه مني. بالکونسکي په زړه کې ویل: هو کې، څه مهربانه او ویاړمن خلک دي، خو دا ښکاره خبره ده چې دوی د یوه ویښته په اندازه هم له هغې خزانې نه خبر نه دي، چې ناتاشا ددوی لوراو د ناتاشا ښکلا یې لري، خو دغه ساده خلک د دغې نازولې ښکلې ژوند ښونکې او شاعرانه نجلۍ د مخ ته راتګ لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه بڼ و.

سردار اندرې په ناتاشا کې، يو بې ساري، نا آشنا، له خوښيو او مستيو ډکه دنيا موندلې وه، هغه پر دې دنيا چې د اترادينا په باغ کې د هغې تر ليدو او په هغه شپه کې د کړکۍ تر شا له اورېدو نه يې، د ده زړه تخنولی و...

تر غرمنۍ نه وروسته ناتاشا د اندرې د هيلې له مخې، د پيانو شاته کېناسته او سندرې يې ويلې. سردار اندرې د کړکۍ تر څنګ له نورو ښځو سره ولاړ و، خو غوږ يې ټول د هغې آواز ته و. د خبرو په منځ کې يې ناڅاپه چوپ شو، ناڅاپه يې غاړه غړۍ او غم ونيو، خو ژړا يې وچه شوه. ناتاشا سندرې ويلې او دي ورته ځير و او کوم تت ارمان او هيله يې په زړه کې راتوخنېدله. هغه خوشاله، خو د غم په منګلو کې اسير و. ددې لپاره يې هېڅ پلمه نه لرله چې وژاړي، خو هغه ژړېدو ته چمتو و. ولې وژاړئ؟ د څه لپاره؟ د پخوانۍ مينې لپاره؟ د کمکۍ شهزادګۍ لپاره؟ د خپلو ځپلو شويو غمونو لپاره؟ د راتلونکو ارمانو لپاره؟ هو کې او نه! د دغه غم، د دغه او ښکنيز غم عمده علت، همدا ويرونکي او ناڅاپي او ده ته لا څرګند تضاد و. د يوه ستر او لا د ده په زړه کې د پټ ستر شي او د يوه خوار او جسماني شي چې دی او دغه نجلۍ وه، ده تصور کاوه چې دغه تضاد د ناتاشا د آواز په اورېدو سره د ده زړه هم ناکراره و او هم يې آرامه و.

همدا چې ناتاشا سندره پای ته ورسوله، هغه سردار اندرې ته ورغله او هغه نه يې وپوښتل:

- څنګه زما آواز مو خوښېږئ؟

دې چې دا پوښتنه وکړه، وشرمېده، ځکه له پوښتنې وروسته پوه شوې وه، چې دا پوښتنه يې بايد نه وای کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وموسېد ، هغې ته يې وکتل او وې ويل: د هغې آواز د بل هر څه په شان چې دا يې کوي، د هغه خوښېږي.

سردار اندرې ماخوستن ناوخته د رستوف له کوره لاړ. هغه د عادت له مخې لاړ پريوت، نو ډېر ژر پوه شو چې خوب يې له سترګو تښتېدلی او وېده کېدای نه شي. هغه شمعه ولګوله، په کټ کې کېناست، کله به کېناست او کله به بيا پريوت، خو بې خوبي زوراوه. د هغه روح داسې ښاد او د خوښۍ او نيکمرغۍ داسې احساس يې په ګوګل کې غوړېده چې، ګواکې د تړلو شويو کړکيو کوټې نه د خدای بې پايه آسمان ته الوتلی وي. هغه دا تصور هم نه کاوه، چې په رستوفې مين شوی دی. هغه د هغې په اړه فکر نه کاوه، خو يوازې يې په خيالونو کې تصوروله او داسې انګېرله چې ټول ژوند يې د رڼا پلو درومي. هغه په زړه کې وويل: زه له څه ډارېږمه؟ دا زما په زړه کې دا غوغا د څه ده؟ ولې په دې تنګو تړو ديوالو کې لاس و پښې وهم؟ حال دا چې ژوند له خپلو ټولو خوښيو سره زما په وړاندې پرانستي دي. او له ډېرو وختونو وروسته هغه د لومړي ځل لپاره د راتلونکي نيکمرغه ژوند تکلونه تازه کول. دا يې خيال ته ورغلل چې د زوی په اړه غوځ فکر وکړي، هغه ته روزونکي پيدا کړي، له دولتي چارو ګوښه شي، بهر ته لاړ شي او د انګلستان، سويس او ايتاليا هېوادونه وګوري، له ځانسره يې ويل:

بايد ترهغه له خپلې آزادۍ نه ګټه واخلم، چې په ما کې د ځوانۍ او پياوړتيا احساس راخوټېږي. اندرې رښتيا ويل:

د نيکمرغي والي لپاره بايد د نيکمرغي په امکاناتو ايمان راوړو او ما اوس دا ايمان پيدا کړي دي. پرېږدئ، مړي، خپل مړي خښ کړي او تر هغه چې موږ ژوندي يو بايد په نيکمرغۍ کې ژوند وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

یو ورځ سهار ډګروال آدولف بیرګ، چې پېیر د مسکو او پترزبورګ د نورو مخورو په شان ښه پېژاند په پاکې او نوې دریشۍ کې په داسې حال کې چې څنګې یې ښې غوړې کړې او د تولواک الکساندر پاولوویچ په شان یې ږمنځ کړې وې، د هغه دیدن ته راغي، هغه په خندا وویل:

- همداسې ګرافینې ته، ستاسو مېرمنې ته ورغلی وم، خو دا چې زما هیله د هغې له خوا ونه منل شوه، خورا خواشیني یم. اوس هیله لرم چې تاسو ګراف مې نیکمرغه کړي.

- څه امر کوئ ډګروال صاحب! زه ستاسو په چوپړ کې یم.

بیرګ وویل:

- تاسو پوهېږئ، زه اوس په پوره توګه په خپل نوي کور کې مېشت شوی یم، ...

هغه داسې انګېرله چې د غه خبر هرومرو اوربدونکي خوشالوي..

- ما هیله لرله چې خپلو او د خپلې مېرمنې نبږدې دوستانو ته داسې یوه وړه مېلمستیا جوړه کړم (د دې خبرې سره همهاله یې خوږه موسکا پرشونډو خپره شوه). ما غوښتل چې ګرافینې او تاسو نه هیله وکړم، چې موږ ته ویاړ راوبښئ او د یوې پیالې چای او... مانښامنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره زموږ کره راشئ!

یوازې ایلینا واسیلوفنا وه چې له نوم ورکي بیرګ سره یې اړیکي درلودل ځانته سپکاوي ګاڼه او دایې کولې شو، د هغه بلنې ته نه ووایي. بیرګ ډېره سپینه دا په ډاګه کړه چې ولې غواړي د مخورو په رابللو سره یوه وړه مېلمستیا جوړه کړي، او ولې به دا مېلمستیا د ده لپاره د خوښۍ وړ وي. ده دا هم وویل چې ولې نه غواړي پر جواریو او نورو ناوړو لوبو پیسې خرڅې کړي، خو د ښو او مخورو مېلمنو لپاره د خرڅ لپاره چمتو دي. ده په دې خبره دومره ټینګار وکړ چې پیېر دې ته اړ و چې د هغه دا هیله ومني. بیرګ وویل:

- ښاغلیه ګرافه! هیله کوم چې ناوخته نه کړئ، که اجازه وي، غواړم ووایم چې مهرباني وکړئ لس کم اته بجې تشریف راوړئ... زما قوماندان جنرال هم راځي، هغه له ما سره ډېر مهربانه دی. ښاغلیه ګرافه! ماښامنۍ به کوو او تاسو به ما منت داره کړئ.

پیېر د خپل عادت برخلاف چې تل به مېلمستیاو ته ناوخته راته، هغه ورځ د لس کم اتو پرځای پاو کم اته بجې د بیرګ کورته راغي.

بیرګ او میرمن یې چې څه توان لاره او شونې و... ټول د مېلمنو نه د هرکلي لپاره چمتو کړي وو.

بیرګ او ښځه یې په خپله پاکې او روښانه کوټه کې چې په ښه ډول مجسمې، الماري، څوکۍ او میزونه په کې اېښودل شوي وې ناست وو. بیرګ نوي پوځي دریشي چې په تڼیو سینګار شوې وه، اغوستې، د ښځې تر څنګ ناست او هغې ته ویل: کولې شي او باید هم د مخورو او تر ځانه لوړو خلکو سره تل باید پېژند ګلوی پیدا کړې، ځکه یوازې دغه وخت دي، چې آشنایي ګټه او خوند لري، هغه خپلې ښځې وېرې ته ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته کولای شئ، دا یا هغه شي واخلې، یا له دې او هغه نه هیله وکړې، چې څه وکړې، خو ګوره ! ګوره چې ما خپلې لومړي رتبې څنګه ګټلي دي. تر او سه مې څنګه ژوند کړي دي، (بیرګ خپل عمر نه په کلونه بلکې د رتبو، نښانونه او مډالونه په شمېر، شمېره) زما همزولې او ملګري لا هېڅ ځای نه دي رسېدلي او زه که ځای خالي شي، د غونډ قوماندان به شم، او په ځان ویاړم چې ستا مېړه یم (پاڅېد او د وېرې لاس یې ښکل کړ، خو هغې ته تر رسېدو نه مخکې یې د قالینې څنډه چې ګونځه شوې وه، سمه او آواره کړه) زه څنګه دې ځای ته ورسېدم؟ تر هغه نه مخکې له دې کبله چې ما کولای شول، ځانته ښه آشنایان او ملګري خوښ کړم، او د دې ترڅنګ باید انسان مهربانه او ځیرک واوسي.

بیرګ وموسېد او پر خپلې خوارې ښځې یې د لوړتیا د انګېرنې د احساس په درک، چوپ شو. هر څه چې دي دا زما مهربانه ښځه په رښتیا هم خورا کمزورې او ناتوانه ده، داسې ناتوانه چې هغه څه نه شي کولای، د نارینه هغه لوړتیا احساس کړي، چې د هغه د نارینتوب نښې دي. ښځې یې (وېرې) هم تصور کاوه چې دا ته مېړه په هر څه کې غوره او پوه دي او د دې مېړه یې د ټولو نورو نارینو په شان د ژوند له رازونو بې خبره دي...

بیرګ ناڅاپه پاڅېد، په احتیاط یې ځکه له خپلې مېرمنې نه غېږ تاو کړه چې د هغې هغه ټکري چې په خورا جګه بیه یې هغې ته اخیستې و، ګونځې نه کړي او د شونډو په منځ کې مچ کړه.

بیرګ چې خدازده پام یې چېرته و، ښځې ته وویل:

- یوې خبرې ته باید پام وکړو چې ژر مو ماشوم پیدا نه شي.

وېرې ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کې، زه هم سمدلاسه د ماشوم لېواله نه یم. باید خلکو ته خدمت وکړو.

بېرګ چې خوښه موسکا یې پرشونډو خوره وه، د هغې جالۍ ډوله ټکري ته یې اشاره وکړه او وې ویل:

- شهزادګۍ یوسپووا ، هم همدغه شان فکر کوي.

په دې شېبه کې یې خبر ورکړ چې ګراف بېزاوخوف راورسېد. دواړو مېړه او ښځې هر یو داسې تصور کاوه چې د ده یا ددې په هیله بیزاوخوف ددوی کورته بلنه منلې، د هر یوه پرشونډو پرځان د باور او ډاډ موسکا خوره شوه.

د بیرګ په زړه کې تېره شوه: وګوره ! د ښو ملګرو پیدا کول، څه لوی نعمت دي.

وېرې وویل:

- ګوره له تا نه هیله کوم، کله چې له مېلمنو سره غږېږم، چې خبرو ته به مې نه رالوېږې، ځکه زه خپله پوهېږم چې له چا سره، چېرته، څنګه وغږېږم.

بیرګ وموسېد او وې ویل:

- دا ته څه وایې؟ کله کله نارینه په خپل منځ کې خپلې خبرې لري.

پییر یې په کور کې نوي جوړ شوي مېلمستون ته بدرګه کړ. د کوټې نظم او سینګار داسې جوړ شوي و ، چې په هغه کې د ناستې د ځای پیدا کول ګرانه خبره وه. دا د حیرانتیا خبره نه وه چې خپله بیرګ هلته د ابښودل شویو میزونو او څوکیو دښورولو او د جوړ شوي نظم د ورانولو وړاندیز وکړ، خو له دې چې خپله یې د دغه نظم د ورانولو زړه نه شو کولې، مېلمه ته یې واک ورکړ. پییر دځان لپاره د یوې څوکۍ په رانېږدې کولو ، د کوټې نظم مات کړ. کوربنو دواړو هڅه کوله، چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه تود هرکلي وکړي، نو ځکه بې له هغه چې پوه شي دواړه یو ځای غرېدل. وېرې له زیات فکر نه وروسته پرېکړه کړې وه، چې له پېیر سره باید د فرانسې د سفارت په اړه خبرې وشي، نو ځکه یې سمدلاسه له هغه سره په دې اړه خبرې پیل کړې، خو بیرګ د هغې برخلاف بیا فکر کاوه چې خبرې بیا د نارینوو د چارو په اړه وي، نو ځکه د خپلې ښځې خبروته ورولوېد ، د هغې خبرې یې پرې کړې او د اتریش د جګړې کیسه یې پیل او بې له هغه چې دې خبرې ته یې پام شي، له ټولنیزو خبرو نه ځانګړو ته راغي او د هغو وړاندیزونو په اړه، چې په دې جګړه کې د ده د ګډون لپاره، ده ته شوي و ، غږېدا پیل کړه. بیا یې خپلې خبرې اوږدې کړې او وې ویل، چې ده ولې دغه وړاندیزونه ونه منل. سره له هغه چې له مېلمه سره مرکه ډېره بې خونده او وېرې ددې په خبرو کې د خپل مېړه د ورولوېدو نه خوابدې بربښېده. د مېلمنو له ډلې نه پرته له پېیر نه بل ځوک راغلي نه و ، مګر بیا هم دواړو ډاډه و چې مېلمستیا ښه پیل شوې ده...

ډېر ژر د بیرګ پخواني ملګري باریس هم راورسېد خو له وېرې او بیرګ سره یې کره وړه لږ ساړه بریښېدل. تر باریس نه وروسته یو مېرمن او یو ډګروال راغلل، بیا یو جنرال، بیا د رستوف د کورنۍ غړي راورسېدل او نور نو بیشکه مېلمستیا ، نورو ښو مېلمستیاو ته ورته شوه.

بیرګ او وېرې د مېلمنو د خوښۍ او لېوالتیا ، د هغو د ګډوډو خبرو اترو ، سترې مشې خواره مشې، په مېلمستون کې د ښکلو جامو د شغهاري له لیدو او اورېدو نه وروسته نه شو کولای، خپله خوښۍ پټه کړي. هر څه، د نورو مېلمستیاو په شان و. په تېره بیا جنرال چې کوربانه یې د کور د ښه جوړولو له امله ستایل او بیرګ به یې پرله پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اوږه کېښکود. او بيا يې خپله د باستون د لوبې لپاره هرڅه برابر او هغه يې پيل کړه. جنرال د ګراف ايليا اندرېوويچ تر څنګ کېناست، ځکه هغه يې تر ځان نه وروسته، تر نورو غوره مېلمه او د درناوي وړ ګاڼه. زاړه د زړو او ځوانان د ځوانانو ترڅنګ کېناستل. کوربنه د چای د ميز ترڅنګ چې يو د سپينو زرو په يوه توکرۍ کې هماغه شان پټري په کې ايښې وې، لکه د پانين په مېلمستيا کې چې وې، ناسته وه. لنډه دا چې هر څه، له هره پلوه نورو مېلمستياو ته ورته وو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

پيير د مېلمنو په منځ کې د يوه درانه او ويارمن مېلمه په شان بايد د ګراف ايليا اندرېوويچ، جنرال او ډګروال تر څنګ کېناستلي واى. پيير د باستون د ميز تر شا ، داسې کېناست چې مخامخ ناتاشې ته برابر شو. دي د هغه عجب بدلون نه، چې د نڅا د بندار نه وروسته په هغې کې ليدل کېده په حيرت کې و. هغه چوپه خوله او نه يوازې هغه شان ښکلې نه وه، لکه د نڅا د شپې په شان، بلکې څه بدرنګه هم برېښېده. پيير تر سترګو لاندې هغې ته ورو کتل او له ځانسره يې وويل: په هغې څه شوي دي؟ ناتاشا د چاى د ميز شا ته د خپلې خور ترڅنګ ، په ډېرې بې پروايئ، بې له هغه چې ورته وګوري، ناسته وه، باريس پوښتنو ته ځوابونه ويل. پيير د قطعو څو پاڼې بدلې او پنځه نورې يې راواخيستې، د ده دا کار د هغه د سيال خوښۍ لا زياته کړه، په دې شېبه کې د نويو رارسېدونکو ګامونو او سترې مشي غږ واورېدل شو، سر يې پورته کړ، بيا يې ناتاشاته وکتل او په لا حيرانۍ يې ځان نه وپوښتل: په دې نجلۍ څه شوي دي؟

سردار اندرې يې وليده، چې د ناتاشا مخې ته ولاړ دي. په ځانګړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاملرنې او مهربانۍ هغې ته څه وایي. هغې چې څېره یې ګلابي رنګ اخېستی و، سر یې ورپورته او هڅه یې کوله خپله ستړې سا آرامه کړي، هغه ته وروکتل، د هغه په ګوګل کې لګېدلې لمبې څو شېبې مخکې آرامې شوې وې، بیا یې شغلې او اور په څېره کې لګېدلي وو. ټوله بدله شوې وه او بیا یې د څو مخکې شېبو نابښکلې څېرې، هماغه د نڅا د شپې ښکلا خپله کړې وه. سردار اندرې پېیر ته ورغی او پېیر د خپل ملګري په څېره کې د ځوانۍ هغه تاندې او هیله مندې نښې ولیدې. پېیر د لوبې په اوږدو کې څو واره ځای بدل کړ، کله به یې ناتاشې ته مخ شو، کله به یې څنګ او کله به یې هغې ته شا شوه، او د شپو لوبو په اوږدو کې یې هېڅکله له هغې نه سترګې ونه شلولې.

یوې ناڅرګندې خوښۍ چې د رخې او ګېنۍ له تریخ احساس سره مل و، دی زوراوه او تصور یې کاوه چې د هغوی (ناتاشا – اندرې) تر منځ څه تېرېدونکي دي. همدې احساس دی اړ کړی و چې لوبه چور هېره کړي.

تر شپېږ واره لوبې نه وروسته جنرال پاڅېد او وې ویل:

- په دې ډول لوبه ناشونې ده او د هغه د پاڅېدو سره پېیر هم وزګار شو. یو پلو ته ناتاشا له سونیا او باریس سره غږېده، وېره چې نرۍ موسکا یې پرشونډو خوره وه، له سردار اندرې سره د څه په اړه غږېدل، پېیر خپل ملګري ته ورنېږدې شو، له یوې پوښتنې نه وروسته پوه شو چې خبرې پټې نه دي، د هغه تر څنګ کېناست.

وېرې چې خپلې خور ته د سردار اندرې ځانګړې پاملرنې ته پام شوی و، له لږ فکر نه وروسته دا ښه ګڼلې وه چې په مېلمستیا کې، په رښتینې مېلمستیا کې، هرومرو باید، په شاعرانه او عاطفي ژبه د مېلمنو پټو احساساتو ته لاره ولټول شي، نو ځکه یې په ټولیز او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېره بیا د خپلې خور پر عواطفو او خیالاتو خبرې وکړې. دا یې هم ښه ګڼلې وه چې باید د اندرې په څېر له ځیرکو او پوه مېلمنو سره په خورا ځیرتیا او د دیپلوماتي هنر په ژبه خبرې وشي.

پېر چې کله هغو ته ورننېږدې شو ، پام یې شو چې وېره د خپلو خبرو له خونده په خوندونو کې ډوبه او سردار اندرې لږ شانته ناآرامه بریښي (دی خورا کم له دغه شان حالت سره مخامخېده) وېرې، چې نرۍ موسکا یې پر شونډو خوره وه، وویل:

- ښاغلیه سردار تاسو چې داسې ځېرک او له ورا د خلکو په خصلت پوهېږئ، د ناتالیا (ناتاشا) په اړه څه فکر کوئ؟ ایا هغه کولای شي، د نورو ښځو په شان خپل اړیکي دایمي وساتل شي؟ (دنور ښځو نه یې موخه ځان و) ایا کولای شي هغه یو وار مینه شي او د تل لپاره، خپل مین ته وفا وکړي؟ زه همدغه وفا رښتیني مینه ګڼم، تاسو څه فکر کوي، ښاغلیه سرداره؟

سردار اندرې له ملنډو نه په ډکې موسکا ، چې غوښتل یې خپه ناآرامي تر هغې لاندې پټه کړي، وویل:

- ستا له خور سره، زما پېژند ګلوي دومره نه ده ، چې د دغه شان نازکو رازونو د سپړنې توان ولرم... ددې تر څنګ زه په دې اند یم چې څومره مو ښځې کمې خوښېږي په هماغه کچه دوی زیاته وفا کوي.

او پېر ته یې چې دده خواته را روان و ، وروکتل.

وېرې دوام ورکړ:

- هو کې سرداره ! تاسو رښتیا وایئ، زموږ په زمانه کې نجونې دومره آزادي او د ځوانانو له خوا هغوی ته پام دوی هومره سرساموي، چې رښتیا او حقیقت ترې نه هېرېږي (وېرې هم د نورو لنډ اندو په شان، په ټولیز ډول خوښېدل «زموږ په زمانه کې» له نامه نه وغږېږي. دغه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

وګړي تصور کوي چې د خپلې زمانې په ټولو ځانګړتیاو ښه پوه او دا ورته څرګنده شوې ده، چې د خلکو کړه وړه له پخوا نه بدل شوي دي) باید ووایم چې نتالیا د خپل شاو خوا ځوانانو د هڅو په وړاندې ډېره مات غاړې او آرامه ده.

سردار اندرې دا چې دویم وار خبر د نتالیا یاده شوه، ناآرامه شو او غوښتل یې پاڅېږي، خو وېرې چې خوږه موسکا یې پر شونډو را تازه کړه، دوام ورکړ:

- تصور کوم بلې هېڅ پېغلې ته ځوانان دومره پاملرنه نه کوي، لکه هغې ته یې چې کوي، خو تر دې وروستیو وختونو پورې د هغې څوک د زړه له کومې خوښ شوي نه و.

وېرې مخ پېیر ته وروا ړاوه او زیاته یې کړه:

- آن زما ګران خپلوان باریس، ښا غلیه ګرافه! (پېیر) تاسو خو باریس ښه پېژنئ، باریس یادوم، خبره دې زموږ تر منځ وي، دوی (د مینې په دنیا کې) خورا وړاندې لاړل. دغه د مینې په دنیا کې دوړاندې تګ خبره وه، د مینې کنایه وه، چې په هغه زمانه کې خورا دود وه.

سردار اندرې تندی تریو او چوپ شو.

وېرې هغه ته وویل:

- تاسو خو له باریس سره دوست یاست که څنګه؟

- هو کې، زه هغه پېژنم.

- هغه به هرومرو له ناتاشې سره د خپل د ماشومتوب د مینې خبرې درته کړې وي.

سردار اندرې ناڅاپه تک سور واوښت او وې پوښتل:

- عجبه ده، د ماشومتوب مینه؟

- هو کې، کله نا کله د خپلوانو ترمنځ کډ کار، ملګرتیا او خوا خوږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګوا ښمنه مینه بدلېږي.
سردار اندرې وویل:
- هوکې هوکې، بېشکه چې همداسې وي !
هغه ناڅاپه په خبرو راغي او له پېير سره یې ټوکې پیل او وې ویل چې هغه باید په مسکو کې د خپل ماما ، کاکا لـه پنځوس کلنو میشتو لونړو سره لـه احتیـاط کـار واخلي. د همدې ټوکنیزو خبرو پـه منځ کې پاڅېد ، پېیر یې له لاسه ونیو او یوې خوا ته یې له ځانسره بوته.
پېیر چې د خپل ملګري تـازتوب لا پـه خبرو راتـګ او د پاڅېدو پـه وخت کې یې ناتاشا ته د هغه خوږو کتو ته پام شوی و ، په تعجب هغه ته وکتل او وې پوښتل:
- نو څه پېښ شوي دي؟
سردار اندرې وویل:
- زه باید... زه باید له تاسره وغږېږم. زموږ د ښځینو دستکشو پـه اړه (موخـه یـې هغـه دسـتکش و ، چـې ماسـونانو ، نويـو ورغلـو کسـانو تـه ورکول او یو له هغو نه باید خپلې د خوښې ښځې ته ورکړل شوي وای.) زه بایـد... نـه، نـه، بیـا بـه وروسـته درسـره وغږېږم. سـردار انـدرې چـې سترګې یې له حیرانـوونکې ځلا نـه ډکـې، خـو دي ډېـر آرام و ، د ناتاشـا خواته ورنږدې شو او د هغـې ترڅنـګ کېناست. پېیـر لیـدل چـې څنګـه سـردار انـدرې لـه ناتاشـې نـه څـه وپوښـتل او هغـې پـه قهـر سـره ځـواب ورکـړ،خو په دې وخت کې بیـرګ پېیـر تـه ورغـي او لـه هغـه نـه یـې هیلـه وکـړه چـې د هسـپانیا د شخـړې پـه اړه د جنرال او ډګروال تـرمنځ پـه روانـو خبرو کې ګډون وکـړي. بیـرګ نیکمرغـه او راضـي برېښـېده ، د خوښـې موسکا د هغه پرشونډو خوره وه. مېلمستیا خورا ښه، چور هماغه شان و ، لکه د نورو مېلمسـتیاو پـه شان. د ښـځو خـوږې خبـرې، د باسـتون د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبې ميز، قطعې او په قطعو کې د جنرال د آواز جګېدل، آن سماوار، ډوډۍ، پتاسې او شـرينې ټـول، ښـه او ښـه وو. يـوازې يـو څـه پـه دې مېلمستيا کې کم و، هغه څه چې په ټولو مېلمستياو کې ده ليدلي و او دلتـه نـه و، هغـه دا و چې د کـومې مهمې شـخړې يا موضـوع پـه اړه د نارينو ترمنځ په جګ آواز خبرې اترې او شخړې وې، هغه هم جنرال پيل او ده هم پېير هغو ته ورګډ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۲

سردار اندرې بله ورځ د رستوف کور ته ورغی. هغه ګراف ایلیا اندریوویچ بللی و. هغه ټوله ورځ هلته تېره کړه.
د کورنۍ ټول غړي په دې پوهېدل، چې سردار اندرې د چا لپاره ددوی کره راغلی، هغه هم دا نه پټوله او د ورځو په اوږدو کې یې هڅه کوله چې له ناتاشې سره واوسي. ناتاشا نه یوازې په زړه کې ویرېده، بلکې له نیکمرغۍ نه هم خوشاله وه او د کورنۍ ټول غړي یوه بختور زیري ته سترګه په لاره وو.
کله به چې سردار اندرې له ناتاشې سره خبرې کولې، مشرې ګرافینې به هغه ته په خورا ځیر غمجن او له خیالونو نه په ډک تصور کتل، خو کله به چې سردار اندرې هغې ته وروکتل، هغې به له چا سره هسې تشې خبرې پیل کړې. سونیا نه غوښتل هغه دواړه یوازې پرېږدي، نو ځکه به تل له هغو سره وه او له بله پلوه له دې کبله پرېښانه وه چې د هغوی د خبرو خنډ او د خلکو د خندا نه شي. کله به چې ناتاشه له هغه سره یوازې او سترګو په سترګو شوه، له انتظاره به تکه سپینه او ورخطا شوله. هغه د سردار اندرې کمینې او حیا حیرانه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې داسې انګېرله چې سردار اندرې غواړي څه ورته ووايي، خو څه، دا نه پوهېده او هغه نه شو کولای هغه ووايي.

کله چې ماښام سردار اندرې لاړ، ګرافینه ناتاشې ته ورغله او په پټه یې له هغې نه وپوښتل:

- نو څه وشول؟

ناتاشې وويل:

- مورجانې ! تا ته قسم درکوم چې اوس مې هېڅ مه پوښته.

سره له هغه هم هغه شپه تر ډېره پورې کله ناآرامه او کله هم په وېره کې وه، سترګې یې په یو ځای کې ګنډلې وې او د مور کټ ته به یې کتل او د سردار اندرې په اړه مورته وغږېده. هغې وویل چې اندرې دا ډېره وستایله، هغه به کله ویل چې بهر ته سفر کوي او له دې نه یې پوښتل چې سږ کال اوړي به دا چېرې ځي او کله خو یې د باریس په هکله دې نه پوښتنې کړي دي. هغې ویل:

-خو پوهېږئ، دغه شان... دغه شان یو حالت سره هېڅکله مخامخ شوې نه ده، کله چې له هغه سره یم ویرېږم، دا څه ولې، دا څه معنې لري؟ دا ددې نښه ده چې دا هرڅه رښتیا دي؟ ها؟ مورجانې !وېده شوئ؟

مور یې ځواب ورکړ:

- نه، ویښه یم، زه هم ویرېږم، ځه وېده شه.

- چېرې لاړ شم؟ هرڅنګه چې وي، خوب نه راځي؟ خوب یعنې څه؟ خوب لا څه لېونتوب دي؟

په زړه کې راویښ شوي احساس حیرانه کړه او د دغه احساس له ډاره یې زیاته کړه:

- مورجانې ! زما ادکي ! تر اوسه پورې هېڅکله داسې شوې نه وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آن تصور يې هم نه شم کولای، چې ولې دا سې شوم، همدا سې ده، مورې !

ناتاشې ته دا سې برېښېده چې هماغه لومړی وار يې چې په اترادينا کې، سردار اندرې ليدلی دی، زړه يې پرې بايللی دی. هغه ګواکې دغې ناڅاپي او عجيبې نيکمرغۍ ويروله، هغه نيکمرغي چې ددې د هغه په لومړي وار ليدلو په برخه شوې، خپله يې خوښه کړې وه، د هغه په وړاندې بې احساسه نه ده، داسې بريښي چې دا به تقدير وي، چې هغه دې هم هغه وخت پترزبورګ ته راشي، چې مور هم دلته يو او بيا د نڅا په هغې مېلمستيا کې سره مخامخ شو. دا ټول د تقدير کار دی. دا په ډاګه د تقدير کار دی چې ټول داسې سره برابر شول، چې په دې نڅا کې له دې سره برابر شو. د هغه د لومړي وار په ليدو مې داسې احساس کړه، چې دا کتنه کومه ځانګړې کتنه ده.

مور د خيالو په څپو کې ډوبه او لور نه يې وپوښتل چې سردار اندرې نور څه ورته وويل؟ څه يې ورته ولوستل او کوم شعرونه يې د خاطرو په کتابچه کې ورته وليکل؟

ناتاشې ناڅاپه وپوښتل:

- دا خو به د شرم ځای نه وي، چې هغه کونډ دی؟

- دا څه د لېونتوب خبرې کوئ؟ د خدای شکر وکړه، د نکاح بختونه په آسمانو کې تړل کېږي.

ناتاشې چې د خوښۍ اوښکې يې پر ليمو راشېوه وې، ګېڼۍ اخيستې وه، له مور نه يې غېږ تاو او چيغه کړل:

- زما ګرانې مورې ! څنګه راته ګرانه يې، ها نه پوهېږئ چې څومره نيکمرغه يم.

په همدې وخت کې سردار اندرې له پېير سره ناست و او له هغه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پر ناتاشې د خپلې لېونې مينې او د واده کولو کيسې کولې.

په همدې ورځ ګرافينې ايلينا واسيلوفنا (د پيير ښځه) يوه لويه مېلمستيا جوړه کړې وه، دې مېلمستيا ته د فرانسې سفير، يو بهرنی شهزاده چې هرکله به ددوی کور ته راتلل او يو شمېر نور ډېر مخور او پېژندل شوي مېلمانه، نارينه او ښځې راغلي وو. پيير هم دلته و، په سالون کې ښکته پورته ګرځېد او ځانته خورا پام، پريښانی او سرسام والي يې ټول حيران کړي وو.

پيير د نڅا د هغې وروستۍ مېلمستيا نه وروسته داسې احساس کړی و چې بيا يې د ملالتوب او پريښاني شېبې او ورځې را روانې او بې ګټې او په ناهيلۍ د هغه په وړاندې ټينګار کوي. پيير بې له هغه چې پوه شي په دې ورځو کې په يو ځانګړي ياور بدل شوی و او د دغې ځانګړتيا د پيدا کولو له پيل نه يې د سپکاوي يو دروند پېټی پر اوږو ورلوېدلي او د ځينو وګړو د غرور ناولي خيالونه يې، خيال ورګډ وو کړی و. له دې سره همهاله د خپل ملګري سردار اندرې او ناتاشې، چې د خپل کوچنۍ خور په شان يې نازوله، ترمنځ د نويو پيدا شوو عاطفي اړيکو او په دې برخه کې د ده او د ده د ملګري د حالت تو پير دی ډېر زوراوه او د پريشانۍ سبب يې کېده. هغه په هماغه اندازه چې د خپلې ښځې په اړه فکر کولو نه کرکه لرله، په هماغه کچه يې نه غوښتل د سردار اندرې او ناتاشې ترمنځ د پيدا شوې عاطفې او خواخوږۍ په اړه فکر وکړي. هغه ته بيا ددې دنيا هرڅه ترنظر بابيزه ورغلل. د هغه په خيال کې بيا دا پوښتنه راژوندۍ شوه: ولې؟ ولې ده شپه او ورځ په ماسوني کتابونو او کړو تېرول، چې اوس بيا شيطاني روح پر ده زورور کېږي. شپه دولس بجو ته رسېدلې وه، چې له مېلمستيا نه ووت، پاڅېد او خپلې کوټې ته چې د کور په دويم پوړ کې و ورغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه تیاره او د سګرټو له لوګو نه ډکه وه. دي د خپل میز تر شا کېناست، په لیکلو یې پیل وکړ، د سکاتلندي ماسونانو د قلمي نسخو نه یې څه رالیکل چې یو څوک کوټې ته رانوتل. هغه سردار اندرې و. پيیر د یوه سرسام او خواشینۍ چا په څېر وویل:

- هو، دا تاسو یاست!

هغه د یو نا امېد او ستومانه په شان چې د ژوند له بدمرغیو یې د ژغورنې لپاره کارته لاس وراچولې و، خپلې کتابچې ته د اشارې په ترخ کې وویل:

- دا دی کار کوم.

سردار اندرې د خوښۍ او شور نه په ډکې خوځېدا، د هغو کسانو په څېر چې ژوند ته په نوې بڼه ګوري د پيیر په وړاندې ودرېد او پرته له هغه چې د هغه پریښانۍ او خټه طبیعت ته یې پام شي، په خورا غرور او نیکمرغۍ وموسېد او وې ویل:

- ښه د زړه سره! ما پرون شپه غوښتل تا ته ووایم، خو ومې نه ویل، نن شپه هم د همدې لپاره راغلی یم، زه ژوند کې داسې نه وم شوي، مین شوي یم، مین، ګرانه!

پيیر ناڅاپه ژور اسویلی وویست او خپل څورب ځان یې پر اوږده څوکۍ واچوه او وې ویل:

- پر ناتاشې رستوفې، مین شوی یې، ها؟

- هو کې، هو کې، نور پر چا؟ هېڅ کله به مې باور نه وای کړی، خو دغه احساس پر ما خورا لاس بري دي. پرون شپه زور بېدلم، په عذاب وم، خو دغه عذاب زه په دنیا کې پر هېڅ شي نه بدلوم. ما مخکې له دې ژوند درلود. اوس یوه شوم چې ژوند څه شي دي، خو بې له هغې نه هم ژوند نه شم کولای. خو ایا دا شونې ده، چې زه هم هغې ته ګران واوسم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د هغې لپاره زوړ یم... ولې سرسام یې؟ ولې نه غږېږې؟

- زه، زه، زه به څه درته ووایم.

پېیر ناڅاپه پاڅېد او په کوټه کې یې په ګرځېدا شو:

- ما تل فکر کاوه... ما تل فکر کاوه چې دا نجلۍ یوه خزانه ده، دا یوه بې ساري نجلۍ ده... مهربانه ملګریه! زه له تاسو هیله کوم، ډېر ځان هوښیار هوښیار مه کوه، شک ته لاره مه ورکوه، واده وکړه، واده وکړه واده وکړه، زه درته وایم، تر تا نه به بل نیکمرغه سړي په دنیا کې نه وي.

- او هغه؟

- هغې ته هم ګران یې.

سردار اندرې وموسېد، د پېیر ستر ګو ته یې وکتل او وې ویل:

- اپلتې مه وایه.

پېیر په خواشینۍ چیغه کړل:

- زه پوهېږم، ورته ګران یې.

سردار اندرې پېیر له لاسه راونیو، هغه یې ودراوه او وې ویل:

- غوږ شه، زما له زړه نه خبر یې کنه؟ زه باید یو چا ته زړه تش کړم او هر څه ورته ووایم.

پېیر وویل:

- ښه، غږېږه، زه ډېر خوشاله کېږم، چې خبرې دې واورم.

په رښتیا هم د هغه څېره بدله شوه، د تندي ګونځې یې وغوړېدې او په خورا پام یې د خپل ملګري خبرو ته غوږ شو. داسې برېښېده چې سردار اندرې هم څور بدل شوی وي... پېیر یوازینی څوک و، چې ده کولای شول، هغه ته د خپل زړه راز وغوړوي... هغه ویل:

- که یو چا راته ویلي وای چې داسې به په یوه نجلۍ مین کېږم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند کې به مې نه وای منلې، زما دغه او سنې احساس، له هغه څه سره چې پخوا مې په زړه کې درلود هېڅ وره نه دي. تولـه دنيا ما تـه پـه دوو برخو ويشل شوې ده: يوه د نيکمرغـۍ، هيلو او رڼا او بلـه هغـه چې دا هلته نه شته، وير او تياره ده.

پېير د هغه خبرې پسې تکرار کړې:

- هو کې، هو کې وير او تياره. په دې ډېر ښه پوهېږم.

- پـه دې کې زه هـېڅ ملامـت نـه يـم، چې رڼا راتـه ګرانـه ده، زه ډېر نيکمرغه يم، ته په دې پوهېږې؟ زه په دې پوهېږم چې زما پـه دې حالـت ته خوشاله يې.

پېير د خپل ملګري خبرې و منلې او وې ويل:

- هو کې، هو کې همداسې ده. په ملالو او غمجنو سترګو يې هغـه تـه وکتـل، پـه هغـه کچه چې د سردار اندرې برخليـک ورتـه نيکمرغـه پـه هماغه کچه يې خپل هغه ورته وير جن او بد مرغه برېښېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۳

د واده لپاره د پلار خوښه هرومرو وه، نو له دې کبله سردار اندرې بله ورځ پلار ته لاړ. پلار په ظاهره، په کراره خو په ګوګل کې يې په يو اخ و ډب د زوی دغه خبر واورېد.

هغه نه شو کولای دا درک کړي، چې څنګه په هغه وخت کې چې د ده لپاره ژوند پای ته رسېدلی، يو څوک وغواړي هغه بدل او څه نوي په کې ورزيات کړي. بوډا له ځانسره ويل: ښه به دا و چې پرېښې يې وای چې ژوند مې هسې پای ته رسولې وای، چې زه يې غواړم، تر هغه وروسته يې بيا هر څه چې سره کول، کول دې. خپل زوی سره يې له هغې ديپلوماسۍ نه کار واخيست چې په خورا مهمو چارو کې يې کار ترې اخيست. هغه په خورا کراره ژبه له هغه سره په دې اړه خبرې پيل کړې:

- لومړی خو واوره، د قامي اعتبار، کورني شتمنۍ او پوهې له پلوه غوره نه برېښي، دويم دا چې نور تا ته نه ځواني او روغتيا پاتې ده (بوډا په دې خبره ډېر ټينګار کاوه) حال دا چې پېغله خورا تنکۍ ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریيم په خپل زوی دې زړه نه خوږېږي، چې ځنګه يې داسې يوې پېغلوتې ته وسپارې، او څلورم دا چې (بوډا له ملنډو نه په يو ډک غلچک زوی ته وکتل) په پای کې درته وایم، که دا کار يو کال وځنډوې ښه به وي، بهرته لاړ شه، د روغتيا غم دې وخوره، هماغه شان چې هيله لري، سردار نيکولای ته يو آلماني روزونکي پيدا کړه او بيا هغه څه چې ته يې مينه، شوق، سيالي يا پرېښانی ګڼې، هر څه يې چې نوموې، هغه تر سره او ښځه وکړه. دا زموږ وروستۍ خبره ده، پوه شوې کنه؟ وروستۍ.

سردار خپلې خبرې په داسې يوې ژبې پای ته ورسولې، چې څرګندېده هېڅ څه نه شي کولای، د ده دريځ بدل کړي.

سردار اندرې په څرګنده پوه و چې بوډا هيله لرله، چې نه د اندرې او نه په راتلونکي يوه کال کې دهغه احساسا تو، زغم نه لري او يا به د يو کال په لړ کې خپله بوډا له دنيا نه سترګې پټې کړي، نو ځکه يې د پلار خبرو ته غاړه کېښوده، دا په دې معنا چې ريباري به وکړي، خو واده به يو کال وروسته کوي.

سردار اندرې د رستوف کره د خپل وروستي تګ نه درې اونۍ وروسته، پترزبورګ ته راستون شو.

ناتاشه له مور سره تر زړه خوالۍ نه يوه ورځ وروسته، له سهاره تر ماښامه پورې بالکونسکي ته سترګې په لارې وه، خو هغه رانغی. دويمه او دريیمه ورځ يې په کاته کاته سترګې په خاته شوې. پيير هم ددوی ديدن ته رانغي او ناتاشا نه شو کولای په دې پوه شي، چې ولې هغه ددې ديدن ته نه راځي.

درې اونۍ په همدې ډول تېرې شوې، هغې هېڅ چېرې د تګ تکل نه لاره او لکه د سيورې په شان سرګردانه او خواشينه کوټه په کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځېده. ماښامي به يې له ټولو په پټه ژړل او آن له مور سره به يې هم نه کتل. هغه به قهرېده او خوابدی، ته به يې هسې پلمې لټولې، هغې ته داسې بربښېده چې ټول د هغې په ناهيلۍ خبر دي، پر هغې ملنډې وهي او يا يې هم زړه پرې سوځي. ګواکې د هغه د زړه وير کم دی چې د بدمرغۍ پېټی هم پرې وربار شو.

يوه ورځ مورته راغله، غوښتل يې مورته څه ووايي، خو ناڅاپه په ژړا شوه، د هغې اوښکې د هغه ماشوم اوښکو ته ورته وې، چې خپله هم نه پوهېږي په څه رټل شوي دي. ګرافينې ناتاشا تسل او آرامه کړه، ناتاشا لومړي خپلې مورته غوږ غوږ وه، خو ناڅاپه يې د هغې خبرې پرې کړې او وې ويل:

- مورې، تا ته وايم مورې بس کړه ! بس کړه ! زه د هغه په اړه فکر نه کوم او نه غواړم فکر وکړم. يو څو وخته دلته راته، راته او س نه راځي، نه دې راځي... نو څه؟

غږ يې وربږدېد او نږدې و ، چې بيا يې اوښکې راتويې شي، خو ځان يې ټينګ کړ او په کراره يې دوام ورکړ:

- زه اصلا نه غواړم مېړه وکړم، له هغه نه ډارېږم. اوس، اوس دا دي هر څه هېر او خپله چور آرامه شوم.

هغې له مور سره تر دغو خبرو نه يو ورځ وروسته، خپل هماغه زوړ کميس واغوست، چې هر سهار به يې په اغوستو د خوښۍ په څپو کې ډوبېده. هغې بيا خپل همااه پخواني ژوند پيل کړ. د چای تر څکلو وروسته هغه تالار ته چې غږ به ښې انګازې په کې کولې، لاړه او هلته يې د سولفژ (د موسيقۍ يوه آله) تمرين پيل کړ. کله چې د موسيقۍ لومړنی درس پای ته ورسېد ، د تالار په مېنځ کې ودرېده او د يوې سندرې يو بيت يې چې تر ټولو نه زيات يې خوښېده، تکرار کړ... بيا يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې هغه پخوانۍ هيلې او تلوسې راوخوټېدې او له ځانسره يې وويل:

- ولې دومره زيات په دې اړه فکر وکړم، هسې هم هر څه ښه دي. تر دې خبرې نه وروسته يې په تالار کې قدم وهل پيل کړل.. کله چې د هينداري تر مخې تېره شوه، ځان ته يې وکتل، خپله څېره يې وليدله او وې ويل:

- هو، آها دا زه يم! څومره ښکلې، ډېره ښکلې، زه هېڅ چا ته اړتيا نه لرم.

کومې مينځې غوښتل تالار ته راننوزي، چې څه شي جوړ کړي، خو هغې لاره ورنه کړه، بېرته يې دروازه ورپسې پورې کړه او دې خپله قدم وهلو ته دوام ورکړ. هغه ورځ په خورا ښه او ددې په پخوانۍ خوشال حالت پيل شوې وه، هر څه خپل ځان نيو، بيا يې ځيني نارينه په خيال ګرځېدل چې پر دې مين دي، ددې په ښکلا کې ډوب او په ستاينو يې لګيا دي:

- دا څه ښکلا ده، دا ناتاشا ده؟ ښکلې، ښه آواز، ځوانه، هغه د هيچا خندا نه دي، چا ته آزار نه رسوي، خو يوه هيله لري، هغه په کراره پرېږدئ. که هر څومره هغه خلکو په کراره پرېښې وای، خو دا شونې نه وه، چې هغه په کراره پاتې شي او په دې خبره اوس هغه خپله هم پوهېده.

په دې خيالونو کې وه، چې د تالار يوه دروازه راخلاصه شوه او چا غږ وکړ:

- په کور کې يئ؟

او له دې غږ سره د چا د پښو غږ واورېدل شو. ناتاشا په هينداره کې خپلې څېرې ته وکتل، هلته يې څوک ونه ليدل. د ګاونډې کوټې نه د چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غړ راته، خو بالاخره يې په هينداره کې خپله څېره چې رنګ يې تک سپين الوتی و، وليد. دا د هغه غړ و. ناتاشا ډاډمنه وه، چې دا هغه دی. که څه هم د هغه غړ يې د تړلو دروازو له شا اورېده، خو بيا هم پوهېده چې دا دی دی. په تلوار او الوتي رنګ د هرکلو کوټې ته ورغله او وې ويل:

- مورجانې ! بالکونسکي راغي ! ډارېږم. زه د دغه حال زغم نه لرم، نور نه غواړم وکړېږم خو څه وکړم؟

ګرافينې لا ځواب نه و ورکړی، چې سردار اندرې په ګېڼۍ او برندو سترګو راننوت، خو همدا چې ناتاشا يې وليده، سترګې يې وځلېدې او آرامه شو. د ګرافينې او ناتاشې لاسونه يې ښکل کړل او کټ ته نېږدې کېناست.

ګرافينې وويل:

- ډېره موده کېده چې موږ مو له خپلې کتنې...

خو سردار اندرې هغې ته د چټک ځواب او هغه څه له امله چې هغې ته يې غوښتل وو ايي، د هغې خبرې پرې کړې او وې ويل:

- يوه موده ځکه ستاسو له چوپړ نه بې برخې شوم، چې د پلار ديدن ته ورغلی وم. بايد له پلار سره د يوې خورا ځانګړې خبرې په اړه غږېدلای وای.

هغه په منډه ناتاشا ته وروکتل او وې ويل:

- پرون شپه بېرته راستون شوم. د يوې لنډې شېبې نه وروسته يې وويل:

- آغلې ګرافينې، زه بايد له تاسو سره وغږېږم.

ګرافينې سترګې په ځمکه خښې کړې، سوړ اسويلی يې وويست او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مهرباني وکړئ، تاسو ته مې غوږ دی.

ناتاشا په دې ښه پوهېده، چې هغوی باید یو ازې پرېږدئ، خو نه یې شو کولای له خپل ځایه وښوري، کوم درد یې ستوني کېښکود ، رڼو رڼو او سپین سترګي یې سردار اندرې ته کتل.

په زړه کې یې ویل:

- همدا اوس، همدا شېبه، دا ناشونې خبره ده !

سردار اندرې بیا هغې ته وروکتل او ناتاشا د هغه له همدې ځیر کتو نه پوه شوه، چې تېروتلې نه ده، هوکې، همدا اوس، په همدې شېبه کې، ددې برخلیک ټاکل کېږي.

ګرافینې تا به وای چې زګېروي کوي، وویل:

- ناتاشا ، ځه ته لاړه شه ! بیا وروسته به درغږ کړو.

ناتاشا په ویرېدلو او زاریونه ډکو سترګو سردار اندرې او مور ته وکتل او ووتله. سردار اندرې وویل:

- آغلې ګرافینې، زه راغلی یم، چې ستا لور وغواړم.

ګرافینې له قهره تکه سره شوه، هېڅ یې ونه ویل او وروسته په خورا نرم او آرام آواز وویل:

- ستاسو وړاندیز...

سردار اندرې پټه خوله بې له هغه چې څه ووایي د هغې سترګو ته کتل. ګرافینې وویل:

- ستاسو وړاندیز ... (لږه ورخطا شوه) ... زموږ لپاره د خوښۍ ځای دی... زه ستاسو ریباري او وړاندیز منم... ډېره خوشاله یم. مېړه مې هم... هیله لرم... خو بیا هم هر څه خپله ناتاشې پورې اړه لري.

سردار اندرې وویل:

- کله چې مې ستا خوښه واورېده، بیا به له هغې سره وغږېږم، ایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو له ما سره دا منئ؟

گرافينې وويل:

- هو ،

او خپل لاس یې هغه ته وروړاندې کړ. اندرې د هغې پر لاس ورخم شو ، گرافينې له پردیتوب سره په مینه ناک احساس په مینې د هغه تندي مچ کړ. هغه هم هیله لرله چې سردار اندرې د زوی په شان ورته گران وي او هم هغه یو پردي سړي گاڼه. له هغه نه یې ویره په زړه کې پیدا کېده. گرافينې زیاته کړه:

- زه ډاډه یم چې خاوند به مې هم ستاسو ریباري ومني ، خو ستاسو پلار...

- ما له هغه سره په دې اړه خبرې وکړې ، هغه هم ومنله ، خو یوه خبره یې وکړه چې واده به یو کال وروسته کېږي او دا هغه خبره وه چې غوښتل مې تاسو ته هغه ووایم.

- دا ربښتیا خبره ده چې ناتاشا خورا ځوانه ده ، خو دومره ځنډ ،یو کال خو خورا ډېر وخت دی...

سردار اندرې یو سوړ اسویلی وکړ او وې ویل:

- بله هېڅ چاره نه شته.

گرافينې وویل:

- اوس به هغه تاسو ته راولېږم او خپله له کوټې نه ووته.

کله چې لور پسې ورروانه وه ، له ځانسره یې ویل:

- لویه خدایه پر موږ رحم وکړه !

سونیا وویل چې ناتاشا د خوب په کوټه کې ده. هغه رنگ الوتي په خپل کټ کې ناسته ،په ساړه غلچک یې شمایلو ته کتل، پر ټټر او تندي یې صلیب ویست او په چټک بنگهاري یې څه ویل. د مور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدو یې له کتهٔ راو دانګل او هغې ته یې ورمنده کړل:
- مورجانې، څه وشول، وایه څه وشول؟
مور په داسې یوه ژبه چې ناتاشا ته خورا بې خونده وبرېښېده وویل:
- ورشه، هغه ته ورشه، هغه دې ریباري کوي.
او په داسې یو آواز چې په هغه کې د غم او ملامتې نښې څرګندې وې، په داسې حال چې لور یې په تلوار دې نه لرې کېده ورپسې غږ وکړ:
-ورځه، ورځه،
او یو سوړ اسویلي یې وویست.
ناتاشا بې له هغه چې پوه شي، د هرکلیو کوټې ته رسېدلې وه، هغه یې چې ولید ودرېده، له ځانسره یې وویل:
- ایـا دا پـردی سـړی اوس زمـا د پـاره څـوک دی؟ او سمدلاسـه یـې ځواب ورکړ، هوکې، اوس دغه تن په دې نړۍ کې ما تـه تر هر چا ګران دی؟
شهزاده اندرې هغې ته ورنېږدې شو، سترګې یې ښکته وا چولې او وې ویل:
- هماغه شېبه چې مې ولیدلې په تا مین شوم، ایا کولې شم هیلمند واوسم؟
ناتاشې ته یې وکتل او د هغې د څېرې غوڅې حیرانۍ دي حیران کړ.
د هغه څېرې ده ته ویل: دا پوښتنې بیا نو د څه لپاره؟ ولې پر هغه څه شک لرې، چې پرې ډاډمن وې؟ ولې هغـه خبرې وکـړو چې کلمات نـه شي کولای هغه څه بیان کړي چې احساسوو یې؟
ناتاشا هغه ته ورنېږدې شوه، ورتـه ودرېده، سردار انـدرې د هغـې لاس ونیو او مچ یې کړ.
- ایا زه تاسو ته ګران یم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کې، هو کې
د هغې په آواز کې د خوابدي نښې ښکاره وې. ژور سوړ اسويلي يې وويست، بيا يې اسويلي وويست، بيا بيا او اسويلي په سلګيو بدل شول.
- ولې ژاړې، څه در شوي دي؟
هغې د اوښکو او ژړا په منځ کې په موسېدو موسېدو ځواب ورکړ:
- اخ! چې څومره نيکمرغه يم!
هغه ته ورکړه او يوه شېبه په خيال کې داسې ډوبه شوه چې ګواکې له ځانه پوښتي: ايا دا امکان لري؟ او هغه يې ښکل کړ.
سردار اندرې د هغې لاس نيولی و. د هغې سترګو ته يې کتل، خو په خپل ګوګل کې يې له هغې سره د څو شېبو مخکې مينه احساس نه کړه. د هغه په زړه ناڅاپه څه شي راپرزېدلي و، نور نو هغه پخوانی او له رازه ډکه شاعرانه پرتمينه لېوالتيا نه وه، د هغې ځای د هغې له ښځينه ماشوم وزمه ناتواني سره رحم نيولې و، د هغې دوفا او باور په وړاندې ډار، ګران خو خوښی سره هغه پور، چې دي يې د ابد لپاره هغې سره يو ځای کاوه، که څه هم اوسني احساس د پخواني هغه په شان روڼ او شاعرانه نه و، خو پياوړی او تر پخوا زغرد و.
سردار چې لا هماغه شان د هغې سترګو ته کتل، هغې ته وويل:
- ايا مو رجانې درته وويل چې تر يو کال پورې دا کار ناشونی دی؟
ناتاشا په زړه کې وويل:
- ايا دا په رښتيا زه يم؟ ايا په رښتيا هماغه ماشومه نجلکۍ (ټولو ما ته دغه شان ويلي) ايا په رښتيا زه له همدې شېبې نه د دغه پردي خو د ګرانښت وړ، مهربان، هوښيار او آن زما پلار ته د درناوي وړ سړي ښځه يم؟ ايا دا رښتيا ده؟ ايا دا رښتيا ده، چې هر څه ته بايد په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساده ګۍ ونه کتل شي، زه نور غټه او د خپلو هرو کړو وړو او خبرو درناوي او مسؤولیت لرم؟ هو، رښتیا همدا اوس یې له ما نه څه وپوښتل؟

خپله یې ځواب ورکړ: نه! خو هغه په دې نه پوهېده، چې هغه څه پوښتلي و.

سردار اندرې وویل:

- ما وبښه، تاسو خورا ځوانه یئ، ما خو په ژوند کې ډېر څه لیدلي او آزمایلي، زه پر تا ویرېږم. تاسو لا ځان هم نه پېژنئ.

ناتاشا په ځیر او خورا پام هغه ته غوږ و او هڅه یې کوله د هغه په خبرو یې سرخلاص شي، خو نه کېدل.

سردار اندرې اوږده کړه:

- که څه هم دغه یو کال، چې ما له نیکمرغۍ نه لرې کوي، پر ما خورا ګران تمامېږي، په دغه موده کې به تاسو د ځان د آزمایلو وخت ولرئ. زما هیله له تاسو نه دا ده چې یو کال وروسته ما د نیکمرغۍ په څپو کې ډوب کړئ، خو تاسو په خپلو کړو کې آزاده یاستئ. زموږ کوژده به له ټولو پټه وي، که دا احساس مو وکړ، چې زه درته ګران نه یم یا مو کوم بل نارینه...

د سردار اندرې دا خبرې چې په یو ډول غیر طبیعي بڼه کېدلې، ناتاشا ورپرې کړې:

- تاسو ولې دا خبرې کوئ؟ تاسو پوهېږئ له هماغې ورځې نه، چې تاسو د لومړي ځل لپاره اترادینا ته راغلئ، زه پر تاسو مینه شوم.

هغې دا خبره داسې غوځه او ډاډمنه کوله، چې په رښتیا والي یې پوره ډاډمنه وه.

- او د یو کال په اوږدو کې به تاسو لا خپل ځان وپېژني...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په پای کې په دې پوه شوه چې واده یو کال ځنډېږي، نو ځکه یې ناڅاپه وویل:

- یو کال ! پوره یو کال !

سردار اندرې هغې ته د واده د یو کال ځنډولو د علتونو په ویلو پیل وکړ، خو ناتاشې هغه نه اورېدل.

هغې وپوښتل:

- بله چاره نه شته؟

سردار اندرې ځواب ورنه کړ، خو د دغې پرېکړې د نه بدلون نښې یې له ورایه په څېره کې څرګندې وې.

ناتاشا ناڅاپه په سلګیو شوه او وې ویل:

- دا وحشتناکه ده ! نه، نه وحشتناکه، وحشتناکه ده ! یو کال انتظار ما وژني، دا ناشوني او وحشتناکه ده.

هغې د خپل کوژدني څېرې ته وکتل او په هغه کې یې د رنځ او شک نښې ولیدلې.

ناڅاپه یې اوښکې ودرېدې او وې ویل:

- نه، نه زه هرومرو دا ټول زغمم، زه په بې ساري ډول نیکمرغه یم.

د ناتاشې مور او پلار کوټې ته راننوتل، ناوې او زوم ته یې مبارکي وویله.

له همدې ورځې نه، سردار اندرې د زوم په نامه د رستوف کورنۍ ته تګ راتګ پیل کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۴

د سردار اندرې په ټینګار، د ده او ناتاشې د بولۍ (نامزدي) خبر نه چا ته وویل شو او نه یې کوژده وشوه، هغه ویل:
- دا چې د واده ځنډول د ده په خوښه و، نو د هغه ټول درونـد پېټـې هم باید د ده پر اوږو وي. هغه ویل چې دی به ټول عمر پر خپله خبره ولاړ وي، خو نه غواړي ناتاشا په کوم بند کې ایساره کړي، ښه به دا وي چې هغـه خپـل واک ولـري. کـه ناتاشا آن د شپږو میاشتو پـه اوږدو کې هم داسې احساس وکړي، چې کوژدني یې ورته ګران نه دی، کولای شي، له هر څه لاس په سر شي. خو دا ښکاره خبره ده چې نه د ناتاشې مور او پلار او نه خپله هغې د دغو خبرو لېوالـه وو، خو سردار اندرې خپله خبره ټینګه کړې وه. هغه به هره ورځ د رستوف دوی کره راتـه، خو لـه ناتاشې سره د هغه کړه وړه، د زوم په شان نه و. هغه به، هغې تـه (تاسو) ویـل او یـوازې بـه یـې د هغـې لاس ښکلول. تـر ریبـارۍ او بـولۍ (نامزدۍ) نه وروسته د هغو اړیکې، خورا ساده او مینه ناک شول. داسې برېښېده چې تر دې وخته پورې دوی یو بل نه پېژندل او ددوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو خوښېدل چې تر بولې نه خپل مخکې اړیکې وریاد کړي، هغه وخت وریاد کړي چې هېڅوک نه و دوی څنګه د یو بل سترګو ته کتل. او اوس دا دي چور بدل شوي دي. پخوا ددوی کره وړه خورا لاسي او غیر طبیعي و او اوس ربښتیني او زړه له کومې دي. له سردار اندرې سره خبرې اترې او ناسته ولاړه په لومړیو وختو کې له ستونزو سره ځکه مل و چې هغه ټولو د بلې کچې او دنیا سړي ګاڼه او ناتاشا تر ډېرو پورې هڅه کوله هغه د خپلې کورنیو له غړو سره رږدي کړي... شپې او ورځې همداسې تېرېدې. سردار اندرې ټولو سره له نېږدې آشنا شو. هغه کولای شول د ناتاشې له پلار سره د جاید ادونو او کرنې په اړه او د هغې له مور او خپله له دې سره د جامو او سینګار په اړه خبرې اترې وکړي.

له سونیا سره یې د ګنډولو اوبدلو او د خاطراتو د کتابچې په اړه خبرې کولې. کله به بیا د رستوف د کورنۍ غړو بیا په خپل منځ کې په دې اړه خبرې کولې، چې دا تقدیر څنګه دا ټول رامنځ ته کړل، په دې اړه چې څنګه سردار اندرې لومړي ددوی کلي ته را دنیا ته راغي او بیا دوی پترزبورګ ته لاړل او د هغه ګډ احساس په اړه چې تر لومړۍ کتنې نه د ناتاشا او سردار اندرې ترمنځ پیدا او ددوی د مینځې ورته پام شوی و... دا ټول، دوی د تقدیر خبره ګڼله...

د کوژدنیو ترمنځ شاعرانه چوپتیا چې تل پر دوو کوژدنیو ولاړه وي، پر دوی هم لاسبره وه. زیاتره وخت به دوی څنګ ترڅنګ ناست وو، خو چوپه خوله به وو. کله به ټول پاڅېدل، لاړل به او دوی به یې یوازې پرېښودل خو دوی به همداسې چوپ وو. ډېره کمه داسې پیښېده چې د خپلې راتلونکې په اړه وغږېږي. سردار اندرې ته راتلونکې وحشتناکه برېښېده او وجدان ورته ناآرامه و. ناتاشا د هغه په دغه او دهغه په نورو احساساتو چې دې درک کول، پوهېده خو یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وار ناتاشې له سردار اندرېنه د هغه د زوی نیکولای په اړه وپوښتل. سردار اندرې تک سور شو، داسې تک سور چې اوس زیاتره وخت کېږي، هو دا هغه څه دي چې د ناتاشې په ځانګړي توګه خوښېږي، هغه وویل چې د ده زوی به له دوی نه جلا ژوند کوي.

ناتاشا په ویرې وپوښتل:

- ولې؟

- زه نه شم کولای هغه له نیکه نه جلا کړم، ځکه چې...

هرکله به چې سردار اندرې غږېده (او څومره ښکلي غږېده) ناتاشا به په ډېر ویاړ هغه ته غوږ نیو او هر کله به چې ناتاشا شونډې پرانستې، په خوښۍ او ویرې به یې لیدل چې هغه په ځیر ځیر دې ته ګوري، حیرانه به پاتې شوه او ویل به یې: هغه په ما کې څه لټوي؟ هغه په خپلو غلچکو کې ما نه څه غواړي؟ او که هغه څه چې دی لټوي او غواړي، په ما کې یې پیدا نه کړي، بیا به څه وکړم؟ کله به له خوښۍ نه ډک لېونتوب، چې ددې د طبیعت خپله ځانګړتیا وه، پر دې لاسبری او هغه وخت به سر تر پایه غوږ او سترګې شوه، چې د هغه خندا واوري او وګوري. هغه کله ناکله خندل، خو کله چې یې خندل، د هغه خندا د زړه له کومې او خورا لوړه وه او هر وار به ددې خندا نه وروسته، ناتاشې هغه ته ځان خورا نږدې ګانه. که د راسېدونکي بېلتون خیال دا نه ډارولای، ناتاشا به چور نیکمرغه او له دې نیکمرغۍ نه مسته لېونۍ وای. سردار اندرې له پترزبورګه ترخوځېدو نه یوه شپه مخکې، پیېر هم له ځانسره د رستوف دوی کورته، چې د هغه د نڅا له بنډار نه وروسته دلته نه و راغلي، راوست. پیېر سرسامه او پریښانه برېښېده او له مشرې ګرافینې سره یې د زړه خواله کوله. ناتاشا چې سونیا سره د شطرنج میز ته ناست وو، اندرې یې هم خپلې خواته وروبوله. اندرې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو خواته ورغي او وې پوښتل:

- تاسو له ډېرې مودې راهیسې بېزار او خوف، پېژنئ، هغه مو خوښېږئ؟

- هو، زموږ خوښېږي، ډېر ښه ځوان دی، ډېر ښه طبیعت لري...

سردار اندرې وویل:

- پوهېږئ، ما خپل راز هغه ته ویلی دی. زه هغه له ماشومتوب نه پېژنم. هغه ډېر پاک زړی ځوان دی او ناڅاپه یې لږ په زغرده وویل:

- ناتالي (ناتاشا) تاسو نه هیله کوم... ګوره! زه روان یم، ځم بیا به خدا زده څه پېښېږي، تاسو کېدای شي... ښه! پوهېږم چې په دې اړه څه ونه وایم... خو یوازې یوه... هیله کوم، هر هغه چې پېښېږي او زه دلته نه وم...

- څه کېدای شي پېښ شي؟

سردار اندرې دوام ورکړ:

- هر غم چې و، ګوره پېغلې سونیا، له تاسو نه هم هیله کوم، هره پېښه چې وه، یوازې پر هغه اعتماد وکړئ او مرسته ترې وغواړئ. هغه سرسام او د خندا سړی دی، خو تر هغه نه ربنتیني او پاک زړی بل څوک نه شته.

نه مور، نه پلار کولای شي دا تصور وکړي، نه سونیا او نه خپله سردار اندرې چې له کوژدني نه د ناتاشا بېلتون به، د هغې پر ژوند څه اغېزې ولري... ناتاشا په تکه سرې خېرې، له شور او هیلو په ډک زړه، خو په حیرانو سترګو په کور کې سرګردانه ګرځېده او په خورا وړو او د نه پام وړ کارونو لګیا شوه. داسې برېښېده چې نه پوهېږي چې قسمت څه ورسره کوي او آن هغه وخت چې سردار اندرې د خدای په امانۍ په ښه د هغې لاس ښکل کړل، اوښکې یې تویې نه شوې او یوازې دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې وویل:

- مه ځئ ! هغې دا مه ځئ په داسې یوه ژبه ادا کړل چې سردار اندرې یې دې فکر ته ولمساوه، چې ښه به دا نه وي، چې په رښتیا له دغه سفره سر په لاس شي، او له دې سره پاتې شي. د اندرې په غوږو کې تر ډېرې مودې دغه آواز انګازې کولې، کله چې سردار اندرې مخه ښه وکړه او لاړ، که څه هم بیا یې هم ونه ژړل، خو د څو ورځو لپاره به په کوټه کې یوازې وه او هېڅ څه یې له لاسه نه کېدل. هغې څه خواشینی هم نه کوله، یوازې کله کله به یې له ځانسره وویل:

- ولې او د څه لپاره لاړ؟

خو د سردار اندرې تر تګه دوې اونۍ وروسته، د ټولو د انتظار برخلاف، یو وار له خپلو خیالونو او دردونو نه آزاده شوه، کړه وړه یې د پخوا په شان شول، خو د هغې په ګوګل او زړه کې، د هغو ماشومانو په څېر چې له یوې ځنډنۍ ناروغۍ نه روغ شوي وي، هر څه بدل شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۵

مشر سردار نیکولای اندریوویچ، د زوی د تګ نه وروسته، لا ناروغ، عصبي او تند مزاجه شوی و. د هغه د ناخرګنده قهرونه تول دروند پېتی د شهزادګۍ ماریا پر اوږو وربار و. داسې بربنېبده چې پلار هڅه کوله د لور په ژوند کې هغه تکي او ځایونه پیدا کړي، چې دي وکولای شي د هغو په کېښکوده، هغه لا پسې په عذاب کړي. ماریا په ژوند کې له هر څه زیات له دوو څېزونو سره چې د دې د خوښۍ سرچینې وې، زیاته مینه لرله: یو یې وړوکی نیکولای او بل مذهب و. او دا دواړه هغه پلمې وې چې پلار به په آسانۍ د هغو له کبله ښکنځله او ملنډې به یې پرې وهلې. هره خبره به چې وه، پلار به یې د زړو پېغلو له خوا د ناولو دودونو، شګونو، تونکو او د ماشومانو د بې ځایه او بې پایه نازولو پلو وروا ړوله او ویل به یې:

- ته غواړې په دې نازونو سره هغه (نیکولای جان) د ځان غوندې د یوې زړې بوډۍ په توګه وروزې. پوهېږې نه، نه سردار اندرې زوی غواړي، نه یوه زړه او له واده نه پاتې لور.

یا به یې د شهزادګۍ ماریا تر مخې له پېغلې بوري ین نه وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د روسانو دغه کشیشانو ته بې پایه او بې ځایه درناوی، دغه د شمایلو او شمعو لګولو یې خوښېږي کنه؟ او په دې توګه به یې په خپلې لور ملنډې وهلې.

تل به یې خپله لور په ترخو ترخو خبرو زوروله. د هغه زړه به یې ورماتاوه، خو لور به دغه ټول په خورا آسانۍ ښښل او د پلار درناوي به یې کاوه. هغې هېڅکله پلار ګنهکار نه ګاڼه. خو ایا دا شونې وه، چې له ټولو دغو آزارونو او قهرونو سره سره چې پلار به یې پر دې کول، هغه ورته ګران نه وي، ایا پلار یې پر دې عذاب او ظلم روا ګڼل او عدالت یې نه درلود.

خو اصلاً د عدالت معنا څه ده؟

شهزادګۍ ماریا هېڅکله د هغه عدالت په هکله چې د کبر نښې ولري، فکر نه و کړی. د انساني ټولنې ټول پېچلي او جړ قوانین، د هغې لپاره په یوه څرګنده او روښانه قانون کې مروړل شوي وو، او هغه د عشق او له ځانه د انکار قانون و او دا قانون یو چا موږ ته رانښودلی و. هغه چا چې د انسانانو په لاره کې زورېدلی او له همدې مینې نه یې ژوند ځار کړی و. (حضرت مسیح). چې دا سې وه نو شهزادګۍ ماریا، څوک وه چې د نورو د عدل او ضلم په اړه فکر وکړي؟ د هغې یوازنۍ دنده دا وه چې وزورېږي او نور ورته ګران وا وسي او دا هغه څه و چې دې کول.

سردار اندرې په ژمي کې خپل کلي، لیسه ګوري ته راغی. هغه مهربانه، خوشاله او ښه طبعه لرله. شهزادګۍ ماریا ډېره موده کېده چې خپل ورور یې دا سې نه و لیدلی. هغې دا سې انګېرله چې ورورته یې څه ورپېښ شوي دي. خو سردار اندرې د خپلې مینې په اړه خورته هېڅ ونه ویل. له خپل تګ نه مخکې یې له پلار سره څه ناندرۍ درلودې او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ ماریا دې ته پام شو، چې په خواشینۍ سره بېل شول.

شهزادګۍ ماریا د ورور تر تګ نه وروسته خپلې یوې خورلنډې ژولیه کاراګینا ته چې د ټولو نورو نجونو په شان یې له د سردار اندرې سره د واده هیله لرله، یو لیک ولیکه. ژولیه کاراګینا چې ورور یې له ترکانو سره په جنګ کې وژل شوی و، ماتم درلود.

ګرانې او مهربانې خورلنډې ژولیه!

دا یوه څرګنده خبره ده، چې زموږ ټولو برخلیک له زغمه پرته بل څه نه دی، ستا ویر هومره درونددې، چې زه خو یې د زغم تصور هم نه شم کولای، خو یوازینی زغم به دا وي چې هغه د لوی خدای اراده وبولو، چې د هغې له مخې ستاسو او ستاسو د ګرانې مور د آزمایښې تکل لري.

ګرانې خورلنډې! مذهب او یوازې مذهب دی چې کولای شي موږ ته، نه به وایم چې تسل، بلکې له ناهیلو نه ژغوري. یوازې مذهب دی. هوکې یوازې مذهب کولای شي هغه شخړې چې له ایمانه پرته، دانساني پوهې له ماحول بهر دي، موږ ته راڅرګندې کړي... هغه لومړنی مرګ چې ما لیدلی، زه خپله د هغه شاهده وم او هېڅکله به هغه هېر نه کړم. زما د ورور د نازولې ښځې مرګ و. هغه مرګ پر ما یې سخته اغېزه پرېښې ده. هغه شان چې تاسو هغه برخلیک حیران کړي یاستئ، چې ولې یې ستا ورور ستاسو له څنګه یووړ، زه هم دې ته حیران وم چې ولې یې لیزا، هغه ښکلې ښاپېرۍ، چې نه یوازې یې چا ته تاوان نه رسېده، بلکې له ښېګڼو پرته بله اند ېښنه یې په خیالو کې نه ګرځېده، باید مړه شي. خو په هر حال زما ګرانې! دا دې له هغې ورځې نه چې زما ورېندار مړه شوې پنځه کاله تېرشول او زه په خپل خوار عقل په خورا ښه توګه دا درک کوم چې هغه باید مړه شوې وای. او دغه مرګ څنګه د خدای د بې پایه مهربانۍ او ټولو ارادو شاهد و، که څه هم موږ د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکمت په پوره موخه نه پوهېږو، خو داسې تصور کوم چې دا ټول له بندګانو سره د هغه د بې پایه مینې پرته بل څه نه دي. زه زیاتره داسې فکر کوم چې هغه یوه داسې ښاپېرۍ او نازولې معصومه وه چې د مورولۍ د درانه پېټي او د هغو د درنو دندو د سرته رسولو زغم یې نه درلود. هغې که د مېرمنتوب او ښځیتوب سپېڅلې دندې په ښه توګه ترسره کولې، کېدای شي د مورولۍ د درانه زغم، زغم به یې نه درلودای.. ګرانې خورلنډې! دغه خبرې ځکه تا ته لیکم چې، په انجیل کې هغه نغښتل شوی راز چې زما د پاره د ژوند د بهېر بنسټ جوړوي، تا ته درولېږم. د هغه له ارادې پرته، د هېڅ خوځېدونکي یو ویښته هم نه ښوري او له مونږ سره د هغه بې پایه مینه ده چې د هغه غوښتنې تاکي، نو ځکه هر هغه چې پر مونږ راځي زمونږ په ګټه او زمونږ د نیکمرغۍ لپاره دي. (په هرحال یې شکر) تاسو له ما نه پوښتلي و چې په راتلونکې ژمي کې به مسکو ته راشم او کنه؟ که څه هم ستا د دیدن سخته لېواله یم، ولې تصور نه کوم او هیله هم نه لرم چې مسکو ته دې راشم. زما دا خبره به تاسو حیرانه کړي، که ووایم چې زما د نه راتګ علت بناپارت دی. تاسو هرومرو خبر یاست چې زما د پلار روغتیا ورځ تر ورځې مخ په ژوبلېدو ده. هغه نه شي کولای د سیالېو دښمني او بري وزغمي. هغه ژر ژر په قهرېږي. د هغه زیاتره نازغمي او قهر له سیاسته دي. هغه دا نه شي کولای وزغمي چې بناپارت دې، د اروپا له ټولو اکانو په تېره بیا زمونږ له ټولواک د سترې کاترینې له کړوسي سره لکه د ښځې په شان کړه وړه وکړي.. زما د پلار لپاره د دغه شان کړووړو زغمل خورا ګران دي.. تصور کوم هغه زیاتره د خپلو سیاسي عقایدو او له دې کبله چې د هېڅ سیاسي سیالۍ زغم نه لري او خپل نظر د نورو نظریاتو ته د کومې پاملرنې نه پرته وړاندې کوي، اټکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم چې د سختو او زورونکو ناندريو لمسون به شي. نو له دې کبله مسکو ته له تګ سره هومره لېوالتيا نه ښيي. ټولې هغه لاس ته راوړنې چې د تداوۍ له لارې ګټي، پر بناپارت د سياسي ناندريو له لارې به يې بايلي. په هر حال هر څه به ډېر ژر څرګند شي. زموږ کورنی ژوند که د خپل ورور په لرې والي سترګې پټې کړم، پخوانی رنګ لري. هغه شان چې مې پخوا درته ليکلي و، هغه په دې وروستيو وختو کې ډېر بدل شوی دی. د خپلې مېرمنې تر مرګه وروسته يې سر کال يو ټکان خوړلی دی، په ګوګل کې يې يوه څپه را الوتلې ده او بيا هماغه شان شوی دی، چې ما په ماشومتوب کې پېژانده. رښتينوالي، خوږ ژبه والي، پاک زړتوب او نورې هغه ښېګڼې چې ما په بل چا کې نه دي ليدلې. داسې تصور کوم چې په دې پوه شوی دی چې ژوند د هغه لپاره پای ته نه دی رسېدلی. خو له دې رواني بدلونو سره سره له جسمي پلوه ډنګر، ژوبل او عصبي شوی دی. د هغه له پلوه پرېښانه يم، خو خوشاله يم، چې د ډاکترانو د پخواني ټينګار له امله يې بالاخره بهر ته د هغه سفر پخوانۍ سپارښتنه ومنله. هيله لرم چې د هغه روغتيا په بشپړه توګه روغه شي. تاسو ليکلي و چې هغه په پترزبورګ کې يو له غوره، ځيرکو او پوهو ځوانانو نه ګڼل کېږي، هيله لرم چې زما کورني غرور، به وبښې، ما هېڅکله په دې خبره کې کوم شک نه لاره. هغه مرستې او نيکي چې دلته له خلکو، له مرييونه نيولې تر لويو ځمکوالو پورې کړې دي، شمېرل يې ګران کار دی. اوس پترزبورګ ته راغلې او هغه منصب يې تر لاسه کړی دی، چې وړتيا يې درلوده. زه حيرانه يم او تعجب کوم چې څنګه دغه شان آوازې هغه هم ناسمې چې ګواکې هغه له کومې وړې رستوفې سره مرموز واده کړی، له مسکو نه پترزبورګ ته رارسېږي. زه فکر کوم چې سردار اندرې به له کوم چا، په تېره بيا له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغې نجلۍ سره په دغو دلایلو واده وکړي:

لومړي خو دا چې زه پوهېږم چې ورور مې خورا لږ خو بیا هم د خپلې خدای ببنلې ښځې په اړه غږېږي، د هغه ویر او خواخوږي دومره د هغه پر زړه واکمن دي چې تصور نه کوم، دغه زړه دې بل چا ته ورکړای شي او بیا زموږ دغه نازولې ملک (نیکولای) د میرې منګلو ته وسپاري.

دویم دا چې دغه نجلۍ د هغو ښځو له ډلې نه ده چې د سردار اندرې دې خوښه شي او ده دې واده ورسره وکړي. که رښتیا رابانده وایې زه هم نه غواړم چې هغه دې دغه شان ښځه ولري. وبښه قلم مې آزاد پرېښود ، کیسه اوږده شوه او دا دی دا دویم مخ دی چې تورومیې. د خدای په امان ګرانې خورلنډې، خدای دې تاسو په خپل سپېڅلي رحم او پناه کې وساتي. زما ګرانه ملګرې پېغله بوري ین هم تاسو ښکلوي.

ماریا

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۶

د اوړي نيمايي وه، چې شهزداګۍ ماريا له خپل ورور سردار اندرې نه چې په سويس کې و، ليک ترلاسه کړ. هغې د غه ليک ته هېڅ انتظار نه لاره، سردار اندرې په دې ليک کې خپلې خور ته يو عجيب او ددې له انتظاره لرې خبر ليکلي و. هغه له پېغلې رستوفې سره د ده د بولې خبر و. ټول ليک خپلې کوژدنۍ ته د ده په ښکلو ستاينو، د مينې په خبرو او خپلې خور ته د وروګلوۍ او پر هغې د باور له تورو ډک و. هغه ليکلي و چې لا تر او سه هېڅکله په کومې ښځې مين شوي نه و. دا دی دی اوس نوی د ژوند په معنا پوه شوم، له خور نه يې له دې کبله ښښنه غوښتلي و، چې هغې ته يې د خپلې کوژدنۍ په هکله څه نه و ويلي او يوازې يې له پلار سره په دې اړه خبره کړې وه. هغه دا دليل راوړی و چې خور به يې بيا پر پلار ټينګار کړی وای چې د ورور واده ومني، پلار به د هغې هيله نه وای منلي او پلار به يې لاپسې عصبي شوی وای او بله دا چې، خبره لا هغه وخت څرګنده نه وه، لکه اوس چې څرګنده شوې ده. هغه ورځ پلار ده ته يو کال وروسته د واده وعده ورکړه. له هغه وختـه دا ده شپږ مياشتې اوښتې دي، يعنې نيمايي موده تېره شوې وه او زه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخته اوس زیات دي واده ته لېواله یم. که دغه داکترانو دلته زه د نورو درې میاشتو لپاره په دغو معدني اوبو کې د لامبو لپاره نه وای ساتلای، زه به لا د وخته روسیې ته ستون شوی وای... ته ما پېژنې او له پلار سره مې په اړیکو ښه پوهېږې. زه هغه ته هېڅ ډول اړتیا نه لرم او هېڅ څه ترې نه غواړم. زه تل خپلواک وم او یم خو دهغه په وړاندې مخالفت هم د هغه د کرکې او قهر سبب کېږي. هغه په داسې حالت کې دی چې له مور سره د هغه شپې ورځې، خورا کمې پاتې دي، نو ځکه نه غواړم چې هغه دې زما د نیکمرغۍ خنډ شي. دا دي اوس لګیا یم په دې اړه هغه ته یو لیک لیکم او له تا نه هیله کوم چې یوه ښه شېبه غوره او هغه ته یې ورکړې. ته به ګورې چې هغه په دې اړه څه وایي، ایا کومه هیله شته چې هغه به دا ومني او کنه؟ ایا هغه به دغه یو کال موده لېږ رالنډه کړي که څنګه؟

شهزادګۍ ماریا له ډېرو شکونو، دعاګانو او هیلو نه وروسته لیک پلار ته وسپاره، یوه ورځ وروسته بوډا سردار په کراره هغې ته وویل:

- ورور ته دې ولیکه چې تر څو مړ نه یم، صبر دې وکړئ، ډېر وخت پاتې نه دی، په همدې لنډو ورځو کې به زما له غمه خلاص شي.

شهزادګۍ غوښتل چې د مخالفت کوم ځواب ورکړي، خو پلار هغې ته د خبرو اجازه ورنه کړه، آواز یې لا لوړ کړ او وې ویل:

- واده یې کړه، واده یې کړه ګرانه، تر دې نه غوره موندي نه شي. هوښیار خلک دي آ؟ بډای دي آ؟ د نیکولای جان به ښه میره وي؟ ګوره ورته ولیکه، واده یې کړه، همدا سبا یې واده کړه، د نیکولای جان به میره شي. هغه او زه به له بورینکې سره واده وکړم! هه، هه، هه چې دی هم بې میرې پاتې نه شي. خو په یوه خبره باید پوه شي چې نور زما په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې بله ښځه په کار نه ده، پرېږدئ چې واده وکړي، هر چېرې چې ژوند کوي، کوي دې.

هغه ماریا ته وکتل او وې ویل: ته هم هغه ته ورکډه شه؟ خدای دې مل شه! دا گز دا مېدان، څلور پلو دې قبله...

لورته یې ویل:

-ولې یې ونه کړو، د شهزادگۍ نوم خورا ښه ورسره ایسي، شهزادگۍ ماریا په حیرت سره لیدل چې پلار یې په دې وروستیو وختونو کې خپله فرانسوي مینځه ډېره ځانته نږدې کړې ده. وروړ ته یې ولیکل، چې د ده دلیک په وړاندې د پلار غبرگون څه و. دې له وروړ سره خپله خوا خوږي ښرگنده او هغه ته یې ډاډ ورکړ چې د بوډا خوښه به ژر ترژره تر لاسه کړي.

د شهزادگۍ ژوند ټول د نیکولای له روزنې، د اندرې په اړه خیالونو او له مذهب سره له مینې جوړ و او له هغو نه دې د مرستې هیله لرله، خو ددې ترڅنگ لکه هغه شان چې هرڅوک خپل ځانگړي ارمانونه لري، شهزادگۍ ماریا هم د زړه په تل کې هغه پټ ارمانونه چې ددې د ژوند پانگه جوړوله، ساتلې وو. ددې د دغو هیلو سرچینې هماغه خدایي خدمتگارانو ډله وه چې ددې دیدن ته به راتلل...

له دغو خدایي خدمتگارانو نه یوه هم، یوه بوډۍ مېرمن فېدیوسیوشکا نومېده. هغه پنځوس کلنه ښځه، چې کمکۍ ځان یې درلود، ساده، آرامه او چوپ و. دیرش کاله کېدل، چې یو زنځیر یې تر ملا تړلی وه، هغې پښېبلې سفرونه کول. شهزادگۍ ماریا د هغې زیاته لېواله وه. یو ورځ چې دغې ښځې په یوه تیاره کوټه کې، د یو تت څراغ مخې ته، د خپل ژوند کیسې شهزادگۍ ته کولې، ناڅاپه د شهزادگۍ ذهن ته راغلل، چې فېدیوسیوشکا یوازینۍ ښځه ده، چې سمه لاره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونده لې ده. هغې پرېکړه وکړه، چې همدا لاره غوره کړي... يو کشيش سره يې په دې اړه مشوره وکړه، هغه هم خوښه ورکړه. شهزادګۍ ماريا يو جوړ جامې او تور ټکرى په دې پلمه ځانته جوړ کړل، چې ګوا کې هغه کومې خداى خدمتګارې ته وربښي... خو په زړه کې، هغه وخت ته سترګې په لاره وه چې دغه جامې وا غوندي او له هغو سره لاړه شي... خو کله چې يې پلار په تېره بيا کمکي نيکولاى وليد، د هغه تکل لږ سست غوندې شو، لږ آرامه شوه او ځان يې ګنهګاره وباله او په کرار کرار يې وژړل. ځکه هغې ته پلار او کمکي وراره تر خدايه هم ګران وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم کتاب

څلورمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

د انجیل په سپېڅلي کتاب کې راغلي دي، چې له جنته د آدم له شړلو مخکې هغه یوازې استراحت کاوه او له کار او زیار نه بې غمه و. په خاورین انسان کې د هوسایي لېوالتیا په هماغه لومړنۍ بڼه پاتې ده. خو د خدای د لعنت پېټي له دې کبله پرې وربار دي چې هغه تورن او نه یوازې دې ته اړ دی چې د خپل لاس له تڼاکو ځان موړ کړي بلکې د موړ ختېه دا سې نغښتل شوې چې نه شو کولای په اخلاقي آرامتیا هوسا او آرامه واوسو. یو مرموز غږ په پرله پسې زموږ د زړه په غوږو کې انګازې کوي او وایي چې موږ باید د دغې هوسایۍ له کبله ګنهګار وګڼل شو... که انسان کولای شوای هغه حالت رامنځ ته کړي، چې په هغه کې هم هوسا ، هم ګټور او هم خپلې دندې تر سره کړي، د هغه به هممهاله ازلي نیکمرغي په برخه شوې وای. د ټولنې یو ډله چې پوځیان دي ،د همدې ازلي نیکمرغۍ او دهرومرو دندې سرته رسولو پړاو ته رسېدلي دي، د پوځي خدمت غوره زړه راښکون په همدې اجباري خدمت او هم مهاله د وجدان په آزادۍ کې نغښتی دی او وي به.

نیکولای رستوف چې لا همالته د پاولوګراد په غونډ کې خدمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاوه او د ۱۸۰۷ کال راهیسې د دینیسوف پر ځای د سواره پوځ قوماندان شوی و، دغه نیکمرغي په غوره توګه تر لاسه کړې وه.

رستوف یو پاک زړي انسان و چې په پوځ کې لږ قهرجن شوی و او که د ماسکو آشنایانو هغه لیدلي وای، هغه به تر پامه هسې بې لارې او باڅاري ورغلی وای، خو په پوځ کې هغه ته، ملګرو، لاس لاندو او مشرانو د یوه ګران او درانه ځوان په سترګه کتل. خپله هم له خپل ژوند نه خوشاله و. په دې وروستیو وختونو (پر کال ۱۸۰۹ کې) هغه د مور له خوا په رارسېدلو لیکونو کې، د کورنۍ د مالي وضعې د ورځ تر ورځې خرابېدو په اړه خبرونه لوستل او د مور دا هیله یې لیده چې نور د دې وخت رارسېدلی چې دی باید د عمر خوړلو مور او پلار د خیال د آرامۍ او د هغو د پریشانۍ د مخنوي لپاره کورته راستون شي.

نیکولای چې دغه لیکونه لوستل، له دې یې ویره لرله چې خدای مه کړه، دی له دغه چاپیریاله چې دی ورسره عادت شوی او له غیر پوځي پریشانیو نه یې دراتښتېدو نه وروسته هلته پناه اخیستې او دی هلته په خورا آرامۍ اوسي، ونه باسي. هغه دا سې انګېرله چې ژر به وي یا لږ په ځنډ هغه به دې ته اړ وي چې بیا د ژوند د بهیر هغه ناآرام ورخ ته ورودانګي. له کړکیچونو او شخړو سره پنجه نرمه کړي، جړې غوټې پرانزي، د ژوند دوکو او ناروا ووته غاړه کېږدي او له سونیا سره د مینې د وعدې خبرې بیا راتازه کړي. دغه ټولې خبرې او د هغو وریادېدل، ټول وحشتناکه، کړکیچن او ورک لاري وو او هغه به د مور لیکونو ته په سړو او دودیزو خبرو، ځوابونو لیکل او لیکونه به یې په دې تورو: ګرانې مورې! ستاسو مطیع زوی. په تورو پیل او په همدې تورو به پای ته رسېدل. همدا سې ځوابونه به یې ورلېږل. خو په دې اړه چې څه وخت به کورته ورستنېږي، هېڅ نه لیکل. ۱۸۱۰ کال و چې هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مور او پلار نه يو ځانګړی ليک ورسېد او په هغه کې يې ليکلي و چې ناتاشا يې سردار اندري ته ورکړه. په ليک کې دا هم راغلي و چې د مشر سردار د مخالفت له امله واده يو کال وروسته کېږي. دې ليک نيکولای هم غمجن او هم خوابدی کړ. لومړی له دې کبله چې، ده احساس کاوه چې ده ته تر ټولو نه د کورنۍ ګرانه غړې، ددوی له کوره ځي، دويم دا چې د يوه سواره پوځي په څېر يې هيله لرله چې د دغې بولې په وخت کې کاشکې هلته وای، چې دغه بالکونسکي ته يې ښودلي وای چې له دوی سره خپښي هومره د وياړ ور نه ده او په رښتيا که ناتاشا په ده ګرانه وي، کولای يې شول هر څه د خپل هغه سرسام پلار له خوښې پرته ترسره کړي. يوه شېبه زړه نا زړه و چې رخصت واخلي او ناتاشا د ناوې په جامو کې وګوري، خو بيا هغه ته ببلابېل خيالونه، خيالونو ته ورغلل، هغه ته سونيا او له هغې سره د ده اړيکې او هغه ستونزې چې دغه اړيکي به يې ده ته پيدا کړې ورياد شول. نيکولای له رخصتۍ نه لاس په سر شو، خو د هماغه کال په پسرلي کې يې د مور نه يو بل ليک تر لاسه کړ. مور دغه ليک د نيکولای له پلاره پټ ليکلي و. دغه ليک دي په دې قانع کړ چې کورته لاړ شي. مور يې ليکلي و، که دي کورته راستون نه شي، ددوی د ځمکو او جايدادونو غم ونه خوري، ددوی هر څه به تالا والا او کورنۍ به ګدايي ته کېني. مور ليکلي و چې پلار يې اوس داسې ژوبل شوی، دومره يې هر څه ميتينکا ته پرېښي او دومره له هر چا سره خواخوږی دی چې هرڅوک يې دوکه کوي او هرڅه ورځ تر ورځې خرابېږي او خرابېږي. هغې ليکلي و:

تا ته په خدای قسم درکوم، که همدا اوس را نه شې، کورنۍ او د هغې شتمني له بدمرغۍ ونه ژغورئ، خدای خبر څه به پېښ شي؟ که

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ يې راخوځېږه او که ناست يې راپاځه. دغه ليک په نيکولای اغېز وکړ، د هغه سالم عقل ده ته لارښوونه وکړه چې څه بايد وکړي.

اوس هغه بايد کورته ستون شوي وای، که له پوځه يې چوراستعفا نه وای کړې، لږ تر لږه خو يې بايد رخصتي اخيستې وای.

دی بايد همدا اوس تللی وای خو په دې نه پوهېده چې ولې تر غرمنۍ وروسته وېده شو. له خوبه چې راپاڅېد سپارښتنه يې وکړه د هغه خړ مارس نومي مست آس، چې ډېره موده يې نه و زغلولې، زين کړي. هغه چې له خپل مست آس سره راستون شو، لاوروشکا (د دينيسوف چوپړ چې ده ته يې پرېښې و) او خپلو ملګرو ته چې ماښام د ده ديدن ته راغلي وو، وويل چې دی څه موده رخصتي اخلي او کورته ځي. هغه ته دا تصور ګران و او ورته عجيبه برېښېده چې څنګه به دی له قوماندانۍ نه د خپل نوي ترفيع خبر او په وروستيو تطبيقاتو کې د بري له امله د (انا) نومي نښان د اخيستو پرته کورته لاړ شي. ده ته دا هم ګرانه وه... چې څنګه به يې د مېرمن پشازديڅکا په وياړ د سواره پوځ له خوا په جوړه شوې مېلمستيا او د هغو په نڅا کې چې د مېرمن بارژاوسکا په وياړ جوړېږي، ګډون نه کوي... خو هغه اوس په دې ډاډمن او پوه شوی و، چې هغه بايد له دې په زړه پورې او ښکلي ماحوله، هلته لاړ شي، چې هرڅه تشې خبرې او پېغورونه دي. د يوې اونۍ په اوږدو کې يې رخصتي واخيسته، د خدای په امانۍ تر مېلمستيا نه وروسته د کور پلو وخوځېد... کورته د نيمايي لارې تر وهلو وروسته يې له ځانه پوښتنې پيل کړې چې په اترادنيا (په مسکو کې د دوی کلي) کې به څه کېږي. څومره چې کورته نږدې کېده، د ده په وړاندې د پرتو ستونزو خيالونو، پر ده يرغل زياتوه... اترادنيا ته لا يو تم ځای پاتې و چې ګاډيوان ته يې درې روبله ورکړل، چې آس ونه لا پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يرغه کړي. همدا چې له کور سره کوزشو ، لکه ماشوم دا سې په منډه منډه د کور په زينو دا سې ورو خوت چې سا يې بنده بنده کېده.

تر تودې ستړې مشې خوار مشي او د خپلو خپلوانو تر تاوده هرکلي نه وروسته يې هغه خيالونه چې ستونزې يې تر مخې دي، هېر کړل (هر څه هماغه شان دي، چې و، نو ما ولې تلوار کاوه). نيکولای کرار کرار بېرته له کورني چاپېريال او ژوند سره روږدی شو. د مورو پلار په کړووړو کې يې هېڅ بدلون نه و راغلي، يوازې لږ څه نور هم زاړه شوي وو. هغه نوې خبره چې د مور او پلار په کړووړو کې د ده ورته پام شو دا و چې ددوی ترمنځ د خواشيني او مخالفت روحيه چې پخوا ده نه و ليدلي، پيدا شوې وه. نيکولای ډېر ژر په دې پوه شو چې دغه روحيه د ناوړې مالي وضعې له امله ده. سونيا شل کلنه شوې وه. ښکلې کېدل يې پای ته رسېدلي او تر هغه څه چې و، د لا ښکلي کېدو هيله يې نه کېده. خو هغه څه چې و، هماغه ددې د ښکلا لپاره پوره و. د نيکولای تر راتګ نه وروسته هغه د مينې او نيکمرغۍ په څپو کې ډوبه وه. د هغې دغې رښتينې مينې او خواخوږۍ پر نيکولای ښه اغېز لاره. پيتيا او ناتاشا هغه حيران کړي و. پيتيا نور نو زلمي شوی و. ديارلس کلن، ښکلي، مست، ځيرک او خورا شوخ. آواز يې هم ډډ شوی و. نيکولای خپلې خور ته هم تر ځير ځير کتلو نه وروسته هک حيران و، هغه هغې ته وويل:

- نور نو هغه پخوانۍ ناتاشا نه يې؟

- ولې، بدرنګه او باڅارې شوې يم.

-نه، برعکس.

هغه په پټه د هغې غوږ کې وويل: برعکس اوس شهزادګۍ ته ورته شوې يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا په خوښۍ ځواب ورکړ: هو، هو، .... او .... هغې له اندرې سره د خپلې مينې او ترادنيا ته د هغه د راتګ کيسې ورته وکړې. هغه ته يې د اندرې وروستي ليک ولوست او ورور ته يې وپوښتل:

- څنګه خوشاله شوې؟ ګوره زه اوس داسې آرامه او نيکمرغه يم...

نيکولای ځواب ورکړ:

- هغه خورا ښه سړي دي، څنګه سخته پرې مينه شوې يې؟

ناتاشې ځواب ورکړ:

- څه درته ووايم، زه په باريس مينه وم، د نځا په معلم مينه وم، پر دينيسوف مينه وم، خو دا وار چور بل ډول مينه ده. دا وار مې زړه آرامه او ډاډمن دي. پوهېږم چې تر ده نه بل ښه سړی نه شته، نو ځکه آرامه او ډاډمنه يم. دا وار، د نورو وارو په شان نه دی...

خو نيکولای د بالکونسکي په ريبارۍ او دده له خور سره د هغه واده ته په شک کتل. هغه په دې ډاډمن نه و چې د خور برخليک يې ټاکل شوی دی. په تېره بيا چې هغه د خور تر څنګ بالکونسکي نه و ليدلی. هغه په دې کېدونکې واده کې، په کوم ټکي نه پوهېده او د زړه غوټه يې نه آوارېده. هغه په زړه کې دا خبره ډېره کوله:

- نو ولې واده ځنډوي؟ ولې يې کوژده ونه کړه؟ له مور سره په دې اړه تر خبرو او زړه خوالې نه وروسته په تعجب سره پوه شو چې مور هم هغه شان فکر کوي لکه دی. دی پوه شو چې مور هم په زړه کې دغې بولې ته په شک او بې باورۍ ګوري. دغې خبرې دی خوشاله کړ.

مور د هغې رخې له کبله چې هره مور يې د خپلې لور د راتلونکې مېړه په وړاندې لري، د سردار اندرې يو ليک خپل زوی ته وروښکاره کړ او وې ويل:

- هغه ليکلي و چې د دسامبر د مياشتې نه مخکې راتلای نه شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې راتلای نه شي؟ پوهېږم ناروغ دي، تداوي ته تللي دي. خو په هر حال، ته په دې اړه ناتاشې ته څه مه وایه، د هغې خوښې ته پام مه کوه، دا د پېغلتوب وروستۍ لوبې دي. یوازې زه پوهېږم، چې هر وار د هغه لیک رارسېږي، په دې څه تېرېږي. هغې هر وار خپلې خبرې په دې خبرو پای ته رسولې:

- توکل په خدای، هر څه به ښه شي، هغه خورا ښه ځوان دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

نیکولای کورته تر راستنېدو وروسته په لومړیو وختونو کې ډېر په غوره کې ښکارېده، خو له دې حالت سره سره هغه پریشانه و. هغه د جایدادونو په اړه هغو کړکیچونو او چارو زوراوه چې مور یې د هغه د سرته رسولو لپاره دی له پوځه راغوښتی و. ددې لپاره چې هر څه ژر دغه پېټې له اوږه پریباسي، تر راتګ نه درې ورځې وروسته پرته له هغې چې د ناتاشې دې پوښتنې ته چې چیرې ځې؟ ځواب ورکړي، په برندو سترګو او تریو تندي د کور د ودانۍ هغه برخې ته چې میتینکا هلته مېشت و، ورغي او له هغه نه یې د چارو جاج او د کارونو حساب وغوښت. د چارو حساب او د هغو پوښتنه، هغه څه وو چې دی، تر میتینکا چې ډار پسې اخیستی و ،لا خراب پوهېده، خو د ده دې پوښتنې میتینکا هم سرسام کړی و. له میتینکا سره خبرو او د هغه ځوابونو ډېر وخت ونه غوښت. د بزګرو ټاکل شوي مشر او نورو استازو چې د کور دالان ته دده د راننوتو په وخت کې د دروازې په خوله کې سترګه په لاره وو. د ځوان ګراف غږ اورېده چې له بنګهاري راپیل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرار کرار په غړمبېدو بدل شو او وروسته بیا بدو ښکنځلو ته ورسېد.
- غله، دوکه ماره، ناشکره، لکه د سپي په شان به دې څېرې کړم...
زه مې پلار غوندې نه یم، ستا دې دوکو خو موړ. ګدایۍ ته ورسولو.
تر دې وروسته ټولو په خورا خوشالۍ چې ډار هم ورسره مل و، ولیدل چې ځوان ګراف، مېتینکا له څټه رانیولی، کشکارېي یې، له کوټې یې راوویست، په لغتو لغتو یې واهه او ورته وې ویل:
- ووزه، لعنتي ارواح دې ورکه کړه، چې بیا دې دلته ونه وینم.
مېتینکا، لکه بریښنا داسې له شپږ.مې زینې نه راوالوت او مخامخ یې ځان په باغچه کې پټ کړ (د اترادنیا په کلي کې د ګنهکارانو د پټېدو ځای و، مېتینکا هم چې هر وار له ښاره نشه راګرځېده دلته به یې ځان پټاوه او په اترادنیا کې د هغه لاس لاندې وګړو هم د مېتینکا له ویرې په همدغې باغچې کې ځان ته د پناه ځای لټاوه. دوی ټول د دې باغچې د ژغورنو، کوډو په کوډو پوهېدل.)
د مېتینکا مېرمن او د هغه ښینې (د ښځې خوینډې) په خورا وحشت سره د هغې کوټې له وره چې پاک سماوار هلته ایشېده او لوړ په ښکلو بړستنو پټ کټ په کې ایښې و، راودانګل.
ځوان ګراف، چې سا یې بنده بنده کېده، پرته له هغه چې هغو ته وګوري، په خورا ټینګو ټینګو قدمونو د هغو له څنګه تېر او اصلي ودانۍ ته ورغی.
مشرې ګرافینې سمدلاسه له دې پېښې نه خبره شوه، که له یوه پلوه آرامه وه چې ددوی د جایدادونو او مالي چارو غمخور پیدا شو، خو له بله پلوه هغه په دې خواشینې شوه چې ددوی زوی به څنګه دغه درونډ پېټې او د هغه نانډرۍ وزغملي شي. څو واره کرار کرار او د پنجو پر سر د نیکولای د کوټې شاته ورغله، هلته یې غوږ ونیو او په دې پوه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نیکولای پرله پسې پیپ څښنوي.

بله ورځ بوډا ګراف، خپل زوی ځانته وروغوښت، په داسې یوې موسکا چې ویره ترې لاندې پټه وه، هغه ته وویل:

- زما د زړه سره ! ته هسې داسې په قهر شوی یې، میتینکا ټولې خبرې راته وکړې.

نیکولای له ځانسره وویل:

- زه پوهېدم، چې په دې ناوړه دنیاګۍ کې والله که په هېڅ شي هم پوه شم.

- ته په دې به خپه شوي وې، چې هغه او سوه روبله په کتابچې کې نه و لیکلي، خو هغه دغه او سوه روبله په پټه په بل مخ کې لیکلي او تا هغه بل مخ نه و کتلي.

-پلار جانه هغه یو دوکه مار دي، زه پوهېږم چې هغه څه کړي او څه کوي، خو که ته نه غواړې زه به نور هغه ته هېڅ هم ونه وایم.

- نه ګرانه ! (ګراف هم ناآرامه او له دې امله یې ځان ګنهکار ګاڼه چې ښځه یې څنګه د شتمنیو اداره کوي. د اولادونو په وړاندې ملامته او په دې نه پوهېده چې کارونه څنګه جوړ کړي) نه، نه زما هیله تا نه دا ده چې د ټولو چارو واک تر لاسه کړې، ځکه زه زوړ شوي یم.

-نه پلار جانه ! زه تاسو نه له دې کبله ښښنه غواړم چې په خپلو کړو مې تاسو خوابدي کړي، زما په ریښتیا په دې کارونو سر نه خلاصېږي.

نیکولای په زړه کې وویل:

- بلا ورپسې، بلا په دې بزګرو، په دې پیسو، په دې حسابو، په دې حوالو، په دې ټولو او پر هغو پاڼو پسې. زه په دې هېڅ شي نه پوهېږم... له هغه وروستې یې بیا د چا کارو کې ونډه وانه اخیسته، خو یوازې یو وار ګرافینې خپل زوی وروغوښت او ورته وې ویل چې هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انامیخایلوفنا نه د دوو زرو روبلو یو حواله لري او له هغه نه یې وپوښتل له هغه سره څه وکړي؟

نیکولای ځواب ورکړ:

- تاسو غواړئ چې زه ځواب ورکړم؟ نه، نور نو نه انامیخایلوفنا ما ته گرانه ده او نه د هغه زوی باریس. هغوی، هغه وخت له مورږ سره نږدې و چې او خوار وو. او اوس... حواله یې څيرې او په خپل دې کار سره یې زوړ گراف له خوشالۍ نه په ژړا کړ. تر دغې پېښې وروسته نیکولای بیا د جایدادونو او حسابونو په چارو کې هېڅ ونډه وانه خېسته او یوه نوې لاره چې دده لپاره یې چور نویوالی درلود، غوره کړ. دا کار ښکار و. ښکار له ډلې ډلې سپیانو سره. زاړه گراف هم ددې ډول ښکار لېواله و. په دې لاره کې یې ډېرې پیسې خرڅولې او لوی لوی ښکارونه جوړول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

يخني پيل شوې وه. د سپېده داغ سړو د مني له بارانو نه لمده شوې ځمکه، لکه وسپنه داسې کنګل کړې وه او نور نوشنيلېو رنګ بايلودلی و او هغه شين والی، دنويو کرل شويو ژمنيو غنمو د شنه رنګ په وړاندې کمرنګه او د تېرو ريبل شويو غنمو د سوارې د ژبېړ رنګ سره چې د مالونو تر پښو لاندې مېده شوي و، په تضاد کې و...د سويانو رنګ بدل شوی و، د ګېدړې خپلې خوړې پرېښې او ډاګونو کې سردانه ګرځېدلې او ځوان لېوان سپيانو ته ورته شوي وو.د ښکار خورا ښه وخت و. د ځوان رستوف سپيان چې خورا ښکاري وو، نه يوازې دا چې ډنګر شوي وو، بلکې پښې يې له چاودو ناسور شوي وې. ښکاريانو د سپيانو د دغه حالت تر کتنې وروسته پريکړه وکړه چې هغوی د درې ورځو لپاره په آرامه پرېږدي او د سپتمبر په شپاړلسمه بيا صحرا ته ورستانه شي. ښکار د دوپراوو له سيمې نه ځکه پيل کړل، چې هلته د لېوانو يو ډله ليدل شوې وه. دا د سپتمبر د څوارلسمې نېټې خبرې وې.

هغه ورځ ښکاريان په کورونو کې پاتې شول. هوا سړه او ساړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوځوونکي وو ، خو ماښام هوا لږ راتوده شوې و. د سپتمبر د پنځلسم په سهار چې کله ځوان رستوف د خوب کالي په ځان د کړکۍ د باندې وکتل، هوا داسې وه چې د ښکار لپاره تر دغه شان هوا نه، بله ښه هوا پیدا کېدای نه شوه. داسې برېښېده چې آسمان راویلې او دا چې باد نه لګېږي، ځمکې ته راڅڅېږي. یوازینۍ څه چې له هوا نه ځمکې ته یې راښکته کېدل د پام وړ و ، هغه راښکته کېدونکي لړې وې. د ونو پر پڼو او څانګو د شبنم راڼه څاڅکي ځلېدل او پر نویو رالوېدل شویو پاڼو څڅېدل... نیکولای د باندې راووت. په دې وخت د ښکاریانو شر و شور واورېدل شو او د ښکاریانو مشر دانیل د کور د دیوال له شانه راتېر شو. هغه خورا ښه ښکاري و. خپل ماش و برنج ویښته یې اکرائینیانو ته ورته لکه سرچپه کاسه داسې جوړ کړي وو او یو تاو شوې متروکه یې په لاس کې وه. د هغه بې باکه کړه وړه او ګونځې ګونځې مخ د هغه د بې باک ژوند څرګندونه کوله. داسې بې پروا او بې باکه چې ګواکې په دنیا کې یې د هېڅ چا او هېڅ شي پروا نه لرله. دا هغه د ښکاریانو ځانګړې ځانګړتیا وه. خپله چیرکیسۍ (یو قام دی) خولۍ یې د خپل بادار تر مخې لوړه او په خورا سپکاوي یې هغه ته وکتل. دغه شان کتو د هغه بادار نه زوراوه، ځکه هغه په دې پوهېده چې دغه سړی چې تر نورو ځان لوړ او کبرجن ګڼي د هغه نوکر او ښکاري دی.

نیکولای غږ کړل:

- دانیلو ! هغه په ویرې دا احساس کړه چې دغه راز هوا چې هر څوک ښکار ته بولي، له دغو ښکاري سپیانو او له دغه ښکاري سره د ښکار شوق زیاتوي، انسان ښکار ته هڅوي، لکه هغه شان چې د مین په زړه کې لوېدلې مینه، د معشوقې په لیدلو له هغه ټول تېر خیالونه هېروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانيلو په خپل انګازين، درانه او له چغو ډک غږ سره ځواب ورکړ:
- څه وايئ عاليجنابه؟ د هغه دوي توري ځلېدونکې سترګې له ښکته نه د خپل خاموشه بادار خوا ته ځير شوې او داسې بريښېدې چې وايې:
- څنګه؟ صبر نه شې کولای؟
نيکولای چې له دانيلو نه خپلې پوښتنې پای ته ورسولې او په دې پوه شو چې سپيان ټول ښکار ته چمتو دي(بايد وويل شي، چې خپله دانيلو هم د ښکار له شوقه لېوني و) سپارښتنه يې وکړه چې آسونه زين کړي، خو دانيلو لا له کوټې وتلی نه و چې ناتاشا په چټکو ګامونو کوټې ته راننوته. هغې لا نه کالي اغوستي و او نه يې سينګار کړی و. يوازې يې د خپلې مينځې شال په اوږو اچولی و. پيتا هم له هغې سره په تلوار راروان و. ناتاشا وويل:
- زه پوهېدم چې ته ځې، خو سونيا وويل چې نه ځې. ځکه زه پوهېدم چې نننۍ هوا چاته په کور کې د ناستې اجازه نه ورکوي.
نيکولای چې په هغه ورځ له ځانسره ټينګه وعده کړې وه چې دلېوانو ښکار به کوي، نه يې غوښتل له ځانسره ناتاشا او پيتيا بوزي، په سړه سينه يې وويل:
- ځو ،خو تاسو نه بيايو ، ځکه چې نن د لېوانو ښکار دي، تاسې ته به مزه درنه کړي او حوصله يې هم نه لري.
ناتاشا وويل:
- ته خو پوهېږې چې ښکار زما لپاره تر ټولو غوره او د خوښې لوبه ده، دا خو د وروری خبره نه ده چې آسونه زين کړې. ښکار ته لاړ شې او موږ څوک هېڅ خبر نه کړي.
پيتيا له قهره وخوټېد او وې ويل: زموږ روسانو مخه هېڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولی نه شي.

نیکولای ناتاشې ته مخ وروا ړاوه او وې ویل: ته تلای نه شې، مورجانې وویل چې ته ښکار ته تلای نه شئ.

خو ناتاشې په غوڅه ژبه وویل: نه، نه، دا څه وایې، زه هرومرو ځم.

مخ یې د نیکولای د سپو او آسونو ساتونکي چوپړ دانیلو ته وروا ړاوه او وې ویل: دانیلو ! ورته ووایه چې زموږ آسونه زین کړي، میخایلو ته هم ووایه چې زموږ سپیان راوباسي.

دانیل ته چې په کورکې پاتې کېدل هم ورته ګران وه او بادار له لور سره هم خوند نه ورکاوه او داسې کارو تصوریې هم نه خیال ته نه ورته.

هغه سترګې ښکته واچولې او په چټکۍ له کوټې ووت. داسې یې وانګېرله چې هېڅ یې نه دي اورېدلي، خو هڅه یې کوله چې د وتو په وخت کې تصادفا له هغې سره ونه لګېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

بوډا ګراف چې تل یې د ښکار لويي ډلې (سپيان او سړي) ساتلې وې، که څه هم د هغو واک یې اوس خپل زوی ته سپارلی و، په دغه ورځ د سپتمبر په ۱۵ سخت د ښکار شوق اخېستی و او غوښتل یې د ښکاريانو له ډلې سره يو ځای شي.

يو ساعت وروسته ټول د ودانۍ مخې ته راټول وو. نيکولای په خورا تندو او چټکو ګامونو د ناتاشا او پيټيا له مخې چې غوښتل يې ده ته څه ووايي، تېر شو او هغو ته یې داسې ښرګنده کړه چې اوس د هغو د اپلتو د اورېدو وخت نه لري. هغه د سپو او ښکاريانو هر ډله جلا جلا په ځير وڅارله. يو ډله سپيان او ښکاريان یې مخې ته ولېږل او خپله پر خپل سوربخون آس سپور او د خپلو سپو پر ډلې یې غږ وکړ، وې خوځول، د درمندو له مينځه تېر شول او د دښتې له لارې د اترادنيا د ځنګله پلو وخوځېدل.

د بوډا ګراف آسوان، د هغه سور سپين يا له ويفلينسکي نومي آس چمتو او خپله ګراف له ګاډۍ سره هغه ځارځای ته چې ورته ټاکل شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، لاړ.

ټول سپيان چې ښکار ته چمتو شوي وو، شمېر يې څلورپنځوسو ته رسېده. دغه سپيان په شپږو ډلو کې، شپږو کسانو زغلول. دغه راز څلويښت تازيان هم و، چې اتو کسانو يې لارښوونه کوله. که په ټوليزه توگه د بادارانو ځانگړي سپي هم و شمېرو، شمېر يې يو سلو دېرشو ته رسېده، چې اتو تنو ښکاريانو ځان سره مل کړي وو.

هر سپي هم خپل خاوند او هم خپل نوم پېژانده. هر ښکاري خپله دنده، ځای او هغه ته سپارل شوې سيمه پېژانده. همدا چې له کروندو او پاليزونو نه واوښتل، ټول پرته له هغه چې سره وغږېږي، ټولو په چوپيتيا له نيغو او بې لارو او د ډاگونو له لارې ځان د اترادنيا ځنگلونو ته برابر کړل.

آسونه، د ډاگونو پر گوگل لکه پر پاسته فرش داسې زغلېدل، خو کله به يې چې يو نيم ډنډ يا غوچوړی مخې ته ورغی، هر پلو ته به يې اوبه وشيندلې. وريځنی آسمان، کرار کرار او په اوډلي توگه د ځمکې پلو ته راښوه وه. هوا توده، آرامه او کراره کراري وه. کله نا کله به د کوم ښکاري چغې، يا د کوم پرنجهاري يا د متروکو شړقهاري يا د سپيانو غپا تر غوږه شوه.

د يو ورست په واټن له کوره لرې شوي وو چې پنځه سواره له خپلو سپيانو سره مخامخ له خورو لړو نه د دوی پلو ته را روان وو. د هغو تر ټولو نه مخکې پر آس سور، يو ښکلي زړه راښکوونکي بوډا، چې گڼ، اوږده سپين بريت يې لرل، راروان و.

نيکولای چې له بوډا سره مخامخ شو، وې ويل:

- سلام کاکاجانه!

بوډا چې د رستوف د کورنۍ، له لرې خپلوانو او يو بې وزلي سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، وویل:

- حساب پاک دی وړاندې، زه پوهېدم. زه پوهېدم، چې دې هوا ته ټینګېدای نه شئ. هو، حساب پاک دی وړاندې، هرومرو ښکار ته ځئ، حساب پاک دی وړاندې. (حساب پاک دی وړاندې، دا دهغه تکیه کلام و، چې هره شېبه یې کاراوه).

هغه وویل:

- ژر کوئ او کنه ایلا ګیني ښکاریان او انډیوالان یې د کورنیکیو په سیمه کې ولاړ دي، حساب پاک دی وړاندې، تر تاسې نه به مخې شي او په ړنو سترګو کې به هر څه درنه یوسي.

نیکولای وویل:

- چې دا سې ده، راځئ چې خپلې ډلې سره یو ځای کړو.

د سپیانو ډلې یې سره یو ځای کړې، نیکولای او کاکا جان ځنګ ترځنګ روان وو. ناتاشا چې سر په شال کې مروړلې، ځلېدونکې سترګې یې د خوشالۍ او مستۍ ځېرې په منځ کې، ځلېدې. تر شایې پیتیا چې پسې رسېدای نه شو او میخایلوفنې چې له ناتاشې سره مینځتوب کاوه، هغو ته نبږدې کېدل. پیتیا په خندېدو خندېدو کې د خپل آس جلو کشاوه. ناتاشا په خورا ډاډ او ټینګه پر خپل عربي آس ناست وه... او په خپل لاس یې د آس افسار راکش او په ننداریزه بڼه یې هغه ودراوه.

بوډا کاکا جان په خوښۍ ناتاشا او پیتیا ته وکتل. د هغه دا نه خوښېدل چې ټوکې او لوبې او جدي کارونه له ښکار سره ګډ شي.

پیتیا چغه کړه: کاکا جانه! سلام! موږ هم درځو.

کاکا جان په ځېږه ژبه وویل: سلام! سلام! پام کوئ، چې سپي پرینږدئ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اترادنیا ځنګلونو ته دوسوه متر لاره پاتې وه. ښکاریان ورنېږدې کېدل. رستوف او کاکا جان، خپله وروستۍ پریکړه وکړه چې سپیان له کوم ځایه ښکارته ورښکاري. رستوف ناتاشا ته هغه ځای چې باید هلته ودرېږي... وروښود او خپله ځنګله ته ورشېوه شو.

کاکا جان نیکولای ته وویل: ښه کاکا جانه! ته لېوه سره مخامخ یې پام کوه چې له لاسه دې ونه وزي.

نیکولای وویل: ګورو به چې څه کېږي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

په دې وخت کې نیکولای رستوف، په خپل ښار ځای کې ولاړ او د لېوه راتګ یې څاره. د ښکارونکو ښکاریانو د رانېږدې کېدونکي شرو شور، د هغه ده ته د آشنا سپیانو غپا او د ښېلاښېلو غږونو له اورېدو نه یې کولای شو دا اټکل وکړي، چې هلته څه تېرېږي. هغه په دې پوهېده چې هلته زاړه او ځوان لېوان دېره شوي دي. هغه په دې پوهېده چې ددوی ښکارونکي ښکاري سپیان په دوو ډلو ویشل شوي، او کوم لېوه یې پسې اخیستي، څه ناوړه پېښه پېښه شوې ده او هره شېبه کېدای شي چې د ده تر څنګ کوم لېوه راپیدا شي. په دې خیالونو کې ډوب و چې لېوه به څنګه له کومې خوا راځي او څنګه به دی پسې اخلي. خو دم په دم یې هیله په ناهیلۍ بدلیده. څو ځله یې خدای ته دعا او هغه ته یې زاري وکړې، چې د ده تر څنګ له شنیلیو بوټونه، د ده مخې ته لېوه راپیدا شي. هغه هماغه شان د زړه له کومې دعا کوله چې ځینې کسان یې هغه ته د ناوړه، پېښې د ورپېښېدو په وخت کې کوي. هغه خدای ته زارۍ کولې:

- دا خو نو تا ته څه ګرانه ده، چې همدا سې شي، او لېوه زما مخې ته راپیدا کړې؟ پوهېږم چې ستا دربار لوی دی، پوهېږم چې ستا نه زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غوښتنه لویه گناه ده، مگر ستا له درباره څه کمېږي چې لېوه همدلتـه زما مخې ته راپیدا کړې...

له زر واره زیات د دغه نیم ساعت په اوږدو کې د هغـه ناآرامـه او لـه هیلو ډکې سترگې د ځنگله د چنارونو پـر سـر د دوو ولاړو بلوتـو ونـو شاوخوا ځارله...

هغه له ځانسره ویل:

- نه، زه او دومره نیکمرغي، دا نو هغه ته څه سخته خبره خو نـه ده ! نه، نه کېږئ ! زه او دومره بخت، تل نـه پـه لوبـو او نـه پـه جگـړه، پـه هـېڅ شي کې زما بخت نه شته.

د هغـه پـه خیـال کـې پـه چټکـۍ د اوسترلیڅ او دولوخـوف یادونـه راتازه خو ببرته تت شول. هغه به غوړونه څک کړل، هرې خوا تـه بـه ځیـر شو ، کله به یې کینې او بیابه یې ښۍ خوا ته مخ واړاوه او یو متې غږ تـه به غوږ او زړه کې به یې وویل:

یوازې یو ارمان لرم چې په ژوند کې، که یو ځل هم وي، یو لوی لېـوه پسې واخلم، نورله خدایه هېڅ نه غواړم. یو وار بیـا یـې خپلې ښـۍ خـوا ته وکتل او وې لیدل چې له خالي ډاگه دده خوا ته څه شي رادرومي. یـو ژوره سا یې ووېسته، د داسې د یو چا ژوره سا چې ډېر وخت د کـوم شي را رسېدو ته سترگې په لاره پاتې شوی وي او هغه یې تر لاسه کړی وي. هغه په زړه کې ویل: نه، دانا شونې خبره ده ! ستره نیکمرغي یې پـه برخـه شوې ده، هغـه هـم پـر دې سـادگۍ، بې شروشوره، بې ډهـل او نغـارې ! رستوف په خپلو سترگو او لیدلي حال باور نه لاره او دغـه شـک یـوازې یوه شېبه و ، لېوه مخې تـه راودانگل او پـه خپلـه لاره کـې یـې لـه پـراتـه غوچوړي نه گام کړ. هغه زوړ عمر خوړلي لېوه وه، د شا وړی یې خړې، خـو د گیـډې هغـه یـې سـرې رنگـه، مگـر ځـای ځـای داغ شـوې وې. پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټکۍ وړاندې روان و. په دې ډاډه وه، چې هېڅوک يې نهويني. رستوف سا بنده، مخ يې وا ړاوه او سپيانو ته يې وکتل. هغه ولاړ، پراته، لېوه يې نه ليده او له دنيا نه ناخبره وو...

رستوف شونډې وښورولې او له ځانسره يې وويل:

- اوليوليو... هې هې ! سپيان له ځايه پاڅېدل، زنځيرونه يې وربېږدېدل او غوږونه يې څک کړل. زاړه کاراى،نوي شډل سپى.خبل په ډاړو وګراوه پاڅېد ، غوږونه يې څک او خپله له وړيو ډکه لکۍ يې وښوروله.

په هغه وخت کې چې لېوه رانېږدې او له ځنګله لرې کېده، رستوف له ځانسره وويل:

- سپي پرې وروشکاروا وکه ونه شکارو؟ ناڅاپه د لېوه حال بدل شو، وربېږدېد، هغه، هغه انساني سترګې چې ده ته ځېر وې او وليدې،تر هغه وخته يې نه وې ليدلې، په کراره يې ښکاري ته سر وروا ړاوه او ودرېد، داسې بريښېده چې له ځانسره به يې ويلې وي:

- مخ وړاندې؟ که بېرته شاته؟ په هر حال مخ وړاندې !

په نرمه، کراره خو آزاده ځغاسته يې وړاندې تګ ته دوام ورکړ، نيکولاى لکه لېونى چې رمباړې وهي، چغه کړل:

- راونيسئ !

خپل ښکلى آس يې يرغه او په چټکۍ يې ځان شيلې ترورجوړ کړ. له چولونو او چينو ور واوښت او داسې روان و چې غواړې د لېوه لاره بنده کړي. سپو يې تر ده نه، چټک ځغاستل. نيکولاى نه، خپلې چغې اورېدې او نه يې داسې احساسوله چې ځغلي. هغه نه خپل سپيان ليدل، نه هغه ځاى چې ده پرې ځغاستل. يوازې ده هغه شيله او په هغه کې ځغاستونکى لېوه، چې لکه باد په يوه مخه الوته، او شېبه په شېبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې چټکي زياتېده، ليده.

تر هر څه لومړی تورخال خالي غټ کوني ميلکای نومی سپی، لېوه پسې ځان ورورساوه. نېږدې و، چې وې داړي، خو لېوه مخ راواړاوه، هغه ته يې وکتل او ميلکای د دې پر ځای چې د تل په شان پرې ورګام کړي، لکۍ ښکته کړه او منډې يې سستې شوې.

نيکولای چغې کړې:

-رانيسه يئ!

په دې وخت سور لېوبيم نومي سپي له ميلکای نه ځان مخکې کړ، پر لېوه يې ورودانګل، د کوناټو په منځ کې يې داړې پرې خښې کړې، مګر ناڅاپه او په وحشت له هغه نه راجلا شو. لېوه يوه شېبه کېناست، داړ يې د ګواښ په نښه سپي ته جينګې کړې، خو بېرته پاڅېد، وړاندې يې منډې کړې، او د ده پسې ځغليدونکي سپيان چې نور ده ته نېږدې شوي وو، د يوه ارشين په واټن ده پسې روان وو.

نيکولای فکر وکړ: نه، نه دا ناشونې خبره ده! هغه همداسې په ناآشنا غږ رمباړې وهلې:

- رانيسه يئ! تا ته وايم رانيسه يئ!...

هغه خپل زوړ سپی پسې، چې د ده يوازينۍ هيله وه، دې خوا هاخوا کتل. زاړه کارای نومی سپی په خپل ټول دروندوالي او قوت سره هغه پسې د رسېدو او د هغه د لارې د خنډېدو هڅه کوله، مګر لېوه لا پسې چټکېده او سپي کرار کرار، کرارېده. دا ښکاره وه چې د کارای کړه ناسم او لېوه پسې به ورونه رسېږي. نيکولای هم ليدل چې تر ځنګله پورې هومره لاره پاتې نه وه او که لېوه ځنګله ته ننوزي، نور به رښتيا د هغه ښکارول له لاسه وتلې خبره وي. هغه يو ښکاري او د هغه سپيان وليدل چې د مخامخ لورې نه، د هغه خواته راځغلي. لا هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې وه، یو ځوان اوږده غړي سپي چې نیکولای نه پېژانده، مخامخ پر لېوه ورودانګل، هغه یې وداړه او نېږدې وه چې هغه له پښو یې وغورځاوي. لېوه په داسې یوې چټکۍ چې چا له هغه نه انتظار نه درلود، پر سپي ورودانګل، د هغه د داړو غږ واورېدل شو او ځوان سپي په وینو لړلی، څېرې شوی، په زګیروزګیرو په ځمکه ولګېد.

نیکولای په ژړغوني آواز وویل:

- پلاره ! زما کارایه ! د زړه سره !

... خو نیکولای هېڅ پوه نه شو چې په کارای څه شوي، خو دومره یې ولیدل چې سپي یې لېوه لاندې کړی دی... کارای د لېوه په غاړه داړې خښې کړې وې... نیکولای د غه شېبې د خپل ژوند تر ټولو خوږه شېبه ګڼله.

سپیانو،دوه نور لېوان ښکار کړي وو او درې نور هم تازیانو.

ټول ښکاریان له خپلو ښکارشویو ځناورو او کیسو سره د هغه لوی لېوه لیدو ته راټول شوي وو...لېوه،هغه سپیانو او ښکاریانو ته چې پر ده راټول ښوي وو،کتل...ایلیا اندریوویچ هم لېوه ته ورورانږدې او لاس یې پرې تېر کړ،هغه وویل:

- څومره غټ دی،هغه دنیلو نه چې دده تر څنګ ولاړ و،مخ ورواړواوه او وې ویل:

- غټه بلا ده،بلا !...

-دانیل په چټکۍ خولۍ له سره پورته کړه او وې ویل:

-هو عالیجنابه !ډېر غټ دی !...

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦

بوډا ګراف کورته راستون شو، ناتاشا او پېتیا که څه هم ژبه کړې وه چې ډېر ژر به راستانه شي، خو بیا هم په ښکار کې پاتې شول. وخت ډېر و او ښکار دوام درلود. غرمې ته نږدې یې دوه ډله سپي، هغې تنګې درې ته چې له تنکو نیالګیو ډکه وه، وروشړل. نیکولای د ریبل شویو کروندو په منځ کې ولاړ او خپل ټول ښکاریان یې لیدل. نیکولای، هغه غنمو ته کتل چې لا شنه و او د هغه یو ښکاري یوازې په یوه ویاله کې ځان پټ کړی و، دوی همدا چې د سپو ډلې ښکار پسې وشړلې، نیکولای د یو سپي غږ چې ده ته آشنا و، اورېد. دغه سپي (والتون) نومېده. نور سپي هم هغه سره همغږي شول، غږونه به یې کله په کرار او کله لوړ شول. یوه شېبه وروسته د ځنګله نه یو راتلونکی ځانګړی آواز، ګېدړې پسې د ښارني غږ وکړ او ټول سپیان د کروندو پلو ډاګونو نه غنمو ته ورشېوه او له نیکولایه لرې شول.

ښکاریان په ښارځایو کې ځای پر ځای او خپل سپي یې وشکارل. نیکولای یوې سرې، لنډونې او عجیبې ګېدړې ته پام شو چې ستړې ستومانه د غنمو منځ کې ځغلي. سپو هغه پسې اخېستې او ژر سپي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړسېدل. ګېدړې د هغو په منځ کې چورلېدې... او لکۍ یې ښورولې... خو ناڅاپه یو سپین سپي چې نیکولای نه پېژاند پر هغې ورودانګل او بیا یو تور سپي پر هغې یرغل وکړ... سپیان له ګېدړې تاو شول، دوه ښکاریان په چټکۍ سپیانو ته راورسېدل. د یوه سور هغه، سره خولۍ پر سر وه او یو بل یې شنه کالي اغوستي و. هغه کوم پردی سړی و.

نیکولای له ځانسره وویل: دا نو لا پسې څوک دي؟ له کومې راپیدا شول؟ دا خو د کاکا جان سړي نه دي.

ښکاریانو ګېدړه له سپیانو وژغورله... خو ناڅاپه هلته یو اخ و ډب پیل شو. د نیکولای مرستندوی رامخې ته شو او وې ویل:

- هغه یو د ایلاګین ښکاري دی، چې له ایوان سره یې جوړه نه ده.

نیکولای خپل چوپړ ناتاشا او پېتیا پسې ولېږل... چې هغوی راولي...هغه یې سره رواستل...

له هغو ښکاریانو نه، چې یوه یې شر و شور ګډ کړی و، پر آس سپور و، یوه ګېدړه تر زین لاندې ځړولې وه، له ځنګله راووت او خپل ځوان ارباب ته ورنږدې شو... رنګ یې الوتی، سا یې بنده بنده کېده، دیوې سترګې لاندنۍ برخه یې پشنه شوې وه، خو دی له دغه شنه والي نه خبر نه و.

نیکولای وپوښتل:

- څه خبره ده؟

- غوښتل یې چې زموږ د سپیانو ښکار رانه یوسي. زما خړ رنګې سپۍ دا ګېدړه داړې وه... ما هم دا ګېدړه پر اوربوز ووهله...

نیکولای د خپل ښکاري خبرو ته هومره پام ونه کړ، ناتاشا او پېتیا ته یې وویل چې همدلته ده ته ودرېږي او خپله د ایلاګین ښکاریانو ته ورغی، هماغه د سیالانو د اخ و ډب ځای ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريالي ښکاري د ګڼه ګوڼې او انډيوالانو خوا ته ورغي او هلته يې د خپلو کړو غور يې پيل کړې، هغه وويل چې د ايلاګين او رستوف کورنۍ له پخوا نه په دې سيمه دعوا لري او هغوی تل هڅه کوي، چې په دې سيمه کې ښکار وکړي، چې له پخوا د رستوف د کورنۍ ګڼل کېږي. او ګواکې په هغه ورځ دوی لاسي هلته ګمارل شوي و، چېرې چې رستوف ښکار کاوه، نه يوازې ښکار او ورته ويل شوي و چې، د رستوف ښکار ترې برمته کړي.

نيکولای هېڅکله ايلاګين ليدلای نه و او تل د هغه په وړاندې له کرکې او سيالي نه ډک و... هغه يې خپل خورا لوی دښمن ګاڼه.. هغه له ډېره قهره غورېده... او هرو کړو ته چمتو و...

نيکولای همدا چې د ځنګله څنډو ته وررورسېد، هغه د دښمن پر ځای پر آس سپور يو ځوان.. با ادبه او مهربانه سړی وليد، چې ده ته يې هرکلي وايي او د ده له ليدو نه سخت خوشاله برېښي. ايلاګين د هغه مخې ته راروان او د هرکلي په نښه يې خپله خولۍ لږ پورته او وې ويل:

دی د دې پېښې له کبله خورا خواشينی دی، ده سپارښتنه کړې هغه ښکاريانو ته جزا ورکړل شي، چې د پردېو سپو له منګلو يې د ښکار د را اېستلو هڅه کړې ده. هغه له ځوان ګرافه هيله وکړه چې ده ته ور اوږد شوی لاس کېښکاږي او د ده په سيمه کې ښکار وکړي.

ناتاشا په دې ډېره وېرېده چې پر ورور يې کومه بده پېښه را نه شي، په خورا تلورا او ګبڼې ورپسې ورغله، خو هلته يې د دوو سيالانو او دښمنانو پر ځای د دوو دوستانو په شان کسان وليدل، هغو ته ورنېږدې شوه، ايلاګين د ناتاشا په ليدو د درناوي په نښه خوله د لومړي ځل نه، لا پورته کړه او په خوږه موسکا يې وويل:

- شهزادګۍ ګرافينه، هم د ښکار په زده کړې کې او هم په خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا سره چې د هغه په اړه مې ډېر اوریدلي دي، د طبیعت او ځنګلو د ساتونکي دیان (په یوناني اساتیرو کې د طبیعت او ځنګلو ملکه) ته ورته ده.

ایلاګین د خپلو ښکاریانو د تېروتنې د پور په بدل کې، ډېر ټینګار او له نیکولای نه هیله وکړه چې د ده ځانګړي ښکار ځای ته د ده بلنه ومني... نیکولای دا بلنه ومنله او له خپلو ښکاریانو سره چې اوس دوه برابره شوي وو، آ پلو وخوځېدل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کله چې ماښام ایلاګین او نیکولای مخه ښه وکړه، نیکولای دومره له کوره لرې و چې هغه د کاکاجان دا خبره چې ښکار پرېږدي او شپه د ده په کلي، میخایلوفکي تېره کړي، ومنله.

کاکاجان وویل:

- ښه که زموږ کره لاړ شوو. حساب پاک دی، وړاندې!

هغه تر یوې ژورې سا اېستلو وروسته دوام ورکړ:

- هوا باراني او لمدبل زیات دی. لږ دمه به وکړې او کمکۍ ګرافینه به ګاډۍ کې راولې.

د کاکاجانې خبره ومنل شوه او یو ښکاري یې اترادنیا ته ګاډۍ پسې ولېږه. نیکولای، ناتاشا او پېتیا د کاکاجان کورته لاړل.

پنځه شپږ تنه لوی او واړه د ارباب د هرکلي لپاره د ودانۍ زینو ته راووتل. په لسګونه ښځینه چوپړانې، زړې، ځوانې او واړه د کور د شا زینو ته وتلي وو چې رارسېدونکو ښکاریان وګوري.

د سورو ښکاریانو په منځ کې، د ناتاشې، د یوې ښځې او دیوې مېرمنې شته والي د کاکاجان چوپړان دومره حیران کړي وو چې زیاترو یې شرم هېر کړي و، هغې ته ورنېږدې کېدل. په ځیر ځیر یې هغې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل، د هغې په مخکې يې د هغې په اړه خپلې خبرې او يادونې يادولې، ګواکې چې کومه معجزه شوې ده، يا کوم عجيبه ښاروي چا ننداري ته يې راوستی، نه ښځه چې د ځان په اړه غږېدا واوري او پرې پوه شي.

-ارينکا ! ګوره، ښه ګوره ! پر آس هم په ښنګ ناسته ده، ناسته ده او لمن يې هم ځوړنده ده.

- ای خدايه ! توره يې ګوره، توره يې هم اچولې ده.

- ورته ګوره، لکه تاتاره داسې ده.

يو تن چې تر ټولو زړور و، مخامخ يې ناتاشې ته وويل:

- ښنګه چې آس پورته نه رالوېږي؟

کاکاجان د باغ د ځنګله د ونو په منځ کې د خپل لرګين پناه شوي کور د مخې زينو ته له آس نه راکوز، خپلو چوپړانو ته ځيراو په لوړ او دريځوالي غږ يې نارې کړې او وې ويل چې لاړ شئ او د مېلمنو د هرکلي لپاره هرڅه جوړ کړئ.

چوپړانو سره منډې کړې. هر څوک خپل کار پسې لاړل. کاکاجان ناتاشې راکوزه کړه، له لاسه يې ونيوله او د کور پر لرګينو شورکوونکو زينو يې ورو خېژوله.

د هغه د کور ديوالونه، کاګل نه درلود، لرګي نه يوازې پوښل شوي نه وو، بلکې هومره پاک هم نه وو. که څه هم دلته تنبلۍ او بې اعتنايي نه احساسېده خو دا احساسېده چې په دې کور کې څوک د داغونو او ګردونو د پاکولو تکل نه لري. دهليز ته د تازه مڼو بوی راته او پر ديوالونو د لېوانو او ګېدړو پوستونو ځوړنده وو.

کاکاجان خپل مېلمانه له دهليز نه واړه صالون ته چې مېزونه او سرې څوکۍ په کې اېښې وو بدرګه او له هغه ځايه يې بيا هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستون ته بوتلل چې سپين د چناره د لرګي جوړ ګرد ميز په کې ايښي و او څوکيو ښايسته کړی و او بيا يې هغوی خپله د کار کوټه چې يوه زړه لاستي لرونکې څوکۍ په کې ايښې وه او نخي فرش په کې پروت و، بوتلل. د کوټې په ديوالونو د سوروف (روسي جنرال) دده د مور او پلار، دده خپل تصويرونه او يوه پوځي دريشي ځړوند وو. په کوټه کې د تندو تنباکو او سپي بوی هم لګېده.

کاکا جان، له مېلمنو نه هيله وکړه چې په کوټه کې کېنې او وې ويل چې د خپل کور په شان آرامه واوسي او خپله ووت. او ګای نومي سپي هماغه شان په ختو ککړ کوټې ته راننوت، په کټ يې ځان وا چاوه او په خپلو غاښو او ژبې د ځان په پاک کولو لګيا شو. له کوټې نه يو دهليز پيل شوی و چې په يوې پردې په دوو برخو ويشل شوی و. د ديوال ډوله پردې له شا نه د ښځو شروشور او د موسکا غږ راته.

نيکولای، ناتاشې او پېتيا چې جامې وويستې پر څوکيو کېناستل. پېتيا سر به څنګل کېښود او سمدلاسه ويده شو. ناتاشا او نيکولای چپه خوله ناست وو، څېرې يې تکې سرې بريښېدې. دواړه ډېر وږي، خو بيا هم خوشاله وو. (ترښکار نه وروسته، په کوټه کې نيکولای، د خور په وړاندې د نارينتوب غوړې نه کولې) ناتاشا خپل ورور ته سترګه کېښکوده او دواړو تر ډېره وخته پورې خندل، خو مخکې له هغه چې دوی د خپلې خندا لپاره پلمه پيدا کړي، خندا يې لا پسې زياته او په کړس کړس بدله شوه.

تر لږ ځنډ نه وروسته کاکا جان قزاقي کميس په غاړه، شين پرتوګ اغوستی او لنډې موزې په پښو کوټې ته راننوت. ناتاشا احساس کړه، همدغه جامې چې کاکا جان په اترادنيا کې اغوستې وې، غير معمولې او آن د خندا وړ بريښېدې، خو دلته هغه ددوی تر کوټونو او کميسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ښې ښکارېدې. کاکا جان خوشاله و، نه یوازې دا چې د خور او ورور له خندا نه خوابدی نه شو. (دا یې آن په زړه کې هم تېره نه شوه، چې ګواکې هغوی دې وکولای شي د ده پر ژوند وخاندي) بلکې خپله هم له هغو سره په خندا پیل سر شو...

د کاکا جان له راتګ سمدلاسه وروسته د کوټې دروازه یوې ښځې راخلاصه کړه، د پښو له غږ یې ښکارېده چې پښې بلې ده، څو ځلو یې ښت کلنه ځوانه، ښکلې، سپینه سره ځلېدونکې څېره، غوښینې شونډې او ژامې لاندې هم غوښینه وه. په خورا مهربانۍ او درناوي یې هر مېلمه ته جلا وکتل او له هر څه یې د مېلمه پالنې نښې ورېدلې. په یوه مالګینه ادا یې، هغوی ته ستړې مشي وویله (دا د کاکا جان ښځه وه) که څه هم د زیاتې څوربزالي نه یې، ټټر او ګېډه وړاندې او سر یې شاته وتلی و، په خورا بې سارې چټکۍ او حیرت سره یې بوتلونه د بېلابېلو خوړو او د ډوډۍ رنګارنګ قابونه پر مېزونو اېښودل. همدا چې کار یې پای ته ورساوه، له مېزه لرې او موسکا یې پر شونډو خوره شوه. د دروازې خولې کې ودرېده او داسې برېښېده چې دغه ښځه رستوف ته وایي دا هم هغه او دا هم زه، اوس د کاکاجان د کار په رازونو پوه شوئ؟ او څنګه به څوک نه پوهېږئ؟ نه یوازې نیکولای، بلکې ناتاشا هم د کاکا جان...

انیسا فیودروفنا (د هغه ښځه) د راننوتلو په وخت کې د هغه د وروځو په برندوالي، چې د هغه د نیکمرغۍ او د ډاډمنتوب څرګندونه یې کوله، پوه شول، چې راز چېرې او په څه کې دی. په پطنوس کې یوه بوتل خوندور شراب، د میوو او شرابو ګډې اوبه، مرخېړې، په غوړو کې د تورو وړو (ګډولې) پتېرې، انګبین، پاخه انګبین، مڼې، خستکې، پنیر، مربا او په عسلو کې نغښتل شوي چارمغز، اېښي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بیا انیسا فیودروفنا ، ډول ډول مربا چې په انگبینو او بورې کې پاخه شوي وو ، د لاندي غوښه او سور شوی چرگ چې هماغه شپه برابر شوي وو ، راوړل.

دا ټول د انیسا فیودروفنا د لاس کوډې وې... دا ټول دې په خپله پاخه کړي، او په هر څه کې د هغه د ښه ذوق نښې څرگندې وې. ټول د هغې په شان سپیڅلي، پاک او سپین او د هغې د موسکا په څېر خوندور وو. هغې به کله له دې خوړو نه او کله به یې ناتاشې ته ست وکړ چې له هغو میوو نه کومه مړۍ واخلي او ویل به یې:

- نوش جان یې کړه ناتاشا جانې، گرافینې، نازولې !

ناتاشا ټول او هر څه په خوند خوند خوړل. هغه داسې انگېرله چې دغه شان په غوړو کې د تورو وړو پتېرې، انگبین او په عسلو کې نغښتل شوې مندکې هېڅکله هېڅ ځای نه دي خوړلي.

انیسا له کوټې ووته. رستوف او کاکا جان ماښامنۍ خوړله، له شرابو او د گیلاسو د اوبو د یو نیم غوړپ سره سره د پخوانیو او راتلونکو وختونو او پېښو په اړه خبرې کولې او روگای نومي او د ایلاگین سپي یې هم نه هېرول. ناتاشا چې سترگې یې ځلېدلې، مخامخ دوی ته پر څوکۍ ناسته وه او هغو ته یې غوږ نیولی و. څو ځله ناتاشې هڅه وکړه چې پېتیا د ډوډۍ لپاره راویښ کړي خو هغه څه نه پوهېدونکې خبرې کولې او داسې بربښېده چې نه راویښېده. ناتاشا دې ته په دې نوي ځای کې دومره خوشاله، دومره آرامه او بې غمه وه، چې دعایې کوله، گاډۍ ژر راونه رسېږي. په یوه شېبه کې چې ناڅاپه د دوی منځ کې چوپتیا راغله، کاکا جان د هغو کوربنو په شان چې د لومړي ځل لپاره خورا نېږدې کسان مېلمانه کوي، د هغې پوښتنې په وړاندې چې د مېلمنو په خیال کې گرځي، وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-غواړم ټول عمر مې همداسې تېر کړم، سبا به مړ یم حساب پاک دی، وړاندې... هرڅه پای ته رسېږي، ولې ځان هسې بې ځایه ګنهکار کړم؟

کله چې کاکا جان دا ویل، څېرې یې زر خبرې کولې او آن ښایسته هم وه. په دې وخت کې رستوف په غیر ارادي ډول، ټولې هغه ښې خبرې او ستاینې چې د کاکا جان په اړه یې له پلار او ګاونډیو څمکوالو نه اورېدلې وې، وریادولې. کاکا جان د خپل ولایت په ټولو سیمو او شاوخوا کې د یوه خواخوږي او بې غرضه انسان نوم ګټلی و. هغه به هر چا په هره شخړه کې روغې ته ورباله، له هغه سره به یې د زړه خواله کوله، خپل رازونه به یې ورسره شریکول، د هغه پریکړه به یې منله او خبره به یې د کاڼي کرښه ګڼل کېدې. هغه تل او په ټینګار سره د رسمي دندو له منلو نه غاړه غړوله. هغه پسرلي او منې له خپل کهربایي آس سره په ډاګونو کې تېرول، ژمی به په کور کې پروت و او اوړی به د خپل باغ د بوټو په منځ کې خوندي او استراحت و.

- کاکا جانه تاسو ولې رسمي کار نه کوئ؟

- رسمي کار مې هم کاوه، خو پرې مې ښوده، د دغو کارونو حوصله نه لرم. حساب پاک دی، وړاندې ! د رسمي چارو په ډېرو ځانګړتیاوو مې سر نه خلاصېږي. د دولت چارې باید تاسو یوه کسانو ته وسپارې شي، خو ښکار چارې، دا بله خبره ده. دلته حساب پاک دی، وړاندې ! بیا یې چغه کړه:

- دا دروازه خلاصه کړئ، هغه ولې تړلې ده؟ د ده موخه هغه دروازه وه چې د دهلیز په کوز سر کې وه ...دا د هغې کوټې دروازه وه چې د ښکاریانو کوټې ته ورخلاصېده او د مجردانو د کوټې نوم یې ګټلی و. کومې پښې بلې پښې په چټکۍ وخوځېدې او یوه ناڅرګنده لاس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريانو د کوټې دروازه خلاصه کړه. د يوه ګيټار غږ واورېدل شو، له ورايه ښکاره وه چې ګيټار کوم استاد غږوي. ناتاشا چې له پخوا نه د ګيټار آواز ته غږ وه، پاڅېده او دهليز ته ددې لپاره ووتله، چې هغه ښه واوري. کاکا جان وويل:

- دا زما ګاډيوان ميتکا دی چې دا ګيټار غږوي. ما هغه ته ښه ګيټار اخېستی، ډېر مې خوښېږي. کاکا جان عادت لاره چې کله دی له ښکاره راستنېده د مجردانو په کوټه کې به يې له هغوی سره ګيټار غږاوه. د کاکا جان، د ګيټار دغې نغمې خورا خوښېدې.

نيکولای وويل: آفرين، آفرين، څه ښکلی يې غږوئ. د هغه آواز څه سوړ غوندې و، داسې برېښېده، چې ګواکې نه غواړي ووايي چې دغه نغمې يې خوښېږي.

ناتاشې چې د ورور په خبرو کې سوړوالی اورېدلی و، د ورور د ملامتولو په نښه يې وويل:

- نه ښکلې، بلکې په بې سارې ښکلا يې غږوي.

هغې چې د کاکا جان، مرخيړې، انګبين او شراب خوښ او په دنيا کې تر ټولو غوره ګڼلي وو، اوس يې په نړۍ کې تر بلې هرې موسيقۍ د دغه ګيټار آواز غوره او بې سارې باله. همدا چې د ګيټار غږ چوپ شو، ناتاشا د خلاصې شوې دروازې پلو ته مخ ورواړاوه او وې ويل:

- نور، نور يې هم وغږوئ، هيله کوم، هيله کوم نور يې هم وغږوئ!

ميتيکا خپل ګيټار سُر کړ او د ارباب د مېرمنې نغمه غږول يې په خورا ښکلا او خوند بښوونکي ډول پيل کړل. کاکا جان ناست و، غوږونه يې د نغمې خواته ورڅک کړي وو او په يوې ناڅرګندې موسکا يې نغمه اورېده. د ارباب د مېرمنې نغمه څه کم سل واره تکرار شوه، څو واره ګيټار سُر شو او بيا هماغه نغمه وغږوله شوه، خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمې بيا بيا غبرګولو نه يوازې ځوک نه ستومانه کول، بلکې هغوی غوښتل چې تکرار شي. آنيسا فيودروفنا کوټې ته راننوته، په ځورب ځان يې دروازې ته ډډه ولګوله او په داسې يوې موسکا چې سخته د کاکا جان هغې ته ورته وه، ناتاشا ته وويل:

- غوړ شئ، ته او خدای غوړ شئ، څه کوډ ګرې ګوتې دي.

کاکاجان ناڅاپه، په خورا ټينګې خوځېدا ،لاس وخوځاوه او وې ويل:

- دغه سُر يې سم ونه غبراوه ،دلته سرونه بايد جلا او نرم شوي وای... هر څه پاک دي، وړاندې !

ناتاشا وپوښتل:

- ايا ته يې هم غبرولئ شئ؟څه کوډګرې ګوتې دي.

کاکا جان پرته له هغه چې ځواب ورکړي، يوازې وموسېد او وروسته يې وويل:

- آنيسيو جانې ! ته وګوره چې زما د ګيتار تارونه جوړ دي او کنه؟ ډېره موده کېږي چې ګوتې مې ور وړې نه دي. هر څه پاک دي، وړاندې !

انيسا په مينې او چټکو ګامو لاړه، چې د خپل خاوند خبره پر ځای کړي او ګيتار يې راوړ. کاکا جان پرته له هغه چې چاته وګوري، له ګيتاره يې، ګردونه پو کړل او په خپلو ډنګرو اډوک ډوله منګلو يې د ګيتار له تندي نه يو ګرز جګ کړ. ګيتار يې سُر کړ او ځان يې په ځوکۍ کې جوړ کړ. (په څو نندارېزو بڼو يې خپله چپه څنګله لږ پورته او آزاده کړه). ګيتار يې له غاړې راونيو، انيسيا فيودروفنا ته يې سترګه کښېکوده او د ګيتار غبرول يې پيل کړل. خو هغه د ارباب د مېرمنې ترانه نه، بلکې خورا استاد وزمه يې... او په ډېر شوق او مينې يې د (پوخو کوځو) (په تېرو فرش شوي) نغمه وغبروله. د نغمې منځپانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هماغه نرمو میني ښوونکو ضربو چې د انیسیا فیودروفنا له زړه نه راپاڅېده، هغه سره هم مهاله یې د نیکولای او ناتاشا په ګوګلونو کې منګولې خښولې. انیسیا فیودروفنا تکه سره شوه، د سر په دستمال یې مخ پټ کړ او په موسېدو موسېدو موسېده له کوټې نه ووته. د کاکا جان قلمي ګوتو په خورا ځیر، د ګیتار له زړه نه زړه راښکوونکې کوډګره نغمه راوویسته، د هغه غږولو ته یې دوام ورکاوه او هغه ځای ته یې کتل چې تر څو شېبو مخکې هلته انیسیا فیودروفنا ډډه لګولې وه. نالیدونکې موسکا یې تر سپینو تورو بریتو لاندې ځان راخوراوه، خو دغه موسکا به هغه وخت لا زیاتېده چې نغمه به لا مستېده او ضربه به لا پسې پرله پسې قوي کېده...

همدا چې کاکا جان نغمه پای ته ورسوله، ناتاشا چغې کړې: ښکلې ده، ښکلې ده ! کاکا جانه خورا ښکلې وه ! بیا ، بیا یې ووهه ! هیله کوم !

هغې ودانګل ،له کاکا نه یې غېږ تاو کړه او ښکل یې کړ. هغې په داسې حال کې چې ورورته مخ وروااړاوه او له هغه نه یې د څه خبرو د اورېدو هیله لرله، وویل:

- نیکولای جانه ! دا څه وه، دا نغمه یادوم؟

نیکولای هم د کاکاجان له دغې نغمې نه ښه خوند اخېستي و. کاکا جان بیا نغمه پیل کړه. انیسا فیودروفنا چې موسکا یې پرشونډو خوره وه، بیا کوټې ته راننوته او هغې پسې نور او نور خلک. کاکا جان د «لږ تم، سړو چینو ته به په ګډه ځو، زما ښکلې» نغمه وغږوله. بیا یې د استادانو په چم ځان وښوراوه، اوږو ته یې ټکان ورکړ او نغمه یې پای ته ورسوله.

ناتاشې په زارۍ ډوله آواز، داسې چې ګواکې ټول ژوند یې د کاکا جان په منګلو کې راګیر شوی وي، وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کاکا جانه ! د زړه سره ! ماته ګرانه، مه يې پرېږدئ، وغږوئ.

کاکا جان پاڅېد. داسې برېښېده چې په هغه کې دوه جلا کسان نغښتي دي، يو هغه چې خورا تند او جدي دی، چې پر هرڅه يې ملنډې وهلې او بل هغه چې خپله ټوکمارو او ساده و او د نڅا لپاره يې چمتووالی کاوه.

کاکا جان په هماغه لاس چې ګيتار واهه، ناتاشا ته اشاره وکړه راوې بلله او چغه يې کړل:

- نو خورځې، پاڅه !

ناتاشا ودانګل او پر اوږو پروت شال يې وارتېره، د کاکا جان مخې ته يې ورمنډه کړل، لاسونه يې په ملا کېښودل، اوږې يې وښورولې، تر مخې يې ودرېده او نڅا يې پيل کړه.

هغه چې ورته وکتل وې ويل:

- په فرانسوي دغه کډواله، چېرې، څنګه او کله دغه روسي روح زبېښلی، په خپل روح کې يې نغاړی، هغه يې پاللی، له کومه هغې دغه نښې او دغه مالګينې اداګانې چې اروپايي نڅاګرو هغه بايد پخوا هېرې کړې وي، له خپلو خوځېداونه شړلي و، په ځان کې ساتلي دي؟

کاکا جان پوره همدغه بې ساری روح، همدا بې سياله، نه پورېدونکې، نه زده کوونکې ژورې لاسي خوځېداوې، له هغې نه غوښتې. همدا چې هغې نڅا پای ته ورسوله، ودرېده، په نازناز وموسېده، هغه لومړنی ډار چې نيکولای او نورو کسانو، درلوده، چې هغه کوم ناوړه څه و نه کړي، له منځه لاړ او د ټولو په زړونو کې د ستاينې او مينې له احساسه پرته بل څه نه ګرځېدل.

هغې هغه څه وکړل، چې بايد کړي يې وای. هغه ټول داسې په ادا او ناز تر سره کېدل، انيسا فيودروفنا چې په چټکۍ د هغې لپاره شال

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړي و هم لـه خوښـۍ نـه اوښـکې تويولې، ځکـه هغـې ليـدل چې دغـې نرۍ ښکلې له نازه ډکې شـهزادګۍ، دغـه پـه وريښـمنو او عطرونـو کـې لويه شوې نجلۍ، چې پـه بې سارې ډول دې تـه ورتـه نـه ده، ټولې هغـه ښـکلاوې، اداګـانې چې د هغـې پـه مور، پـلار، ترور او بـل هـر روسـي انسـان کـې نغښـتې دي، دې يـوازې پـه ځـان کـې رانغـاړلي او پـرې پوهېږي.

کله چې نټا پای تـه ورسـېدله، کاکاجانـه پـه خوشالۍ ومو سـېد او وې ويل:

- نو ګرافينې ! هر څه پـاک دي، وړانـدې ! دغـه تـه خورځـه وايـي، اوس کـه خـدای وکـړي، چـې يـو ښـه زوم پيـدا شـي، هرڅـه پـاک دي، وړاندې !

نيکولای ومو سېد او وې ويل: وخته پيدا شوی دی.

کاکا له حيرت سرسام شو او پـه پوښـتنيزه يې ناتاشې تـه وکتـل او وې ويل: اوهو ؟ عجبه ده !

او ناتاشا پـه يوې خوږې موسکاچې د هو نښـه يې څرګندوله وويل:

-هغه هم څه زوم !

خو تر دې ځواب نـه وروسـته سمدلاسـه بيـا خيـالونو پـر هغـې يرغـل وکړ، او ناتاشې له ځان سره وويل چې، کله چې نيکولای وويل چې زوم پيـدا شوی دی، څـه بـل څـه بـه يې غوښـتل؟ ايـا هغـه خوشالـه وه کـه نـا خوښه؟ داسې ورتـه بريښـېده چـې ګـواکې نيکـولای فکـر کـوي چـې زمـا بالکونسکي بـه زمـا د دغـو کـړو نـه زغـم لاره او نـه بـه يې منلي وای. نه، نـه، هغه بـه هرومرو پـوه شوی وای. او وايي چې اوس نـو هغـه چېـرې دی؟...

دغه حالت څو شېبو نه زيات دوام ونه کړ او پـه زړه کې يې وويل:

- پـه دې اړه فکر مه کوه او حق هم نه لرې، فکر وکـړې، هغـې وخنـدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بېرته د کاکا جان تر څنګ کېناسته او له هغه نه يې هيله وکړه چې يوه بله نغمه وغږوي. کاکا جان بيا يوه نغمه وغږوله... او تر يوې چوپتيا نه وروسته يې په يوه ټوخي سينه صافه کړه او د خپلې خوښې د ښکاريانو سندره يې وويله:

شپه خوره او نرۍ توره
واوره، وريږي ځمکه سپينه

کاکا جان داسې سندرې ويلې، لکه ولسي خلک يې چې وايي. په هماغې سادګۍ او ټينګې عقيدې، په دې باور چې د سندرو قوت يوازې د هغو کلماتو کې دي، او موزيک په خپل سر ورزياتېږي. موسيقي له تورو نه پرته شتوالي نه لري او يوازې د موسيقي د نظم لپاره وي، نو له همدې کبله د هغه سندره، لکه د مرغانو په شان چې له خپلو سندريزوالي نه خبر نه وي، خورا زړه وړونکي و. ناتاشا د کاکا جان د سندرې په اورېدو، سخته جذبه پيدا کړه، پريکړه وکړه چې چنګ لرې کړي او يوازې ګيتار وغږوي. د کاکا جان ګيتار يې راواخيست او سندره يې پيل کړه.

شپه له لسو بجو اوښتې وه چې ګاډۍ او درې ساتونکي چې د ناتاشا او پېتيا په لټه پسې رالېږل شوي و، راورسېدل. يو تن ساتونکي ويل چې ګراف او ګرافينه د خپلو ماشومانو نه ناخبره پاتې شوي او ډېر ناآرامه وو.

هغو پېتيا لکه مړی داسې سره پورته او په ګاډۍ کې واچاوه، ناتاشا او نيکولای په ګاډۍ کې کېناستل. کاکا جان له ناتاشې نه يو ښه تود پتو تاو کړ او په بې ساري مهربانۍ يې له هغې سره خدای په اماني وکړه او همداسې پلی تر هغه پله پورې ورسره لاړ چې، سواره پرې تېرېدای نه شو، بلکې بايد په اوبو کې ورګډ شوي وای، کاکا جان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريانو ته سپارښتنه وکړه چې ځراغ واخلي او د هغو مخکې روان شي.

د کاکا جان غږ د شپې په توره تياره کې انګازې کولې، د خدای په امان، ګرانې لورکۍ! دا د هغه ورځنی غږ نه و، چې ناتاشا پېژاند، بلکې هغه غږ و چې د واورې سندره يې ويلې وه.

په کلي کې د بل شويو اورونو سره رڼايي ځلېدله او د لوګيو زړه راښکوونکي بوی په هوا کې خور و.

کله چې هغوی لويې لارې ته ورسېدل، ناتاشا وويل:

- دا کاکاجان هم عجيبه ښه سړی دی!

نيکولای وويل:

- هوکې، ښه سړی دی، ګوره ساړه خو به دې نه کېږي؟

- نه، نه خورا ښه يم.

او په حيرانۍ يې زياته کړه:

- دومره مې خوښ شوي دي، چې نه شم کولای تا ته ووايم.

او تر ډېرې پورې دواړه چوپ پاتې شول.

شپه، تور تم او لړۍ خورې وې. آسونه نه ليدل کېدل، او يوازې د هغو د پښو آوازونه چې په ختو کې يې ښخبول، اورېدل کېدل.

په دغه ماشوم وزمه او ويښ ګوګل کې چې داسې د ژوند د بېلابېلو خيالاتو د منلو تږی و، څه تېرېدل؟ دغو خيالاتو څنګه د هغه په ذهن کې ځای پيدا کاوه؟ خو په هر حال، هغه خورا نيکمرغه وه. هغه لا کورته نه وه رسېدلې، چې تر شونډو لاندې يې د واورې د سندرې په ويلو پيل وکړ. د ټولې لارې په اوږدو کې يې هڅه کوله، د هغه شعر ورياد کړي، خو په پای کې هغه ورياده شوه.

نيکولای وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دریاده ده کړه؟

ناتاشا وپوښتل:

- نیکولای جانه ! تا همدا اوس د څه په اړه فکر کاوه؟

د هغو دا خوښېده چې دوی یو له بل نه داسې پوښتنې وکړي.

نیکولای هڅه وکړه چې وریاد کړي د څه په اړه یې فکر کاوه او وې ویل:

- آها ، غوږ شه ! لومړی مې فکر وکړ ، چې روګای ، هغه سور سپی ، ډېر کاکاجان ته ورته دی ، که دغه سپی ، د سپیتوت پر ځای سړی وای ، تل به کاکا جان هغه له ځانسره ساته ، که هغه یې د ښکار لپاره نه ساتلی ، د خپل زړه د خوښۍ لپاره به یې ساته. هغه هم له دې کبله ، چې دوی سره ورته وو... اوس ته راته ووایه چې تا د څه په اړه فکر کاوه؟

-ما ، یو شېبه ودرېږه ! هوکې ! لومړي خو مې فکر کاوه چې موږ خو ، موږ خو کورته ځو ، خو اوس ګورم چې خدا زده په دې تیاره کې چېرې روان یو ، که یو وار یو چېرته ورسېږو او وګورو چې اترادنیا نه ده ، بلکې یوې کوډګرۍ سیمې ته رسېدلي یو. بیا مې فکر کاوه چې... نه هېڅ ، هېڅ ، نور مې بل د هېڅ شي په اړه فکر نه کاوه.

نیکولای وویل: پوهېږم ! هرومرو دې د هغه په اړه فکر کاوه !

او ناتاشا په دې تیاره کې د هغه د غږېدا له سندریزوالي نه په دې پوه شوه چې ورور یې موسېږي.

ناتاشا ځواب ورکړ:

- نه د هغه په اړه مې فکر نه کاوه. حال دا چې هغې په رښتیا د سردار اندرې او ددې په اړه که سردار کاکا جان لیدلی وای ، ایا خوښ شوی به یې وای او کنه؟ او بیا یې زیاته کړه:

- او نور مې په ټوله لاره کې له ځانسره ویل او ویل چې انیسیا جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښومره ښه وه، ښومره ښه یې وکړل. او نیکولای د هغې د خندا له خوښۍ نه ډکې سندریزې انګازې واورېدې.

ناتاشا ناڅاپه وویل: ته پوهېږې، زه پوهېږم چې زه به بیا هېڅکله لکه اوس داسې نیکمرغه او آرامه ونه اوسم.

نیکولای وویل: دا اپلتې، حماقت او تشې خبرې دي.

او په زړه کې یې وویل:

- دا زموږ ناتاشا هم څه د ښکلا، ښکلا ده ! هېڅکله مې ددې په شان ملګرې نه درلود او نه به یې ولرم. هغه ولې مېړه کوي؟ ښه به دا وي چې تل به داسې ګډ سره ګرځو.

ناتاشا په زړه کې وویل:

- دا نیکولای ښومره بې سارې ښه دی !

هغې د کور کړکیو ته د شپې په تور تم او لړو کې ځلېدلې، اشاره وکړه او وې ویل: عجبه ده، د مېلمستون ځراغونه لا تر اوسه لګېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

ګراف ايليا اندرېويچ د سيمه ايز جرګې له مشري نه ځکه استعفا وکړه چې دغې دندې خورا زيات خرڅ درلود ،خو له کاره لرې کېدل، بيا يې هم د هغو مالي چارو ته څه ګټه ونه رسوله. ناتاشا او نيکولای به زياتره وخت د مورو پلار هغه پټې خبرې اورېدې، چې د مسکو په ښندو کې ددوی د کورنۍ د لوی کور د خرڅېدو په اړه به يې سره کولې. که ګراف رستوف د سيمه ايزې جرګې مشر نه وای، هغه به دومره پراخو مېلمستياوو ته اړتيا نه لرلای او په اترادنيا کې به ددوی کورنۍ ژوند هم تر پخوا نه آرامه او هوسا و ، خو د هغوی په لوی کور او هغه پورې په اړونده ودانۍ کې هماغه شان د چوپړانو ګڼه ګوڼه او لا تر اوسه به تر شلو پورې مېلمانه ددوی پر ميز ناست وو... د سارې په توګه ديملر چې سندرغاړی و او د هغه مېرمنه يُوګل، د نڅا ښوونکې د کورنۍ له غړو او يوې زړې پېغلې سره چې (بېلو)نومېده ، ددوی کره له پخوا نه اوسېده. دغه راز ډېر نور کسان او له هغې ډلې نه د پېتيا ښوونکې، د ناتاشا روزونکې او ډېر نور خلک چې د خپل کور پر ځای يې غوره ګڼله د ګراف په کور کې واوسي. که څه هم د پخوا په شان ګڼې او پرتمينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستيا او بنډارونه نه جوړېدل، خو د هغوی ژوند په هماغه بڼه دوام درلود، ځکه پرته له دې نه، ګراف او ګرافينې د خپل ژوند تصوير نه شو کولای. د نيکولای د سپيانو د ډلو، پنځوس آسونو او په پنځلسو ګاډيوانو نوکې هم څه کمي نه و راغلي، په جشنونو کې يو بل ته د قيمتي ډالېو ښنلو ته پاملرنه... لوبې، جواريو، قطعې او په هغو کې د سلګونو روبلونو بايلل ته پاملرنه، هغو پرتمينو مېلمستياوو ته تګ راتګ چې د سيمې د بډايانو به ګډون په کې کاوه، او د ايليا اندرېويچ هغه ته لا رنګينه ښنله لا د پخوا په شان دوام درلود.

ګراف د مالي ستونزو له امله په يوې داسې بې پايه کړۍ کې راګير و، خو ده هڅه کوله دا ونه مني، چې دی په داسې يو نه آوارېدونکې جړې غوټې کې راګير او ګام په ګام لا په کې را اېسارېږي. خو هغه دا احساسوله چې نه له دغې کړۍ نه د راوتلو توان لري او نه کولای شي په احتياط سره له دغو چارو نه ځان لرې کړي. ګرافينې د زړه له کومې دا احساسوله، چې په دې توګه به يې ماشومان بدمرغه شي.او دا د ګراف ګناه نه ده او نه هغه د خپل طبيعت او خوښې په وړاندې دربدای شي.
ګراف پر دغې رارسېدونکو خواريو او ديوالي کېدو پوهېده، ډېر زورېده او د ماشومانو برخليک زوراوه (که څه هم هغه دا زورېدل پټول) ګرافينې بيا د خپل ښځينه طبيعت له مخې هڅه کوله چې له دغه حال نه د ژغورنې لپاره يوه لاره پيدا کړي. د هغې د اند له مخې، د دغې ژغورنې لپاره يوازې يوه لاره پاتې ده، هغه هم له يوې بډايې پېغلې سره ددوی د زوی نيکولای واده کول و. هغه دغه چاره، د ژغورنې وروستي هيله ګڼله او تصور يې کاوه، که نيکولای هم دغه ونه مني، په ژوند کې به بيا ددوی کار سم نه شي. دغه پېغله چې دې د نيکولای لپاره غوره کړې وه، ژولیه کاراګينا وه... هغه يوه ښکلې نجلۍ او پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

و مور يې خورا مهربانه، خوا خوږې مخور خلک وو، د رستوف کورنۍ هغه لا له ماشتو به پېژندله. د غه پېغله او س د خپل وروستي ورور د مړينې له امله خورا بدایه شوې وه.

ګرافينې مخامخ، ګرافينې کارا ګينا ته، چې په مسکو کې اوسېده، د يوه ليک په ترڅ کې وليکل چې لور يې د خپل زوی لپاره غواړي او ډېر ژر يې د هو ليک تر لاسه کړ. ګرافينې کارا ګينا ځواب ورکړی و، چې دا ريباري په سر سترګو مني، خو يوازې خبره دا ده چې بايد د نجلۍ خوښه هم وغوښتل شي، هغه سره هغوی هم مهاله نيکولای ته بلنه ورکړه چې مسکو ته ورشي.

ګرافينې څو واره په ژړه او انګولا، له خپل زوی سره خبرې وکړې او وې ويل: اوس چې د دواړو نجونو بخت ښکاره شوی، د هغې يوازينۍ هيله دا ده چې زوی يې هم زوم شي او د ده سا په آرامه وخېژي. بيا يې زياته کړه چې، خورا ښه نجلۍ يې پيدا کړې ده. او له هغه نه يې د واده په اړه وپوښتل. هغې تر دې وروسته وويل چې ده ته يې يو ډېره ښه او ښکلې ناوې پيدا کړې ده.

دا وار او بيا يې څو ځله نور له نيکولای سره په خبرو کې، هغه نجلۍ ژوليه وستايله او له هغه يې هيله وکړه چې په اختر کې مسکو ته لاړ شي او ساعت به يې تېر شي. نيکولای تصور کاوه چې ولې يې مور غواړي چې دی مسکو ته لاړ شي او د هغې د خبرو پای چېرې رسېږي، خو ده به ځان ناګاره اچاوه، مګر يوه ورځ يې مور په ډاګه ورته وويل چې د هغوی دژوند د ژغورنې يوازينۍ لاره له پېغلې کارا ګينا سره واده دی.

نيکولای ځواب ورکړ: ښه پوهېږم ! که زما کومه خواره او بې وزلې نجلۍ خوښېدلای، تاسو به زه اړولای چې خپله مينه او عزت مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شتمنيو د لاس ته راوړلو لپاره، له بلې نجلۍ سره تر واده کولو نه ځار کړای وای...

هغه د خپلې دې پوښتنې په هغه اغېز نه پوهېده، چې دده پر مور يې کوي، خو ده يوازې خپله خپلواکي ښودله، مور وويل:

- نه، نه زما موخه دا نه وه.

هغه نه پوهېده چې خپله موخه څنګه څرګنده کړي، زياته يې کړه:

- زه ستا له نيکمرغۍ پرته، بله هيله نه لرم.

هغې ددې خبرې په ويلو پوه شوه چې رښتيا نه وايي، ګبنۍ واخېسته او په ژړا شوه.

نيکولای وويل: ادکې! مه ژاړه، يوازې دومره راته ووايه، چې تاسو څه غواړئ، هر څه چې تاسو غواړئ زه هغسې کوم، تاسو ښه پوهېږئ زه به خپل ټول ژوند او نور هر څه تر دې نه ځار کړم چې ته آرامه شې، زه هر څه تر تا ځاروم، آن خپل احساس او مينه.

خو ګرافينې نه غوښتل چې خبره دا سې وشي، هغه له خپل زويه ځاربدل نه غوښتل، بلکې هغې غوښتل چې دا ځان له هغې نه ځار کړي، اوښکې يې پاکې کړې او وې ويل: ته مې په خبره پوه نه شوې، پرېږده، دا خبرې به بل وخت ته پرېږدو.

نيکولای له ځانسره وويل: دا څه خبره ده، کېدای شي په رښتيا ما ته کومه بې وزلې نجلۍ ګرانه وي، څنګه کولای شم، خپله مينه او عزت د کومې نجلۍ د شتمنيو د لاس ته راوړلو نه ځار کړم؟ زه دې ته حيرانه يم، چې مور مې څنګه کولای شو، ما ته دغه شان خبره وکړي. دا چې سونيا بې وزله ده، نه شي کولای را ته ګرانه وي؟ څنګه کولای شم، د هغې وفا او پاکه مينه بې ځوابه پرېږدم؟ رښتيا وايم زه به د ژوليه پر ځای چې يوه جوړه شوې سينګار شوې نانځکه ده، سونيا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکمرغه واوسم. هلته چې د سونیا د مینې خبره وي، زما احساس تر هر څه لوړ او پیاوړی دی.

نیکولای مسکو ته لاړ نه شو. ګرافینې هم بیا له هغه سره د واده خبره یاده نه کړه. هغې په خواشینۍ او کله ناکله په قهر سره لیدل چې زوی یې پرله پسې او ورځ تر ورځې له بې وزلې او بې جهزه سونیا سره اړیکې او مینه زیاتېده.

مور له دې امله ځان ښکنځه، خو له دې سره سره یې نه شو کولای سونیا سره بد وکړي. کله ناکله به یې بې له دلیله هغې ته تاسو یا ګرانې ویل، داسې رسمي خبرې له هغې سره د نه لېوالتیا ښښه وه. له سونیا سره، د مهربانې ګرافینې بد خلقي له دې کبله وه چې دا تور سترګې بد مرغه نجلۍ، دومره پاک زړې او پر حق ولاړه، دومره یې د خپلو دغو غمخور خپلوانو منت ساته او داسې په نیکولای مینه وه، چې د هغې غندنې یا بد ویلو ته هېڅ دلیل پیدا کېدای نه شو.

نیکولای خپله ټوله رخصتي د خپلو خپلوانو کره تېره کړه.

د سردار اندرې څلورم لیک رارسېدلی و. په هغه کې سردار لیکلي و که د هغې ځای د تودې هوا له کبله د دې ټپونه ناڅاپه راتازه شوي نه وای، دی به نوي کال ته خپل راتګ نه وای ځنډولای او لا د وخته به د روسیې پلو در خوځېدلای وای.

ناتاشې ته خپل کوژدن لا هماغه شان ګران و، دې ته د هغه مینه لا هماغه شان د زړه او روح آرامې او د پخوا په شان د ژوند د ښادیو سرچینه وه، خو د بېلتانه د څلورمې میاشتې په پای کې و چې د دغه بېلتانه او جدايۍ غم کرار کرار دا زوروله او ددې پر زړه یې د غم داسې څپې راخورولې چې د هغو په وړاندې دربدای نه شوه. خپل زړه یې په خپل حال سوځېده، په دې یې زړه خوږېده چې د ژوند دغه موده هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې او د هېڅ نه ځار او تېره کړې وه. هغه داسې احساسوله چې په دې موده کې دې ځومره د ګرانښت توان لاره او ځومره يې کولای شو په ځان ځوک مين او ګرانه واوسي.

د رستوف له کورنۍ نه خوښۍ کډه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

د مسیح د زوکړې مبارکې ورځې راورسېدې. په کلیسا کې له پرتمینو لمانځنو پرته، د ګاونډیو او کلیوالو د رسمي او غمجنو مبارکیو نه برسیره او د نویو جامو د اغوستو تر څنګ، هېڅ بل داسې څه پیښ نه شول، چې دغو ورځو ته د اختر خوشالي او رنګ وبښي.

د اختر په دریمه ورځ، تر غرمنۍ نه وروسته د هغو د کورنۍ ټول غړي هر څوک خپلو کوټو ته لاړل. د ورځې تر ټولو نه خوا شینې شېبې وې. نیکولای چې د سهار له خوا د ګاونډي کره تللی و، په خپل کټ کې ویده شو. زوړ ګراف په خپلې کوټې کې استراحت کاوه. سونیا د مېلمستون د ګرد میز شاته ناسته او پر ټوکریې څه رسمول. مشرې ګرافینې په قطعو فال لیده. اناستاسیه ایوانوفنا د ګراف هماغه ټوکماره له دریو بوډیو سره د کړکۍ څنګ ته ناستې وې.ناتاشا کوټې ته راننوته،د سونیا خواته ورغله او د هغې د کار په ننداره شوه، بیا مور ته ورغله او پټه خوله ودرېده.

مور یې وویل:

- څه درشوي دي، ولې داسې لکه بې کوره ګرځې راګرځئ؟ څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواړئ؟ ناتاشا چې سترګې يې ځلېدلې او موسکا يې له شونډو کډه شوې وه، وويل:

- هغه غواړم، همدا اوس، همدا اوس يې غواړم !

ګرافينې سر پورته کړ او په ځير ځير يې لور ته وکتل.

- مورجانې ! ما ته داسې مه ګوره، مه ګوره کنه ژړا مې راځي.

ګرافينې ځواب ورکړ: کېنه، ترځنګه مې کېنه.

- مورجانې زه هغه غواړم، هغه غواړم، له همدې امله داسې ناهيله شوې يم.

د هغې آواز پرې او اوښکې پر ليمو راشېوه شوې، په دې هيله چې اوښکې پټې کړي، مخ يې واړاوه، له کوټې نه ووته، واړه مېلمستون ته لاړه، ودرېده، هلته لږ په خيالو کې ډوبه شوه او بيا د مينځو کوټې ته ورغله. هلته يوې زړې ښځې، يوې ځوانې هغې ته چې له باندې نه راغلې وه او د سړو نه يې سا بنده بنده کېده بنګېدله او هغه يې ښکنځله.

دغې زړې مينځې وويل: دا لوبې او سادګي بس دي، هر کار خپل وخت لري...

ناتاشا وويل:

-کاندرانيوفنا ! پرېږده، څه يې کوئ.. ناتاشا دې خوا آخوا ګرځېده، ټوله ځمکه ورته د تبۍ په شان وه... هغه بيا د خيالونو په دنيا کې ډوبه شوه. هغې ته، هغه وختونه ورياد شول چې هغه يې ترځنګه و او دې يې ښکلو او مينه ناکه سترګو ته کتل.

- اى کاشکې ژر تر ژره راغلې واى، خو زه ډېره ډارېږم، چې داسې به شي، خو تر ټولو لويه بد مرغي دا ده، چې زه زړېږم ! بيا به هغه په ما کې، هغه څه نه وي، چې اوس شته. کېداى شي همدا نن راشي، همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس، کېدای شي هغه راغلی وي، او هلته په مېلمستون کې ناست وي، کېدای شي، هغه پرون راغلی وي او ما هېر کړی وي، چې راغلی دي.

پاخېده او مېلمستون ته لاړه. د کورنۍ ټول غړي، ښوونکي، روزونکي او مېلمانه ټول د چای د میز شا ته ناست وو. د هغو شا ته چوپړان او مینځې ولاړ وو، خو سردار اندرې په مېلمستون کې نه و او ژوند د پخوا په شان روان و.

ایلیا اندرېویچ کوټې ته راغله ناتاشا ولیده او وې ویل:

- هو، هغه ده، هغه! راشه، راشه ځنګ ته مې کینه! خو ناتاشا د مور په ځنګ کې ودرېده، شا و خوا یې وکتل، داسې برېښېده چې کوم شي لټوي. هغې وویل:

- مورې! هغه ما ته راکړه! مورجانې! ژر، ژر هغه راکړه او ددې خبرې سره یې ونه شو کړای د خپلې ژړا او ساندو مخه ونیسئ.

هغه هم میز ته کېناسته، د مشرانو او نیکولای خبرو ته چې د میز شا ته ناست و، غوږ شوه، خو له ځانسره یې ویل:

- ای خدایه! لویه خدایه! بیا هماغه څېرې، هماغه خبرې او هماغه پلار چې په هماغه شان پیاله منګلو کې نیسي او خپل چای ځکي، هغې په وحشت سره داسې انګېرله چې د کورنۍ د غړو په وړاندې یې ځکه کرکه په زړه کې راویښېږي، چې دوی هماغه شان چې و، هماغه شان دي. تر چای نه وروسته، نیکولای، سونیا او ناتاشا په واړه مېلمستون کې د خپلې خوښې هغه کونج ته لاړل چې تل به یې هلته تر ټولو پټ رازونه سره ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

کله چې هغوی واړه مېلمستون ته لاړل، ناتاشا خپل ورور نیکولای ته وویل:

- کله ته هم داسې کېږې، چې تصور کوې او درته برېښي چې بیا هېڅکله کوم څه پېښ نه شي؟ هر هغه څه چې ښه و، هغه پخوا و او هغه ټول پخوا تېر شوي او بیا هېڅکله رانه شي؟ پوهېږې دا د خواشینۍ خبره نه ده، دا یو غمرلی حالت دی؟

نیکولای ځواب ورکړ:

- ولې نه! کله کله زه داسې انګېرم چې نیکمرغه یم او هر څه ښه دي، خو د سترګو په رپ کې مې زړه ته راشي چې نور نو هر څه ستومانه کړی یم او هرڅه ما کې مري. لکه چې پوځ کې وم، یو ورځ ټول یو بند ار ته لاړل، سازو او موسیقي، خو زه ناڅاپه په غمونو کې ډوب شوم.

ناتاشا هم د هغه ټولې خبرې تایید کړې او وې ویل:

- زه چې لا ډېره کمکۍ وم، چې همداسې شوې وم، یاد بېږې به دې؟ یوه وار یې زه د الوګانو له امله وښکنځلم، تاسو ټول نڅېدې او زه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبقونو په کوټه کې ناسته او له ژړا نه مې ساندې وهلې. دا سې مې ژړل چې هېڅکله به مې هېر نه شي. پوهېږم ځنګه خفه وم، په تا سو مې زړه خوږېده، پر ځان هم. پر ټولو ټولو او هر څه. تر ټولو نه لا مهمه دا وه، چې زه هېڅ ګنهکار نه وم، یاد بېږي دې؟

نیکولای ځواب ورکړ: یاد بېږي مې، ښه مې یاد بېږي، چې تا ته درغلم او بیا مې غوښتل تا تسل کړم، پوهېږې، د شرم خبره وه، او ځنګه د خند وړ وو. یاد بېږي دې؟ د لوبو یوه نانځکه دې درلوده او ما غوښتل هغه درکړم.

ناتاشا چې لږ په فکر کې ډوبه، خو موسکا یې پرشونډو وه ،وویل:

- او ستا یاد بېږي؟ دا خو ډېر پخوا و، ډېر واړه وو، کاکا جان خپلې کوټې ته ورو غوښتو. لا په پخواني کور کې و، یاد بېږي دې، تیاره وه، موږ ورغلو او ناڅاپه مو څه ولیدل؟

نیکولای په خورا خوښۍ او موسکا د هغې خبرې پرې کړې او وې ویل:

- هو کې عرب، هغه توره کی کاکا ! ځنګه مې نه یاد بېږي؟ خو زه لا تر اوسه پورې په دې نه پوهېږم، چې هغه عرب توره کي کاکا په رښتیا هلته و، که موږ خوب لیده او یا یې چې وروسته کیسې راته کړې وې.

- یاد بېږي دې، چې د هغه د ښېرې رنګ دا سې خاورین غوندې او غاښونه یې سپین وو، همدا سې ولاړ و او موږ ته یې بیرګ کتل...

نیکولای وپوښتل:

- سونیا ، ستا یاد بېږي؟

سونیا په شرم سره وویل:

- هو کې، هو کې، یو څه مې یاد بېږي.

ناتاشا وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو ما مې له پلار جان او مور جانې نه وپوښتل چې دغه تور عرب له کوم ځايه راغلی؟ او هغو وويل هېڅکله کوم تور عرب نه و، خو ګورې، دا دې ستا هم ياد پرې.

- ښکاره خبره ده، د هغه غاښونه مې د اسې په ياد دي، ته به وايې چې همدا پرون و.

- ډېره عجيبه ده، ته به وايې چې دا ټولې خبرې په خوب کې تېرې شوې وې. زما دغه حال خوښېږي.

- ستا ياد پرې چې د اختر رنګ کړې هګۍ مو په کوټه کې جنګولې او ناڅاپه دوې بوډۍ پيدا شوې او پر قالينو يې څرخېدل پيل کړل. دا ټول زموږ د سترګو په مخ کې تېر شوي دي او کنه؟ ياد پرې دي، ځو مره ښه وختونه وو.

- هو کې، هغه بل دې ياد پرې، چې پلار جان په خپل شنه رنګه پوستين کې، څنګه د زينو له سره ډزې وکړې؟

هغوی په خورا خوند او خندا ،نه دعمر خوړلو په شان په خواشينۍ، بلکې په خوند سره د خپل ماشومتوب شاعرانه او ښکلې خاطرې رايادولې... سره خندل يې او په دې نه پوهېده چې په څه شي خوشالېږي او په څه شي سره خوابدېږي.

که څه هم د هغو ټول يادونه سره ګډ وو، خو سونيا د هغو په رايادولو کې تر ټولو نه وروسته پاتې کېده.

سونيا ډېر هغه څه چې نورو رايادول، نه شو کولای وريادکړي، خو که وریاد به هم شول، هغه شاعرانه احساس چې په نورو کې يې پيدا کاوه، په دې کې نه راتوخناوه، بلکې د هغو نورو له خوښۍ نه به يې خوند اخيست او هڅه يې کوله، چې له هغو سره سر وښوروي...

دوی خبرې کولې، چې ديملر واړه مېلمستون ته راننوت او د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنګ خواته چې د کوټې په کونج کې ایښی و ورغی، پوښ یې ترې جګ کړ او له هغه نه یې یو بې سُره غږ پورته کړ.

مشره ګرافینه له لوی مېلمستونه را پاڅېده او وې ویل: ادوارد کارلیچ، مهرباني وکړئ او زما د زړه د خوښې نغمه (نیکچورن میسو فیلده) راته وغږوئ.

دیملر چنګ را واخیست.

ناتاشې، نیکولای او سونیا ته مخ ورواړاوه او وې ویل:

- ځوانان څنګه په ټه خوله ناست دي؟

ناتاشا لنډ غلچک هغه ته ورولېږه او وې ویل:

- زموږ مرکه فلسفي ده. تر یوې شېبې څنډ نه وروسته یې خپلې خبرې بېرته پیل کړې، خبرې د خوب لیدو په اړه وې. دیملر نغمه پیل کړه. ناتاشا په آرامو ګامونو میز ته ورنږدې شوه، شمعه یې راواخېستله، هغه یې یوړه، بېرته راستنه شوه او پر خپل ځای کې آرامه کېناسته. په دې کوټه کې په تېره بیا پر هغو څوکیو چې دوی ناست و، تیاره وه، خو د ټولو کړکیو نه پر غولې باندې د بشپړې سپوږمۍ سپینه رڼا رالوېده.

دیملر چې نغمه پای ته ورسوله، هماغه شان چنګ ته ناست و، خپلې ګوتې یې په کراره د هغه په تارونو زغلولې، داسې بریښېده چې سودا کې دی، چې چنګ پرېږدي، پاڅي او یا کومه بله نغمه وغږوي.

په همدې وخت کې ناتاشا نیکولای او سونیا ته ورنږدې شوه او په بنګهاري سره یې وویل:

- زه داسې تصور کوم، چې کله خپل یادونه او خاطرات یادوي، رایادوي او همداسې یې رایادوي، پخوانیو زمانو ته ورځي او هر څه یادوي، آن هغه څه چې تر زوکړې مخکې ورباندې تېر شوي هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریاد پرې.

سونیا چې خپلو زده کړو کې تکړه وه او هرې زده کړې څه ورزده کول، وویل:

- دې ته تر زوکړې مخکې، رواني لېوالتیا وایي. لرغوني مصریان هم په دې باور و چې زموږ روح پخوا په ځارویو کې و او بیا هم ځارویو ته ورځي.

که څه هم موسیقي پای ته رسېدلې وه، خو ناتاشا هماغه شان په ټیټ آواز او بنګهاري وویل:

-نه، نه! پوهېږئ، زه په دې باور نه لرم چې موږ به د ځارویو روح لاره، برعکس زه په دې باور یم، چې کېدای شي موږ به ملکې وو او دې دنیا ته هم ددې لپاره راغلي یو، چې هغه راپه یاد کړو.

دیملر دوی ته ورنږدې شو او وې ویل:

- اجازه ده چې ستاسو ترڅنګ کېنم او ستاسو په خبرو کې ګډون وکړم؟ او د هغو ترڅنګ کېناست.

نیکولای ځواب ورکړ: نه، نه یې منم، که موږ ملکې وای، نو ولې راولوېدو، نه، نه دا ناشونې خبره ده!

ناتاشې چې په ټینګ باور له هغه سره مخالفت کاوه، وویل:

- نه، نه یو رالوېدلي، چا ویل چې رالوېدلي یو؟ ولې؟ ولې؟ زه پوهېږم چې پخوا زه څه ډول ملکه وم؟ زه یوازې په دې پوهېږم چې روح ابدي او جاودانه دی... که داسې وي چې موږ تل وو، پخوا هم وو یعني ابدي یو...

د ګرافینې غږ پورته شو، چې ویل یې:

- ښه ناتاشې! اوس ستا وار دی. کومه سندره راته ووایه، دا څه د دوکمارو په شان په یوه کنج کې راټول شوي یاستئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا وويل:

- مورجانې، هيڅ مې زړه نه کيږي، خو بيا هم پاڅيږه.

د هغوی له ډلې نه د يوه هم، آن د پاخه منګ ديملر هم دې ته خوښه نه وه، چې د کوټې هغه تياره کونج کې له هغه څوکۍ نه پاڅي او خپله خوږه مرکه پرېږدي، خو بيا هم ناتاشا پاڅېده او نيکولای ارکاديون ته کېناست. ناتاشا د تل په شان د تالار په منځ کې په هغه ځای کې ودرېده چې آواز ښه په کې اورېدل کېده او هغه سندره يې پيل کړه چې د مور يې خوښېده.

ناتاشې وويل:

- هغې نه غوښتل چې سندرې ووايي، ډېر وخت کېده چې سندرې يې نه دي ويلې او تر دې وروسته به هم په دې خوند سره سندرې ونه شي ويلای. ګراف ايليا اندرېويچ له خپلې کوټې نه چې له ميتينکا سره په خبرو لګيا و، د هغې آواز اورېده، هغه، هغه زده کوونکي ته ورته و، چې د زده کړو له پای ته رسېدو نه مخکې لوبو ته د تګ تکل لري. په خبرو کې غلطېده، ژر ژر يې چوپړانو ته سپارښتنې ورکړې او په پای کې چوپ پاتې شو. ميتينکا هم پټه خوله، سندرې ته غوږ او موسکا پرشونډو د ګراف مخې ته ولاړ و. نيکولای له خپلې خوره سترګې نه لرې کولې، داسې چې د هغې له سا سره يې يو ځای سا ويسته. سونيا چې آواز ته غوږ غوږ و، په زړه کې يې ويلې، چې ددې او ملګري ترمنځ يې تو پير څمکه او آسمان دی او دا به ناشونې وي چې لږ ترلږه د هغه خوږوالي ته هم ورته شي. زړه ګرافينه نيکمرغه، خو يوه غم لړلې موسکا يې پرشونډو او اوښکې په سترګو کې رابښکاره وې. کله ناکله به يې سرښوراوه. هغې د ناتاشې، د خپلې ځوانۍ او د يوې وحشتناک شي په اړه چې د ناتاشې او سردار اندرې په راتلونکې واده کې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیده، فکر کاوه. دیملر د ګرافینې تر څنګه کېناست، سترګې یې پټې کړې او سندرې ته غوږ شو. هغه تر یوه ځنډه وروسته وویل:

- نه، ګرافینې! د هغې استعداد او هنر د اروپایانو په کچه دي، نورنو داسې څه پاتې نه دي، چې د هغې زده نه وي، د مهربانۍ، نرموالي، تاندتوب او د آواز....

ګرافینه پرته له هغه چې کوم ټاکلي چا ته وواییي، وویل:

- اخ! تصور کوئ، چې څنګه ډارېږم، څنګه مې د هغې ژوند زوروي.

د هغې مورنۍ زړه ویل چې په ناتاشا کې یو ستر ناڅرګند څه نغښتي دي، چې همدغه څه د هغې د نیکمرغۍ خنډ دي. ناتاشا لا سندره پای ته رسولې نه وه چې څلورلس کلن پېتیا کوټې ته رامنډه کړل او ناري یې کړې چې: رمضانیان! (هغه کسان دي چې د روژې تر پنځلسمې وروسته ځانګړي جامې اغوندي او د ماخوستن له خوا په کورونو ګرځي، دغه کسان په روسیه کې د نوي عیسوي کال په شپو کې دې ته ورته کار کوي) راغلل.

ناتاشې ناڅاپه سندره بس او پر وروریې ورچغه کړه:

- احمقه!

هغې د څوکۍ پلو ورمنډه، پرهغې ځان وروارتېږه او له ژړا نه تکه شنه شوه. خو مور ته یې په خندا خندا وویل:

- هېڅ، هېڅ، مورجانې هېڅ نه شته، یوازې پېتیا زه وډاره کړم. هغه غړېده او پر لیمو یې اوښکې راروانې وې. ستونی یې ساندو پسې اخېستی و.

دغې لوبغاړې ډلې چې په بېلابېلو کالو او سینګارونو یې له ځانه مېږ، ترکان، بقال، ملنګ، ارباب یا کوم ځناور جوړ کړی و، په مستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا کورته رانغوتل. له هغوی سره سره خو له خوښۍ نه ډکه هوا هم کورته راتله. هغو لومړی لړ په احتیاط د هلیز کې یو بل رانیول، نندارې یې ښودلې، بیا تالار ته ورشېوه شول او کرار کرار یې مستي زیاتېده، نڅاوې یې ښکلې کېدې او سندرې یې ویلې، خورا ښه چورلېدل، پښې یې ګډولې او لاسونه یې غورځول او د حضرت عیسی د زوکړې په ویاړ نندارې ښودلې. وروسته له هغه چې مشرې ګرافینې د دغو کسانو یو تن وپېژاند او د هغه د کالو او سینګار نه په خندا شوه، د هرکلو کوټې ته لاړه. ایلیا اندرېویچ په واره تالار کې کېناست او په موسکا موسکا یې په ځلېدونکې څېرې د دغو نندارچیانو ستاینې او نندارې ته دوام ورکړ. خو په دې مینځ کې د هیچا پام نه شو، چې د کور ځوانان څه شول. د دغې نندارې د دوام نه نیم ساعت وروسته، د لوبغاړو په ډله کې یوه نوې زړه بوډۍ چې ځانګړې جامې یې اغوستې وې، راپیدا شوه (دا نیکولای و) پېتیا له ځانه ترکي پېغله جوړه کړې وه. دیملر د بدې ښځې ونډه لرله او ناتاشا د سواره پوځ د یوه پوځي په توګه کالي اغوستي و، سونیا بیا د ګڼو بریتو او وروځو په رسمولو ځان نه چرکیسي (د روسیې یو قام دی) ځوان جوړ کړی و.

لومړی ډله، د دویمې په لیدو هک حیران شول. د هغو په ستاینو او پالنې یې پیل وکړ. ځوانانو هم د خپلو کالو او څېرو بدلون داسې خوښ شو، چې تکل یې وکړ، چې لاړ شي او نورو خلکو ته یې هم وروښیي.

نیکولای چې ښه هوا او ښایسته لاره یې خوښ شوې وو، غوښتل یې ټول د غه خلک په خپله درې کسیزه ګاډۍ کې چکر ته بوزي، نو ځکه یې له هغو لسو تنو لوبغاړو نه هیله وکړه چې په هماغه بدلو جامو کې له ده سره د کاکا جان کره لاړ شي. مشرې ګرافینې وویل:

- نه، نه څه کوئ، ولې هغه سپین ږیری په عذاب وئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله خبره دا ده چې د هغه په کور کې ستاسو د چورليدو لپاره ځای نه شته، ښه به دا وي چې د مليوکووا ، کره ورشئ.
مليوکوا ، يوه کونډه وه چې د بېلابېل عمر ډېر ماشومان، نارينه او ښځينه ښوونکې يې لرل او د رستوف له کورنۍ نه څلور ورسته په لرې واټن کې يې ژوند کاوه.
مشر ګراف چې له خوشالۍ نه په نڅا راغلی و ، د ګرافينې دا خبره خورا غوره وګڼله او وې ويل:
- واه واه ! زما ګرانې ! خورا ښه فکر دې وکړ. ګورئ ! صبر وکړئ، راکړئ، نورې جامې راکړئ چې ځان جوړ کړم او له تاسو سره لاړ شم او (مليوکووا) له خوبه بې برخه کړم.
خو مشرې ګرافينې د ګراف له تګ سره مخالفت وښود او وې ويل چې څو ورځې کېږي چې د هغه پښې خوږېږي. نو ځکه پرېکړه وشوه چې ايليا اندرېوويچ په کور کې پاتې شي، خو نجونې به هغه وخت ځي چې لويزا ايوانوفا له هغو سره لاړه شي. سونيا چې تل د ټولو په منځ کې با حيا وه، په دې زيات ټينګار کاوه، چې لويزا ايوانوفنا دې، له دوی سره لاړه شي...
دوه ګاډۍ خو تل تيارې ولاړې وې او درېيمه هغه هم د ګراف و... او څلورمه هم د نيکولای ګاډۍ و ، د هغې ګاډۍ آس تور، لنډ ونی، اوږد ځنې و... له هغه سره په ګاډۍ کې ناتاشا ، سونيا ، ميرمين شوس او دوه چوپړان ناست وو. د مشر ګراف په ګاډۍ کې ديملر ، د هغه ښځه او پېتيا او په درونورو ګاډيو کې چوپړان، چې بدلې جامې اغوستې وې، ناست وو.
نيکولای د پلار په ګاډيوان غږ وکړ: زا خاره ته مخکې شه ! هغه يې ددې لپاره مخې ته ولېږه چې د اړتيا په وخت کې ده ته د مخکې کېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاره ورکړي.

د مشر گراف گاډۍ چې د يملر او څو نور ممثلين په کې ناست وو، وخوځېدل او د آسونو د غاړو زنگونو... د هغو سمونو چې په واورو کې ځنېدل، يو عجب شغاري جوړاوه...

نيکولاى تر ټولو د مخه او بيا هغو پسې دوه نورې گاډۍ يو په بل پسې روانې وې. دغه کاروان گوټې، لومړى په نرۍ لاره کرار کرار لاړ. تر يوه وخته د باغ د ديوال خواته خوځېدل. په لارې د بربنډو ونو سيورې کربنې ابستلې وې... خو همدا چې د باغ له ديوالو نه تېر شول، دښتې ته ورسېدل. له واورو ډکه دښته يې د سپوږمۍ د رڼا په څپو کې ډوبه وليده... هغه داسې بربښېده چې تا به ويل د الماس دانې دې پرې شيندلې دي... په دې سړه هوا کې د ناتاشې غږ پورته شو چې ويل يې:

- د سويانو د پلونو نښې گورئ؟ سويان څومره ډېر دي!

سونيا هم نارې کړې:

- د پښو پلونه له ورايه ښکاري، نيکولايه! نيکولاى مخ واړاوه، سونيا ته ورخم شو، چې له نېږدې نه د هغې څېره وگوري. يوه نوې مهربانه څېره، تورې وروځې او نرې تور بريت چې د سپوږمۍ په رڼا کې، په خورا لږ، خو لرې واټن کې د سمورې د خولۍ له مينځه راځلېدل.

نيکولاى سونيا ته تر کتنې وروسته په زړه کې وويل:

- دا څېره تر دې نه مخکې، د سونيا څېره وه. هغه وروړاندې شو، د هغې سترگو ته لا ځير شو او وې خندل.

- نيکولايه، څه شوي دي؟

- هېڅ، هېڅ نه دي شوي. بېرته يې مخ ترې واړاوه او د آسونو به نندار ه شو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په چغو شو او هڅه یې وکړه چې د زاخارتر ګاډۍ نه مخکې شي.

زاخار د خپل آس قیضه لږ ټینګه غوندې کړه، خپل سر یې چې تر ورو ځو پورې له واورو او یخ نه پوښل شوی و وروا ړاوه.

نیکولای خپل آسونه لا پسې یرغه کړل، او زاخار خپل قیضه، نیکولای مخکې شو او ده پسې یې ځان برابر کړ او ووې ویل:

- ښه اربابه! خوښه دې، چې هر څه کوئ!

دوه ګاډۍ، له هر وخت نه په چټکۍ لکه باد داسې ځنګ په ځنګ، الوتلې... نیکولای له سیال نه مخکې کېدونکی و. زاخار بې له هغه چې د خپلو لاسونه حالت بدل کړي، یو لاس افسار ته وړپورته کړ او چغه یې کړل:

- اربابه، هسې ځان په عذابوې.

نیکولای خپل درې واړه آسونه یرغه او وړاندې لاړ... یو وخت، نیکولای بېرته خپل آسونه ودرول، شاوخوا یې وکتل، هرې خوا ته کوډې کړل شوې دښته وه، چې د سپوږمۍ د پلوشو په سیند کې ډوبه او د ستورو ګرد پرې لوېدلی و.

نیکولای په زړه کې ویل:

- زاخار نارې وهي چې چپې خواته، چپې خواته لاړ شي، ولې چپې خوا ته؟ مګر موږ د ملیوکووا کورته نه ځو؟ ایا د ملیوکووا د کور لاره ده؟ خدای خپله ښه پوهېږي چې موږ چېرته ځو؟ او یوازې خدای پوهېږي چې پر موږ به څه راشي، هر هغه چې پر موږ راځي هم ښه دي، هم بد او بیرته یې خپلو سورلۍ ته مخ وروا ړاوه او هغو ته یې وکتل. د هغو کسانو له ډلې نه چې د ده په ګاډۍ کې ناست و، د ده تر نظر یو تن پېردی خو ښکلی وبرېښېده. هغه، بریتور و او ښکلې ګنې وروځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرلې، ده وویل:
- هم یې بریت او هم یې ټول بانه واورو سپین شوي دي.
نیکولای په زړه کې وویل: داسې بریښي چې دا ناتاشا وه. هغه بله هم که تېروتلی نه یم کېدای شي مېرمن شوس وي، خو دغه بل څوک چې له ځان نه یې چرکس جوړ کړی، ځانته یې بریتونه یې رسم کړي، نه پېژنم، خو هر څوک چې دی، په ما ښه لګي.
هغه یې وپوښتل:
- ساړه خو به مو نه کېږي؟
ځواب یې ورنه کړ، خو یوازې یې وخندل. دیملر چې شاته په بله ګاډۍ کې ناست و چغې وهلې او څه یې ویل، کېدای شي کومه ټوکه یې ویله، خو نه پوهېدل کېده، چې څه وایي.
خو یو څو له خندا نه ډکو غږونو ورته وویل:
- هو کې، هو کې. دا کوډګر ځنګلونه او د هغو نڅاګر سیوري، پر هغو ځړوند الماسي غمي، دا لړۍ په لړو مرمرینې زینې او بامونه، دا له کوډو ډکې ودانۍ او د چنارو دغه ډارونکي او غوږ زورونکي آوازونه چې هېڅ ښکاره نه و څه دي او له کومې راځي. نیکولای له ځانسره وویل:
- که دغه د ملیوکووا مېنه ده، خورا زړه راښکوونکې او تر ځنګلو نه هم کوډګره ده، داسې زړه راښکوونکې چې موږ یې هم نه پېژنو او نه پوهېدو چې چېرې روان یو، روان وو، روان و، او ناڅاپه مو کاروانګوټې د ملیوکووا مېنې ته ورسېد.
او په رښتیا هم هغه د ملیوکووا مېنه وه. یوې ډلې ښځو او نارینه مینځو او چوپړانو شمعه په لاس او خوشالۍ ددوی هرکلي ته رامنډې کړې او وې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسو څوک یاستئ؟

یو چا غږ کړل: د ګراف کورنۍ ده، چې په بدلو جامو کې یې له ځانه پېښنګر جوړ کړي دي، ما هغوی د هغو له آسونو نه وپېژندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

پلاګیا دانیلوفنا ملیوکووا یوه ثوربه ارقوي ښځه وه، عینکې یې اېښې وې، پراخ کمیس یې اغوستی و او د خپلو لونګو په مینځ کې چې سخته ترې په تنګ شوې وه، په مېلمستون کې ناسته وه. هغې هڅه کوله چې د لونګو ساعت یې ورتېر کړي. کله چې د راغلو کسانو د پښو غږونه او شروشور په دهلیز کې واورېدل شو، هغوی لا په کراره شمعونه ویلول او د هغو له ځاځکو نه یې جوړو شویو انځورونو ته کتل او په هغو کې یې خپل فالونه لیدل.

دغه نوې راغلې ډله، چې چا له ځانه سواره پوځیان، چا اغلې مېرمنې، چا کوډګر او کوډګرې یا هم ځناور او داسې نور جوړ کړي وو، هغه لوی تالار ته چې هلته چوپړانو په بېړه شمعې لګولې وې ورننوتله. دیملر له نیکولای سره چې له ځانه یې بوډۍ جوړه کړې په نڅا شو. له دغو راغلو پېښګرو نه چې خپل مخونه یې پټ کړي او جامې بدلې کړې وې، ماشومان چاپېر شوي وو، شروشور یې جوړ کړی و او د کور مېرمن ته تر درناوي او چورلیدو نه وروسته تالار ته وخوځېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-وا خدايه، پېژندل يې څومره ګران دي؟ دا خو ناتاشا ده، ته ګوره چې ځان يې څه جوړ کړی دی؟ کوم څوک را يادوي. او دې ادوارد کارلېوويچ ته ګوره چې څومره ښه ښکاري ! ما ونه پېژاند، چې څومره ښه ناځي ! او، پلار جانه ! هغه چرکس ګوره، دې سونيا جانې ځان څومره ښه او ښکلی جوړ کړی دی. او دا بل بيا څوک دی؟ ياره چې څه خوند يې وکړ ! نيکيتا، وانيا دا ميزونه راټول کړئ.

له بله پلو غږونه راپورته شول: ها، ها، ها

- د سواره پوځ افسر ته ګورئ... هوکې... کوم هلک دی... زه ښه نه وينم... هغو پښو ته يې ګوره، له خندا يې بډوډي چوي...

ناتاشا چې د مليوکووا د کورنۍ ځوانانو ته هم په زړه پورې وه، له هغو سره يو ځای د تالار د شا کوټې کې پټه او له هغه ځايه يې د نارينه کاليو او نوروشيانو غوښتنه وکړه. د نيمه چولې دروازې نه، د نجونو بربنډ لاسونه را اوږدېدل او د نارينو غوښتل شوې جامې يې غوښتې. لس دقيقې وروسته د مليوکوف د کورنۍ ټول ځوانان د دغو پېښګرو په شان جامې اغوستې وې.

پلاګييا دانيلوفنا وروسته له هغه چې د تالار د منځ د تشولو او د نويو رارسېدلو اربابانو او د هغو د چوپړانو د تاوده هرکلي سپارښتنه وکړه، هماغه شان چې عينک يې پر سترګو او موسکا يې پرشونډو وه، د دغو پېښګرو په منځ کې ګرځېده راګرځېده. هر يو ته به يې په ځير ځير کتل، خو يوه يې هم پوره پېژندلی نه شو. هغه نه يوازې د رستوف د کورنۍ ځوانان او پېغلې او ديملر ونه پېژندل، بلکې خپلې لونې يې چې د نارينو کالي او دريشۍ يې اغوستې وې، ونه پېژندل.

هغې خپلې يوې لور ته چې د تاتاري کازانو کالي يې اغوستې او د هغو پېښې يې کولې، وکتل، هغې ته ځير شو او بيا يې د خپلې کورنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوې روزونکې نه وپوښتل:

- دا لا پسې د چا لور ده، هو، داسې بریښي چې د رستوف له ختې به وي، بیا یې ناتاشې ته ورو مخه واړوله او وې پوښتل:

- او تاسو د سواره پوځ افسره! په کوم پوځ کې خدمت کوئ؟...

یو ساعت وروسته جامې ټولې خپرنې او ګونځې ګونځې شوې، له مالوچو او رسمونو نه جوړ شوي بیریتونه او ړیرې ولوېدې او پلاګیا دانیلوفنا کرار کرار ټول وپېژندل... له هغو نه یې له دې کبله ډېره مننه وکړه چې د ټول وخت او ساعت یې تېر کړی دی. هغو په لوی تالار کې اربابانو او په واړه کې د هغو چوپړانو ته ډوډۍ جوړه کړه.

تر ماښامنۍ نه وروسته، د ملیوکووا په کوټه کې یوې میشتې زړې نجلۍ وویل:

- د حمام فال به مو نه وي کتلی؟ ډېر وحشتناکه دی.

د ملیوکووا یوې لور وپوښتل:

-څنګه وحشتناکه دی؟

- څه وایئ، تیاره حمام ته ورتګ څه آسانه کار نه دی، زړور تیا غواړي.

سونیا غږ کړل: څه شي دي؟ زه ورځم.

د ملیوکووا دویمې لور غږ کړ:

-د هغې نجلي کیسه وکړئ چې حمام ته ننوتې وه.

زړې نجلۍ کیسه پیل کړه: هو کې، نه و نه و د خدای کړه وه، یوه نجلۍ حمام ته یوازې ننوته، یو چرګ او دوه چړې یې هم له ځانسره واخېستل، هغه څنګه چې ښایي لاړه، ننوتله او سترګه په لارې کیناستله، چې یو ناڅاپه یې واورېدل، چې څوک راروان دي، د ګاډۍ د زنګونو او راتګ غږ یې تر غوږه شو، چې رانېږدې کېږي. څوک ترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلي شول. ددې خوا ته راغي او راغي، چې ګوري يو انسان دی، لکه يو پوځي، راغي او ددې تر څنګه کېناست.
ناتاشا چې له وېرې يې سترګې وتلې وې، چغه کړل:
- وای وای، خدای دې انسان ترې ساتي.
- ښه، وايه نو، بيا يې نو څه وکړل؟ له نجلۍ سره وغږېد؟
- هو کې، هغه د يو انسان په توګه، هو کې هغه شان چې له يوه انسان سره ښايي، هغه هڅه وکړه چې هغه نجلۍ قانع کړي، نجلۍ هم بايد له هغه سره غږېدلې وای. د هغه پام يې خپلو خبرو ته رااړولې وای. هغه يې بايد تر سهاره، تر چرګ بانګه په خبرو بوخت کړی وای. خو نجلۍ شرمېده، حيا يې کوله، نو ځکه يې مخ په لاسونو پټ کړ. خو هغه پر هغې ورودانګل، مګر له نېکمرغه، د نجلۍ بخت بېداره و او په دې وخت کې نورې نجونې راورسېدې...
پلاګېيا دانيلوفنا وويل:
- نو څه کوئ، ولې دې ډاروله؟
يو نجلۍ وويل: مورجانې، خو تا خپله فال ليده کنه؟
سونيا وويل: دغه د ګدام نومې فال يې لا ښه وي؟
- هغه داسې دی، چې ګدام ته ځې، هلته فال نيسې، که د اخ او ډب غږ اورې، دا بد فال دی، که د غنمو د ميچين غږ راشي، دا نېکمرغي ده، خو کله ناکله داسې هم کېږي چې...
- مورجانې، ښه به دا وي چې ووايئ له تا سره په ګدام کې څه پېښ شول؟
پلاګېيا دانيلوفنا وموسېده او وې ويل: ورکه وه يې، زما هېر شوي دي، څه ګټه چې ووايم، ستاسو نه خو يو هم هلته نه ځي.
سونيا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې نه، زه ځم، پلاگییا دانیلوفنا ، اجازه راکړئ، زه ځم.
- ښه ده، که نه ډاربږې ورځه !
سونیا وپوښتل: لوییزا ایوانوفنا ! ما ته اجازه راکوئ، چې لاړ شم؟
نیکولای څه د لوبو ، څه د قطعي بازۍ او څه د وروستیو خبرو په اوږدو کې، ټوله موده په پرله پسې او ځیر سونیا څارله، هغه یې یوازې نه پریښوده او هغې ته یې په څه نوي نظر کتل. داسې بریښېده چې د همدې انځورشویو بریتونو له برکته یې د لومړي ځل لپاره لیدلې او پېژندلې ده. او په رښتیا چې سونیا دغه ماښام، په بې ساري ډول خوشاله، غوړېدلې، تانده او داسې ښکلې شوې وه، چې نیکولای هېځکله داسې نه وه لیدلې.
نیکولای چې د هغې ځلېدونکو نیکمرغو سترگو ، د هغې د بریتو په پای کې د غومبور غوچوړو ، خوږې مالگینې موسکا ، ته چې په عمر کې یې داسې نه و لیدلې، کتل، له ځانسره ویل:
- دغې ته وایئ ښکلا ! زه احمق وم احمق !
سونیا وویل:
- زه له هېڅ شي نه، نه ډاربږم. زه کولای شم، همدا اوس لاړه شم.
هغه پاڅېده ، هغې ته یې د گدام لاره وروښودله او ورته وې ویل چې څنگه باید چوپه خوله، او غوږ غوږ وي،هغې ته یې پوستین ورکړ. پوستین یې پر سر واچاوه او یو خوږ غلچک یې نیکولای ته ورولېږه.
نیکولای په زړه کې وویل:
- دا پېغلوټې څه ښکلې، زړه رانښکوونکې او مالگینه ده، نه پوهېږم چې تر اوسه ما چېرته کتل.
سونیا دهلیز ته ووته او د گدام پلو وخوځېدله. نیکولای هم په دې پلمه چې د کوټې هوا خورا توده ده، په تلوار سره د ودانۍ د زینو سر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړت. په رښتیا هم په کوټه کې د ګڼه ګوڼې له امله هوا توده او تنګه شوې وه.

بهر هماغسې سړه، بې وږمې هوا او ځلېدونکې سپوږمۍ چې تر پخوا نه لا رڼه شوې وه، ځلېده... که څه هم آسمان غمجن او خواشینی و، مګر ځمکه له ښادیو ډکه وه.

نیکولای په زړه کې ویل:

-څه ساده او احمقه وم! آه، آه، څه احمقه! هېڅ نه پوهېږم چې تر ننه پورې څه ته سترګه په لاره وم. پر زینو ورشېوه شو، د ودانۍ له څنډې وچورلیده او هماغه نرۍ لاره یې ونیوله چې د ودانۍ شاته رسېده. پوهېده چې سونیا به له هماغه ځایه تېرېږي... دغه نرۍ لاره ګدام ته ورغځېدلې وه. د ګدام دیوالونه د غټو ونو له لرګیو جوړ شوي وو، بام یې له واورو ډک او د سپوږمۍ تر رڼا لاندې داسې ځلېده چې ګواکې له کومې قیمتي تېږې نه تراشل شوی وي. د کومې ونې د شاخونو شغهارې واورېدل شو، خو هرڅه ژر بیرته په چوپتیا کې ډوب شول. انسان داسې انګېرله چې د سا په وخت کې نه هوا، بلکې د ځوانۍ مسته او ابدي مستي، ګوګل ته ورلېږي. د ودانۍ د شا له زینو نه چې په ځانګړې توګه د چوپړانو د تګ راتګ لپاره ځانګړې شوې وه، د ګامونو غږ واورېدل شو. د زینې پر وروستي پلې چې واوره هم پرې کوټه شوې وه، د هماغې زړې مینځې پښغلې غږ واورېدل شو، هغې ویل:

- همدا نرۍ لاره به نیسئ، مخامخ به ځئ، خو یوازینی کار چې کوئ، ګوره شا و خوا یا څنګ ته به نه ګورئ.

سونیا ځواب ورکړ:

-زه نه ډارېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په ښکلو موزو کې يې ورو نازکو پښو، پر واورې قدمونه کېښودل.له هر ګام سره واورې شغارې کاوه او سونيا په نرۍ لاره د نيکولای خوا ته ور روانه وه.

سونيا په پوستين کې ځان ښه ومروړه او مخې ته روانه وه. تر نيکولايه رسېدو پورې لا دوه ګامه لاره پاتې وه، چې وې ليده. هغې هم نيکولای هغه شان چې دې به تل ليده او د هغه په ليدو به يې زړه درزېده ونه ليد. هغه ښځينه کالي اغوستي و، ويښته يې جړ او پريښانه وو، خو د خوښۍ موسکا يې پر شونډو خوره وه. داسې يوه موسکا چې د سونيا لپاره چور نوې وه. په چټکۍ د هغه خوا ته ورغله.

نيکولای د هغې څېرې ته چې د سپوږمۍ تر شغلو لاندې ځلېدله، ځير و او په زړه کې يې ويل:

- سره له هغه چې چوره بدله شوې ده، خو بيا هم هماغه سونيا ده. لاسونه يې تر هغه کوټ لاندې چې سونيا اغوستی و، ورننيستل، هغه يې ځانته راوړاندې کېښکودله او شونډې يې چې پرسکرو يې بريت پرې انځور کړي او د سوي لرګي بوی يې کاوه ښکل کړې. سونيا چې د هغه شونډې زبېښلې، د هغه لاسونه يې ورخوشې کړل او په دواړه لاسونه يې له دواړو خوا و نه، د هغه غومبوري راونيول. هغوی دواړه يوازې دومره وويل:

-سونيا... نيکولای... د ګدام خوا ته يې منډې کړې او بيا هر يو جلا د هغو زينو له لارې چې وتلي وو، بېرته راستانه شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

کله چې ټول د پلاګییا دانیلوفنا له کوره ووتل، ناتاشا چې هر څه ښه څارلي او لیدلي و، د ستنبدو کار یې داسې جوړ کړ چې لوییزا ایوانوفنا، دیملر او دا په یو ګاډۍ کې کېناستل او سونیا، چوپړان او نیکولای په بله ګاډۍ کې سره دېره شول.

نیکولای د ستنبدو په لاره کې، نور ددې په خیال کې نه و، چې ګاډۍ له کومې ګاډۍ نه مخکې یا څنګ ته کړي. هغه آسونه یرغه او په چټکۍ روان و. په ټوله لاره کې یې د سپوږمۍ تر رڼایۍ لاندې د سونیا په سترګو سترګې خښې کړې وې. د سپوږمۍ تر دغې کوږ ګرې رڼایۍ لاندې، چې هر څه یې تر پخوا نه ښکلي ځلول، د سونیا په بشره کې د انځور شویو وروځو او تربېو لاندې خپله نننۍ مینه او پرونۍ سونیا بیا موندله او پریکړه یې کړې وه، چې بیا هېڅکله له هغې نه جلا نه شي. په ځیر سره یې هغې ته کتل او دواړه سونیاګانې یې بیا پېژندلې وې. هغه ته د سوي لرګي له بوی سره، د ګډې شوې مچې خوند وریاد او د ګوګل په تل کې یې د سړې هوا سا وویسته. همدا چې تر خپلو پښو لاندې یې تېرېدونکې ځمکې او پر خپل سر پراخ شوي آسمان ته کتل، ځان یې بیا د کوږ ګر طبیعت په غېږه کې لیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله ناکله به يې له سونيا نه وپوښتل:

- سونيا خوشاله يئ؟

او سونيا به ځواب ورکاوه: هو کې او ته څنګه؟

د لارې په نيمايي کې يې د ګاډي جلو ګاډيوان ته ورکړ او خپله يې د يو څو شېبو لپاره د ناتاشا دوی ګاډي ته ورمنډه کړل، د هغوی د ګاډي په رکاب ودرېد او په فرانسوي ژبه يې په پټه د ناتاشې په غوږ کې وويل:

- د سونيا په اړه مې پرېکړه وکړه.

ناتاشا ناڅاپه له خوشالۍ نه تکه سره شوه او وې پوښتل:

- تا هغې ته وويل؟

- هی، هی چې ته له بريتو او له بڼو سره څومره ښکلې شوې يې، ګوره ناتاشا ! ته خوشاله شوئ؟

- زه داسې خوشاله، داسې خوشاله چې مه پوښته، زه نور نو له تا نه خفه وم، ته له هغې سره څومره بې رحمه وې. ستا زړه نه و، تېره و تېره. اوس ډېره خوشاله يم.

ناتاشا تر لږ شېبې ځنډه وروسته دوام ورکړ:

- ما نه هم کله ناکله احمقه جوړېږي، خوزه له دې شرمېدم چې له سونيا پرته، زه نيکمرغه واوسم. ورځه، ورځه ورمنډه کړه، هغې ته ورشه.

نيکولای هغې ته وويل:

- نه، نه، ته صبر وکړه، چې ته څومره د خندا وړ يئ.

هغه چې هغې ته کتل په خپله خور کې يې هم يو څه نوي، غير معمولي، خورا مهربان او تازه، داسې چې پخوا تر هغه يې نه وو ليدلي، ليدل. هغه زياته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ناتاشا لېونۍ شوې يې که څنګه؟
ناتاشا ځواب ورکړ:
- هو، خو تا ډېر ښه کار وکړ.
د نيکولای په زړه کې تېره شوه:
- که مې پخوا دغه شان چې نن شپه ده، هغه ليدلی وای، ما به هرومرو له پخوا پوښتلي وای، چې بايد څه وکړم او ټول هغه څه به مې چې هغې ته ويلي وای، هغه به مې کړي وای او هر څه به ښه وای.
- ښه نو، ته خوشاله يې او ښه کار مې کړی دی؟
- اخ نه شم ويلی چې څومره ښه کار دې کړی دی، څو موده د مخه مې، له مور سره په همدې ناندرۍ شوې. مورجانې ويل چې سونيا غواړي تا خپل اسير کړي، زه په دې نه پوهېږم چې څنګه څوک کولای شي داسې ووايي. نېږدې و چې له مور سره په دې خبره لاس او ګريوان شو، زه به هېڅکله، هېڅ چا ته اجازه ورنه کړم، چې د هغه په اړه بد فکر وکړي، ځکه په هغې کې له ښېګڼو پرته بل څه نه شته.
نيکولای وويل:
- ښه نو، نو ښه کار مې وکړ؟
او بيا ددې لپاره د خپلې خور سترګو او بشرې ته ځير شه، چې پوه شي، چې رښتيا هغه رښتيا وايي. بيا يې د هغې له ګاډۍ نه ودانګل او د خپلې ګاډۍ پلو ته يې ورمنډه کړل. موزو يې د واورو شغهارې پورته کړ. هلته هماغه نيکمرغه چرکس (سونيا په چرکسي جامو کې) هماغه موسکا، بريتور، ځلېدونکې سترګې، په پوستين کې مروړلې. هماغه شان ناست و او ده ته يې کتل. او دا چرکس سونيا وه. کېدای شوه چې سونيا د ده راتلونکې، ګرانه او نيکمرغه ښځه وه.
کله چې کورته ورسېدل، نجونو مشرې ګرافينې ته، د مليوکووا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې د تېرشویو پېښو کیسې وکړې او بیا خپلې کوټې ته لاړې، جامې یې بدلې کړې او پرته له هغه چې پر خپلو ځېرو انځور شوي، انځورونه پاک کړي، تر ډېرو پورې یې د زړه خوالې او د زړه خوږ و او خپلو نیکمرغو کیسو ته دوام ورکړ، هغوی په دې اړه چې څنګه به ودونه کوي، څنګه به د هغو مېړونوله یو بل سره ملګرتیا لري او دوی به څنګه نیکمرغې وې، وغږېدلې. او هغه هینداري چې لا له پرونه د ناتاشا لپاره چمتو کړې ،دهغې پر میز ولاړې وې.

ناتاشا پاڅېده او هینداري ته د ورننېدې کېدو په لړ کې یې وویل:

- یوازې خدای په دې پوهېږي، چې دا به کله وي؟ خو زه ډار ېږم چې هېڅکله.. ځکه هغه به خورا ښه او خوږه وي.

سونیا وویل: کېنه ! کېدای شي هغه ووینې ! ناتاشا شمعې ولګولې او کېناسته. ناتاشا چې خپله څېره په هینداره کې لیده وې ویل:

- له یو بریتوره پرته بل څوک نه وینم.

هغې وویل:

- اغلې ! خاندې به نه، دا د خندا وړ خبره نه ده.

ناتاشا د سونیا او چوپړانو په مرسته هینداره داسې برابره کړه چې دې ته جوړه وې، کله چې له دې چارې نه وزګاره شوه، څېرې ته یې برنده بڼه ورکړه، چو په شوه او تر ډېرې پورې کېناسته او په هینداري کې د شمعونو منظمه کتار ته ځیر، په دې هیله ځیر وه چې (د اورېدلو له مخې به) دا کوم تابوت ووینې او یا به د هینداري په وروستې تیاره او موهومه څلورکنجه کې سردار اندرې رابنکاره شي. خو سره له هغه چې هغه دې ته سترګې په لاره او چمتو وه چې آن په هینداره کې کوم یو رابنکارېدونکی داغ د سړي یا د کوم تابوت په توګه وګڼي. هېڅ شي یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لیدل. هغه و چې د هغې سترګې په رپېدو شوې، د هینداري له مخې پاڅېده او له هغو نه لرې شوه.

هغې وویل:

- دا څنګه کېدای شي، چې نور یې ویني او زه یې لیدای نه شم. ښه، نو ته راشه سونیا، راشه کېنه! نن شپه به هرومرو کېنئ او په هینداره کې به څوک ووینئ... ګوره زما په خاطر!... زه نن شپه ډېره ډار یږم...

سونیا د هینداري په وړاندې کېناسته، ځان یې برابر کړ او هغې ته په کتو شوه.

دویناشا، په بنګهار سره، د ناتاشې په غوږ کې وویل:

- ښه، اوس به سونیا الکساندروفنا هرومرو ووینئ، خو تاسو ټول خاندئ.

سونیا دا خبره واورېده او دا یې هم واورېدل، چې ناتاشا په کراره او بنګهاري وویل:

- زه خپله پوهېږم چې هغه یې وینئ، پروسږ کال یې هم لیدلی و.

دوه درې دقیقې ټول چوپ پاتې شول، بیا ناتاشې په کراره وویل:

- هرومرو یې وینئ! خو خپله خبره یې پای ته ونه رسوله، ځکه سونیا ناڅاپه، هغه هینداره چې لاس کې نیولې و، لرې له ځانه لرې، لاسونه یې پر سترګو کېښودل او وې ویل:

- آه، ناتاشا؟...

ناتاشا هینداره ببرته واخېسته، خپل ځای ته یې راوسته، او چغه یې کړه:

- ودې لیدل؟ ودې لیدل؟ ودې لیدل؟

دونیاشا چې هینداره نیولې وه وویل:

- ما خو ویل، ما خو ویل....

(c) ketabton.com: The Digital Library

سونیا هېڅ شي نه و لیدلي. هغې غوښتل چې سترګې ورپوي او پاڅې چې د ناتاشې غږ یې واورېد ، چې وویل:

- هرومرو !...

هغې نه غوښتل ناتاشا او دونیاشا تېر باسي، نور ورته ګرانه و د هینداري مخې ته کیني. هغه خپله هم په دې نه پوهېده، چې ولې او د څه له کبله یې هغه وخت چې سترګې په لاسونو پټې کړې وې، چغه کړې وه؟

ناتاشا د هغې لاس راونیو او وې پوښتل:

- هغه دې ولید ؟

د سونیا په خیالونو کې دا خیال راتاو شو.

- اوس نه ولې ونه وایم، چې لیدلی مې دی؟ ګوره نور خو یې هم وینئ. څوک کولې شي په دې پوه شي چې ما په رښتیا څوک لیدلي او که مې نه دې لیدلي؟

هغې وویل: هو کې و مې لیدل.

- څنګه؟ څنګه؟ ولاړ و که پروت و ؟

- نه، نه، ما ولیدل، لو مړی هېڅ نه و ، بیا مې ولید چې پروت و.

ناتاشا چې سترګې وحشت پسې اخېستې وې، خپلې خورلنډې ته کتل او له هغې نه یې وپوښتل:

- اندري پروت دی؟ ناروغ دی؟

-نه، نه، برعکس، خورا خوښ او خوشاله و. هغه هم مخ ما ته راواړاوه او ما ته یې راوکتل.

په هغې شېبه کې چې سونیا دا خبرې کولې، داسې یې انګېرله، چې په رښتیا یې هغه څه چې وایي، لیدلي دي.

- ښه سونیا بیا څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- يو بل څه مې هم وليدل، خو پوره مې سر پرې خلاص نه شو، پوه نه شوم، چې شين و که سور.

ناتاشا وويل:

-سونيا او کله به هغه راستون شئ؟ کله به بيا زه هغهووينم؟ يا پاکه خدايه چې څنګه زه ډاريږم. هم پر هغه ډاريږم او هم په ځان.

هغې پرته له هغې چې د سونيا آرام بښونکې تسل ته ځواب ورکړي، ځان يې پر کټ وارتېره، او وروسته له هغه يې چې شمعې مړې کړې، تر ډېره پورې يې، په پرانستو خو ناخوځېدونکو سترګو د سپوږمۍ هغو پلوشو ته چې د کړکۍ له يخ وهلې اينې نه، کوټې ته رالوېدلې وې، ځير پاتې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

تر اختره ډېره لنډه موده وروسته نیکولای په ډاګه مور ته وویل چې سونیا ورته ګرانه ده او ټینګه پرېکړه یې کړې ده چې له هغې سره واده وکړي. ګرافینې چې له پخوا نه، د نیکولای او سونیا تر منځ تېرېدونکو پېښو ته پام شوی و، د هغه دغو خبرو ورته نوی والی نه درلود، هغې په چوپه خوله هغه واورېدې مګر زوی ته یې وویل چې، هغه کولای شي له هر هغه چا سره واده وکړي چې زړه یې غواړي، خو که له سونیا سره واده وکړي، نه به ددې چې مور ده او نه به د پلار خوښه او مبارکي ووینې.

دا لومړی ځل و چې نیکولای احساسوله چې مور یې داسې له ده نه، ناراضه او سره له هغې ټولې مینې چې له ده سره یې لري، له خپلې خبرې به وانه وړي. هغې په خورا بې پروايي او پرته له هغه چې زوی ته وګوري، ځوک مېړه پسې واستول. کله چې ګراف راغي، هغې غوښتل چې د نیکولای تر مخې هر څه په ډاګه او په لنډه وواييي. خو زغم یې پای ته ورسېد، د خواشینۍ اوښکې یې له سترګو راشېوه او له کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وو ته. زاړه ګراف په نرمه ژبه او شک هڅه وکړه خپل زوی قانع کړي، چې له خپلې دغې پريکړې تېر شي. نيکولای ځواب ورکړ، چې دی له خپلې وعدې نه تېرېدای نه شي. ګراف ددې خبرې په اورېدو يو سوړ اسويلی وويست، خپلې هڅې يې بې ګټې وګڼلې او خپلې مېرمنې پسې لاړ. ګراف له زوی سره په خپلو ټولو شخړو کې، دا نه هېروله، چې ددې ټولو ستونزو سرچينه د ده مالي ژوبلتيا ده، نو له دې کبله يې ځانته اجازه نه ورکوله له زوی نه په دې خفه شي، چې کومې بدې ايې نجلې پرځای له سونيا سره واده کول غواړي. پلار يوازې په دې کې چرت واهه، که د ده مالي دريځ ښه وای، تر سونيا نه د ده لپاره، بله ښه ناوې پيدا کېدای نه شوه. هغه د هر څه ګناه يوازې پر ځان او پر خپل مالي استازي، ميتيکا او هغو عادتونو وراچوله چې پريښودای يې نه شول.

پلار او مور، نور نو په دې اړه له زوی سره ونه غږېدل، خو څو ورځې وروسته مشرې ګرافينې سونيا ځانته وروبلله او په داسې ترخه ژبه چې نه دې او نه سونيا د هغې تصور کاوه، خپل خورځه له دې امله ملامته کړه چې نه يوازې يې ددوی زوی تېر ويستلی، بلکې ددې ټولې مرستې يې هم هېرې کړې دي. سونيا سرښکته اچولې و، په چوپه خوله يې د ګرافينې دا ترخې خبرې واورېدې او په دې نه پوهېده چې له هغه نه څه غواړي. هغه د هغو کسانو لپاره چې دا يې لويه کړې او ساتلې ده، د هر ډول ځانښندنې لپاره چمتو وه. د ځانښندنې حس په هغې کې تر بل هر حس نه پياوړی و، خو په دغه پېښه کې نه پوهېده، چې څه د چا نه ځار کړي. هغې نه شو کولای د ګرافينې او د رستوف د کورنۍ د هر غړي په ګرانښت سترګې پټې کړي، خو نيکولای هم ورته ګران و او داسې يې انګېرله، چې ددې نيکمرغي له همدې مينې سره تړلې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغښتې ده. هغه چو په خوله، غمجنه او بې ځوابه وه. نیکولای ته داسې وبرېښېده چې نور د دغه حالت د زغم توان نه لري، ددې لپاره مور ته ورغي چې د زړه غوټه ورته پرانزي. کله به یې مور ته زارۍ کولې چې سونیا وبښي او له هغې سره د ده واده کول ومني، او کله به یې ګواښ کاوه، که دوی د سونیا له زوروېدو نه لاس وانخلي، هغه به سمدلاسه له دوی نه په پټه له سونیا سره واده وکړي. خو مورو هغه ته په داسې سړه او ترخه ژبه، چې نیکولای، په ژوند کې له مور نه، نه و لیدلي، ځواب ورکړ او وې ویل چې دی، خورا ښه زلمی او زوی دی، دی هم د سردار اندرې په څېر کولای شي د پلار له خوښې پرته واده وکړي، خو دا (په خپله ګرافینه) به هېڅکله دغه دوکماره (سونیا) د خپلې لور او ناوې په نامه ونه پېژني. نیکولای د دوکمارې د کلمې په اورېدو نور نو ځان ټینګ نه شو کړای او په لوړ آواز یې وویل چې، هېڅکله یې دا تصور هم نه شو کولای، چې مور یې دی د خپلې مینې او عاطفې خرڅولو ته اړ کړي، که داسې وي، دا به وروستی ځل وي چې... خو ددې وخت یې پیدا نه کړي چې هغه ګواښمنه خبره چې ګرافینې د خپل زوی د وحشتناکې څېرې په حالت کې، د هغې اورېدو ته سترګې په لاره وه، او کېدای شوه، د مور او زوی تر منځ د یوې نه هېرېدونکې ترخې خاطرې په توګه پاتې شوې وای، ووایي.

ناتاشا په داسې حال کې چې رنګ یې الوتی او څېره یې خواشینې برېښېده له هغې دروازې نه کوټې ته راننوته چې دې د هغې تر شا د ورور خبرو ته غوږ نیولی و، هغې پر ورور چغه کړل:

- نیکولا جانه! ته ملنډې غږوې، چوپ شه، زه درته وایم چوپ شه!

هغه په داسې لوړ آواز غږېدله، چې ګوا کې غواړي، د هغه غږ لاندې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې خپلې مور ته چې په خورا خواشینۍ یې خپلې زوی ته کتل او نېږدې و چې له قهره یې زاره وچوي، مخ وروا ړوله... او وې ویل:

- ګرانې مورې، د زړه سره ! هېڅ خبره نه ده... زما مورې...

- نیکولا جانه ! ګوره مور یې زه به اوس تا ته... نیکولایه، ته د باندې لاړ شه... او بیا یې مور ته مخ ورواړاوه او وې ویل:

- ګوره مورجانې ! ته لږ راته غوږ شه ! مورکۍ !

د ناتاشا خبرو هېڅ معني نه لرله، خو بیا یې هم هغه اغېز وکړ چې دې یې هیله لرله.

ګرافینې چې له ژړا نه په ساندو وه، خپل مخ، د لور په غېږ کې ورپټ کړ، نیکولای پاڅېد، سر یې په دواړو لاسونو کې ټینګ کړ او له کوټې نه ووت...

ناتاشا د مور او د ورور د پخلاینې لپاره متې ونغاړلې، او هلوځلو یې دواړه قانع کړل، چې مور به یې سونیا نه زوروي او څه به ورته نه وایي او نیکولای به د مور و پلار نه پټ کومه پریکړه او کړه نه کوي. نیکولای د جنورۍ په لومړۍ نېټه په خورا پریشانۍ، د مور و پلار له غمه ناآرامه، او په خیالو کې د سونیا له مینې نه لېونی، کور پرېښود او د خپلې قطعې پلو وخوځېد. هغه تکل کړی و چې غونډ ته به ځي، هلته به خپل اړوند کارونه پای ته رسوي، له پوځ نه به استعفا کوي، بېرته به راستنېږي او له سونیا سره به واده کوي. د نیکولای تر تګ نه وروسته د رستوف پر کور داسې غم او خواشیني لاسبره شوې وه چې پخوا یې چا ساری نه و لیدلی. مشره ګرافینه هم له روانې ستومانۍ نه ناروغه شوې وه.

سونیا د نیکولای د بېلتانه په اور کې سوځېده او تر هغه نه لا د مشرې ګرافینې ترخې ژبې او بې پایه دښمنۍ چې پرله پسې یې له دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره کوله، سخته ستومانه کړې وه. ګراف له بل هر وخت نه اوس، د هغه ناوړه مادي حالت، چې سمدلاسي پرېکړې یې غوښتې، پریشانه کړی و. هغه نور نو دې ته اړ شوی و چې د ژوند د سمولو لپاره، د مسکو او د مسکو د ځنډو کورونه خرڅ کړي او ددې سوداګرۍ لپاره باید مسکو ته لاړ شي، خو د ګرافینې ناروغۍ، دغه چاره ورځ تر ورځې ځنډوله او خبره له نن نه سبا ته پاتې کېده.

ناتاشا چې په لومړیو وختونو کې یې د خپل کوژدني (سردار اندرې) بېلتون په خوښي او بې پروایي زغمه، اوس یې نو ورځ په ورځ زغم او حوصله پای ته رسېدله. دغه خیال چې د ژوند خورا ښې شپې ورځې، چې دا کولی شي له مینې نه یې ځار کړي، هسې عبث تېروي. دایې ډېره او پرله پسې زوروله. د سردار اندرې د لیکنو زیاتره برخو د خوښۍ پر ځای دې ته د غم بوټي کرل. په خواشینۍ به ځان ته ویل:

- په هغو شېبو کې چې دا یوازې د خپلې کوژدنۍ په اړه فکر کوي، ددې کوژدنی ښار په ښار ګرځي، نوي ځایونو او له خلکو سره چې هغه ته په زړه پورې دي، آشنا کېږي، ځومره به چې د ده لیکونه ناتاشې ته په زړه پورې و، په هماغه اندازه به هغه زورونکي و. هغه لیکونه چې سردار اندرې دې ته لیکل نه یوازې ددې د زړه تنده نه ماتوله بلکې هغه لیکونه دې ته په یو ډول غمجنې او خواشینې دندې بدل شوي وو. هغه په دې رږدې شوې وه، هغه لیکونه ولیکي چې هغې به نه شو لیکلي، هغې ځکه نه شو لیکلي چې د هغه زوریدو نه یو هم په لیک کې نه شو انځورولی، چې دا په خپل غږ، موسکا او غلچکونو کې د هغې په انځورولو رږدې شوې وه. د هغې یو رنګه کلاسیکه او تکراري لیکونه آن ددې تر خیاله هم وچ، بې روحه او بې خونده برېښېدل، هغه به یې تر لېږلو مخکې مورته ښودل او هغې به یې املایي تېروتنې ورسمولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګرافينې د روغتيا د ښه کېدو هيله ورځ په ورځ کمېده او خبره هغه ځای ته ورسېده، چې نور ګراف نه شو کولای، مسکو ته خپل سفر وځنډوي. دوی بايد د ناتاشې د واده د جهيز اخيستو لپاره د مسکو د کور خرڅ کړی وای. له بله پلوه دوی مسکو ته د سردار اندرې راتګ ته ځکه سترګه په لاره وه، چې د هغه پلار سردار نيکولای اندرېوويچ سږ کال ژمی په مسکو کې ميشت شوی و. او ناتاشا هم په دې ډاډه وه، چې هغه لا وخته مسکو ته رارسېدلی دی.

ګرافينه په کلي کې پاتې شوه، ګراف او سونيا له ناتاشې سره يوځای د جنورې په پای کې مسکو ته لاړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم کتاب

پنځمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

پېير د ناتاشا او اندرې تر بولې وروسته ناڅاپه بې له ښکاره دليله داسې احساس کړه چې نور نو نه شي کولای پخواني ژوند ته دوام ورکړي، که څه هم هغه، لا په هغو عقايدو اعتقاد درلود چې د هغه لارښود ورښودلي و، چې د هغه د روحاني هلوځلو په پيل کې د هغه لپاره د روان او روح د سپېڅلتيا هلې ځلې او کمال ته رسېدو لارې چارې د سرښندنې وروې، ټول او ټول، د سردار اندرې او ناتاشې د کوژدې او د يوسف الکسوويچ د مرګ له خبر نه وروسته چې ده ته په همدې وخت کې رارسېدلی و، د پخواني ژوند ټولې ښېګڼې چې د ده د خوښيو سرچينې يې جوړوي، خپله معني له لاسه ورکړه. د هغه لپاره له ژونده يوازې کالبوت پاتې و. پرتمين کور او ښايسته ښځه چې اوس له هغې سره يوه مخور چارواکې ځانګړې خواخوږي پيدا کړې وه، د پترزبورګ له ټولو مخورو سره دوستي او هغه دنده چې اوس يې په دربار کې پيدا کړې وه او سخت غمرلي تشريفات يې لرل. د غه ټولو کسانو او ټولو شيانو يو په يو او ناڅاپه د هغه لپاره خپل ارزښت بايللی و. د ورځنيو يادښتونو له ليکلو لاس په سر او د ماسون ورونو له ډله

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره يې اړيکې وشلول. بيا يې هوټلونو او کلوبونو تـه تګ راتـګ پيـل کړ، بيا يې زيات شراب څکل، د مجردانو ډلې ته يې لاره پيدا او داسې يو ژوند يې له سره ونيو، چې ګرافينې ايلن واسيلوفنا دې تـه اړ شـوه، پر هغه نيوکې وکړي او هغـه وغـانـدي. پيير دا احساس کړه چې د هغـه ښځه برحقه ده، نو ځکه يې پريکړه وکړه چې د هغې د بې آبۍ د مخنوي لپاره پترزبورګ پرېږدي او مسکو ته لاړ شي.

مسـکو تـه پـه رسـېدو ، دی پـه خپـل سـتر، لويـه حـويلۍ لرونکـې پرتمين کورکې چې د زړو او د زړېدو په حال کې پېغلو تر څارنې لاندې و، ميشت او ځای پر ځای شو. همدا چې ده په ښار کې ديهودي لمـانځې ځای وليـد ، پـه دغـه لمانځـای کـې تـر ځړونـد شمايلو لانـدې بـل شوي شمعونه وليدل، بيا يې د کرملين ډګر تر سترګو تېر شو چې د واورو تـر سپين او لا ګام نه اېښودل شوي فـرش لانـدې پټ و، د وراژدک د ورانـو کورونو او مـاتو کراچيو بهېر يې وليـد، د مسـکو پـه کلـوب کـې يې د مسکو سپين ږيري يې وليدل چې نه يې څـه ځـانګړې غوښـتنې لرلـې او نه يې کوم پلو تلوار کاوه، د مسکو عمر خوړلې ښځې، د مسـکو پېغلې او د مسـکو بنـډارونو او د مسـکو انګليسـي کلـوب، د ټولـو تـر ليـدو وروسته يې ځان په خپل کور کې او د خپل کـور پـه آرامـۍ کـې احسـاس کـړ. د هغـه لپـاره مسـکو کـې ژونـد آرامـه، مينـه نـاک، بـې غمـه او د پخوانيـو عـاداتونو پـه شـان و، لکـه زاړه خيـرن کميس سره چې څوک رږدی شوی وي هغه ته له هغو نه بېلېدل ورته ګران و.

د مسـکو ټولـو مخورو ،اعيـانو لـه زړو نـه نيـولې بيـا تـر ماشـومانو پورې پيير ،ته د يوه دېر ګران مېلمانه په توګه چې له پخوا ورته سترګه پـه لاره او ددوی پـه منـځ کـې يې ځـای خـالي و، هرکلي وواپـه. پيير د مسـکو د اعيـانو لپـاره تـر ټولـو مهربانـه، بارحمـه، هوښـيار، خوشـالـه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پراخ زړی، ساده، صمیمي، روسي، نرم غاړی او ښاغلی و. د هغه جیبي بکس به ځکه تل تش و چې هغه د ټولو بکس و.

د هغه د خیر او کرم دروازه د ټولو پر مخ پرانستې وه، هېڅ چا له هغه نه د (نه) خبره نه اورېدله. هغه، د هغو ننداړتونونو خرڅ چې به دده یا هغه له خوا جوړېدل، ورکاوه، کله ناکله خو یې آن ناوړه او کم ارزښته تصویرونه د یو او بل په سپارښتنه او د خوښۍ له مخې اخېستل او ټولو خیریه موسسو، ټولنو، ښوونځیو، د عیاشانو چړچو، د ماسونو ټولنو، کلیساوو، کتابتونونو او نورو نورو ته به یې د مرستې لاس ورغځاوه. که د هغه دوه انډیوالان چې د ده زیات پوروړي او ده پسې به یې څارنه کوله نه وای، ډېر ژر به دیوالي شوای وای. داسې غرمنۍ او ماښامنۍ به نه وه چې دی دې په انګلسي کلوب کې نه وي، هغه به چې دوه بوتله مارګو نومي، نوي شراب وڅکل او پر څوکۍ کې به یې ډډه ولګوله، سمدلاسه به ترینه چاپېر شول، ټوکې ټکالې، خبرې او ناندرۍ به پیل شوې. هغه به هم د غو مرکو جرګو ته ورولوېد او په خپلو خوږو ټوکو او د زړه له کومې موسکا سره به یې سیالان سره پخلا کول، بل پلو له هغه نه پرته، د ماسونانو د ډلې ماښامونه بې شروشوره او غمجن وو... ټولو ځوانو ښځو او پېغلو ته ځکه ګران و چې هغه نه یوازې له یوې ښځې یا نجلۍ سره چې پر مین شي، بلکې له ټولو، په تېره بیا له ماښامه وروسته په یو اندزه مهربانه او خواخوږی و. د هغه په اړه به یې ویل چې: ښه ځوان دی، خو نارینه نه دي....

پېیر هغه شان بې وزګاره چاروا کی و چې نور په سلګونو تنو په مسکو کې هغه ته ورته و. که اوه کاله مخکې کله چې هغه له بهر نه راستون شوی و، چا ورته ویلي وای، چې دې ته اړتیا نه شته چې د ژوند د تګ لوري لپاره ستونزې آواري کړي او څه لټوي، ځکه د غه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تګ لاره لا د وخته ټاکل شوې ده... هغه به یې سخت حیران کړای وای.... ایا دی هماغه څوک نه و چې په روسیه کې یې د جمهوریت د راتګ غوښتنه کوله؟ ایا دی هغه څوک نه و چې غوښتل یې ناپلیون شي؟ ایا ده نه غوښته فیلسوف شي؟ ایا دی هغه څوک نه و چې ځان یې هغه سپهسالار ګاڼه چې غوښتل یې پر ناپلیون بری ترلاسه کړي؟ ایا دی هغه څوک نه و چې له فساده لرې بشري ټولنې یې غوښته او د هغې لپاره یې د نویو اخلاقو د روزنې لټونه کوله او د ځان د کمال رسولو لټه پسې سرګردانه و؟ ایا دی هغه څوک نه دی چې ښوونځي او روغتونونه یې جوړول او مریيان یې آزادول؟ خو ددې ټولو سره سره، هغه دا دی اوس د یوې بې وفا ښځې بډای مېړه، یو مستعفي چارواکی، د مسکو د انګلیسي کلوب غړی، د ښو خواړو او څکلو لېوال، ټولو ته ګران، د مسکو د اعیانو د ډلې یو مخور، چې تر خوړو وروسته ټني. خلاصې او پر څوکۍ بې غمه ډډه ولګوي. په نرمۍ پر دولت نیوکې وکړي، تر ډېرو پورې دا خبره منلې شو چې دې اوس د مسکو د ټولو تر پامه، یو بې وزګار یاور دی چې اوه کاله پخوا ده هم له هغو کرکه لرله.

کله به یې ځان په دې تسلا وه چې دا دې اوس دغه شان ژوند کوي، خو بیا به نور وحشتناکو خیالونو پسې واخیست، او دې ته به یې پام شو چې ډېرو کسانو چې دغه شان ژوند پیل کړي او دا لاره یې غوره کړې، خو دی خو هغه وخت ترې وتلی دی، چې نه ویښته ورته پاتې و او نه غاښونه. د ویاړنو او غرور په وخت کې به یې چې کله د ځان په اړه فکر کاوه، هغه ځان چور بل ډول بربښېده او تصور به یې کاوه، چې له هغو نورو متقاعدو یاورانو نه چې ده پخوا هغو ته په سپکه کتل ډېر توپیر لري... په مسکو کې تر څه مودې ژونده وروسته یې نور خپلو هم برخلیکو اندېوالانو ته په سپکه نه کتل او کرار کرار یې له هغو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه پیدا کوله، درناوي یې کاوه او پر هغوی هم داسې زړه خوږېده، لکه پرځان. پر پیېر نور د پخوا په شان د ناهیلو څپې او له ژوند د کرکې حالت نه راته، خو هماغه پخواني دردونو چې کله به یې پر ده یرغل کاوه، اوس د ده پر زړه کې دیره شوې او یوه شېبه یې هم په کراره نه پرېښوده. له ځانسره به یې ویل:

- دا د څه لپاره؟ ولې؟ په دې دنیا کې ژوند څه معنی لري؟ هغه به هره ورځ څو واره او په حیرت یې له ځانه دا پوښتنې کولې، هغه د ژوند ناسپړلو اړخونو ته ځیرېده، خو څنګه چې د خپلې تجربې له مخې پوهېده چې دا پوښتنې ځواب نه لري، نو ځکه یې په تلوار هڅه کوله، په هغو سترګې پټې کړي، په دې وخت کې به یې یا کوم کتاب راواخیست یا به کلوب ته لاړ او یا به اپون نیکولاوویچ ته ورغی، چې په ښار کې د خورو شویو آوازو په اړه له هغه سره وغږېږي.

پیېر به له ځانسره ویل:

- ایلن واسیلوفنا چې هېڅکله د خپلې ښکلا نه پرته د بل هېڅ چا او هېڅ شي په اړه فکر نه کوي او په نړۍ کې یو له احمقو نه احمقه ښځه ده، خو خلک هغه یوه خورا هوښیار او ځیرکه ښځه ګڼي او د هغې په وړاندې ملا ماتوي. ناپلیون بناپارت تر هغه پورې چې یو سترنومیالی و، خلکو هغه خوار ګاڼه خو همدا چې یو بې وزګاره لوبغاړی شو، اوس د فرانسې ټولواک غواړي هغه ته خپله لور په غیر شرعي توګه ورنکاح کړي. اسپانویان د کاتولیکو کشیشانو له لارې له خدایه نه شکر کوي، چې د جون په ۱۴ مه یې فرانسویانو ته ماته ورکړې ده او فرانسویان بیا د هماغه کاتولیکو کشیشانو په برکت له خدایه نه شکر کوي، چې د جون په هماغه ۱۴ مه نیټه یې پر اسپانویانو بری موندلی دی. زما ماسوني ورونه په خپلو ورونو قسم خوري چې چمتو دي، خپل سر او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانه له نورو سره په مرسته کې ځار کړي، خو کله چې چا له بې وزلو سره د مرستې غږ وشي له خپل يو روبله هم تېرېدای نه شي.

... موږ ټول ځان د مسيح پيروان شمېرو، د هغه قانون موږ د نورو ښښنې او خپلو همذاتو سره مينې او هغو ته درناوي ته وربولي، هغه قانون چې موږ هغه ته درناوي په وياړ ځلوينښت واره، ځلوينښت کليساوي په مسکو کې جوړې کړي دي. همدا پرون له زندانه تښتېدلی سړی مو وواژه، او د همدې ګناه ښښونکي قانون چوپړ يعني کشيش سرتېري ته صليب وروړاندې کړ، چې د حکم د سر ته رسولو مخکې هغه مچ کړي. پېبير په همدې اند ښښنو کې ډوب و، که څه هم د دغه خبرو دروغ له هر ځايه او له هر چا ورته څرګند شوی و، او چا ته يې نويوالی نه لاره، ده هم ورسره عادت شوی و، خو دی يې هر وار د يوه نوي شي په څېر په حيرت کې اچاوه. هغه به له ځانسره ويل:

- زما په دې دروغو او تېروتنو سرخلاصېږي، نو زه څنګه هغه ټول څه چې پرې پوهېږم، هغوی ته ووايم؟ دا کار ما په وار وار سره آزمايلی دی او هر وار په دې پوه شوی يم، چې هغوی هم زما غوندې د زړه له کومې پر دې پوهېږي خو يوازې هڅه کوي، چې څرګنده کړي چې دوی نه پوهېږي او دا ټول سم دي. خو زه څنګه وکړم؟ زه چېرته او چا ته پناه ورورړم؟

هغه د ډېرو خلکو په تېره بيا د روسانو هغه بدمرغه استعداد، چې هر څه احساسوي، ښه احساسوه، هغه استعداد چې کولی شي مهرباني او رښتيا ووينې او باور پرې وکړي. هغه استعداد چې د هغه په مرسته په ژوره توګه دروغ او ظلمت ووينې او په ځان کې په هغو کې د ګډون توان ورو وزي. د ژوند ټولې هلې ځلې د هغه لپاره په ظلمت او دوکې پای ته رسېدلې. هرکار ته به يې چې لاس وراچاوه، د هغه د شور او دروغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره به مخامخ کېده. هغه ته به یې خنډونه جوړول، خو له دې سره سره یې باید ژوند کړی وای او روزګار یې درلودلای. د ژوند د نه آورېدونکو جړو کړکیچ نور نو ورته د زغم وړ نه و، نو ځکه د آرامتیا هرڅه به چې پرمخ ورغلل، مخ به یې نه ترې آړاوه. هر بنډار ته یې لاره درلوده، شراب یې پریمانه څکل، انځورونه یې اخیستل او ودانۍ یې جوړولې او تر هرڅا نه یې زیات کتابونه لوستل. هرکتاب به چې په لاس ورته هغه یې لوسته، کتابونه یې په مینه او لېوالتیا لوستل. کورته به لا رسېدلی نه و، چې چوپړانو به جامې ترې واخیستې، ده به سمدلاسه بیا کتاب راواخېسته او لوسته به یې، لوسته به یې او تر هغه به یې لوسته چې وېده به شه. له خوبه وروسته بیا بنډارونه، اپلتې، کلوب، شراب، ښځې، بیا اپلتې، نانډرۍ، کتاب او خوب، دا هغه څه و چې دده په ورځنیو اړتیاوو، آن په معنوي روحاني اړتیاوو بدل شوي وو. که څه هم د زیات څورب والي له امله داکترانو هغه د شرابو له څکلو منع کړی و، خو بیا هم ده، پریمانه څکل. هغه به تر هغه چې څو جامونه پورته نه کړل، طبیعت به یې نه جوړېده او همداسې پرله پسې به یې څو جامونه په سر واړول، یو ډول خوښي او مهرباني به پرې راخوره شوه او له خپلو خپلوانو او آشنایانو سره ډېره خواخوږې او مینه ناک شو. هغه به په ډېره آسانه هره شخړه بې له هغې چې د خبرې اصلی هدف ته یې پام شي، آواروله. ده به چې یو دوه جامه له ستوني تېر کړل، هغه خبرې به چې تر څو شېبو مخکې ورته ستونزمنې او کړکیچنې بریښېده، خورا آسانه او آوارېدونکې وبریښېدې...هغه یوازې د شرابو د نشې تر اغېز لاندې کولای شول وواییي:

- دا پرېښاني لنډ عمر ده، هرومرو یې په خوښیو بدلوم. ددې پریکړه ما پورې اړه لري، خیر که اوس وخت نه لرم بیا به یې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسېږي او هر څه به څرګند شي. او بيا دغه وخت هېڅکله نه را رسېږده.

سهار به يې چې نشه، والوته او ذهن به يې را تازه شو، د ژوند ټولې شخړې به يې بيا تر سترګو ناآوا رېدونکي او ګوا ښمني وبريښېدې، نو ژر به يې کتاب را واخيست او په دې به ډېر خوشاله شو، که څوک يې ديدن ته را غلي واى.

کله به هغه کيسې وريا د شوې، چې د جګړې د ډګرونو د سرتېرو په اړه يې اورېدلې وې، هغه اورېدلي و چې کله به سرتېري په خپلو سنګرونو کې د دښمن تر اور لاندې و او څه يې له لاسه نه کېږي، نو دوى هڅه کوي، ځانته لوبې پيدا کړي، چې وکولاى شي دغه ګواښ په آسانۍ وزغمي. د پېير له انده دغه خلک ټول لکه د همدې سرتېرو په شان و، چې هڅه يې کوله، د ژوند له شره ځان وژغوري. يو د نوم او وياړ لېونی و، يو ځان په جواريو کې هېراوه، يوه قوانين ليکل او بل به د ښځو په عياشي کې ډوب و، يوه به هسې کومه لوبه کوله، بل به بيا آسونه زغلول، يو سياست بايلود، بل ښکار ته لاس اچاوه، يو به په شرابو کې لمبېده او بل به ځان دولتي چارو کې بوختاوه. په دغو ټولو چارو کې بايد نه د کوم سپکاوي او نه د کومې بل هغه زيات درناوي وشي. دغه ټولې چارې يو شان دي، خو غوره دا ده چې په هر ډول کولى شو، بايد له ژونده ځان وژغورو. يوازې بايد له ژوند سره له مخامخ کېدو او د هغه له ډاره او ګواښ نه وتښتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

د ژمي په پيل کې سردار نيکولای اندرېوويچ بالکونسکي له خپلې لور سره مسکو ته راغي. سردار بالکونسکي د خپل تېر ويار من ژوند ، پوهې، ځانګړي او له نورو نه توپير لرونکي شخصيت له کبله او په تېره بيا چې د ټولواک الکساندر په وړاندې ټوليز راپارېدونکي خيالات کمېدونکي و ، د هغه د وطن پالنې او فرانسوي ضد خيالات له کبله د هغه ځای د مسکويانو په زړه کې ورځ تر ورځې زياتېده. هغه د دغو کړو وړو له برکته و ، چې ډېر ژر، د ټولو د درناوي وړ او د مخالفينو په يوې غوره نښې بدل شو.

سردار په هغه کال ډېر زوړ شوی و او د زړښت نښې يې ډېر ژر ژر په کړو وړو کې راڅرګندېدې، بې وخته او ناڅاپه به ويده کېده، هره نوې پېښه به يې ژر ژر هېروله، حال دا چې پخوانۍ هغه يې ښې يادې وې... خو سره له دې کله به چې دغه بوډا په تېره بيا ماښام، کميس او پوستين په غاړه، خولۍ پر سر او ځنې پودر وهلې، د چای ځکلو لپاره له کوټې راووت او د کوم چا په لمسون به يې په غوځه ژبه د پخوانيو پېښو نقلونه پيل کړل، يا تر هغې نه په ترخه ژبه به يې د ورځنيو پېښو په اړه قضاوت کاوه، په ټولو مېلمنو کې به يې د ځان په وړاندې په يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انـدازه درنـاوي راپـاراوه. د ده د کـور پرتمینـه مـانۍ، د هغـې لـوړ او سینګار شوي دیوالونه، له خپلو ،تر انقلابه پخوانیو میزونو او څوکیو سره، له سینګار شویو چوپړانو، له دغه بوډا، سخت زړي او د تېر قرن نه پاتې خاوند، له دغې مهرباني او خواخوږي لور او ښکلې فرانسوي ښځې سره چې دواړه د لمانځنې تر کچې هغـه تـه درنـاوي درلـود، پـه میلمنو کې یو ډول درناوي او پرتم رالمسوه...

د شهزادګۍ ماریا لپاره په مسکو کې دغه کورني ژوند خورا ګران تمامېده. هغه پـه مسـکو کـې لـه پـاک زړو خدايي خدمتګارانو سره د مرکو، خبرو اترو او زړه خوالې نه چې پـه لیسـه ګـورې کـې يـې درلـوده، بې برخې شوې وه. د پلازمېنې ژوند هم د هغې لپاره کوم زړه راښکون نه درلود او نه يې تنده پرې ماتېده.

هغه مېلمستیاوو او بنډارونو ته نه تله او تـول پـه دې پوهېدل، چې پلار يې یوازې چېرته د تګ اجازه نه ورکوي او خپله هم د خپلو روغتیا ستونزو له کبله چېرته نه تله. له دې کبله نورنو چا مېلمستیاوو، نڅاوو او بنډارونو ته نه بلله. شهزادګۍ ماریا ته نورنو د واده کولو هېڅ هیله پاتې نه وه. هغې ښه لیدل چې ددوی کورته، هغه یو نیم ځوان چې راځي او کېدای شي کوم ورځ ددې ریباري وکړي، ځنګه ددې د پلار له قهر او غضب سره مخامخ کېږي. سردار نیکولایوویچ ځنګه هغوی سپکوي او ښکنځي يې. هغې نه کوم دوست درلوداو نـه کـومـه خورلنډه. مسـکو تـه په سفر کې له خپلو دوو دوستانو نه چې لرل يې، سخته خوابدې شوې وه. له دغو دوو نه یوه هغه يې پېغله بوري ین وه. د هغې پخوا هم هغـه نـه خوښېده او اوس خو يې هسې له پامه بده شوې وه. هغـې تـل هڅـه کـولـه چې ځـان لـرې تـرې وسـاتي. ددې بلـه خورلنـډه، ژولیـه نومېده، چـې د مسکو اوسېدونکې وه. شهزادګۍ ماریـا پـه تېرو پنځـو کـالو کـې پرلـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې هغې ته لیکونه لیکل. اوس یې له هغې سره د یدن شوی و او په لیدو سره یې له هغه نه سخت د پردیتوب احساس کړی و. ژولیه اوس د خپلو دوو ورونو تر مرګه وروسته، یو له خورا بداېو مېړو لټوونکو پېغلو نه شوې وه، چې په مسکو کې یې سخت نوم ګټلی و. ډېر ځوانان به پرې راټول وو، او هغې داسې تصور کاوه چې دغه ځوانان تازه د هغې په پوهه او هوښیارتیا پوه شوي دي. ټول به پسې روان وو. د هغې د ځوانۍ د پسرلي وروستۍ شپې ورځې وې او داسې یې انګېرله چې د واده وروستی بخت یې له لاسه وزي. هغې تصور کاوه که همدا اوس یې بخت ونه غوړېږي، بیا به ژوند کې د واده کولو نیکمرغي ور په برخه نه شي. شهزادګۍ ماریا به هره پنجشنبه په خورا خواشینۍ دا په زړه کول، چې نور نو هغې ته هېڅوک پاتې نه دي چې دا لیکونه ورته ولیکي، ځکه ژولیه خو همدلته وه، د اونۍ یو وار به یې سره لیدل، خو د هغې له خبرو اترو او د زړه خوالي نه به یې هېڅ خوند نه اخیسته.

... شهزادګۍ ماریا دلته هېڅوک نه لرل، چې ورسره د زړه خواله وکړي او پر خپل زړه د غمونو بار پېټې له هغو سره ووېشي. نه یوازې دا چې پر زړه بار پخواني پېټي یې نه سپکېدل، د نویو غمونو او اندېښنو بارونه به نور هم پرې ورکوټه کېدل. د سردار اندرې د راستنېدلو او د هغه د واده نېټه رانېږدې کېده. هغې نه یوازې د خپل ورور سردار اندرې هغه سپارښتنې په ځای کړې نه وې، چې پلار باید واده منلو ته قانع کړي، بلکې د ناتاشې رستوف هرې یادونې، بوډا سردار لېونی کاوه او له حال یې ویسته. هغه به غضب اخیست. د شهزادګۍ پر نورو غمونو یو بل نوی غم هم وربار شوی و. دا غم هغه زده کړې وې چې دې خپل وراره کمکي شپږ کلن وراره ته ویل یې. هغې له وراره سره په خپلو کړو کې، د پلار هغه سختې او تندي موندله، چې دې ټول ژوند لیدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. په وار وار هغې ځان ته ویل چې د زده کړې په وخت کې به وراره ته په قهر نه شي، خو هر وار به یې چې د الفبې کتاب را واخیست، له هغه سره به کیناسته، د فرانسوي ژبې الفبې به یې پرانسته او دومره به یې تلوسه شوه، چې څومره ژر کېږي، بې له هر ډول زیاره خپله ټوله پوه وراره ته چې د ترور له قهره یې وحشت درلود، په یو وار سره ورولېږدوي. ماشوم به خپله آرامي له لاسه ورکوله، شهزادګۍ ماریا به هم ورو دانګل، په قهر به شوه، چغې به یې وهلې او ماشوم به یې په یوه پښه د کوټې کوم کونج کې دراوه. خو همدا چې هغه به یې په کونج کې ودراوه، خپله به په ژړا شوه او په خپله به له خپلو کړو او طبیعت نه بېزاره شوه. نیکولای جان به د هغې د اوښکو په لیدو په ژړا شو او د هغې له اجازې نه پرته به د کوټې له کونجه وخوځېد، هغې ته به ورغی، په اوښکو د هغې لامده لاسونه به یې د هغې له مخې لرې کړل او تسلي به یې کړه... که د شهزادګۍ ماریا پلار دا دې ته اړوله چې ټوله شپه په ګونډو تېره کړي، یا یې دا وهله، یا یې دې ته اړوله چې لرګي یا اوبه راوړي، هېڅکله به یې په زړه کې تېر شوي نه وای، چې دا کوم درونډ له زغمه لرې یا له ظلمه ډک کار دی، خو دغه هرڅه ځکه ګران، زورونکي ،هو کې بې ساري زورونکي دي چې،وراره ته هغه ګران دی، نو ځکه د هغه زورولو دا هم زوروله... په دې وروستیو وختونو کې شهزادګۍ ماریا ته یو بل غم هم پیدا شوی و. دا غم، له خپلې مینځې پېغلې بوري ین سره ددې د پلار خورا زیات نېږدې والی و. دغه ټوکیز ډوله خبره د لومړي ځل لپاره هغه وخت وا اورېدل شوه چې مشر سردار له ناتاشې رستوف سره د خپل زوی سردار اندرې د واده د تکل د خبرو ،تر اورېدو وروسته کړې وه. هغه، هغه وخت ویلي و:

- که سردار اندرې، له دغې نجلۍ سره واده وکړي، دی به هم له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغلې بورې ين سره واده وكړي. د هغه خپله دغه تو كه ډېره خوښېدله او په دې ورو ستيو وختونو كې يې په پرله پسې توګه (د شهزادګۍ ماريا په اند يوازې ددې د زورولو لپاره) ددې تر مخې پېغله بورې ين ډېره نازوله او له خپلې لورنه خوابدي به يې له هغې سره په مينه كې څرګندوله.

يوه ورځ په مسكو كې بوډا سردار، د شهزادګۍ ماريا تر مخې (هغې داسې وانګېرله، چې هغه لاسي دغه كار وكړ) د پېغلې بورې ين لاس ښكل كړ، هغه يې ځان ته ورنېږدې كړه، وې نازوله او په غېږ كې يې ونيوله. شهزادګۍ ماريا سرسامه او كوټې ته وتښتېده. له دې پېښې نه لا څو دقيقې تېرې نه وې، چې پېغله بورې ين دې پسې راغله، په موسېدو موسېدو او خندا يې هغې ته د كومې خوښې خبرې پيل كړې. شهزادګۍ ماريا په چټكۍ له سترګو اوښكې پاكې او په ټينګو قدمونو پېغلې بورې ين ته ورنېږدې شوه، داسې بربښېده چې خپله هم نه پوهېده چې څه كوي، په تلوار، لوړ او بې واكه غږ يې، په چغو چغو پردغې فرانسوي نجلۍ غږ وكړ:

- دا بې حيايي ده، دا بې شرمي ده، دا سپكاوي دی چې د هغه له كمزوروالي نه داسې بې ځايه ګټه...

خپلې خبرې يې لا پای ته نه وې رسولې چې ژړا او ساندو د هغې ستوني راونيو، خو هغې چغې كړې:

- ووزه، ناولئ، وزه زما له كوټې نه، ووزه، د باندې ووزه.

بله ورځ مشر سردار له لور سره يوه خبره هم ونه كړه او د هغې دې ته پام شو، چې د غرمې په ډوډۍ كې هغه چوپړانو ته سپارښتنه وكړه چې د ډوډۍ ويش له پېغلې بورې ين نه راپيل كړي. تر ډوډۍ نه وروسته چې كله شربت ويشل كېده، د عادت له مخې، تر هر چا نه د مخه لومړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ ته قهوه ورووړه، مشر سردار ناڅاپه له قهره تک سور شو، چغه یې کړې، په لېوني غږ یې د فلیپ نومي چوپړ خوا ته وروډانګل، او سپارښتنه یې وکړه چې هغه پوځ ته ولېږئ، چې سرتېري شي.

مشر سردار چغې وهلې:

- غوږونه مو کاڼه دي، تاسو ته بیا بیا وایم، تاسو ته وایم، هغه (پېغله بوري ین) د دې کور لومړنۍ مېرمن ده، هغه تر ټولو نه ما ته نېږدې دوست دی.

هغه چې له قهره خوټېده د لومړي ځل لپاره یې په دې حال، شهزادګۍ ماریا ته مخ وروااړاوه او بیا یې چغه کړل:

- خدای مه کړه که یو ځل بیا د پرونۍ شپې په شان بیا ځان ته دا حق ورکړې او هغې ته څه ووایې، بیا به نو ګورئ او پوه به شې چې د دې کور اصلي واکمن څوک دی، څه ورکه شه، چې مردار مخ دې ونه وینم، لاړ شه او بښنه ترې وغواړه!

شهزادګۍ ماریا له امالیا افګینیفنا او له پلار نه بښنه وغوښته، هم د ځان په خاطر او هم د فلیپ په خاطر، چې له هغه یې د مینځګړیتوب هیله کړې وه. په دغه شان شېبو کې د ماریا په ګوګل کې یو ډول د ځان ښندنې ویاړ او غرور راپارېده. په همداسې شېبو کې ناڅاپه، همدا پلار چې دې په زړه کې یې هغه بې رحمه ګاڼه، غانده یې، د دې خوا ته یې لاس غځاوه چې خپلې عینکې چې د ده خپلې مخې ته پرتې وې، واخلي، لاس به یې عینکو تر څنګ دا خوا هغه خوا څکه ښوراوه، چې ده هغه نه لیدې، یا هغه څه چې څو شېبې مخکې تېر شوي و، وریادولی یې نه شو، یا به یې پښې رېږدېدې او په لاره به تلای نه شو، یا به یې شاو خوا کتل، د ده، دغه حال چا لیدلی نه و، یا کله به چې پر میز مېلمانه نه وو، چې دی بوخت وساتي، خوب به یووړ، ناڅاپه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویده شو ، دستمال به یې له لاسه ولوېد ، رېږدېدونکی سر به یې قاب ته ورونښوید ، نو هغه وخت به شهزداګۍ ماریا په زړه کې ویل:

- هغه زړو او ضعیفه دی او زه ځان ته حق ورکوم، هغه وغندم.
په دغه شان شېبو کې به یې له ځانه زړه بد شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

۱۸۱۱ کال و چې يو فرانسوي ډاکتر مسکو ته راغي او خورا نوم يې وګاټه. هغه ځګه ونه، ښکلی، مهربانه او د زياترو فرانسويانو په شان، هغه شان چې په ټول مسکو کې يې سره ويل، د طبابت په چارو کې بې جوړې او نوم يې متيفه و. د مسکو د مخورو او اعيانو په کورونو کې هغه ته نه د طبيب، بلکې د يو سيال په څېر هرکلی ويل کېده.

مشر سردار نيکولای اندريوويچ چې تل يې د خپلې زمانې په ډاکترانو ملنډې وهلې وې، د پېغلې بوري ين په خوښه هغه خپل کورته پرېښود او آن له هغه سره عادت هم شو. ډاکتر متيفه به، په اونۍ کې دوه واره، د هغې د ليدنې کتنې لپاره راته.

يوه ورځ چې د نيکولای د نامه ورځ و. (هر نوم خپله ورځ لري) د مسکو ټولو اعيانو او مخورو په دغه ورځ د مبارکۍ لپاره دده کور ته د ورتګ تکل کړی و او د ده د کور د ودانۍ خواته راټول شوي وو، خو مشر سردار سپارښتنه کړې وه چې يوازې هغه څوک به ده ته ورپرېږدئ او دی به يې منې، چې ده يې نوم ليکلی او شهزادګۍ ماريا ته يې سپارلی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داکتر متيفه، چې لا سهار مبارکۍ ته راغلی و، د خپل داکتروالي په دريغ کې، ځان له دغو بنديزونه آزاد ګڼلی... او د مشر سردار مبارکۍ ته ورسېدلی و. له بده بخته هغه ورځ له سهاره د مشر سردار طبيعت خټه و او له غرمې نه مخکې يې د کور پر هر غړي کومه نيوکه کړې وه او داسې يې ښودلې وه چې ده ته دوی چې څه وايي، دی نه پرې پوهېږي او دی هم چې څه وايي نور نه پرې پوهېږي. شهزادګۍ ماريا په بشپړه پـه دې ډاډه وه چې د هغـه ددغـه شان خټه طبيعت پای، په يوه ناڅاپه غضب او لېونتوب لکه څوک چې د ډک توپک تضمين نه کوي، پای ته رسېږي. له سهاره هغه د پلار کوټې تـه تلـه او راتلـه او دغـه ډز تـه سترګې پـه لارې وه. د داکتـر تـر راتګه پـورې هر څه پـه خيـر تېـر شول. وروستـه لـه هغـه چې داکتـر راغـي، د مشـر سردار کـوټې تـه ورننـوت، شهزادګۍ ماريا يـو کتـاب راواخيست او د هرکليو د کـوټې د دروازې شاته کېناسته. دې له هغه ځايه کولی شو، هغه څه واوري چې د پلار پـه کوټه کې تېرېدل.

هغې لومړی د متيفه غږ واورېد، بيا يې د پلار او تـر هغـه وروستـه دواړو غږونه غبرګ او هم مهاله د کوټې دروازه په خړس راخلاصه شوه. د متيفه وحشت اخيستې څېره سره له تور ښايسته کاکله پـه دروازه کې راښکاره شوه او هغه پسې مشر سردار چې خپله لوړه خولۍ يې پر سر، اوږد کميس په غاړه، څېره يې له قهره نه پېژندل کېده، سترګې يې لـه خپل حاله وتلې وې، هغه پسې راووت.

سردار نارې وهلې:

- نـه پـوهېږې؟ خـو زه ښـه پـوهېږم! د بناپـارت چـوپړه! فرانسـوي جاسوسه! ورکېږه، له سترګو مې ځان پناه کړه! تا تـه وايـم ژر کـوه! وزه له کوره مې ووزه او دروازه يې په خړس ورپسې ورپورې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

متیفه، اوږې پورته واچولې او د پېغلې بوري ين خواته، چې د سردار د چغو په اورېدو یې له ګاونډي کوټې نه راداننګلې و، ورغې او وې ویل:

- د سردار حال خورا ښه نه دی، صفرا، د وینې دربدل، د سکتې امکان! مګر ښه به دا وي چې آرامه او سئ! تاسو مه ډاربږئ، که وشول، سبا به بیا راشم. د چوپتیا په ښبه یې ګوته پرشونډو کېښود او په تلوار د باندې لاړ. د دروازې له شا نه د سردار د ګامونو د ډبهاري، د شروشور او ښکنځلو غږ راته، چې ويل یې:

- جاسوسانو، خاینینو! هرې خواته جاسوسان خواره شوي دي! اوس څوک په خپل کور کې هم یوه شېبه موږ په کراره نه پرېږدي، او امنیت نه لرو.

مشر سردار د متیفه تر تګه وروسته، شهزادګۍ ماریا ځانته وروغوښته او خپل زړه یې ښه پرې تش کړ. د شهزادګۍ ماریا ګناه دا و چې دغه جاسوس اجازه ورکړې وه چې دده کوټې ته ورشي. هو کې، ده خپله ويلي و، ایا ده سپارښتنه نه وه کړې، هیڅ هغه چا ته چې نوم یې ده د مېلمنو او رابلل شویو کسانو په ډله کې نه وي لیکلی، ده ته د ننوتلو اجازه ورنه کړي؟ دغه احمق سړي ته چا اجازه ورکړې وه چې ده ته ورننوزي؟ دا ټول د هغې (شهزادګۍ ماریا) له لاسه دي. هغه ویل:

- تر هغه پورې چې هغه (شهزادګۍ ماریا) وي، دی به یوه شېبه هم په کراره نه وي، آن هغه نه پرېږدي چې په کراره مړ شي.

- نه لور جانې! موږ باید سره جلا شو! ته په دې ښه پوهېږئ، زه نور نو د دغه شان ژوند زغم نه لرم!

بوډا دا وویل او له کوټې نه ووت. داسې یې وانګېرله چې ګواکې کېدای شي لور یې بیا په کوم ډول نه په کوم ډول زړه وکړي او څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووايي، بېرته راوګرځېد ، هڅه يې وکړه چې آرام وبرېښېږي، په خورا کراره ژبه يې وويل:

- کېداى شي تصور وکړې چې دا خبرې مې له قهره کړي دي، نه، نه، دا ده، ګورئ چې آرام او کراره يم، دا خبره مې خورا په هوښيارۍ کړي دي. ځه، ځه لاړه شه او ځان ته کوم ځاى پيدا کړه. خو آرامي يې پاى ته ورسېده، په يوه ياغي قهر يې چې کېداى شي له يوه مينه ناک زړه نه را پاځېدلى و، په داسې حال کې چې له غضب يې سوکونه تړلي و، په خورا لوړ آواز او چغه وويل:

- ولې يو لېونى نه پيدا کېږي، چې دغه وکړئ؟ دروازه يې په زوره ووهله او پېغله بوري ين يې ځانته وروغوښته. نور نو دهغه له کوټې نه کوم غږ وانه ورېدل شو.

د ماسپښين دوه بجې وې چې د ده له خوا شپږ تاکل شوي مېلمانه د غرمنۍ لپاره راغلل. دغه مېلمانه، پېژندل شوى ګراف راستوپچين، شهزاده لوپوخين سره له وراره او جنرال چاتروف چې د سردار د خدمت د دورې انډيوال و، له ځوانانو نه، يو پيېر او بل باريس دروبتڅکوي وو.

باريس چې څو ورځې مخکې، د خپلو رخصتيو د تېرولو لپاره مسکو ته راغلى و، غوښتل يې چې له سردار نيکولاى اندرېوويچ سره پېژندګلوي پيدا او د هغه پام يې لا د مخه دومره ځانته وراړولى و چې د خپل عادت برخلاف چې ځوان مجردان هېڅکله خپل کورته نه وربولي، دى ده ته ورشي.

د سردار بالکونسکي کور که څه هم د اشرافي بندار ځايونو په ډله کې نه راته، خو داسې يوه کوچنى ځاى و چې هومره دبنداړچيانو د پام وړ نه و، خو هغه ته لاره موندل ويا ړ ګڼل کېده. په دې خبرې يوه اونۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوا باریس هغه وخت پوه شوی و، چې د ستري قوماندانۍ قوماندان د ده په مخ کې راستوپچین ته بلنه ورکړه چې د نیکولای د جشن په ورځ، غرمنۍ له ده سره تېره کړي، خو راستوپچین ورته ویلي و:

-په دغه ورځ زه تل د نیکولای اندرېوویچ درناوي ته ورځم.

ستر قوماندان ځواب ورکړی و:

ښه، ښه وبښئ،روغتیا یې څنګه ده؟

د دغه کوچنۍ ډله ،خلک چې د غرمنۍ نه مخکې، په پخواني دود جوړه شوې، لوړ چت او زړو میزو او څوکیو لرونکې کوټې کې راټول شوي وو، داسې یوې قضایي ډلې ته پاتې کېدل چې د قضا یوې پرتمینې غونډې ته راټول شوي وي. ټول چوپ و، که څوک غږېده هم خورا په کراره غږېده. سردار نیکولای اندرېوویچ په کراره، چوپه خوله،خو په جدي بڼه راووت. شهزادګۍ ماریا تر پخوا نه چوپه او با حیا برېښېده. مېلمانه په خورا احتیاط له هغې سره د غږېدا تکل کاوه، ځکه لیدل یې چې هغه له دوی سره د خبرو لپاره هېڅ ډول لېوالتیا نه ښیي. یوازې ګراف راستوپچین و چې د خبرو اترو لړۍ یې تازه ساتله، هغه له ښاري خبرونو نه راپیل، بیا تر سیاست پورې په هر څه کې غږېده.

لوپوخین او عمر خوړلی جنرال به، کله ناکله په خبرو کې ګډون کاوه، سردار نیکولای اندرېوویچ داسې غوږ نیولی و، لکه مشر قاضي چې د نورو ګزارش ته غوږ او یوازې کله کله په چوپیتیا او کله هم په کومې لنډې خبرې دا ښیي چې ده ته وړاندې شویو او اورول شویو خبرو ته یې پام دی.

له خبرو اترو نه داسې څرګندېده، چې په دې ډله کې ټول راټول شوي کسان له هغه څه نه چې په سیاسي بهیر کې کېږي، ناراضه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی په تصور ورځ تر ورځې هر څه د خرابۍ پلو روان دي، خو د حیرت او تعجب وړ خبره دا وه چې کله به خبره ټولواک ته ورسېده، ویاند به یا خپله یا د بل چا له خوا دربدو او چوپیتیا ته اړ کړل شو.

د ډوډۍ په وخت کې خبره وروستیو سیاسي حالاتو، د ناپلیون له خوا د (اولوینبورګ) لاندې کولو او د روسیې د دربار له خوا د اروپا ټولو دربارونو ته د ناپلیون په اړه د یو ترخه یادد ښت لېږلو ته ورسېده.

ګراف راستوپچین وویل:

- ناپلیون له اروپا سره داسې کړه کوي لکه د سمندرونو یو غل یې چې د ببړۍ د لاندې کولو لپاره کوي. هغه خپله دا خبره څو واره پرله پسې تکرار کړه:

- دا د اروپا د شاهانو اوږد صبر او په هر څه سترګې پټول، خورا حیرانونکي دي، خبره اوس د عیسویانو مذهبي مشر پاپ ته رسېدلې، ناپلیون بې له هغه چې وشرمېږي، غواړي د کاتولیکانو مذهبي مشر راوپرزوي، خو دوی ټول چوپه خوله ورته ګوري. یوازې زموږ ټولواک دی چې د اولوینبورګ د شهزاده د لاندې کولو په وړاندې یې غږ پورته کړی او هغه هم... او ګراف راستوپچین ناڅاپه چوپ شو، هغه داسې احساس کړه، چې دی هغه برید ته رسېدلی، چې نور نو له هغه اوښتل او د نیوکو اجازه نه شته.

سردار نیکولای اندرېوویچ وویل:

د لاندې شوي اولوینبورګ په ځای یې د مراسمو لپاره بل ځای ښودلی دی. هغه شان لکه ما چې خپل مریيان له لیسه ګوري نه، بوګوچارې او یا ریزان ته ولېږل، دوی هم له (شهزاده) سره همداسې کوي.

باریس چې په خورا درناوي مرکې ته راګډ شو، وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د الوینبورګ شهزاده دغه بد مرغي په عجیبه صبر او مېړانې زغمي. هغه دا خبره ځکه وکړه، چې له پترزبورګ د راتګ نه مخکې یې د شهزاده د دیدن ویاړ په برخه شوی و. سردار نیکولای اندریوویچ دغه ځوان ته داسې وکتل، چې ګواکې غوښتل یې څه ووایي، خو بیا یې دا فکر وکړ چې هغه د ده د خبرو لپاره لا ډېر ځوان دی.

ګراف راستوپچین په داسې یوې ژبه چې ګواکې څوک د کومې آشنا پېښې په اړه خبرې کوي وویل:

- ما د الوینبورګ د پېښې په وړاندې زمونږ د سخت غبرګون یادښت ولوست، زه د دغه یادښت د لیکنې له انشایي ضعیفوالي نه په حیرت کې شوم.

پییر د سادګۍ په یوې حیرانتیا، راستوپچین ته کتل او په دې نه پوهېده چې د دغه یادښت د لیکنې د انشا ضعف دی ولې حیران کړی دی، هغه وویل:

- ښاغلیه ګرافه! زه په دې نه پوهېږم، چې د یادښت د انشا ضعف څه اهمیت لري، اصل خبره په متن کې ده. متن باید غوره او معني لرونکي وي.

ګراف راستوپچین ځواب ورکړ:

- ګرانه! چېرته چې پنځه سوه زري پوځ راټولوې، هغو ته به په ښه ښکلی توګه لیکل ګرانه خبره نه وي. او پییر په دې پوه شو، ولې د یادښت ناښکلې لیکنې د ګراف خاطر خته کړی دی... خبرې اترې اوږدې، خو بالاخره یې وروسته له کباب شویو غوښو او کچالانو شامپاین (نرم شراب) راوړل، ټول له خپل ځایه پاڅېدل او بوډا ته یې مبارکي وویله. شهزادګۍ ماریا هم هغه ته ورنږدې شوه.

مشر سردار په ساړه او کړکیچن غلچک هغې ته وکتل او خپل له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګونځو ډک او خریل شوی مخ یې هغې ته وروړاندې کړ. د هغه د ښېرې ټول حالت لور ته ویل چې د دوی سهارنۍ خبرې یې هېرې شوې نه دي، سهارنۍ پریکړه په خپل ځای پاتې وه، خو یوازې او یوازې د مېلمنو له برکته هغه او س نه غواړي د هغه په اړه وغږېږي.

تر ډوډۍ نه وروسته کله چې دوی قهوه خانې ته لاړل، ټول یو ځای کېناستل.

سردار اندرې نیکولایوویچ کې، یو شور او لېوالتیا راوپارېده او د پېښېدونکې جګړې په اړه یې خپل نظر واوراوه.

هغه وویل چې له ناپلیون سره به زموږ جګړه تر هغه وخته بد مرغه او بې ګټې وي، چې موږ له المانیانو سره د ټلواله او ملګرتیا غوښتنه او د تیلزتسکي د تړون له مخې د اروپا په چارو کې ځان ته د لاسوهنې حق ورکوو. موږ باید نه د اتریش لپاره او نه د اتریش سره جګړې ته ورګډ شو، زموږ بهرنۍ سیاست باید ټول په ختیځ کې پیاوړی، خو د بناپارت په وړاندې یوه لار لرو، په پولو کې قوي پوځ او پیاوړی سیاست. په دغه شان یو دریځ کې به بناپارت هېڅکله د ۱۸۰۷ کال په شان بیا پر موږ د تېري زړه ونه شي کړای.

ګراف راستوپچین وویل:

- ښاغلیه سرداره !موږ کله کولای شو ،له فرانسویانو سره وجنګېږو ؟ایا موږ کولې شو د خپلو ښوونکو او پیرانو په وړاندې ودرېږو؟ زموږ ځوانانو ته وګوره ! زموږ پېغلو ته لږ پام وکړه ! فرانسویان زموږ خدایان او پاریس زموږ لپاره جنت دی.

هغه خپل غږ ددې لپاره لاپسې لوړ اوه، چې ټول یې واوري:

- کالي مو فرانسوي دي، خیالات مو فرانسوي دي او احساسات مو فرانسوي دي ! ښه ده تاسو متیفه له ځته نیسي او له کوره یې باسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فرانسوي دی، خو پېغلې او ښځې خو هغې پسې مندې وهي او ورته په ګونډو دي. هو کې جلالتمابه سرداره ! کله چې سړی دې ځوانانو ته ګوري، زړه یې غواړي چې د ستر پیټر سوټی له موزیم نه راواخلي او په روسي ډول د هغوی لاس او پښې او ډډې ښې پستې کړي، چې بیا دا لېونتوب ونه کړي.

ټول چوپ شول او مشر سردار چې موسکا یې پرشونډو خوره وه، راستوپچین ته کتل او له هغه سره یې د ملګرتیا په نښه سر ښوراوه.

راستوپچین په خپلې ځانګړې چټکۍ سره پاځېد، لاس یې مشر سردار ته وروغځاوه او وې ویل:

- ښه، که اجازه راکړئ جلالتمابه، نور به نو درنه لاړ شو، ستا سو روغتیا او اوږد عمر غواړو.

مشر سردار د هغه لاس په خپل لاس کې کېښکود، خپله بشره یې د ښکلولو لپاره هغه ته وروړاندې کړه او وې ویل:

- ګرانه د خدای په امان ! ستا دا خبرې لکه ښکلی ساز تل د زړه په غوږ و اورم. او له راستوپچین سره نور هم پاځېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

شهزادګۍ ماریا د هرکلو په کوټه کې ناسته او د بوډاګانو خبرې اترې او غیبتونه یې اورېدل.

هغې د دغو خبرو نه په یوه هم نه پوهېده او سر یې نه پرې خلاصېده. هغې یوازې د یو شي په اړه فکر کاوه او هغه دا و، نه چې مېلمانه له دې سره د پلار په خوابدۍ پوه شي. د هغې آن لا د دروبتخکوي (چې د درېیم وار لپاره د دوی کورته راغلی و) هغې مهربانۍ او خواخوږۍ ته هم پام شوی نه و، چې د غرمنۍ په وخت کې یې له دې سره کړې وه.

شهزادګۍ ماریا په پریشان او پوښتنیز غلچک پېیر ته وکتل، هغه چې موسکا یې پرشونډو خوره او خولۍ یې په لاس کې وه او د مشر سردار تر وتلو نه وروسته دواړو یوازې پاتې شوي و، هغې ته ورنېږدې شو. پېیر له خپل غټ ځان او ځوربوالي سره، په څوکۍ کې د هغې تر څنګ ځان ورواچاوه او وې ویل:

- اجازه ده، چې لږ نور هم کېنم؟

شهزادګۍ ماریا ځواب ورکړ: اخ، کېنه! د هغې غلچکو له هغه پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ستا هېڅ شي ته پام نه شو؟

پېير چې تر غرمنۍ نه وروسته يې طبيعت ښه جوړ و، خپلې مخې ته يې کتل، کرار کرار يې خندل او وې پوښتل:

- شهزادګۍ! تاسو دغه ځوان له پخوانه پېژنئ؟

- کوم ځوان؟

- دروبتځکوي.

- نه، ډېره وخت نه کېږي.

- ښه، هغه مو خوښېږئ؟

- هو کې په زړه پورې او ښه ځوان دی...

شهزادګۍ ماريا چې لا د خپل پلار د سهارنۍ شور په خيالو کې ډوبه وه، وې ويل:

- پوه نه شوم ځنګه مو د هغه په اړه وپوښتلم؟

- له دې کبله چې ما هغه پسې څارل او يو څه ته مې پام شو، ځکه چې د پترزبورګ يو ځوان هسې له هغه ښاره، مسکو ته د خپلو رخصتيو د تېرولو لپاره راځي، د هغه هدف دلته د يو بډايې ناوې پيدا کول هم دي.

شهزادګۍ ماريا وويل:

- او تاسو هغه پسې څارل؟ په زړه پورې خبرې ته مو پام شوی دی؟

پېير چې هماغه شان خندل، وويل:

- دغه ځوان پرته له دې اوس بل کار نه لري، هر چېرې چې بډايې پېغلې دي، دی هماغلته ښوري. زه اوس لکه کتاب پر هغه پوهېږم، اوس په شک کې دی، چې پر چا بريد وکړي، د تا پلو ته راشي او يا د پېغلې کاراګينا خواته ورشي. ځکه د هغوی کورته هم پرله پسې ځي راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- عجبه ده، د هغو کورته هم ځي راځئ؟

- هو کې ډېر زيات. تاسو د نجونو د زړونو د لاس ته راوړلو په نويو لاروچارو پوهېږئ؟

شهزادګۍ ماريا وويل: نه!

پېير وويل:

- اوس ددې لپاره چې د مسکو د نجونو خوښ شي، بايد ځان لږ شانته سودايي ښکاره کړې او د غه ځوان چې کله د پېغلې کارا ګينا په مخ وي، ډېر سودايي برېښي.

شهزادګۍ ماريا چې د پېير مهربانې خبرې ته کتل او هماغه شان په خپلو غمونو کې ډوبه وه، وې ويل:

- رښتيا وايئ؟

هغې په زړه کې وويل:

- که مې دا پريکړه کولای شوای چې پر خپل زړه د بار غم پېټې له چا سره وويشم، څومره به ښه شوي وای، څومره به مې زړه غوښتل چې همدې پېير ته د زړه ټول حال وو ايم، هغه څومره مهربان او زړه سواندی سړی دی. زړه به مې تش شوی وای، که هغه راته ويلي وای چې څه وکړم!

پېير وپوښتل:

له هغه سره به دې واده کړی وای؟

شهزادګۍ ماريا چې اوښکې يې له سترګو راشېوه شوې د اسې چې آن دې خپله هم دراتوبېدو هيله نه لرله، ناڅاپه وويل:

- اخ، د خدای لپاره ګرافه! تاسو څه وايئ؟

په ژوند کې مې کله داسې شېبې هم وې چې زړه مې غوښتل هرڅوک چې وي، زه واده ورسره وکړم. پوهېږي، دا څومره ګرانه ده چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو څوک د رته ګران وي او د اسې وانګېرې (په دې شېبه کې یې له ژړا نه آواز په ربړېد بدو شو) چې هغه ته پرته له خوابدي رسولو بل هېڅ نه شې کولای، په تېره بیا چې په دې پوه شوي چې د دغه حالت د بدلول دې هم له لاسه نه کېږي. نو هغه وخت پرته له دې بله لاره نه پاتې کېږي، چې هر څه پرېږدې... ترینه لاړ شې، خو زه به چېرته لاړ شم؟ زه هېڅوک نه لرم.

- تاسو څه وایئ، شهزادګۍ په تاسو څه شوئ دئ؟

خو شهزادګۍ پرته له هغه چې څه ووایي په ژړا شوه.

- زه نه پوهېږم نن په ما څه شوي دي، زما خبرو ته غوږ مه نیسئ او هغه څه مې چې ویلي هغه هم هېر کړئ.

د پېیر ټوله خوشالي په خواشینۍ بدله شوه. په خورا پریشانۍ یې له هغې نه پوښتنې کولې او هیله وکړه چې ده ته خپل زړه تش او ټول غمونه ورته ووایي. خو شهزادګۍ ماریا پرله پسې خپله دا یوه هیله تکراروله چې ددې نه اورېدلې خبرې هېرې کړي او خپله یې هم په یاد نه و چې څه یې ویلي دي. او ددې یوازیني غم هم دا دی چې د سردار اندرې واده به، د پلار او زوی اړیکي خورا کړکیچن کړي.

شهزادګۍ ماریا ددې لپاره چې خبره بل پلو واړوي، وپوښتل:

- تاسو د رستوف د کورنۍ په اړه څه اورېدلي دي؟ ما اورېدلي دي چې هغو به ژر راشي او اندرې ته هره ورځ سترګه په لاره دي. زه هیله لرم چې هغوی دلته سره وګوري.

پېیر پوښتنه وکړه:

- هغه به اوس دې ټولو خبرو ته په کوم نظر ګورئ؟

د هغه له کلمې نه د پېیر مقصد مشر سردار او د هغه سخت دریځ و. شهزادګۍ ماریا پرته له هغه چې ځواب ورکړي، سر یې وښوراوه.

شهزادګۍ ماریا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه کولای شو وکړو ؟

څو میاشتې وروسته یې یو کلنه موده پوره کېږي، حالت هم کوم ښه زیري نه لري. زما غوښتنه دا ده چې خپل ورور د لیدنې د لومړیو شېبو نه وژغورم. زما هیله دا ده چې ژر تر ژره راورسېږي او زه ناتاشا ووینم. ګوره ! کولې شې راته ووایې، لاس دې په زړه کېږده او ریښتینې خبره راته وکړه، دا نجلۍ څنګه نجلۍ ده؟ تاسو د هغې په اړه څه فکر کوئ؟ هر څه چې د هغه په اړه پوهېږي ټول ریښتیا راته ووایې. تاسو خو پوهېږئ، چې ورور مې، سردار اندرې څو مره لوی پېټې ته اوږه ورته کړې او د پلار د خوښې بر خلاف یې له ناتاشې سره د واده کولو تکل کړی دی، زه غواړم په هر څه پوه شم.

پېیر د یوې ناڅرګندې غریزې له مخې، دا سې احساس کړه، چې د ناتاشا په اړه د شهزادګۍ ماریا دغه پرله پسې پلټنې، شک او ګمان، ددې ننښه ده چې د خپلې راتلونکې وریندارې په اړه ددې په زړه کې هم ډېرې خبرې دي او هیله یې لرله چې پېیر ي دهغه د ورور دا خوښه ونه مني، خو پېیر هغې ته هغه څه وویل چې زړه یې احساسول نه دا چې د عقل تلې تلل، هغه خپله پوه نه شو، چې ولې تک سور شو، خو وې ویل:

- نه پوهېږم، ستا دې پوښتنې ته څنګه ځواب ووایم. زه چور د دغې نجلۍ له زړه نه خبر نه یم. زه د هغه په اړه هېڅ اټکل کولای نه شم، هغه خورا زړه وړونکې ده، خو په دې نه پوهېږم چې څنګه او ولې؟ نور په هېڅ نه پوهېږم، دا هغه څه و چې د هغه په اړه زه پرې پوهېږم.

شهزادګۍ ماریا یو سوړ اسویلی وکړ او د هغې بشره داسې وه چې ګواکې غواړې ووایې:

- له دې نه پرته مې د بل څه انتظار نه درلود او زه له همدې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاريدمه. هغې وپوښتل:

- هغه هوښياره او ځيرکه ده؟

پيير په خيالو کې ډوب شو او وې ويل:

- زه تصور کوم نه، کولای شم ووايم، هو ! هغه بايد ځيرکه او هوښياره نه وي. هو کې، نه هغه زړه وړونکې ده او بس.

او شهزادګۍ ماريا د نه په نښه بيا سر وښوراوه.

- پوهېږم څومره مې زړه غواړي چې راته ګرانه واوسي، که له ما نه دې مخکې وليده، هيله لرم چې زما له خوا دغه ورته ووايئ.

پيير وويل: اوريدلي مې دي چې نن سبا راځي.

شهزادګۍ ماريا پيير ته وويل:

- تکل يې کړی دی چې له خپلې راتلونکې ورينداري سره نږدې او خورلنده شي او هڅه وکړي چې مشر سردار هم د هغې ګرانښت ته وهڅوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

باریس په پترزبورګ کې ځانته بډایه ناوې په پیدا کړای نه شوه، نو ځکه د دې ارمان د پوره کولو لپاره مسکو ته راغی. په مسکو کې هم هغه د دوو کورنیو او بډایو ناویو، شهزادګۍ ماریا او ژولیه په ټاکنه کې حیران پاتې شوی و.

که څه هم شهزادګۍ ماریا له خپلې ټولې ناښکلتوب سره، د باریس لپاره تر ژولیه نه ښکلې او زړه راښکوونکې برېښېده، خو د پېغلې بالکونسکي له خوا د باریس لپاره له هغه سره مینتوب د اسې آسانه نه برېښېده. له هغې سره د مشر سردار د نوم پرکالیزه کې، د باریس هلوځلو په دې هیله چې ورسره وغږېږي او د زړه حال ورته ووایي، هېڅ ګټه ونه کړه او له هغې نه ،د ګنګو ځوابونو نه پرته بل هېڅ څه وانه ورېدل. داسې برېښېده چې هغې د باریس خبرې هېڅ اورېدلې نه وې.

ژولیه برعکس په خورا مینه او لېوالتیا د باریس هرو کړو ته په درناوي کتل او په هغو خوشالیدله.

ژولیه اوه ویشت کلنه او د خپلو دوو ورونو تر مرګه وروسته، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ټوله شتمني دې ته پاتې شوې وه، که څه هم خپله پخوانی مالګینتوب یې له لاسه ورکړی و او په پوره اندازه بدرنګه بریښېده، خو دې نه یوازې ځان د ښکلا بېلګه ګڼله بلکې تصور یې کاوه، چې له پخوا نه لا ښکلې او په زړه پورې شوې ده. ددې دا تصور له دې کبله و چې لومړی خو هغه یوه شتمنه او بډایه ناوې وه او له بله پلوه هر څومره به چې ددې عمر پخېده د نارینو لپاره له هغې سره غږېدل او آشنا کېدل آسانېدل. نارینو له هر ډول غوښتنو او شرطونو پرته کولای شول، د هغې په مېلمستیاو او بنډارونو کې ګډون وکړي... هغه ځوان چې لس کاله مخکې نه شو کولای هغه کورته چې یوه ولس کلنه پېغله ژوند کوي ورشي، ځکه هلته ورتګ به سلګونې خبرې او آن بدنامي پیدا کولې، اوس یې په خورا زړورتیا کولای شو هره شپه د هغې کره ورشي او له هغې سره نه د یوې پېغلې چې د ریبارانو په تمه وه وګوري، بلکې د ښځتوب او نارینتوب له خبرو لرې یې هغه سره ناسته ولاړه کولای شوه.

هغه ژمی، د کاراګین کور په مسکو کې تر ټولو مېلمه پال او له خوښیو ډک کور و. له مېلمستیاوو او بنډارونو نه پرته چې مېلمانه به وربلل کېدل، هره ورځ به ډېر خلک په تېره بیا ځوانان هلته راټولیدل. د شپې په دولسو بجو به یې ډوډۍ خوړله او تر دوه درې بجو به هلته پاتې کېدل. د نڅا هېڅ داسې بنډار، د تیاتر ننداره او بل د خوښۍ محفل به نه و، چې ژولیه هلته ورنه شي. د هغې جامې تل د وروستي دود سره برابرې وې. خو ددې ټولو خبرو سره سره، ژولیه ډېره ناهیله او هرچاته ویل چې هغه په هېڅ چا او شي، نه په دوستۍ، نه په مینې او نه په کومې خوښۍ، په هېڅ شي باور نه لري او یوازې په هغې دنیا کې د آرامۍ او کرارۍ په هیله ده. د هغې غږېدا او کړه وړه هغې نجلۍ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې کېدل چې يا يې کومه ستره ناهيلي لېدلې وي، يا يې خپل زړه ته ګران څوک له لاسه ورکړی وي او يا هم په ژوند کې چا سخته دوکه کړې وي. که څه هم د دغو ټولو نه يو هم دې ته ورپېښ شوي نه و، خو هغې ته هر چا په دې سترګه کتل او آن خپله يې هم په دې باور درلود چې په ژوند کې يې ډېر زغمونه ليدلي دي. دغو ټولو خبرو، دغه پريشان حالت يوه هم، نه بنداړونو او خوښيو ته او نه د دې کورته د ځوانانو تګ راتګ ته خنډ نه پېښاوه، او نه نورو هغو کسانو ته چې هر ورځ به يې دې د راتګ تکل لاره. هر مېلمه به دې کورته په راتګ سره، له ژولیه سره د هغې په پريښاني کې ځان شريک ګاڼه. بيا به ورځنۍ خبرې اترې، نخاګانې، ډله ايزې لوبې، ذهني سيالۍ، شاعري او ټوکې ټکالې چې د کاراګين د کور ورځنۍ ژوند يې جوړاوه، کېدې. له ځوانانو نه يوازې څو تنو او له هغې ډلې نه باريس و چې د ژولیه پريشانۍ او غمونه ته يې ژوره پاملرنه او خيال ساته. ژولیه هم د نورو په پرتله تر نورو زياتې او کله ناکله يوازې خبرې او مرکې کولې، هغوی به د دې دنيا د بې وفايۍ کيسې کولې، خپل عکسونه به يې هغوی ته ښودل او خپلې د خاطرو کتابچې يې چې له مينه ناکو غمجنو سفرونو او ويناوونه ډکې وې، هغوته لوستلې.

ژولیه د باريس په وړاندې خورا مهربانه وه او په ژوند کې د ناڅاپو غمونو او ناهيليو له کبله يې له هغه سره د خواخوږۍ په نښه، د خپلې کرارونکي دوستۍ وعده ورکوله. هغه يې تسلاوه او بالاخره دا چې ويل به يې چې په خپله يې په ژوند کې ډېرې ناهيلۍ او زغمونه ليدلي دي. کله چې هغې خپله د خاطرو کتابچه هغه ته پرانسته. باريس هلته دوه ونې رسم کړې او تر هغو لاندې يې په فرانسوي ژبه وليکل:

ای کليوالو ونو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو د څانګو او پاڼو تت سايوان
پر ما د غم توري اېرې راوڅنډئ.
په بله پاڼه کې يې يو ګور (قبر) انځور کړ او ورته وې ليکل:
مرګ ژغوررونکی
او مرګ آرامي ښوونکی دی
آه! چې له عذابونو د تښتې بله لاره نه شته.
ژولیه وويل: بې ساري ښکلي دي.

هغې په خپله کتابچه کې له کوم کتاب کټ مټ دا ليکل شوي توري باريس ته ولوستل:

ای زهرو چې لېواله او حساس زړه خړوبوئ
بې له تانه به ما نیکمرغي لیدلې نه وای
اې خوږې او مهربانې! خواشينې وزغمه
راشه، راشه او زما غملړلی زړه وپاله
او ما ته د لذت راز راوسپړه.

ژولیه به چنګ راواخيست او هغه ته به يې په شپو کې غږونکې، تر ټولو نه غمجنه نغمه (نکتورن) وغږوله او باريس به د خوارې ليزا، کتاب د هغې لپاره په لوړ آواز لوسته. هغه به په داسې خوند هغې ته دا کتاب لوسته، چې کله کله به ځکه ودرېد، چې ساندو به يې ستونی ونيو. کله به چې په لويو بنداونو کې يا د خلکو په ګڼه ګوڼه کې سره مخامخ شول، يو بل ته به يې داسې کتل، چې تا به ويل په دغه بې غمه ډله کې، دوی يوازيني کسان دي چې يو بل احساسه وي او په ناغږېدا کې پر يو بل پوهېږي.

اناميخايلوفنا چې د کاراګين کورنۍ ته به يې تګ راتګ درلود، خپله مورنۍ دنده به يې تر سره کړه او د ژولیه د ولور په اړه يې پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلومات تر لاسه کړه (هغه د روسیه په جنوب کې د پنزه په ښار کې دوه لوی جایدادونه او نیژني ګورد په سیمه کې لوی ځنګلونه او ځمکې وې) انامیخایلوفنا ځان تقدیر ته وسپاره، په دعاوو او زاریو او مینه ناک زړه یې پریکړه وکړه چې همدا شتمنه ژولیه به په خپل زوی ته کوي.

هغې خپلې لور ته وویل:

- پوهېږئ هر څه چې نه وي، زموږ ژولیه خو ښه ښکلې او خماري ده.

باریس د مور خبرو ته هم غوږ و او هم به یې له ملنډو سره مل یوه موسکا پرشوونډو راخوره شوه. هغه به په کراره د خپلې مور، په دوکمارو ځانګړتیاوو خندل، خو د هغې خبرې به یې تر پایه د زړه له کومې اورېدې. هغه نه یوازې د هغې خبرو ته پام کاوه خو کله ناکله به یې د پنزې او نیژني ګورد د جایدادونو په اړه پوښتنې هم ترې کولې، او د هغې ځوابونه به یې په ځانګړې ځېرتیاوو اورېدل.

ډېره موده کېده چې ژولیه، د خپل مین او لېوال له خوا ریباری ته سترګه په لاره وه. هغه چمتو وه، چې د غه ریباري ومني، خو له ژولیه نه یو ډول پټې کرکې او له مېړه کولو نه د هغې یو ډول ویرې... د باریس له خوا هغې ته د ریبارانو په لېږلو کې خنډونه جوړول. رخصتې یې ژر پای ته رسېده. که څه هم ډېرې ورځې یې له هغې سره تېرولې، هره ورځ به له ځان سره په دې اړه غږېده او خپلو کړو وړو ته یې دلیلونه جوړول. او ریباري یې ځنډوله، خو له هغې سره په مخامخ کېدو، د هغې د ګلابي څېرې او تل په پودرو سینګار شوي زنې په لیدو یې نور هر څه هېرېدل... که څه هم باریس لا پخوا ځان د پنزه او نیژني ګورد د جایدادونو او ځنګلونو خاوند ګاڼه او په خیال کې یې د هغو د کالنې حاصل اندازه کوله... ژولیه به چې بیا کله د باریس شک او تردېد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل، دا خيالونه به يې په زړه کې ګرځېدل، چې باريس له دې نه کرکه لري، خو سمدلاسه به يې ښځينه ځان خوښوني، دې ته ډاډ ورکاوه چې هغه ددې مينې لېوني کړی او په خپله پرېکړه کې غوڅ ګام اخېستی نه شي، خو ددې خبرو سره سره، دده پريشاني کرار کرار په خواشيني او قهر بدليدل او د باريس د تګ نه يې مخکې د يوې غوڅې پرېکړې، پرېکړه کړې وه. په هماغه وخت کې چې د باريس رخصتۍ پای ته رسېدې او هغه له مسکو نه د تګ تکل کړی و، په مسکو په تېره بيا د ژوليه دوی په مېلمستون کې اناتول کوراګين پيدا شو. ژوليه د هغې په ليدو، خپله پريشاني او غمونه هېر او سخته خوشاله او مهربانه برېښېده. هغې اناتول ته بې پايه پاملرنه ښودله. انا ميخايلوفنا زوی ته وويل:

- زه له خورا ښو ځايو نه خبره شوې يمه، چې سردار واسيلي خپل زوی مسکو ته ځکه رالېږلی دی، چې ژوليه ورته وغواړي. پوهېږم، زويه ما له ژوليه سره اوس داسې مينه پيدا کړې ده، چې ته يې تصور هم نه شې کولای، د ما هغې ته زړه خوږېږي، ته په دې اړه څه فکر کوې، زما ګرانه؟

دغه خيال چې د ده يوه مياشتنۍ خواري، د ژوليه کورته منډې رامنډې او د هغې خدمت، د پنزې او نيژني ګورد د جايدادونو حاصل، او د هغې ويش او خرڅ چې په ذهن کې انځور کړی و، د بل چا په تېره بيا د بې عقله آناتول منګلو ته ورنه شي، باريس ډېر زوراوه. په ټينګ تکل او غوڅ دريځ د ريباري په هيله د ژوليه کره ورغي. ژوليه په ورين تندي او خورا خوشالۍ هغه ته هرکلي ووايه. هغې په ډاګه او آزاد خيال هغه د پرونۍ شپې د بنډار او نڅاوو نقل وکړ او وې ويل چې ټولو شيانو دې ته ښه خوند ورکړ. بيا يې له باريسه ددې پوښتنه وکړه چې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت خوځېږئ؟

سره له هغه چې باريس په دې تکل چې له هغې سره به په خورا خواخوږې ژبې د خپلې مينې په اړه غږېږي، لږ تند شو او خبرې يې له دې را پيل کړې، چې ښځې ځومره بې وفا دي، ښځې ځومره په آسانۍ سره خپل غمونه او پريشانۍ هېروي، او ژر خوشالېږي، ځومره د دوی غم او خوشالي هغه ځوان پورې تړلي دي، چې له دوی سره وي... او نور نور... د غه خبرې که څه هم په ژوليه بده ولګېده، خو هغې وويل:

- هو کې، همداسې ده، ته رښتيا وايئ، ښځې رنګارنګ ژوند ته اړتيا لري، ځکه هغوی يو څه او يو ډول کړه وړه ډېر ستومانه کوي.

باريس غوښتل هغې ته کومه ترخه خبره وکړي، خو ناڅاپه يې دې ته پام شو چې ټوله خواري به يې اوبه يوسي. تر دې خبرې وروسته يې سترګې د دې لپاره ښکته واچولې چې د هغې له قهره ډکه څېره او برندې سترګې ونه ويني او وې ويل:

- غواړم تاسو ته يوه لارښوونه وکړم...

سمدلاسه وروسته يې وويل:

- زه ګوره دلته د شخړې او کړکيچ لپاره نه يم راغلی، برعکس زه د دې لپاره راغلی يم...

هغه بېرته د هغې سترګو ته د دې لپاره وکتل چې يوه شي کولای شي خبرو ته دوام ورکړي او کنه. هغه وليدل چې ناڅاپه د ژوليه له څېرې نه ناآرامۍ او قهر کډه کړې او د هغې پريشانه، لټونکې سترګې د هغه مينې او خواخوږۍ ته سترګه په لارې وې، باريس وويل:

- زه کولای شم تل داسې وکړم، چې هغه ډېره لږ ووينم، خو پيل شوی کار بايد پای ته ورسوم.

د باريس څېره وغوړېده، سترګې يې هغې ته ورپورته کړې او هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې وويل: تاسو زما له هغو احساساتو نه خبره ياستي، چې تاسو سره يې لرم؟

نور نو د نورو خبرو ويلو ته اړتيا نه وه. د ژوليه له څېرې نه د برې د غرور او وياړ باران په وربېدو شو، خو هغې په خپلو اداګانو هغه دې ته اړ کړ، چې ټول هغه څه چې يوه نارينه يې په دغه شان حالاتو کې ښځو ته وايي، ووايي، هغه وروسته وويل چې هغه ډېره ورته ګرانه ده، دا چې هغه ته په ژوند کې، بل وخت او بله ښځه هېڅکله دا سې ګرانه نه وه. هغه په دې پوهېده، ژوليه د پنزې د جايدادونو او د نيژني ګورد ځنګلونو دغه شان مينه ناکو خبرو وړتيا لري او هغې هغه څه خپل کړل چې ارمان يې لاره.

ځوانو کوژديانو ناوې او شاه نور هغه ونې چې پر دوی يې د غم اېرې ورولې هېرې کړې وې، هغوی د راتلونکي ژوند ښکلاوې انځورولې، او په پترزبورګ کې يې د پرتمينو ماڼيو د جوړولو غوټې تړلې. بيا د خپلو خپلوانو يارانو ديدنونه او يو نه هېرېدونکي او پرتمين واده ته چمتو والی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

ګراف ایلیا اندرېوویچ د ناتاشا او سونیا په ملتیا د جنوري په وروستیو کې مسکو ته راغلل. مشرې ګرافینې د ناروغۍ له امله نه شو کولای له هغو سره راشي. وخت خورا کم و او نور په دې هیله چې د ګرافینې روغتیا ښه شي، انتظار کېدای نه شو، ځکه نن سبا سردار اندرې را رسېدونکی و. د دوی بله ستونزه دا وه چې د خپلې لور د واده د ولور په خاطر (په روسیه کې پخوا د نجلۍ پلار ورکاوه) د مسکو په ښنده کې خپلې څه ځمکې خرڅې کړې وای... په مسکو کې د دوی د کور د تودولو چاره، هم شوې نه وه، ځکه دوی له یوې خوا د لنډې مودې لپاره راغلي و او له بله پلوه ګرافینه هم له دوی سره نه وه. نو له دې کبله ایلیا اندرېوویچ پرېکړه کړې وه چې په مسکو کې د ماریا دیمیتریوفنا کره چې پخوا یې دوی رابللي و، دېره شي. د شپې ناوخته و چې د رستوف د کورنۍ څلور ګاډي د مسکو د ستارایاکانیوشنایا په واټ کې د ماریا دیمتریوفنا د حویلۍ مخې ته ودرېدې. ماریا دیمتریوفنا ځکه یوازې ژوند کاوه چې لور یې واده شوې وه او زامن یې هم هر یو خپلو کارونو او ژوند پسې تللي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د پخوا په شان هماغه شان نیغه نیغه ښوریده، په ډاګ او سپینې خبرې یې کولې، په لوړ اواز او په غوځه یې ټولو ته خپل نظر ځرګنداوه، د خپلو ټولو نیمګړتیاوو، بې برې ژوند او پریشانۍ له کبله بې نور ملامتول او غندل. سهار وختې به یې ژیړې کورنۍ جامې او پیش بند په ځان او کورنۍ چارې سرته رسولې.بیا به د جشنونو په ورځ کلیسا او وروسته به زندانو ته تله، دې د دغه کارونو په اړه چا ته هیڅ شي نه ویل، د اونۍ په کارې ورځو کې به یې ښې جامې واغوستې، په خپل کور کې به کېناسته او رنګارنګ او د بېلابېلو دندو خلک به یې منل چې د خپلو اړتیاو د لرې کولو او سرته رسولو لپاره دې ته راتلل. بیا به یې غرمنۍ خوړله او په غرمنۍ کې به تل درې ځلور تنه مېلمانه ددې په دستر خوان چې له خورا ډېرو او خوړو خوړو نه ډک وو، ناست وو. تر غرمنۍ وروسته به یې په ګډه د بوستون لوبه کوله، د شپې به یې یو ځوک دې ته اړول چې دې ته ورځپاڼې یا کوم کتاب ولولي او خپله به یې څه شي ګنډل او یا یې اوبدل، کله ناکله او ډېر لږ به یو نیم چېرته تلله، هغه هم که به چېرته تلله، په ښار کې به د ډېر نېږدې او غوره پېژندل شویو کسانو کره ورتله.

هغه لا وېده نه وه چې رستوفیان راورسېدل. د کور په دهلیز کې شر اوشور جوړ شو رستوفیان او دهغو چوپړان له ډېرو سړو نه ژر ژر، کورته راننوتل.ماریا دیمتریوفنا چې عینکې یې پر پزې رالوېدلې وې، سر یې شاته نیولی و ،د صالون د دروازې مخکې ولاړه وه، هغې په برندو سترګو او پریشانه حالت نویو راننوتونکو ته کتل. که په هغه شېبه کې د نویو مېلمنو دبادونو دځای پر ځای کولو لپاره چوپړانو ته د هغې د مېلمنو ځانګړې اوله غمخورۍ ډکې سپارښتنې نه وای، کېدای شي تصور شوی وای، چې هغه د هغو له بې وخته راتګ نه ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواشينې او غواړي چې هغه وشړل شي. پرته له هغه چې له چا سره ستړې مشي خواره مشي وکړي، بارونو او پنډونو ته يې اشاره کوله او ويل يې:

- دا بکسونه، د ګراف دي، دې خوا ته يې راوړئ، د نجونو کالي هلته، کين خوا ته کېږدئ. هغې پر چوپړانو چغې وهلې:

- دا څه غوړه مالي کوئ؟ هي هي ! سماوارته اور ورته کړئ !

د ناتاشا دستمال يې د هغې له يخه سرو شويو اننګو او څېرې نه لرې کړ، هغه يې ځان خواته رانېږدې کړه او وې ويل:

- څوربه شوې يئ ! ښکلې شوې يئ ! آهو، چې څومره يخ دې شوی دی !

پر ګراف يې چې غوښتل ددې لاس ښکل کړي، لږ چغه غوندې کړې:

- ښه به دا وي چې لومړی دې کوټ وباسئ، جامې وباسه، يخ به دې شوی وي.

هغې پر چوپړ غږ وکړ:

- له چای سره لږ د رم شراب هم راوړئ.

سونيا ته يې په فرانسوي ستړې مشې وويله او په دې فرانسوي ويلو کې يې د پالنې سره سره سونيا ته د يو ډول سپکاوي غږ هم اوربدل کېده. کله چې ټولو درنې جامې وويستې، د سفر ښېښې يې له ځانه لرې کړې او چای ته سره کېناستل، ماريا ديمتريوفنا په وار سره هريو جلا مچ کړ او وې ويل:

- د زړه له کومې مو په راتګ او په خپل کور کې له پاتې کېدو نه خوشاله يم.

- هغې چې په معنا لرونکي غلچک ناتاشې ته کتل وويل:

- بوډا هلته دی او نن سبا يې زوی هم رارسېدونکی دی. بايد ، بايد

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغه سره پېژند ګلوي وشي. هرومرو ښه ده، ورکه وه يې، په داسې حال کې چې سونيا ته يې کتل او ويل يې چې نه غواړي د هغې په مخ کې څه ووايي، ګراف ته وويل:

-ښه اوس نو غوږ شه ! سبا ته څه کوئ؟ د چا ديدن ته تلل غواړئ؟ شين شين؟

خپله يوه ګوته يې د شمېر په نښه قات کړه او وې ويل:

- دوه، انا ميخايلوفنا ! هغه له خپل زوی سره دلته ده. خپل زوی ته واده کوي. وروسته بيا غواړي ببزاوخوف هم وګورئ که څنګه؟ هو کې هغه هم له ښځې را تښتېدلی خو اوس هغه پسې راغله او همدلته ورسره ده. هغه د چارشنبې په ورځ همدلته و، د هغه نه يې موخه پېير و. بيا يې نجونو ته اشاره وکړه او وې ويل:

- ښه اوس دوی څنګه کېږئ؟ سبا ته دوی د (ايفروسکي) لمانځتون ته بيايم او تر هغه وروسته له هغو سره فرانسوي کاليو مغازې (اوبرشالمه) ته ځم. هرومرو دوی نوې جامې غواړي کنه؟ زما کاليو ته مه ګورئ، نن سبا لستوني دغه شان نه ګنډل کېږي. څو ورځې د مخه ځوانه شهزادګۍ ايرينا واسيلوفنا، زما کره راغله. خدای دې چا ته نه ښيي. داسې يې وګڼه چې دوه جامونه يې په اوږو بار کړي وي. اوس نو دودونه (مودونه) ورځ تر ورځ يې بدلېږي. بيا يې ګراف ته په څه ترخه ژبه وويل:

- ښه ده ورکه وه يې، ستا ژوند او کار څنګه دی؟

ګراف ځواب ورکړ:

- پوهېږئ، هر څه او ټول يو په يو وران شوي دي. لومړی بايد دوی ته جامې راونيسم، بيا هغه د مسکو د څنډې کورونو ته اخښتونکی پيدا شوی دی، اوس نو که ستا خوښه وي، يو ورځ به زه درنه لاړ شم خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لونې به تا ته پرېږدم... که و شوه مارینسکا یا ته به هم ورشم.

- ښه ده، ښه ده، له هغو نه بې غمه اوسه! داسې يې وګڼه چې په يو ښه روزنتون کې دي. دوی چې هر چېرې وغواړي، هلته به يې بوزم، که شيطاني وکړي، بيا به ګوري، ناز او نازولومې هم زده دي، ماريا ديمتريوفنا ددې خبرې سره همهاله، خپلې ځېرې منګلولې د ناتاشې غومبوري ته چې هغه يې د زړه سره او د مينې لور ګڼله وروړل.

بله ورځ سهار، ماريا ديمتريوفنا نجونې لومړي د ايفروسکي لمانځتون او تر هغه وروسته د مېرمين شالمه مغازې ته بوتلې. دغه ښځه هومره له ماريا ديمتريوفنا نه ډارېده چې هغې ته به يې د سترګو په رپ کې هر ډول جامې ددې لپاره آن په تاوان هم ورکولې، چې ژر ترژره دا پرېږدي او لاړه شي. ماريا ديمتريوفنا د ناتاشې د واده د ټولو جامو سپارښتنه وکړه، او کورته لاړه. کور ته د راستنېدو سره سم يې له ناتاشې پرته، ټول له خپلې کوټې وويستل او دې ته ګرانه ناتاشه يې تر خپل څنګ کېنوله او ورته وې ويل:

- اوس به سره وغږېږو! تا ته ستا د بولې (نامزدۍ) مبارکي وايم. ښه مېړه دې پيدا کړی دی. زه هغه له وړو کلونو نه (لاس ځمکې ته ورښکته کړ) پېژنم. ناتاشا له خوشالۍ نه تکه سره شوه. ماريا ديمتريوفنا دوام ورکړ:

- هم هغه، هم د هغه ټوله کورنۍ خورا راته ګرانه ده. اوس نو راته غوږ شه! ته خو پوهېږې چې بوډا سردار نيکولای هېڅ نه غوښتل چې زوی يې واده وکړي. هغه يو عصبي بوډا دی. هغه خورا اخلاقي او دوديز سړی دی. خو پروا نه لري، سردار اندرې، البته چې ښکاره خبره ده، هغه د چا خبرې نه اوري، بې له هغه نه، خپلې چارې سرته رسوي، خو بيا هم د کورنۍ له خوښې نه پرته واده کول به غوره کار نه وي. هر څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید په اندازه وي او ته هوښیاره او ځیرکه یې، هر څه کولای شي، هرڅه. ته به خپل ژوند جوړ کړای شي، مهربانه او ښکلې یې.

ناتاشا چوپه خوله... ماریا دیمتریوفنا داسې تصور وکړ چې د ناتاشا چوپتیا د بې پروایۍ نښه ده، خو اصلاً ناتاشا نه غوښتل چې د هغې او سردار اندرې د ژوند په اړه وغږېږي، ځکه هغې داسې تصور کاوه چې د هغې مینه دومره له نورو نه توپیر لري، چې هېڅوک په هغه څه نه پوهېږي، چې دا پرې پوهېږي. هغې په ټوله نړۍ کې یو تن پېژاند او هغه سردار اندرې و... هغه ته، هغه ګرانه وه او باید ژر ترژره راغلی وای، دا یې له ځانسره اخېستې وای او نور نو هېڅ هغې نه غوښتل او نه یې هیله لرله.

- ایا ته پوهېږئ چې هغه زه له پخوا پېژنم! ستا نږور (د مېړه خور) ماشنکه (شهزادګۍ ماریا) هم را ته ګرانه ده. هغې ما نه غوښتلي چې له تا سره یې پیژند ګلوی وکړم. ته سبا ته له پلار سره هغې ته ورځې، هغه مهربانه او خواخوږې ده، هغه تر تا مشره ده. هوکې مخکې له هغه چې هغه راورسېږي، ته به د هغه له خور او پلار سره پېژند ګلوی ولرې او هغو ته به ګرانه واوسئ. منې یې کنه؟ څه فکر کوئ، همداسې ښه ده او کنه؟

ناتاشې په ناخوښۍ ځواب ورکړ: ښه ده، ښه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

بله ورځ ګراف ایلیا اندرېوویچ د ماریا دیمتریوفنا په سپارښتنه له ناتاشې سره یو ځای د سردار نیکولای اندرېویچ دیدن ته ورغلل. ګراف دغه دیدن ته چندان زړه نه ښه کاوه او له سردار سره یې له کتو نه ویره درلوده. ګراف، له سردار سره خپله وروستني کتنه، وریادوله او هغه دده له خوا غرمنۍ ته د سردار رابلل او په ځواب کې یې دده غندنه وه. له بله پلوه ناتاشا چې خپلې تر ټولو نه ښکلې جامې اغوستې وې، سخته خوشاله او مسته برېښېده، هغې له ځانسره فکر کاوه:

- دا ناشونې خبره ده چې زه هغو ته ګرانه ونه اوسم. زه تل، ټولو ته ګرانه وم. زه د هغو لپاره هر ډول سربښندنې لپاره چمتو یم. زه به هر هغه څه وکړم، چې هغوی یې هیله لري. زه چمتویم، هغه باید زړه ته ځکه ګران کړم، چې هغه د اندرې پلار دی، شهزادګۍ ماریا به زړه ته ګرانه کړم، ځکه چې هغه د هغه خور ده، نو ولې به زه هغو ته ګران ونه اوسم؟ هغوی ټول، د وردېژنکا په واټ کې، د هغو غم ورونکي کورته ورسېدل او د هغوی انګړته ورننوتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف په تریو تندي، خو خندا سره وویل:

- خدای دې مور ړ ټول وساتي !

خو د ناتاشا دې ته پام شو چې پلار یې د هرکلو کوټې ته د رارسېدو سره سم، څه وارخطا غوندې و او په حیا سره یې په کراره وپوښتل، چې ایا سردار او شهزادګۍ په کور کې دي؟

وروسته له هغه چې د هغوی د راتګ خبر ورکړل شو، ټول چوپړان یو ډول ګبهې پسې واخېستل، هغه چوپړ چې یې په چټکۍ غوښتل د کور خاوند ته دده د رارسېدو خبر ورسوي، یو بل چوپړ یې په تالار کې ودراوه او څه یې پټ پټ هغه ته وویل... داسې بریښېدل چې د سردار په اړه څه ورته وایي. په همدې شېبه کې و چې تر ټولو مشر چوپړ چې طبیعت خورا ډېر خراب و، راغي، ګراف او ناتاشا ته یې وویل چې سردار له ده سره د کتنې هیله نه لري، خو شهزادګۍ ماریا تاسو نه هیله کوي، چې هغې ته ورشئ، تر هر چا د مخه پېغله بوري ین د هغو هرکلي ته راووته، هغې په یوه ځانګړي احساس پلار او لورته هرکلي ووایه او د شهزادګۍ د کوټې پلو یې بدرګه کړل. شهزادګۍ په خورا ګبهۍ چې مخ یې له قهره تک سور او له ډاره ربړ د بېده، له خپلې کوټې راووته او ددوی مخې ته راغله، هغې هسې بې ګټې هڅه کوله چې هغو ته ځان آرامه او خوشاله وښيي. شهزادګۍ ماریا له هماغې لومړۍ کتنې نه خوښه نه شوه. ناتاشا هغې ته، ډېر سینګار شوې، ساده ډوله، خوشاله او ځانښوونکې وبرېښېده. شهزادګۍ ماریا خپله هم په دې نه پوهېده چې د خپل ورور د راتلونکې ښځې تر لیدو مخکې یې د هغې په اړه څه ډول قضاوتونه کړي دي او د هغې پر ځوانۍ، ښکلا او نیکمرغۍ او له دې کبله چې د هغه ورور د خوښې نجلۍ ده، رخه کړې ده... له بله پلوه هغه له دې کبله هم ناآرامه وه چې پلار یې د مېلمنو د راتګ په خبر سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چغه کړي و چې هېڅ د هغو د ليدو هيله نه لري. که شهزادګۍ ماريا د هغو د ليدو هيله لري، کولای شي، هغه وګوري. هغه په ټينګه ويلي و چې ده ته څوک ورپرېنږدي. شهزادګۍ ماريا پريکړه وکړه، چې له ناتاشې او پلار سره يې وګوري، خو هره شېبه له دې ډارېده چې سردار بيا کوم څه ونه کړي، ځکه د ناتاشا او د هغه د پلار راتګ هغه سخت لمسولی و. ګراف شهزادګۍ ته د درناوي په هيله، پښې ودربولې، په خواشينۍ سايې داسې شاوخوا وکتل چې تا به ويل اوس به له کومې خوا نه ناڅاپه سردار راشي. هغه وويل:

- هوکې، دغه ده، ما مې خپله مهربانه بلبله تاسو ته راوسته.و نه پوهېږئ څومره خوشاله يم چې له تاسو سره مې پېژند ګلوي پيدا کړه. افسوس، افسوس چې د سردار روغتيا ښه نه ده

او نور يې څو نورې همداسې خبرې يې وکړې، پاڅېد او وې ويل:

- ګرانې شهزادګۍ که اجازه راکړئ، خپله ناتاشا به د يو پنځلسو دقيقو لپاره درته پرېږدم،داسې د دسا باچيا ، تر ډګر پورې د اناسيميونوفنا کتنې ته ورځم، بيا بېرته راستنېږم او دواړه به درنه لاړ شو.

ايليا اندرېوويچ (هغه شان يې چې وروسته لور ته وويل) دا خبره يې هسې ددې لپاره جوړه کړې وه چې لور او هغې د مېړه خور يوازې سره کېني، د زړه خواله او څه له نېږدې پېژند ګلوي سره پيدا کړي... خو پېغلې بوري ين د شهزادګۍ ماريا هغو کتو ته چې له هغې نه يې ددې لپاره له کوټې نه د وتلو غوښتنه کوله،چې هغې سره د زړه د خوالې لپاره يوازې پاتې شي،په خورا بې پروايۍ کتل او له کوټې نه، نه وتله. هغه نه يوازې له کوټې نه ونه وتله بلکې له هغې سره يې د مسکو د بوختياو او تياتر په اړه زړه خواله پيل کړه... د ناتاشا لپاره هر څه ناوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خواشينوونکي بريښېدل. شهزادګۍ ماريا يې خوښه نه شوه، هغه يې تر پامه بې عقله، شډله او ناخواخوږې ورغله. ناتاشا پرته له هغه چې پوه شي، په خبرو کې داسې ژبه غوره کړه چې ماريا يې له ځانه لا پسې لرې لرې کړه. پنځه دقيقې لا له دغو زورونکو خبرو اترو نه تېرې شوې نه وې، چې په ځپلکو کې د نغښتو پښو د ګامونو غږ واورېدل شو. داسې ګامونه چې په چټکۍ رانږدې کېدل. د ماريا په څېره کې د ويرې او وحشت نښې راښکاره شوې. د کوټې دروازه راخلاصه او سردار چې خولۍ يې پر سر او سپين کميس په غاړه و، راننوت. هغه وويل:

- اخ اغلې! اغلې ګرافينې! ګرافينه رستوفه! فکر کوم تېروتلی نه يم دا تاسو ياست. هيله کوم ما به وبښئ، وبه مې بښئ، زه نه وم خبر اغلې! خدای شاهد دی، چې خبر نه وم. خدای شاهد دی چې خبر نه وم، چې تاسو موږ ته د خپل ديدن وياړ رابښئ. زه په دې جامو کې لورته راننوتم. هيله کوم چې ما به وبښئ، خدای شاهد دی... نه وم خبر.... هغه داسې دا خبره تکراروله، چې له ورايه ښکارېده چې رښتيا نه ده. هغه د خدای په کلمه ډېر ټينګار کاوه. دغه ټينګار دومره بې خونده برېښېده چې شهزادګۍ ماريا پاڅېده، سترګې يې داسې ښکته واچولې، چې نه يې ناتاشا او نه يې پلار ته، يوه ته هم د کتو توان نه لاره. ناتاشا هم پاڅېده، درناوي يې وکړ، خو نه پوهېده څه وکړي. يوازې، پېغله بوري ين د زړه له کومې خندل.

بوډا همداسې غړمبېده: هيله کوم وبښئ، هيله کوم وبښئ، وګورې خدای شاهد دی چې نه وم خبر. هغه له سره تر پښو پورې ناتاشا وڅارله او له کوټې نه ووت. پېغله بوري ين له دغه پېښې نه وروسته لومړۍ ځوک و چې د سردار د ناروغۍ په اړه يې خبرې پيل کړې. ناتاشا او شهزادګۍ ماريا پرته له هغه چې څه ووايي، همداسې چوپه خوله يو بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته کتل، څو مره چې په چو پیتیا کې یو بل ته د غه کتل او ږد ېدل، او هغه څه چې باید دوی یو بل ته ویلي وای او ویل یې نه شول، د هغوی کرکه یو له بله زیاتېدله.

کله چې ګراف راستون شو، ناتاشې له دوده لرې بې سارې خوشالي وکړه او تګ ته یې تلوار ښوده. ناتاشا په دې شېبه کې نور نو د غه زړه، وچکۍ پېغله (شهزادګۍ ماریا) چې دا یې له د اسې یو کړکیچن حال سره مخامخ کړې وه او د نیم ساعت په اوږدو کې یې آن یو خبره هم د سردار اندرې په اړه نه وه ورسره کړې، نه لیده، نه اورېده. ناتاشا په زړه کې وویل:

- نو ما خو نه شو کولای، د دې فرانسوي ګکې په مخ کې، لومړی خبرې پیل کړم. شهزادګۍ ماریا هم له ناتاشې سره همد اسې په عذاب وه، لکه د دې غوندې. هغه په دې پوهېده چې باید ناتاشې ته یې څه ویلي وای، خو کولای نه شو، د دې فرانسوۍ په مخکې چې له ناتاشې سره یې د خپلو خبرو خنډ ګڼله، خبرې پیل کړې. بیا یې وویل چې په څه علت د دې واده په هکله له ناتاشې سره د خبرو پیل د اسې ګرانه وه.

کله چې ګراف، لاړ له کوټې ووت، شهزادګۍ په چټکو ګامونو، ناتاشې ته ورنږدې شوه، هغه یې له لاسه راونیوله، یو ژور اسویلی یې وویست او وې ویل:

- ودرېږه، زه باید له تا سره...

ناتاشا له ملنډو نه په ډک غلچک هغې ته وکتل خو خپله هم په دې نه پوهېده چې د شهزادګۍ ماریا کوم کړه، د ملنډو وړ دي. شهزادګۍ ماریا وویل:

- ګرانې ناتالیا ! پوهېږم زه د زړه له کومې خوشاله یم، چې ورور مې خپل بخت موندلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ خبرې ځکه پرې کړې، چې نه پوهېده، رښتيا نه وايي. د ناتاشې د خبرو دې پرېکېدو ته پام شو او د هغې د ناڅاپه بندېدو د علت تصور يې وکړ، په ډاډه خو په ترخه ژبه چې ددې ستونی يې کېښکود او اوښکو د راشېوه کېدو غوښتنه کوله، وويل:

- شهزادګۍ اوس به په دې اړه خبرې، خورا بې ځايه وي، خو له کوټې نه په وتلو سره يې وويل:

- ما نو څه کړي دي؟ ما نو څه ويلي دي؟

هغه ورځ، غرمه تر ډېرو پورې ناتاشې ته انتظار پاتې شول. هغه په خپله کوټې کې ناسته وه، سلګۍ يې وهلې، ژړل يې او اوښکه يې تويولې. سونيا يې تر سره پورې ولاړه وه، د هغې څنې يې نازولې او ورته ويل يې:

- ناتاشا څه خبره ده؟ ستا يې پر هغو څه؟ ناتاشې ! دا ټول تېرېږي، غم مه کوه !

- نه، نه داسې نه ده، که ته پوهېږې، چې څومره زوروونکې ده، تصور کوم...

سونيا وويل:

- داسې مه وايه ناتاشې ! ته خو ملامته او ګرمه نه يې. د تايې څه؟ واخله، واخله مچ مې کړه.

ناتاشا سر راپورته کړ، خپله خورلنډه يې پر شونډو ښکل کړه او خپله له اوښکو ډکه بشره يې پر هغې ورکېښکودله، او وې ويل:

- زه نه شم ويلي او نه پوهېږم چې څوک ګرم دي، هېڅوک ګرم نه دي، زه خپله ملامته يم، خو هر څه خورا ګران او زوروونکي وو. اخ، اخ چې ولې هغه نه راځي !

هغه په سرو سترګو غرمنۍ ته ورغله. ماريا ديمتريوفنا چې د مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار له خوا د رستوفيانو د پلار او لور په وړاندې له کړو نه خبره وه، داسې يې ښودله چې د ناتاشا له تريو تندي، هيڅ خبره نه ده. هغه همداسې له ګراف او نورو مېلمنو سره په لوړ آواز له خندا نه ډکې خنداګانې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

په دغه ماښام رستوفيان هغې اوپرا ته لاړل چې ماريا ديمتريوفنا يې تکټونه ورته پيدا کړي وو. ناتاشا نه غوښتل چې تياتر ته لاړه شي، خو د هغې پاملرنه ته په پا سره چې هغې دې ته کړې وه، نه شو کولای لاړه نه شي.

کله چې ناتاشې کالي واغوستل تالار ته ووته، هلته پلار ته د انتظار په شېبه کې هيندارې ته ودرېده، په لوېې هينداره کې يې خپلې ښېرې ته وکتل، وې ليدل چې ښايسته ده، ډېره ښايسته، په دې ليدو لا غمجنه شوه، خو د هغې دغه غمجن والي د مينې او لېوالتيا غم و.

په زړه کې يې ويل:

- ای پاکه پروردګاره ! که هغه دلته وای، نور به مې د پخوا په شان احمقانه حيا او شرم کې نه وای.بلکې په يو بل ډول او په خورا اسانۍ به مې مړوندونه ترې تاوول، په غېږ کې به مې نيو او دې ته به مې اړاوه چې په هماغه ځيرکو، پلټونکو او له پوښتنو نه ډکو غلچکونو چې زياتره وخت يې راته کتل. راته کتلي وای. هغه وخت به مې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندولای وای، هغه شان به مې خندولای لکه هغه وخت مې چې خنداوه... د هغه سترګې، وای وای چې څنګه زغردې مې لیدلې، زما يې دهغه پر خور او پلار څه؟ ما ته يوازې هغه ګران دی، هغه يوازې هغه، له هماغې بشره سره، له هماغو سترګو سره له هماغې موسکا سره، هماغه نارينه او له ماشوم وزمه موسکا سره... نه، نه ښه به دا وي چې دهغه په اړه فکر ونه کړم، هېر يې کړم، همدا اوس يې چور هېر کړم. زه به دا بېلتون ونه شم زغملای. هغه له هينداري لرې شوه او ځان يې ټينګ کړ، چې ونه ژاړي. په سونيا يې سترګې ولګېدې. هغې چې جامې اغوستې او پکه يې په لاس کې وه، راننوته، د هغې په ليدو يې وويل:

- دا سونيا څنګه کولای شي، داسې په کراره او بې شراوشوره له نيکولای سره مينه ولري، څنګه کولای شي هغه ته، دومره ډېر ځنډ کېني او سترګه په لاره پاتې شي، نه، نه هغه چور بل ډول ده، زه داسې نه شم کولای.

ناتاشا په دې شېبه کې داسې انګېرله او د نرمۍ او مهربانۍ په داسې احساس کې ډوبه وه، چې يوازې په دې چې دا مينه او پر دې پوه شي چې څوک پر دې مين دي، ددې تسل نه کېده. هغې دې ته اړتيا لرله، همدا اوس يې اړتيا لرله، چې خپل مين او ده ته ګران چا نه مړوندونه تاو کړي، له هغه سره خبرې وکړي او له هغه نه د مينې خبرې واوري، له هغې مينې او خبرو نه چې په ګوګل کې يې نه ځايېدې. اوس تر هغو چې دوی روان و او دا په ګاډۍ کې د خپل پلار تر څنګه ناسته وه، په خيالو کې ډوبه وه، د ګاډۍ د يخ وهلو اينو تر شايې پر واټ د دربدلو څراغونو، تېرېدونکې رڼا ليدله، هغې ځان لاپسې مين او غمجن انګېره. هغه په دې مينه او غم کې دا هېره کړې وه چې هغه له چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره چېرته روانه ده. بالاخره یې ګاډی د نورو ګاډیو له کتاره سره برابره او تنګ یې آرام شو، په لوېدلې واورې د رستوفیانو ګاډی د تیاتر مخې ته ورسېده. ناتاشا او سونیا د خپلو کمیسونو لمنې راټولې او په چټکۍ یې له ګاډی نه راودانګل او ګراف هم په رابښکته کېدو کې چوپړانو مرسته وکړه. درې واړه د مېرمنو، ښاغلو او د اعلان پلورونکو په منځ کې، د تیاتر تالار ته تلونکې دهلیز ته وربرابر شول. نورنو د تیاتر دلوژ له دروازې د موسیقۍ غږ اوربدل کېده.

سونیا په بنګهارې ناتاشې ته وویل:

-نتالیا وینښتان دې!

د تیاتر لاربښود په خورا درناوې او په یو څنګ د مېرمنو په وړاندې خم شو او په چټکۍ یې د تیاتر د صالون دروازه ددوی پر مخ پرانسته. د موسیقۍ غږ نورنو ښه اوربدل کېده او د هغوی د سترګو په وړاندې، د تیاتر رڼا شوې کتارونه، د ښځو بربنډې اوږې او مړوندونه، د هغوی ګڼه ګونه او شراوشور او د تیاتر د پارتر په برخه کې ښکلې پوځې دریشیانې، وځلېدلې. یوه مېرمن چې ګاونډ لوژ ته ورننوتونکې وه، ناتاشه یې له ښځینه رخې نه په ډک غلچک وڅارله. د تیاتر پردې لا پورته شوې نه وې او (اوروتو) نغمه یې غږوله. ناتاشې چې هڅه کوله د خپل کمیس لمن راټوله کړي، له سونیا سره یو ځای روانه او مخامخ رڼا شوې لوژ ته په کتو کتو کې په خپل ځای کې کېناسته. ډېره موده یې دغه احساس، چې په سلګونه جوړه سترګې یې بربنډې غاړې او مړوندونو ته ګوري، احساس کړی نه و. ناځاپه یو ښکلی او یو غمجن احساس چې ددې په ګوګل کې یې بې شمېرې خوږې او ترخې خاطرې او یادونه راپارول، پردې راخور شو.

ګراف ایلیا اندرېوویچ او له هغه سره مل دوو ښکلو او خورا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښایسته نجونو چې ډېره موده په مسکو کې لیدل شوي نه وو، د ټولو پام ځانته ورواړاوه. د هغه تر څنګ ټولو د ناتاشې او سردار اندرې د بولې په اړه یوه ناڅرګنده خبرتیا اورېدلې او په دې پوهېدل چې تر هماغه بولې نه وروسته د رستوف کورنۍ په کلي کې میشته شوې، نو ځکه یې د روسیې د یوه پېژندل شوي ژنې، کوژدنۍ ته داسې برګ برګ کتل.

ناتاشا هماغه شان چې نن ماښام ټولو هغو ته ویل، په کلي کې لا ښکلې شوې وه او هغه شپه د هغې ګېښې له امله چې دا یې پسې اخېستې وه، لا پسې ښکلې او ښکلې برېښېده. دغې ښکلا د ژوند سره لېوالتیا او شاو خوا کې تېرېدونکو حالاتو ته نه پام، د ټولو پام لا پسې ځانته رااړاوه. د هغې تورو سترګو پرته له هغه چې ځانګړې څوک ولټوي، ګڼه ګوڼې ته کتل. د هغې ډنګر او تر څنګل پورې بربنډ لاس چې پر بخمل پوښ شوي لوژ ایښې و او منګلو یې ددې له ارادې نه پرته، د موسیقي (اوورتور) له وزن سره، هم مهاله د تیاتر د خپرونې پر قات شوي کاغذ، په تکرار سره کېښکودل کېده.

سونیا وویل: الینینا ته ګوره! ښکارې له مور سره راغلې ده.

ګراف وویل: وای پلارجانه! میخاییل کیریلیوویچ ته ګورئ، نور هم څورب شوی دی.

- زمونږ خپلې انامیخایلوفنا ته وګورئ! د هغې خولۍ ته ګورئ!

- د کاراګین کورنۍ او ژولیه هم دلته دي، باریس هم ورسره دی، رښتیا هم لکه شاه او ناوې برېښي.

- یعنې نیکولای دروبتځکوي، له هغې نه د واده غوښتنه کړې ده؟

شین شین چې ددوی کتار ته ورګډ بده، وویل:

- نن یو نوی زیری راته را رسېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا هغې خواته چې پلار یې کتل، وروکتل او ژولیه یې ولیده. هغه په خپله ځوربه غاړه کې (ناتاشا پوهېده چې پریمانه پودر یې پرې دوړولې دي) د مرغلرو غاړکۍ په غاړه، نیکمرغه نیکمرغه د مور تر څنګه ناسته ده. د هغوی شاته باریس لیدل کېده چې خپل ښایسته سر او ښه بړمنځ شوي څڼې یې راوړاندې کړي، غوږ یې د ژولیه خولې ته نږدې کړي، تر سترګو لاندې یې رستوفیانو ته کتل او په موسکا یې خپلې کوژدنۍ ته څه ویل:

د ناتاشا په زړه کې تېره شوه: هغه زموږ په اړه غږېږي، پرما، زما او د هغه پر اړیکو او هرومرو همداسې هم ښکاري، چې هغه هڅه کوي، له ماسره د خپلې ښځې رخه آرامه کړي، خو هغه بې ځایه رخه او ناآرامي کوي. که هغوی په دې پوهېدای چې څنګه زه له نورو سره له اړیکو سترې او د هغو لپاره وخت نه لرم.

د هغوی تر شا انا میخایلوفنا چې شنه بخنه خولۍ یې پر سر، زړه یې د الهي اطاعت نه آرام او له څېرې نه یې د نیکمرغۍ بنده اریزې ښې څرګنده وې، ناسته وه. د هغو په لوژ کې، د کوژدنو هغه فضا خوره وه چې ناتاشه ښه پرې پوهېده او ورته ګرانه وه. هغې شا ته مخ واړاوه او ناڅاپه د سهارنۍ کتنې ټولې سپکاوۍ او ملنډې وریادې شوې.

په زړه کې یې وویل:

- په کوم حق، نه غواړي چې زه یې د کورنۍ غړې شم؟ ورکه وه یې، ښه به دا وي چې په دې اړه هېڅ فکر ونه کړم، لږ تر لږه د هغه د راتګ پورې دا خیالونه له سره وباسم. هغې په تالار کې دې خوا، هغې خوا ته کتل، دوستان او آشنایان یې لټول. د تالار په لومړني کتار کې د ارکستر د ځای تر شا یې دولوخوف ولید چېد نندارځای د دیوالګوټې په منځني برخه کې یې ډډه لګولې، خپل ګڼ او کړۍ کړۍ ویښته یې ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړو کړیو سینګار کړي و او پارسي دریشي یې اغوستې وه. هغه د تیاتر په داسې ځای کې ولاړ و، چې پوهېده د ټولو پام ځانته وراړاولی شي، هغه د دې خبرې په پوهېدو سره سره، داسې بې پروا خوځېده چې تا به ویل په خپله کوټه کې یوازې ولاړ دی. د هغه دواړو خواوو ته د مسکو د ځوانانو تر ټولو غوره او پېژندل شوې ډلې ولاړې وې او ده د هغو په منځ کې داسې ځانښودنه کوله، چې ګواکې دی تر ټولو غوره دی.

ګراف ایلیا اندرېوویچ خپل ځنګ کې ناسته سونیا چې تکه سره اوښتې وه، په خندا خندا په ځنګل وواهه، هغې ته یې د هغې پخوانی مین وروښود او وې ویل:

- ودې پېژاند؟ مخ یې د شین شین پلو وروا اړاوه او وې ویل:

- هغه خو ورک شوی و، له کومې راپیدا شو؟

شین شین ځواب ورکړ:

- هوکې! ورک شوی و، قفقاز ته تللی و، له هغه ځایه هم پارس ته تښتېدلی و، هلته هغه د پارس د یو شهزاده وزیر شوی، د پارس د شاه ورور یې وژلی، اوس د مسکو پېغلې پسې لېونۍ شوې دي. اوس نو هغه د پارسي دولوخوف نوم ګټلی دی، ټول د هغه په اړه غږېږي او آن د هغه په نامه قسم خوړل کېږي.

شین شین زیاته کړه: هوکې د هغه په سر قسم خوري، د هرې مېلمستیا ویاړ او د خدای یو ډالۍ ګڼل کېږي.

اوس دولوخوف او اناتول کوراګین زموږ ټولې ښځې لېونۍ کړې دي.

ګاونډ لوژ ته یوه جګ ونې ښکلې میرمن راننوته. د هغې ښکلې او اوږدې له سره تاو شوې کوڅۍ د هغې پر بربنډو تاندو مرمرینو اوږو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګه صدفه ته ورته غاړه چې دوه تاره مرغلرو ګاڼلې وه، لکه تاج داسې ولاړې وې. تر خپله ځایه د هغې رسېدو ځکه یو څه وخت وغوښت چې خپله پراخه اوږده وریښمینه لمنه چې شغهاري او شور یې ګډ کړی و، لږه راټوله کړي.

ناتاشا بې ارادې د هغې غاړې، اوږو، مرغلرو او کاکل ته کتل او د هغې بربنډو ښکلو اوږو او مرغلرو سره یې مینه ښودله.

کله چې ناتاشا دویم وار هغې ته وکتل، هغې په مینې سترګې راواړولې، خو کله چې یې د ګراف ایلیا اندریوویچ سره سترګې ولګېدې، هغه ته یې سروښوراوه او وموسېده.

دا ښځه شهزادګۍ بېزاوخوا د پېبیر مېرمن وه. ایلیا اندریوویچ چې له ټولو مخورو سره پېژندګلوي لرله د هغې خوا ته ورغی او له درناوي نه وروسته یې له هغې سره خبرې اترې پیل کړې. هغه، هغې ته وویل:

- آغلې شهزادګۍ ډېره موده کېږي چې راغلې یاست؟ هرو مرو مو دیدن ته درځم، لاس مو ښکلوم. هرومرو! زه مې د ځینو کارونو د سرته رسولو لپاره راغلی یم، خپلې لونې مې هم له ځانسره راوستې دي. وایي چې نن به په تیاتر کې بې ساري سیمیونوا، لوبې کوي. ګراف پیتر کیریلېوویچ هم هېڅکله نه هېرو، هغه دلته دی؟

ایلن چې په ځیر ناتاشې ته کتل، وویل:

- هو کې، هغه هم غوښتل چې راشي.

ګراف ایلیا اندریوویچ بېرته پر خپل ځای کېناست او په کراره یې د ناتاشا، په غوږ کې وویل:

- ډېره ښکلې ده کنه؟

ناتاشا ځواب ورکړ: د حیرت نښه ده، سړی پرې مینېږي. په دیدن یې ځوک نه مړېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې، د آوورتور تر غړېدو نکې نغمې پای ته ورسېدې او د ارکستر مشر له خپلې لرګينې لښتې سره پر خپل ځای کېناست. ناوخته راغلو ښاغلو خپلو ځايو ته ځانونه ورسول او د ستيج پردې پورته لاړې.

د پردې د پورته کېدو سره... په تالار کې ګرد ناست نندارچيان چوپ، ټول نارينه زاړه او ځوانان، په دريشيو او نور جامو کې، ټولې ښځې چې په قيمتي ګاڼو يې، خپلې بربنډې اوږې غاړې او ټټرونه ګاڼلي و، په خورا تلوسې او تږو غلچکونو د ستيج پلو ته وکتل. ناتاشا هم وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

ننداره ځای یا ستیج، په سرو برابرو تختو فرش شوی و، د ځنګ دیوالونه یې پر رنګ شویو انځورونو انځور کړي وو او په وروستۍ برخه یا پای کې یې تختې چې په خمتا پوښ شوې وې، ولاړې وې. د ننداره ځای په منځنۍ برخه کې یو شمېر نجونې چې سره کالي خو سپینې لمنې یې درلودې، ناستې وې. یوه ډېره څوربه نجلۍ چې سپین وریښمین کمیس یې اغوستی و، له نورو نه جلا پر یوې لنډې څوکۍ چې شاته یې شنه کاغذي تخته سرېښ وه، ناسته وه. هغوی ټولو کومه سندره ویلې. همدا چې ددوی سندره پای ته ورسېده، هماغه سپین جامې نجلۍ د سوفلور خوا ته ورنږدې شوه او نارینه چې څورب ورنونه یې په وریښمین پرتاګه کې نښتي بربښېده، پر خوله یې یو بڼکه او توره یې تر ملا وه دې ته راوړاندې شو. خپل لاسونه یې پرانستلي، د سندرو ویلو له پیل سره یې لاسونه هم ښورول. لومړی هغه نارینه چې پرتوګ یې په ورنو نښتی بربښېده یوازې سندرې ویلې، خو وروسته نجلۍ هم سندرې پیل کړې. بیا دواړو هم مهاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپ شول او ارکستر پیل وکړ، بیا نارینه د سپین جامې نجلۍ لاسونه، راونیول او له ورایه بریښېده چې له هغې سره یې د بیا ګډې سندرې ویلو په هیله د هغې پر ګوتو لوبې کولې. هغو په ګډه سندرې ویلې، په دې وخت کې په تیاتر کې ټولو نندارچیانو، د هغو د ستاینې په ښبه لاسونه پړک وهل او نارې سورېې جوړې کړې. دغه نارینه او ښځې چې په نندارځای کې د مینو ښودنه کوله، خپل پرانستې لاسونه یې د منني په ښبه ښورل او په خندا خندا یې ټولو ته درناوی وکړ. دغه ټول کړه وړه د ناتاشا لپاره چې له کلي نه راغلې وو او نورو په شان یې د ښاري ژوند بې پروایي نه لرله، خورا عجیب او حیرانوونکي بریښېدل. هغې نه شو کولای د اوپرا بهیر وڅاري، هغې آن د هغې موسیقي نه اورېدله، هغې یوازې پر نندارځای کې د کور (جوړه شوي ځای) لیده او یو شمېر نارینه او ښځې چې عجیب او غریب سینګار یې کړی، جامې یې اغوستې او تر رڼایي لاندې غیر عادي خوځېداوې او خبرې یې کولې او سندرې یې ویلې لیدل. هغه په دې پوهېده چې دغه به ټول بیا د یو څه ښودنه وکړي، خو دغه ټول دومره لاسي، غیر طبیعي او له رښتیني ژوند نه لرې و، چې کله کله دې د لوبغاړه له امله، د شرم احساس وکړ. کله ناکله به یې په زړه کې پر هغو ښه وخندل. شا او خوا به یې وکتل. نندارچیانو ته به ښه ځیر شوه، د هغوی په څېره کې به یې هماغه د سپکاوي او ملنډو نښې لټولې، چې ددې په زړه کې وې، خو د ټولو په څېرو کې به یې بې پایه ځیر او پام لیده. لیدل به یې چې ټول د نندارې په وړاندې ډوب دي، هغې د ټولو په څېرو کې د لوبغاړو لپاره د ستاینې نښې چې ددې تر پامه ټولې دروغجنې ورتلې، لوستې. په زړه کې یې وویل:

- له دې نه پرته، باید بل ډول نه وي. هرې خوا ته یې کتل، د تالار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځ د نندارچيانو د غوړو شويو ځلېدونکو څڼو کتارونو ته، د لوږونو نيمه بربنډو ښځو ته، په تېره بيا په خپل ګاونډ لوژ کې ناستې ايلن ته، چې نېږدې چوربربنډه، آرامه او موسکا پرشونډو ناسته وه او په پرله پسې ننداري ته کتل،کتل... ناتاشا کرار کرار پر خپلې څوکۍ کې دغه حالت مسته او لا مستوله. ډېره موده کېده چې هغې دغه شان يو حالت احساس کړی نه و. نور نو ، نه پوهېده چې چېرې،له چا سره او ترمخې يې څه تېرېږي. هغې کتل، هغې فکر کاوه او په ذهن کې يې بېلابېل خيالونه چې يوه له بل سره يې هېڅ ډول اړيکي نه لرل، ګرځېدل. کله به يې ذهن ته ورغلل چې ودانګي، نندارځای ته ورشي او هغه سندره چې سندرغاړي يې وايي، ووايي. کله يې زړه غوښتل خپله پکه د هغه بوډا پر څټ چې دې ته نېږدې ناست و ورځړونده کړي او کله به يې فکر کاوه چې د ايلن خوا ته ورکږه شي او د خندا لپاره يې وتخنوي.

په يوه شېبه کې چې په نندارځای او صالون کې چوپتيا خوره شوه او د ټول د موسيقۍ د آواز اورېدو ته سترګه په لاره و، د تالار هغې خوا ته چې د رستوف د کورنۍ غرې ناست وو، نېږدې د دروازې د راخلاصېدو آواز د اورېدو سره هم مهاله، د يو ناوخته نندارچي د ګامونو آواز هم واورېدل شو. شين شين په ټيټ آواز وويل:

- هغه دی، هغه دی کوراګين راغي!

ګرافينه بېزاو خوفه مخ راواړاوه او راغلي سړي ته وموسېده. ناتاشا هغې خوا ته چې د بيزاو خوف سترګې کتل، وکتل او يو ځوان ياور يې وليد چې خورا ښکلی، په ډاډ او د صالون نزاکت ته په پام ددوی د لوژ خوا ته روان و. دا ځوان اناتول کوراګين و ، چې دوی ډېر پخوا د پترزبورګ د نڅاوو په بنډارونو کې ليدلی او هغه ته يې پام کړی و. هغه نن د ياور دريشي... اغوستې وه. هغه ډاډمن او د ځوانانو په څېر ګامونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخیستل. که د داسې ښکلې، بشره خوشاله او ساده ډوله نه وای، د خندا وړ به و... که څه هم ننداره پیل شوې وه، خو په نرمو ګامونو، بې تلواره، د بوټو د اوسپنو له جرنګ و جورنګ سره، توره تر ملا، خپل عطرجن او رمبېړ یې پورته نیولي او پر فرش شوې لاره روان و. هغه ناتاشې ته وکتل او د خور خوا ته وړاندې ور روان شو. خپل په دستکش کې مروړل شوی لاس یې د هغه د لوړ تر څنګ کېښود، سر یې هغې ته وښوراوه، هغې ته ورخم شو او ناتاشا ته یې په اشاره کې څه وویل. هغه وویل:

-څه زړه راښکوونکې ده! داسې ښکارېده چې هغه ناتاشا یادوي. ناتاشا د هغه په دې خبرې نه د اورېدو بلکې د هغه د شونډو د خوځېدا نه پوه شو. تر هغه وروسته بیا اناتول، لومړي کتار ته ورغی، د دولوخوف تر څنګ کېناست. په خورا بې اعتنایۍ او بې پروایۍ یې، دولوخوف په ترخګ کې په څنګله وواهه. هغه دولوخوف چې نور ترې چارچاپیره تاوېدل او ځان ته د هغه د پام اړولو هڅه یې کوله. دولوخوف هغه ته سترګه کېښکوده، ومو سېد او خپلې پښې یې د کتار مخې ته دیوال ته تکیه کړې.

ګراف وویل:

-دا خور او ورور څومره سره ورته دي، دواړه ښکلي هم دي. شین شین د هغې پېښې کیسه پیل کړه چې کوراګین ته په مسکو کې ورپېښه شوې وه، ناتاشا یوازې له دې کبله چې اناتول هغې ته ښکلې ویلې و، خپل غوږونه لا د هغه خوا ته څک کړل.

لومړۍ ننداره پای ته ورسېده، ټول نندارچیان پاڅېدل، سره ګډوډ شول، هرې خوا ته په قدم وهلو او وتلو شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باریس د رستوف دوی د لوژ خواته راغي، په سادگۍ یې د هغو مبارکۍ ومنلې، وروځې یې برندې کړې، اوږمېږ یې هسک او په موسکا یې د خپلې کوژدنۍ له خوا ، له ناتاشې او سونیا نه هیله وکړه چې ددوی په واده کې گډون وکړي او له لوژه ووت. ناتاشا په موسکا، خوشالۍ او ناز سره له هغه سره وغږېده، هغه ته یې، هغه باریس ته چې یو وخت پرې مینه وه او په خپل زړه کې یې ځای ورکړی و د کوژدې مبارکي ورکړه. هغې ته، په دغه مست حالت کې ددې ټول کړه هسې عادي خبرې تر نظره ورتلې.

ایلن نیمه برېنډه دوی ته نېږدې ناسته او او په یو رنگه موسکا یې ټولو ته کتل. ناتاشې هم کټ مټ دغه شان موسکا باریس ته وروښله.

هغه لوژ ته چې ایلن په کې ناسته وه، له هرې خوا د ښار خورا هوښیارې مخورې او پېژندل شوې څېرې راشېوه شوې، دلته د هغوی د راتګ موخه دا وه چې ټولو ته دا وښیي چې دوی له دغې مېرمنې سره پېژندگلوی لري. کوراگین په دې ټوله موده کې چې تفریح اعلان شوې وه، همالته د نندارځای تر مخې د دولوخوف ترڅنگ ولاړ او هغه لوژ ته یې کتل، چې د رستوف د کورنۍ غړي په کې ناست وو. د هغه سترگې بل هېڅ خوا ته نه غړېدلې. ناتاشا پوهېده چې د هغو ټوله غړېدا ددې په اړه ده، نو ځکه له خوښۍ نه په جامو کې نه ځایېده، آن دا چې هغې مخ داسې واړاوه چې ددې په وینا د هغې د مخ خورا وړ او ښایسته اړخ هغو ته برابر شي.

د دویمې ننداری له پیله د مخه، پېیر چې مسکو ته د رستوفیانو د راتگ له وخته تر اوسه پورې نه و لیدلی، په تیاتر کې پیدا شو. څېره یې له هغه وخت چې د وروستي ځل لپاره ناتاشا لیدلی و، ډېره غمرلې او لا څوربه شوې وه. پرته له هغه چې چاته پاملرنه وکړي، د لومړنیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتارونو خواته ورتېر شو. اناتول هغه ته ورنېږدې شو ، له هغه سره يې خبرې پيل کړې او د صالون هغې خواته يې کتل او اشارې کولې، چې درستوف د کورنۍ غړي هلته ناست وو. پيير چې ناتاشا وليدله، وغوړېد او په تلوار سره د کتارونو په منځ کې د هغو لوږ ته ورغي. هغو ته چې ورورسېد ، ډېره يې ووهله، وموسېد او تر ډېره پورې له ناتاشې سره وغږېد. ناتاشا د پيير سره د غږېدا په وخت کې د ګرافينې بيزاوخوفي له لوژ نه د نارينه غږ واورېد ، خداى خبر چې ولې يې هغه و پيژاند چې د کوراګين غږ و. هغې مخ واړاوه او له هغه سره سترګې په سترګه شوه. دهغه چې خوږه موسکا پرشونډو وه،مخامخ د هغې سترګو ته وکتل او دا کتل او غلچک داسې مينه ناک او لېواله و،چې ناتاشا تصور وکړ چې څنګه په داسې نېږدې والي کې هغه، دې ته داسې په ډاډ ګوري، داسې د هغه خوښه شوې ده، خو بيا هم سره آشنا نه دي.

د دويمې ننداري جوړښت، اديره، قبرونه او يادګاري نښې، ديوال له خمتا جوړ شوى و او په هغه کې سوري د سپوږمې او ستوريو نښه وو، په نندارځاى کې څه تختې راپورته او ارکستر خپلې نغمې وغږولې او له ښۍ او چپې خوا ډېر شمېر تورجامې وګړي راووتل. دغو خلکو د لاسونو په ښورولو پيل وکړ او تورو ته ورته شيان يې په لاس کې و. وروسته نور خلک په تلوار سره راغلل او هماغه نجلۍ يې چې تر مخه يې سپينې او شنې جامې يې اغوستې وې ،سره پورته کړه او له ځانسره يې د باندې يووړه، دغه کار دوى په تلوار ونه کړ، لومړي خو يې،ډېره موده له هغې نجلۍ سره سندرې وويلې او بيا يې په پاى کې د باندې يوړه. د پردې له شا نه د کوم وسپنيز څيز درې ګوزار واورېدل شول، ټول په ګونډو شول، لاسونه يې پورته او دعا يې پيل کړه. هغوى

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا په سندريز توګه ويله. د هغوی دغه کړه په وار وار سره د نندارچيانو د ستاينو او لاس پړک وهلو سره مخامخ شول.

د دغو نندارو په لړ کې، چې هر وار ناتاشې، لومړي کتار ته کتل، اناتول کوراګين به يې ليده چې سر يې اړاوی،لاس يې پر خپلې څوکۍ اچولی او ددې خواته راګوري. ناتاشه، له دې نه خوند اخيست چې هغه يې داسې په ځان لېواله کړی دی او هېڅ يې داسې نه ګڼله چې د هغې په دې کړو کې څه ناوړه او يا بد څه نغښتي دي.

کله چې دويمه ننداره پای ته ورسېده، ګرافينه بيزاوخوفه (د پيېر ښځه) پاڅېده، مخ يې هغه لوژ ته چې د رستوف د کورنۍ غړي په کې ناست وو، وروا اړاوه (ټټر يې چور بربنډ و) ګراف رستوف ته يې په دستکش اغوستي ګوتې اشاره وکړه، چې ددې پلو راشي او پرته له هغه چې ددې لوژ ته تلونکو راتلونکو کسانو ته پام وکړي، په موسکا او مهرباني يې له هغه سره خبرې پيل او وې ويل:

- هو کې، ولې مې له خپلو ښکلو نازولو لوڼو سره پېژند ګلوي نه کوئ؟ په ټول ښار کې د هغو ښکلاو آوازوخپرې دي او زه لا هغو سره پېژند ګلوي نه لرم.

ناتاشا پاڅېده او د ځنګنو په خمېدو يې هغې ښکلې ګرافينې ته درناوی وکړ. ناتاشا ته د دغې ښکلې او زړه خوږوونکې مېرمنې ستاينه دومره په زړه پورې وه، چې له خوښۍ نه تکه سره شوه.

ايلن وويل:

- زه هم اوس غواړم په مسکو کې ميشته شم، خو افسوس دی چې تاسو دغه خپلې د ښکلا خزانې په کليو کې پټې کړې دي.

ګرافينې بيزاوخوفې په رښتيا سره د يوې زړه راښکوونکې ښځې نوم ګټلی و. هغې په خورا آسانۍ سره هر څه ويلی شو، چې دې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصور هم نه کاوه او هغې په آسانۍ سره او خورا طبیعي ډول خلک خپلو ستاینو او پر ځان مینولو ته هڅولي شو.

هغې وویل:

- نه گرافه ! ښه به دا وي، چې اجازه راکړئ، او لوڼي دې ماته وسپارئ. که څه هم زه د لږې مودې لپاره دلته راغلې یم او تاسو هم زیات وخت دلته نه یاستئ، زه به هڅه وکړم چې د هغوی وخت ښه تېر شي. ما لا په پترزبورگ کې ستاسو په اړه ډېرې ستاینې اوربدلي وې او زړه مې کېده، چې له تاسو سره مې له نېږدې پېژند گلوي وشي.

هغې چې خپله ښکلې او یو رنگه دایمي موسکا پرشوندو وه، ناتاشې ته وویل:

- ما له دروبتڅکوي نه ستا د ښکلا په اړه اوربدلي و، تاسو اوربدلي کنه، هغه واده کوي، هو، د خپل مېړه له ملگري بالکونسکي، سردار اندرې بالکونسکي نه مې هم ستاسو په اړه اوربدلي و.

هغې د سردار اندرې بالکونسکي نوم په ځانگړې ادا او ټینگار یاداوه، داسې یې ښوده چې گواکې د ناتاشې او د هغه له اړیکو خبره ده. هغې له گراف نه هیله وکړه، چې اجازه ورکړي د لا نېږدې پېژند گلوۍ لپاره د ده یوه لور د ننداري په پاتې موده کې ددې لوژ ته راشي او ددې تر څنګ کیني. ناتاشا لاړه او ددې تر څنګ کېناسته.

د ننني ننداري دریمه برخه، یوه داسې ماڼۍ ښودله، چې ډېرې شمعې په کې بلې شوې وې او په دیوالونو یې د زېړورو شهسوارانو انځورونه راځړوند شوي وو. د ننداره ځای په منځنۍ برخه کې دوه تنه چې گواکې شاه او ملکه دي، ولاړ وو. شاه لاس وښوراوه او په حیا یې کوم آواز وویل او په یوه ارغواني رنگه کټ کېناست. هماغه نجلۍ چې په پیل کې یې سپینې، بیا شنې جامې اغوستې وې او اوس یې یوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو کمیس په ځان و ، پریشانه ځنې د تخت تر څنګ ولاړه وه. هغې ملکې ته په کتو کتو کې کومه غمجنه سندره ویله، خو شاه د ښې په توګه، لاس په تندي وښوراوه، له دواړو خواوو نه پښې بلې نارینه او ښځې راووتې او ټول په ګډه نڅېدو شول. او تر هغه وروسته کوم ګیتار یو خوږه او له خوښۍ نه ډکه نغمه وغږوله. یوه بله پېغله چې ځوربې پښې او ډنګر مړوندونه یې لرل، له نورو نه جلا شوه، د پردې شاته لاړه، جامې بدلې کړې او په چټکۍ ببرته راستنه شوه، د صحنې په منځنۍ برخه کې ودرېده، په ټوپو شوه، په چټکۍ یې یوه پښه په بله وهله او نندارچیانو ټولو ورته پړک وهل او د هغې ستاینې ته یې چغې سورې سر کړې. تر هغه وروسته یو نارینه په یوه کنج کې ودرېد، ترومپت او ټول ارکستر قوت واخیست او هغه یو ازې پښې بلې سرې، لوړ هوا ته ټوپونه وهل او په هوا کې پښې پر یو بل ټپولې ((دا سړی هماغه (دیوپورت) نومی هنرمند و چې کلنۍ حق الزحمه شپېته زره د سپینو زرو روبله وو)) ټول نندارچیان، په ټول تیاتر کې، د تیاتر په منځنۍ، په څنګونو په ټیټو او لوړو لوژونو کې د لاسونو په پړکولو او چغې سورو سره د هغه ستاینه کوله او آفرین یې ویل. هنرمند ودرېد وموسېد، هرې خوا ته د ټولو په وړاندې د درناوي په نښه خم شو، تر هغه وروسته، نورو لوبغاړي، نارینه او ښځې پښې بلې وګډېدل، بیا دوه واره شاه له موسیقۍ سره هم مهاله سندرې سر کړې او هغه سره ټولو آوازونه جګ کړل، خو یو ناڅاپه توفان پاڅېد، ارکستر او نورو غږونکو په لوړ آواز وغږېدل... ټول پاڅېدل، وخوځېدل، منډې شوې، بیا یو لوبغاړی د پردې شاته کش کړل شو او پرده راکوزه شوه. د نندارچیانو په منځ کې بیا ګڼه ګونه او خورا کټونکي غږونه او شر او شور جوړ شو او ټولو په خورا شوق چغې، نارې ګډې کړې، د یو پورو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیو پورو.

ناتاشې، نور نو هېڅ شي د حیرانۍ وړ نه ګڼل، هغه هم په خوبنیو کې ډوبه او په خند خندا یې شا او خوا ته کتل. ایلن هغې ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

- رښتیا چې دا د یو پوره، عجیب سړی دی، همداسې نه دی؟

ناتاشې ځواب ورکړ:

- هو، رښتیا دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

د ننداړو تر منځ تم وختونو کې، په هغه لوژ کې چې ایلن ناسته وه، یو سوړ باد را ولګېد. دروازه خلاصه شوه او اناتول چې ځان له دې کبله لږ خم کړی و چې له چا سره ټکر نه شي، راننوت.

ایلن چې غلچک له ناتاشې نه اناتول ته وراړوه وویل:

- اجازه راکړئ چې ورور مې در وپېژنم.

ناتاشا د خپلو بربنډو اوږو له سره خپل ښکلی او جوړ شوی سر وروا ړاوه، ومو سېده او ښکلي ځوان ته یې وکتل. اناتول، چې له نېږدې نه، د لرې په شان ښکلی و، د هغې تر څنګ کېناست او وې ویل چې له ډېرې مودې راهیسې یې له هغې سره د آشنایي هیله لرله. هو کې له هماغه وخته چې دا یې د ناریشکن د کور د نڅاوو په بنډارکې لیدلې، هېرولی یې نه شي. کاراګین له ښځو سره په کړو وړو کې تر نارینو هغو نه خورا ځیرک او مهربانه و. هغه په زړورتیا او سادګۍ خبرې کولې او ناتاشه له دې کبله حیرانه او خوشاله وه چې څومره یې د دغه ځوان د بدیو او ناوړو کړو کیسې اورېدلې وې، په هماغه اندازه دی ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهربانه، خوښ طبيعته او د نيکويۍ سرچينه دی.

کوراګين له هغې نه د لوبغاړو په اړه وپوښتل او وې ويل چې سيميونوفنا څنګه په خپله تېره ننداره کې د لوبو په وخت پر ځمکه ولوېده، هغه ناڅاپه وويل:

- پوهېږئ ګرافينې! د هغه د غړېدا ژبه داسې وه، چې ګواکې له خپل يو خورا پخواني پېژند ګلوی سره د زړه خواله کوي... پوهېږئ! موږ غواړو يو ننداره جوړه کړو، چې ټول به په هغو کې په بدلو جامو او څېرو کې ګډون کوي. تاسو بايد په هغې ننداره کې ګډون وکړئ، ډېر ساعت به مو تېر شي. ټول د آرخوف په کور کې راټولېږي. زه له تاسو هيله کوم چې راشئ، رښتيا او په ټينګار سره تاسو ته وايم، راشئ، څنګه؟ هغه چې غړېده، خپلې خوشاله سترګې يې همداسې د ناتاشا پر بشرې، بربنډې غاړې او لوڅو لاسونو خښبې کړې وې. ناتاشا البته په دې ډاډه وه چې دغه ځوان په هغې مين شوی دی که څه هم ناتاشا په دې ډېره خوشاليده، خو په دې نه پوهېده چې ولې د هغه شتوالي، ددې لپاره کرار کرار له زغمه وزي. کله چې دې هغه ته نه کتل، دې داسې انګېرله چې هغه ددې بربنډو اوږو ته ګوري او دې به په تلوار د هغه د سترګو دغه غلا رانيوله، د سترګو په کتو کې به يې هغه دې ته اړ کړ، چې ددې سترګو ته وګوري، خو کله چې به يې د هغه سترګو ته کتل هغې په ويرې داسې انګېرله چې د ده او ددې تر منځ د شرم او حيا هغه پرده لوېدلې او ورکه شوې، چې دا يې تل د ځان او د نورو نارينو تر منځ احساسوي. هغه خپله په دې نه پوهېده چې څنګه له پنځو دقيقو وروسته، دې ځان له دغه سړي سره داسې نېږدې او خپل احساساوه. کله به چې هغې له هغه مخ واړاوه، ډارېده به چې اوس يې هغه له بربنډو مړوندو را ،ونه نيسي او بربنډه غاړه يې ورښکل نه کړي. هغوی د ډېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساده څېړونو په اړه غږېدل، خو هغې دا سې احساسوله چې له هغه سره درمره نېږدې شوې چې هېڅکله له بل يوه نارينه سره هم دا سې نېږدې شوې نه وه. هغې، ايلن او خپل پلار ته دا سې وکتل، چې ګواکې غواړي له هغو وپوښتي، چې دا څه معنا لري. خو ايلن له کوم جنرال سره غږېده او د هغې غلچک ته يې ځواب ونه وايې، مګر د پلار کتو هغې ته له هغه څه پرته، چې تل يې دې ته ويل، بل څه ونه ويل، د پلار کتو به تل ويل:

- نو څه دي، خوشاله اوسئ، ستا خوشالي زما خوښي ده.

ددوی تر منځ په چوپيتيا کې، چې زورونکې هم وه اناتول په خپل ځير کرار او پرله پسې کتو دې ته کتل، ناتاشا د دغه چوپيتيا د ماتولو لپاره، له هغه نه وپوښتل:

- څنګه مسکو مو خوښېږئ؟ ناتاشا چې دا پوښتنه وکړه، تکه سره شوه. هغې پرله پسې دا سې انګېرله چې له هغه سره په غږېدو، کوم ناوړه کار تر سره کوي. اناتول دا سې وموسېد، چې ګواکې په موسکا سره د هغې د احساساتو رښتياوالي ته غاړه ږدي او وې ويل:

- لومړی مې چندان نه خوښېده او بيا وروسته، وروسته په وهېږئ ښارونه څه شي، د خوښۍ وړ ګرځوئ؟ ښارونه ښکلې ښځې، ښايسته او د پام وړ کوي، همدا سې نه ده؟

او بيا يې هغې ته له معنا نه په ډکو سترګو وروکتل او وې ويل:

او اوس خو مې ډېر خوښېږي. زمونږ ننداري ته راځئ ګرافينې! مهرباني وکړئ هرومرو راشئ.

دا يې وويل او لاس يې د هغې پر ټټر ټمبل شوي ګل ته وروړاندې کړ او په کراره يې وويل:

- تاسو به زمونږ د مېلمستيا تر ټولو نه ښکلې ښکلا و اوسئ، هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم مهرباني ګرافيني ! او ستاسو د ټټر د غه ګل به زه د تضمين په توګه وساتم.

ناتاشا لکه په خپله د اناتول په شان په دې پوه نه شوه، چې هغه څه وويل:

- خو دومره پوه شوه چې په دغو نه پوهېدونکو خبرو کې، کوم ناوړه نيت نغښتی دی. خو سره له دې هم هغه نه شو کولای ځان هغه ته له کتو نه راټينګ کړي. هغه نه پوهېده چې څه وو ايي، هغې له هغه نه مخ واړاوه، هغې داسې وښوده چې ګواکې هېڅ شي يې نه دي اوربدلي، خو همدا چې له هغه يې مخ واړاوه، داسې يې احساس کړه چې اناتول ددې تر شا دې ته خورا نږدې ولاړ دی. د مخ د اړولو سره سم يې په زړه کې تېره شوه، اوس به څنګه وي؟ هغه به ګبنې اخېستی وی، خوابدی شوی به يې، بايد هر څنګه چې وي راشم که څنګه؟ هغې نه شو کولای ورونه ګوري او بيا يې وروکتل. سترګې يې مخامخ د هغه له سترګو سره وجنګېدې، د هغه نږدوالي، د هغه پر ځان ډاډ منتوب، د هغه مهربانۍ او د هغه خوږې موسکا دا ايل کړې وه. هغه کټ مټ د هغه په شان وموسېده او مخامخ يې د هغه په سترګو خپلې سترګې خښې کړې، هغې بيا په وحشت داسې احساس کړه چې ددوی تر منځ د نږدوالي د خنډ هېڅ خنډ پاتې نه دي.

د تياتر پرده بيا پورته شوه او اناتول په خوښۍ او آرامۍ ددوی له لوژه لاړ. ناتاشا بېرته خپل لوژ ته چې پلار يې هلته ناست و، په هغه خيالو کې چې دا ډوبه وه، راستنه شوه. نور نو هغه څه چې ددې تر سترګو تېرېدل، ټول ورته په پوره توګه طبيعي بريښېدل، خو د ژوند، د شهزادګۍ ماريا او د کليوالو ژوند په اړه ټول خيالات ګواکې پخوا تېر شوي و، يو وار بيا هم ددې په ذهن کې راتاو شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نندارۍ په څلورمه برخه کې کوم شیطان د لاس اچولو په ملګرتیا بدلې ویلې او تر هغې پورې ګډ و چې د ده تر پښو لاندې یې فرش شوې تختې سره لرې کړې او دی د لاندې ولوېد. ناتاشا د نندارې د څلورمې برخې له همدې خبرې نه پرته په بل څه پوه نه شوه او له دې نه پرته هغه کومې خبرې هم زورولـه او عذابوله. ددې زورېدنې او عـذاب علت کوراګین و چې دې تر سترګو لاندې څاره. کله چې هغوی له تیاتره ووتل، کوراګین هغو ته ورغی، د هغوی ګاډیوان ته یې ورغږ کړ او له هغوی سره د ګاډۍ په ناسته کې مرسته وکړه. هغه چې کله ناتاشا په ګاډۍ کې کښوله، د هغې مړوند یې کېښکود. ناتاشا ګښېی واخېسته، تکه سره شوه او په نیکمرغه غلچک یې هغه ته وکتل. د هغه سترګې وځلېدلې او په داسې حال کې خچې وړه موسکا یې پرشونډو و، هغې ته کتل.

کله چې کورته راورسېدل، ناتاشا وکړی شول، د هغه څه په اړه فکر وکړي، چې په دې تېر شوي وو، په څرګنده فکر وکړي او ناڅاپه دې ته سردار اندرې وریاد شو. هغه هک پک شوه، د ټولو تر مخې یې چې تر تیاتره وروسته چای ته سره ناست و، چغه کړه، تکه سره شوه او له کوټې نه وتښتېده. هغې فکر وکړ او له ځانسره یې وویل:

- لویه خدایه تباه شوم! څنګه ما کولای شول، دا ټول پیښ شي؟ تر ډېره وخته پورې یې وازې ناسته وه، خپل سور شوي مخ ته یې لاس نه نیولې و، هڅه یې کوله ځان په څرګنده په دې پوه کړي، چې په دې څه وشول، هغه نه په دې پوهېده چې په دې څه شوي او نه په دې چې دا څه احساسوي. هر څه دې ته تیت، وحشتناکه او ناڅرګنده برېښېدل. هلته په هغه ستر صالون کې، چې پښې بلې په ځلېدونکو ګاڼو ګاڼل شوې جانې په غاړه (دیو پورو) د موسیقۍ تر نظم لاندې پر لمدو تختو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوپونه وهل او پېغلو، زړو، نورو او په آرامۍ او له غروره ډکه موسکا پرشونډو بربنډې ایلن له حیرت د آفرین نارې وهلې، هو کې هلته د ایلن تر سیورې لاندې هر څه ځرګنده او ساده بریښېدل، خو اوس چې دلته یوازې شوې، هر څه تت او ناځرګند دي، هغې په وار وار سره له ځانسره وویل:

- دا څه وشول؟ دا ویره چې زه یې، زما زړه یې له هغه احساسه وي، څه شي دئ؟ دا څه شي دئ، چې زما وجدان دا سې زوروئ؟ دا څه شي دئ؟ خو که یوازې مشره ګرافینه دلته وای، ناتاشې به کولای شو په شپه کې ورشي او په کټ کې ټول هغه څه چې ددې په زړه کې تېرېږي هغې ته وواېي. خو دا په دې پوهېده چې سونیا په خپل غوره دریځ او سختو ځانګړتیاوو چې لري یې، ددې په راز او وینا به پوه نه شي او یا به د هغې له اعترافاتو نه په وحشت کې شي. ناتاشا هڅه کوله، یوازې خپله هغه غوټه خلاصه کړي، چې دا یې زوروله.

هغې ځان نه پوښتل: ایا زه د سردار اندرې د مینې لپاره تباه شوم؟ هغې په ملنډیزه موسکا خپله بېرته ځواب پیدا کاوه:

- دا څه احمقه یم، څه احمقانه پوښتنې؟ ما څه کړي دي؟ هېڅ هېڅ مې نه دي کړي، هېڅ ګناه مې نه ده کړې، هېڅوک به په دې خبر نه شي ،زه به هم نور هېڅکله هغه ونه وینم، نو له دې کبله دا ښکاره خبره ده چې هېڅ څه نه پېښ شوي، نه اعترافاتو ته اړتیا لیدله کېږي، بلکې کېدای شي سردار اندرې به له ما سره په همدې ډول چې یم، مینه ولري. کوم ډول؟ آه، لو یه خدایه ! پاکه هغه ولې دلته نه شته؟ ناتاشا یوه شېبه د سترګو د رپ لپاره آرامه شوه، خو وروسته بېرته کوم لمسوونکې غریزې ورته ویل چې که څه هم دا هر څه سم دي او هېڅ څه پېښ شوي نه دي، خو له سردار اندرې سره د هغې پخوانۍ پاکه مینه ټوله تباه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه او سوله

او هغې ته بیا له کوراګین سره خپلې تولې خبرې ورپه زړه شوې، هغې ته بیا د هغه ښکلی او زړور ځوان، څېره او خوږه نازکه موسکا او هغه شېبه چې د ده مړوند یې کېښکود وریاد شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

اناتول په مسکو کې ځکه او سېده چې پلار هغه له پترزبورګ نه راشړلی و. هلته هغه د کال شل زره روبله خرڅ لاره او همدومره نورې پیسې یې له دې او له هغه نه په بېلا بېلو پلمو پورولې او پوروړو به بیا د هغه له پلاره هغه غوښتې.

پلار زوی ته په ډاګه کړه چې د وروستي ځل لپاره، د هغه نیمایي پور په دې شرط پرې کوي، چې مسکو ته لاړ شي او هلته د پوځونو د ستر قوماندان یاورتوب ومني، هغه دنده چې ده ورته پیدا کړې ده. هلته هم هڅه وکړي، چې ځانته بډایه ښځه پیدا کړي. هغه ورته د ماریا ژولیه کاراګینا نوم وریاد کړی و. اناتول د پلار خبرې ومنلې، مسکو ته لاړ او هلته هم د پېر کره میشت شو. پېیر هغه لومړی زړه نازړه ومانه، خو وروسته ورسره عادت شو، له هغه سره به بنډارونو او عیاشیو ته، ته او پور یې هم ورکاوه.

هغه څه رښتیا شول چې د اناتول په اړه شین شین ویلي و، هغه مسکو ته تر راتګه وروسته د مسکو ټولې ښځې پر ځان مینې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې، هغه هم له دې کبله چې ده هغو ته پاملرنه نه کوله، او ده به تر هغو نه جتهانې او فرانسوي ښځې زياتې خوښولې. آن دا څرګنده وه چې د هغو په منځ کې يې له مېرمن پېغلې جورج سره چې د فرانسوي لوبغاړو مشره وه ګوتې خوږې کړې وې. د دولو خوف د کور او نورو د عياشيو يو بنډار هم ترې پاتې نه و. له ماښامه تر سپېدو پورې به يې شراب څکل، په دې سياليو کې بې سياله و او د ټولو غوره اعيانو د نڅا او شوګيرو بنډارونو کې به ولاړ و. ويل کېدل چې د مسکو له څو ښځو سره يې آشنايي لرله او په هر بنډار کې به يې څو نوروپسې د آشنايۍ هڅې کولې. هغه له پېغلو، په تېره بيا بډايو هغو سره چې زياتره يې څه بې عقلې غوندې وې، لېوالتيا نه ښودله. هغه دا کار له دې کبله هم نه کاوه، چې ده دوه کاله مخکې واده کړی و او له څو نېږدې انډيوالانو نه پرته، د هغه له دغه رازه هېڅ څوک خبر هم نه و. دوه کاله مخکې چې کله د دوی غونډ په پولند کې ځای پر ځای شوی و، يو نه بډای پولنډي، هغه اړ کړی و چې د هغه له لور سره واده وکړي. هغه ډېر ژر هغه ښځه پرېښوده... اناتول له خپل ژوند نه راضي و. له ځانه او نورو نه. هغه په خته کې په دې باور و، چې پرته له ده نه، چې داسې دی، بل ډول ژوند نه شي کولای او په ژوند کې د کوم ناوړه کار نه دی کړی. هغه نه د خپلو کړو او نه پر نورو د هغو د اغېز جاج اخېستو توان لاره او نه يې په دې اړه فکر کاوه، چې د ده کړه به دده لپاره څه پايلې ولري. هغه په دې باور و، لکه هغه شان چې هيلۍ د بې لپاره پيدا شوې دي چې په اوبو کې ژوند وکړي، دی هم خدای داسې پيدا کړی دی چې پر کال کې د يرش زره روبله خرڅ کړي او تل د ټولنې له غوره نه غوره وبلل شي. هغه داسې په دې خبره ټينګ باور درلود، چې هغه ته په کتو سره نورو هم په هغه باور پيدا کاوه. نه يې د هغه په غوره ټولنيز دريځ کې شک پيدا کاوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه يې هغه ته د پيسو په ورکولو کې. هغه به چې هر چېرې او هر چا ته رسېدو پرته له هغه چې د پرې کولو په خيال کې يې وا وسي، پورونه او نور پورونه به يې اخېستل.

هغه جوار گر نه و، لږ تر لږه هېڅکله يې د گټلو خيال نه درلود او آن د بايللو فکر يې هم نه کاوه. هغه شهرت غوښتونکي نه و او هغه ته دې خبرې هېڅ اهميت نه لاره چې نور دده په اړه څه وايي. تر دې لا سربېره هغه کېدای شو گناهکار او صادق وا وسي. هغه څو واره د پلار د بدنامۍ او سپکاوۍ سبب شوی و، په هر څه آن نامه او عزت يې ملنډې وهلې. هغه بخيل نه و او هرچا به چې د خير لاس ورغځاوه مرسته به يې ورسره کوله. يوازينی څه چې زياته مينه يې ورسره لرله، له ښځو سره لېوالتيا وه. د هغه د اند له مخې له ښځو سره خوږوالی هېڅ بد نه لري، خو هغه د نورو لپاره د دغو اړيکو د پای په اړه هېڅکله او هېڅ ډول فکر نه کاوه. هغه ځان د ټولو په وړاندې صادق گاڼه، او د زړه له کومې يې د ټولو دوومخو سپکاوي يې کاوه او آرام وجدان يې تر ټولو لوړ گاڼه.

دولوخوف سږ کال د پارس له تبعيده او هغه ته له ورپېښ شوو پېښو وروسته بيا مسکو ته راستون شوی، خپل پرتمين ژوند، عياشۍ او جوارو کې ډوب او له خپل پترزبورگي دوست کوراگين سره يو ځای شوی، د هغه له نامه يې د ځان د گټې، د جوارۍ او له بدو ايو ځوانانو سره د آشنا کېدو لپاره گټه اخېستله.

اناتول، دولوخوف،د هغه ځيرکتيا او زړورتيا له کبله، د زړه له کومې خوښېده،له هغه نه يې خپلو عياشيو ته د رسېدو لپاره کار اخېسته خو هڅه يې کوله، چې هغه دده په دغه تکل پوه نه شي...

ناتاشا، پر کوراگين سخته لېونۍ اغېزه کړې وه. هغه ترتياتره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته د ماښامنۍ په وخت کې د يو ځيرک ښکلا پېژندونکي په څېر د هغــې د لاسونو ، مړوندونه،اوږو ، پښــواو څنــو انځورونــو ابســتل او دولوخوف ته يې وې ويل چې تکل يې کړی دی، د هغه زړه د وړلو هڅې وکړي. اناتول هماغه شان چې د خپلو کړو پايله نه ليدله، ددې تصور يې هم نه شو کولای چې د دغې مينې پای په څه وي.

دولوخوف هغه ته وويل:

-هوکې وروره ! ښکلې نجلۍ ده، خو نه زموږ لپاره.

اناتول وويل:

- زه مې خورتـه وايـم، چې هغـه د غـرمنـۍ لپـاره زمـوږ کـره رامېلمـه کړي، څه وايئ؟

- ښه به دا وي لږ صبر وکړئ، چې هغه لومړی واده وکړي.

اناتول وويل:

- نه پوهېږئ، زه خو د نجونو غلام يم، هغه هم زما پـه ليـدو سرسـامه کېږي.

دولوخوف چې د اناتول له واده نه خبر و ، وويل:

- ګوره ته خو يو وار ددې نجونو له لاسه بې آبه شولې، پند دې وانـه خيست، ځان ته پام کوه.

اناتول په مهربانۍ وخندل او وې ويل:

- يو وار ولوېدم،خو بيا به دا ونه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

تر تیاتره یوه ورځ وروسته، د رستوف د کورنۍ غړي نه چېرې لاړل او نه څوک ددوی دیدن ته راغلل. ماریا دیمتریوفنا له ناتاشې نه پټه د کوم څه په اړه د هغې پلاره سره غږېده. ناتاشا اټکل وکړ چې هغوی د مشر سردار او له ستونزو نه د ژغورنې په اړه غږېدل. دغې خبرې نه یوازې دهغې خواشنه کړه بلکې ځان لپاره یې سپکاوي هم وګاڼه. هغه هره شېبه د سردار اندرې د راتګ لاره څارله او له همدې کبله یې، هغه ورځ څوکېدار دوه ځله د فازدوفیژنکه کوځې ته ددې لپاره ولېږه چې وګوري هغه رارسېدلی او کنه، هغه رارسېدلی نه و. هغې ته د راتګ د لومړیو شېبونه، دغه اوسني حالت خورا ګران او له زغمه لرې و، دغه حالت دهغې دغه بې صبرۍ او غم، له شهزادګۍ ماریا سره د هغې د کتنې ترخې خاطرې، له مشر سردار نه ویره او هغه ویره چې دا یې په علت نه پوهېده لا زیاتول. هغې ته داسې برېښېده چې سردار اندرې به یا هېڅکله بېرته رانه شي او یا که را هم شي، دا به له کوم نوغي سره مخامخ شي. هغې نه شو کولای د پخوا په شان، یوازې د هغه په اړه په آرامه او پرله پسې فکر وکړي. هر وار به یې چې د هغه په اړه فکر کاوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه له خیالو سره به د مشر سردار، شهزادګۍ ماریا او په وروستۍ ننداره کوراګین یادونه وریاد بېدل. هغې ته بیا هغه پوښتنې ور په زړه شوې چې ایا د خپل کوژدنۍ په وړاندې ملامته ده؟ ایا هغې سردار اندرې ته جفا کړې ده او کنه؟ هغې بیا ځان دې ته اړ کړه، چې د هغه سرې، څېره، خوځېدا د هغه هره خبره، چې کولای شول په دې کې د غه ناپېژندل شوی او له ویرې ډک احساس راویښ کړي، وریاد کړ. ناتاشا د کورنۍ د ټولو غړو تر نظره هماغه شان چټه، ښکلې او مسته بربښېده، خو د هغې په ګوګل د غم او درد یو زورور توفان را الوتی و.
د یکشنبې په سهار ماریا دیمتریوفنا خپلو ټولو مېلمنو ته بلنه ورکړه چې له دې سره یو ځای، هغې کلیساته لاړ شي، چې دا هره یکشنبه ورتله. ماریا دیمتریوفنا پر خپلو خپلواکو خیالونو ډېر نازېدله او ویل یې:
- زه د دې نویو کلیساوو درناوی نه کوم، هغه مې هېڅ په زړه برابره نه دي. خدای هر چېرې حاضر او یو دی. زموږ پاپ ډېر ښه سړی دی، د نمانځنې ټول مراسم خورا ښه ترسره کوي، د هغه ټولې چارې خورا په زړه پورې او د درناوي وړ دي. د هغه مرستیال هم بد سړی نه دی. په دې ورځو کې په کلیسا کې څه کنسرتونه جوړوي او بیا هغه ته د نمانځنې نوم ورکوي. دا هم د دوی سپېڅلتیاوې دي، نه، نه دا مې نه خوښېږي، دا ټولې دوکه او لوبې دي.
ماریا دیمتریوفنا د یکشنبې د ورځې خورا درناوي کاوه او د غه ورځ یې د یو جشن په توګه لمانځله. هغې هره شنبه خپل کور ښه پاکاوه او د مذهبي غوښتنو له مخې به یې نه خپله کار کاوه او نه د هغه چوپړانو. ټولو به پاکې او سپېڅلې جامې اغوستې او کلیسا ته به تلل... کله به چې له کلیسا نه راستنه شوه، خپل هغه شال یې په اوږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچاوه چې دې به د ځانګړو او بډایو مېلمنو د هرکلي په وخت کې په اوږو اچاوه. هغه په هغه ورځ پاڅېده او په خورا ډاډمن غږ به يې ويل چې، د مشر سردار نيکولای اندرېوويچ بالکونسکي ديدن ته ورځي، چې د ناتاشا په اړه يو دوه خبرې ورسره وکړي.

د ماريا ديمتريوفنا تر تګه وروسته ګنډونکې مېرمن شالمه راغله... او ناتاشا له هغې سره د کاليو په خونه لو لګيا شوه. کله چې يې لا خام کوک، ناګنډل شوی کم رنګه کميس چې لستوڼې يې لا کميس سره کوک شوي نه و، واغوست، او رمېږ يې ددې لپاره تاو کړ چې په هينداره کې ځان وګوري، د خپل پلار مينه ناک غږ يې واورېد، چې له يوې ښځې سره غږېږي. ددې غږ په اورېدو، د ناتاشې رنګ تک سور شو. دا د ايلن غږ و. ناتاشا ددې وخت پيدا نه کړ، چې د اندازه کولو لپاره اغوستل شوی کميس وباسي، دروازه را خلاصه شوه او مېرمن بيزاوخوفه (ايلن د پېير ښځه) چې خوږه موسکا يې پرشونډو خوره وه، کوټې ته رانتوتله. د بخمل يو ګلابي جګ غاړی کميس يې په غاړه و.

هغې ناتاشې ته چې تکه سره اوښتې وه، وويل:

- چې څومره خوږه او مالګينه يې! او بيا يې ايليا اندرېوويچ ته چې دې پسې رانتوتلی و، وويل:

- نه ګرانه ګرافه، دا نه کېږي، څنګه په مسکو کې ژوند وکړئ او هېڅ چېرې لاړ نه شئ. زه مو نه پرېږدم، نه پېغله جورج زموږ په کور کې د موسيقۍ بنډار لري، ځينې آشنايان هم راځي، که تاسو را نه شئ او خپله دا ښکلې لور را نه ولئ، نور بيا نو زما او تاسې نه کېږي، زما خاوند نه شته، د توير ښار ته تللی دی، کنه هغه به مې درپسې درلېږی و. هرومرو به راځئ، هرومرو پوره نهه بجې... هغې پرله پسې د ناتاشې پر ښکلا آفرين وايه او د هغې ستاينې يې کولې. ايلن ګنډونکې ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پخوا یې پېژانده سر وښوراوه، د درناوي په نښه لږه خمه شوه، د هینداري تر څنګ پر لاستي لرونکې څوکۍ کې کېناسته او د خپل بخمل کمیس ګونځې یې په هنري ډول شاو خوا را جوړې کړې. هغه آرامه نه شوه، پرله پسې خوږه خوږه غږېده او د ناتاشې پر ښکلا یې آفرین وایه. د ناتاشې کمیسونه یې وکتل، هغه یې وستایل، خپل نوی کمیس یې هم چې وسپنز ډول ټوکر نه جوړ او نوی له پاریس نه ورته رارسېدلی،وستایه او ناتاشې ته یې مشوره ورکړه، چې هغه دې هم ځان ته دغه شان جوړ کړي. هغې زیاته کړه هر ډول جامې په تا ښکلې ښکاري، زما ښکلې !آخ زما زړه وړونکې !

د ناتاشا له بشرې نه د خوند او لذت موسکا نه ورکېده. هغې د دغې مهربانې ګرافینې بیزاو خوفې تر ستاینو لاندې چې پخوا هغې ته یوه ځانګړې مېرمن برېښېده چې غږېدل به ورسره ګران و، ځان نیکمرغه او غوړېدونکې احساساوه. په ناتاشې د خوښۍ څپې راخورې او داسې یې انګېرله چې نږدې ده، چې پر دغې مهربانې خوږ زړې ښځې زړه بایلي. ایلن هم د ناتاشا په لیدو د بې پایه خوښۍ احساس کاوه او هڅه یې کوله، چې ناتاشا خوشاله وساتي. اناتول له ایلن نه هیله وکړه چې له ناتاشې سره یې ناسته برابره کړي، نو له همدې کبله هغه هم اوس د رستوفیانو دیدن ته راغلې و. له خپل ورور سره د ناتاشې ناسته د ناستې جوړول، هغې ته هم خوند ورکاوه.

که څه هم ایلن له ناتاشې نه په زړه کې له دې نه خوابدې وه، چې په پترزبورګ کې یې له هغې نه باریس بې لارې کړی و، خو اوس یې په دې اړه هېڅ فکر نه کاوه او د زړه له کومې یې د ناتاشې د خوښۍ هیله لرله. کله چې یې د تګ تکل وکړ، ناتاشې ته یې ورغږ کړ، سره یوې خوا ته شول او ورته وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پرون ما ښام مې ورور له ما سره ما ښامنۍ وکړه. ورکه وه يې له خندا نه مو نفس وخوت، څکه يې هم ونه کړه، همدا اسويلي و، اسويلي، همدا يې ويل چې ناتاشا ښکلې ده او ښکلې. پوهېږئ لېوني شوی دی، فکر کوم پر تا سو مين شوی دی، رښتيا لېونی شوی دی.

ناتاشا ددې خبرو په اورېدو له شرمه ګلابي شوه.

ايلن وويل: وای، وای ولې سره شوې، ولې سره شوې ! ګرانې ! هرومرو به راځئ ! که پرچا مينه شوې، دا ددې دليل کېدای نه شي، چې ځان په کوټې کې زنداني کړې. آن که کوژدنۍ هم لرې، زه فکر کوم هغه هيله لرئ، چې کله هغه نه وي، بنداړونو ته لاړه شې او وخت ښه تېر کړې. نه دا چې ځان د غم په کور کې زنداني کړې.

د ناتاشا په زړه کې تېره شوه:

- ښه، ښه نو پوهېږي چې زه کوژده شوې يم، يعنې هغې له خپل مېړه پيير سره له همدغه رښتني او ځيرک پيير سره په دې اړه غږېدلي او خندېدلي دي، هېڅ پروا نه لري، خير دې وي. او بيا د ايلن تر اغېز لاندې هغه څه چې پخوا ترينه ويرېده، اوس ورته ساده او دورځنې ژوند خبرې وبريښېدې. ناتاشا بيا له ځانسره وويل:

- څه غوره مېرمن ده ! څومره مهربانه ده، داسې بريښي چې د زړه له کومې ورته ګرانه يم.

ناتاشا بيا په زړه کې ويل: نو ولې وخت ښه تېر نه کړم او خوښه ونه اوسم؟

هغې چې دا خبرې کولې، برند برند او په حيرانتيا يې ايلن ته کتل. ماريا ديمتريوفنا چې غرمه راستنه شوه، طبيعت يې خټه، جدي او داسې بربښېده چې له مشر سردار سره يې په مرکه کې ماته خوړلې وي. هغه، له هغه څه نه چې پېښ شوي و، لا هماغه شان نا آرامه او ګښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخیسته وه، نو ځکه یې نه شو کولای، د پېښې کیسه په آرامه وکړي. ګراف چې له هغې نه د خبرو د پایلې پوښتنه وکړه ورته وې ویل، چې هر څه ښه دي او نورې کیسې به سبا ته وکړي. ماریا دیمتریوفنا چې د مېرمن بیزاوخوفا له راتګ او د هغې له بلنې نه خبره شوه، وې ویل:

- له بیزاوخوفې سره مې تګ راتګ نه خوښېږي او تاسو ته هم مشوره درکوم، چې مه ورځئ.

بیا یې ناتاشې ته مخ ورواړاوه او زیاته یې کړه:

- خو که ژبه دې کړې وې، لاړه شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

ګراف ایلیا اندرېوویچ خپلې لوښې د ګرافینې بیزاو خوفې کره بو تلې. ماښامنۍ ته پوره ډېر مېلمانه راغلي وو، خو ناتاشا د هغو له ډلې نه څه کم ټولو سره پېژند ګلوي نه لرله. د ګراف ایلیا اندرېوویچ په خواشنۍ دې ته پام شو چې په دې بنډار کې راغلي ټول کسان، نارینه او ښځې په خپل منځ کې د آزادو اړیکو په لرلو پېژندل شوي کسان وو. پېغله جورج د تالار په یوه کنج کې ولاړه او ځوانان پرې ورټول وو، څو فرانسوي او د هغو په ډله کې متهویه چې مسکو ته د ایلن د راتګ نه وروسته د هغې دایمي او ځانګړی میلمه بلل کېده. ګراف ایلیا اندرېوویچ پرېکړه وکړه چې د قطعو په لوبو کې ډوب نه شي، د خپلو لوڼو تر څنګ کېني، هغه وڅاري او همدا چې د پېغلې جورج ننداره پای ته ورسېږي، سمدلاسه لاړ شي. اناتول د دروازې تر مخې یې ولاړ و او ښکاره وه چې د رستوف د کورنۍ غړو ته سترګه په لاره و. هغه سمدلاسه له ګراف سره ستړي مشې وکړه، ناتاشا ته ورنږدې او هغې پسې وروخوځېد. همدا چې ناتاشا هغه ولید، هماغه د تیاتر د شپې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان که له یوه پلوه د انسانیت احساس له دې کبله پردې څېپې غوړولې وې، چې د هغه خوښېږي او له بله پلوه یې له دې وحشت لاره، چې د دې او هغه تر منځ اخلاقي حیا او د هغه پرده له منځه وتلې وه. ایلن ناتاشې ته بې ساری تود هرکلی وو ایه او په لوړ آواز یې د هغې د ښکلا او کالیو ستاینه وکړه. د هغو د راتګ نه لږه شېبه وروسته پېغلې جورج د دې لپاره ووته، چې خپلې جامې بدلې کړي... اناتول ناتاشې ته یوه څوکۍ وروړاندې کړه او غوښتل یې چې د هغې ترڅنګ کېني، خو ګراف چې د خپلو لوڼو څارنه کوله، د لور ترڅنګ او اناتول د هغو تر شا کېناست.

پېغله جورج په څوربه بربنډو تیو، په څنګلو کې له ورایه لیدونکو نه جوړ شوي غوڅوړو سره د ټولو پام ځانته وراړاوه، دهغې سور شال پر یوه اوږه پروت راووته او په یو غیر عادي ډول، په هغه ځای کې چې د څوکیو تر منځ ورته پریښودل شوی و، ودرېده. د ناستو کسانو له منځه یوه هیجاني شر او شور تر غوږه شو.

پېغلې جورج نندارچیانو ته برند برند وکتل او په فرانسوي د داسې شعرونه په لوستلو لګیا شو چې په هغو کې د یوې شاعرې د ګهنکارې مینې خیالونو انځور شوي وو. هغې به کله آواز لوړ، کله به یې په ساندو بدل کړ، سر به یې په ویاړ پورته کړ او کله به یې پرته له هغه چې څه وو ایي، خرهاري وکړ او د سترګو ګاټي به یې د سترګو له کاسې راوویستل. له هرې خوا نه د آفرین او ستاینو غږونه پورته شول، څنګه ښکلې، څه بې سارې، معجزې کوي...

ناتاشې څوربې جورج ته کتل، خو نه یې څه اورېدل، نه یې لیدل او نه په هغه څه چې پو هېده چې د دې تر مخې تېرېدل. هغې ځان په پوره توګه بیا په لوړ، نه راګرځېدونکي او د لېونتوب په هماغه عجیبه نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې لیده، چې راستنېدل ترې ناشونې او د هغې له خپلې وینا نه ډېر لرې و. هغه نړۍ چې هغه په هغې کې وه، دا ګرانه وه چې څوک پوه شي، چې څه ښه، څه بد، څه معقول او څه نامعقول دي. اناتول، د هغې شاته ناست و، هغې د هغه نېږدوالی احساسوه او په ویرې کوم څه ته سترګې په لاره وه.

په ننداره کې تر لومړي تفریح نه وروسته، تول پاڅېدل. له پېغلې جورج نه تاوراتاو شول او خپله حیرانتیا یې ورته څرګنده کړه.

ناتاشا چې له پلار او نورو سره یو ځای پاڅېدلې وه، د ګڼې ګونې په منځ کې یې ځان لوبغاړې ته ورنېږدې کاوه، وویل:

- څه ښکلې ده!

اناتول چې ناتاشې پسې غبرګ روان و، هغې ته یې وویل:

- کله چې زه تاسو ته ګورم، په هغې کې ښکلا موندلی نه شم.

اناتول دا خبره هغه وخت ناتاشې ته کوله، چې یوازې هغې اورېده، هغه، هغې ته وویل:

- تاسو بې سارې ښکلې یاستئ، له هغې شېبې نه مې چې تاسو لیدلای، نور نو تاسو هېرولې نه شم...

ګراف خپلې لور پسې راستون شو او وې ویل:

- درځه چې ځو، درځه، څومره ښکلې ده!

ناتاشا چې هېڅ نه ویل، پلار ته ورغله، په حیرانتیا او پوښتنیز غلچک یې هغه ته کتل.

پېغلې جورج تر څو ننداروته وروسته، بنداړ پرېښود، لاړه او ګرافینې بیزوخوفې مېلمنو ته بلنه ورکړه چې تالار ته ورشي.

ګراف غوښتل چې بنداړ پرېږدي، خو ایلن له هغه هیله وکړه، د نڅا هغه بزم چې له پخوانې تکل نه پرته، جوړ شوی دی په خپل تګ خراب

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کړي. اناتول ناتاشې ته د نڅا بلنه ورکړه او د نڅا په ترڅ کې یې د هغې ملا او لاسونه کېښکودل او ورته ویل چې سخته ښکلې او اداګره ده او له ده نه یې زړه وړی دی. تر هغه وروسته چې په ګډه (داکوسوز) نڅا پای ته ورسوله، اناتول چو په خوله په حیرت کې پاتې و او یوازې یې هغې ته کتل. ناتاشا په دې نه پوهېده، هغه څه یې چې د نڅا په لړ کې د اناتول نه اورېدلي و، د خوب خبرې وې که د ویښتیا. تر نڅا نه وروسته اناتول دوه ځله د هغې لاسونه کېښکودل او ناتاشا په ویرې او وحشت خپلې سترګې پورته خواته ده ته ور واړولې، خو د اناتول له مینې او لېوالتیا نه په ډکو سترګو کې یې داسې نښې یې ولیدې، چې ونه یې کړای شو، هغه ته وګوري او هغه څه ورته ووایي چې ویل یې غوښتل. ناتاشې سرښکته کړ او ژر ژر یې ځواب ورکړ:

- ما ته دا خبرې مه کوه، زه خپل کوژدنی لرم، ما ته بل نارینه ګران دی.

اناتول که څه هم له دې ځوابه خواشینی او تعجب یې وکړ، خو وې ویل:

زما یې ستا په کوژدنی څه، ما ته د خپل نارینه خبرې مه کوه، زه هغه څه کوم؟ زه یوازې دومره وایم، چې لکه لېوني په تا مین شوی یم، لکه لېونی، ایا په دې کې زه ملامت یم چې تاسو زړه وړونکې یاستئ؟... بیا زمونږ وار دی، باید پاڅېږو. ناتاشا له شوره ډکه، خو ګبنې اخیستې له ویرې نه په پراخو شویو سترګو، شا او خوا کتل او له عادت نه زیاته خوشاله برښېده. هغې ته د هغه څه نه چې په نننې بنډار کې تېر شوي و، څه په یاد پاتې نه و. هغوی د اکوسوز او د ګروس فاتر څرخوونکې نڅاوې وکړې. پلار یې د تګ غږ کاوه، خو دې هیله کوله چې صبر وکړي او پاتې شي. هر چېرې به چې دا له هرچا سره غږېدله، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کتو بار به یې په زړه احساسوه. بیا یې وریاد شول، چې له پلاره یې اجازه اخیستې وه، چې د کار کوټې ته لاړه شي او خپل کمیس ټول او جوړ کړي، او ایلن دې پسې راغلې وه او په خندا خندا له هغې سره د خپل ورور د لېونۍ مینې په اړه غږېدلې وه او دا وریادېدل چې په واړه تالار کې بیا له اناتول سره مخامخ شوې ده، ایلن یې له سترګو غږېدلی، او دوی دواړه یې یوازې پرېښې دي او اناتول د هغې لاسونه رانیولي او په خواږه مینه ناک آواز یې هغه ته ویلي و:

- زه نه شم کولای ستاسو کورته درشم، ایا بیا زه تاسو هېڅکله لیدلای نه شم؟

ناتاشا په مینه کې مې عقل له لاسه ورکړی دی، لکه د لېونو په شان درسره مینه لرم، ایا په رښتیا هېڅکله...؟ هغه چې دا وویل، د هغې لاره یې بنده کړه او خپل مخ یې د هغې مخ ته وروړاندې کړ.

د هغه ځلېدونکې غټې نارینه سترګې دومره د هغې سترګو ته ورنږدې وې چې هغې، له دغو سترګو پرته بل څه نه لیدل.

د اناتول پوښتنیز بنګهاری ږوله غږ واورېدل شو چې وایي:

- ناتالي !

او د هغې مړوند یې داسې سخت کېښکود ، چې خوږ شو او وې ویل: ناتالي !

د هغه سترګو ناتاشې ته ویل:

- زه په هېڅ نه پوهېږم او د ویلو لپاره هېڅ نه لرم.

د هغه اورنۍ شونډې د هغې پر شونډو ورخښې شوې او ناتاشې په همدې شېبې کې احساس کړه چې له بنده ژغورل شوې او هغه سره هم مهاله په کوټه کې د ایلن د ګامونو او کمیس د شغهاري انګازه جوړه شوه. ناتاشې هغې ته مخ وروا ړاوه او بیا یې په سور شوي رنګ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګبنهۍ اخېستي غلچک اناتول ته وکتل او د دروازې پلو وخوځېده. اناتول غږ پرې وکړ:

- یوازې یوه خبره، د خدای لپاره یوه خبره!

هغه ودرېده، هغې دده د دغې یوې خبرې اورېدو ته سخته اړتیا لرله، ځکه دغې کلمې هغه څه ورته څرګندول چې پېښ شوي و، نه هغه څه چې ناتاشا به یې ځواب ورکړای وای.

- ناتالي، یوه خبره یوازې یوه خبره. هغه همدا یوه خبره تکراروله.

داسې برېښېده چې هغه خپله نه پوهېده، چې څه ووایي، هغه دا خبره تر هغه وخته پورې تکرار کړه چې ایلن دوی ته ور ورسېده.

ایلن او ناتاشا دواړه غبرګ د هرکلو تالار ته راستنې شوې، خو د رستوف کورنۍ ډوډۍ ته تم نه شوه او لاړل.

ناتاشه چې کورته راستنه شوه، ټوله شپه یې سترګې ورنه وړې. هغه دغې نه اورېدونکې پوښتنې زوروله او عذابوله چې څوک هغې ته ګران دي؟ اناتول که سردار اندرې؟ سردار اندرې ورته ګران و، هغې ته وریادېدل، چې څنګه یې له هغه سره لېونۍ مینه لرله، خو اناتول هم ورته ګران و. د اناتول په ګرانښت کې یې شک نه لاره، هغې ویل:

- که داسې نه وای او هغه ورته ګران نه وای، دغه څه به نه پېښېدل؟ که ما کولای شوای، تر دغې څه وروسته چې پېښ شول، د هغې د خدای په امانۍ موسکا ته په موسکا ځواب ورکړم؟ که ما اجازه ورکړه، چې دغه څه پېښ شي چې پېښ شول، داسې برېښي چې له لومړي غلچک نه په هغه مینه شوې یم. دا خبره دا معنا لري، چې هغه مهربان، پاک زړی او خورا ښه ځوان دی، چې له ګرانښته پرته بله لاره پاتې نه وه. هغه له ځانسره غږېده او نه یې شو کولای دغو زورونکو ویرونکو پوښتنو ته ځوابونه پیدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

سبا له خپلو غمونو او شراوشور سرهراغي.ټول پاڅېدل وخوځېدل او خبرې اترې پیل شوې. بیا ګنډونکي راغلل او بیا ماریا دیمتریوفنا ټول چای ته وربلل. ناتاشا په غټو او لا پراخو شویو سترګو ټولو ته ددې لپاره کتل چې ګواکې هڅه یې کوله، په هر هغه غلچک په معنی پوه شي چې دې ته ور اوړي او خپله د تل په شان وبریښي.

ماریا دیمتریوفنا تر سهارنۍ وروسته (دا د هغه لپاره د ورځې تر ټولو نه غوره وخت و) پر خپلې څوکۍ کېناسته، ناتاشا او مشر ګراف یې ځانته وروغوښتل، هغې وویل:

- ښه ګرانو دوستانو ! ما خبره ښه او هر اړخیزه ولټوله او خپله د زړه خبره تاسو ته کوم.تاسو پوهېږئ چې پرون د مشر سردار نیکولای کره ورغلې وم.له هغه سره وغږېدم.هغه د چیغو او نارو تکل وکړ، خو تاسو پوهېږي پر ما څوک چغې وهلی نه شي، ما هم خپلې ټولې خبرې ورته په ډاګه وویلې.

ګراف وپوښتل: ښه دا سپینې خبرې نو څه وې؟

- د هغه سپینې خبرې ! هغه یو ځانستایونکی دی او د چا خبره نه اوري، ښه نو څه ووایم، ماریا دیمتریوفنا زیاته کړه:

- مور د غه خواره نجلۍ ډېره په عذاب کړه، که زما خبره منئ، خپل کارونه مو خلاص کړي او بېرته اترادنیا ته ستانه شي... او هلته سترګې په لاره شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا د زړه له کومې چغه کړه: نه، نه څه وایئ؟
ماریا دیمتریوفنا وویل:
- نه، ښه به داوي چې لاړ شي او همل‌ته انتظار شي. که ستاسو زوم اوس دلته راشي، خبره بې شخړې او کړکیچه پای ته نه رسېږي، خو که تاسو لاړ شئ، هغه به له پلار سره کیني، له هغه سره به د زړه خواله وکړي او بیا به ستاسو دیدن ته راشي.
ایلیا اندرېوویچ د ماریا دیمتریوفنا ټولې خبرې ومنلې او هغه یې خورا هوښیارې وګڼلې. کېدای شي د بوډا زړه نرم شي، بیا به یا مسکو او یا هم لیسه ګورې ته ورشئ او که رضا نه شو، نو بیا به د هغې له خوښې پرته، په اترادنیا کې واده تر سره شي. ګراف وویل:
- تاسو پوره برحق یاستئ، څه بد مې وکړل، چې د هغه دیدن ته ورغلم او هغه مې له ځانسره بوتله.
ماریا دیمتریوفنا چې په خپله وړه لاسي کڅوړه کې څه شی لټول، وویل:
- هېڅ د پریشانۍ خبره نه ده، دلته چې راغلې نو بیا څنګه هغه ته نه وای ورغلي، پوښتنه مو نه وای کړې، سترې مشې او سلام مو نه وای کړی؟ دا چې تاسو یې ونه منل یې او کتنه یې درسره ونه کړه، اوس چې تاسو د واده کالي هم اخیستي، نو بیا څه ته ګورئ؟ او هغه څه چې لا چمتو شوي نه دي، زه به یې درولېږم، که څه هم زما زړه نه کېږي چې تاسو پرېږدم، خوښه به دا وي چې لاړه شئ. هغې په خپلې کڅوړه کې هغه څه پیدا کړل، چې لټول یې، هغه یې راوویسته او ناتاشا ته یې ورکړه. دا شي، د شهزادګۍ ماریا لیک و. ماریا دیمتریوفنا وویل:
- تا ته یې لیک لیکلی دی، هغه خواره ډېره زورېږي، چې ته فکر ونه کړې، چې ته ورته ګرانه نه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا وویل:
- هو کې، هغې ته زه ګرانه نه یم.
ماریا دیمتریوفنا چغه کړل:
- اپلتې مه وایه!
ناتاشې لیک واخیست او په زړورتیا یې وویل:
- په هېڅ چا مې باور نه راځي. زه پوهېږم چې ورته ګرانه نه یم.
کله چې یې لیک واخیست، د څېرې بڼه یې بدله شوه، په هغې کې د کرکې او خواشینۍ نښې څرګندې شوې. داسې نښې چې ماریا دیمتریوفنا په ځیر ځیر هغې ته، ځیر شوه، تندي یې تریو کړ او وې ویل:
- ادکې ته داسې ځوابونه مه وایه! هغه څه چې زه وایم، رښتیا دي، ښه به داوي چې لیک ته یې ځواب ورکړې.
ناتاشا پرته له هغه چې څه ووایي، پاڅېده او خپلې کوټې ته لاړه، چې د شهزادګۍ ماریا لیک ولولي.
شهزادګۍ ماریا لیکلي و چې د هغه نه پوهېدنې له کبله چې ددوی ترمنځ راغلي، خورا خواشینې ده. هغې لیکلي و:
- د هغې پلار چې هرڅنګه وي، وي به، خو دا خپله غواړي چې ناتاشا دا ومنئ، دا امکان نه لري، هغه څوک چې ورور یې دځان لپاره خوښه کړې، دې ته ګرانه نه وي، دا د ورور د نیکمرغۍ لپاره هر ډول سرښندنې ته چمتو ده، بیا یې لیکلي و:
- دا فکر مه کوه چې پلار یې دې ته په ښه سترګه نه ګوري، هغه زوړ او ناروغه دی، هغه باید وبښو، هغه د لوړو خیالو او مهربان سړی دی او هغه څوک به هرومرو ورته ګران وي چې د زوی نیکمرغي یې غواړي. هغې د لیک په پای کې هیله کړې وه، چې ددوی د کتنې لپاره وخت او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېټه وټاکي.

ناتاشا ليک ولوست او ميز ته کېناسته، چې ځواب يې وليکي. په خپل سر يې بې له ارادې او پرته له هغه چې فکر وکړي، په چټکۍ وليکل:

-ګرانې شهزادګۍ! او بيا يې قلم ودرېد. له هغه وروسته چې پرون ور پېښ شوي، نن به څه وليکي؟ د پيل شوي ليک په وړاندې ناسته وه او ويل يې:

- هو کې، هو کې، هغه څه چې پخوا و، و، اوس هر څه بدل شوي دي. بايد ځواب ورکړم؟ خپله ژبه هېره کړم؟ ايا په رښتيا بله لاره نه شته؟ او چې څومره وحشتناکه ده!... د دغو وحشتناکو خيالونو د ژغورنې په هيله پاڅېده او سونيا ته ورغله او له هغې سره يې د ګڼ په اوبدلو پيل وکړ.

تر غرمنۍ نه وروسته، خپلې کوټې ته لاړه، بيا يې د شهزادګۍ ليک راواخيست. له ځانسره يې ويل:

- ايا په رښتيا هر څه پای ته رسېدلي دي؟ په رښتيا هر څه داسې ژر، ځي راځي، بدلېږي او پخواني هر څه هېرېږي؟ له سردار اندرې سره يې خپله لېونۍ مينه په خورا مينه ناک لېونتوب وريادوله او دا يې هم احساسوله، چې کوراګين هم ورته ګران دی. ځان يې په څرګنده د سردار اندرې ښځه انګېرله او له هغه سره يې د نيکمرغه ګډ ژوند انځورونه انځورول. خو کله به يې چې له اناتول سره خپلې پرونۍ کړه وړه وريادې شول، له مينې نه به يې اور واخيست...

په دا شېبه کې يوه مېنځه کوټې ته راننوته او هغې ته يې په پټه او رازه ډک آواز وويل:

- يو چا دغه ليک راکړ، هغې مينځې ليک هغې ته ورکړ او وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويل:

- يوازينۍ هيله مې دا ده چې د خدای لپاره...

ناتاشا پرته له هغه چې ځنډ وکړي، په يوې خوځېدا يې په خپل سر ليک پرانيست او د اناتول مينه ناک ليک يې ولوست. هغه د ليک په هېڅ شي پوه نه شوه، يوازې دومره پوه شوه، چې هغه د اناتول دی. د هغه ځوان ليک چې دې ته ګران دی. هو کې دې ته ګران دی، که داسې نه وای، څنګه هغه څه پېښېدای شول چې پېښ شوي دي؟ که دې ته ګران نه وای دا څنګه کېدای شو، چې اوس د هغه مينه ناک ليک د دې په منګلو کې وي؟

ناتاشا له مينې نه ډک، مينه ناک ليک، په خپلو رېږدېدونکو منګلو کې نيولی و او هغه يې لوست او هغه څه يې په هغه کې موندل چې د دې په زړه کې تېرېدل، ليک داسې پيل شوی و:

- له پرون ماښام نه زما برخليک ټاکل شوی دی، يا به مرم او يا به تا ته ګران و اوسم، دربيمه لاره نه شته. بيا يې ليکلي و چې دی په دې خبر شوی دی، چې د ناتاشا کورنۍ به هغه دې ته ورنه کړي، د دغې نه ورکړې رازونه دی کولای يوازې دې ته ووايي، خو که ناتاشې ته هغه ګران وي او يوازې ووايي چې «هو» نو بيا هغه وخت، بل هېڅ واک نه شته، چې د هغو د نيکمرغۍ خنډ شي. مينه به پر هر څه لاسبرې شي. دی به هغه پټه کړي او د دنيا بلې خوا ته به يې له ځانسره بوزي...

ناتاشا د شلم ځل لپاره ليک ولوست، هغې، د هغه په هر توري او کلمې کې، کومه ژوره معنا لټوله، او په زړه کې يې ويل:

- هو، هو ! راته ګران دی.

هغه ماښام، ماريا ديمتريوفنا د ارخارف دوی کره تله، نجونو ته يې د ملګرتيا غړوکړ، خو ناتاشا د سردردۍ په پلمه په کور کې پاتې شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

سونيا چې ناوخته د شپې کورته راستنه شوه، کوټې ته ننوته او په حيرانتيا سره يې وليدل چې ناتاشا له جامو سره پر څوکۍ وېده ده. له دې نه لرې لرې، پر ميز د اناتول پرانستې ليک پروت و. سونيا ليک راواخيست او د هغه يې ولوست.

هغې ليک لوسته او په خوب کې د ډوبې ناتاشا بشرې ته يې کتل، کتل يې او د هغې په څېره کې يې د هغه څه نښې لټولې، چې په دې په ليک کې لوستل، خو هېڅ شي يې موندلای نه شو. د ناتاشا څېره ښکلې او خوندوره وه او د لذت نښې په کې څرګندې وې، خپل ټټر يې ټينګ کړ، ځکه انګېرله يې چې سا يې بند بېږي، په الوتي رنګ، وحشت، پرېښانۍ او رېږدونکي آواز پر څوکۍ کېناسته، او له سترګو يې د اوښکو باران جوړ شو، هغې ويل:

- څنګه ما هېڅ شي نه ليدل؟ څنګه دا ټول دومره مخکې تللي؟ ايا نور نو په سردار اندرې مينه نه ده؟ څنګه هغې کولای شو، دا کوراګين ځانته دومره نېږدې راپرېږدي؟ دا ښکاره خبره ده چې هغه دوکه مار او غولونکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. که نیکولای، زما ګران او خوږ زړی نیکولای له دې خبرې نه خبر شي، څه به وايئ؟ دا ده اوس څرګنده شوه، چې دا پرون او هغه بله ورځ ولې داسې ګبنهې اخېستې او رنګ الوتي و، خو دا ناشونې خبره ده چې پر کوراګین مینه شوې وي. هرومره دا به نه پوهېده چې دا لیک د چا دی، هسې په تېروتنه کې یې پرانستي، هرومرو له دې نه خوابدې ده چې ولې یې هغه لوستی دی، هېڅ امکان نه لري چې داسې وکړي.

سونیا خپلې اوښکې پاکې کړې، ناتاشې ته ورنږدې شوه او بیا د هغې څېرې ته ځیر شوه.

په داسې یو آواز یې چې متېې اورېدل کېده، وویل:

- ناتاشا !

ناتاشا راویښه شوه او سونیا یې ولیدله.

- اوهو، راستنه شوې یئ؟

په خورا مهربانۍ او عاطفې یې، چې د راویښېدو د لومړنیو شېبو ځانګړتیا ده له خپله خورلنډې نه غېږ تاو کړه، خو د سونیا پریښانې څېرې ته یې پام شو، په څېره کې یې د اندېښنو او بدګمانۍ نښې راڅرګندې شوې او وې ویل:

- سونیا لیک دې ولوست؟

سونیا په کراره ځواب ورکړ: هو و مې لوست.

ناتاشا له خوښۍ نه وغوړېده وموسېده او وې ویل:

- نه سونیا، نه، نور نو نه شم کولای خپل راز له تا نه پټ وساتم، ته پوهېږئ مونږ یو بل ته ګران یو... سونیا، د زړه سره ! هغه لیک لیکي... سونیا !

سونیا ګواکې چې په خپلو سترګو او غوږو باور نه لاره په ویستلو سترګو هغې ته ځیره شوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

- او بالکونسکي څنګه کېږئ؟
- آه سونیا ، اخ که ته پوهېدلای، چې څنګه بختوره یم. ته نه پوهېږې چې مینه څه ته وایئ؟
- نو ناتاشه ! ته څه وایئ، ایا له سردار اندرې سره هر څه پای ته ورسېدل !
ناتاشا په غټو او له حیرته راوتلو سترګو سونیا ته داسې کتل، چې ګواکې د هغې په پوښتنو نه پوهېږي.
سونیا وپوښتل:
- څه، سردار اندرې ته ځواب ورکوې که څنګه؟
ناتاشا ناڅاپه له قهره تکه سره شوه، له یو سختې خواشیني سره یو ځای وویل:
- غوږ شه، ته په هېڅ څه نه پوهېږې هسې ملنډې مه وایه.
سونیا تکرا کړه:
- نه، نه زما باور نه راځي، زه په دې نه پوهېږم چې پوره یو کال بل سړی درته ګران و او اوس ناڅاپه... ګوره تا خو یوازې درې واره هغه لیدلی دی، ناتاشه، زه تا هېڅ نه پېژنم، زما ستا په خبرو باور نه راځي، ټوکې به کوې، په درې ورځو کې هر څه داسې هېرول...
ناتاشا وویل:
-دا درې ورځې ما ته داسې برېښي چې ته به وایې سل کاله کېږي چې هغه راته ګران دی. داسې انګېرم چې مخکې له هغه نه هېڅوک راته ګران نه و ، سونیا ته په دې پوهېدای نه شې، ته راشه کېنه. دلته راشه ! له هغې نه یې غېږ تاو کړه ، مچ یې کړه ، بیا یې وویل:
- ما د داسې مینتوب اورېدلي و ، تا به هم اورېدلي وي، خو دا دې اوس یې خپله احساسوم. دا مینه، زما له پخوانۍ هغې نه ډېر توپیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. همدا چې ما هغه ولیده، ما احساس کړه چې هغـه زمـا بـادار او زه يـې مينځـه يـم. هـره سپـارښـتنې چـې وکـړې ورتـه غـاړه ږدم. تـه خـو نـه پوهېږې نه پوهېږئ چې څه وکړم؟ سونيا تا ته وايم څه وکړم؟

ناتاشا چې غږېده، څېره يې بختوره، خو ويرجنه ښکارېده.

سونيا وويل:

-خو ته لږ فکر وکړه، ته څه کوئ؟ زه نه شم کولای لاس تر زنې کېنم، دا پټ ليک يې بيا څه وي؟ سونيا چې نه شو کولای خپل وحشت او کرکه پټ کړي، دوام يې ورکړه:

- آخر تا څنګه اجازه ورکوله، چې خبرې دلته راورسېږئ؟

ناتاشا ځواب ورکړ:

- زه تـا تـه وايـم، زه هـېڅ نـه شـم کـولای، تـه ولـې پـه دې خبـره نـه پوهېږئ؟ ما ته ګران دی، ګران.

سونيا چې د اوښکو باران يې له سترګو راشېوه شو، چغه کړل:

- دا سې يې کله پرېږدم، زه ځم او ټولو ته وايم.

ناتاشا وويل:

- نه، نه د خدای لپاره، که ته چا ته وواييئ، ته زما دښمنه يې، تـه زمـا بدمرغۍ غواړې، ته غواړې چې موږ سره جلا شو.

سونيا چې د ناتاشا دا ويره وليده، له دغه حاله يې له شرمه او هغـې سره د خواخوږۍ له کبله وژړل.

سونيا وپوښتل:

- نو ستاسو تر منځ څه تېر شول؟ هغه تا ته څه وويـل؟ ولـې کـورتـه نـه راځي؟

ناتاشـا د هغـې پوښـتنو تـه ځـواب نـه وايـه، خـو پـه زاريـو زاريـو يـې سلګۍ وهلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د خدای لپاره سونیا ! هېڅ چاته، هېڅ ونه وايې، ما به نه زوروې.
هوکې هغې په زاریو زاریو ویل:
- ته په یاد لره، په دغه شان کارونو کې هېڅ مه ورګډېږه، غواړم تا ته په ډاګه ووایم...
سونیا وپوښتل:
- نو دا رازونه د څه لپاره؟ هغه ولې کورته نه راځي؟ ولې په ښکاره ستا ریباري نه کوي؟ مګر سردار اندرې خو تا ته پوره واک او خپلواکي درکړې ده؟ خو په دې مې باور نه راځي، خو ناتاشې ! ته خپله فکر وکړه، دا پټ رازونه او دلایل به څه وي؟
ناتاشا له حیرته په ډکو سترګو سونیا ته کتل، داسې برېښېده چې دا د لومړي ځل لپاره و، چې دغه شان یوه پوښتنه اوري او هغه په دې نه پوهېده، چې دې پوښتنې ته څه ځواب ورکړي.
- په دلیلونه نه پوهېږم، خو دلایل به وي کنه.
سونیا سوړ اسویلی وویست او په ناباورۍ یې سر وښوراوه.
- که دلایل وو، نو...
خو ناتاشا چې د هغې د شک اټکل وکړ، په ډار یې د هغې خبره پرېکړه او وې ویل:
- سونیا ! ته حق نه لرې، چې په هغه شک ولرې، نه شې کولای، نه شې کولای، پوهېږې کنه؟
- ایا ته هغه ته ګرانه یې؟
ناتاشا په داسې یوې موسکا چې د خورلنډې په سادګۍ او نه پوهېدنې یې زړه سوی ښوده، تکرار کړه:
-ایا ګرانه یې؟ مګر تا یې لیک ونه لوسته، پوه نه شوې.
- که ښه سړی نه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه شی؟ که ښه سړی نه وي؟ سونیا که ته پوهېدای.

سونیا په غوسه او ټینګ آواز وویل:

- که هغه ښه سړی دی، یا باید خپل نیت څرګند کړي او یا دې ستا سره کتنې نه کوي. که ته نه شې کولای دا ورته ووایې، د تا پر ځای به زه ورته ووایم. زه به هغه ته لیک ولیکم او پلار ته به هم ووایم.

ناتاشې چغې کړې:

- هو کې، زه بې له هغه نه ژوند نه شم کولای.

- ناتاشې، زما هېڅ په دې سر نه خلاصېږي، زه په دې نه پوهېږم، دا ته څه وایې؟ پلار در یاد کړه، نیکولای ته به څه وایې.

ناتاشا بیا چغې کړې:

- زما هېڅ څوک په کار نه دی، ما ته له هغه پرته بل څوک ګران دي، څنګه کولای شې ته ووایې، چې هغه ښه سړی نه دی. ایا ته په دې نه پوهېږې چې هغه ما ته څنګه ګران دی؟

ناتاشې چې آواز یې ربړېده، ډېره شوې وه او کرکه ترې ورېده، وویل:

- سونیا ووزه، نه غواړم له تا سره ناندرۍ وکړم، ووزه، د خدای لپاره ووزه، ته ګورې چې زه څنګه زورېږم؟

سونیا په سلګو او ژړا له کوټې نه ووته.

ناتاشا میز ته کېناسته او پرته له هغه چې یوه دقیقه هم فکر وکړي، هغه ځواب یې چې سهار راهیسې یې نه شو کولای، شهزادګۍ ماریا ته ولیکي، ولیکه. هغې په لنډه توګه ولیکل:

- ددوی تر منځ ټولې نه پوهېدنې پای ته رسېدلي، دا د هغې د خپلواکۍ او واک نه چې سردار اندرې د تګ په وخت کې دې ته ورکړی و، ګټه اخلي او دې نه هیله کوي، چې هر څه هېر کړي او دې که د هغې په وړاندې کومه تېروتنه کړي وي، دا دې وبښي. دا نه شي کولای، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ښځه شي.

دا ټولې خبرې په هغې شېبې کې، دې ته خورا آسانه او ساده وبرېښېدې.

ټاکل شوې وه چې د جمعې په ورځ رستوفیان کلي ته ستانه شي. ګراف د چارشنبې په ورځ له یو چا سره چې د ده د مسکو د ځنډو جایدادونه یې اخېستل، هلته لاړ.

د ګراف د تګ په هماغه ورځې سونیا او ناتاشا یو لویې غرمنۍ ته د کوراګیانو (اناتول او د هغه خور ایلن) کورته مېلمستیا ته بلل شوي وو. ماریا دیمیتروفنا دوی هلته بدرګه کړل. په دې مېلمستیا کې ناتاشا او اناتول بیا سره ولیدل او د سونیا دې ته پام شو چې ناتاشا له هغه سره څه ویل، خو هڅه یې کوله چې څوک یې وانه اوري. دواړه د غرمنۍ په ټوله موده کې له پخوانه لا احساساتي او نا آرامه برېښېدل. کله چې نجونې بېرته کورته را ستنې شوې، سونیا غوښتل له هغې سره وغږېږي، خو ناتاشا خپله لومړۍ د خبرو د سپینولو لپاره ناندرۍ پیل کړې. ناتاشې په ماته ژبې، په هغې ژبې چې ماشومان کله له چا نه د ستاینې هیله لري، پرې غږېږي، غږېده، هغې وویل:

- ودې لیدل، سونیا! تا پر هغه ملنډې وهلې، ما له هغه سره په بل ډول سپینه کړه.

- نو څه، څه وشول؟ نو، نو هغه څه وویل؟ ناتاشا زه څومره خوشاله یم چې ته له ما نه خوابده شوې نه یې. ووایه، ووایه ماته ټول رښتیا ووایه. هغه څه وویل؟

ناتاشا په حیرت کې لاړه.

- اه سونیا کاشکې تا هغه، هغه شان پېژندای، چې زه یې پېژنم! هغه وویل... هغه له مانه وپوښتل چې له بالکونسکي سره مې اړیکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه دي، خو کله چې پوه شو ، چې سردار اندرې، د اړيکو په شلولو کې ما ته واک رابښلی، خوشاله شو.
سونيا د خواشيني يو سوړ اسويلی وکړ او وې ويل:
- نو ، تا خو لا له بالکونسکي سره اړيکي نه دي شلولي.
- چا تـه معلومـه ده، کېدای شي شلولي مې وي، کېدای شي لـه بالکونسکي سره هر څه پای ته رسېدلي وي، ولې زما پـه اړه داسې فکرونه کوئ؟
- زه هېڅ فکر نه کوم، زما په دې خبرو سر نه خلاصېږي.
- سونيا ته لږ صبر وکړه، په هر څه به پوه شې. ته که يو وار هغه ووينئ، په رښتيا به پر هر څه پوه شې. ګوره نه د هغه او نه د ما ، زموږ په اړه بد فکر مه کوه.
- زه د هېڅ چا په اړه بد فکر نـه کوم، ټول راتـه ګران دي او پر ټولو مې زړه خوږېږي، ولې څه کولای شم؟
سونيا د ناتاشا د غږېدا په خواږه او نرم آوازو ،نه غولېده. څومره به چې د ناتاشا څېره هيلمنده او مهربانـه کېده، پـه هماغـه اندازه بـه د سونيا څېره لا پسې برنده او جدي کېده، هغې وويل:
- ناتاشا تا ماته وويل چې له ما سره مه غږېږه، زه نه غږېدم، اوس خو تا خپله خبرې پيل کړې. ګوره ناتاشا ! زه په هغه باور نه لرم. دا ټولې پټې خبرې د څه لپاره دي؟ دا رازونه؟
ناتاشا زه په تا ډارېږم !
- ولې ډارېږې؟
سونيا په ډاګه وويل:
- زه په دې ډارېږم چې ځان به مړ او تباه کړې.
سونيا د دې خبرې په ويلو خپله له خپلې خبرې وډاره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ناتاشې پر څېرې بیا د کرکې څپې راخورې شوې.

- هو کې، ځان به تباه کړم، ځان به ژر نابوده کړم، هرڅه چې کوم په تا یې څه؟ تا پورې هېڅ اړه نه لري، که تباه کېږم، زه به تباه کېږم. پرې مې ږدئ، په کرار مې پرېږدئ، تا نه هم کرکه لرم.

سونیا له ډاره په ډک آواز غږ وکړ: ناتاشا !

- تا نه کرکه لرم، کرکه ! اورې کنه؟ کرکه، ته زما ابدي دښمنه یې !

او ناتاشا په منډه د باندې ووته. هغه نور نوله ناتاشې سره ونه غږېده او هڅه یې کوله چې په مخه ورنه شي.

ناتاشا د ګبنې په هماغه حالت، په هماغه ویرجنې له خواشینې څېرې د ګنهکارانو په څېر له یوې کوټې نه بلې او له بلې نه بلې ته سرګردانه تله راتله، یو شي به یې هسې راپورته کول او سمدلاسه به یې بېرته غورځول.

که څه هم د سونیا لپاره، دغه ټول خورا ګران تمامېدل خو بیا هم هغې خپلې خورلنډې پسې کتل او هغه یې څارله.

د ګراف د راستنېدو په درشل کې، یوه ورځ له هغه د مخه چې باید هغه راګرځېدلې وای، د سونیا پام شو چې ناتاشا ټول سهار د مېلمستون د کړکۍ خواته ناسته او څه ته سترګې په لاره ده او یوه نارینه پوځي ته چې سونیا پر هغه د اناتول ګمان وکړ، کومه اشاره وکړه. سونیا خپلې خورلنډې پسې خپله څارنه لا زیاته کړه او دې ته یې پام شو چې ناتاشا ټول وخت له سهاره تر ماښام پورې یو عجیب او ناآرامه حالت درلود ،هغې، هغو پوښتنو ته چې له دې نه کېدې، ګډوډ ځوابونه ویل، خبرې یې ناتمامې پرېښودې او په هر څه یې خندل.

ترچای نه وروسته سونیا ولیدل چې یو مینځه چې ډار پسې اخېستې وه، د ناتاشې د کوټې د دروازې شاته انتظار وه. هغې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینځې ته اجازه ورکړه چې ورننوزي، خو خپله یې د دروازې شاته غوږ ونیو او پوه شوه، چې بیا یې هغې ته لیک راوړی دی، ناڅاپه سونیا ته ثرګنده شوه چې ناتاشا د ماښام لپاره کوم ګوابښمن تکل لري. هغې دروازه وروټکوله، خو ناتاشې دروازه خلاصه نه کړه.

سونیا له ځانسره فکر وکړ:

- هغه، له هغه سره تښتي! هغه هرڅه ته تیاره ده. نن د هغې بشره په ځانګړي ډول د زړه سوي وه او د یو تکل ننښې په کې لیدل کېدې. سونیا ته وریه یاد شول، چې هغه ورځ یې له پلار سره په خدای په امانۍ کې وژړل. هو کې هرو مرو ناتاشا له هغه سره د تېښتې تکل کړی دی. هو کې دا نور ښکاره خبره ده چې هغوی تښتي، ښه او س نو زه څه وکړم؟ پلار جان هم نه شته! کوراګین ته لیک ولیکم، پوښتنه ترې وکړم؟ څوک به هغه دې ته اړ کړي، چې ما ته ځواب ولیکي؟ پییر ته یې ولیکم؟ سردار اندرې ویلي و چې د کومې پېښې په وخت کې له هغه مرسته وغواړم! او یا کېدای شي په رښتیا یې له سردار بالکونسکي سره خپلې اړیکې شلولي وي. (هغې خو پرون شهزادګۍ ماریا ته لیک لېږلی دی). کاشکې، پلار جان دلته وای.

سونیا ته دا خورا ګرانه برېښېده چې په دې اړه له ماریا دیمتریوفنا سره وغږېږي، ځکه هغې په ناتاشا ډېر باور درلود.

سونیا په تیاره دهلېز کې ولاړه وه او په زړه کې یې ویل:

- اوس ددې وخت رارسېدلی، وښیم چې دا کورنۍ څومره په ما حق لري، ما ددوی ښه هېر کړي نه دي، څومره نیکولای ما ته ګران دی. آن که درې شپې هم وېده نه شم، زه به په همدې تیاره دهلیز کې ولاړه و اوسم. زه به له خپل ټول قوت نه کار واخلم او هغه به تېښتې ته پرې نه ږدم. نه، زه به اجازه ورنه کړم چې دغه کورنۍ رسوا او بدنامه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۶

اناتول په دې وروستيو وختونو کې، د دولوخوف کره استوګن شوی و. د ناتاشا د تښتولو لاره لا څو ورځې د مخه دولوخوف جوړه کړې وه او په هماغه ورځ چې سونيا د هغې د کوټې تر شا غوږ ونيو او د هغې د ساتنې تکل يې وکړ، بايد تښتول شوي وای. ناتاشا ژبه کړې وه چې د ماښام په لسو بجو، د ودانۍ د شا له خوا ور وتلې او کوراګين هغه درې آسيزه ګاډۍ کې د مسکو په شپېته ورستۍ کې پراته کامنکا نومې کلي ته تښتولې وای. په هغه کلي کې له کليسا نه يو شړل شوی خوابدی پاپ رابلل شوی و چې د هغوی نکاح وتړي، له هغه ځايه بايد د ډاګې آسونو په مرسته د وارسا واټ ته رسول شوی او بيا له هغې سيمې نه د ډاګ په ګاډيو کې په چټکۍ بهر ته تللی وای.

اناتول پاسپورت درلوده، لس زره روبله يې له خور نه اخيستي و او لس زره نور يې هم په ضمانت له دولوخوف نه پور کړي و. دوه شاهدان يو خوستيکوف چې پخوا يې د کاتب دنده لرله او اوس دولوخوف په جوارګرۍ او بل کوم اخ و ډب کې د نانديو لپاره له ځانسره ګرځاوه او بل مکارين چې د سواره پوځ يو متقاعد افسر و. دغه افسر ښه سړی و، مګر لږ مست غوندې ښکارېده. د هغه کوراګين ډېر خوښېده. دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه په لومړۍ کوټې کې ناست او چای یې څکه.

دولوخوف چې د سفر کالي یې اغوست، موزې یې په پښو، د خپل کار په کوټه کې چې غولي او دیوالونه په پارس کې جوړو شویو قالینو، د خرس په پوستونو او ډول ډول وسلو فرش او سینګار شوي و، د هغه میز تر شا چې... څو بنډله پیسې پرې پرتې وې، ناست و. اناتول چې تنۍ پرانستې پوځي دریشي اغوستې وه، له هغې کوټې نه چې شاهدان یې په کې ناست وو، د ودانۍ د شا کوټې له لارې چې هلته د فرانسوي چوپړ یې له څو نورو تنو سره وروستي پنډونه تړل، د دولوخوف کوټې ته تګ راتګ کاوه. دولوخوف د پیسو بنډلونه شمېرل او لیکل یې، هغه وویل:

- ښه خوستیکوف ته باید دوه زره روبله ورکړې.

اناتول وویل: نو، ور یې کړه!

دولوخوف وویل:

- خو ماکارکا (ماکارین دوی په دې نامه یادوه) بې له هغه چې څه ته سترګه ونیسي، د تا په خاطر په اور او اوبو کې ځان اچوي، بیا یې خپلو حسابونو ته اشاره وکړه او وې ویل:

- حسابونه ټول پوره شول، ښه، څنګه منئ یې کنه؟

اناتول چې ښکاره وه، د دولوخوف خبرې نه اوري، له هغې موسکا سره چې له شونډو نه یې نه لرې کېده، پر ته له هغه چې هغه ته وګوري، وویل:

- ښکاره خبره ده، چې منم یې.

دولوخوف خپل دفتر وتاړه او له ملنډو نه په ډک موسکا یې اناتول ته وویل:

-پوهېږئ تا ته وایم، پرېږده، تر اوسه لا وخت شته، دا لېونتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پېږده !

اناتول ځواب ورکړ:

- احمقه، دا څه وايې، ته دا اپلتې ويل پرېږده... که ته پوهېدای، چې... خدای خپله ښه پوهېږي، چې څه به کېږي...

دولوخوف بيا وويل:

- رښتيا درته وايم، دا لېونتوب دی چې ته يې کوې، پرېږده ګوره ! دا ټوکې نه دي، ته له اور سره لوبې کوې.

اناتول وويل:

- بيا بيا مې لمسوې، بيا مې پاروې، ورکېږه بلا درپسې ! پوه شوې؟ ولې مې خپه کوې، رښتيا درته وايم، زه ستا د دې ټوکو د اورېدو وخت نه لرم.

دا يې وويل او له کوټې نه ووت. کله چې له کوټې نه ووت، دولوخوف هغه پسې مهربانه خو له سپکاوي ډکه خندا وکړه.

دولوخوف ورپسې ورغږ کړ:

- تا ته وايم ودرېږه، ټوکې نه کوم، رښتيا وايم، دلته راشه، دلته !

اناتول بېرته کوټې ته راستون شو، هڅه يې وکړه، آرام او هغه ته ځير او خبرو ته يې غوږ شي. هغه ته يې وکتل او له خپلې خوښې نه پرته يې هغه ته غاړه کېښوده.

- ګوره غوږ شه ! د وروستي ځل لپاره درته وايم، زه له تا سره ټوکې لرم؟ چې له تا سره ټوکې وکړم. تر اوسه مې د تا په وړاندې څه ويلي و؟ پاسپورت چا درته جوړ کړ؟ پيسې چا درکړې؟ پاپ چا درته راوبوله؟ له ما پرته بل څوک و، چې دا ټول درته وکړې؟

دا يې ورته وويل، له هغه نه يې غېږ تاو او ښکل يې کړ.

هوکې ما له تا سره مرستې کړې دي، خو رښتيا هم بايد درته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاګه کړم. دا کار چې ته کوې، دا ډېر ګواښمن کار دی او که لږ فکر وکړې، دا لېونتوب او حماقت دی. ښه تا هغه وتښتوله او لاړې، ډېر ښه، خو خبره دلته پای ته رسېږي؟ نه، فکر کوې، چې ته به آرامه شې؟ دا به ورته سپینه شي چې تا ښځه لرله او محکمې ته به دې خبره ورسېږي.

اناتول بیا تندی تریو کړ او وې ویل:

- چې څومره اپلتې غږوئ! ما خو هر څه درته ویلي کنه؟ هغه په هماغه ځانګړي تعصب سره چې زیاتره باځاري او بې عقله خلک یې، له خپلې بې عقلۍ نه لاس ته راغلو پایلو لپاره کاره وي، خپل سل ځله ویل شوي دلایل بیا د دولوخوف ته وا ورول، هغه وویل:

- ګوره بیا هم درته وایم، ما خپله پریکړه کې ده. هغه خپل ټول امکانات او لارې یادې کړې او په داسې حال کې چې خپلې ګوتې یې شمېرلې وویل:

- که دغه واده ښه دی یا بد، زه هېڅ مسوولیت نه لرم، که ښه هم شي، ما ته کوم ارزښت نه لري، په بهر کې څوک له هغه نه، نه خبرېږي، داسې نه ده؟ نوله تا نه هیله کوم، نورې خبرې بس کړه، چوپ او په کرار مې پرېږده او خبرې مه کوه.

- رښتیا درته وایم، پرېږده، دا لېونتوب پرېږده، ته ځان ته خپله زولنې اچوې.

اناتول وویل:

- ځه ورکېږه، بلا درپسې!

خپلې څڼې یې په دواړو منګلو کې کلکې کړې، بلې کوټې ته لاړ، خو سمدلاسه بېرته راستون شو، دولوخوف ته مخامخ نېږدې پر څوکۍ یې پلتری ووهلې، د هغه لاس یې راونیو، پر خپل زړه یې کېښود او

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې ويل:

- خدای خپله پوهېږي، چې څه خبره ده؟ ته ګوره چې څنګه وهل کوي؟ څنګه مې زړه درزېږي؟پوهېږې څه پېښې لري؟ مهربانه ملګريه ! څه غلچکونه، ښاپېرۍ ده، ښاپېرۍ، پوهېږئ؟

دولوخوف چې ښکلې او سپين سترګې، سترګې يې ځلېدلې په دې هيله يې هغه ته يو ترخه موسکا ورولېږله، چې نور هم ملنډې پرې ووهي او وې ويل:

- نو که پيسې دې خلاصې شي، بيا به څه کوئ؟

اناتول د زړه له کومې په راتلونکې د نه پوهېدو د تصور نه وړاندې خپله پوښتنه تکرار کړه:

- نو بيا به څه کوئ؟ ښه؟ نه پوهېږم چې بيا به څه کوم... دا څه احمقانه خبرې دي. خپل ساعت ته يې وکتل او وې ويل:

- ښه نو ! نور يې وخت رارسېدلی دی.

اناتول پس خانې ته لاړ او پر خپلو چوپړانو يې غږ وکړ:

- نور هم ځنډ برو، که څنګه؟ دا څه شی لټوئ؟

دولوخوف د ميز له سره پيسې ټولې کړې، يوه سړي ته يې ددې لپاره ورغږ کړل، چې دوی ته ډوډۍ او شراب برابر کړي. خپله ووت او هغې کوټې ته لاړ چې ماکارين او خوستيکوف په کې ناست وو.

اناتول په کوټه کې پر ولاړې غځېدلې څوکۍ څنګل وهلې وه، سر يې لاس کې نيولی و او په داسې حال کې چې په خيالو کې ډوب و، موسېده، تر شونډو لاندې يې نرم نرم څه ويل.

دولوخوف له بلې کوټې ورته راغږ کړ:

- راځه کوم شي وخوره، يو جام پورته کړه.

اناتول چې هماغه شان موسېده، ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، نه یې غواړم.
- ورشه بالاګا راغلی.

اناتول پاڅېد او خوړنتون ته ورننوت، بالاګا، د درې آسیزه ګاډیو یو پېژندل شوی ګاډیوان و، چې له شپږو کالو راهیسې یې له دولوخوف او اناتول سره اندیوالي درلوده او په خپلو درې آسیزه ګاډیو یې ددوی ډېر خدمت کړی و. کله چې د اناتول غونډ د توفیر په ښارګوټي کې و، په وار وار سره هغه، ماښامي له هغه ځایه راسپور او سپېده داغ یې مسکو ته رارسولی او سبا شپه یې بېرته هلته رسولی دی. هغه په وار وار دولوخوف د هغه له پوروړو ژغورلی و، په وار وار دغه ګاډیوان دغه دوه اندیوالان له جتانو او خپلو ملګرونجونو سره په ښار کې ګرځولي وو... د دغو دواړو نه د هر یو په ډېرو داسې پېښنو او رسواییو خبر و، چې د هغه له امله کېدای شو، هغوی هر یو سایبریا ته تبعید کړای شي. هغوی به هم زیاتره وخت هغه د خپلو عیاشیو بنډارونو ته راباله، جامونه به یې ورسره پورته کول،له جتانو سره به یې نڅاوې کولې او د هغوی په زرګونو روبلونه به دده د لارې خرڅېدل. د هغوی په چوپړ کې هغه هر کال تر شلو وارې پورې خپل ژوند له مرګ سره مخامخاوه، تر وهلو خوړلو پورې به یې د هغو ساتنه کوله، د هغو آسونو قیمت چې ده به ددغو دوو تنو په چوپړ کې له پښو اچول، تر هغو پیسو زیات و، چې دوی به د بالاګا د چوپړ په بدل کې، هغه ته ورکاوه، خو ده ته هغوی ګران وو. دهغو په ساعت کې تر ۱۷ ورستو پورې چټک تګ خوښېده. د هغه خوښېدل، چې د هغو په چوپړ کې خپلې ګاډۍ واړوي، ټکر یې کړي، له نورو ګاډیو نه مخکې شي او لکه باد هسې د مسکو کوڅې لاندې کړي. د هغه دا خوښېدل چې د باد په شان په چټکه ګاډیوانۍ کې د ده تر شا له ناستو نشه اندیوالانو نه دا خبرې واوري:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نور هم چټک، نور هم چټک، دا سې چټک چې نور نو ناشوني وي. د هغه خوښېدل چې په لاره په کړاو روانو بزګرو ته متروکې ور واره کړي او په زړه کې وواييې، دا هم د ښتینو بادارانو له خوا.

اناتول او دولوخوف ته هم بالاګا ډېر ګران و. هغه په ګاډيوانۍ کې د ښې استادۍ او هم له دې کبله چې د هغه هم څه خوښېدل چې د دوی خوښېدل. بالاګا ،به له نورو مسافرینو سره مخکې له مخې پیسې،هر دوه ساعته پنځه ویشت روبله تاکل. ده خپله به د هغو ګاډيواني هم نه کوله، خپل زلمي ګاډيوانان به يې ورلېږل،خو ددولوخوف او اناتول لپاره، چې ده هغوی د خپلو اربابانو په نامه نومول، تل خپله چمتو و او هېڅکله به يې د خپل چوپړ په بدل کې پیسې هم نه غوښتې. هغه به یوازې، په څو میاشتو کې یو وار کله چې د هغو د چوپړانو له لارې خبر شو، چې بادارانو يې پیسې لري، نو کوم سهار تر نشې وروسته به راغي، درناوی به يې وکړ، په ملا به خم شو او ویل به یې چې پیسو ته اړتیا لري. بادارانو به هم تل نازاوه. هغه ویل:

- پلار که فیودرایوانویچه ! مرسته راسره وکړئ، یو روغ آس هم راپاتې نه دی، جیب مې تش دی، هر څه چې کولای شي هغه راسره وکړئ.

اناتول او دولوخوف به چې کله پیسې لرلې، زره، دوه زره روبله به یې هغه ته ورکول. بالاګا کلیوال،د ژیړ ډوله ویښتو خاوند، سره بشره، په ځانګړي ډول څوربه غاړه، ټیټه ونه، پیته پزه درلوده او د اته ویشتو کالو په منګ ځوان و چې ځلېدونکې وړې سترګې او وړه زنه یې لرله.

هغه نرۍ شنه چپنه چې وریښمین استر یې درلوده پر لنډ پوستین اغوستې وه.

هغه په لومړۍ کوټې کې، د ځرونډ سپیڅلي شمایل په وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېد ، پر ټټر او تندي يې د صليب کرښې وويستې، د دولوخوف پلو وړاندې ورغي او خپل کوچنی تور لاس يې هغه ته ور وړاندې کړ، تر درناوي وروستې ته يې هغه ته وويل:

- فيودرايوانوويچ !

- ستړی مه شئ وروره ! راشه، دا هم هغه.

د اناتول پلو ته چې همدا اوس،د راننوتو په حال کې و، لاس ور وړاندې کړ او وې ويل:

- جلالتمابه سلام !

اناتول خپل لاسونه، د هغه په اوږو ورکېښودل او وې ويل:

-زه تاته ګران يم او که نه؟ اوس د رښتني چوپړ وخت رارسېدلی، کوم آس دې راوستی دی؟ ها !

بالاګا ځواب ورکړ:

- هماغه چې ستا استازي ياد کړي وو، هماغه ياغي آسونه.

- نو غوږ شه بالاګا ! که ګاډی ياغي هم شي، پروا نه لري خو زه غواړم، چې درې ساعتو کې موږ ورسوئ.

بالاګا سترګې کېښکودې او وې ويل:

- که ټوټه ټوټه شي، نو څنګه به ورسېږو ؟

اناتول چې سترګې يې راوتلې وې، ناڅاپه چغه کړې:

-اوربوز به دې درمات کړم، ټوکې به نه کوې...

ګاډيوان په خندا خندا ځواب ورکړ:

- څه ټوکې ! ما تر اوسه پورې له خپل باداره څه سپمولی دی؟ تر هغه چې آسونه ژوندي وي، زغلو به.

اناتول وويل:

- چې داسې ده، کېنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولوخوف وویل:

- راځه کښېنه، ښه شو.

- نه فیودرایوانوویچه، همداسې ولاړ ښه یم.

اناتول وویل:

- راځه کښېنه او جام پورته کړه.

یو لوی ګیلاس مادیر (یو ډول خوږ ښه شراب) یې ورته واچول. د دغو شرابو په لیدو د ګاډیوان سترګې وځلېدې. هغه د نزاکت له مخې، وویل:

- نه، نه یې څکم. ولې وروسته یې په سر واړول او خپلې شونډې په هغه سره وریښمین دستمال چې له خولۍ نه یې راویستلی و، پاکې او وې ویل:

- ښه جلالتمابه! څه وخت به خوځېږو؟

اناتول، ساعت ته وکتل او وې ویل:

-هوکې! همدا اوس.

- خو بالاګا! ګوره چټک به ځې او په وخت به رسېږې، کنه؟

بالاګا وویل:

- هوکې، ګوره چې ځنګه ځو، که په خیر لاړ شو، ولې به په خپل وخت نه رسېږو. ګوره ستا خو یادېږي، چې توفیر ته مې په اوو ساعتونو کې رسولې، یادېږي او کنه؟ اوس هم مه ډارېږه جلالتمابه!

اناتول خپلې خاطرې وریادې کړې او ماکارین ته یې چې په مینه مینه یې ده ته کتل، وخندل او وې ویل:

- پوهېږئ یو وار د حضرت مسیح په میلاد کې له توفیر نه راروان و، باور به دې رانه شي ماکار، موږ داسې چټک راتلو چې له ددوو ګاډیو له سره همداسې راوالوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالاګا د ولوخوف ته وکتل او د غې کیسې ته یې دوام ورکړ:

- څه آسونه وو ! دوه ځوان آسونه مې، د خپل قهري آس تر څنګ تړلي وو، باور به ونه کړې، فیودر ایوانو ویچه شپیته ورسته الوتل. د هغو مخه نیول ګرانه خبره وه، ساړه وه، لاسونه مې شنډ شوي وو. ورته مې وویل، جلالتمابه ! راشه او جلو ونیسه، خپله یې د ګاډۍ په وروستي سیټ کې ځان واچاوه. آسونه داسې یاغي شوي و، څه نور د متروکو وهلو ته اړتیا نه لیدل کېده، آسونه خپله الوتل. هغوی په درې ساعتو کې ورسېدل، مګر د کینې خوا آس له پښو ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

اناتول له کوټې ووت او څو دقیقې وروسته پوستین په غاړه د سپین زرو ملاوستني په ملا د سمور د پوست خولۍ لکه د زلمیانو په څېر د سر په یو څنګ ایښې وه، داسې چې د هغه له ښکلي څېرې سره یې سخت اړخ لګاوه، بېرته راستون شو، هینداري ته یې وکتل او په هماغه حالت چې د هیندارې په وړاندې درېدلی و، د دولو خوف په وړاندې ودرید، او د میو جامې یې پورته کړ.

اناتول وویل:

- ښه فدیا ! د خدای په امان ! ستا له هر څه نه مننه، د خدای په امان ! په چرت کې لاړ، بیا یې ماکارین او نورو ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

- ښه ملګرو ! زما د ځوانۍ یارانو ! د خدای په امان...

که څه هم ټول له هغه سره روان وو، داسې بربښېده چې اناتول په دې توګه غواړي د خپلو انډیوالانو په وړاندې دغو خبرو ته پارونکي او لمسوونکي بڼه ورکړي. هغه چې ټېر وړاندې ویستلی و او یوه پښه یې ښوروله، هره کلمه جلا او لوړه ویله.

هغه ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ټول مو جامونه پورته کړئ، بالاګا ته هم، نور ملګرو او زما د ځوانۍ همزولو انډیوالانو ، ما او تاسو ډېرې عیاشۍ کړې، خوښۍ مو تېرې کړې او ژوند مو کړی دی، کنه؟ اوس نو خدای خبر دی چې بیا به مو څه وخت دیدن کېږي؟ زه بهر ته روان یم، د تېر ژوند په یاد مو، د روغتیا په یاد مو ، هورا ! دا یې وویل او خپل جام یې وڅکه او هغه یې په ځمکه وویشت.

بالاګا ، هم خپله جام وڅکه، شونډې یې په دستمال پاکې کړې، او وې ویل:

- روغ اوسئ.

ماکارین چې سترګې یې له اوښکو ډکې وې، له اناتول نه یې غېږ تاو کړه او وې ویل:

- اخ شهزاده، چې ستا دا بېلتون څومره راته ګران او غمرلی دی.

اناتول چغه کړل:

- ځۍ چې ځو ، ځۍ چې ځو !

بالاګا ، له کوټې نه وتونکي و ، چې اناتول ورته وویل:

- نه، نه ودرېږه، دروازه پورې کړه، تر تګ نه مخکې لو مړی باید کېنو (روسان سفر ته له وتلو مخکې د وتلو په وروستۍ شېبه کې کېني) هو کې، دغسې ! دروازه یې وتړله او ټول کېناستل.

څو شېبې وروسته، اناتول پاڅېد او وې ویل:

-اوس نو درځئ هلکانو ! درځئ !

د اناتول جوزوف نوي چوپړ، کڅوړه او توره مې هغه ورکړل او ټول دالان ته ووتل.

دولوخوف وویل:

- پوستین دې چیری دی؟ های ! ایګناتکا ! لاړ شه ماترینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماتو یوفنا ته ورشه، پوستین ترې وغواړه او رایې وړه، هغه سترګې کېښکودې او زیاته یې کړه:

- ما او رېدلي دي، چې کله یوه نجلۍ تښتوي، نجلۍ زړه نازړه وي، له ډاره داسې وي لکه مړې. له کوره په هماغو کالیو کې راوزي، چې په کور کې یې اغوندي. تا به لا څه ورته ویلي نه وي، او ښکې یې را روانې وي، عذر او زارۍ وي، پلار جان او مورجانه وریاد ېږي. او غواړي چې بېرته کورته ستنه شي... خو ته خپل پوستین له ځان سره واخله، هغه ورواغونده، په ګاډۍ کې یې کېنوه او د خدای په امان. مینځې د ګېډرې له پوستکي جوړ ښځینه پوستین راوړ.

هغه داسې چغه وکړه چې آواز یې په کوټو کې انګازه وکړه:

- بې عقله! ما درته وویل چې د سمور له پوستکي جوړ پوستین راوړه. تا تریشکا! د سمور د پوستکي.

یوې ښکلې، په ملا چنګې، ژېړ رنګې جتې، چې تورې ځلېدونکې سترګې او تورې شین بخونۍ ګړګوټ څڼې یې درلودې، ښکلی سور شال یې په اوږو د سمور د پوستکي پوستین په لاس کوټې ته راو دانګل.

داسې بربښېده چې هغه له خپل باداره حیا کوي او د خپل پوستین د لاسه ورکولو له امله خوابدي کېږي، خو بیا یې هم وویل:

- څه پروا لرئ، دا زما پوستین واخلئ، زړه مې نه پسې خوږېږئ.

دولوخوف هغې ته ځواب ورنه کړ، پوستین یې واخیست او د ماتروشکا پر اوږو یې ورواچوو او هغه یې ښه په کې تاو کړه... ټول په دوو ګاډیو کې ځای پر ځای شول...

بالاګا وپوښتل:

- چمتو یاستئ؟ د ګاډۍ جلو یې تر مړوند تاو او چغه یې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درځئ، او د نیکیتسکي پر واټ شېوه شول. په دې وخت کې یوازې د بالاګا او د هغه تر څنګ په ګاډۍ کې پر صندوق د ناست ځوان چغې چې آسونه یې له باد هسې زغلول، اورېدل کېدې. د مسکو د اربات په ډګر کې د دوی ګاډۍ د یوې بلې ګاډۍ سره ولګېده او د کوم شي د ماتېدو غږ واورېدل شو او ګاډۍ لکه باد هسې د اربات په واټ کې له سترګو پناه شوه. د پادنسدواټ تر وهلو وروسته، دوی خپلې چټکتیا لږه کمه کړه، راوګرځېدل او آسونه د ستاریا کانیوشینۍ په څلورلاره کې ودرېدل.

هغه ځوان د بالاګا تر څنګ ناست و، ددې لپاره یې لاندې ودانګل چې د آسونو اوربوزونه ونیسي، خو په دې کې دولوخوف او اناتول لا د وخته پلي شوي او پر لار روان وو، کله چې د کور د دروازې خولې ته ورسېدل، دولوخوف شپلکی وواهه او له هغې خوا نه هم د شپلکي ځوابي غږ واورېدل شو او تر هغه وروسته یو مینځه راووته او وې ویل:

- راځئ د ننه، کنه څوک به مو ووینې.

هغې مینځې زیاته کړه:

- اوس انګړ ته راننوزئ، وبه مو وینې.

دولوخوف د دروازې مخې ته ودرېد، اناتول مینځې پسې وخوځېد او انګړ ته ننوت، د دیواله له څنګه تېر او پورته په زینو یې منډې کړې.

د ماریا دیمتریوفنا څورب، چوپړ ګفریل د اناتول تر مخې راپیدا شو او وې ویل:

- راځئ، مهرباني وکړي اغلې ته!

دغه چوپړ چې په څورب ځان د اناتول مخې ته خنډ شو په غړمبهاري وویل:

- مهرباني، اغلې ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اناتول چې سا یې بنده بنده کېده، په پسهاري و پوښتل:

- کومه اغلې ! ته څوک یې؟

- مهرباني وکړه، امر شوی، تاسو هغې ته بدرګه کړم.

دولوخوف چغه کړل:

-کوراګینه ! خیانت شوی، غولول شوي یو ، شاګرز ! دولوخوف، له هغې پنجرې سره چې درېدلی و ، له څوکیدار سره لاس او ګریوان و ، څوکیدار هڅه کوله، اناتول پسې هغه پنجره ټینګه کړي چې ترې تیر شوی و. دولوخوف په خپل وروستي توان څوکیدار پورې وهه، د تښتې په حال کې یې اناتول له لاسه راونیو ، هغه یې له پنجرې راوویست او دواړو د ګاډي خواته وروځغاستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

ماریا دیمتریوفنا ولیدل، چې سونیا په دهلیز کې ژاړي، هغه یې دې ته اړ کړه چې هر څه دې ته ووایي. ناتاشا ته لیکل شوی یادداښت ،دماریا دیمتریوفنا په لاس ورغي او له دغه یادداښت سره یو ځای، د ناتاشې کوټې ته وردننوته.

هغې ناتاشا چې په حیرت،وچو او بې احساساه سترګو یې دې ته کتل، پورې وهله او ورته وویل:

- بې شرمې، بې حیا نجلۍ ! غږېږئ به نه، نه غواړم هېڅ شی واورم.
د هغې کوټه یې قفله کړه او چوپړانو ته یې سپارښتنه وکړه چې هر هغه ځوک چې نن شپه دوی کره راځي، انګړ ته راننباسي او پرې یې نه ږدي چې بهر ته ووتښتي. خپل چوپړ ته یې سپارښتنه وکړه چې هر څوک راځي، دې ته دې راولي، خپله لاړه، په مېلمستون کې کېناسته او د تښتوونکو راتګ ته سترګه په لارې شوه.

کله چې ګوریل نومی چوپړ راغي او ماریا دیمتریوفنا ته یې خبر ورکړ چې تښتوونکي وتښتېدل، هغې تندی تریو او لاسونه یې تر شا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټه کړل، تر ډېرو پورې په کوټه کې ګرځېده او په دې اړه یې فکر کاوه، چې څه وکړي. د ماښام اوه بجې وې چې لاس یې په جیب کې په کلي ولګېدې او د ناتاشې کوټې ته ورغله. سونیا په دالان کې ناسته او ژړل یې. هغه چې ساندو پسې اخېستې وه، په زارۍ زارۍ یې وویل:

- د خدای لپاره، هیله کوم پرې مه ږده چې ورشم.

ماریا دیمتریوفنا پرته له هغې چې ځواب ورکړي، دروازه خلاصه کړه او ورننوته. د خپل قهر د آراملو لپاره یې په زړه کې وویل:

- بې شرمه، بې حیا، بې ننګه، زما په کور کې او دا رسوایي. په پلار مې یې زړه خوږېږي. که څه هم دا به ګرانه خبره وي، خو ټولو ته سپارښتنه کوم چې په دې اړه څوک څه ونه وایي او ګراف پوه نه شي. په ټینګو ګامونو کوټې ته ورننوتله. ناتاشا پر کټ پرته وه، سر یې په منګلو کې مروړلی و او هېڅ نه ښورېده. هغه په هماغه حال پرته وه چې ماریا دیمتریوفنا هغه دلته قفل کړې او ترې وتلې وه.

ماریا دیمتریوفنا وویل:

-واه واه زیری دې راباندې ! آفرین ! زما په کور کې خپل لوند سره وعدې کوئ ! ما به نه غولوی. دلته به دوکې او پېښې نه کوئ ! هر هغه څه چې درته وایم په ځیر به یې اورې. هغه یې له منګولو راونیوله او وې ویل:

- ګوره غوږ ونیسه، هر څه چې وایم اورې به یې. تا د یوې بې حیا او سپین سترګې نجلۍ په شان ځان رسوا او بدنامه کړ، زه پوهېږم چې له تا سره څه وکړم. خو په پلار مې دې زړه سوځي.

ناتاشا، هماغه شان چې پرته وه. هېڅ بدلون په کې رانغي، خو له هغې نه د نه اوربدونکي ژړا او ساندو غږ احساسېده. ماري دیمتریوفنا سونیا ته مخ وروا ړاوه او پر کټ د ناتاشې ترڅنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېناسته.

ماريا ديمتريوفنا په ځېږ او ډډ غږ وويل:

- بختورو چې وتښتېد ، خو زه يې پيدا کوم، ته اورې کنه، چې زه څه وايم؟

خپل ځېږ او پنډ لاس يې د ناتاشا تر مخ لاندې کېښود او هغه يې خپلې خوا ته راوګرځاوه. ماريا ديمتريوفنا او سونيا د هغې د مخ په ليدو ، حيرانې شوې، د هغې سترګې ځلېدونکو خو ځای پر ځای وچې ولاړې وې، شونډې سره ورغلې او چاودلې او غومبوري يې لوېدلي وو.

په غضب او کرکه يې د ماري ديمتريوفنا ځان وژغوره، خپله پخوانۍ بڼه يې غوره کړه او وې ويل:

- پرې مې ږدئ... څه رانه غواړئ، غواړم مړه شم.

ماريا ديمتريوفنا وويل:

- ناتاشا زه د تا خير غواړم، غواړې وېده شئ، وېده شه، همداسې وغځېږه، زه به لاس هم درنه وړم، خو خبرې مې واوره... نور زه نه وايم چې ته ګنهکاره او ملامته يې. ته خپله پوهېږئ، خو خبره په دې کې ده چې سبا دې پلار راځي، هغه ته څه وو ايو؟ د هغه ځان بيا له سلګيو نه په رپېدو پېدو شو.

- ټول خبرېږي، پلار دې، ورور دې، کوژدنی دې.

ناتاشا چغې کړې:

-نو ، هغه خبرېږئ، زه کوژدنی نه لرم، ما هغه ته ځواب ورکړ.

ماريا ديمتريوفنا دوام ورکړ:

- په هر حال هغوی خبرېږي، ته فکر کوې هغه دا خبره همداسې پرېږدي؟ ګوره، هغه خو پلار دی، زه هغه ښه پېژنم، هغه به انا تول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئيل ته راوغواړي، دا به بيا ښه کار وي که څنګه؟

ناتاشا له کټه لږ راکړه غوندې شوه، له کرکې نه په ډک غلچک يې ماريا ديمتريوفنا ته وکتل او چغه يې کړل:

- پرې مه ږدئ ! ستاسو يې زما په ژوند څه؟ ولې؟ ولې مو زما په ژوند کې لاس وواهه؟ چا تاسو نه ددې کار غوښتنه کړې وه؟

ماريا ديمتريوفنا له قهره ډکه چغه وکړه:

- تا څه غوښتل، څه شوي واى؟ په تا چا بنديز لګولى و، که څنګه؟څوک کورته د هغه د راتګ خنډ شوي وو؟ ولې هغه غوښتل چې تا د کومې نوم ورکې جتې په شان يوسي؟ ښه دا يې ورېې او تښتولې، نو ته څه فکر کوې، هغه به يې پيدا کړى نه و؟ ستا پلار، ورور او کوژدنى؟ هغه سپک، بې ننګه، پوهېږئ، پوه شوې او کنه؟

ناتاشا چې لږ راپورته غوندې شوه چغې کړل:

- هغه تر ټولو تاسو نه غوره دى، که تاسو د هغه خنډ شوي نه واى... اخ، لويه خدايه ! دا څه شي دي؟ سونيا تا ته وايم دا څه کېږي؟ ووزئ، رانه ووزئ !

هغې داسې ساندې وهلې، داسې د نا هيلۍ، د داسې خلکو په څېر يې ژړل، چې يوازې خپله د خپل کړو په پايله پوهېږي. ماريا ديمتريوفنا بيا څه ويل پيل کړل، خو ناتاشې پر هغو ورچغې کړې ! ووزئ، ووزئ، تاسو ټول له ما نه کرکه لري، او زما سپکاوي کوي او ځان يې ببرته په کټ کې وارتېږه.

ماريا ديمتريوفنا لا تر يوې مودې پورې هغې ته ددې لپاره نصيحت کاوه چې ناتاشا په دې ډاډه کړي چې دا پېښه يې له پلاره پټه کړي او هېڅوک په هېڅ شي خبر نه شي. ددې لپاره بايد په خپله ناتاشا هر څه هېر کړي او هېڅ چا ته څه ونه وايي. ناتاشا ، ځواب نه وايه. هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې سلګۍ نه وهلې او نه يې ژړل، خو له سره تر پښو پورې رېږدېده.
ماريا ديمتريوفنا د هغې ترسر لاندې، سرو بړدي کېښود، دوه کمپلې يې پرې وروا چولې او په خپله يې يو زيتون ګل ورته راوړ، خو ناتاشې هغې ته پام لرنه ونه کړه.
ماريا په دې خيال چې هغه ويده ده، له کوټې نه د وتلو په وخت کې وويل:
- پرېږده چې ويده شي. خو ناتاشا ويده نه وه. رنګ يې الوتی او سترګې يې رډې رډې وتلې وې. هغه شپه تر سهاره وينښه پاتې شوه. له سونيا سره هم چې څو ځله يې د کټ سر ته راغله ونه غږېده.
له وعدې سره سم ،بله ورځ سهار د وخته ،ګراف ايليا اندربوويچ چې د مسکو څنډو ته تللی و، راستون شو. هغه خورا خوشاله و او د مسکو د څنډو جايدادونه يې په ښه بيعه خرڅ شوي و او نور هيڅ شي په مسکو کې د هغه د پای ته کېدو او له ګرافينې سره چې په زړه کې د هغې د ليدو لېوالتيا پسې اخېستی و، د ديدن خنډ کېدای نه شو.
ماريا ديمتريوفنا چې هغه وليد، سمدلاسه يې ورته وويل، چې ناتاشا پرون سخته ناروغه شوې، دې ډاکتر ورته راغوښتی او نن يې روغتيا ښه ده. ناتاشا نن سهار له خپلې کوټې راونه وتله.شونډې يې وچې او چاودېدلې او سترګې يې لوېدلې وې. هغه د کړکۍ خوا ته ناسته وه او په ځير ځير يې په کوڅو کې تېرېدونکو خلکو ته کتل. کله به چې يې څوک کوټې ته راننوتل، په تلوار به يې مخ ورواړاوه. داسې برېښېدل چې کوم خبر يا ليک ته سترګې په لاره وه.
کله چې ګراف، د هغې کوټې ته ورننوت، هغه په خورا ګبنې د هغه د نارينه ګامونو غږ ته غوږ شوه او د هغې پر څېرې بيا هماغه پخوانۍ سړه څپه او د کرکې نښې راخورې شوې. آن د پلار په ليدو هم له ځايه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته نه شوه ! ګراف وپوښتل:

- څه درشوي دي زما ښاپېرۍ؟ ناروغه يئ؟

ناتاشا چوپه شوه، خو وروسته يې وويل:

- هو کې ناروغه يم.

ګراف په خواشينۍ د هغې د داسې مات او ژوبل شوي حالت پوښتنه وکړه او وې ويل په کوژدنۍ خو به يې څه نه وي شوي. هغې ډاډ ورکړ چې هېڅ پېښه نه ده شوې او هيله وکړه چې بې غمه وي او ناآرامه نه شي.

ماري ديمتريوفنا هم د ناتاشې د خبرو ملګرتيا وکړه او وې ويل چې له ناروغۍ پرته بل څه پېښ شوي نه دي.

ګراف ته د ناتاشې دغه ناروغۍ خورا بل ډول وبرېښېده، د لور په پرېښانۍ، د سونيا او مارينا ديمتريوفنا په خواشينو څېرو کې يې له ورايه ليدل، چې څه کومه بده پېښه پېښه شوې ده. خو دهغه لپاره ددې ګرانې لور ته د داسې يوې پېښې پېښېدل، چې د بې ننګۍ او بې شرمۍ سبب شي، آن په تصور کې هم وحشتناکه وه، هغه ته خپله خوشالي او آرامي داسې ګران وه، چې له نورو پوښتنو نه تېر شو او ځان يې خپله په دې ډاډه کړ، چې هېڅ ځانګړې څه نه دي پېښ شوي او کلي ته تګ به يوازې د خپلې لور د ناروغۍ له امله وځنډوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

پيير مسکو ته د خپلې ښځې ايلن تر راتګه وروسته، هڅه کوله چې ددې لپاره کومې خوا ته مخه کړي چې له هغې سره يې ديدن ونه شي.

مسکو ته د رستوف د کورنۍ تر راتګ نه وروسته، د هغه اغېز له امله چې ناتاشا په ده کړی و، دی يې دې ته اړ کړی و، چې د خپل تکل په لاس ته راوړلو کې تلوار وکړي. هغه د يوسف الکساندروويچ کونډې ته چې د توفير په ښار کې اوسېده، ددې لپاره ورغی چې هغې ژبه کړې وه، د خپل خدای بښلي مېړه سند ونه ده ته ورکړي.

پيير چې کله له توفير نه مسکو ته راستون شو، هغه ته يې د ماريا ديمتريوفنا هغه ليک سره ورکړ چې په هغه کې يې له ده نه هيله کړې وه چې د اندرې بالکونسکي او د هغې د ناوې په هکله د يو مهم کار لپاره ددې کره ورشي. پيير هڅه کوله چې له ناتاشا سره يې هم ديدن ونه شي. هغه ته داسې برېښېده چې د ناتاشې په وړاندې د هغه احساسات تر هغه څه نه، چې يو ښځې لرونکی سړی يې د خپل ملګري د ناوې په وړاندې لري، زيات او پياوړي دي، خو د برخليک چارو هغه دواړو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ډول نه يو ډول سره مخامخول.

کله چې يې ماريا ديمتريوفنا کورته د تګ لپاره جامې اغوستې، له ځانسره يې چرت واهه او ويل يې:

دا څه پېښ شوي؟ او دا بيا ما پورې څه اړه لري؟ ژر تر ژره به سردار اندرې راغلی وای، له هغې سره به يې واده کړی وای...

د توفيراسکايا په کوڅه کې يو آشنا غږ، غږ پسې وکړ:

- پيېره ! د ېر وخت کېږي چې راغلي يئ؟

پيېر سر پورته کړ، اناتول يې وليد چې له خپل دايمي ملګري ماکارين سره په داسې يوه ګاډۍ کې چې دوو خړو آسونو کشوله، ناست وو، خورا چټک روان وو، هره خوايې د واورو غونډه کې وارول. اناتول د پوځيانو په شان ځانښودونکی او نيغ ناست و او سر يې لږ مخې خواته خم کړی و. زنه يې لږ شانتې د پوستين په غاړه کې پټه کړې وه. څېره يې تکه سره او خوشاله وه او خپله په ښو سينګار شوې خولۍ يې داسې کږه اېښې وه چې غوړې شوي څڼې يې چې د وارو دانې پرې پرتې وې، له ورايه ښکارېدې.

پيېر په هغه رخه کوله او په زړه کې يې ويل:

- ربښتيا هم دا يو ربښتينی هوښيار دی ! د ژوند د اوسنۍ شېبې له خوند پرته بل هېڅ نه ويني. ددې شېبې له خوند نه پرته بل خيال نه لري، نو له همدې کبله تل خوښ او خوشاله دی. چمتو يم، خپل هر څه لرم ور کړم، چې همداسې شم.

په دهليز کې چې چوپړ د پيېر له اوږونه پوستين اخيست ورته وې ويل چې ماريا ديمتريوفنا هيله کړې وه چې د هغې د خوب کوټې ته تاسو بدرګه کړو.

پيېر همدا چې د صالون دروازه خلاصه کړه وې ليدل، چې ناتاشا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړکۍ خوا ته ناسته ده. رنګ الوتي، غومبوري يې لوېدلي او خپله په قهر ده. پيير ته يې وکتل، سترګې يې برندې کړې او په خورا غمېړلې بڼه له تالار نه ووته.

پيير چې ماريا ديمتريوفنا ته ورسېد، وې پوښتل: څه خبره ده؟

ماريا ديمتريوفنا ځواب ورکړ:

- ښه خبره ده! اته پنځوس کاله مې ژوند کړی دی، خو داسې رسوايي مې ليدلې نه وه.

وروسته له هغه چې له پيېره يې قسم واخيست چې دغه اورېدل شوې خبرې به هېڅکله هېڅ چا ته نه وايي، ماريا ديمتريوفنا هغه ته وويل چې ناتاشا د موراو پلار له مشورې پرته خپل کوژدني ته ځواب ورکړي. هغې ورته وويل چې ددې ځواب علت اناتول کوراګين و. هغه کوراګين چې د پيير ښځې له ناتاشې سره د هغه پېژند ګلوي کړې وه او ناتاشا غوښتل، هغه وخت چې پلار يې نه يې، له هغه سره وتښتي او په پټه واده سره وکړي.

پيير اوږې پورته نيولې وې او د هغو خبرو له اورېدو خوله وازه پاتې وه چې ماريا ديمتريوفنا ورته کولې، هغه داسې څه اورېدل چې باور يې نه پرې راته. د هغه باور نه راته چې څنګه کېدای شو، د سردار اندرې کوژدنې، مهربانې ناتاشا رستوفې چې بې اندازې هغه ته ګرانه وه، دغه بې عقل اناتول چې واده يې هم درلود، (پيير د اناتول له پټ واده نه خبر و) تر بالکونسکي نه غوره وګڼي او داسې پرې مينه او د هغه لېواله شي او له هغه سره وتښتي؟ پيير نه په دې پوهېده او نه يې تصور کولای شو. هغه ښکلی تصور چې ده، د ناتاشې له ماشومتوبه په خپل خيال کې انځور کړی و، د هغې سپکې او سخت زړې نجلۍ له نوي تصوير سره نه جوړېده چې اوس ماريا ديمتريوفنا ورته انځور کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيير ته خپله ښځه (ايلن) ورياده شوه. هغه په زړه کې وويل، دوی ټول له يوې ډلې نه دي ! او خيال ته ورغلل، چې يوازې دی نه دی، چې له داسې يوې ناپاکې سپکې ښځې سره يوځای کېدل يې په برخه شوي دي... هغه په دې نه پوهېده چې د ناتاشا روح له شرم نه خوټېږي او دا ددې ګناه نه وه چې د هغې بشرې آرامه کراري خپله کړې وه.

پيير د ماريا ديمتريوفنا د خبرو په اورېدو وويل:

- ولې؟ هغه څنګه کولای شي واده وکړي، هغه خو بله ښځه لري، واده نه شي کولای.

ماريا ديمتريوفنا وويل:

- سپکه، سپکه، دا دې لا بله سپکه ! دم په دم نوي ګلان راغوړېږي. عجيب ښه ځوان دی. دا سپک. دې بلې ته يې وو ايه، هغه يې لا سترګه په لاره ده. دا دوه ورځې کېږي چې لارې ته ګوري.

ماريا ديمتريوفنا چې له پيير نه د اناتول د ښځې ټول حال واورېد، په ښکنځلو ښکنځلو يې خپل زړه تش کړ او هغه ته يې وويل چې د څه لپاره يې راغوښتی و. هغې وويل چې دا ډارېده چې هر شېبه دا شونې ده چې ګراف او بالکونسکي راورسېږي او له دغې پېښې نه چې دې يې د پټولو هڅه کوله، خبر شي، هرومرو به اناتول ته بلنه ورکړي، چې په دوئيل کې يې سره سپينه کړي. نو له دې کبله يې له پيير نه وغوښتل، چې له خپل اوښي (اناتول) نه وغواړي له مسکو نه ووزي. پيير چې سردار اندرې او ګراف ته د ورپېښې ګواښ په ګواښ پوه شو، ژبه يې وکړه چې د ماريا ديمتريوفنا دغه هيله تر سره کړي. ماريا ديمتريوفنا چې خپل زړه ورته تش کړ، پيير يې د هرکلو کوټې ته بدرګه کړ او ورته وې ويل:

- ګوره پام کوه چې ګراف له هېڅ څه خبر نه دی او نه يې هم داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وښيي چې له کوم څه نه خبر يې. او زه به اوس ناتاشې ته ورشم او ورته وبه وايم، چې هسې تش انتظار مه باسه، هو، که دې خوښه وي کولای شې، غرمه له مور سره پاتې شئ.

پيير له زاړه ګراف سره وليدل، هغه خورا پريشانه او خواشينی برېښېده. هغه ورځ سهار ناتاشا هغه ته ويلي و چې له بالکونسکي سره خپل اړيکي شلولي او ځواب يې ورکړی دی.

ګراف پيير ته وويل:

- څه بدمرغي ده، لويه بدمرغي! له دې بې موره نجونو سره په څه بدمرغۍ اخته شوي يم. پوهېږئ دلته له راتګ نه ډېر پښېمانه يم. غواړم له تا سره په سپينه وغږېږم. تا به هم اوربدلي وي؟ پرته له هغه چې له چا سره مشوره وکړي، خپل کوژدنۍ ته يې ځواب ورکړئ، که څه هم هېڅکله زما دې واده ته خوښه نه وه، خو بيا هم سردار اندرې بد ځوان نه دی، په هر حال هغه د پلار له خوښې پرته دا کار کړی و. د پلار له خوښې پرته کار، ښه پای نه لري. ناتاشا هم بې کوژدنې نه پاتېږي. خو پر دې بولې ډېره موده تېره شوې وه. او بيا يې هم د مور او پلار له خوښې پرته دا کار کړي او هغه ته يې ځواب ورکړی دی. اوس ناروغه پرته ده او خدای خبر چې څه پرې شوي دي. ښاغليه ګرافه! حال ډېر خرابه دی. د بې موره نجلۍ ساتنه خورا ګران کار دی... پيير ليدل چې ګراف خورا پريشانه دی. هڅه يې وکړه چې خبرې بل پلو بوزي، خو ګراف به ببرته د خپل غم کيسه راپيل کړه. سونيا په خورا خواشينۍ د هرکلو کوټې ته راننوته، او وې ويل:

- د ناتاشا ناروغي خورا کړکيچنه ده، هغه په خپلې کوټې کې ده، که ستاسو خوښه وي، هغه ستاسو د ليدو هيله لري. ماريا ديمتريوفنا له هغې سره ده، هغه هم هيله لري چې تاسې هلته ورشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف پيير ته وويل:

- هو کې رښتيا تاسو خو هم له بالکونسکي سره نږدې ملګرتيا لرئ، هرومرو ناتاشا غواړي هغه ته کوم زيري ولېږي. آه خدايه، څنګه هر شي ښه و، خپلې منګلويې په خپلو سپينو څڼو کې ښخې کړې او له تالار ووت.

ماريا ديمتريوفنا ناتاشا په دې خبره کړې وه چې اناتول ښځه لري، خو ناتاشا په هيڅ ډول د هغې خبره نه منله او هيله يې کړې وه چې پيير دې ته رښتيا ووايي. دغه خبره پيير ته هغه وخت سونيا کړې وه چې هغه دهغې پلو ورروان و.

ناتاشا چې رنګ يې الوتی و، په خورا حيرانه او جدي بڼه د ماريا ديمتريوفنا تر څنګ ناسته وه، د هغې ځلېدونکې تيتې نيولې سترګې لا د دروازې په خوله کې په پيير ورولګېدې او په پوښتنيزه توګه يې هغه ته وکتل. هغه، نه ورته وموسېده او نه يې سر ورته وښوراوه، خو همداسې په ځير او پرله پسې يې په سترګو کې له هغه نه وپوښتل:

- ايا دی د اناتول ملګري دی، که د نورو په شان هغه ته په بده سترګه ګوري؟ خورا ښکاره ده چې خپله د پيير شته والی يې نه احساساوه.

ماريا ديمتريوفنا چې پيير ته اشاره کوله، ناتاشې ته وويل:

- هغه په هر څه پوهېږي، پرېږده چې درته ووايي، چې ما رښتيا ويلي که دروا غ؟

ناتاشا لکه ويشتل شوی له ښښو پاتې ځناور، چې د ښکاريانو او تازيانو رانږدې کېدل يې ليدل، کله يوه او کله بل ته کتل.

پيير چې پر هغې يې سخت زړه خوږېده، سترګې يې ښکته واچولې او له هغه شهادت نه چې له ده نه غوښتل شوی و له کرکې سره سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل:

- نتاليا ايليچنا ددې خبرې رښتيا او نه رښتيا بايد ستا لپاره يو شان وي ځکه...

- نو دا رښتيا نه ده چې هغه ښځه لري؟

- ولې؟ رښتيا ده.

بيا يې وپوښتل: ښځه يې لرله؟ له پخوانه؟ قسم وخوره !

او پيير قسم وخوړ، چې له پخوا نه يې ښځه لرله.

ناتاشا په تلوار وپوښتل:

- هغه لا په مسکو کې دی؟

-هو کې، په مسکو کې دی. دا نيم ساعت مخکې مې وليد.

دا سې بر ېښېده چې نور نو هغې د خبرو توان نه درلود او لاس يې په دې نښه وښوراوه چې يوازې يې پرېږدئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

پیېر غرمنۍ ته پاتې نه شو او سمدلاسه له کوټې نه ووت او لاړ. هغه په دې هیله ښار ته لاړ چې کوراګین ولټوي. د هغه د پیدا کولو په خیال کې و. په همدا خیال یې ټوله وینه په زړه کې داسې را ایشېدله، چې او س سا ایستل یې هم له ستونزو سره مخامخېدل. هغه یې هر ځای ولټاوه، په غونډیو کې له جپسانو سره، په کومونو (په مسکو کې د ساعتېرۍ یو ځای و) کې، هېڅ ځای نه و. پیېر بیا کلوب ته لاړ. په کلوب کې هر څه په خپل حال روان و. هغه مېلمانه چې د غرمنۍ لپاره راغلي وو، ډله ډله ناست او له پیېر سره یې روغبړ وکړ. هغوی د ښاري ژوند په اړه غږېدل. هغه چوپړ چې ده ته یې هر کلی ووایه، نه یوازې د هغه انډیوالان پېژندل، بلکې د هغو له عاداتو سره هم آشنا و، ورته وویل چې ده ته په واړه خوړنتون کې میز چمتو دی، شهزاده زاخارویچ په کتابتون کې دی او پاول تیموفیویچ لا راغلی نه دی. د پیېر یوه آشنا د خبرو اترو په لړ کې له هغه نه وپوښتل چې د کوراګین له خوا د ناتاشا رستوفې د تښتېدلو په اړه چې اوس یې په ټول ښار کې آوازې خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، څه اوربدلي او کنه؟ دا آوازې رښتيا دي که هسې آوازې دي؟ پيير وخندل او وې ويل:

- دا هستې تشې ملنډې دي، ځکه دی همدا اوس د رستوف په کور کې و. کراره کراري وه.

هغه له ټولو نه د اناتول پوښتنه کوله، يوه وويل چې لا راغلی نه دی، بل بيا وويل چې نن به غرمنۍ ته راشي. پيير په حيرانتيا سره دغو آرامو او آسوده خيالو، خلکو ته چې د ده په ګوګل کې له تېربدونکي توفان نه خبر نه و، کتل. هغه د کلوب په ټولو صالونو کې وګرځېد، ودرېد چې ټول راټول شي، له اناتول نه پرته ټول راغلل، دی هم نور انتظار نه شو او پرته له هغه چې ډوډۍ وخوري، کورته لاړ.

اناتول چې دی يې په لټولو بوخت و، دغه ورځ غرمه د دولوخوف سره غرمنۍ کوله او دوی په دې اړه غږېدل، چې د دغې ورپېښې بدنامۍ غم څنګه وخوري. د هغه په اند ددې کار لپاره بايد هرومرو ناتاشا وګوري. مانښام هغه ددې لپاره د خور کره (د پيير ښځه ايلن) ورغي، چې په دې اړه له هغې سره وغږېږي، چې څنګه او له کومې لارې ناتاشې سره د ده کتنه وشي. کله چې د ټول ښار د بې ثمره لټولو نه وروسته پيير بېرته کورته راورسېد، د هغه يو چوپړ ده ته خبر ورکړ، چې شهزاده اناتول واسيلوويچ له ګرافينې ايلن سره د هرکلو په صالون کې ناست دي. د هرکلو په صالون کې د مېلمنو ګڼه ګوڼه وه.

پيير چې مسکو ته له راتګ نه وروسته خپله ښځه (په دې شپبه کې له بل هر چا نه زيات، هغه له خپلې ښځې ايلن نه کرکه کوله) ليدلې نه وه، بې له هغه چې له هغه سره سلام او روغبړ وکړي، صالون ته تر ننوتلو وروسته يې اناتول وليد او مخامخ هغه ته ورغي.

ګرافينه ايلن د خپل مېړه خوا ته راغله او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- آه ! پېيره ! ته پوهېږئ چې اناتول له څه ستونزو سره لاس او ګريوان دی؟

خو همدا چې د خپل مېړه ښکته سر، له قهره ډکې ځلېدونکې سترګې، د هغه ټينګ ټينګ ګامونه، او له لېونتوب نه ډکه پياوړتيا يعنې هغه څه چې دې په هغه کې له دولو خوف سره د دوئيل په وخت کې ليدلي وو، وليدل، ځای پر ځای ودرېده.

پېير خپلې ښځې ته وويل:

- هر چېرې چې ته يئ، هلته شر او رسوايئ شته.

بيا يې اناتول ته مخ وروا ړاوه او په فرانسوي ژبه يې ورته وويل:

- اناتول، درځه درځه، زه غواړم درسره وغږېږم.

اناتول خورته وکتل، په نرمه غاړه پاڅېد او چمتو شو چې پېير پسې وخوځېږي.

پېير هغه له لاسه راونيو، ځانته يې راکش کړ او له صالون نه ووتل.

ايلن په ټيټ آواز وويل:

- که ځانته اجازه ورکړئ چې زما په مېلمستون کې... خو پېير پرته له هغه چې د هغې ځواب ووايي، له مېلمستون نه ووت.

اناتول، په خپله عادي بڼه، لکه د ځان ستاينکو زلميانو په شان هغه پسې روان و، خو د هغه په څېره کې د ناآرامۍ نښې له ورايه څرګندې وې.

کله چې پېير خپل دفتر ته ننوت، دروازه يې قفل کړه، پرته له هغه چې اناتول ته وګوري، هغه ته يې وويل:

- تاسو ګرافينې رستوفې ته وعده ورکړې چې واده ورسره وکړئ؟ د هغې د تښتولو تکل مو کړی و؟

اناتول په فرانسوي ژبه (هغوی تل په فرانسوي غږېدل) وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زما ګرانه! زه ځان اړ نه ګڼم، هغو پوښتنو ته چې په داسې ترخه ژبه له مانه کېږي، ځوابونه وو ایم.

د پیېر بشره چې لا د مخه رنګ ترې الوتی و، په لېوني غضب کې ډوبه شوه. هغه اناتول په خپلو شډلو لاسونو د دریشۍ له ګریوان نه راونیو او تر هغه یې له یوې خوا نه بلې خوا ته خوځاوه، چې په څېره کې یې د ډار او وحشت نښې را ښکاره شوې.

پیېر تکرار کړه:

- درته مې وویل، غواړم درسره وغږېږم...

اناتول چې د ګریوان په شلیدلې ځوړندې تنۍ لاس واهه، وویل:

- حماقت دی، وایه څه وایې، خبره دې وکړه.

پیېر وویل:

- ته لچک او سپک انسان یې، نه پوهېږم څه شي زما مخه نیسي او ستا د سر د چېتېدو له خونده مې بې برخې کوي (هغه د میز له سره د کاغذونو درنه دوسیه راپورته او تر ګوابنه وروسته یې سمدلاسه بېرته کېښوده) هغه زیاته کړه:

- وعده مو ورکړې وه چې واده ورسره وکړې؟

- ما، ما، ما فکر نه کاوه، چې... ما هېڅکله وعده نه وه ورکړې، ځکه چې...

پیېر د هغه خبرې پرې کړې، وروړاندې شو او تکراره یې کړه:

- د هغې لیک تا سره شته؟ تا سره یې لیک شته؟

اناتول هغه ته وکتل، سمدلاسه یې لاس پر جیب ومانډه او یو کاغذ یې راوویست.

پیېر هغه ته ورکړ شوی لیک واخیست، میز یې لرې پورې واهه او په کټ ډوله څوکۍ کې یې ډډه ولګوله. په دې وخت کې ولیدل چې اناتول

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوې ځانګړې خوځېدا له ډار سره پټ کړ، هغه ته یې وویل:
- زه هېڅ نه درسره کوم، ډار بېږه مه !
بیا یې په داسې یو ژبې چې ګواکې له ځانسره لوست تکراروي، وویل:
- لومړي لیکونه... دویم... تر یوې شېبې چو پیتیا نه وروسته، هغه بیا دوام ورکړ. بیا پاڅېد او په ګرځېدو شو. دویم تاسو باید له مسکو نه ووزي.
- نو زه څنګه کولې شم...
- درېیم دا چې، پېیر پرته له هغې چې د هغه خبرې واوري، دوام ورکړ: تاسو باید هېڅکله د هغه څه په اړه چې د تاسو او ګرافینې ناتاشا تر منځ تېر شوي دي، یوه کلمه هم هېڅ چېرې او هېڅ چا ته ونه وایئ. البته زه پوهېږم، ستا د ژبې مخه نیولی نه شم، خو که لږ تر لږه که ستا په وجدان کې د رښتیا یو سپځنکي هم پیدا شي...
پېیر چو په خوله، څو ځله په کوټه کې ښکته پورته لاړ.
اناتول په تریو تندي د میز شاته ناست او خپلې شونډې یې ژوولې.
پېیر وویل:
- تاسو نه شي کولای پوه نه شئ، چې بالاخره ستاسو له خوښې پرته هم نور خلک د نیکمرغۍ او آرامۍ حق لري، تاسو نه شې کولای پوه نه شي چې په خپلې یوې شېبې خوشالۍ د نورو ټول ژوند بربادوی. تاسو خپلې عیاشۍ، له داسې ښځو سره وکړئ، لکه زما د ښځې په شان ښځو سره، هغوی پوهېږي چې تاسو له هغو څه غواړئ. هغوی ستاسو د عیاشي او بې لاري لپاره پوره په هماغه شان بې لارۍ اخته دي، لکه تاسو چې اخته یاست، خو یوې نجلۍ ته د واده وعده ورکول، د هغې غولول او بیا د هغې تښتول... څنګه نه پوهېږئ، چې ستاسو دغه کار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه بوډا او يا يو ماشوم وهلو او زورولو ته ورته دی.

پيير چوپ شو، اناتول ته يې وکتل، اناتول ته د هغه کتلو، نور د قهر نه بلکې پوښتنيزه بڼه پيدا کړې وه.

څومره به چې د پيير قهر او خواشيني سړېده، په هماغه اندازه به د اناتول زړورتيا زياتېدله، هغه وويل:

- پوهېږئ، په دې نه پوهېږم، نه پوهېږم او نه غواړم پوه شم.

هغه چې لاندنۍ ژامه يې رېږدېده، پرته له هغه چې پيير ته وګوري، دوام ورکړ:

- پوهېږئ ماته څه وويل، تاسو ما ته داسې خبرې، لکه سپک، لچک او دې ته ورته نورې وويل، هغه څه مو وويل چې زه د يوه درانه او مخور انسان په توګه هېڅ چا ته اجازه نه ورکوم، چې ما ته يې ووايي.

پيير په حيرت هغه ته کتل، خو دا توان يې نه درلود، چې هغه له ده نه څه غواړي.

اناتول دوام ورکړ:

- که څه هم موږ يوازې و او ستا خبرې چا وانهورېدې، خو زه نه شم کولای...

پيير له ملنډو نه په ډکه ژبه وويل:

پوه نه شوم، تاسو له ما نه څه غواړئ؟

- که غواړئ چې زه ستاسو هيله تر سره کړم، لږ تر لږه خپلې دا خبرې بېرته واخلئ، څنګه؟

پيير وويل: خپلې خبرې، خپلې خبرې بېرته اخلم، او هيله کوم چې ما وبښئ!

پيير د هغه شليدلې تنۍ ته وکتل او زياته يې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- که سفر لپاره مو پیسې په کار وي.

اناتول وخندل.

پیېر د اناتول،له ډار او ملنډو ګډې خندا نه چې ده په وار ،هغه خپله ښځه همداسې لیدلې وه، بېرته په غضب شو او وې ویل:

- ډېره سپکه او بې رحمه خټه ده.

دا یې وویل او له کوټې نه ووت.

او بله ورځ اناتول د پېټرزبورګ پلو وخوځېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

پيير، ماريا ديمتريوفنا ته ورغي چې د هغې هيلې د سرته رسېدو نه يې خبره کړې، چې کوراګين بايد له مسکو نه وشړل شي. ټول کور په ويره او ګبنې کې ځپې وهلې. ناتاشا ډېره ناروغه وه، ماريا ديمتريوفنا په پټه پيير ته خبر ورکړ، چې کله پرون شپه ناتاشا د اناتول له ښځې خبره شوه، د هغو درملو (د موږک د وژلو دوا) په خولو چې په پټه يې پيدا کړي وو، د ځان وژنې هڅه کړې ده. هغې درمل لږ خوړلي او بيا ډاره شوې ده، سونيا يې راويښه کړې ده او ورته ويلي دي چې څه يې کړي دي، خو په هر حال اوس خورا ناتوانه ده او کلي ته د هغې د لېږلو تصور هم نه شي کېداى. نو ځکه يې يو څوک لېږلي چې د هغې مور مشره ګرافينه مسکو ته راولي. پيير وليدل، چې ګراف ډېر غمجن او سونيا په ژړا ژړا ژاړي، خو ناتاشا يې ونه شوه ليدلاى.

پيير هغه ورځ په کلوب کې غرمنۍ وخوړه او اورېدل يې چې هر پلو، د کوراګين له خوا د ناتاشا رستوفې د تښتولو کيسې او خبرې روانې دي. هغه په ټينګار دغه آوازې ناسمې بللې او ويل يې چې رښتيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره دا ده چې اوښې يې د ناتاشا ريباري کړې ده او هغه يې نه ده ورکړې. پيير دا خپله دنده بلله چې د غه خبره پټه وساتي او د رستوف د کورنۍ پت او عزت بېرته پر ځای کړي.

هغه، په خورا تلوسې د سردار اندرې را رسېدو ته سترګې په لاره و او هره ورځ به د هغه په اړه د نويو خبرونو د لاس ته راوړلو لپاره د زاړه سردار کورته ورته.

سردار نيکولای اندرېوويچ د پېغلې بوري ين له لارې د ښار له ټولو آوازو خبرېده او هغه ليک يې چې ناتاشې په هغه کې له سردار اندرې سره د خپلو اړيکو د شلولو خبر ورکړی و، لوستی و. هغه تر ورځني ژوند خوشاله بريښېده او په بې حوصلګۍ يې د زوی د راتګ لاره څارله.

له مسکوه د اناتول د تګ نه څو ورځې وروسته، پيير د سردار اندرې له خوا يو ليک تر لاسه کړی و، په هغه ليک کې يې هغه ته د خپل راتګ خبر ورکړی و او ده نه يې هيله کړې وه، چې د ده ديدن ته ورشي.

مسکو ته په رارسېدو سره مشر سردار، د سردار اندرې مخې ته د ناتاشا هغه ليک کېښود، چې په هغه کې ناتاشا له اندرې سره د خپلو اړيکو د شلولو خبر ورکړی و. (دغه ليک پېغلې بوري ين له شهزادګۍ ماريا نه غلا کړی او مشر سردار ته يې ورکړی و) او د اناتول له خوا د ناتاشا د تښتولو کيسه يې په هر اړخيزه ډول او لا زياتې ښه ورته کړې وه. سردار اندرې ماښام را رسېدلی و او پيير بل سهار د هغه ديدن ته ورغی. هغه دا تصور لاره، چې سردار اندرې هم د ناتاشا په شان په خراب طبيعت او غمجن حالت کې ووينې. خو کله چې دی د هغه مېلمستون ته ورننوت، له دې نه يې تعجب وکړ چې د کار له دفتره يې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لوړ او داسې تاند غږ چې په پترزبورګ کې د يوې دوکې د سپينېدو په اړه غږېده، واورېد. د ده له غږه سره د مشرسردار او د بل کوم چا غږ ورګډېده. شهزادګۍ ماريا د پيير هرکلي ته راووته. هغې يو سوړ اسويلي وويست او د سترګو په کېښکودو سره يې د هغې کوټې دروازې ته اشاره وکړه، چې سردار اندرې په کې ناست و، داسې برېښېده چې په دې ډول غواړي، له هغه سره په ورپېښ شوي غم کې ځان ورګډ کړي، خو د پيير دې ته پام شو چې د شهزادګۍ ماريا په بشره کې د دغې پېښې او د کوژدنۍ له خوا ددې ورور ته د خيانت له امله د ورور په غبرګون کې، د خوښۍ نښې ښکارېدې وې، هغې وويل:

-ورور مې وويل چې ده د دغه شان يوې پېښې انتظار لاره، زه پوهېږم چې د هغه غرور ده ته اجازه نه ورکوي چې په دې هکله خپل احساسات ښکاره کړي، خو په هر حال، هغه په خورا زغم له هغه نه زيات چې ما يې هيله لرله دغه پېښه وزغمله، داسې ښکاري چې تقدير به داسې و...

پيير وويل:

-ولې، په رښتيا هر څه پای ته رسېدلی دی؟

شهزادګۍ ماريا په حيرانتيا، پيير ته وکتل، هغه آن په دې نه پوهېده چې څنګه کېدای شي داسې پوښتنې وشي. پيير د سردار اندرې د کار دفتر ته ورننوت. اندرې ډېر بدل شوی و او د هغې تاندې څېرې دا ښودله چې هغه خورا ښه شوي ده، خو يوه نوې ګونځه يې په تندي کې زياته شوې وه. ولسي جامې يې په غاړه وې او د خپل پلار او شهزاده ميشيرسکي تر مخې ولاړ و، په خورا لېوالتيا يې خبرې کولې او په تندۍ يې سر او لاس ښورول.

خبرې ټولې د سپرانسکي د ناڅاپي تبعيد او د هغه د خيانت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

آوازو په اړه وې چې نوې مسکو ته رارسېدلې وې.

سردار اندرې وويل:

- نن هغه کسان هغه غندي چې يوه مياشت پخوا يې، سره له هغه چې د هغه په موخه نه پوهېدل، هغه نه آفرين ويل. د يوه پرزيدلي غندنه او پرې ګټل خورا آسانه کار دی او په آساني سره کېدای شي. ټولې تېروتنې آن د نورو پر هغه وروتپل شي. زه وايم که زموږ د اوسني ټولواک په وخت کې کوم ښه کار شوی وي، دا د هغه او يوازې د هغه له برکته و... پيير چې رانږوت او د سردار اندرې سترګې په هغه ولګېدې، له خبرو پاتې شو. په بشره کې يې ربړدېدا راڅرګنده او سمدلاسه په کې د خواشينۍ نښې راپيدا شوې، هغه خپله وينا په دې خبرو پای ته ورسوله:

- راتلونکې به په هغه قضاوت وکړي، دا يې وويل او مخ يې پيير ته وروااړاوه، هغه هماغه شان په لېوالتيا وويل:

- ښه، ته خپله څنګه يې؟ همداسې ځوربېږئ او ځوربېږئ!

هماغه نوې پيدا شوې ګونځه يې په تندي کې لا ژوره شوه او د پيير پوښتنې ته يې د ملنډو سره مل ځواب ورکړ:

- زه روغ يم، د پيير په اند د هغه د ملنډو معنا دا وه چې:

-هو کې زه ښه يم، خو زما د صورت روغتيا د چا په ګټه نه ده. وروسته له هغه چې يو څو خبرې يې د پولند له پولو نه د دې خوا د لارو د خورا بدې ورانۍ او خرابۍ په اړه وکړې، د پيير د هغو آشنايانو په اړه چې په سويس کې يې ليدلي و، وغږېد او بيا د ښاغلي دوسال(د اندرې د زوی استاد) په اړه چې د خپل ماشوم د روزو لپاره يې له بهره له ځانسره راوستي يو څه هغه ته وويل او بېرته يې له دوو بوډاګانو سره چې د سپرانسکي د خيانت په اړه غږېدل، خبرې پيل کړې. هغه په توده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبه او لېوالتیا وویل:

- که په رښتیا خیانت شوی وي او له بناپارت سره هغه پټ اړیکي لرلای، باید په رسمي بڼه ټول پرې خبر شوي وای. زه خپله له سپرانسکي سره کومه ځانګړې مینه او لېوالتیا نه لرم او پخوا مې هم نه لرله، خو زه د عدالت مینه وال یم، پیېر په خپل ملګري کې هغه ځانګړتیا بیا موندله چې ده پخوا په هغه کې پېژانده...

کله چې شهزاده میشیرسکي لاړ، سردار اندرې، پیېر له مړونده راونیو او هغې کوټې ته یې بدرګه کړ چې ده ته ځانګړې شوې وه. هلته یې کټ هم ورته اېښې و، هلته څو صندوقونه او بکسونه هم اېښي وو. سرونه یې پرانستي وو. سردار اندرې د یوې کڅوړې خواته ورغي، یوه بله وړه کڅوړه یې له هغې نه راوویسته، بیا یې له هغه نه یو بنډل کاغذونه راوویستل. دغه ټول کار یې په خورا چټکۍ او چوپتیا تر سره کړ، بیا پاڅېد او په یوه ټوخي یې غاړې خلاصې کړې. تندي یې تریو شو، شونډو یې سره وزبېښلې او وې ویل:

- ما به وبښئ چې ستاسو د ناآرامۍ سبب شوی یم.

پیېر پوه شو، چې سردار اندرې غواړي له ده سره د ناتاشې په اړه وغږېږي او د هغه په پراخه بشره کې د غم او خواشینۍ نښې راڅرګندې شوې. د پیېر د څېرې دغه بڼې سردار اندرې خپه کړ. په غوڅه او بې خونده لوړ غږ یې دوام ورکړ:

- ګرافینه رستوفې زما سره له واده کولو نه ډډه کړې ده، زمونږ د بولې ژبه یې ماته کړې ده او اورېدلي مې دي چې ستا اوښی د هغې ریباري کړې او داسې څه نورې خبرې، ایا دا رښتیا دي؟

پیېر ځواب ورکړ:

- هم رښتیا دي او هم نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې د هغه خبره پرې کړه او وې ویل:

- نو راشـه دا یـې لیکونـه او دا هـم د هغـې تصـویرونه. هغـه یـو بنـډل کاغذونه له میزه راپورته او پېیر ته یې ورکړل.

- که دې له ګرافینې سره دیدن وشو، دا به ورکړې.

پېیر وویل:

-هغه سخته ناروغه ده.

سردار اندرې وویل:

- نبه تر اوسه لا دلته ده؟ او په چټکۍ یې بیا وپوښتل:

- شهزاده کوراګین څنګه؟

- کوراګین لا پخوا تللی دی، نېږدې وه چې ناتاشې مړه شي...

سردار اندرې وویل:

- له دې کبله خورا خواشینی دی چې هغه ناروغه شوې ده.

د پلار په څېر په خورا ترخې او له دښمنۍ نه په ډکې ژبې غږېده او د هغه له ملنډو ډکې موسکا ،دهغه د پلار موسکا رایادوله.

سردار اندرې وویل:

- نو په دې ډول ښاغلي کوراګین ګرافینه رستوفه د خپل ښځتوب وړ ونه ګڼله؟ دا یې وویل او څو ځله وپرنجېد.

پېیر وویل:

- هغه واده نه شو کولای، هغه ښځه لرله.

سردار اندرې یوه بې خونده خندا چې د پلار خندا یې رایادوله وکړه او وې ویل:

- کولای شو پوه شو، اوس ستاسو دا اوښي چېرې تشریف لري؟

پېیر وویل:

- پیټر ته لاړ، که څه هم پوره نه پوهېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې وویل:

- نو ښه ده، اوس پروا نه لري، زما له خوا ګرافینې رستوفې ته ووایې چې هغه آزاده وه او اوس هم آزاده ده او زه د هغې نیکمرغي غواړم.

پییر د لیکونو یو بنډل راواخیست. سردار اندرې د هغو کسانو په شان چې نه پوهېده څه وایي، انتظار پاتې شي چې پییر هغه ته څه ووایي، په ځیر ځیر یې هغه ته کتل.

پییر وویل:

- ګوره، هغه په پترزبورګ کې دی، زموږ خبرې دې یاد ېږي، تا ته وایم یاد ېږي دې !...

سردار اندرې په چټکۍ ځواب ورکړ:

- یاد ېږي مې، ډېرې ښې مې یاد ېږي، ما ویل چې ګنهکاره ښځه باید وبښل شي، خو ما ونه ویل چې زه کولای شم ګنهکاره ښځه وبښم، نه، نه یې شم کولای،

پییر وویل: دغه شان پرتله کول امکان لري؟

سردار اندرې د هغه خبره پرې کړه او په زوره یې چغه کړل:

- هو کې، بیا یې باید ریباري وکړم، د هغې په وړاندې مهربانه واوسم او دې ورته نورې خواخوږی؟ هو کې دا خورا د خیر خبره ده، خو زه نه شم کولای، ددې ښاغلي میراث خور شمه او که ته غواړې چې زما ملګری واوسې، نور هېڅکله... هېڅکله په دې اړه له ما سره مه غږېږه. ښه، د خدای په امان، زما خبرې به همداسې چې ما وویل، همداسې به یې ورسوئ.

پییر د هغه له کوټې ووت، له هغه ځایه مشر سردار او شهزادګۍ ماریا ته ورغي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا تر هر وخته تاند او خوشاله برېښېده. شهزادګۍ ماريا داسې وه لکه د تل په شان. پيير د هغې په څېره کې له ناتاشې سره د ورور د جلاکېدو له امله يو ډول پټه خوشالي احساسوله. هغه چې کله هغوی ته کتل، ټولو د رستوف کورنۍ په خواشينۍ او سپکاوي يادوله....

د غرمنۍ په لړ کې خبرې اترې د جګړې په اړه وې. د هغې جګړې په اړه چې رارسېدل يې نور ټولو ته څرګند شوي و. سردار اندرې پرله پسې غږېده، کله به يې پلار او کله به يې له دوسال، سويسي روزونکي سره خبرې کولې، دی له عادي حال نه تازه او لېوال برېښېده، هماغه لېوالتيا چې پيير د هغه په رواني علتونو ښه پوهېده.

-۲۲-

په دغه ماښام پيير د رستوفيانو کره راغی، چې خپله ورسپارل شوې دنده تر سره کړي. ناتاشا په بړستن کې وه، ګراف په کلوب کې و، پيير ليک سونيا ته ورکړ او خپله ماريا ديمتريوفنا ته ورغی. هغه غوښتل يې په دې پوه شي، چې سردار اندرې ددې خبرو په وړاندې څه غبرګون ښودلی دی. لس دقيقې وروسته سونيا ماريا ديمتريوفنا ته راغله او وې ويل:

- ناتاشا غواړي هرومرو له پيتر کريلويچ سره وګوري.

ماريا ديمتريوفنا وويل:

- پوه نه شوم، څه وايئ، غواړئ هغه خپلې کوټې ته بوزئ؟ هلته ګډوډي نه ده؟

سونيا وويل:

- نه، هغې جامې واغوستې او مېلمستون ته راووته.

ماريا ديمتريوفنا يوازې اوږې پورته واچولې، مخ يې پيير ته وروااړاوه او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کله به دغه ګرافینه راشي، زه خو دغې نجلۍ ډېره په عذاب کړې یمه. ګوره پام کوه که راشې، چې ټول حال ورته ونه وایې... ډېر مې زړه ورته خوږېږي.

ناتاشا په ډنګره شوې، رنګ الوتې څېرې او تریو تندي، د پېیر له خیاله لرې، له هر ډول حیا او شرمه پرته، په مېلمستون کې ولاړه وه. کله چې پېیر راننوت، هغه یوډول ګېنګې واخیسته، داسې برېښېده ،هغه زړه نا زړه او په دې خیال کې وه چې د هغه پلو ورشي، که ودرېږي، چې هغه ددې خوا ته راشي.

پېیر په تلوار د هغې خوا ته ورغی. هغه فکرکاوه چې ناتاشا به د تل په شان ده ته لاس ورکړي، خو هغه چې کله ده ته رانېږدې شوه، ودرېده، په سختۍ یې سا ویستله او لاسونه یې لکه د شنډ لاسونو په شان ځړوند وو. د هغې درېدل، هغه درېدو ته ورته و، چې د سندرو ویلو لپاره به د مېلمستون په منځ کې درېده. خو اوس یې څېره چوربل ډول برېښېدله.

هغې په چټکۍ خبرې پیل کړې او وې ویل:

- پیتر کېریلیچ ! سردار بالکونسکي ستاسو ملګری و ،بیا یې خپله خبره راسمه کړه، هو او اوس هم ستاسو ملګری دی. (هغه داسې انګېرله چې هر څه و ، هغه پخوا و او اوس هر څه بدل شوي دي). هغه، هغه وخت ماته ویلي و چې کومه ستونزه وي، له تاسو نه مرسته وغواړم...

پېیر هغې ته کتل او ژوره ژوره سا یې اېستله. تر هغې شېبې پورې هغه، ،هغه په خیال کې پړه ګڼله، خو اوس یې تر سترګو داسې د زړه سوي ورغله چې په زړه کې یې د ملامتۍ یوه نښه هم پاتې نه شوه.

- هغه اوس دلته دی، هغه ته ووایې چې ما وبښې... ما وبښې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې یوه ښېښنه، ما دې وبښئ. هغه ودرېده، سا ویستل یې لا زیات شول، خو ژړل یې نه.

پییر وویل:

هو کې، زه به ورته ووایم، خو... هغه نه پوهېده چې څه ورته ووایي.

داسې برېښېده، چې هغه له هغه خیاله ډاربږي، چې د پییر خیالو ته به ورشي.

او په چټکۍ یې وویل:

- زه پوهېږم، چې هر څه پای ته رسېدلي، نه، نه دا نور هېڅ امکان نه لري، خو ما هغه عذاب زوري چې ما هغه ته رسولی دی. زما یوازینۍ هیله داده چې هغه ته ووایئ چې زما هیله ومنئ او ما د ټولو ګناهونو په خاطر وبښئ، وبښئ، وبښئ او وبښئ.

د هغې ټول ځان په رېږدېدا شو او پر څوکۍ کېناسته.

د پییر زړه له دې نه مخکې، هېڅکله د داسې زړه خوږي احساس نه و لمسولی، هغه وویل:

- هغه ته به ووایم، هر څه به بیا ورته ووایم، خو... په یو څه غواړم پوه شم...

د ناتاشا غلچکونو، له هغه نه وپوښتل:

- په څه شي غواړې پوه شې؟

- هیله مې لرله، پوه شم، ایا... هغه... تاسو ته ګران و؟

پییر نه پوهېده چې اناتول (خپل اوښی) په څه نامه یاد کړي. د هغه د نامه په یادېدو تک سور شو او وې ویل:

- ایا تاسو ته دغه احمق ګران و؟

ناتاشا وویل:

- هغه ته احمق مه وایئ، خو زه په هېڅ څه نه پوهېږم، نه پوهېږم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بيا په ژړا شوه.

د زړه خوږې، خواخوږې او مينې احساس له پخوا لا زيات د پيير پر زړه منګولې خښې کړې، داسې يې انګېرله چې تر عينکو لاندې يې اوښکې راشېوه شوي دي او دا هيله يې لرله، چې د چا ورته پام نه شي.

پيير وويل:

- زما ملګرې! نور به په دې اړه خبرې نه کوم.

د هغه دغه په زړه پورې، مينه ناک غږ چې د خواخوږې نښې په کې نغښتې وې ناڅاپه د ناتاشا په غوږو کې عجيبې انګازې او پر زړه يې حيرانوونکې اغېز وکړ.

- په دې اړه به نه غږېږو ګرانې! زه به هغه ته هرڅه او ټول ووايم. خو له تاسو نه هيله لرم چې ما خپل وګڼې او که زما مرستې يا مشورې ته مو اړتيا پيدا شوه او يا که مو غوښتل چې له چا سره د زړه خواله وکړې، نه يوازې اوس، بلکې هر وخت مو چې خوښه وي په رښتيا، ما مه هېروئ.

د هغې لاس يې راونيو، هغه يې ښکل کړ او وې ويل:

- ډېر به ځان نيکمرغه وګڼم که وکولای شم چې...

پيير ونه شو کولای، خپلې خبرې پای ته ورسوي.

ناتاشې چغې کړل:

- له ما سره داسې مه غږېږئ، زه د هغه څه سياله نه يم، چې تاسو يې وايئ.

ناتاشا غوښتل چې له کوټې نه ووزي، خو پيير د هغې لاس راونيو او د تګ خنډ يې شو او غوښتل يې چې څه ووايي. خو کله چې يې وويل، هغه خپله دې ته حيران او هک و پک شو چې څنګه يې هغه ويلي دي.

پيير هغې ته وويل: بس کړې، بس کړې، ستاسو ټول ژوند تر مخې دي.

ناتاشې په ډېر شرم او خورا حيا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، زما لپاره، نه، نه زما لپاره، ژوند پای ته رسېدلی دی.
پېیر د هغې خبرې تکرارې کړې:
- زما لپاره ژوند پای ته رسېدلی دی؟ که زه،زه نه وای، بلکې د نړۍ تر ټولو ښکلي، هوښیار او ښه سړی وای او خپلواک وای، زه به همدا اوس، ستا په وړاندې ګونډه شوی وای او په خپله به مې تا ته د خپلې مینې ویلې وای او د ځان لپاره به مې ستا سو ریباري کړې وای.
له ډېرې مودې نه وروسته د لومړي ځل لپاره د ناتاشې له سترګو نه د مننې او ښکې راشېوه شوې، په خواخوږۍ یې پېیر ته وکتل او له کوټې نه ووته.
پېیر هم د هغې پسې نژدې د هلیز ته منډه کړې، هڅه یې کوله د نیکمرغۍ او خواخوږۍ هغه اوښکې او ساندې راټینګې کړي چې د هغه غاړه یې کېښکودله. خپل پوستین یې چې لستوڼۍ یې نه شو پیدا کولای واغوست، په ګاډۍ کې کېناست او لاړ.
ګاډیوان وپوښتل:
- اوس کومې خواته ! چېرته د تګ سپارښتنه کوئ؟
- چېرته؟ پېیر له ځانه وپوښتل: چېرته کولای شو لاړ شو؟ کلوب ته یا مېلمستیا ته؟ د هغې مینې، احساس او خواخوږئ په پرتله چې ده په خپل ګوګل کې احساسوله او د هغه غلچک په پرتله چې د وروستي ځل لپاره ناتاشا د اوښکو د پردې له شا ده ته کتلي و ، ټول خلک د ده تر سترګو خورا د زړه سوي او خوار ورتلل.
د لسو درجو سړو سره سره یې، د خنځیر له پوسته د جوړ شوي پوستین تنۍ یې پرانستې، خپله پراخ او په ساه ابستلو کې ډوب ټټر یې پاکې هوا ته وړډالۍ کړ او چیغه یې کړل:
- کور ته به لاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوا سړه او ښه رڼه وه. پر ناولو او تیارو واټونو او تیارو بامونو شین خو له ستورو ډک آسمان وزرونه خواره کړي و و. پیېر یوازې دغه پاک آسمان ته په کتو کتو کې، هغه سپکاوی او ځمکنی بې ننګي نه احساسوله چې پر لوړو څوکو یې د ده روح ګرځېده. پیېر چې کله د اربات ډګر ته ورسېد، له ستورو نه د ډک تیاره آسمان ستره پراخه لمنه، د هغه د سترګو په وړاندې وغوړېده.

د دغه آسمان څه کم په نیمایي کې د پریچینسکایا واټ پر سر د ۱۸۱۲ کال لوی، ځلېدونکی سپین، اوږده، پورته نیولې لکۍ لرونکي ستوري چې، تر ټولو ستورونه ځمکې ته نږدې او له هرې خوا نورو ځلېدونکو ستورو را ایسار کړی وو، ولاړ و. هماغه لکۍ لرونکی ستوری چې ویل کېدل، د بدو بلاوو او قیامت زیری یې راوړی دی، خو دغه ځلېدونکی روڼ او اوږدې لکۍ لرونکی ستوری، د پیېر په زړه کې هېڅ ډول ویره نه راپاروله، بلکې برعکس په خوشالۍ او له اوښکو نه په لمدو سترګو دغه روڼ ځلېدونکی ستوری چې، په نه اندازه کېدونکې چټکۍ، په دې بې پایه فضا کې ده ته په ټاکلي بهیر کې الوت، خو ناڅاپه، لکه په خاوره کې دویشتل شوي غشي په څېر د رانه آسمان په تور زړه کې، چې ځانته یې ټاکل شوي ځای غوره کړی و، ودرېد او هلته ننوت او لکۍ یې په هماغې چټکۍ، بېرته پورته تللې او دادی د نورو ستورو په منځ کې یې د وړانګو په څېرولو پیل کړی دی. پیېر ته داسې وبرېښېده چې، دغه ستوری، له هغه څه سره ښه اړخ لګوي چې، نوي ژوند ته د ده په غوړېدونکي او زړور شوي روح کې تېرېږي.

د دویم ټوک پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library